

Chỉ
rưng
động vì
Em

Mộ Nghĩa
Lady edit

Flower Language VN

Chi Rung Động Vì Em

Tác giả: Mộ Nghĩ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Giới thiệu:

Trên bữa tiệc tối nào đó, mọi người đều suy nghĩ Cố thiếu sẽ đem mỹ nữ nào đến dự tiệc đây

Khoảng thời gian trước Cố thiếu từng dính vào tin đồn xấu với thiên kim Trương gia nhưng mà lại nghe đồn anh có ý với thiên kim Lý gia.

Nhưng mà, lần này anh nắm tay một cô gái bước xuống xe lại là một khuôn mặt chưa từng thấy qua, là một cô gái có bộ dáng thanh tú dịu dàng.

Người qua đường giáp: "Cố thiếu hôm nay đột nhiên đổi khẩu vị? Thật là mới mẻ a.

Người qua đường ắt: "Điều này cũng... Quá tốt?"

Người qua đường binh: "Đây chắc hẳn chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi."

Nhưng kể tiếp -- anh lại ở trước mặt rất nhiều người, ngồi xổm xuống ở trước mặt cô gái nhỏ, không coi ai ra gì mà mang giày cho cô.

Mọi người kinh rớt cằm.

Sắc mặt Khương Dao hồng hồng, rụt chân lại, cố ý nhỏ giọng nói chỉ để hai người nghe: "Uy, không phải là anh không thích em mang đôi giày này sao....."

Cố Mục Niên ngẩng đầu liếc cô một cái, ngữ khí lạnh băng, "Là ai quần lấy anh cầu xin cả buổi chiều?" Tay anh bắt lấy mắt cá chân của cô còn chưa buông ra, tiếp tục nói: "Chút nữa nhớ tựa vào anh, đừng để bị ngã." Khương Dao mỉm cười, "Dong dài....."

Mục lục:

[Chương 1: - Trở về](#)

[Chương 2: - Bản tính khó đời](#)

[Chương 3: - Nóng ruột nóng gan](#)

[Chương 4: - Bắt đầu phỏng vấn](#)
[Chương 5: - Thực lực bảo vệ thể](#)
[Chương 6: - Quan tâm](#)
[Chương 7: - Không khí nóng lên](#)
[Chương 8: - Động cơ bất lương](#)
[Chương 9: - Trảng trợn không kiêng nể](#)
[Chương 10: - Không đùa em](#)
[Chương 11: - Được tham gia](#)
[Chương 12: - Ôm ấp ấm áp](#)
[Chương 13: - Thụ sủng nhược kinh](#)
[Chương 14: - Nhiều năm ăn ý](#)
[Chương 15: - Bị muỗi đốt](#)
[Chương 16: - Đi họp mặt](#)
[Chương 17: - Anh không yên lòng](#)
[Chương 18: - Bức thư](#)
[Chương 19: - Cô gái ngốc](#)
[Chương 20: - Thất tịch](#)
[Chương 21: - Tặng quà](#)
[Chương 22: - Chớ chọc tránh phiền toái](#)
[Chương 23: - Khiêu vũ](#)
[Chương 24: - Làm người xấu](#)
[Chương 25: - Gan lớn](#)
[Chương 26: - Lo lắng](#)
[Chương 27: - Chạy về phía anh](#)
[Chương 28: - Cửa riêng mình](#)
[Chương 29: - Không biết nguyên nhân](#)
[Chương 30: - Tâm tư cô nương](#)
[Chương 31: - Duy nhất vì người mà](#)
[Chương 32: - Rất có duyên phận](#)
[Chương 33: - Cồng](#)
[Chương 34: - Xuân tâm nhộn nhạo](#)
[Chương 35: - Hiểu lầm](#)
[Chương 36: - Kinh hi](#)
[Chương 37: - Nhắm mắt lại](#)

[Chương 38: - Danh chính ngôn thuận](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40: - Khoe ân ái](#)
[Chương 41: - Khả ái](#)
[Chương 42: - Rất thích](#)
[Chương 43: - Bí kíp độc nhất](#)
[Chương 44: - Tư cách bạn trai](#)
[Chương 45: - Buổi lễ trao giải](#)
[Chương 46: - “Đốt lửa” là em](#)
[Chương 47: - Hũ giấm chua](#)
[Chương 48: - Muốn anh hơn](#)
[Chương 49: - Ánh mắt nóng bỏng](#)
[Chương 50: - Ngày nhớ đêm mong...](#)
[Chương 51: - Lo lắng](#)
[Chương 52: - Ôm em](#)
[Chương 53: - Khi dễ anh](#)
[Chương 54: - Thật ngọt](#)
[Chương 55: - Thật ngọt](#)
[Chương 56: - Đặt ở trên tường](#)
[Chương 57: - Tin tưởng tình yêu](#)
[Chương 58: - Phim kinh dị](#)
[Chương 59: - Động thủ động cước](#)
[Chương 60: - Thu thập Đái Linh](#)
[Chương 61: - Bị cô phát hiện](#)
[Chương 62: - Lễ đính hôn](#)
[Chương 63: - Xa cách tám năm](#)
[Chương 64: - Đồng ý.](#)
[Chương 65: - Àng thêm yêu anh](#)
[Chương 66: - Không biết đủ](#)
[Chương 67: - Mặt người dạ thú](#)
[Chương 68: - Thực lực đánh mặt](#)
[Chương 69: - Cùng nhau vui vẻ](#)
[Chương 70: - Đại kết cục](#)
[Chương 71: - Phiên ngoại](#)

-----oOo-----

Chương 1: - Trở về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đầu tháng 6, sau giờ Ngọ trong không khí ả ả toát ra sự khô nóng. Máy bay vừng vàng đáp xuống sân bay T thị.

Sau khi xuống máy bay, Khương Dao lấy hành lý ra, đi về phía cửa ra. Chung quanh đều tiếng động lớn, cô nhìn tới nhìn lui thấy được gương mặt vui vẻ, nghe lại tiếng địa phương quen thuộc, tâm của cô dần dần kiên định.

Ở trường đại học học 5 năm, cô đều là ở Birmingham vượt qua. Bởi vì thành tích nổi trội xuất sắc, cô lấy được bằng tốt nghiệp, thuận lợi về nước.

Cô đi xuyên qua đám người, bộ mặt thanh tú, mặt mày tinh thuần, tuy không phải dung mạo đẹp xuất sắc, nhưng mang chất dịu dàng, khiến người cho những người qua đường quay lại nhìn cô.

Bởi vì cổ tay phải của cô đang bị thương, nên giờ phút này cô chỉ có thể sử dụng tay trái đẩy cái vali hành lý lớn. Cô không đi vội, chỉ chuyên chú vào đường đi trước mắt, cũng không nhìn xung quanh.

Bởi vì, không có ai sẽ tới đón cô.

Bạn thân Hác Bội Bội của cô đang làm giáo viên ngữ văn ở trường sơ trung bây giờ đang tham gia huấn luyện ở trên tỉnh. Còn cha Khương, mẹ Khương biết cô trở lại nhưng bây giờ cha của cô bị trúng gió nên phải ngồi trên xe lăn.

Cô có rất ít bạn thân, còn về phần những người bạn bình thường khác hẳn là còn không biết tin tức cô về nước.

Cô tiếp tục đi về phía trước. Cùng lúc đó, ở bãi đỗ xe của sân bay có một chiếc xe Maybach màu đen, cửa sau của xe bị kéo ra, một nam nhân bước xuống xe.

Anh có vóc dáng chừng một mét tám bảy, dáng người cao ngất. Một thân quần áo chỉnh tề, áo sơ mi trắng, quần tây đen cùng đôi giày da tinh xảo, vừa thấy liền biết quần áo có giá trị xa xỉ, cho nên nhìn anh tăng thêm

vài phần khí chất.

Nam nhân mắt nhìn đồng hồ, khơi mào mí mắt, nói với người lái xe: “Tại đây chờ”, sau đó liền đi về phía cửa ra.

Có rất nhiều ánh mắt bị khuôn mặt tinh xảo của anh hấp dẫn, anh thì lại không để ý, tiếp tục bước nhanh, trên tay chậm rãi cài lại khuy áo ở cạnh cổ tay.

Khương Dao đi đến cửa ra, tính báo trước cho mẹ là mình đã bình an.

Cô cúi đầu gửi tin tức đi, đột nhiên liền nghe phía sau có người đàn ông dùng tiếng địa phương hô một câu: “Phía trước tránh ra nga!”

Thanh âm của hắn thô lỗ và vang dội, làm Khương Dao bị dọa một phen. Cô vừa định né sang một bên, liền có cảm giác bả vai bị người khác dùng lực ôm chặt, một giây sau, cô liền được đưa đến một bên, phía sau tiếng nam nhân đẩy cái vali hành lý lớn từ chỗ của cô vừa rồi đang đứng chạy tới.

Rồi sau đó, cô mới phản ứng được, cô còn bị người con trai to lớn kia ôm trong lòng ngực. Cô có vóc dáng nhỏ xinh, đầu chỉ tới lồng ngực của anh. Giờ phút này anh còn chưa buông tay, lòng bàn tay ấm áp liền truyền vào cánh tay của cô.

Bên má cô liền ửng đỏ, cấp tốc lui về phía sau một bước, cùng với anh giữ một khoảng cách.

Cô ngẩng đầu, nhìn diện mạo của anh thì lập tức ngậy ra.

Anh có ánh mắt thâm thúy, con ngươi đen thẳng nhìn cô chăm chăm. Mũi cao ngất xuống dưới là môi mỏng cùng với cằm tuyến tinh xảo, sơn mi trắng cổ áo có chút mở.

Cô trong lòng âm một chút, anh như thế nào lại xuất hiện ở nơi này?!

Cô chớp mắt một cái, đôi môi mấp máy, trong miệng nói ra một chữ.

“Mục...”

Cố Mục Niên nhìn cô với con ngươi màu hổ phách thoáng nhú mày, thanh âm lại nặng nề: “Lúc đi đường không nên nhìn di động, đặc biệt ở nơi nhiều người như vậy.”

Cô gật đầu, đầu óc cô đối với sự xuất hiện đột ngột của anh có chút nghi hoặc.

Xem cô tỉnh tỉnh, anh liền trực tiếp cầm lấy hành lý từ trong tay cô, bên môi cười như có như không, giọng điệu có chút biếng nhác: “Đi.”

Nha? Anh là tới đón cô sao?

Khương Dao không có nhiều thời gian để tự hỏi, lập tức đuổi theo.

Sau giờ ngộ ánh nắng chiếu chói lọi, Khương Dao nhìn tây trang giày da bóng loáng của anh, cảm giác có chút giật mình.

Trong trí nhớ của cô, anh đều mặc đồng phục học sinh cùng với áo cầu thủ. Thường xuyên cùng cô chạng vạng tan học, liền nhìn thấy anh tại sân bóng rổ cùng người khác thi đấu.

Mỗi khi anh nháy lên, các nữ sinh luôn luôn phát ra thét chói tai cùng hoan hô, còn anh chỉ tới hướng đối thủ lưu manh cười, trong ánh mắt tất cả đều là sự kiêu ngạo.

Khương Dao lần trước thấy anh cũng đã là đợt nghỉ hè năm trước, mà hai phần ba thời gian nghỉ hè của cô, anh đều đi công tác ở ngoài tỉnh. Nghe Khương mẫu nói, hai năm trước khi Cố Mục Niên quản lý công ty “Chí Sinh tập đoàn” thay cho cha, liền bắt đầu bận rộn bên ba khắp nơi, tính trẻ con bớt đi không ít, cả người trầm ổn hơn rất nhiều.

Khương Dao cũng hiểu được, cả người hẳn phát ra khí chất thanh lãnh khiến cô có cảm giác xa lạ.

Đến bãi đỗ xe, cách đó không xa có một chiếc xe Maybach màu đen, bên cạnh một người đàn ông hơn ba mươi tuổi. Ông ta nhìn Cố Mục Niên cùng Khương Dao, liền bước tới nhận lấy hành lý từ trong tay của Cố Mục Niên, sau đó hướng tới Khương Dao gật đầu: “Khương tiểu thư, chào.”

Ông ta là người lái xe của Cố Mục Niên, tên là Chu Mộc.

Cố Mục Niên kéo cửa sau của xe ra, nhìn về phía Khương Dao. Cô hiểu ý ngồi xuống.

Chu Mộc đem hành lý bỏ vào cốp xe sau, khởi động xe. Ông ta đem tấm che giữa ghế lái và hàng ghế sau kéo lên, vốn là muốn cho hai người ở sau một không gian riêng tư để nói chuyện phiếm, nhưng lại không biết điều này đã làm cho không khí càng thêm buồn bực.

Khương Dao là một cô gái ít nói, trước đây chủ động nói chuyện đều là do Cố Mục Niên. Nhưng bây giờ anh không còn giống như trước đây?

Cô giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, liền nghe được giọng nói nhàn nhạt của Cố Mục Niên vang lên bên tai: “Tay phải làm sao?”

Cô quay đầu lại, phát hiện ra anh đang nhìn vào cổ tay phải của cô bị

viền ren của tay áo che vải trắng.

“Tuần trước cùng mấy cái bằng hữu đánh tennis, lắc lắc...”

Cô có cảm giác nói ra rất ngại. Nhớ tới năm cuối sơ trung*, có lần cô ở hậu hoa viên chơi đu dây, không cẩn thận bị té xuống đất. Cố Mục Niên lúc ấy thấy được, đầu tiên là hung hăng quở trách cô vài câu, sau đó mới ôm cô đem đến phòng y tế của trường

*Sơ trung = trường cấp hai

Quả nhiên, giờ phút này, Cố Mục Niên nghe vậy, trong miệng liền thanh thanh lãnh lãnh phun ra một chữ: “Ngốc.”

Hắn lúc ấy cũng nói là cô ngốc...

Cô liếm liếm môi, giống như đột nhiên mất đi năng lực ngôn ngữ, lúc này di động vừa vặn tiến có một tin tức.

(Trở về bằng cái gì? —— mẹ Khương)

Cô ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, ánh nắng chiếu vào bên trong xe, khiến cho đường cong gò má của anh càng thêm rõ ràng.

Cô khẽ nhắn tin lại cho mẹ: (Mục Ca Ca tới đón con... Là mẹ gọi anh ấy đến đón con hả?)

Mẹ Khương có cảm giác kỳ quái, đứa nhỏ Mục Niên này như thế nào tự mình chạy tới đón Dao Dao? Nhưng bà chỉ nhắn lại: (Mẹ chỉ là nói cho nó một tiếng.)

Khương Dao cảm giác có vấn đề, cô liền chậm rì mở miệng, cũng muốn nói vài câu không nên để không khí an tĩnh như vậy.

Nhưng đến ba chữ “Mục Ca Ca” đến bên miệng lại lập tức nín trở về.

Tuy rằng cô khi còn nhỏ đều gọi như vậy nhưng hiện tại gọi như thế có chút lạ quái dị.

Tuy rằng cô khi còn nhỏ đều gọi như vậy nhưng hiện tại gọi như thế có chút lạ quái dị.

Cô dứt khoát xưng hô tóm tắt, trực tiếp hỏi: “Hôm nay cảm ơn anh đã tới đón em, chuyện công ty của anh không vội sao?”

Anh có hơi ghé mắt, thanh âm mang theo không có chút ôn nhu: “Tốt.”

Vừa dứt lời, điện thoại di động của anh liền vang lên tiếng chuông.

Khương Dao nghe được anh nói chuyện công việc với người ở đầu dây bên kia.

Anh nói giọng rất thấp, giọng điệu uy nghiêm: “Tôi vừa vặn có chút

việc, khả năng phải hơn một giờ nữa... Tài liệu cứ trên bàn của tôi, thông báo cho bộ phận marketing rằng đêm nay mở họp, tăng ca cho nên đừng nghĩ tới việc trốn...”

Khương Dao phát hiện thời gian ở trên người anh lắng đọng lại, khiến cho anh từ một nam sinh ngỗ nghì nay trở thành nam nhân trưởng thành, biết lo nghĩ.

Cô lúc đầu ngồi trên ghế nghiêm chỉnh nhưng một lúc sau cũng dần dần buông lỏng thân mình. Cô khép đôi mắt lại, bên tai đều là thanh âm của Cổ Mục Niên.

Năm phút sau, Cổ Mục Niên nghe điện thoại xong, lại phát hiện cô gái ở bên cạnh giống như đang ngủ.

Ánh mắt của anh dừng lại ở trên người cô, làn da cô trắng nõn, tóc đen xõa trên vai, có hơi che khuất cái cổ thon dài.

Đột nhiên xe dừng ngay một chút, hai người thân mình đều ngã về phía trước, Cổ Mục Niên nhanh tay bảo vệ cái trán của cô, không để cô đụng đầu vào cái ghế phái trước.

Khương Dao mở mắt ra liền nhìn đến Cổ Mục Niên thu tay trở về.

Đứng trước truyền đến thanh âm của Chu Mộc: “Xin lỗi Cổ Tổng, ngài cùng khương tiểu thư không có việc gì không?”

Cổ Mục Niên nhìn cô gái mê mang, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, hướng Chu Mộc mở miệng: “Lái chậm lại một chút.”

“Vâng.” – Chu Mộc đáp.

Khương Dao giật mình, bên tai liền truyền đến câu nói của anh: “Tiếp tục ngủ đi.”

Thanh âm của anh bị gió ngoài cửa sổ thổi tán ở không trung. Khương Dao quay đầu, phát hiện ánh mắt của anh đang nhìn ở phía trước, không có biểu cảm gì, vừa rồi phảng phất câu nói kia như là không phải của anh nói.

Cô nhắm mắt lại, không có phát hiện ra người bên cạnh đang nhìn mình.

Chương 2: - Bản tính khó đời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xe chậm rãi lái vào biệt thự Ngự Long, ngoài cửa sổ xe chợt hiện ra phong cảnh quá quen thuộc, đôi mắt của Khương Dao bị ánh hào quang của bầu trời ánh lên một màu cam nhạt.

Rốt cuộc, cũng đến nhà a.

Xe dừng ở cửa biệt thự phía trước, cô kích động mở cửa xe chạy xuống, đi tới cốp xe lấy hành lý.

Cố Mộc Niên cũng xuống xe, nhìn thấy bên môi cô ánh lên ý cười, anh nâng tay đặt lên cái gáy của cô nhẹ nhàng đẩy, ra lệnh: “Đi vào trước đi, anh tới cầm đồ cho.”

Khương Dao do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

Cố Mộc Niên xuống xe nói với Chu Mộc: “Bác ở trên xe chờ con, còn muốn đi công ty một chuyến.”

Khương Dao đẩy cửa phòng đang khép hờ ra, nhìn trong phòng khách có ba người — cha Khương, mẹ Khương cùng mẹ của Cố Mộc Niên.

Mẹ Khương nhìn thấy con gái liền kích động đứng lên, đi lên trước:

“Dao Dao cuối cùng cũng về đến nhà.”

Khương Dao ôm lấy mẹ, hai người có chút đỏ mắt, mẹ Cố ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt tươi cười nhưng mắt trong cũng có chút lệ.

Khương Dao lại đi đến chỗ của cha, ngồi chồm hồm xuống trước xe lăn của ông. Cha Khương vào mùa xuân năm ngoái, lúc ấy bởi vì mệt nhọc quá độ, thân thể vốn cường tráng mà bây giờ thì hai bên tóc mai cũng trắng bệch đi nhiều xem qua già đi vài tuổi.

“Cha, con đã trở về.” Thanh âm của cô có chút nghẹn ngào.

Cha Khương gật gật đầu, sờ sờ đầu của cô, giọng nói có chút khàn khàn:

“Con gái ngoan, cuối cùng cũng đã trở về.”

Mẹ Cố vỗ vỗ bả vai của Khương Dao: “Con gái ngoan nhưng đừng như vậy. Đọc xong thư trở về là chuyện tốt.”

Khương Dao đứng lên, cầm tay Cố mẫu, “Dì Cố...”

Cửa lại truyền tới tiếng vang, là Cố Mục Niên cầm hành lý đi đến. Mẹ Khương cảm thấy có chút xin lỗi, nói: “Đứa nhỏ Mục Niên này, ở công ty bận rộn như vậy mà còn chạy tới đón Dao Dao một chuyến.” Cố Mục Niên: “Không có việc gì, con vừa vặn buổi chiều có thời gian.” Mẹ Cố cũng trấn an nói: “Mục Niên từ trước đến giờ đều cưng chiều Dao Dao, đón Dao Dao một chuyến cũng không có việc gì, vừa vặn hai anh em nó có thời gian tự ôn chuyện nha.”

Khương Dao nghe nói như thế, liền xấu hổ cuối đầu.

Cố Mục Niên nhìn thấy cô hai má ửng đỏ, lặng yên không một tiếng động câu môi: “Àn.”

“Này Mục Niên đi vào ngồi, cũng chuẩn bàn ăn cơm.” — Mẹ Khương nói

“Không được đâu dì Khương, con bây giờ còn có việc ở công ty, cả nhà cứ ăn đi.”

Cuối cùng Cố Mục Niên cũng rời đi, Khương Dao liền theo ba trưởng bối nói chuyện phiếm.

Nhắc tới chuyện cô ở Birmingham City thị đại học, học thiết kế đá quý nghiên cứu sinh, mẹ Khương nói: “Thật sự muốn hảo hảo cảm tạ Cố gia, bọn họ trợ giúp không ít cho Dao Dao”

Năm trước lúc cha Khương trúng gió, trong nhà có chút biến cố, Khương gia một chút từ giàu có biến thành mắc nợ mệt mệt. Mẹ Khương đem đồ vật có được đi hoàn tiền, muốn tạm thời vô lực dựa vào việc đánh đàn dương cầm để duy trì tiền tiêu chi của Khương Dao ở nước ngoài. Là Cố gia chìa tay giúp đỡ cho Khương Dao có thể học nghiên cứu sinh.

“Này có cái gì? Mình xem Dao Dao lớn lên từ nhỏ, cũng xem như con gái trong nhà. Ông Cố bị cảm mấy ngày nay nên ở nhà nghỉ ngơi, nên không đi đến đây.”— Dì Cố nói

“Không có việc gì, hẳn là mình nên đi thăm.”— Mẹ Khương nói. Kỳ thật hai nhà là hàng xóm, đi qua đi lại chỉ mất một phút đồng hồ.

Hàn huyên trong chốc lát, bảo mẫu liền mời cả nhà lên bàn ăn cơm. Sau bữa cơm, Khương Dao liền lôi kéo mẹ của mình nói muốn mẹ chơi đàn dương cầm cho cô nghe, hai mẹ con hàn huyên một lát, sau đó Khương Dao liền lên lầu sửa sang lại hành lý.

Gian phòng của cô đã được thu dọn sạch sẽ, cô chỉ cần đem quần áo cất

vào tủ là được.

Một bàn tay làm việc luôn luôn hao lực, chuẩn bị xong hết rồi, cô mới có rảnh lấy điện thoại di động ra hồi âm tin tức cho bạn bè.

Sau đó cô liền đăng một bài: “Nhớ hàng năm tháng 9 phiêu Quế Hương ở phía nam, nhớ hàng năm nghỉ hè đều sẽ đi cắm trại dã ngoại vài mông giang, nhớ nhất vẫn cửa nhà kia tiệm bánh ngọt bạch sô-cô-la bánh ngọt ở nhất trung. Hoàn hảo nay không cần nhớ nữa ~”

Có rất nhiều bạn bè đoán được cô đã trở về nước, bọn họ còn nói muốn chọn ngày tụ họp.

Sau đó cô bỏ di động xuống, liền đi tắm rửa một cái, sau đó cô ngồi ở trên giường lấy máy tính ra chơi.

Cô ấn vào tìm kiếm “Chí Sinh tập đoàn”, liền hiện ra bách khoa cùng trang web.

Chí Sinh châu báu tập đoàn là nhãn hiệu trăm năm. Cố Mục Niên là người thừa kế đời thứ năm. Vài năm trước, nó là quốc nội châu báu ngành sản xuất đứng đầu, mấy năm gần đây cạnh tranh kịch liệt, có mấy công ty vượt qua Chí Sinh, tỷ như IR cùng Bội Cấm, mà ngoại giới phổ biến không quá, Chí Sinh ngày càng xuống dốc.

Cố Mục Niên dưới loại tình huống này tiếp nhận công ty, áp lực cũng không nhỏ...

Cô lại ở trên bàn phím gõ xuống ba chữ “Cố Mục Niên”, có rất nhiều tin tức liên quan đến anh.

Chí Sinh châu báu tập đoàn đương nhiệm CEO, đại học khoa chính quy đọc là quốc nội đứng đầu châu báu xem xét chuyên nghiệp, sau đó đi du học nước ngoài, học hai năm thương học nghiên cứu sinh.

Giới thiệu rất xinh đẹp, phảng phất cùng lúc trước mới quen cả ngày cà lơ phất phơ, không làm việc đàng hoàng, người này đối với học sinh cấp 3 năm đó thật sự không phải một người.

Ai nói nam chủ không phải thập bát thay đổi?

Cô đang nghĩ tới, di động liền có một cuộc gọi cái video là Hác Bội Bội gọi đến.

Hác Bội Bội quan tâm cô, biết ngày hôm nay của cô rất thuận lợi, an tâm thoải mái bắt đầu công việc mệt mỏi của mình. Khương Dao cũng đau lòng cô biết phần nào các giáo viên công tác đều không dễ dàng.

“Đúng rồi, công tác của cậu tìm như thế nào rồi? Đã tìm được công ty nào tốt chưa?” Hác Bội Bội biết Khương Dao muốn làm nhà thiết kế châu báu, nhưng mà còn chưa nghe cô nói thích cái công ty nào.

“Nghĩ xong rồi, cậu đoán thử xem?” — Cô nói.

“Này còn phải đoán sao? Đương nhiên là Chí Sinh, mình nói có đúng không?” Hác Bội Bội làm sao không biết Khương Dao cùng Cố gia có quan hệ.

“Ân, cậu giỏi ghê ta” — Khương Dao nói

Sau khi cúp điện thoại, Khương Dao nhìn lý lịch sơ lược của mình liền mỉm cười, sau đó đem nó nộp qua cho tập đoàn Chí Sinh.

Đây là cô muốn vào công ty làm việc.

Sau đó, cô nhàn rỗi nhàm chán, mở ra một cuộc phỏng vấn video của Cố Mục Niên

Bên trong có một người mặc áo sơ-mi đen, sắc mặt góa lạnh, mắt sắc nặng nề. Anh miệng lưỡi rõ ràng, nói đến có đùa với đôi phương sẽ còn gọi lên ý cười ở khóe miệng. Phía dưới bình luận liền có rất nhiều nữ sinh mê luyến nhan sắc của anh, phạm khởi hoa si.

Anh cả người đều tản ra mị lực nam nhân, Khương Dao thật sự cảm giác anh thật sự thay đổi.

“Cốc cốc cốc — ”

Khương Dao nghe được tiếng gõ cửa, lập tức ấn nút tạm dừng, sau đó bước xuống giường mở cửa.

Khi cô thấy Cố Mục Niên đứng ở ngoài cửa, cô như cảm giác là anh bước ra từ trong video.

Anh một tay bỏ vào túi quần, đứng thẳng nhìn cô.

Anh liền bình tĩnh đem cô nhìn từ đầu đến chân, khi ánh mắt dừng lại ở dưới đôi chân trần trụi của cô thì anh liền nhướn mày, ra lệnh: “Đi vào mang dép.”

Cô xoay người, anh cũng đi theo cô ở phía sau đi vào.

Khương Dao trong lòng một trăm dấu chấm hỏi, anh như thế nào... lại tới nữa?

Cô mang dép lê màu hồng phấn vào, quay đầu liền nhìn thấy anh đang nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Anh mới từ công ty trở về?, Đã ăn cơm chưa?” — Cô hỏi

“Ăn rồi, cho nên thuận tiện ghé thăm em một chút.” – Anh đáp
Cô giống như không biết nên nói cái gì. Ánh đèn vàng trên đỉnh đầu
dừng ở bên mặt cô. Cô buông đôi mắt xuống, lông mi dài trông rất đẹp
“Lần này trở về, sẽ không đi nữa?” Anh đột nhiên mở miệng.

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, tựa hồ nhìn đến đáy mắt bình tĩnh nhưng
chứa đầy cảm xúc của anh.

Cô mới hiểu được lời nói của anh: “Sẽ không, đều đã học xong.”

Anh ứng tiếng, vừa định quay đầu rời đi, lại đột nhiên liếc nhìn màn hình
máy tính ở trên giường, ánh mắt dừng lại.

Khương Dao phát hiện anh đang nhìn cái gì đó sắc mặt liền ửng đỏ. Cô
lập tức bò lên giường, run tay lập tức đóng máy tính, giọng điệu bình
thường lại xen lẫn chột dạ: “Em chính là tùy thích xem thử...”

Rồi sau đó, khóe mắt hẹp dài của anh như khơi mào, sắc mặt dần dần
mang theo ý cười.

Cô nhìn thấy anh nâng tay cởi bỏ cúc áo sơ mi trắng ngữ điệu khẽ nhếch:
“Muốn xem video, trực tiếp xem người thật thì sao?”

Đầu hạ gió đêm lẳng lẳng xuy phất, dừng ở hai người trong phòng.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Khương Dao cảm thấy anh tính cách
ngược lại là một điểm không biến...

“Đi trước.” Anh nâng tay vỗ vỗ đầu của cô.

Người này... Như thế nào vẫn giống trước kia, động một chút là chụp
đầu của cô?!

Chờ sau khi anh rời khỏi đây, Khương Dao nhớ lại màn hình máy tính
vừa rồi, đột nhiên cảm thấy anh không xa lạ như trong video, cô liền
không tự chủ nở nụ cười.

Ba phút sau, bảo mẫu Trương tẩu lại gõ cửa phòng của Khương Dao.
Bà đưa tới là một phần bạch sô-cô-la bánh ngọt cùng sữa nóng.

Trương tẩu giải thích: “Bánh ngọt là Cố tiên sinh mua về. Cậu nói buổi
tối sợ cô uống sữa lạnh đối với dạ dày không tốt, lại bảo tôi đem sữa
nóng lên cho cô.”

Cố Mục Niên mua?

Cô đem điểm tâm đặt lên bàn, vốn buổi tối là không thể ăn đồ ăn ngọt,
nhưng mà cô vẫn là nhịn không được liền múc miếng bánh ngọt đưa tới
miệng.

Thằng đến mùi vị quen thuộc ở trong miệng tản ra, cô mới biết đây hương vị bánh ngọt ở tiệm lúc nhất trung kia Xốp xốp mềm mềm, bạch sô-cô-la hòa lẫn nãi hương, cô có cảm giác như đang đặt mình ở mộng cảnh.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Cố Mục Niên.

(Cám ơn bánh ngọt của anh, nhưng anh như thế nào lại đột nhiên mua cái này?)

Một phút sau, anh hồi lại đây ba chữ: (bằng hữu giữ.)

Khương Dao giờ mới hiểu được nguyên nhân.

Cô ăn bánh ngọt, liền nhớ lại thời gian trước.

Khương gia cùng Cố gia là thế giao, Khương Dao cùng Cố Mục Niên gia gia lúc nhỏ là chiến hữu. Đúng dịp mẹ Khương cùng mẹ Cố là bạn học thời đại học, quan hệ cũng không sai. Khương Dao lúc học sơ trung, Cố gia liền chuyển đến ở bên cạnh cũng là ở biệt thự. Hai nhà liền thành hàng xóm.

Sơ nhất Khương Dao như vậy mà biết được Cố Mục Niên.

Lần đầu tiên ăn bánh ngọt này, vẫn là sơ nhị năm ấy, Khương Dao chạy tới nhất trung tìm Cố Mục Niên, anh mua cho cô.

Suy nghĩ tiệm phiêu, trong miệng bạch sô-cô-la hương làm hồi ức chảy xuôi.

Bên kia, Cố Mục Niên về đến trong nhà. Hắn tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy trong di động có 2 cuộc gọi nhờ của Vu Thần.

Vu Thần cùng Cố Mục Niên lúc sơ trung liền chơi cùng nha, đến bây giờ Vu Thần vẫn ở Chí Sinh tập đoàn làm luật sư cố vấn.

Anh đem điện thoại gọi lại cho Vu Thần, liền nghe được đầu dây bên kia giọng nói có vẻ kích động: “Khương Dao trở lại?!”

“Ân.” Anh đi đến bên giường, từ trong ngăn tủ sờ soạn lấy một hộp thuốc đi, châm lửa lên.

“Thế nào, kích động sao?” — Vu Thần hỏi.

Cố Mục Niên lạnh lùng ném qua một câu: “Cậu so với tôi có vẻ còn kích động hơn.”

Vu Thần không để ý anh, tiếp tục nói: “Tôi liền nói cho cậu nghe đêm nay ai là người cho tan họp sớm, liền vội vàng về nhà, cảm tình chắc là trong nhà có người a.”

“Cậu lại nói hươu nói vượn?” — Mục Niên nói.

“Tôi đây nói thật! Ai, lại nói, cậu thật sự không kích động a? Vị này chính là cậu...” — Vu Thần châm chọc nói.

Anh cắt đứt lời nói của Vu Thần, “Tôi xem kích động nhất là cậu.”

“... Mẹ nó người là thật quá đáng.” — Vu Thần nói.

Cố Mục Niên trực tiếp kết thúc cuộc gọi, không muốn cùng Vu Thần tiếp tục đề tài này. Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn đèn đường phía dưới, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

-----oOo-----

Chương 3: - Nóng ruột nóng gan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày thứ hai sau khi Khương Dao trở về, cô ăn xong cơm chiều liền đi sang biệt thự bên cạnh thăm chú Cố, thuận tiện cùng dì Cố tán gẫu. Khi còn nhỏ, lúc Cố gia vừa mới chuyển đến ở bên nhà cô, cô thường xuyên bị Cố mẫu mời qua đi làm tác nghiệp, ăn điểm tâm, đôi khi sẽ còn bảo Cố Mục Niên dạy cô làm bài tập.

Nhớ tới cái này, Khương Dao sau này mới phát hiện, Cố Mục Niên không phải ngốc, chỉ là không nguyện ý đọc sách.

Cô đi qua trước cửa đình viện, gõ cửa, dì Cố thấy cô, liền vui vẻ kéo cô vào nhà.

“Con tới xem một chút chú Cố một chút, thân thể chú ấy thế nào rồi ạ?”

“Không sao, ông ấy là miễn dịch không được tốt lắm. Để dì dẫn con đi lên trên lầu gặp ông ấy.”

Khương Dao đi đến thư phòng, gặp chú Cố đang xem thư, lại còn ho khan vài tiếng.

“Chú Cố — ” — Khương Dao lên tiếng

“Ui, Dao Dao tới à, vào ngồi đi con.” — Chú Cố nói.

Dì Cố nói đi đem điểm tâm cho Khương Dao, ở trong thư phòng liền chỉ còn hai người.

Chú Cố hỏi han Khương Dao về việc tốt nghiệp, biết cô là đã học xong liền quay về nước, ông ấy khen ngợi không thôi.

“Vẫn là cảm ơn chú Cố cùng dì Cố đã giúp con, nếu không có hai người, con cũng...” — Khương Dao cảm kích nói.

Chú Cố khoát tay: “Lời này về sau đừng nói nữa, con như vậy lại đem chúng ta trở thành xa lạ. Chúng ta là đủ khả năng giúp đỡ một điểm nhỏ này. Chú thực vui mừng con có thể ở thiết kế đá quý có trình độ cao. Lúc trước khi chú Cố biết cô có cảm hứng đối thiết kế đá quý, nên có ý bồi tài.

Khương Dao sờ sờ đầu, khiêm tốn nói: “Con chẳng qua học chút da lông

mà thôi.”

Chú Cố đáp: “Nha, chú nghe nói năm trước có trận thi đấu thiết kế đá quý trên toàn cầu, con đứng thứ hai trong châu Á, thì không phải đơn giản a.”

Dì Cố đem hoa quả bưng vào, chú Cố vừa muốn đi lấy một trái, liền bị dì Cố ngăn cản: “Sinh bệnh chớ ăn hoa quả.”

“Cái bà này, tôi ăn chút thì đã làm sao...”

Khương Dao ở bên cạnh nhìn hai người cãi nhau, cũng cười.

Trò chuyện xong sau, Khương Dao cùng dì Cố đi xuống lầu.

“Mục Ca Ca, anh ấy ở trong phòng sao?” Khương Dao thuận miệng hỏi. Dì Cố thở dài một hơi, “Đến bây giờ còn chưa có trở về đâu. Phòng chừng lại là làm thêm giờ, cũng không biết có ăn cơm đúng giờ hay không?”

Khương Dao nhìn dì Cố mang khuôn mặt u sầu, trong lòng cũng lo lắng theo, hai người ngồi trên ghế sofa, dì Cố liền nói về chuyện của Cố Mục Niên.

“Đứa nhỏ này bây giờ còn để cho dì bận tâm. Nó là quá liều mạng, lấy công tác trọng yếu, thân thể liền không muốn chắt?”

“Anh ấy cũng là hy vọng có thể quản lý tốt công ty, không muốn khiến dì cùng chú Cố thất vọng.” – Khương Dao khuyên nhủ.

Dì Cố u sầu đáp: “Dì với chú cũng không nghiêm khắc như vậy đối với nó...”

Khương Dao đang nghĩ tới việc đổi cách nối để an ủi tâm tình đang lo lắng của dì Cố không nghĩ rằng Cố lại nói: “Dao Dao, bằng không con giúp dì gọi điện thoại cho nó bảo nó sớm trở về nghỉ ngơi được không?” “A?” Khương Dao trở mắt.

Dì Cố dưới đáy mắt lướt qua mỉm cười, “Dì mỗi lần cãi nhai nó, nó liền không vui. Con giúp dì gọi điện thoại, như vậy dig cũng yên tâm.”

Khương Dao ngập ngừng: ” Nhưng mà...”

“Không có gì đâu, dù sao thì khi còn nhỏ con chẳng phải thường xuyên giúp dì coi chừng Mục Niên sao?” — Dì Cố lại bảo.

Lúc Khương Dao mới quen Cố Mục Niên, dì Cố thường xuyên gọi cô giám sát anh, xem anh có trộm đi quán net hay không, chơi game không làm bài tập, hút thuốc đặng đặng.

Khi đó là cô còn nhỏ, đối với việc này cảm thấy rất bình thường, nhưng mà bây giờ cô đâu còn dám quản hấn.

Bất quá dì Cố đều nói đến đây, cô cũng chỉ hảo cứng da đầu mà làm.

Mà đầu kia Cố Mục Niên, giờ phút này đang đi xã giao, ăn uống linh đình, anh cầm điện thoại đang rung, nhìn đến mặt trên hiện lên hai chữ “Dao Dao”, hơi run sợ vài giây.

Anh lập tức cùng đối diện nâng chén rượu nói rằng có việc, liền đi rời ghế, sau đó tiếp điện thoại. Đầu kia truyền đến thanh âm nhẹ nhàng: “Ăn...”

“Ân, làm sao?” Anh nói với giọng điệu xen lẫn ôn nhu, bị vò toái ở trong gió.

Khương Dao: “Anh cơm ăn sao?”

“Đang ăn” — Cố Mục Niên trả lời.

“Vậy bây giờ anh đang xã giao sao?” — Khương Dao hỏi.

Cố Mục Niên đáp: “Đúng vậy”.

Khương Dao chớp mắt, nhìn về phía dì Cố, dì Cố quyết định thật nhanh, lấy di động của mình gõ một hàng chữ, đưa đến trước mặt Khương Dao. Khương Dao xem xong, nhất thời nghẹn lời... Nói như vậy thật sự được không?

Dì Cố dùng ánh mắt ý bảo nàng, Cố Mục Niên cũng chủ động lên tiếng: “Tìm anh có việc?”

Khương Dao làm hai giây tâm lý xây dựng, sau đó dừng cảm nói: “Ân... Anh có thể hay không sớm trở về?”

“Xảy ra chuyện gì?” — Cố Mục Niên nghi ngờ liền hỏi.

“Không có, chính là em cơm chiều chưa ăn no, muốn anh trở về mua đồ ăn cho em...” Khương Dao nói xong lời này, cũng cảm giác hai má có chút nóng lên.

Đầu kia điện thoại yên lặng hai giây, cô đã sớm đoán được anh sẽ cự tuyệt, bởi vì anh hiện tại đang bận.

Khương Dao vội vàng nói: “Không cần em đây...”

“Em muốn ăn cái gì?” Anh mở miệng.

Khương Dao có chút không tưởng được, “Cơm chiên đi, chính là chúng ta trước tại vạn quốc đường đã ăn qua.” Cô thuận miệng kéo một cái, là lúc trước Cố Mục Niên mang cô đi ăn ở tiệm cơm này.

Anh cười nhẹ một tiếng, “Em đây là thèm ăn sao. Bây giờ, anh còn có việc, lát về sẽ mua cho em”.

Khương Dao vui vẻ đáp: “Được”.

Khương Dao cúp điện thoại, cả người vẫn là có chút ngạc nhiên. Tại sao Cố Mục Niên lại đáp ứng?!

Cô nghe thấy tiếng cười của dì Cố, bất đắc dĩ nói: “Dì Cố, dì cười cái gì vậy.”

Dì Cố liền nói: “Mục Niên nghe lời của con a.”

Khương Dao đỡ trán, sao dì không ngầm lại đợi lát nữa con có khả năng sẽ bị Cố Mục Niên thu thập thật sự thảm?

Nhớ lúc sơ nhất, cô tố giác với dì Cố rằng anh vụng trộm hút thuốc, ngày thứ hai, Cố Mục Niên liền phá lệ “Tốt bụng” đón cô tan học, sau đó đến một nơi xa lạ, anh liền đưa xe đạp cho cô, ý muốn cô tự đi trở về.

May mà Khương Dao cũng không ngốc, ngồi xe công cộng trở về.

Nhưng mà tâm trạng của cô cũng hoảng sợ không ít, đương nhiên Cố Mục Niên cũng bị thu thập thật sự thảm.

Cuối cùng, dì Cố để Khương Dao về nhà đợi, hậu tục tình huống giao cho cô xử lý. Cũng là, Cố Mục Niên nếu biết cô đùa bỡn, không phải tìm là cô tính số sao?

Mau chuồn thôi.

Bên kia, Cố Mục Niên trở lại ghế, có cái nam nhân lần nữa giờ ly rượu đến, đối Cố Mục Niên cười nói: “Cố thiếu, người cuối cùng trở lại, tất cả mọi người chờ người.”

“Xin lỗi các vị, muốn thất bồi, ” anh cầm lấy tây trang áo khoác, “Trong nhà có chút chuyện, tôi phải đi trước, chúng ta ngày sau lại gặp.”

Vạn Ny xí nghiệp lão tổng nói đùa: ” Cố Tổng nóng ruột nóng gan như vậy, không phải là trong nhà có bạn gái đang chờ sao?”

Tất cả mọi người phát ra tiếng cười, Cố Mục Niên nhún vai, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười, “Không phải, là em gái của tôi.”

Còn chưa đợi mọi người hỏi anh khi nào lại có em gái, anh liền vội vã rời đi, lưu lại một bàn người không hiểu chuyện gì.

Nửa giờ sau, anh xách hộp cơm chiên nóng đi vào nhà, liền nhìn thấy ở phòng khách chỉ có một mình mẹ Cố.

“Mẹ, Dao Dao đâu?” — Cố Mục Niên hỏi.

Anh hỏi xong lời này, liền nhìn thấy mẹ mình cười đến một bộ đạt được bộ dáng.

Anh nhướn mày, lập tức liền hiểu.

“Không phải nói còn tốt hơn trong chốc lát sao, như thế nào nhanh như vậy liền đem cơm chiên mua về.” Mẹ Cố cố ý nói.

Cố Mục Niên nghe vậy, chợt tắt thần sắc, giọng điệu thản nhiên: “Vừa vặn giúp xong, đi ngang qua chỗ đó liền thuận tiện mang về.”

“Như vậy a, Dao Dao đã muốn trở về, con bé nói không đói bụng.” — Mẹ Cố còn châm chọc nói

Anh bình tĩnh, không nói gì.

Mẹ Cố lại nghĩ tới một chuyện: “Ngày mai là thứ bảy con có rãnh không? Mang theo Dao Dao đến bệnh viện xem cổ tay của con bé, con bé nói bây giờ vẫn còn đau.”

Cố Mục Niên lãnh đạm lên tiếng: “Mẹ còn tưởng là Dao Dao là tiểu hài tử sao? Người lớn như thế.”

“Người tiểu tử này!” — Mẹ Cố tức giận.

Anh cầm túi công văn lập tức lên lầu. Mẹ Cố nhìn bóng lưng hảnh, như đang dăm chiêu.

Cố Mục Niên đi vào phòng, tùy tay kéo kéo caravat. Anh đi đến bên cửa sổ, bấm một số điện thoại.

“Cố Tổng.” Tiếp nghe điện thoại người, là phụ tá của hảnh, tiểu lý.

Cố Mục Niên che bóng mà đứng, thần sắc đêm ngày khó phân biệt, Anh phân phó nói: “Mau chóng giúp ta tại thị bệnh viện hẹn trước, lịch khám cổ tay, tốt một chút.”

“Cố Tổng ngài đây là... Cổ tay bị thương?” Trợ lý lo lắng hỏi.

“Là ta một người bạn.” — Anh đáp.

“Vâng, tôi mau chóng đi hẹn trước.”— Trợ lý noi.

Nhấn tắt điện thoại, Cố Mục Niên đi đến ban công, nhìn cách vách vẫn sáng đèn phòng, dè mi tâm.

--

Ngày thứ hai, là khó được thanh nhàn cuối tuần.

Bởi vì quanh năm suốt tháng dưỡng thành đồng hồ sinh học, Khương Dao hơn bảy giờ liền tỉnh. Cô gối đầu nhìn trần nhà, một lát sau liền giùng giảng đứng lên, cầm lấy trên tủ đầu giường bày bản vẽ cùng bút

máy.

Tay phải tuy rằng vẫn còn đau, nhưng mà cô không muốn bỏ qua linh cảm, chậm rãi đem nó vẽ đi ra, là một cái vòng tay có một tiểu xử hoa văn.

Bận rộn cô, cô liền đi rửa mặt, đánh răng, lập tức nghe được có người gõ cửa.

Là Trương tẩu.

“Tiểu thư đã tỉnh.” Cô cười cười, “Cố tiên sinh ở dưới lầu, nói là có cần tìm tiểu thư”

Khương Dao lập tức nhớ chuyện làm tối qua, thiếu chút nữa liền đem trong miệng bọt biển nuốt xuống.

Thôi xong sáng sớm liền tới đây tính sổ.

Cô kéo bước chân đi, một hồi lâu mới chuẩn bị xuống lầu.

Cô thay một chiếc váy trắng liền thân, bởi vì tay bị thương, không thể chải tóc, cô đành phải để tóc rối bù.

Cô nhỏ giọng ra khỏi phòng, đi dưới lầu dò xét một chút, quả nhiên gặp Cố Mục Niên đang ngồi ở trước bàn ăn.

Cô hít một hơi thật sâu, đi chậm rãi xuống lầu. Cô đầu cụp xuống, sắc mặt bị nắng sớm chiếu sáng, dáng người có vẻ có chút gầy yếu.

Cố Mục Niên nghe được tiếng bước chân, liền nhìn về phía cô.

Khương Dao đi đến bên cạnh anh, liền nhìn thấy anh đem một chén cơm đẩy đến trước mặt cô, nhẹ nhàng xa xăm nói: “Tối qua mua cơm chiên cho em, em chạy quá nhanh, còn chưa ăn.”

Hạt cơm vàng óng ánh, chân giò hun khói, hành thái cùng trứng gà, tản ra hơi nóng do mới được hâm nóng lại.

-----oOo-----

Chương 4: - Bắt đầu phỏng vấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô trong lòng run lên, người nào đó vẫn là giống trước kia...

Cô ngồi xuống ở bên cạnh anh, quay đầu liền nhìn đến cặp mắt hai mí của anh, mắt sắc thản nhiên nhìn cô, mi mày nhuộm một tia biếng nhác thanh thản.

Cô ngẫm lại, cảm thấy đúng là chính mình quá mức tùy hứng, làm trễ nãi công việc của anh, hơn nữa nhìn bộ dáng của anh là thật sinh khí? Bọn họ không phải tiểu hài tử, không thể đùa như vậy.

Vì thế cô nhẹ giọng áy náy nói: “Thực xin lỗi, dì Cố lúc ấy thực lo lắng anh, em không đành lòng mới gọi cú điện thoại đó. Em về sau sẽ không còn như vậy...”

Cô múc một muỗng cơm, còn chưa đưa tới miệng, liền có một bàn tay chặn lại.

Bàn tay anh thon dài che ở trên tay cô, một giây sau từ trong tay cô cầm lấy thìa.

Cô nhăn nhung ngẩng đầu nháy mắt, liền nghe được tiếng cười trầm thấp của anh vọt vào màng nhĩ của cô, ngay sau đó, cô liền đối mắt đối mắt với anh.

“Đùa của em thôi, đừng ăn.” Anh nói.

Cố Mục Niên cầm lấy cơm chiên, lần nữa đem sữa cùng sandwich đặt tới trước mặt cô. Khương Dao lại như cũ cảm giác mu bàn tay truyền đến độ ấm của anh, mặt cô nóng rang, cô quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh nữa.

Vì thế, cô ăn bữa sáng, anh liền ở bên cạnh xem báo sớm, cũng không bắt buộc cô gấp rút ăn.

Làm người ta kỳ quái là, mỗi lần khước miệng cô dính lên mảnh vụn hoặc là sữa, anh luôn luôn đem khăn tay đưa tới tay cô.

Cô quay đầu thoáng nhìn, anh không phải là ở nghiêm túc xem tin tức sao...

Chờ cô uống cạn một ngụm sữa cuối cùng, hần rớt cuộc mở miệng đặt câu hỏi.

“Tay phải còn đau không?”

Khương Dao xoay vòng lưu chuyển chuyển tròn mắt, gật đầu thừa nhận: “Còn có chút.”

Anh đứng lên: “Đi thôi, đi bệnh viện xem xem.”

Cô đuổi kịp tiến độ của anh, cự tuyệt nói: “Không cần, tự em đi.”

Anh liếc cô một chút, tiến độ không dừng lại, “Anh là đi bệnh viện giúp cha anh lấy điểm được, thuận tiện mang em đi khám xem”

Nắng sớm lộ ra lá cây ở áo T-shirt trắng của anh hạ xuống loang lổ ánh sáng, phối hợp sâu sắc chín phần quần bò mang theo điểm học sinh khí. Khương Dao đang nghĩ tới có nên cự tuyệt anh hay không, liền nhìn thấy anh đem cửa xe mở ra, sau đó quay đầu nhìn cô.

Lời cự tuyệt đột nhiên bị chặn ở cửa miệng, cô dừng lại một chút, nhắc chân đi lên xe.

Cố Mục Niên sắc mặt hơi chuyển sang nhu hòa.

Khương Dao lý giải anh, anh không dễ dàng đối với người khác tự nhiên giúp đỡ, nhưng mà bây giờ anh lại đưa ra đề nghị giúp cô đi khám tay, không thích người khác quá phận khách khí xin miễn.

Huống chi, tiện đường một chuyến, cũng không có cái gì.

Xe khởi động, Cố Mục Niên mở ra hai bên cửa kính xe, để cho gió thổi vào bên trong xe.

Khương Dao cảm thấy di động rung, là có một tin nhắn.

Là Bội Cầm tập đoàn gọi tới, chủ động mời cô đến công ty bọn họ làm nhà thiết kế châu báu, đãi ngộ còn thực sự tốt.

Đây là cô được đệ tam công ty mời, cũng không hiểu bọn họ làm sao biết được tin cô về nước, lại có được số điện thoại của cô.

Cô ngược lại là không nghĩ đến tập đoàn Bội Cầm lớn như vậy tập sẽ chủ động mời nàng.

Đáng tiếc... Cô đã muốn tâm có tương ứng, cho nên đành phải tạ tuyệt đối phương mời.

Bên trong xe âm nhạc chậm rãi mà mềm mại, Khương Dao chọn một bài tương đối vui thích khúc.

“Làm sao.” Cố Mục Niên hỏi.

Khương Dao xoay người, hơi co lại, đầu nghiêng sang bên cạnh anh. Cô cái miệng nhỏ nhắn nhỏ quỵt, mày vắn xuống liền buông ra, trong giọng nói mang theo một tia biếng nhác: “Kia ca là thối miên khúc, ta thấy mệt mỏi.”

Xem cô bộ dáng có chút khả ái, anh khước môi gọi lên độ cong nhàn nhạt: “Muốn ngủ liền ngủ, anh sẽ không ngăn cản.”

Cô cũng cười xuống, liền đem chỗ tựa ở sau lưng điều chỉnh thấp xuống, sau đó an tâm nheo mắt.

Cố Mục Niên thu hồi ánh mắt, ý cười càng sâu.

Đến bệnh viện, Khương Dao cũng không nhiều bận tâm, đi vào cùng với Cố Mục Niên.

Anh trước hết để cho cho cô ngồi, “Tại đây chờ anh, đừng có chạy lung tung.”

Cô cười đáp: “Vâng”

Anh đi những nơi khác, cuối cùng trở về, mang cô tới phòng khám.

Thầy thuốc lý giải tình huống căn bản sau, Khương Dao nói: “Thầy thuốc, ta chính là chơi bóng tạo thương, sẽ không có đại sự gì, chỉ cần bôi thuốc là tốt thôi”

Cố Mục Niên lại không đồng ý: “Thầy thuốc, tôi cảm thấy hẳn là nên đi chụp phim, xác nhận có gãy xương hay không.”

Khương Dao: Gãy xương cái đầu anh??

“Thầy thuốc, không cần...” Lời của cô còn chưa nói hết, đầu liền bị gõ một cái. Cố Mục Niên giọng điệu không dung cự tuyệt: “Vẫn là chụp cái phim bảo hiểm.”

Lão thầy thuốc ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn bọn họ một chút, ho nhẹ một tiếng: “Đi, chụp cái phim.”

Khương Dao che đầu, trừng mắt nhìn Cố Mục Niên, nhưng cũng không phản bác nữa.

Chụp xong phim, nhìn đến kết quả cuối cùng, Khương Dao căm giận nói: “Anh xem đi, em đã nói không có chuyện gì, lại lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Anh nheo mắt lại, nhíu mày, giọng điệu mang theo điểm khó chịu, ý tứ hàm xúc nói: “Về sau chính em đến, anh sẽ không quản nhiều.”

Dứt lời, anh thoáng tăng tốc độ đi về phía trước, đem cô ném lại ở phía

sau.

Nha người này như thế nào liền không vui...

Khương Dao trong lòng cũng hiểu được, có chút hối hận, chung quy anh ấy sớm tinh mơ cùng mình tới đây, nói muốn chụp phim cũng là lo lắng mình.

Đem phim lần nữa đưa cho thầy thuốc xem qua sau, thầy thuốc nói: “Không thương tổn tới xương cốt, cô yên tâm đi. Chỉ cần về nhà bôi thuốc là được, sau đó mát xa một chút.”

Hai người hướng tới chỗ thầy thuốc nói cảm ơn sau đó đi ra ngoài.

Khương Dao muốn cầm lấy tờ giấy trong tay anh nói: “Để em đi lấy thuốc.”

“... Tại đây chờ.” Anh nhìn cô với ánh mắt thản nhiên, dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô cũng biết trước được sẽ như thế này.

Cô đưa mắt nhìn anh rời đi, sau đó ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi.

Vừa cúi đầu lấy điện thoại di động ra, liền nghe được thanh âm của một người con trai: “Khương Dao?”

Cô lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy có một người con trai mặc blouse trắng, đứng ở trước mặt cô.

“Thật đúng là cậu a!” — Người con trai kia vui mừng nói.

Cô đứng lên, ánh mắt dừng ở trên mặt anh ta, cảm giác rất quen thuộc, chính là gọi không nổi tên của anh ta.

“Tôi, Trình Hải, còn nhớ rõ sao? Trung học thường xuyên cùng cậu đánh cầu lông, quên mất rồi sao?”

Khương Dao xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Nhớ a, chính là lập tức gọi không nổi tên gọi.” Trình Hải bạn học của cô lúc trung học. Lúc trước có đoạn thời gian, bọn họ trong giờ thể dục hợp tác chung.

Trình Hải nói: “Ha ha không có việc gì, người học xong trở về nước?”

“Ân, người đâu? Thực tập sao?” Cô nhìn thấy trước ngực anh có bản tên.

Trình Hải ý cười kéo dài, lấy điện thoại di động ra: “Khương Dao, chúng ta thêm cái WeChat đi? Bạn học cũ vẫn là có thể thường xuyên liên hệ.”

Khương Dao cảm nếu cự tuyệt thì không tốt lắm, đành phải lấy điện thoại di động ra.

Nhưng mà di động vừa giải khóa, liền nghe được phía sau truyền giọng

nam lãnh đạm: “Thuốc này, đi thôi.”

Cố Mục Niên bất tri bất giác trở lại bên cạnh cô, anh mắt lạnh nhìn qua khuôn mặt của Trình Hải, cuối cùng đứng ở giữa hai người cầm ra đi động, lông mày một nhăn.

Trình Hải nhất thời nói chát, “... Khương Dao, vị này là?” Là bạn trai sao? Như vậy đứng dịp sao?

Khương Dao vừa muốn giải thích, ai ngờ Cố Mục Niên trực tiếp cầm đi động của cô, nhân tiện đem tay cô cầm trong lòng bàn tay của anh, giọng điệu của anh mang theo cấp bách ý tứ hàm xúc nói: “Đi thôi.”

Còn chưa chờ Khương Dao cùng Trình Hải nói lời từ biệt, anh liền đem cô lôi đi.

Khương Dao hỏi: “Chúng ta muốn đuổi đi chỗ nào sao?”

“Không.” Mục Niên đáp

“Kia vừa rồi anh không cần vội vàng như vậy mà kéo em đi.” –Khương Dao nói.

Cố Mục Niên dừng lại, quay đầu nhìn cô giọng điệu mang theo ẩn ẩn dồn dập: ” Em tùy tùy tiện tiện liền cho người khác đến gần? Phương thức liên lạc liền cho người ta?”

“Ách... Cậu ấy là bạn học lúc trung học của em, hôm nay trùng hợp gặp lại.”

Cố Mục Niên ngăn ra, “Hồi lâu không gặp, bỏ thêm cũng là không đề tài trò chuyện, nếu năm liệt, không bằng không thêm.”

“Nghe được không?” Anh lại hỏi.

“Ân ân.”

Trở lại trên xe, Khương Dao cầm lấy thuốc từ trong tay anh, nghe anh nói trình tự uống.

“Nhớ kỹ chưa?” Anh thấy thế nào thấy cô một bộ không yên lòng.

Khương Dao thuận miệng đáp ứng, kỳ thật tâm tư đã sớm không ở trên đây.

Anh cài xong dây an toàn, đang chuẩn bị nổ máy xe, liền nghe được bên cạnh nữ hài kêu anh một tiếng: “Cố Mục Niên...”

Anh động tác dừng lại, quay đầu liền nhìn đôi mắt như nước của nàng, trên mặt đánh nhu hòa ánh nắng, còn nổi một tầng mỏng manh đỏ ửng.

“Ân.”

Khương Dao liếm liếm môi dưới, đem tâm trong nghĩ lời nói hỏi lên: “Anh sáng nay có phải tức giận hay không? Kỳ thật em không phải cố ý cùng anh đối nghịch, em cũng biết anh là lo lắng em. Chỉ là chụp cái phim quả thật thực lãng phí thời giờ của anh.”

Tay anh gõ gõ trên tay lái, sắc mặt nguyên bản lạnh lùng tại một khắc hóa thành hư ảo, phảng phất bị gió xuân tan rã.

Anh nhỏ kéo khóe miệng, nói: “Thời gian hoa tại trên người em, lãng phí cũng liền lãng phí mà thôi.”

Khương Dao sửng sốt, không nghĩ đến anh sẽ trả lời như vậy.

Cái gì gọi là... Lãng phí liền lãng phí mà thôi?

“Được rồi, đưa em về nhà.” Cố Mục Niên mắt nhìn phía trước, khởi động xe.

Sáng sớm thứ hai, sắc trời mờ vừa hừng sáng, Khương Dao liền tỉnh. Tối qua cô thu được thông tin, sáng nay chín giờ đi Chí Sinh tập đoàn phỏng vấn.

Vì thế cô thực sự hưng phấn. Từ trường học đến nhận việc trường, cô đối với tương lai nghề nghiệp kiếp sống cũng có khát khao rất lớn, hướng chỉ nhà thiết kế châu báu là giấc mộng nghề nghiệp mà cô hằng mong ước. Cô rời giường rửa mặt, đem đồ công sở mới mua thay. Sơ mi trắng cùng tây trang váy bao vây lấy đường cong, giày cao gót đen sẫm được dáng người càng thêm yếu điệu.

Bởi vì chưa chuẩn bị tốt; là mẹ Khương lên lầu giúp cô xử lý tóc.

Mẹ Khương ở bên cạnh giúp cô trát tóc, bên cạnh dặn chú ý hạng mục công việc: “Đợi lát nữa đến Chí Sinh, nhìn đến người có được lễ phép điếm, chớ khấn trương.”

“Ân, không khấn trương.” — Cô đáp.

Mẹ Khương dần dần nở nụ cười: “Kỳ thật mẹ cũng rất thích con làm ở Chí Sinh, dù sao cũng là Cố gia bồi dưỡng con. Nhưng mà mẹ lại sợ đến cuối cùng năng lực của con không đủ mạnh, sẽ khiến bọn họ khó xử.”

“Mẹ, người yên tâm, Mục Ca Ca thực nghiêm khắc, hơn nữa con cũng sẽ dựa thực lực.” — Khương Dao nói

“Ân.”

Khương Dao phát giác chính mình xuất phát sớm. Cô trung gian chuyển

hai chuyến tàu điện ngầm, dùng không sai biệt lắm một giờ.

Đến Chí Sinh tập đoàn, chân cô đã muốn toan, cô sợ muộn nên một đường gắng sức đuổi theo, giờ phút này cũng bắt đầu thở hồng hộc.

Thiên a... Về sau sẽ không muốn mỗi ngày đều cứ phải như vậy?

Không được, phải mau đi mua chiếc xe, vậy làm sao chịu được.

Cô hít sâu vài cái, ngẩng đầu nhìn trước mắt tòa kiến trúc cao lớn. Chí Sinh tập đoàn ở T thị lớn nhất tài chính, nơi đây san sát nối tiếp nhau, lui tới người đều là tây trang giày da.

Cô sửa sang lại trên trán để không lưu lại mồ hôi, bảo đảm chính mình dáng vẻ đoan chính.

Đi vào, hướng về phía trước đài lý giải sau, cô đi vào thang máy, gặp được nhân viên phòng nhân sự, một cái xem qua không có nam nhân đến ba mươi tuổi.

Khương Dao lễ phép vấn an, đối phương thấu cô lớn mi thanh mục tú, thái độ cũng phá lệ, tốt.

Anh trước mang Khương Dao chờ ở ngoài cửa phòng họp, cô mới phát hiện mặt khác 2 cái người cạnh tranh đều đến, Cô nhìn nhìn thời gian, hoàn hảo cự ly chín giờ còn có năm phút đồng hồ, không đến muộn.

Nhân viên nói cho 3 người các cô biết quy tắc phỏng vấn: Phỏng vấn chia làm tam luân, vòng thứ nhất phỏng vấn chính là sàng chọn lý lịch sơ lược, họ ba đã muốn thông qua. Vòng thứ hai là phòng nhân sự theo thứ tự phỏng vấn, vòng thứ ba là sản phẩm khai phá bộ thống nhất phỏng vấn.

Bọn họ bây giờ cần đợi trong chốc lát, bởi vì phòng nhân sự chuẩn bị.

Khương Dao ngồi xuống, không cần thận đụng phải góc bàn thư, thư ngã sắp xuống địa thượng, phát ra tiếng vang có chút lớn. Cô kinh hoàng khom lưng nhặt thư, rồi sau đó nhìn chung quanh, người khác đều nhìn cô bằng ánh mắt khác thường.

Khả mỗi người đều ở đây cúi đầu vội vàng, có chạy đến máy đánh chữ trước, có phụ trách truyền tổng tài liệu, không ai chú ý tới cô. Bọn họ có mở đầu mà hiệu suất cao, toàn bộ tập đoàn tựa như một cái đại máy móc, những nhân viên này tựa như một đám tinh tế linh bộ phận, ai cũng không thể ra sai lầm.

Loại này không khí này làm cho Khương Dao cảm giác rất có áp lực,

nhưng lại thực kích thích, như vậy mới là cô hướng tới công sở sinh hoạt.

Cô lại vụng trộm quan sát đến mặt khác 2 cái người cạnh tranh. Một người trong đó ngồi ở một góc rời, là một cái trát đuôi ngựa nữ sinh, mặt nàng nho nhỏ, vẻ đồ trang sức trang nhã, đeo kính gọng vàng, đầu trầm thấp đang xem tài liệu.

Khương Dao nhìn nữ sinh trong tay đem tài liệu nắm thật chặt, thân mình có đôi chút lui, cô liền đoán được nữ sinh này hẳn là rất khẩn trương.

Quả nhiên, nhân viên lại gọi báo bây giờ có thể phỏng vấn, nữ sinh kia là người đầu tiên bị gọi vào tên, cả người co quắp đứng lên, biểu tình có chút kích động.

Mà trái lại người con gái còn lại, thì hoàn toàn khác biệt. Cô ta trang điểm hóa trang, mặt mỉm cười, từ đầu đến cuối đoạn chính mà thoải mái mà ngồi, đầu giờ lên đến, một bộ nắm chắc phần thắng. Trong miệng cô ta lẩm bẩm chuẩn bị tốt lý do thoái thác, ngẫu nhiên quay đầu nhìn về phía Khương Dao, ánh mắt hơi có chút khinh thị.

Đệ nhất nữ sinh trở ra trong chốc lát, thứ hai nữ sinh liền bắt đầu cầm ra gương bồ trang, vừa vặn có trưng tài liệu liền trượt xuống đến cô ta cùng Khương Dao vị trí trung gian.

Cô ta lông mi thoáng nhướn, nói với Khương Dao: “Ân, giúp tôi nhật một chút.”

Khương Dao nghe vênh mặt hất hàm sai khiến thái độ, khẽ cau mày, thờ ơ.

Cô ta mất hứng: “Ân, nói với cô đó”

-----oO-----

Chương 5: - Thực lực bảo vệ thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao quay đầu xem cô ta, mặt không chút thay đổi: “Tôi không biết cô là đang cùng ai nói chuyện.”

Cô ta sắc mặt nháy một chút, trong miệng cậ mạnh: “Tôi chính là đang nói chuyện với cô đấy.”

“Nga, cô nhặt đi, một khom lưng liền lấy đến.” — Khương Dao nói.

“Cô!” Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Khương Dao một chút, còn định nói cái gì nữa, liền nhìn đến đệ nhất nữ sinh đi ra, nhân viên kêu tên của cô ta.

“Quý Ngưng, đến người.”

Quý Ngưng lập tức đứng lên, trên mặt treo thương tươi cười: “Tốt.”

Này biến sắc mặt trở nên nhưng thật sự rất nhanh.

Khương Dao nhìn thấy nữ sinh phỏng vấn đầu tiên đi ra, mang trên mặt vẻ thất lạc, như trước trở lại vị trí cũ mà ngồi, cả người phảng phất lại co lại thành một tiểu đoàn.

Một lát sau khi, Quý Ngưng đi ra, trên mặt cô ta tươi cười càng sâu, phảng phất đã muốn bị mướn người một dạng.

Đến phiên Khương Dao. Cô đi vào, liền nhìn đến phòng họp chính giữa có một nam nhân. Anh ta mặc tây trang, gương mặt vuông vuông thẳng thẳng, mang một cái kính đen, má phải có viên chí. Không cười làm cho người đối diện có gan muốn bị phê cảm giác.

Đây là trưởng phòng nhân sự, Quách Dục. Mà bên cạnh chỗ anh ta ngồi, còn có 2 người nhân viên, một nam một nữ, đều rất nghiêm túc.

Quách Dục quan sát trước mặt vị mỹ nhân này, lại may may không vì dung mạo của cô mà cho cô một chút tươi cười.

Khương Dao cũng không khiếp đảm, liền lễ phép chào hỏi, tự giới thiệu.

Một hồi phỏng vấn xuống dưới, cô coi như ứng đối tự nhiên, mặc dù có mấy vấn đề, cô trả lời có chút kẹt, nhưng cô trong lòng cảm thấy vẫn tốt. Sau khi kết thúc phỏng vấn, ba người liền ở ngoài chờ. Qua mười phút,

liền có người lại đây thông báo, tiến vào vòng phỏng vấn cuối cùng chỉ có 2 người là Khương Dao cùng Quý Ngưng.

Đệ nhất nữ sinh buồn bã rời đi, mà Quý Ngưng cười càng thêm tươi đẹp, ngằm lại cho Khương Dao một cái liếc mắt.

Quách Dục đi ra, mang theo hai người bọn họ đi đến trên lầu.

Trên lầu là sản phẩm khai phá bộ cùng văn phòng của tổng tài.

Sản phẩm nghiên cứu bộ cùng văn phòng tổng tài cùng thuộc một tầng.

Là trước kia, trước gần như Nhâm tổng quyết định xuống. Lúc ấy là vì phương tiện tổng tài cùng nhà thiết kế trước tiên tiến hành khai thông.

Sau này cái này vẫn noi theo xuống dưới.

Tuy là ở chung một tầng, nhưng trung gian cách hành lang, phân khu rõ rệt.

Mới ra thang máy, liền có cái mặc tây trang nam tử đi tới, nói với Quách Dục: “Quách chủ quản, Cố Tổng tìm ngài.”

“Tốt.”

Khương Dao nghe vậy, trong lòng khê động, bọn họ trong miệng “Cố Tổng” chỉ chính là Cố Mục Niên sao? Hoặc bảo hôm nay nàng đến, anh phỏng chừng còn không biết, thậm chí hai người bọn họ còn không chạm mặt.

Quách Dục đem bọn họ lĩnh đến chiêu đãi ở phòng, nói chờ cho bọn họ ở đây, để chuẩn bị. Sau đó hẳn liền đi đến văn phòng của tổng tài.

Cố Mục Niên nghe được tiếng đập cửa, liền cho người bên ngoài tiến vào.

“Cố Tổng, ngài tìm tôi có việc?” Quách Dục nói chuyện lập tức thả thấp tư thái, còn có chút có hơi khom lưng.

Cố Mục Niên không ngẩng đầu, “Nghe nói hôm nay có ba người ở đây phỏng vấn chức vụ thiết kế đá quý?”

“Vâng, trước hai đợt đã muốn kết thúc, đào thải một người.” — Quách Dục nói

“Tốt, cho ta xem qua lý lịch sơ lược.” Vị trí trọng yếu như vậy, Cố Mục Niên từ trước đến giờ đều rất trọng thị, cho nên mỗi lần anh đều sẽ tham dự vòng phỏng vấn khảo hạch.

Quách Dục đem tài liệu đưa tới trước mặt anh, anh buông bút máy xuống để tiếp nhận lý lịch.

Chờ anh nhìn đến phần thứ hai lý lịch sơ lược có tên, anh nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

Khương Dao?!

Anh nhìn đến một tắc trong ảnh chụp nàng thanh tú khuôn mặt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp. Mà Quách Dục nhìn đến phản ứng của anh, nhất thời cảm giác thực buồn bực.

Cố Tổng đây là thế nào?

Sau một lúc lâu, Cố Mục Niên đem lý lịch sơ lược buông xuống, “Ra ngoài đi, ta đợi một lát liền đi phòng họp.”

“Vâng”

Quách Dục sau khi rời đi, anh lần nữa cầm lấy lý lịch sơ lược của Khương Dao, một hàng một hàng tinh tế nhìn, khóe miệng liền câu dẫn. Con người tối như mực của anh bị nắng ấm ngoài cửa sổ chiếu sáng lên. Mà ở bên ngoài Khương Dao cùng Quý Ngưng liền bị kêu phòng họp, lần này là cùng khảo hạch.

Vừa đi vào, họ liền nhìn đến bên trong có hai nữ nhân đang ngồi. Một người trong đó mặc áo ngoài màu đen diện mạo hơi lão, bất cầu ngôn tiểu, xem qua có hơn bốn mươi tuổi, cho dù trang điểm đều không lẫn át được có màu da có chút sạm. Bên cạnh cô ấy là một nữ nhân khoảng ba mươi tuổi, khóe miệng mang theo ý cười, xem qua liền rất quen thuộc. Sắc mặt nghiêm túc là Giang Dung, sản phẩm khai phá bộ chủ quản. Cô ta cả người tản ra công sở nữ tính lão luyện, trầm ổn.

Quý Ngưng cùng Giang Dung ánh mắt có hơi một đôi, cô ta liền mím môi mà nở nụ cười.

Quý Ngưng nhớ lại tối qua cô cùng Giang Dung nhắn tin. Giang Dung bảo ngày mai nhận lời mời có cô ta dự, mười người liền không thành vấn đề.

Mẹ Quý Ngưng là chị của Giang Dung, Giang Dung đáp ứng với mẹ Quý Ngưng sẽ khiến Quý Ngưng tiến Chí Sinh, hưởng chi đứa nhỏ này quả thật thực ưu tú.

Khương Dao cùng Quý Ngưng an vị tại phòng vấn quan đối diện.

Khương Dao gặp hai nữ nhân trung gian không một vị nhi, lại thấy Giang Dung thường thường nhìn về phía cửa, cô suy đoán, đây là còn có cái phòng vấn quan?

Lúc này, cửa phòng họp phát ra tiếng vang, đi tới là một người nam nhân.

Khương Dao nhìn thấy người đi vào là Cố Mục Niên, lập tức liền ngây dại.

Hai người phỏng vấn quan lập tức đứng lên, nói câu “Cố Tổng”, chỉ thấy Cố Mục Niên khẽ gật đầu, kéo ra trong bọc họ một cái ghế dựa, ngồi xuống.

Khương Dao kinh ngạc, tại sao anh cũng là phỏng vấn quan?!

Khương Dao thấy anh tựa lưng vào ghế ngồi, một bàn tay chống cằm, mày dài xuống con người đen bình tĩnh nhìn Khương Dao cùng Quý Ngưng một chút, nhiều ánh mắt đều không phân.

Trên người anh kèm theo cường đại khí tràng, Khương Dao là lần đầu tiên nhìn bộ dáng làm việc nghiêm túc của anh, giơ tay nhắc chân ở giữa đều mang theo uy nghiêm mà trầm ổn... Ngay cả Quý Ngưng, đều xem ngốc vài giây.

Phỏng vấn bắt đầu.

Đơn giản tự giới thiệu sau đó, là Giang Dung cùng Bằng Thanh theo thứ tự hướng 2 cái phỏng vấn người đưa ra vấn đề.

Giang Dung hỏi Quý Ngưng: “Lần này tới tham gia Chí Sinh phỏng vấn, năm chắc có bao lớn? Cô tại phương diện thiết kế đá quý ưu thế là cái gì?”

Mấy vấn đề này đều là Giang Dung trước đó nói cho Quý Ngưng, Quý Ngưng chuẩn bị đầy đủ, trả lời thật sự khéo léo.

Hỏi xong cô ta, đến Khương Dao: “Tại Birmingham City thị đại học đọc khoa chính quy cùng nghiên cứu sinh, thành tích nổi trội xuất sắc, cũng tham gia rất nhiều cuộc thi thiết kế... Vì cái gì muốn về nước đến Chí Sinh? Nước ngoài điều kiện không tốt hơn sao? Liền không có một điểm sính ngoại?”

Khương Dao nghe giọng nói của cô ta giống như bỏ thêm một chút xảo quyệt, không để cho cô vừa vặn, nhưng mà cô vẫn là trả lời: “Nơi này là của tổ quốc của tôi, mặc kệ đi đến đâu, tôi cũng sẽ không quên tôi là người Trung Quốc. Hơn nữa cha mẹ của tôi đều ở đây, tôi nghĩ trở về để tiện chăm sóc gia đình. Về phần tại sao lựa chọn Chí Sinh, là vì tôi rất sớm liền biết nó.”

“Nga?”

“Từ lúc bắt đầu học sơ trung, tôi liền biết Chí Sinh. Tôi thích Chí Sinh thâm mỹ lý niệm. Tại “Sau hiện đại” khái niệm trung, rất nhiều thiết kế đá quý cố ý ôm đánh vỡ quy củ quan niệm, cố ý theo đuổi cảm giác sang tân. Nhưng thật “Không quy củ bất thành phạm vi”, nhà thiết kế muốn nhỏ hẹp thiên địa trong, phát huy chính sức tưởng tượng của mình, là muốn có nhất định thâm mỹ lý niệm. Bây giờ trở về đầu nhìn vài năm trước, tác phẩm của Chí Sinh như cũ là dễ nhìn, đó là một loại không mất quy củ sang tân mỹ, trong đó làm ta ấn tượng khắc sâu nhất chính là “Cố ý mộng” hệ liệt, Trung Quốc cổ điển mỹ vận dụng rất tốt.”

Trùng hợp là, “Cố ý mộng” hệ liệt chủ nhà thiết kế, cũng là đương kim Chí Sinh tập đoàn nhà thiết kế chính, chính là mặt khác một vị nữ phòng vấn quan, băng thanh.

Cô ấy nghe được tác phẩm của chính mình được đề cập, chỉ là mỉm cười, Giang Dung thì nhưn mày.

Băng thanh đặt câu hỏi xong, cuối cùng đến phiên Cố Mục Niên.

Anh đồng thời hỏi hai người: “Đôi khi, nhà thiết kế thiết kế sẽ cùng thị trường nhu cầu phát sinh sai vị, các cô sẽ làm sao được?”

Quý Ngưng dẫn đầu trả lời: “Tôi đây liền bỏ qua thiết kế, chung quy thiết kế của tôi là nên vì công ty phục vụ. Chúng ta làm là thương nghiệp trang sức thiết kế, không phải cá nhân theo đuổi nghệ thuật, mỗi người đều muốn học được thỏa hiệp.”

Cố Mục Niên đưa ánh mắt dời về phía Khương Dao, “Khương tiểu thư thì nghĩ sao?”

Cô chậm rãi mở miệng: “Tôi sẽ... Tại tận khả năng thỏa mãn nhu cầu của xã hội dưới, kiên trì sáng tác tác phẩm của tôi. Chân chính tốt tác phẩm, chưa bao giờ lấy hay mà bỏ, mà là ý kiến hoàn mỹ thống nhất.”

Cô càng có khuynh hướng kiên trì, cô muốn làm là một cái không theo ba đuổi theo lưu, có chủ kiến cùng kiên trì.

Vấn đề chấm dứt xong, Giang Dung cầm ra hai trương bản vẽ, đẩy đến trước mặt hai người, mặt trên dùng tranh một cái đơn giản hình trưng mặt dây chuyền.

“Cho các cô thời gian là mười phút, lấy chủ đề là trời sao, thiết kế một chút, không cần thiết quá cẩn thận.” Nói được lại nhiều, không bằng

hành động thực tế.

Quý Ngưng chỉ suy nghĩ hai phút, liền bắt đầu viết. Cô ta là biết trước mệnh đề, hơn nữa ngầm cho Giang Dung xem qua tác phẩm, Giang Dung còn giúp cô ta sửa chữa qua, giờ phút này, cô ta chỉ cần vẽ lại thôi. Nhưng mà, này đối Khương Dao mà nói, không dễ dàng như vậy. Cho phạm vi quá rộng, thời gian lại rất gấp gáp, cô cũng chỉ có thể liều mạng suy tư, cũng tận lực xem nhẹ Quý Ngưng mang áp lực cho cô.

Ba phút sau, Khương Dao cầm lấy bút máy, bắt đầu vẽ tranh. Nhưng mà cô quá mức chuyên chú, quên mất tay đang bị thương, sốt ruột được không cẩn thận liền đau một chút.

Cô “Tê” tiếng, Cố Mục Niên chú ý tới cổ tay cô, mắt sắc liền trầm xuống.

“Làm sao? Tay cô không có chuyện gì sao?” Bằng Thanh hỏi.

Khương Dao lắc đầu: “Tôi không sao.” Cô tiếp tục đầu bút, Cố Mục Niên chưa phát một lời, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Cuối cùng hai người đều ở đây quy định thời gian giải bài thi.

Quý Ngưng trước giải thích tác phẩm của mình: “Trung gian dùng như vậy cùng loại với tinh không đường cong trang sức, sau đó điểm xuyên thượng nhỏ nhảy, trung gian có khắc hồng ngọc. Xem qua lóng lánh trong suốt, nếu sắc màu xử lý tốt, sẽ vô cùng xinh đẹp.”

Bình thường mà tương đối cứng nhắc, nhưng là không mất mỹ cảm.

Khương Dao giải thích: “Của tôi là chọn dùng chạm rồng tay nghề, làm thành như vậy hoa văn.”

“Trung gian địa phương dùng làm bằng vật liệu gì?”

“Đá turquoise.”

Cô nói xong, tất cả mọi người chấn kinh. Bởi vì không có người sẽ nghĩ đến dùng đá turquoise, loại tài liệu này tại xã hội trang sức trung không thường thấy.

Khương Dao bổ sung: “Tại đá turquoise trung lại khắc thượng hoa văn, liền có chút giống trời sao.”

“Có đặc sắc!” Bằng Thanh ngữ khí có chút kích động, Quý Ngưng vừa nghe sắc mặt chính là cứng đờ.

Cố Mục Niên nhìn Khương Dao ngại ngùng cười, chính mình cũng câu môi.

Phỏng vấn sau khi kết thúc, Khương Dao cùng Quý Ngưng ở bên ngoài chờ. Quý Ngưng liếc Khương Dao một chút, trong lòng nắm chắc vẫn là thật lớn, chung quy Giang Dung khẳng định hội đảm bảo cho cô đi vào. Cô ta mang theo ổn thoả nắm chắc thắng lợi giọng điệu giả vờ lăm bằm lâu bầu: “Hiện tại nước ngoài trở về cũng đã rất giỏi? Đừng tưởng rằng lý lịch sơ lược xinh đẹp, Chí Sinh căn bản không sẽ xem cái này.” Khương Dao cười cười, “Cô là quan chủ khảo sao? Còn rất hiểu rõ.” “Người!”

Khương Dao căn bản khinh thường cùng cô ta nói thêm cái gì. Mà trong phòng hội nghị, ba phỏng vấn quan đang thương thảo cuối cùng lưu lại ai.

Giang Dung đầu tiên nói: “Ta cảm thấy Quý Ngưng tương đối khá, trả lời trong quá trình tại rất có tự tin, hơn nữa cuối cùng thiết kế thực tình mỹ, rõ rệt tự hỏi nhanh hơn Khương Dao rất nhiều, chi tiết xử lý thật sự đúng chỗ.”

Băng Thanh lại cho ra tương phản ý kiến, “Khương Dao cô nương này tư tưởng rất lớn gan, đá turquoise ngay cả tôi đều không suy xét qua. Hơn nữa tôi cảm thấy cô ấy cuối cùng xử lý tác phẩm rất xinh đẹp, nếu như là tôi, tôi thậm chí khả năng trực tiếp chọn dùng.”

Giang Dung đề nặng trong lòng tức giận, giải thích: “Tôi không cho là như vậy, Khương Dao ý tưởng không đủ phù hợp thực tế. Đá turquoise ở trên thị trường cạnh tranh lực căn bản chống không lại kim cương, chúng ta đây là thương nghiệp thiết kế. Huống chi, chẳng lẽ không đúng bởi vì Khương Dao mới vừa nói một câu “Cố ý mộng” sao?”

Giang Dung khinh miệt cười, liền dẫn đến Băng Thanh phản bác: “Cô cho là tôi vì câu nói kia? Tôi chỉ là công chính cho ra ý kiến của tôi, liền xem như Quý Ngưng nói tôi cho đề nghị cũng sẽ không sửa đổi. Huống hồ, chúng ta trước đó cũng không thông tri là thương nghiệp thiết kế a?”

Giang Dung nhìn về phía Cố Mục Niên, “Cố Tổng, ngài ý tưởng là?”

Cô ta trong lòng kỳ thật rất có để, hôm nay Quý Ngưng phát huy được thật sự là hoàn mỹ không có khuyết điểm, Cố Mục Niên sẽ không bỏ qua Quý Ngưng

Anh buông hai phúc thiết kế bản thảo xuống, giọng điệu trầm thấp: “Tôi thiên hướng về Khương Dao.”

Giang Dung nội tâm khiếp sợ, nhưng vẫn là không chút hoang mang hỏi: “Đây là vì sao?”

“Thứ nhất, cô ấy đối Chí Sinh lý giải, đối Chí Sinh tác phẩm lý niệm lý giải, đi hỏi các nhân viên khác, bọn họ nhất định không nói được. Thứ hai, cô là có ý nghĩ của mình người, một cnhà thiết kế nếu chỉ có thể cầm ra tác phẩm xinh đẹp, lại không có ý nghĩ của mình, vĩnh viễn bị thị trường năm mũi dẫn đi. Thứ ba, thiết kế của cô, lại càng đại tưởng tượng không gian.”

Giang Dung nhú mày: “Nhưng mà Cố Tổng, dựa cách nói của ngài, Quý Ngưng liền không ưu tú sao? Huống chi Khương Dao ở nước ngoài học, không làm được bằng cấp cũng sẽ làm giả, chung quy hiện tại hải quy một trao đều là một bó to.”

Cố Mục Niên sắc mặt không vui, thanh âm càng thêm lạnh: “Tôi không phải nói Quý Ngưng không ưu tú, mà là đang so sánh, cô ta thì có vẻ bình thường rất nhiều. Còn cô nếu là nói Khương Dao bằng cấp làm giả, liền trực tiếp cầm ra chứng cứ. Nói lại lần nữa xem, chúng ta cần là đứng đầu nhà thiết kế.

-----oOo-----

Chương 6: - Quan tâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên không hề nhiều lời, đứng lên, đi ra ngoài.

Giang Dung cả người xụi lơ ở trên ghế, hoàn toàn không có dự liệu đến cục diện này. boss mở miệng, Quý Ngưng nhất định là vào không được Chí Sinh.

Giang Dung đi ra, như cũ dựa theo lưu trình mà nói, hai người trở về chờ đợi kết quả phỏng vấn. Quý Ngưng nhìn thấy sắc mặt của Giang Dung không tốt lắm, chính mình đột nhiên cũng cười không nổi.

Khương Dao vừa rồi nhìn đến Cố Mục Niên ly khai, cô cũng không dám đi tìm anh, định một mình về nhà.

Nhưng mà cô vừa mới vào thang máy, liền nhận được tin nhắn: (ở cửa thang máy chờ anh.)

Cô nghe lời anh đợi ở cửa thang máy, ba phút sau liền nhìn thấy anh từ thanh máy dành riêng cho tổng tài đi ra.

Anh đi đến trước mặt cô, nói: “Anh đưa em trở về.”

“A, không cần đâu, ” Khương Dao vội vàng vẫy tay, “Anh còn phải đi làm.”

Cố Mục Niên thần sắc nhỏ liễm, giải thích: “Anh chỉ là vừa xong trở về lấy một số thứ, thuận tiện mà thôi.”

Khương Dao sờ sờ đầu, “VẬY ĐƯỢC RỒI...”

Anh đem cô kéo vào thang máy dành riêng cho anh, đến tầng 1 hai người ra ngoài.

Cố Mục Niên vụng trộm liếc mắt đi ở bên cạnh cô, thuận miệng hỏi:

“Em có muốn giải thích một chút, hôm nay tại sao em lại xuất hiện ở nơi này?”

Khương Dao mím môi cười: “Mấy ngày hôm trước em nộp lý lịch sơ lược.”

“Như thế nào không đề cập tới trước nói một tiếng.” — Anh nói.

Khương Dao cười cười đáp: “Nói ra thì anh sẽ khiến em đi cửa sau sao?”

Anh nghiêm mặt nói: “Sẽ không.”

“Kia không phải được, em còn nói làm chi.” –Cô nói.

Cô cong môi cười, Cố Mục Niên cũng không hề tiếp tục đề tài này.

Lên xe, hai người ngồi ở hàng sau. Anh mười ngón giao thiệp, tự nhiên đặt ở trên đùi. Khương Dao cũng không nói, liền im lặng xoát weibo.

Một lát sau, bên tai cô truyền đến thanh âm rõ ràng của anh: “Khương Dao, em nói thật với anh.”

“Ân?” Cô ngẩng đầu.

“Tại sao tới Chí Sinh.” Anh hỏi

“Anh làm chi hỏi như vậy...” Cô đáp

“Anh nói cho em biết, em không lựa chọn công ty khác. Bởi vì khách quan mà nói, em tiếp thu qua nhà của anh giúp. Nhưng mà ạm không nghĩ sau này trở thành em lấy lý do báo ân.”

Khương Dao thân mình dựa vào ghế, từng câu từng từ nói: “Anh không hiểu em. Em thích Chí Sinh, lúc phỏng vấn đã nói rõ ràng thấu đáo. Em là muốn cảm tạ nhà của anh, nhưng mà đây không phải là lý do chủ yếu.”

Mục Niên nói: “Vậy em nói một chút, cái gì là chủ yếu?”

Cô nhìn về phía anh, đáy mắt mang theo ý cười, “Bởi vì em nghĩ em và anh sẽ cùng nhau đứng lên Trung Quốc châu báu ngành sản xuất đỉnh. Em biết anh có chí lớn, em cũng có.”

Hác Bội Bội trở về một ngày trước, Khương Dao tay triệt để hảo, hai người liền yên tâm ra ngoài xát một lúc.

Trong tiệm Nhật Liêu, Hác Bội Bội đang định cho Khương Dao trong chén thanh rượu, liền bị Khương Dao ngăn cản: “Mình không uống, sợ đợi lát nữa ở đây uống say.”

Hác Bội Bội cười nhạo: “Thật không có chí khí. Ra ngoại quốc nhiều năm như vậy, tửu lượng một chút cũng không tiến bộ.”

Khương Dao là trứ danh “Ba ly đổ”, tửu lượng cực kém. Lần đầu tiên trong đời uống say vẫn là lúc học trung học, bị Cố Mục Niên kéo đi uống rượu, cuối cùng cô say rạo rạt, anh cũng bị ba Cố và mẹ Cố hung hăng giáo dục một phen.

Khương Dao lắc đầu: “Mình là không nghĩ đợi lát nữa hai ta đều thành

tửu quý.”

“Yên tâm, có mình ở đây đâu, đợi lát nữa đem cậu an toàn đưa đến nhà”
Hác Bội Bội vỗ ngực nói.

“Được, rượu giá không sợ bị bắt a?” Khương Dao nói.

“Nga...” Hác Bội Bội dừng một chút giọng điệu, đột nhiên chuyển cái đề tài, “Đúng rồi, cậu về nước... Lâm Phi Lam có liên hệ cậu sao?”

Khương Dao sững sốt, lập tức lắc đầu, “Làm sao có khả năng.”

Lâm Phi Lam, Khương Dao trung học ngồi cùng bàn, ba người bọn họ lúc trước vô cùng thân, nhưng mà lúc cô xuất ngoại một năm, Lâm Phi Lam đột nhiên giảm bớt liên lạc với cô, thường xuyên Khương Dao tìm cô ấy nhưng cô ấy đều không để ý, sau này có một ngày, cô ấy nói không muốn cùng Khương Dao làm bằng hữu, không có nói ra lý do gì, liền đem Khương Dao QQ, WeChat, di động kéo vào danh sách đen.

Khương Dao lúc mới bắt đầu rất thống khổ, còn muốn đuổi theo hỏi vì cái gì, nhưng sau đến cũng đã chết tâm.

Hác Bội Bội cùng Khương Dao quan hệ càng tốt, cô cũng thực sinh Lâm Phi Lam khí, cảm thấy cô ấy mạo danh kỳ diệu, vì thế cũng không có để ý đến cô ấy, tam giác sắt triệt để sụp đổ.

“Kỳ thật đoạn thời gian trước, cậu ấy đột nhiên đi tìm mình, cùng mình hàn huyên một phen, mình không rõ cậu ấy đến cùng có ý tứ gì, cho nên mình thái độ cũng rất lạnh.” Hác Bội Bội nói.

Khương Dao nói “Cậu ấy từ trước đến giờ chính là người mạo danh kỳ diệu.”

“Dao Dao, người còn chán ghét nàng, đúng không?” — Hác Bội Bội nói
“Chán ghét không tính là, chính là trái tim băng giá đi. Cho dù cậu ấy có chủ động tìm mình, mình cũng sẽ không để ý đến cậu ấy.” Cái loại cảm giác này, là giống tư vị bị phản bội. Tựa như chân tâm phó mặc cho dòng nước cuốn trôi.

Hác Bội Bội nói: “Ân, dù sao về sau chúng ta cũng sẽ không cùng có cùng cậu xuất hiện.”

Khương Dao cười cười.

Hác Bội Bội còn nói đến chuyện Cố Mục Niên: “Lần trước đi phỏng vấn thế nào? Nhìn thấy Cố Mục Niên sao?”

“Phỏng vấn quan chi nhất.” — Dao Dao nói

Bội Bội vui vẻ nói: “U a, xem ra là rất quan tâm cậu a. Anh ấy khẳng định sẽ cho cậu vào Chí Sinh, thuận tình thuận lý.”

“Cậu tin tưởng ngược lại là so với mình còn lớn hơn a.” — Dao Dao nói. Bội Bội hồi tưởng lại mà nói: ” Mụ Ca Ca đối với cậu khá tốt. Lúc sơ trung, có lần cậu ở trường học đau bụng, anh ấy đột nhiên xuất hiện liền đem cậu mang đi phòng y tế, lúc ấy thực nhiều đồng học đều cho rằng là bạn trai của cậu.”

Khương Dao khụ vài tiếng, nhớ lại lúc trước một màn kia. Lúc ấy trường học mở đại hội thể dục thể thao, cô chạy xong tám trăm mét, bụng mạp danh bắt đầu đau, sắc mặt cô đều trắng bệch, sau đó Cố Mục Niên lại đột nhiên xuất hiện, đem cô tới phòng cứu thương.

Cô còn nhớ rõ, anh lúc ấy rất khẩn trương. Đoán chừng cô bị như vậy, dọa chết anh a.

Sau này nghe Cố Mục Niên nói, anh là trùng hợp cùng đi học tiến vào xem các nam sinh khác thi đấu, vừa vận dụng phải một màn này.

Cô làm sao không biết, anh đối với cô có bao nhiêu hảo.

Khương Dao nói: “Nếu mình có thể đi vào Chí Sinh, vậy thì quá tốt.”

Cô cũng muốn vì anh làm chút gì đó.

Ăn xong ơt Nhật Liêu, hai người đều uống rượu không thể lái xe, liền đành phải đánh trở về. Đưa Hác Bội Bội về xong, xe lại chở đến Ngự Long biệt thự.

Cô xuống xe, đi vào trong nhà, liền nhìn thấy một chiếc màu đen Maybach chậm rãi lái vào Cố gia.

Nửa phút sau, Cố Mục Niên từ trên xe bước xuống, dáng người cao ngất, sắc mặt bởi bóng đêm mà hôn ám.

Khương Dao do dự một chút, đi qua. Cố Mục Niên nhìn thấy cô, mắt sắc có hơi nhất lượng, lập tức cất bước hướng cô đi qua.

“Mới trở về?” Anh hỏi.

“Đêm nay cùng Bội Bội ăn cơm. Anh lại đi xã giao sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Ân.”

Khương Dao ngửi được trên người anh nồng đậm mùi rượu, mày liền nhíu lại, “Anh có thể hay không uống ít rượu lại? Uống quá nhiều đối thân thể không tốt.” Cô nhìn anh sắc mặt cũng có chút đỏ lên.

Anh cười vài tiếng, rộng rãi thoải mái tiếng cười tại màng tai cô nhảy, như ban đêm gió lạnh tại bên tai nổi lên thổi bay.

“Anh cười cái gì...” — Khương Dao nói.

Con người của anh ngưng tại trên mặt thủy nhuận của cô, nhẹ giọng mở miệng: “Em vẫn như trước kia để ý đến anh.”

Cô nghe vậy, trong lòng dâng lên một loại cảm giác ngỡ ngàng, “Em, em không phải quản người, là... Là quan tâm.”

Trên môi anh tươi cười không có tiêu tán, lại đem bàn tay đến trên đầu cô, xoa nắn vài cái: “Về sau sẽ không uống nhiều như vậy nữa.”

Bóng đêm đắp lên mặt ửng đỏ của cô, cô gật đầu, liền nói muốn về nhà nghỉ ngơi. Anh lại ném cho cô một cái tin tức nặng ký.

“Trước tiên nói cho em biết, người bị Chí Sinh mượn người.”

Cô phút chốc xoay đầu lại, đáy mắt nhìn so ngôi sao trên trời thần còn muốn sáng.

“Thật sự?!” Cô kích động, “Nhưng mà em còn chưa nhận được thông tin a.”

“Thông tin là chuyện sớm hay muộn, anh chỉ là trước ngẫm cùng em nói một tiếng.” Anh hôm nay chạng vạng tìm Quách Dục xác nhận qua tin tức, quả thật tính toán mời Khương Dao làm nhà thiết kế châu báu.

Cô vui vẻ bắt lấy tay áo của anh: “Quá tuyệt vời! Em đi về nghỉ trước đây, ngủ ngon.”

Cô nhảy nhót đáp chạy về nhà, anh nhìn bóng lưng cô, bên môi gợi lên nụ cười.

Anh đi vào biệt thự, liền nhìn thấy mẹ Cố ngồi ở phòng khách.

Tuyết Mạt cười nhìn anh: “Con trai đã về rồi.” Tuyết Mạt là tên của mẹ Cố.

“Mẹ như thế nào trẻ như vậy còn không lên lầu nghỉ ngơi?” — Mục Niên nói

Tuyết Mạt mím môi cười, “Mẹ vừa rồi định đi nghỉ nhưng nhìn thấy con cùng Dao Dao tại cửa nói chuyện.”

Cố Mục Niên thần sắc chột tăt: “Vừa vặn dụng phải mà thôi.”

“Dao Dao thuận lợi tiến Chí Sinh sao?” Tuyết Mạt hỏi

“Ân.”

“Vậy là tốt rồi. Trong công ty, con có được nhiều chiếu cố em ấy một

điểm. Có chút không thể đặt tại bên ngoài nhi thượng, ngầm cũng phải làm hảo.” Mẹ Cố nói
“Vâng”

Thứ sáu, Khương Dao quả nhiên nhận được mượn người thông tin, cuối tuần đến đi làm.

Bởi vì buổi tối cuối tuần quá kích động, dẫn đến mất ngủ, thứ hai sáng sớm liền ngủ đã muộn.

Rối loạn, cô bỏ lỡ nguyên bản tàu điện ngầm, vốn định đánh hội nhanh lên, lại bởi vì trên đường chặn, đến công ty thời điểm vừa vặn điều nghiên địa hình không đến muộn.

Cô gạt ra thang máy, đến trên lầu. Nhìn đến Giang Dung sắc mặt thời khắc đó, cô liền biết tình huống không quá diệu.

“Công ty có quy định, muốn trước tiên năm phút đồng hồ tới công ty, người như vậy mặc dù là điều nghiên địa hình đến, nhưng là cũng tương đương đến muộn.” Giang Dung nhìn cô, cảm giác một giây sau liền có thể đem cô sống bóc lột sống.

Tuần trước khi nàng đem phỏng vấn kết quả nói cho Quý Ngưng, Quý Ngưng ở nhà khóc khóc âm ỉ âm ỉ mấy ngày, Giang Dung cùng mẹ Quý Ngưng ở giữa đều thực xấu hổ. Giờ phút này, cô nhìn thấy mặt Khương Dao, liền không tồn tại sinh khí.

“Xin lỗi, trên đường có chút kẹt xe, lần sau tôi sẽ sớm điểm đi ra ngoài.”
— Khương Dao lễ phép nói.

Giang Dung vốn định cầm cô giết gà dọa khỉ, cũng giáo dục mấy cái tại hiện trường các viên công, ai ngờ Cố Mục Niên đột nhiên xuất hiện.

Anh đi lại vững vàng, đi đến họ trước mặt, hỏi: “Làm sao?”

Giang Dung giải thích: “Là Khương Dao đến muộn, tôi liền nói cô ấy vài câu.”

Cố Mục Niên mắt nhìn đồng hồ, “Hiện tại cái này tới mới tính đến muộn. Công ty sở dĩ định trước thời gian trước năm phút đồng hồ đến, cũng là vì cho đại gia một điểm giảm xóc thời gian. Sáng nay quả thật rất đổ, ta cũng hiện tại mới đến.”

Kỳ thật sáng nay, anh đến công ty dưới lầu, liền nhìn đến Khương Dao vội vã lên lầu. Anh liền đoán được là nguyên nhân gì, vì thế cố ý đã

muộn điếm tiến dành riêng thang máy.

Boss lời này, chính là cho thấy, nếu Giang Dung muốn giáo dục bị trẻ, kia giáo dục hẳn là cũng bao gồm Cổ Mục Niên.

Giang Dung sợ tới mức làm sao dám nói cái gì nữa.

Cổ Mục Niên bình tĩnh quét mắt xem náo nhiệt của các nhân viên khác, lạnh giọng nói: “Đều làm việc đi, nhìn cái gì náo nhiệt.”

Anh sau khi rời đi, Giang Dung đầu tiên là mang Khương Dao đến bàn làm việc của cô, “Đem đồ vật sửa sang xong, sau đó đi xuống lầu phòng nhân sự lấy công tác sổ tay. Sáng hôm nay không có gì sống, cô tỉ mỉ đem công tác sổ tay xem một lần, lần sau đi ra ngoài sớm điếm.”

“... Tốt.”

Giang Dung mặt không chút thay đổi đi ra ngoài.

Khương Dao chính sửa sang lại gì đó, có cái nữ sinh liền đi tới.

“Hắc, nguyên lai em chính là nhân viên mới tới, em hảo xinh đẹp.” Nữ sinh nhỏ giọng nói.

Khương Dao ngại ngùng cười.

“Tôi là Dương Nhược, cũng là nơi này nhà thiết kế. Người gọi Khương Dao, đúng không?” — Dương Nhược noiz.

“Vâng, chào Dương Nhược.” Cô không nghĩ đến chị ấy cùng cô là một cái chức vị. Khương Dao lại hỏi: “Dương Nhược cũng là vừa tốt nghiệp sao?”

“Nơi nào, tôi đều ở đây công tác ba năm, trưởng thành.” Dương Nhược hoạt bát nói.

“Chị xem qua đi rất trẻ tuổi.”

“Hắc hắc ~ đúng rồi, chị dẫn em đi tham quan một chút cái này tầng nhà này?”

Dương Nhược vừa dứt lời, liền nghe được cách vách bàn của Khương Dao có một nữ nhân ngẩng đầu lên, nói một câu nói. Cô dự tính có năm thứ hai đại học vài mươi tuổi, thay đổi đậm rục rở trang, sỡmi trắng trước phong cảnh phá lệ hấp dẫn người.

“Dương Nhược, người ngược lại là rất nhàn, thiết kế của mình bản thảo họa xong chưa? Liên cả ngày nghĩ nịnh bợ người khác.”

Dương Nhược thay đổi sắc mặt, nhưng không dám lớn tiếng phản bác, “Cô nói bậy cái gì, tôi chỉ là hoan nghênh người mới mà thôi.”

“Phải cần tới người hoan nghênh a? Nhân gia hậu trường cứng rắn đâu.”
Cô ta là nghe Giang Dung nói qua phỏng vấn hôm đó phát sinh sự.
Dương Nhược còn muốn cùng cô biện giải, liền bị Khương Dao ngăn cản.

“Không có việc gì, chị đi trước làm việc đi, taem cũng muốn trước đi phòng nhân sự một chuyến.” Khương Dao nói.

“Vậy được rồi... Chúng ta giữa trưa có thể cùng nhau ăn cơm không?”

“Vâng”

Khương Dao yên lặng thu thập vật phẩm, không để ý tới nữ nhân kia thường thường ném qua đến bạch nhãn. Chờ cô đều thu thập xong, có cái nam nhân liền đi tới, “Khương tiểu thư, Cố Tổng mời cô đi phòng làm việc một chuyến.”

Mời cô đi qua?

Cô đi theo tiểu lý phía sau, liền bị hắt mang vào Cố Mục Niên văn phòng. Anh giờ phút này đang cúi đầu làm công.

Cô đầu tiên là quét mắt phòng làm việc của anh, không gian rất lớn, trang hoàng được hiện đại xa hoa, thiết kế được cực giàu có nghệ thuật đặc sắc. Bất quá màu đen trên bàn công tác phóng kia chậu nhỏ nhỏ nhiều cây, tại như vậy trong một cái không gian thì có vẻ có chút đột ngột.

Tập trung nhìn vào, đây không phải là năm trước nghỉ hè cô trở về mua sao, làm cho anh bảo quản sao?!

Năm trước cô mua cái nhiều cây nhỏ nhỏ xinh xinh, nghỉ hè sau khi kết thúc, trùng hợp anh lại đây cùng cô cáo biệt, cô liền đem nhiều cây giao cho hắt chiếu khán. Cô cho rằng anh đem nó ném tới trong nhà nơi nào đó, lại không nghĩ rằng sẽ ở này lần nữa nhìn đến.

Cô đi đến trước bàn làm việc, trực tiếp cầm lên, cẩn thận quan sát, kinh ngạc nói: “Không nghĩ đến anh còn đem nó dưỡng phải hảo hảo, xem qua thực khỏe mạnh.”

Ở bên cạnh tiểu lý nhất thời hóa đá tại chỗ, này này này khương tiểu thư là đang làm gì?! Cô như thế nào trực tiếp cầm lấy đồ của Cố Tổng ở trên bàn?!

Ánh mắt anh ta nhỏ trừng, vừa định bảo Khương Dao buông xuống, nhưng hắt liền nhìn đến Cố Mục Niên ngẩng đầu, lạnh nhạt cong môi:

“Em nếu là nghĩ dưỡng hã y cầ m về đi.”

Thiên a?!! Đây là tình huống gì!

Tiểu lý vẻ mặt mông bức, liền nghe được Cố Mục Niên phân phó anh ta:

“Cậu đi ra ngoài trước, không phân phó không muốn khiến người khác lại đây quấy rầy.”

“Là... Là.” Anh ta lui về phía sau một bước, dưới chân một cái lão đảo, chọc Cố Mục Niên nhưn mảy, ngẩng đầu nhìn anh ta.

-----oOo-----

Chương 7: - Không khí nóng lên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu lý nhanh chóng ra ngoài, để lại một mình Khương Dao. Khương Dao ngồi xuống đối diện anh, hỏi anh tìm cô làm gì.

“Cùng em tâm sự tiền lương cùng với vấn đề đãi ngộ.”

Cô nở nụ cười, hứng thú nói: “Anh nghĩ như thế nào trò chuyện cái này?”

Cố Mục Niên buông bút xuống, nhiều hứng thú nói: “Mấy ngày hôm trước không phải vẫn cùng anh biểu trưng tâm, nói muốn theo giúp anh đứng ở Trung Quốc châu báu ngành sản xuất đỉnh sao? Của anh đại công thần khả nhất định phải hảo hảo đối đãi.”

Cô nhớ lại ngày đó chính mình hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bộ dáng, cũng cảm giác chính mình ngốc quá. Giờ phút này từ trong miệng anh nói ra, lại càng không không biết xấu hổ. Nhưng cô trong lòng đúng là muốn như vậy: “Em... Em đó là nói thật sự.”

“Ân, anh cũng cho là thật.” Khóe môi anh cong lên.

Khương Dao nghe xong đãi ngộ của anh, mới phát hiện thật sự rất tốt. Ít nhất, cô nguyện ý vì thể hiện lực.

Nói chuyện xong sau, Khương Dao đang định rời đi, ánh mắt lại bị trên giá sách hấp dẫn.

Cô đi qua, Cố Mục Niên cũng mặc kệ cô.

Cô phát hiện vài cuốn sách cô muốn nhìn về thiết kế đá quý thư. Trong đó có một cuốn tại thực cao địa phương, cô với không tới.

“Cố Mục Niên, anh lại đây giúp em lấy quyển sách có được không?” Cô gọi thẳng tên của anh.

Ang ngẩng đầu, cô liền nhón chân, chỉ chỉ.

Anh đi tới, nâng tay thoải mái, liền lấy đến.

Khương Dao cười nói tiếng “Cám ơn”, cúi đầu nhìn trong tay nâng thư, môi mắt cong cong.

Cố Mục Niên nhìn cô, nhin không được dùng bàn tay rộng mở che đầu

của nàng, xoa xoa sợi tóc mềm mại của cô.

Cô ngẩng đầu, đột nhiên phát giác anh cùng cô dựa vào thật sự gần, chẳng biết tại sao, không khí cũng dần dần nóng lên.

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô đang đỏ lên, mở miệng: “Anh phải làm việc.” Ngụ ý bảo cô phải đi.

“OK, quyển sách này cho em mượn xem nha, ngày sau trả lại cho anh”
“Ân.”

Buổi trưa, Khương Dao cùng Dương Nhược cùng nhau ăn cơm.

Cô từ trong miệng Dương Nhược biết được, sáng nay cái kia nói chuyện khó nghe nữ nhân là Đái Linh, cũng là công ty nhà thiết kế, tư lịch so Dương Nhược đến sâu, rất được Giang Dung yêu thích.

Khương Dao buồn bực, như vậy một cái có chút kiêu ngạo ương ngạnh nữ nhân là làm như thế nào đến cùng Giang Dung hòa thuận chung sống?

“Em không biết thôi, Đái Linh là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói lời nói dối. Cô ta ở trước mặt Giang Chủ Quản, ba kết đầu. Thường xuyên đưa bao đưa son môi. Cho nên cho dù năng lực của cô ta không cao lắm, Giang Chủ Quản cũng thích.”

Khương Dao cười cười, đã sớm đoán được này công sở nước sâu đậm.

Dương Nhược nói: “Kỳ thật chị ở công ty này không có gì trò chuyện có được bằng hữu. Chị không phải cố ý nịnh bợ em... Mà là muốn cùng em kết giao bằng hữu, để chị tại đây công ty trong không như vậy cô độc. Chị thực thích thiết kế đá quý, cũng không nguyện ý buông tay nghề nghiệp này.”

Khương Dao nhìn ra được Dương Nhược là người mặt ngoài nóng tâm thiện, mặc dù đối với công sở bất công tỏ vẻ phẫn hận, nhưng là không mất sơ tâm.

“Ân, em biết, em không nghĩ nhiều.” Khương Dao nói.

Hai người bọn họ đang ăn, Khương Dao nhận được tin nhắn.

(ăn cơm chưa? —— Cố Mục Niên)

Cô nhắn lại: (Em đang ăn, anh ăn chưa?)

Anh nhắn qua: (Vẫn chưa, bận rộn đến bây giờ, trợ lý cũng đi ăn cơm rồi.)

Xem giọng điệu này, như thế nào cảm giác anh có chút đáng thương đâu?

Khương Dao mím môi tươi cười, đoán được anh nghĩ biểu đạt cái gì. Vì thế liền hỏi anh muốn ăn cái gì, cô giúp anh mang lên

Cố Mục Niên liền nói là sẽ ăn giống phần ăn trưa hôm nay của cô.

Dương Nhược nhìn cô, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Sáng nay em thật may mắn a, vốn Giang Chủ Quản muốn tìm em làm phiên toái, hoàn hảo... Đúng rồi, em biết sáng nay giúp người giúp em giải vây là ai không?”

Khương Dao ngẩn ngơ, đem cơm nuốt xuống, chậm rãi lắc đầu, “Không biết, bất quá ngày đó phỏng vấn hẳn cũng có.”

Dương Nhược kích động nói: “Cố Tổng a, Cố Mục Niên! Đại boss a.”

Chị ấy nói, trên mặt còn hiện ra hoa si, “Có phải hay không rất soái? Chúng ta trong đầu biệt hiệu nam thần đâu.”

“Khụ... Khụ,” Khương Dao thoáng mím miệng, “Cũng bình thường a.”

“Nha, vậy là em đã gặp qua nhiều soái a? Chúng ta Cố Tổng nhan trí không thua nam ngôi sao được rồi? Hơn nữa ta nghe người khác nói, boss vận đào hoa đặc biệt tốt; thường xuyên cùng danh viện hoặc là nữ minh tinh truyền chuyện xấu đâu.”

“Thật sao?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Chỉ chưa thấy qua đưa đến công ty đến. Cũng không biết là thật hay giả đây, dù sao khẳng định rất nhiều nữ đều nghĩ leo lên anh, hoặc là anh thực hoa tâm đâu.”

Khương Dao chậm rãi gật đầu, “Đúng rồi, đợi lát nữa chị lên trước đi, em còn có chút việc.”

“Hảo.”

Khương Dao lần nữa đi chờ cơm, bên cạnh xếp hàng vừa nghĩ vừa rồi nghe được những lời này.

Công sở quy tắc ngầm, ngợp trong vàng son, mỹ nữ trong mây đấng đấng, tùy thích lấy mấy cái từ đi ra đều có thể nào bỏ một hồi đại tuồng. Nếu là người khác, nghe một chút cũng liền nửa tin nửa ngờ, nhưng mà Khương Dao... Cii không tin.

Cô biết Cố Mục Niên, cũng án cô đối với anh lý giải, biết anh sẽ không làm loại chuyện dơ bẩn này.

Trong vụn bụi hoa qua, phiến lá không dính thân. Đây đại khái là cô có thể nghĩ đến duy nhất tương đối chính xác từ để hình dung anh tình cảnh hiện tại.

Khương Dao phục hồi tinh thần, liền chờ đến lúc nhận cơm.

Mua xong, cô xách cơm đi lên, liền nhìn thấy chỗ làm việc thừa thớt người.

Coi biết giờ phút này đem cơm đi tới văn phòng tổng tài, nhất định sẽ bị người khác nhìn thấy, vậy thì quá lúng túng. Vì thế cô nhắn tin cho Cố Mục Niên: (Anh đi ra lấy cơm, em đang ở khu nghỉ ngơi.)

Cố Mục Niên: (Em trực tiếp đem đến văn phòng.)

(Không được, sẽ bị người khác nhìn thấy) Cô nhắn lại

Anh nhắn đi: (Chuyện này có cái gì, em cứ nói thẳng là anh gọi.)

Cô hung hăng bỏ lại một câu: (không được, anh thích ăn thì ra lấy, dù sao em cũng không lấy đi vào.)

Khương Dao thản nhiên buông di động, xách cơm hộp đi chỗ nghỉ, cái này điếm vừa vụn không ai.

Bên tai truyền đến rõ ràng tiếng bước chân, cô quay đầu liền nhìn thấy Cố Mục Niên đi đến, đem cửa hờ khép lại

Khương Dao liền biết anh hội thành thật đi ra, vì thế nói: “Nha, cơm của anh, cũng không biết anh thích ăn cái gì hay không thích ăn cái gì, em tự chọn đại.”

Sắc mặt anh nhàn nhạt, ánh mắt lược qua gương mặt cô, “Cám ơn.”

Khương Dao thấy anh chưa nói nói nàng vài câu, ngược lại cảm thấy kỳ quái, “Anh làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

“Không, thứ hai sáng sớm đều tương đối bận rộn.” Anh mở ra thức ăn nhanh hộp, hai huân một trắng một canh, còn rất phong phú.

Khương Dao gật đầu, “Vậy anh ăn nhiều chút, em đi trước.”

Cố Mục Niên tay mắt lạnh lẽo cầm cổ tay cô, kéo lại xoay người cô lại.

Mắt nhìn trầm tĩnh, thanh âm lạnh lạnh lịch sự tao nhã: “Ngồi ở đây theo giúp anh đợi một hồi... Một người ăn cơm không có ý tứ.”

Khương Dao nghĩ nghĩ, vẫn là ở bên cạnh anh ngồi xuống, lại cùng anh cách hai trương ghế dựa. Cố Mục Niên sắc mặt nhu hòa rất nhiều, nhếch miệng lên, bắt đầu ăn cơm.

“Sáng nay thế nào? Công sở sinh hoạt có tốt đẹp như trong tưởng tượng

của em không?”

Khương Dao cười lắc đầu, “Cảm giác có chút không thích ứng, từ từ đến đi.”

“Không ai khi dễ người?” Anh hỏi

“Như thế nào sẽ...”

Hai người chính trò chuyện, liền nghe được cửa “Cót két” một tiếng, có người đến.

Khương Dao lập tức ngậm miệng.

Đi tới, là Băng Thanh, cô ấy nhìn thấy Cố Mục Niên ở đây ăn cơm, đầu tiên là sững sốt, lập tức lại nhìn đến Khương Dao ở bên cạnh.

Hai người đều các làm các sự, xem qua tựa như trùng hợp tại đây ngồi.

“Cố Tổng hảo.” Băng Thanh chào hỏi.

“Ân.”

“Ngài đây là mới ăn cơm a?”

“Ừm.”

“Kia... Cần tôi cho ngài rót cốc nước không?”

“Không cần.”

Băng Thanh cũng cảm giác không khí có chút xấu hổ, tự mình rót xong nước liền đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu nhìn hai người một chút.

Khương Dao phát giác không thể ở đây đi xuống, vì thế liền nói: “Em đi trước?”

“Ân.” Anh gật đầu.

Bộ Cẩm công ty tổng tài bạn thất trong.

Một người mặc tây trang màu đen nam nhân đang tại thông thả bước, nghe tài vụ tổng thanh tra cùng sản phẩm tổng thanh tra tại báo cáo.

“Đỗ tổng, lần này đầu mùa xuân hệ liệt sản phẩm chính thức đầu nhập thị trường sau, sáng lập thưởng quý 30% lợi nhuận cống hiến. Hiệu quả thật sự là quá khả quan. Dự tính lần này đầu hạ hệ liệt, cũng sẽ không giống bình thường. Đến thời điểm, cả thị trường số định mức sẽ tiếp tục bay lên.”

Đỗ Yến gật đầu, “Nhưng mà chúng ta vẫn là đem trọng tâm đặt ở thất tịch thưởng. Đối IR cùng Chí Sinh theo dõi một điểm, xem xem gần nhất có hay không có động tác nhỏ.”

“Ta dự đoán hai cái công ty này cũng đều hội trọng điểm tại thất tịch trang sức thiết kế. Bọn họ cũng nghĩ phân này cốc canh.” Sản phẩm tổng thanh tra nói.

Đỗ Yến cười cười, “Không phải dễ dàng như vậy? Chúng ta từ trước đến giờ tại thất tịch cái này khuông khối làm đều so với bọn hăn hảo.”

Sản phẩm tổng thanh tra còn nói: “Đỗ tổng, còn có một chuyện, nghe nói Khương tiểu thư đi... Chí Sinh.”

“Nga? Xem ra chúng ta là thất bại a.” Đỗ Yến thần sắc như trước không biến.

“Chúng ta đã đem ích lợi mở tối đa thay đổi. Làm sao đối phương...”

“Không có việc gì, bất quá cũng là cái nhà thiết kế mà thôi. Không có cô ta không khẳng định sẽ thế nào. Bất quá cái này Khương Dao ngược lại là rất không ánh mắt, thế nhưng tuyển Chí Sinh.”

Nghe vậy 2 cái tổng thanh tra đều cười nhạo vài tiếng.

Lúc nghỉ trưa, Khương Dao ngồi ở trước bàn làm việc, chống đầu dừng nghỉ trong chốc lát. Tối qua đến hai ba điểm mới ngủ, hiện tại mệt mỏi tập nhân, cô cả người đều là vụng hồ hồ.

Đái Linh không biết đi đâu, Dương Nhược nghe nói chạy tới nhà máy, toàn bộ văn phòng không còn lại vài người, ngay cả Giang Chủ Quản cũng ở dưới lầu bận rộn.

Cố Mục Niên từ văn phòng đi ra, liền nhìn thấy Khương Dao đầu từng điểm từng điểm, phỏng chừng cho cái giường, ngã đầu liền ngủ.

Lập tức, anh gõ gõ tiểu lý bàn, nói với hăn vài câu, sau đó trở lại văn phòng.

Tiểu Lý Lập mã hành động, đi đến trước bàn Khương Dao, đánh thức cô.

“Khương tiểu thư.”

“Nha...” Cô lập tức ngẩng đầu lên.

“Cố Tổng nói, nhường ngài đi phòng tư liệu tìm một phần thàng trước bản thiết kế tập hợp, sau đó đưa cho anh.”

“Vâng” Cô đứng lên.

Khương Dao lấy đến tư liệu, gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Cái anh muốn.” Cô đem tư liệu đặt ở trước mặt anh.

Cố Mục Niên ngẩng đầu nhìn cô một chút, mời cô ngồi xuống.

“Giao cho em nhiệm vụ. Dem những bản thiết kế trong lấy ra 3 phần em cảm thấy thật tốt, cho xem ang qua.”

“Vâng.”

Cô liếc nhìn tài liệu, cả người có tinh thần rất nhiều, cuối cùng cô chọn 3 phần, đưa cho anh, anh sau khi xem chỉ là gật đầu, liền đứng dậy ý bảo cô cùng đi với anh.

Cô bị anh dẫn tới văn phòng mặt sau một gian phòng. Bên trong bày một cái giường, còn trang bị toilet. Gian phòng thông thoáng cùng lấy quang tính rất tốt, trong phòng phiêu nhàn nhạt hương hoa nhài.

“Tới chỗ của anh nghỉ ngơi một chút đi. Tối qua lại mất ngủ?” Anh nói.

“Vâng, là có chút.” Cô nhịn không được che miệng ngáp một cái, sau đó mặt đầy lúng túng nhìn anh.

Anh cầm lấy trên giường tây trang áo khoác, nói với nàng: “Nằm trong chốc lát, đợi lát nữa gọi em.”

“Không cần, em ra ngoài đi nằm trong chốc lát mặt bàn hảo.” Hơn nữa này nếu như bị người khác biết, giải thích thế nào.

“Em vừa rồi giúp đỡ việc bận rộn của anh, chiếm dụng thời gian lúc nghỉ trưa của em, hiện tại em có thể tại đây nghỉ ngơi. Nghe lời.” Hắn đem âm cuối căn thật sự ôn nhu.

Cio thật sự là muốn nhào lên trên giường, nhắm mắt lại hảo hảo ngủ một lát. Giờ phút này chống không lại mệt mỏi, cô đành phải nằm xuống.

Cô nằm xong, cũng cảm giác trong tay bị nhét một gì đó, cầm lấy vừa thấy là cái hơi nước chụp mắt.

“Nha còn có cái này?” Cô bình thường liền thích phu hơi nước chụp mắt đến thả lỏng mắt bộ, lại không nghĩ đến văn phòng của anh thế nhưng lại có cái này!

“Ân”

“Cám ơn.” Cô cười vui vẻ.

Cô mang theo chụp mắt, im lặng nằm. Cố Mục Niên đứng dậy, đem bức màn kéo lên, sau đó đem chăn cho cô đắp.

Anh lần nữa ngồi xổm trước mặt cô, Khương Dao nghe được tiếng vang, liền gọi anh một chút.

“Ân, anh tại đây.” Anh nhìn cô, ánh mắt nhu tình lưu luyến, thanh âm cũng mềm mại mềm mại.

“Anh muốn đi nghỉ ngơi sao?” Cô hỏi.

“Không được, anh ra ngoài làm công việc.” Anh cười nhẹ, “Em có chuyện gì thì kêu anh, anh đều nghe được.”

“Vâng...” Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ.

Anh đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, Cố Mục Niên tiến vào đánh thức cô.

Cô vừa nghe đến tiếng vang liền tỉnh, bần rợn ngồi dậy, muốn nhìn thời gian.

“Không có việc gì, còn có mười lăm phút.” Anh ở bên giường ngồi xuống.

Khương Dao yên tâm, lười biếng duỗi eo, tựa như vừa tỉnh ngủ miêu một dạng, ánh mắt vẫn là mị mị.

Cố Mục Niên nhìn cô liền nở nụ cười.

Khương Dao hỏi: “Vậy anh giữa trưa không nghỉ trưa sao?”

“Vừa rồi ngồi ở bên ngoài chợt mắt trong chốc lát, anh cũng không tượng em, như vậy không tinh thần.”

Cô bĩu môi, “Ai nói, hiện tại tinh lực của em dư thừa.”

Anh đột nhiên đến cái đề nghị: “Khương Dao, em chuyển ra ở đi, anh ở công ty cho người tìm giúp em cái chung cư.”

-----oOo-----

Chương 8: - Động cơ bất lương

Nguồn: EbookTruyen.Net

“A?” Cô kinh ngạc.

Anh giải thích: “Nhà em cách công ty rất xa, bình thường đi làm quả thật tốn nhiều thời gian, giống sáng nay, loại tình huống này nhất định không phải là lần cuối cùng. Hơn nữa em ở trong nhà, dì Khương khẳng định mỗi ngày sẽ muốn mua cho em thức ăn ngon. Không bằng chuyển ra, phòng ở thì em không cần lo lắng, anh sẽ giúp em tìm.”

Cô nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, nhưng là trong lúc nhất thời không nghĩ tới vấn đề này, cô tạm thời cũng nắm bắt định chủ ý.

“Em sẽ đi về hỏi ba mẹ em. Nếu họ không có ý kiến gì, em đây sẽ cân nhắc chuyển ra ở.” Cô cũng hiểu được hiện tại công tác, không thể luôn ỷ lại họ.

Cố Mục Niên ôn nhu nói: “Ân. Mau đứng lên đi rửa mặt.”

Khương Dao sửa sang xong quần áo, từ phòng nghỉ của anh đi ra, “Em đi trước đây.”

“Ân.”

Tiểu lý ngồi ở bên ngoài, nhìn Khương Dao đi ra, lại vừa thấy biểu, này đều đi vào nhanh một giờ...

Lão bản sẽ không cùng cô... Ai u, hãn cũng không dám đi xuống.

Khương Dao nhìn tiểu lý khẽ vuốt cằm, sau đó cho cô một cái tươi cười, cô đành phải nhắc lên khóe miệng hồi cười một chút, trong lòng miễn bàn nhiều lúng túng.

Cô trở lại bàn làm việc, Đái Linh liền đi tới, đem một phần văn kiện vút xuống bàn làm việc của cô: “Xế chiều hôm nay đem phần này trang sức tài liệu viết tay một phần.”

“Nhiều như vậy...” Này có có bốn năm trang giấy A4.

Đái Linh nhướn mày: “Từng cái nhà thiết kế vừa mới tiến công ty đều phải làm, quen thuộc lý giải mỗi một loại tài liệu, bao gồm độ cứng, điểm nóng chảy, sản phẩm đánh dấu đẳng đẳng. Cô còn muốn lừng được

thuộc lâu đâu, đừng tưởng rằng có hậu trường liền rất giỏi.”

Câu nói sau cùng, cô ta tuy rằng thả thấp âm lượng, Khương Dao lại nghe được rõ ràng thấu đáo.

“Tốt; tôi chép.” Nàng cúi xuống giọng điệu, quay đầu xem nàng, “Bất quá Đới tiểu thư, đừng nói một ít vu khống lời nói, không phải tất cả mọi người thích giở trò như thế.”

Khương Dao mỉm cười, sắc mặt thuần tịnh, ngồi xuống bắt đầu chép.

Còn Đái Linh ở bên cạnh thì nhìn chăm chăm Khương Dao, mà nghiêng răng.

Cô ta nghe Giang Chủ Quản nói qua, lúc Khương Dao phỏng vấn, nịnh hót Băng Thanh. Băng Thanh là nhà thiết kế chính, Băng Thanh tán đồng, trên cơ bản chính là nửa bàn chân bước vào Chí Sinh tập đoàn.

Khương Dao không phải có Băng Thanh làm chỗ dựa sao? Cô ta cảm thấy này nữ rất dễ đối phó, hãy cùng cái nhuyễn quả hồng một dạng, nghĩ niết liền niết.

Khương Dao sau khi trở về, đi hỏi ý kiến của cha mẹ, bọn rất tán thành việc con gái chuyển ra ngoài ở. Đầu tiên là vì công tác, hai là có Cố Mục Niên, bọn họ cũng yên tâm.

Khương Dao đem kết quả nói cho Cố Mục Niên, anh liền nói tuần này sẽ mang cô đi xem phòng.

Sáng sớm thứ bảy, Cố Mục Niên lái xe, mang theo Khương Dao đến một tiểu khu xa hoa. Mảnh đất này đoạn hảo tại tới gần thành phố trung tâm, nhưng mà cũng tiếng động lớn âm ỉ, giao thông thực nhanh gọn, đi Chí Sinh tập đoàn đi bộ chỉ cần hai mươi phút.

Ánh nắng chói lọi chiếu xuống đất, nhu hòa đạm nhạt. Xe tại trong tiểu khu chậm rãi chạy, chung quanh xanh hoá làm được rất tốt, còn thực im lặng.

Xe đình hảo sau, Khương Dao xuống xe mắt nhìn phong cảnh xung quanh, vừa muốn cảm khái nơi này hoàn cảnh rất tốt, liền nghe được phía sau có người gọi cô: “Khương Dao —— ”

Cô nghi hoặc quay đầu, một cái quen thuộc khuôn mặt liền đập vào mi mắt.

“Vu Thần Ca!” Ánh mắt của cô trừng nhỏ, cảm thấy khó có thể tin được.

Cô hướng anh ấy đi tới, liền thấy anh ấy cười đến vui vẻ.

“Khương Dao, đã lâu không gặp a. Cao hơn một chút.” Anh ấy còn thân thủ khoa tay múa chân một chút.

Cố Mục Niên từ trên xe bước xuống, nhìn thấy bạn bè muốn đối Khương Dao động thủ động cước, liền đem anh ta kéo sang một bên.

“Người nói bằng hữu, chính là Vu Thần Ca a?” Vu Thần là Cố Mục Niên phát tiêu, tự nhiên cũng là từ nhỏ liền biết Khương Dao. Bọn họ lúc trước coi như là thật tốt bằng hữu, lúc tết âm lịch, Vu Thần cùng bọn hắn còn đi ra ngoài chơi qua.

Cô không nghĩ đến, nhiều năm sau gặp lại đúng là cái tràng diện này.

“Ân, phòng ở.” Cố Mục Niên thân nhiên nói.

Vu Thần ho nhẹ vài tiếng, “Được rồi, đi lên xem một chút đi.”

Khương Dao đi ở phía trước, hai nam nhân ở sau đi theo. Vu Thần đối người nào đó nói: “Mình như thế nào cảm giác Khương Dao thay đổi xinh đẹp không ít... Càng có mị lực.”

Cố Mục Niên đưa ánh mắt định ở phía trước tiểu cô nương trên người, tím sắc đai đeo váy liền áo, bên ngoài khoác một kiện màu xanh nhạt áo sơmi, làn da nàng bị săn được như tuyết bình thường, cánh tay cùng tay đều là tinh tế, nhưng nên có đường cong vẫn có.

Anh dời ánh mắt, tiếng tuyến lãnh đạm: “Đừng nhìn chăm chăm người khác, hèn không đáng khinh.”

“Dựa vào, ” Vu Thần đánh anh một chút, “Cậu tư tưởng không thuần khiết còn nói tôi.”

Ba người đến nơi, Vu Thần mở cửa ra, để cho Khương Dao đi vào tham quan một chút.

Phòng là lấy lam, bạch, xanh biếc vì chủ, đi vào trong, đầu tiên là thông qua một đạo lam sắc hình tròn cổng vòm, đã đến phòng khách. Phòng khách mặt tường là màu trắng, bố trí nghệ trên sô pha điểm tuyết lam sắc, treo trên vách tường hải tinh, vỏ sò chờ bích hoạ, trên bàn trà còn lót gạch men.

Bàn ăn cũng là lấy mộc chất làm chủ, phòng ăn cùng phòng bếp ở giữa còn có một cùng loại với tiểu quầy bar.

Đi đi phòng đi ra sau, Vu Thần liền hỏi cô có vừa lonhf hay không.

“Ân, đây là Địa Trung Hải phong cách đi?”

“Đúng không?” Vu Thần quét mắt Cố Mục Niên.

Khương Dao đi bên cửa sổ, kéo ra màu trắng mảnh sa, xuống phía dưới nhìn lại là tiểu khu hoa viên một chỗ.

Cô từ trong nội tâm thích nơi này, nhưng mà đây đều là trùng tu xong, lại là xa hoa đoạn, phòng chừng giá cả xa xỉ, cô không biết bây giờ tiền lương của cô có thể trả hết hay không, cô cũng không muốn dựa vào cha mẹ.

Cô quay đầu, liền thấy hai người đều ở đây ung dung nhìn cô, tựa hồ đang đợi cô tiếp theo câu.

Một giây sau, cô đi đến Cố Mục Niên trước mặt, kéo ống tay áo của anh, nhẹ giọng nói: “Anh lại đây, em cùng anh nói chuyện.”

Vu Thần nở nụ cười, chọc sắc mặt cô hồng lên, Cố Mục Niên áp xuống khóe miệng ý cười, ném cho Vu Thần một cái liếc ngang.

“Hành hành hành, tôi lảng tránh, cho các người một mình chung đụng thời gian.” Vu Thần khoát tay, đi bên kia.

“Làm sao?” Cố Mục Niên hỏi.

“Phòng này em thực thích, nhưng mà... Phòng chừng tiền thuê không tiện nghi đi? Chính là anh có thể hay không để cho anh ấy thân quen với anh, thoáng tiện nghi một chút đi?”

Anh nghe, khóe môi giờ lên độ cong.

“Kính nhờ đây kính nhờ đây.” Cô vờ mặt khẩn cầu.

“Ân, anh đi cùng cậu ấy nói.”

Cố Mục Niên đi cùng Vu Thần nói vài câu, cuối cùng Vu Thần lại đây, mở một cái giá, giá cả thấp đến mức Khương Dao không tưởng được.

“Ai nha, phòng này ta hiện tại không được, phóng cũng là phóng. Đây là giá hữu nghị, người khác ta còn không cho đâu. Khương Dao em liền yên tâm ở đi.”

Cô cảm kích gật gật đầu, “Cám ơn, em đây ngày sau mời anh ăn cơm.”

“Một lời đã định.”

Khương Dao thanh toán một tháng tiền thuê nhà, ngày mai sẽ tính toán chuyển qua đây.

Xem xong phòng ở trở về đi, Vu Thần nói với Cố Mục Niên: “Thế nào, yên tâm a? Bất quá tiền này hẳn là cũng chia ta một điểm a, phòng ở mặc dù là của người, nhưng là tốt xấu là thông qua tôi danh nghĩa thuê cho

em ấy.”

Cố Mục Niên nhăn mày một chút, “Cậu ngược lại là da mặt rất dày.”

“Dùng một năm trùng tu xong phòng ở, hiện tại rất cuộc bài thượng dụng tràng. Cố Mục Niên, cậu thật sự là dùng tâm lương khổ.” Vu Thần lắc đầu.

“Thừa nhận đi, cậu vẫn là không buông xuống.” Gió lạnh thổi bay, đem Vu Thần cuối cùng những lời này quuyền đến bên tai anh, lại thổi tán ở không trung.

Nghe vậy, bước chân anh một ngừng, tiếp theo vừa nhanh bước hướng về phía trước.

Chu Thiên buổi chiều, Khương Dao liền đem đồ vật chuyển đến nơi này. Bởi vì đồ không nhiều, cô liền không nhờ dịch vụ chuyển nhà công ty, song lại là Cố Mục Niên đến giúp.

“Àn, anh hai ngày nay đều không bận rộn sao?” Cô ném cho anh một bình nước khoáng.

“Tốt.” Anh chỉ chỉ sô pha, trước hết nhường cho cô ngồi nghỉ ngơi một lát.

Khương Dao tiểu thân thể, quả thật mệt muốn chết rồi, liền bất đắc chí mạnh.

Vì thế cô liền nhìn anh đem mình tất cả thư cùng hành lý đều chuyển vào đến. Anh hôm nay mặc một bộ màu xám sẫm T-shirt, tại xách này nọ, liền hiện ra cánh tay bắp thịt của anh bắt đầu căng chặt, rắn chắc mà không khoa trương.

Anh không chút nào lao lực, trầm mặc mà hiệu suất cao giúp cô thanh không chất đọng ở cửa hành lý.

Ngô, cô đột nhiên phát giác... Anh còn rất có nam tính mị lực.

Bận rộn hảo sau, anh liền đi đến bên người cô. Cô lập tức ân cần đem nắp bình nước mở ra, đưa tới trước mặt anh: “Cực khổ cho anh rồi, uống nước đi.”

Anh tiếp nhận, ngửa đầu xuống, hầu kết vừa động vừa động, cảm đường cong lưu sướng.

Anh ngồi xuống, Khương Dao liền để sát vào anh, lấy ngón tay đâm chọc cánh tay hấn.

Anh dùng con người đen xem cô, cô liền “Hắc hắc” cười, mắt ngọc mảy ngài. Anh cũng gọi lên khoe môi, một ý trở thành hư không.

“Cám ơn, hôm nay vất vả cho anh.” Cô nói.

“Không có gì.”

Hai người tùy ý hàn huyên trong chốc lát, anh liền nói muốn về nhà.

Khương Dao tiễn bước anh, nhìn gian phòng trống rỗng, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận cô độc.

Lại muốn bắt đầu sống một mình sinh hoạt a.

Cô thở dài, bắt đầu thu thập, đem thư cùng quần áo đều cất xong. Như vậy một làm, liền đến hơn tám giờ, cơm chiều cô còn chưa ăn.

Cô vừa định đi nấu chút mì, liền nghe được tiếng chuông cửa.

Cô đoán không được muện như vậy là ai tới này, là Cố Mục Niên sao?

Nhưng mà anh cái này điếm như thế nào sẽ lại đây?

Cô nhắc lên lòng cảnh giác, lộ ra mắt mèo nhìn ra phía ngoài, liền phát hiện thật sự là anh!

Cô lập tức mở cửa, ánh mắt chớp vài cái.

Cô nhìn anh, phát hiện không thích hợp, anh như thế nào mặc quần áo ở nhà?!

Cố Mục Niên nhiều hứng thú nhìn cô kinh ngạc phản ứng, “Thật bất ngờ?”

-----oOo-----

Chương 9: - Trảng trợn không kiêng nề

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Anh...”

“Trước hết để cho anh đi vào.” Anh đặt tay lên cái gáy của cô, đẩy cô vào cửa.

Trở ra, anh mới giải thích: “Chúng ta chỉ là trùng hợp lại làm hàng xóm mà thôi.”

“Anh chừng nào thì chuyển đến bên này?!” cô đặt câu hỏi.

“Hơn một năm, anh bình thường không về nhà đều ở này.”

“Vậy sao mấy ngày nay anh đều không nói...”

Anh không tiếp tục đề tài này, mà là hỏi cô cơm chiều ăn chưa. Cô bĩu môi lắc đầu, “Bạn rộn đến bây giờ, chuẩn bị đi nấu mì.”

“Em đi tắm rửa đi, để anh nấu.”

“Nha?” Cô không nghe lầm chứ! Cái này công tử mười ngón không dính mùa xuân nước muốn nấu mì?!

Mà anh lại lạnh nhạt giải thích: “Vừa vặn anh cũng chưa ăn.”

“Vậy được... Những thứ này là nguyên liệu nấu ăn.” Cô từ trong tủ lạnh cầm cà chua, trứng gà đặng đặng.

Cô vừa không yên tâm lại có chút chờ mong, chờ lúc tắm xong đi ra, liền nhìn thấy Cố Mục Niên quay lưng lại với cô, đứng ở trước bồn rửa.

Phòng bếp chanh hoàng nắng ấm chiếu vào thân ảnh thanh tuyền của anh, anh thuần thực đảo đều trong nồi nguyên liệu nấu ăn, không hoảng hốt bất loạn.

Cô thấy Cố Mục Niên ở công ty và ở ngoài thật sự là khác biệt. Trong công ty anh trầm ổn quả quyết, cảm giác vô cùng áp bách cùng uy hiếp lực, giống một con sói. Mà bây giờ, anh phảng phất mang theo hương vị nhân gian yên hòa.

Cô thản nhiên cong môi, đi qua, đã người thấy một mùi thơm nức.

Khi cô nhìn thấy trong nồi, kinh ngạc.”Đây là canh cà chua thịt?”

“Ân. Thịt là anh lấy ở nhà sang.”

Này canh cà chua thịt mà Khương Dao lúc tết âm lịch năm cô học lớp 11 nấu cho Cố Mục Niên ăn. Lúc ấy trong nhà bốn trưởng bối đều trùng hợp đi ra ngoài du lịch, trong nhà chỉ còn hai người họ. Khương Dao liền thử nấu.

Không nghĩ tới sáu năm, quay đầu lại là anh nấu cho cô.

Nấu xong, anh bưng đến trên bàn. Cô ném một ngum, liền giơ ngón tay cái lên: “Ăn ngon, so với lúc trước em làm còn tốt hơn nhiều.”

Anh nhắc lên khóe miệng, “Nhanh ăn đi.”

Hai người đều an tĩnh ăn trong chốc lát, liền bắt đầu nói chuyện phiếm.

Anh hỏi cô: “Học ở Birmingham, có phải hay không mệt chết đi?”

Khương Dao chớp chớp mắt, “Bây giờ trở về nghĩ đỡ hoàn hảo đi, vừa qua cái khoảng thời gian quả thật rất vất vả. Loại cảm giác kia cô độc cùng vô trợ cảm, ta đều không nghĩ lại hồi tưởng.”

Cố Mục Niên trong lòng nín chặt đau xuống, hỏi lại cô: “Có giận anh hay không? Bởi vì ban đầu là anh kiên quyết bảo em đi nước ngoài học.”

Khương Dao lúc học lớp mười thì trong nhà đưa ra ý muốn cho cô xuất ngoại đào tạo sâu, cô lúc ấy thực do dự, luyện tiệc gia đình, nhưng mà cũng có ý muốn ra ngoài xem xem hợp lại kình. Cuối cùng cô đi tìm Cố Mục Niên, hỏi ý kiến của anh.

Mà anh lúc ấy cho ra một câu là: “Khương Dao, em thích liền đi làm đi, đừng hối hận hạo, anh đều sẽ ủng hộ em.” Bình thường là một người cà lơ phất phơ, ngẫu nhiên nói ra một đôi lời nghiêm chỉnh nói ngược lại làm cho người ta tự hỏi.

Chính là bởi vì anh, cô mới cuối cùng phồng lên dũng khí ra ngoài xông pha một lần.

Cô nở nụ cười, “Như thế nào sẽ như vậy. Cảm tạ anh còn không kịp, là anh giúp em trở nên tốt hơn.” Cô đổi đề tài: “Chí Sinh ở trong nước, rốt cuộc là tình huống như thế nào?”

“Đứng thứ ba. Dẫn đầu là IR, tiếp theo là Bội Cấm. Chúng ta bộ đàm tiêu phí thị trường vẫn bị IR cùng Bội Cấm chiếm cứ, phương diện marketing là chúng ta đang tại công phá địa phương. IR cùng Bội Cấm tiêu thụ làm vô cùng tốt, thị trường độ nổi tiếng cao hơn chúng ta. Cũng

là vài năm trước quảng cáo tuyên truyền kết quả không thích hợp.”

Cô an ủi anh: “Không có việc gì, từ từ đến. Dày tích mỏng phát, đây là cần thời gian. Hơn nữa em tin tưởng anh, anh lợi hại như vậy, nhất định sẽ thành công.”

“Ân, từ từ đến.”

Cô nhìn đáy mắt sáng của anh, liền biết anh là từ đáy lòng thích phần sự nghiệp này.

Anh tâm có mãnh hổ, thoả thuê mãn nguyện, không cam lòng bình thường. Anh là trời sinh xí nghiệp gia, chỉ có tại Chí Sinh, năng lực của anh tài năng phát huy đến lớn nhất.

Thời gian đến giữa tuần tháng sáu, Khương Dao vào công ty làm cũng có hơn một tuần lễ

Một tuần nay, cô cơ hồ mỗi ngày đều bị Giang Dung phái đi trông coi nhà máy. Khương Dao mỗi lần đi nhà máy xong, còn muốn trở về phản hồi kỹ sư đưa ra vấn đề cùng thảo tác sửa một vài vấn đề, lại sửa sang lại thành báo cáo, in ra. Cho nên cô thường đi buổi sáng, đợi cho buổi chiều ba bốn giờ trở về, giữa trưa liền ở nhà máy nghỉ trưa lun.

Quả nhiên, sáng nay cô tới công ty, Giang Dung liền tới bàn làm việc của cô, lại đem tài liệu ném đến trên bàn cô: “Hôm nay đi nhà máy phải hiểu công nghệ.”

“Còn đi?” Cô kinh ngạc.

Giang Dung nhú mày, sắc mặt kéo xuống dưới, “Nhà thiết kế tương đối quen thuộc lý giải từng cái công nghệ lưu trình chấm dứt cùng thảo tác, đối với tài liệu gia công trang sức, công nghệ càng lý giải, càng có lợi có ý nghĩ của người. Như thế nào, nhanh như vậy liền không chịu nổi? Vậy công ty mời người vào làm chi.”

Khương Dao nhú mi, cầm lấy tài liệu, “Tốt, tôi lập tức đi ngay.”

Giang Dung vừa mạnh mẽ nhìn cô một cái, đi giày cao gót ly khai.

Dương Nhược đi tới, tỏ vẻ khó chịu, nhỏ giọng nói: “Khương Dao, chị xem Giang Chủ Quản chính là cố ý làm khó dễ em. Chị lúc trước vừa mới tiến vào công ty, cũng không thấy mỗi ngày sung quân đến nhà máy a, huống chi này khí trời...”

Đái Linh ở bên cạnh nghe, liền châm biếm Dương Nhược: ” Chị ngược

lại là rất hay thay người khác bận tâm, bằng không chị thay thế cô ta đi?”
“Cô cũng không phải Giang Chủ Quản!” — Dương Nhược tức giận nói. Khương Dao cười cười, vỗ vỗ tay của Dương Nhược, “Kỳ thật em cảm thấy đi một chuyến thu hoạch rất lớn, để em hiểu rõ hơn thương nghiệp chế tác trang sức.”

Dương Nhược bĩu môi, nói với Khương Dao: “Vậy em nhớ bôi kem phòng cháy nắng, làn da trắng như vậy nhưng đừng nắng ăn đen.”

“Ân, cảm ơn.” Cô xách túi cùng tài liệu, lại lao tới nhà máy.

Buổi trưa, Cố Mục Niên đi ra, liền nhìn đến Khương Dao không ở văn phòng.

Anh gõ gõ bàn Đái Linh, thuận miệng hỏi: “Khương Dao đâu?”

Đái Linh đứng lên, trên mặt lập tức đôi thương tươi cười, giọng điệu mềm nhẹ: “Cố Tổng, Khương Dao đi nhà máy ạ.”

Anh nhíu mi, “Nhà máy? Mỗi ngày nay mỗi ngày đều đi?”

“Đây là Giang Chủ Quản an bài, em cũng không quá hiểu.”

“... Được rồi, cô tiếp tục làm việc đi.”

“Hào.”

Cố Mục Niên mắt nhìn trên bàn của Khương Dao, mi mày phảng phất cất giấu không thể tan biến băng tuyết. Anh lại xoay người trở về văn phòng.

Thời tiết tháng 6, nhiệt độ không khí đã muốn dần dần lên cao. Đặc biệt buổi chiều lúc hai, ba giờ, là lúc nóng nhất.

Khương Dao đầu đội mũ lưỡi trai, đi ở trong xưởng nóng bức.

Nhóm kỹ sư mỗi người vùi đầu làm việc, Khương Dao cũng nghiêm chỉnh kêu khổ kêu mệt, ngồi yên nhìn nữ kỹ sư bên cạnh, nhìn cô ấy làm công.

Nữ kỹ sư họ Hà, năm nay đã muốn khoảng năm mươi tuổi, đi đến Chí Sinh tập đoàn mấy chục năm, có thể nói là nơi này kim bài kỹ sư. Chị ấy là người hiền hoà, Khương Dao mấy ngày nay nhận thức chị ấy, giữa trưa đều cùng cô cùng nhau ăn cơm.

“Hà tỷ, cái này bạc sức đánh bóng có thể hay không sáng quá...” Rất nhiều kỹ sư vì sứ phẩm xem qua càng thêm ánh sáng, hội đánh bóng được vô cùng sáng, nhưng mà như vậy sẽ phá hư trang sức đường cong

hòa mĩ cảm.

Hà tỷ thoải mái cười, “Không có việc gì, hậu kỳ sẽ xử lý.”

“Là dùng phun sa cùng á nhìn kỹ thuật sao?”

“Dùng độ lão, phun sa sau tương đối khó thanh tẩy, cần từ ném máy, dùng độ lão lời nói có thể giảm bớt nó oxy hoá quá trình.”

Khương Dao gật gật đầu, cảm giác học được rất nhiều.

Lúc này, cô nghe được nhà máy cửa truyền đến một trận tiếng động lớn thanh âm huyền ảo, giống như có mấy cái nam tử đi đến, quản lí nhà máy cũng đi sang.

Khương Dao tập trung nhìn vào, mới biết được là Cố Mục Niên đến.

Anh tây trang giày da, bên người theo tiểu lý, còn có mấy cái nam xách trong tay đồ uống cùng hoa quả. Ngay sau đó Cố Mục Niên cùng quản lí nhà máy nói vài câu, liền thấy quản lí vui vẻ ra mặt, chào hỏi vài người lại đây phân đồ uống hoa quả.

Đây là đại lão bản đến tuần tra đưa phúc lợi a.

Cố Mục Niên ánh mắt ngăm nhìn bốn phía, tựa hồ tại tìm kiếm cái gì.

Anh nhìn thấy Khương Dao ngồi ở một góc thì ánh mắt rốt cuộc dừng lại.

Anh cất bước chạy qua đi, tiểu lý theo sát phía sau.

Anh đến gần cô, mới nhìn đến vành nón của vô, phía dưới là khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, bởi vì bị nóng, hai má hồng phác phác, quần áo cũng dính bụi bụi, không biết có bao nhiêu khó nhận.

Khương Dao đứng lên, cùng anh đi tới một bên.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi, gỡ nón xuống, dùng mu bàn tay lau chóp mũi mồ hôi.

Cố Mục Niên nhìn cô, ẩn nhẫn trong lòng cảm xúc, hướng tiểu lý duỗi tay. Tiểu lý tay mắt lanh lẹ đưa cốc nước chanh lại đây, sau đó lui về không nghe hai người bọn họ đối thoại.

“Uống nước.” Anh nói với cô.

Cô đại khẩu hút, quai hàm một trống một trống, Cố Mục Niên xem cô khát thành như vậy, đau lòng đến mức không biết nói cái gì cho phải.

Khương Dao uống hết nước, thở hển hển một hơi, liền nở nụ cười. Mà sắc mặt anh lại không tốt: “Giữa trưa, cũng không biết nghỉ ngơi.”

“Sẽ không, rất nóng, có quạt đâu. Đúng rồi, anh như thế nào đột nhiên lại

đây?”

“Vừa vặn sang đây xem một cái hạng mục đang tiến trình. Em chùng nào thì về công ty?”

“Qua một lát nữa đi.”

“Đợi lát nữa theo anh cùng nhau trở về.”

“A? Nhưng là em không biết lúc nào mới tốt.”

“Ta tại đây chờ em.”

“Kia... Được rồi.”

Cố Mục Niên mở cúc áo đầu tiên, anh chỉ đợi một lát liền cảm thấy nóng, huống chi là nữ hài tử.

Anh nâng tay đem lọng tóc trên mặt cô vén snag một bên, ngón tay anh mềm nhẹ xúc cảm làm trong lòng cô đột nhiên rung động một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hơn.

Cô vừa định trốn, tay liền bị anh cầm, cô không thể động đậy, chỉ có thể đứng tại chỗ.

Ở bên cạnh tiểu lý nhìn đến màn này, cảm đều muốn kinh hãi rơi. Cố Tổng đây cũng quá trắng trợn không kiêng nể show ân ái a! Xong xong, Cố Tổng không còn là từ trước cái kia thanh tâm quả dục Cố Tổng.

Cố Mục Niên hỏi: “Sản phẩm khai phá bộ nhà thiết kế nhiều như vậy, vì cái gì chỉ có mình em đến?”

Khương Dao lắc đầu: “Hôm kia có một người cùng đi với em, sau này nóng chịu không nổi chạy về rồi.”

“Em về sau nếu mà chịu không nổi... Cũng có thể trốn.”

“Ân, Cố Tổng, anh đây là xúi giục nhân viên không làm tận chức yêu cầu a.”

Anh cười cười, “Anh chỉ cho em cái quyền lợi này.”

Khương Dao sắc mặt hơi giật mình, tưởng tượng mình nghĩ hơn, phản bác: “Em cũng không dám, tân nhân viên đều được cấp đuôi làm người.”

“Đứa ngốc.”

Anh cùng cô lại đợi trong chốc lát, Khương Dao nhiệm vụ hoàn thành, liền cùng nhau trở về.

Tiểu lý ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Khương Dao cùng Cố Mục Niên ngồi ở hàng sau.

Xe chậm rãi mở ra, Khương Dao ngáp một cái, hần liền nói: “Ngủ một

lát, anh đưa người về nhà, sau đó sẽ giúp em xin nghỉ.”

A?

“Em còn phải về công ty giao tài liệu.”

Cố Mục Niên không vui, “Em đều như vậy buổi chiều còn có hiệu suất sao?”

“Nhưng mà nếu em không giao, Giang Chủ Quản nhất định sẽ không bỏ qua cho em...”

Sắc mặt anh lạnh xuống, “Khương Dao, em không cần thiết sợ bất kì kẻ nào.”

Cô bất đắc dĩ mỉm cười, cũng không biết anh thay cô không vui làm chi, “Em không phải sợ chị ta, mà là em không nghĩ sớm như vậy liền ở công ty gây thù hằn, huống chi là em được anh lãnh đạo trực tiếp. Em chỉ là một nhà thiết kế mới ra đời, người nhỏ quyền nhẹ. Huống chi, anh cảm thấy tính cách của em yếu đuối sao? Nhịn không nổi nữa em tự nhiên sẽ nói.”

Khương Dao là một người văn tĩnh, nhưng chưa bao giờ khi dễ loại kia. Anh giật giật môi, trong lúc nhất thời lại nói không ra một chữ. Sau một lúc lâu, anh chậm rãi tỉnh táo lại, biết mình ý tưởng có chút lỗ mãng. Nhưng mà, anh chính là không muốn nhìn cô chịu ủy khuất, một chút cũng không có thể.

Trở lại công ty, anh vào thang máy dành riêng cho mình, tiểu lý đứng sau lưng anh cũng cảm giác chung quanh anh khí tràng cường đáng sợ, cả người bao phủ áp suất thấp.

Anh ngậm chặt miệng, đại khí cũng không dám ra ngoài. Trong lòng chỉ có một ý niệm —— Giang Dung cô được lắm.

Vừa rồi, lời nói ở trên xe, tiểu lý nghe được rõ ràng thấu đáo. Boss thấy khương tiểu thư không có biện pháp, chỉ có thể đi tìm ai gây phiền toái? Quả nhiên, mới ra thang máy, Cố Mục Niên liền lạnh giọng phân phó nói: “Lập tức gọi Giang Dung đến phòng làm việc tôi.”

” Vâng.”

Cố Mục Niên đi vào văn phòng, Khương Dao còn chưa đi lên. Đợi đến lúc cô đi lên, Dương Nhược liền nói với cô, boss vừa rồi giống như thực sinh khí đem Giang Dung gọi đi nói chuyện.

Khương Dao thản nhiên nở nụ cười, cô nói với Dương Nhược: “Em đi

sửa sang lại văn kiện trước đây.”

Trong văn phòng của tổng tài, Giang Dung còn không biết Cố Mục Niên tìm mình với nguyên nhân gì.

Cố Mục Niên nhắc lên mí mắt xem cô ta, chậm rãi nói: “Gần đây, ngành làm cái gì tôi không biết đại hoạt động, mỗi ngày muốn chinh xường khoa học công nghệ bên kia vấn đề kỹ thuật?”

“A... Không có a, Cố Tổng.” Giang Dung hoảng sợ nói

Cố Mục Niên đem tư liệu trong tay để trên mặt bàn, lạnh giọng chất vấn:

“Vậy người mỗi ngày để nhà thiết kế chạy tới nhà máy? Người còn rất dùng người sao?”

-----oOo-----

Chương 10: - Không đùa em

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giang Dung lập tức hoảng sợ, “Tôi đây là muốn cho Khương Dao ra ngoài rèn luyện, đây là lúc trước từng nhà thiết kế tiến vào đều muốn nắm giữ.”

Cố Mục Niên cười cười, “Cô lúc trước tới công ty đi mấy chuyến nhà máy? Cô mỗi ngày gọi cô đi, tôi hôm nay không phải vừa vặn đi nhà máy thì biết chuyện này, cô phỏng chừng sẽ không tính ngừng lại? Bằng không cô trực tiếp chuyển Khương Dao đến nhà máy ở?!”

“Tôi tâm tâm khổ khổ mượn vào, không phải để cô phải đi làm lao động tay chân, mà là muốn làm thiết kế.”

Giang Dung cắn môi dưới, cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi Cố Tổng, đây là tôi thất trách. Tôi sẽ cùng Khương Dao nói một tiếng, để bảo cô ấy ngày mai không đi.”

Anh lại nói: “Công ty từ trước đến giờ tôn sùng đều là đối xử bình đẳng, nhưng mà theo tôi được biết, lần này phải đi nhà máy chỉ có một hai người, tôi hoài nghi bên trong là có hay không tồn tại Giang Chủ Quản đây có hành vi thiên vị.”

“Không có không có, những người khác tôi là còn chưa an bài đến. Tôi về sau sẽ định kỳ an bài những người khác đi nhà máy, mong Cố Tổng yên tâm.”

Cố Mục Niên xoa xoa mi tâm, thanh âm có chút khàn khàn, “Ra ngoài.”
Giang Dung đi ra văn phòng, tay đang nắm chặt chặm rãi buông ra. Cô cảm giác có cổ khó chịu ở trước ngực đảo quanh, cả người cô ta cũng không tốt.

Cô ta đi trở về chỗ làm việc, liền nhìn thấy Khương Dao đang đứng ở máy đánh chữ. Khương Dao như là biết cô ta đã tới một dạng, quay đầu chống lại ánh mắt của cô ta.

Khương Dao nhìn cô ta, bên môi chặm rãi gọi lên ý cười, con ngươi màu hổ phách lóe nhìn.

Giang Dung lập tức biết cô cười ý tứ, cô ta tức giận đến ngón tay bấm vào lòng bàn tay.

Bây giờ thì cô ta đã hiểu.

Khương Dao phía sau dựa vào, căn bản không phải là Băng Thanh.

Mà là Cố Mục Niên.

Tối thứ sáu, Khương Dao cùng Cố Mục Niên đều ở biệt thự Ngự Long, dì Cố bảo Khương Dao giữa trưa ngày mai tới dùng cơm.

Buổi sáng thứ bảy, Khương Dao ngủ dậy, thần thanh khí爽 trang điểm ăn mặc hảo sau, liền đi cách vách.

“Dì Cố, con tới rồi.” Cô đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, liền nhìn thấy Tuyết Mạt đang bận rộn ở phòng bếp.

“U, Dao Dao tới rồi, mau vào.”

Khương Dao đi phòng bếp, liền nhìn thấy Tuyết Mạt đang xử lý tôm he tôm tuyền.”Giữa trưa, với tôn dì Cố định làm món gì?”

“Con muốn ăn món nào?” Tuyết Mạt cười hỏi.

“Liền làm món bạch chước đi, Mục Ca Ca giống như thích ăn loại này. Đúng rồi, anh ấy giữa trưa có ở nhà ăn cơm không?”

“Có, hiện tại đang ở trên lầu đầu, giữa trưa liền gọi nó xuống dùng bữa, chú Cố lúc sáng đã ra ngoài cùng mấy cái bằng hữu đánh golf.”

“Vâng.”

Tuyết Mạt lại hỏi tình hình cô làm việc ở Chí Sinh có thuận lợi hay không? Cô không nói những chuyện không tốt, đều là nói chuyện thú vị, đem Tuyết Mạt chọc cho vui lên.

“Dì bảo Mục Niên ở công ty chiếu cố con cho thật tốt, dù sao đi nữa thì dì nghĩ cho dù dì không nói nó cũng biết.”

Khương Dao cười cười, “Con cũng là người có năng lực, nào cần chiếu cố.”

Cô vừa dứt lời, liền nghe được một cái thanh âm quen thuộc: “Là người có năng lực, không cần thiết chiếu cố?”

Cô quay đầu, mới phát hiện Cố Mục Niên ỷ tại cửa phòng bếp, thần không biết quỷ không hay, không biết đã nghe hai dì cháu cô hàn huyên bao lâu.

Thanh âm của anh thuần tịnh, giọng điệu thoáng giơ lên, khoe miệng

cũng theo câu dẫn.

Khương Dao liền trừng mắt nhìn anh một cái, “Vốn là không cần thiết.”
Tuyết Mạt nói: ” Con xuống khi nào vậy, dọa mẹ giật mình.”

Anh đi đến giữa hai người, nhìn Cố Mẫn trong tay sống, “Giữa trưa ăn tôm? Tôm làm món gì?”

Tuyết Mạt nói: “Khương Dao biết con thích ăn bạch chước, liền muốn mẹ làm bạch chước, đây là Dao Dao quan tâm sở thích con.”

Cố Mực Niên nghe vậy, mắt hai mí có hơi khơi mào, mi mày ngất biếng nhác thanh thản ý cười, anh nhìn Khương Dao, giọng điệu mềm mại mềm mại: “Vậy sao”

Khương Dao liền cúi đầu không để ý tới anh. Chỉ chốc lát nữa, Tuyết Mạt liền bảo hai người đi phòng khách nói chuyện phiếm, đừng ở chỗ này quấy rầy bà nấu cơm.

Cố Mực Niên đi sau lưng Khương Dao, đến phòng khách đột nhiên rẽ lên lầu.

Khương Dao cho rằng anh lại đi lên bận rộn công việc, cũng không nói gì, cho nên cô liền ở dưới lầu xem TV.

Ai ngờ chỗ cầu thang lại truyền tới tiếng vang, anh lại xuống lầu.

Anh ngồi vào bên cạnh cô, cô như không muốn nói chuyện, thậm chí không nhìn anh một cái.

Sau một hồi khá lâu, anh rốt cuộc không nhịn được, liền hỏi: “Tức giận?”

” Tức giận chuyện gì?”

Thấy cô cuối cùng cũng nhìn đến anh, anh liền lập tức đem cái gì đó trong tay quăng qua.

Nha??! AD Calcium*

(*AD Calcium: thức uống giúp xương chắc khỏe hơn)

Anh bình tĩnh giải thích: “Lần trước em trai họ của anh đến nhà anh, mẹ anh đã mua cho nó, còn dư một bình, em thích uống thì uống.”

Khương Dao cười nhạt, cô khi còn nhỏ là thích nhất uống cái này, vừa bổ sung dinh dưỡng mà hương vị lại rất ngon.

Cô đem ống hút cắm lên, chậm rãi hút, Cố Mực Niên thấy cô như vậy, liền không nhịn được cười trêu chọc: “Quả nhiên cùng tiểu hài tử một dạng.”

Nghe lời trêu chọc của anh, cô liền đánh vào tay anh, cái đánh này chỉ nhẹ như gãi ngứa thôi cô chỉ là có ý muốn bảo anh đừng trêu cô nữa, trợn mắt nhìn anh một cái.

Cố Mục Niên giọng điệu mềm nhẹ: “Không đùa em, đừng nóng giận, nha?” Âm cuối bị anh nhẹ nhàng ngâm tãi rằng tãi, theo sau lọt vào của màng nhĩ của cô, có chút tê tê đại đại.

Khương Dao gật đầu, chuyên tâm uống AD Calcium.

Giữa trưa, Tuyết Mạt cùng bảo mẫu đem cơm trưa chuẩn bị xong, bà liền đi ra gọi hai người trên sô pha tới dùng cơm.

Khương Dao nhấn tắt điều khiển từ xa, đem bàn chân mở ra, vừa tính toán đi mang giày, đột nhiên liền có loại cảm giác từ bên tai từ tiểu cước truyền khắp toàn thân.

Cô khó chịu “A” một tiếng. Cố Mục Niên vừa đứng lên, liền nghe được thanh âm của cô, quay đầu liền nhìn đến tay cô đỡ căng chân, biểu tình nhiều nếp nhăn, bộ dáng rất thống khổ

“Làm sao vậy?” Anh vội vàng ngồi xuống.

“Chân, tê chân.” Cô vừa động, gục hấp một hơi lãnh khí, bị loại cảm giác này làm dở khóc dở cười.

Cố Mục Niên bất đắc dĩ cười, miệng không quên quở trách cô: “Thật sự ngốc.”

Anh cầm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, đem chân cô nhẹ nhàng đặt ở trên đùi anh, ạn hơi dùng một chút lực niết một chút, cô liền vội vã đem chân rút về đến: “Đừng —— ”

Ô ô ô.

Anh bình tĩnh thanh âm nói câu “Chịu đựng”, liền bắt đầu chậm rãi xoa nắn, động tác mềm nhẹ cực kỳ.

Cảm giác chết lặng dần dần qua đi, cô biểu tình bình thường hơn rất nhiều.

“Còn đau không?”

“Không nha...” Khương Dao vừa ngẩng đầu nhìn anh, liền nhìn thấy Tuyết Mạt đứng ở cửa phòng ăn, ghen hống trân trối nhìn bọn họ.

“Hai con đây là làm gì vậy?” Tuyết Mạt vẻ mặt kinh ngạc.

Cố Mục Niên buông lỏng tay ra, khụ một tiếng, chậm rãi giải thích: “Dao Dao tê chân.”

Khương Dao đỏ mặt nhảy xuống sô pha, bước nhanh đến phòng ăn, Cố Mục Niên mặt không chút thay đổi, đi theo phía sau cô.

Tuyết Mạt nhìn bóng lưng của hai người, bĩu môi cười.

Trên bàn cơm, Khương Dao cùng Cố Mục Niên ngồi chung một chỗ, Tuyết Mạt ngồi ở đối diện.

Khương Dao nói: ” Dì Cố, dì làm cho con nhiều cơm như vậy, con sợ con ăn không hết.”

Cố Mục Niên nhìn cô: “Vậy thì từ từ ăn.”

Tuyết Mạt cũng đáp lời: “Là muốn con ăn nhiều một chút, nếu mà ăn không vô, liền để lại.”

Khương Dao đành phải thành thật bới cơm, dù sao giữa trưa đồ ăn hương vị rất tốt, cô cũng thèm ăn hơn.

Tuyết Mạt đem bạch chước tôm đưa tới trước mặt hai người, “Dao Dao, ăn chút tôm. Mục Niên, con bóc vỏ tôm cho Dao Dao đi.”

“Không cần đâu...” Cô xấu hổ, lại không ngờ bao tay trên bàn bị Cố Mục Niên lấy đi, anh giọng điệu thanh lãnh nói: “Anh bóc cho.”

Vì thế anh liền im lặng đem tôm toàn bộ trong đĩa đem bóc vỏ, Khương Dao ăn non nửa bàn. Anh xem cô ăn vui vẻ, anh cũng cam tâm vui vẻ bóc tôm.

Sau bữa cơm, Khương Dao theo Cố Mục Niên đi đến thư phòng ở trên lầu. Cio nhìn giá sách trong thư phòng, đột nhiên từ giữa rút ra một bản bao bì sách.

“Đây là trước kia em tặng cho anh < Tam Quốc Diễn Nghĩa >?” Cô hỏi.

“Đúng vậy” Anh ngồi ở trên ghế xoay, thanh âm mệ mệ.

Quyển sách này là sinh nhật năm lớp mười một của Cố Mục Niên, Khương Dao đã tặng cho anh, lúc ấy con còn nhỏ tuổi, không biết nên tặng cái gì, lại nghe thấy dì Cố nói Cố Mục Niên thích xem thư, liền tặng cho anh quyển < Tam Quốc Diễn Nghĩa >.

Mở ra bên trong, liền thấy trang giấy có chút ố vàng, xem qua đã muốn bay qua rất nhiều lần, có chút trang chân đều phá, khó trách muốn dùng bì sách bao lại.

Không nghĩ đến, cô tặng sách lâu như vậy mà đến bây giờ anh còn bảo tồn rất tốt. Có chút cảm động.

Cô lại nhìn đến một quyển tập tranh rất lớn, liền đem ra, đang định lật

xem, liền bị Cố Mục Niên cản lại: “Cái này không thể nhìn.”

“Bên trong này là cái gì a?”

“Chính là lúc anh lên đại học họa, không có gì đẹp mắt.” Đây vốn là lúc anh lên đại học vẽ nháp trang sức đá quý, Cố Mục Niên chưa cho bất kì người nào xem qua, liền cảm thấy rất ngại.

Khương Dao nghe anh nói như vậy, lòng hiếu kỳ nhất thời đã thức dậy, cô ngóng trông thỉnh cầu anh: “Cho em xem một chút có được hay không?”

“... Không được.”

Cô bĩu môi, trên mặt viết kếp không vui, “Cho người khác xem, liền không cho em xem.”

Cô quay đầu không nhìn anh, tỏ vẻ bất mãn của cô. Cố Mục Niên thấy vậy, tâm lại mềm nhũn ra, biết rằng mình không có biện pháp từ chối cô. Anh giữ chặt chôi, bảo cô ngồi ở trên ghế, nói với cô: “Không cho người khác xem, chỉ cho em xem.”

Khương Dao đôi môi một cong, mắt trong hiện ra gợn sóng. Kích động lật ra tập tranh.

Cô cho rằng những thứ này là lúc trước anh ngây thơ vẽ tranh, lại không nghĩ rằng anh thiết kế tác phẩm để trước mắt cô.

Trong tác phẩm của anh, điểm, tuyến, mặt xử lý được muôn màu muôn vẻ, có vận luật cảm giác, thiết kế nguyên tố cũng là nhiều mặt, có tự nhiên cũng có xã hội. Bao gồm sắc thái so sánh, anh phối hợp rất tốt, sẽ không sinh ra thị giác trùng kích mãnh liệt, xem qua thực thoải mái.

“Anh cũng quá lợi hại a.” Cô liếc nhìn, khó có thể tin nói, “Em chưa từng nghĩ đến, chính anh cũng có thể thiết kế.”

Cố Mục Niên cong môi, “Rất sớm trước kia họa, hiện tại ít vẽ.”

Con người của cô sáng sủa, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào anh: “Tác phẩm tốt như vậy làm gì muốn che đậy, em rất thích, anh có thể cho em mượn về xem một cái được không?”

Anh nhướn mày, “Nghe giọng điệu này của em, giống như có chút điểm sùng bái anh.”

Cô ngửa đầu cười, “Thật là có điểm.”

Cố Mục Niên nhìn con người trong veo của cô, tâm ngứa nâng tay gãi xuống cái cảm ngứa nhột của cô, giống như đang trêu đùa

Anh bình tĩnh cười một tiếng, thanh âm trầm thấp của anh đánh thẳng vào màng tai của Khương Dao.
Đột nhiên tim cô đập như đập chậm một nhịp.

-----oOo-----

Chương 11: - Được tham gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô lập tức đánh vào tay anh, sắc mặt bắt đầu đỏ lên. Miệng không khỏi sáng giọng: ” Không đùa anh đâu!”

Cố Mục Niên thấp giọng cười, Khương Dao không thừa nhận cũng không được, thanh âm của anh mang theo khuynh hướng cảm xúc của đàn ông trưởng thành, đặc biệt là lúc cười, thực êm tai.

Cuối cùng cô dứt khoát không nhìn anh, chuyên tâm xem tập tranh. Lật đến trang kế tiếp, cô nhìn thấy một bản thảo mặt dây chuyền, phía dưới là một cái vòng tròn, mặt trên khảm nhỏ, trung gian thì có một cái hình trứng ngọc bích.

“Cái này đẹp vậy!” Cô chỉ chỉ, nói với anh.

Ánh mắt của anh dừng lại, ngừng vài giây mới mở miệng, “Đây là đại nhất năm ấy thiết kế.”

Không biết vì cái gì, Khương Dao đối với này cái mặt dây chuyền này thật sự thích, cảm giác nó đặc biệt hợp ý của cô, “Anh lúc trước thiết kế nó ý tưởng là cái gì a?”

Cố Mục Niên đồng tử hơi co lại, sắc mặt giống như cô đọng, anh đưa ánh mắt dời về phía trên mặt của cô, thanh âm trầm thấp oa oa: “Vì cảm thấy sinh mệnh thực sự trân quý... Như thế nào, em thích sao?”

Khương Dao suy nghĩ, đây là vì dì Cố mà thiết kế sao?

Cô ngượng ngùng vì mình hỏi nhiều, cũng chỉ là gật gật đầu.

Cố Mục Niên thần sắc đột nhiên trở nên đêm ngày khó phân biệt, trong chốc lát khóe miệng lại nhấc lên ý cười. Anh xoa xoa đầu của cô, cũng không nói gì.

Buổi sáng thứ hai, Cố Mục Niên mở một hội nghị khẩn cấp.

Hội nghị là về thảo luận thiết kế trang sức chuẩn bị cho ngày thất tịch.

Tham gia cuộc họp là tất cả nhà thiết kế, còn có các đại biểu.

Giờ phút này, trong phòng hội nghị, Khương Dao ngồi ở vị trí cuối, tranh

thủ làm một cái tiêu trong suốt, mà Cố Mục Niên thì ngồi ở vị trí đầu. Cố Mục Niên nhìn quanh một lần, đi thẳng vào vấn đề: “Hoạt động thất tịch lần này, suy khi tôi đã suy nghĩ, quyết định không đơn thuần là làm một hoạt động khuyến mãi, còn muốn tung ra thị trường sản phẩm mới.” Sản phẩm khai phá bộ đều hít một ngụm khí lạnh, Giang Dung đệ nhất đưa ra nghi ngờ: “Cố Tổng, bây giờ cách thất tịch cũng chỉ có hai tháng nếu muốn cho ra sản phẩm mới, chỉ sợ không kịp...”

Khương Dao nghe nói như thế, trong lòng cũng có chút lo lắng. Một cái sản phẩm từ thiết kế rồi đến đưa lên thị trường, nói như vậy cần ba tháng. Nhưng mà...

“Nếu muốn làm, cũng không phải làm không được.” Cố Mục Niên âm thanh lạnh lùng nói, ánh mắt của anh chuyển hướng đến bộ phận marketing, “Cát Tân, ý của người thế nào?”

Cát Tân bình tĩnh suy tư vài giây, đẩy đẩy mắt kính, rớt cuộc mở miệng: “Tôi cảm thấy có thể hợp lại một chút. Cho tới nay, bộ đàm tiêu phí thị trường bên chúng ta đều bị IR cùng Bội Cẩm áp chế, công ty tựa hồ vẫn bước không qua cái này khó khăn này. Nghe nói thất tịch lần này, Bội Cẩm theo thường lệ sẽ có đại động tác, án năm qua nói, bọn họ tất ra tân phẩm. Mà IR bao năm qua đến tại đây một khối khuyến mãi phương diện đều làm được rất tốt, chúng ta không bằng bọn họ. Nếu chỉ là vì theo thủ cựu, chúng ta như cũ sẽ không sánh bằng bọn họ. Căn cứ vào phân tích SWOT*, thất tịch lần này là cơ hội rất tốt để ta vươn lên.”

(*Phân tích SWOT: là một trong 5 bước tạo thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược._____Nguồn: Wikipedia)

“Nhưng là cho dù đẩy ra sản phẩm mới, thời gian ngắn vậy có thể bảo đảm chất lượng sao, đến thời điểm hoàn toàn ngược lại làm sao được?” Trưởng phòng sản phẩm mở rộng bộ nói. Anh ta đến Chí Sinh mấy năm, còn chưa hề có gặp tình huống như vậy. Đây không chỉ đối sản phẩm nghiên cứu là khảo nghiệm, mở rộng bộ cũng như thế.

Khương Dao nghe vậy, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ có nên đánh một trận chiến này hay không. Chung quy chúng ta không hề nắm chắc,

hiện tại ngay cả bản thảo thiết kế đều chưa có, hướng chi kế tiếp còn có rất nhiều trình tự rườm rà, nếu cuối cùng làm được sản phẩm nhưng so với Bộ Cẩm đang cấp kém quá nhiều thì sẽ càng ảnh hưởng rất nhiều đến thực lực của công ty.

Nhưng mà Khương Dao ngẫm lại, nếu cô là người quyết sách, khả năng sẽ tán đồng cách Cát Tân nói. < Tôn Tử binh pháp > trong “Đánh úp, xuất kỳ bất ý*” chính là đạo lý này. Tất cả mọi người cho rằng Chí Sinh sẽ đi theo hướng cũ, bây giờ thì chúng ta cố tình binh hành hiểm chiêu, đánh cho bọn họ một trở tay không kịp, để Bộ Cẩm không thể tiến xa hơn.

(*Xuất kỳ bất ý: đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị)
Hơn nữa với tính cách của Cố Mục Niên mà nói, hẳn... Nhất định sẽ làm theo chiến lược này.

Nghĩ như vậy, cô ngẩng đầu nhìn mắt Cố Mục Niên, mà ánh mắt của anh trùng hợp cũng đang nhìn cô. Cô liền thấy anh, khoe miệng giơ lên độ cong đậm nhạt, sau đó lại khôi phục hờ hững.

Một giây sau, anh bút trong tay ném ở trên bàn, trầm giọng mở miệng: “Tôi đã quyết định vậy, nhất định phải làm như vậy. Hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy, Chí Sinh lại đang ở tình huống khó khăn, lúc nào cũng có thể bị người ta đạp ở dưới chân, nếu chúng ta không đem cơ hội này nắm chắc, thì đến lúc đó đến ông trời cũng không giúp được chúng ta. Hai tháng ra tân phẩm, tôi biết quả thật rất khó, nhưng càng hy vọng tất cả mọi người một lòng cùng nhau hợp lực. Đương nhiên, ai cảm thấy khó khăn có thể trực tiếp buông tay, không tham gia hoạt động lần này.” Khương Dao bởi lời nói của anh, trong lòng nóng lên. Cô đột nhiên cảm giác trên vai đeo gánh nặng, nhưng mà có loại cảm giác này lại làm cô hưng phấn muốn tham gia.

Cô ngẩng đầu nhìn mọi người chung quanh, trên mặt bọn họ cũng ẩn giấu kích động, không ai nói muốn rời khỏi.

Băng Thanh nói: “Tôi cùng ý kiến với Cố tổng, Chí Sinh hẳn là nên khắc phục khó khăn này.”

Các trưởng phòng ban đều biểu đạt khẳng định ý kiến, nghe tuyên cùng Giang Dung cũng tỏ vẻ duy trì, bọn họ có chút đều là đến Chí Sinh mấy thập niên, cũng thật sự muốn cho chí tập đoàn sinh trở lại huy hoàng như

lúc trước.

Quyết định sau khi đưa xuống, hành động đầu tiên chính là nghiên cứu sản phẩm. Cố Mục Niên nói với các nhà thiết kế đều muốn trong bốn ngày hoàn thành sơ thảo trang sức. Tạm định xuống là nhẫn cùng vòng cổ.

Khương Dao là nhà thiết kế mới, hay không hẳn là tham gia, Đái Linh đưa ra nghi ngờ. Chung quy Khương Dao mới đến, kinh nghiệm hữu hạn, năng lực không đủ.

Khương Dao lại chủ động đưa ra ý kiến muốn tham gia thiết kế: “Tôi quả thật kinh nghiệm không đủ, nhưng nà cũng hy vọng có thể tham gia, cho ra phương án của tôi.”

Băng Thanh cũng tán thành: “Khương Dao mặc dù là mới tới, nhưng mà có thể vào đây đều là có năng lực, liền xem như là đây là lần khảo nghiệm đầu tiên của cô ấy đi.”

Cố Mục Niên mắt nhìn Khương Dao, nói: “Các nhà thiết kế đều muốn giao, không có ngoại lệ. Tốt, tan họp.”

Buổi tối, Cố Mục Niên tìm đến Khương Dao, cô đang thiết kế bản thảo, cô mở cửa cho anh xong lại chạy về thư phòng.

Anh đem anh đào cầm đi rửa, trang bị đầy đủ một bàn. Sau đó, anh đi vào thư phòng, đem tiểu cô nương kéo đi ra.

“Anh làm gì vậy a...” Hiện tại trong đầu óc của cô đều là tài liệu trang sức, bây giờ làm sao có tâm tình cùng anh nói chuyện phiếm.

Cố Mục Niên vỗ vỗ đầu của cô, “Quá gấp sẽ trở vô dụng, em làm nhà thiết kế mà không rõ đạo lý này sao?”

Sau khi ngồi xuống sô pha, anh một quả anh đào đưa cho cô nói: “Ngọt.” Anh biết cô ăn trái cây, sẽ không ăn toan.

Chua ngọt nhiều nước cảm giác ở trong miệng bề ra, tâm tình lo âu của cũng bị hòa tan rất nhiều.

“Hôm nay cảm ơn anh đã để cho em có cơ hội tham gia thiết kế lần này.” Cô cười nói.

Anh dựa lưng vào sô pha, bắt chéo chân, sắc mặt lười nhác, mắt hai mí nhẹ nhàng thoáng nhướng.

Tiếp theo cô nở nụ cười, lại có chút cảm khái: “Lần này anh đem mục

tiêu định tại Bội Cấm, có năm chắc không?”

“Năm chắc không lớn. Nhưng mà tin mọi người trong công ty sẽ làm được.”

Cô nghe anh nói như vậy, tâm liền ấm áp, “Chúng ta đây càng muốn nỗ lực.” Đây là giấc mộng của cô, cũng là giấc mộng của anh.

Anh đột nhiên rũ xuống con mắt, đáy mắt tựa hồ có chút âm trầm không thể tan biến, cô thấy biểu tình của anh có chút mệt mỏi cùng lo lắng, liền an ủi anh: “Anh đừng có áp lực quá lớn, mỗi người trong công ty trả giá không phải là vì một câu của anh “Tất yếu phải làm được”, mà là mọi người đều hi vọng Chí Sinh trở nên tốt lên.”

“Em tin tưởng anh.” Cô kiên định nói.

Anh nở nụ cười, mi mày ưu sầu dần dần tản ra.

Khương Dao thề, từ nhỏ tới nay cô chưa từng sinh ra cảm giác áp lực lớn như vậy đối với bản thảo thiết kế, ngay cả đề cương luận văn cô đều không cảm giác khó khăn như vậy.

Cô cực độ khát vọng có thể nộp lên một bản thảo hài lòng cho nên mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, thường xuyên ở công ty tăng ca đến tối muộn.

Cô thực sự hi vọng tác phẩm của mình được nhận, trong lòng cô có quyết tâm, hi vọng có thể một lần làm quyền cước.

Bốn ngày sau hội nghị, tiến đến tham gia có Cố Mục Niên, cùng mọi người trong bộ sản phẩm nghiên cứu, trong đó bao gồm tổng thanh tra về nghệ thuật, Ti Phùng.

Mỗi nhà thiết kế thay phiên nhau biểu hiện bản thảo thiết kế của mình ra. Băng Thanh là nhà thiết kế chính, bản thảo thiết kế tự nhiên thực hấp dẫn ánh mắt.

“Lần này tôi thiết kế về chủ đề là —— gặp. Hai viên tâm đụng vào nhau, sẽ có kịch liệt yêu hỏa hoa.” Băng Thanh thiết kế nhẫn, có 2 đường cong tinh tế từ chiếc nhẫn trước các hai mang bắt đầu quấn quanh, cuối cùng hội thành một kim cương làm thành tình yêu. Xứng đôi vòng cổ cũng là cùng loại thiết kế.

Đối xứng cân bằng là trang sức thiết kế trung tương đương trọng yếu mỹ cảm, tác phẩm của cô ấy tại chi tiết phương diện xử lý vô cùng tốt,

đường cong đầy đặn lưu sướng, khiến cho người nhìn thực thoải mái. Thiết kế của cô ấy, hiển nhiên để nhìn gần như bức họa bản thảo, nhúu chặt mày Ti Phùng chậm sắc mặt. Băng Thanh làm thiết kế nhiều năm như vậy, có thể đứng ở địa vị nhà thiết kế chính đều dựa vào năng lực thực sự tốt của cô

Tuy rằng mấy cái thủ trường còn chưa làm đánh giá, nhưng là cái khác nhà thiết kế cũng bắt đầu mặc cảm.

Khương Dao là người cuối cùng nói về sản phẩm của mình, cô mở ra PPT*, để tác phẩm hiện ra tại trên màn ảnh lớn.

(*PPT: là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point)

“Tôi sở thiết kế chủ đề là —— tinh tế yêu. Châu báu làm một phương thức biểu đạt tâm ý, biểu hiện chính là đưa trang sức có tình yêu.” Cô thiết kế vòng cổ, đồng dạng là lấy tình yêu làm chủ đề. Đầu tiên là là dùng loại viên vòng làm kết cấu, một là từ đỉnh đầu đi xuống hoa đến đề đoan, một mặt khác cũng là như thế. Hai căn tuyến tạo thành một viên chưa khép kín, trung gian là một hình bảo thạch, tối có đặc sắc, bên cạnh dùng mấy cây ngăn bạc tuyến làm thành tua rua, rơi vào tại hai bên. Khương Dao kiên nhẫn giảng giải thiết kế của mình, đáy mắt ngậm hào quang, “2 cái viên vòng đại biểu ch bọn họ dù chưa gặp nhau nhưng chung quy hội gặp nhau, bọn họ là mệnh trung chú định muốn đi cùng một chỗ...”

Người nghe cũng bị hấp dẫn, ngay cả Đái Linh đột nhiên cũng có cải biến vi diệu về nhìn đối với Khương Dao.

Khương Dao sau khi nói xong, lần nữa nhìn về phía Cố Mục Niên.

Nhìn đến cô chuyên chú vào tác phẩm thì có một cổ tràn ngập mị lực tự tin, khéo môi của anh khẽ nhếch, nhường nàng ngồi xuống trước.

“Ti Phùng, anh nói một chút suy nghĩ của anh đi Cố Mục Niên nói.

“Cá nhân tôi tương đối có khuynh hướng về tác phẩm của Băng Thanh và Khương Dao, đều thuộc về chất lượng thật tốt. Băng thanh tác phẩm tương đối Giản Minh, chi tiết xử lý xinh đẹp. Khương Dao là vừa tới công ty đi? Tôi còn không thể nào lý giải phong cách của cô ấy, nhưng mà tác phẩm chỉ nhìn một cách đơn thuần... Thực giàu có sang tân tính, khiến cho người trước mắt sáng lên.”

“Giang Dung, ý kiến của cô thì sao?”

Giang Dung nói: “Tôi đồng quan điểm tư tổng thanh tra, trong lúc nhất thời rất khó chọn sẽ lấy ai hay bỏ ai”

Đái Linh nghe vậy, bĩu môi, cô ta vốn tưởng rằng Giang Dung sẽ khen cô ta, nhưng mà cô ta cũng biết lần này thời gian rất vội vàng, thiết kế của cô ta tương đối thô ráp.

“Vậy thì đầu phiếu đi.” Cố Mục Niên cuối cùng nói.

Sau đó đầu phiếu đến cuối cùng, thế nhưng 15-15 đánh ngang! Giang Dung cho Khương Dao, Ti Phùng cho Băng Thanh.

“Cố Tổng, cuối cùng vẫn là ngài đến quyết định đi. Ngài cũng là lý giải phương diện này, đương nhiên là có quyền phát ngôn.” Giang Dung nói. Khương Dao trong lòng phá lệ khẩn trương, trong lòng bàn tay đều ra mồ hôi, chờ đợi Cố Mục Niên phát ngôn.

Anh... Sẽ chọn mình sao?

Cô mấy ngày nay chưa từng có cùng anh xách ra chuyện ở phương diện này, cũng là hi vọng anh có thể công tâm lựa chọn. Nhưng vào giờ này khắc này, cô thật sự thật hy vọng anh sẽ chọn tác phẩm của cô.

Cố Mục Niên bình tĩnh, mặt không thay đổi nhìn trong tay hai tác phẩm, người khác nín thở chờ đợi, Băng Thanh cũng nhìn chăm chăm anh, trong con người ngậm chờ mong.

Sau một hồi khá lâu, anh rốt cuộc ngẩng đầu, đem tranh nháp đặt ở trên mặt bàn.

“Băng Thanh, lần này sẽ chọn tác phẩm của cô cho hoạt động thất tịch.”

-----oOo-----

Chương 12: - Ôm ấp ấm áp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc ra khỏi phòng họp đã là chạng vạng tối, trời dần dần tối xuống, đỉnh đầu là màu lam nhạt dần xám lại, tại dãy núi ở điệp gia lại có màu cam nhàn nhạt.

Các nhà thiết kế mang trên mặt ý tươi cười, vui vẻ nói đợi lát nữa đi đâu ăn cơm, đêm nay tất cả đều đã hoàn thành.

Khương Dao trong tay ôm bản thảo thiết kế, im lặng trở lại trước bàn làm việc.

Toàn thân cô giống bị thất thần mà ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm bản thảo thiết kế trước mắt, đáy mắt có chút chát chát.

Cô nghe được phía sau truyền đến tiếng giầy da đập trên mặt, lập tức thân ảnh Cố Mục Niên liền đi lại chỗ của cô. Cô phát hiện anh đột nhiên đứng ở bàn bên cạnh cô, tựa hồ như đang nhìn cô, cô lập tức quay đầu đi, chỉ làm cho anh nhìn thấy cái gáy của cô.

Mấy giây sau, cô lần nữa nghe được tiếng vang lên, anh đã đi ra ngoài.

“Khương Dao, em có khỏe không?” Dương Nhược đi tới, trong giọng nói mang theo sự an ủi cùng lo lắng.

Khương Dao thu hồi đáy mắt khổ sở, nhắc lên tươi cười nói: “Em không sao.”

“Kỳ thật tác phẩm của em đã đủ vừa lòng ưu tú, em xem tác phẩm của chị em nó vô cùng khó coi.”

Đái Linh đi tới, trùng hợp nghe đến câu này, nụ cười trên mặt càng sâu, cô ta châm chọc nói: “Ai, xem xem ở nước ngoài du học nhiều năm trở về, cũng chỉ có như thế, người thất bại chính là người thất bại, Dương Nhược coi an ủi cũng làm gì.”

Dương Nhược chán nản: “Vậy còn cô? Cô ngay cả tư cách tham gia đều thiếu đều không có.”

“Cô”

Giang Chủ Quán đi tới, “Các cô làm cái gì gì?... Đái Linh, em lại đây

một chút.”

Đái Linh ngẩng đầu đi, một bộ tiểu nhân đặc chí. Dương Nhược tức giận, quay đầu hỏi Khương Dao: “Đêm nay không cần tăng ca, chúng ta cùng đi ăn cơm đi?”

“Không được Dương Nhược, chidi trước đi, em ở lại xử lý chút việc.”

“Vậy được rồi, vậy em về sớm một chút để nghỉ ngơi đừng làm quá sức.”

Người trong văn phòng lục tục ra ngoài, Khương Dao lại từ đầu đến cuối ngồi ở trước bàn làm việc. Cô giống như đang ngăn người, vài người lại gọi cô, cô cũng đều cự tuyệt.

Đợi đến khi mọi người đều đi, cô mệt mỏi xoa nhẹ mi tâm, gối đầu, gục xuống bàn.

Đầu cô thật sự đau quá bởi vì mấy ngày nay đều ngủ không ngon. Hiện tại toàn thân trên dưới đều mệt mỏi.

Cô muốn ngủ một giấc cho ngon, lại phát hiện trong đầu suy nghĩ loạn, có một loại cảm giác bị thất bại cùng tự trách mãnh liệt lan tràn khắp trái tim.

Cố Mục Niên không có chọn tác phẩm của cô, nhưng cô không trách anh. Cô biết là anh công bằng, bởi vì trên vai anh đang gánh vác trọng trách, không thể lấy chuyện này làm qua la.

Nhưng mà thiết kế của cô thất bại, cô không có bản thiết kế hoàn hảo.

Đây lần đầu tiên khảo nghiệm của cô nhưng nó lại thất bại. Lúc trước cô nói với Cố Mục Niên, muốn cùng anh đứng lên đưa ngành thiết kế châu báu Trung Quốc lên đỉnh cao nhưng lấy năng lực cô thì có thể đi đến đâu Cố Mục Niên đối với cô... Cũng thực thất vọng đi.

“Cốc cốc cốc ——” cô nghe được có người gõ mặt bàn của mình, ngẩng đầu nhìn lên, chính là người vừa rồi cô đang nghĩ đến.

“Mấy giờ rồi, còn không đi ăn cơm?” Thanh âm của anh khàn khàn, thể hiện sự ẩn giấu sự quan tâm.

Khương Dao liếm mi, lắc lắc đầu: “En còn có chút việc chưa làm xong.”

“Bận rộn thế nào cũng phải ăn cơm” anh nhin xuống ý muốn xoa đầu cô, đáy mắt tối đen một mảnh chăm chú nhìn vào cô: ” Đê anh cho người mua cơm cho em, có được hay không?”

“Không cần đâu, em ăn không vô.”

“Khương Dao...”

“Cố Mục Niên, em muốn im lặng trong chốc lát có được không?” Cô nghe được giọng điệu lo lắng của anh, nhưng mà hiện tại cô đang đứng ở tình cảm dao động cường liệt, cô muốn yên tĩnh một chút để giảm bớt một chút cảm xúc.

Cố Mục Niên ánh mắt hung ác nham hiểm, nhìn cô thật lâu sau, mới từ từ mở miệng: “Được.”

Anh quay người rời đi.

Cô đem máy tính mở ra, lần nữa tu sửa một chút bản thảo thiết kế chi tiết, lúc này có người đi tới.

“Như thế nào trẻ vậy còn tăng ca?”

Khương Dao lập tức đứng lên: “Tư tổng thanh tra, tôi còn đang bận một số việc.”

Ti Phùng gật gật đầu, nhớ ra cái gì đó, lại tán dương: “Hôm nay tác phẩm của cô rất xinh đẹp. Cô còn trẻ, khả năng thành công trong tương lai là rất lớn.”

Cô nghe không hiểu lời nói này là an ủi hay là thật tâm, cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

Ti Phùng nhìn ra cô rất khổ sở, liền nói: “Kỳ thật Băng Thanh làm nhà thiết kế chính nhưng cũng có rất nhiều tác phẩm bị chấm rớt.”

“Kia tư tổng thanh tra, ngài cuối cùng bỏ phiếu cho Băng Thanh, là bởi vì cái gì?”

Ti Phùng sững sốt một chút, nở nụ cười, đáp: “Thứ nhất, cô ấy là thiết kế chính, cái chiêu bài này đánh ra, càng có lợi cho chúng ta trong hoạt động thất tịch lần này. Thứ hai, thay đổi phần vì giản, tác phẩm của cô thích hợp hơn ở trong thời gian ngắn hạn đưa lên thị trường.”

Cô gật đầu, giọng điệu thản nhiên: “Tôi hiểu được.”

Cố Mục Niên tìm Khương Dao xong, về tới văn phòng. Tiểu lý mua hai phần cơm tiến vào, lại nhìn đến Khương Dao không có ở bàn làm việc.

“Cố Tổng, ngài cơm...”

“Để vậy đi.” Anh không ngẩng đầu lên.

Tiểu lý vừa nghe liền biết Cố Mục Niên tâm tình không tốt lắm, lập tức đi ra ngoài. Anh ta nhìn đến Khương Dao, mới hiểu được nguyên nhân

Cố Mục Niên có tâm trạng không tốt.

Thì ra là không đem Khương tiểu thư đi lại đây a.

Cố Mục Niên tùy ý ăn mấy miếng cơm, cũng không có khẩu vị, liền đi xử lý công việc. Nhưng mà vội vàng, trong lòng lại luôn luôn vương bận cái cô gái nhỏ ở bên ngoài.

Phỏng chừng cô là đang tức giận anh.

Anh thở dài, tâm tình của anh cũng không tốt hơn cô là bao. Anh so bất kỳ người nào cũng muốn để ý tâm tình của cô, là việc anh đem phiếu bầu cho Băng Thanh.

Chính vì anh là người lãnh đạo Chí Sinh, anh mới không thể dựa vào tư tình của bản thân mà đem phiếu bầu cho cô, nếu có thể, anh sẽ không để cho cô không vui, sẽ không để cho cô chịu ủy khuất, sẽ không để cho bao nhiêu cố gắng của cô trở nên uổng phí.

Mấy ngày nay cô cố gắng thiết kế bản thảo, anh làm sao mà không biết được. So với những người khác anh là biết cô có có bao nhiêu vất vả.

Hôm nay, cô ở trong phòng hội nghị giới thiệu thiết kế, đầy cõi lòng hi vọng nhìn về phía anh, đến cuối cùng lại nghe được quyết định của anh thì trong lúc nhất thời không được lại được cô đơn, khổ sở rũ mi.

Lúc này anh lại nghe cô nói muốn yên tĩnh, anh liền biết cô thật là không thư thái. Cô khi còn nhỏ cũng như vậy, nếu tâm tình không tốt, không ai có thể nói chuyện với cô, chỉ có thể chờ cô bình phục cảm xúc lại.

Nghĩ thế, Cố Mục Niên đứng lên, đi ra văn phòng. Mắt nhìn Khương Dao, thấy cô đang nhìn máy tính, anh liền phân phó tiểu lý: “Đi xuống mua cốc trà sữa, rồi đưa qua cho cô ấy.”

Tiểu lý lập tức hành động, anh ấy đem trà sữa đưa cho Khương Dao thì liền dặn dò: “Cố tổng mua cho cô trà sữa, nói cô đã không ăn thì cũng phải bổ sung chút năng lượng.”

Khương Dao hơi giật mình, chột đáp ứng: “Vâng, cảm ơn. Nhưng mà anh ấy còn chưa trở về sao?”

“Cố tổng còn đang bận.”

“... Vâng”

Cô nhìn trà sữa, đã là buổi tối, Cố Mục Niên thật sự muốn cô béo lên sao a... Nhưng mà thật đói bụng, cô vẫn là cầm lên ống hút, hút vào.

Tiểu lý trở về, liền nhìn thấy Cố Mục Niên còn đứng ở tại chỗ.

“Cố Tổng, Khương tiểu thư đã nhận.”

Anh cũng nhìn thấy cô đang uống, biểu tình liền hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Người không có việc gì đi về trước đi”

Hơn tám giờ đêm, bóng đêm đã muốn tối xuống. Tập đoàn Chí Sinh chìm vào trong bóng đêm.

Khương Dao tắt máy tính, đang sửa sang túi, liền nhìn thấy Cố Mục Niên xách túi công văn đi tới. Anh vừa đi, bên cạnh nâng tay cởi bỏ cúc tay áo sơmi màu xám.

Đến trước mặt cô, anh bỏ lại một câu: “Đi thôi, về nhà.”

Giọng điệu ôn nhu, lại không dung cự tuyệt.

Khương Dao chớp chớp lông mi, do dự một chút nhưng mà vẫn gật đầu. Cô đi ở bên cạnh anh, đến thang máy, vừa định bấm số, liền bị anh kéo lấy, vào thang máy dành riêng cho anh.

“Về sau nếu đi làm sắp trễ giờ, thì hãy đi thang máy này.” Anh trầm giọng nói.

Nha?

“Bị người khác thấy được thì làm sao...”

“Thấy thì thấy, sợ cái gì.”

Giọng điệu anh hơi mang chút tính trẻ con, cô nghe thấy cũng không cùng anh nói tiếp, tâm tình lại tốt hơn lúc nãy

Đi ra thang máy, cô cùng anh đến bãi đỗ xe, người lái xe đã đợi ở đó.

Lên xe, hai người cũng không có nói cái gì, may mà chỉ có mười phút đã tới tiểu khu.

Sau khi từ thang máy của tiểu khu đi ra, đến trước cửa nhà của Khương Dao, cô cúi đầu nói với Cố Mục Niên: “Em đi về trước...”

Cô vừa mới chuyển thân, tay liền bị anh cầm chặt, một giây sau, anh liền kéo cô đi vào nhà anh.

“Ân —— ”

Ai ngờ anh nhìn cô một chút, trên tay một chút cũng không thả lỏng, miệng nói: “Có chuyện cùng người nói.”

Khương Dao lúc ấy sững sờ, anh liền mở cửa ra, đem cô đẩy đi vào.

Đây là lần đầu tiên tới nhà anh.

Phòng ở là lấy màu trắng đen làm chủ đạo, trang sức tinh giản, mà có phong cách đặc sắc.

“Vào phòng khách đợi, anh tới ngay.”

Khương Dao đem phòng ở nhìn một vòng, Cố Mục Niên thì đi phòng bếp nấu nước.

Cô đi đến ban công, để gió đêm mang theo sự mệt mỏi của bản thân. Cô suy nghĩ đợi lát nữa Cố Mục Niên muốn cùng cô nói cái gì, bảo chuyện thiết kế hôm nay sao?

Cô đều không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Cô nghe được phía sau phương truyền đến tiếng vang, quay đầu liền nhìn thấy Cố Mục Niên đi đến trước mặt mình.

Giờ phút này chung quanh yên tĩnh, Khương Dao gần anh trong gang tấc, môi lại nói không ra lời, đành phải đem đầu cúi thấp xuống.

Mà giờ khắc này, bộ dáng của cô, xem qua là yếu ớt như vậy để người nào đó càng thêm đau lòng.

Cố Mục Niên giọng nói trầm thấp, mở miệng hỏi: “Hôm nay là giận anh sao?”

Khương Dao không nghĩ đến anh nói là lời này, cô lắc lắc đầu.

“Vậy là em bởi vì anh không có chọn tác phẩm của em, nên tâm rất đau đớn, đúng không?”

Trong lòng cô giống như bị người kia động một chút, cảm xúc cuộn cuộn mà tới, hốc mắt lại lần nữa bắt đầu khó chịu. Cô nhẹ giọng giải thích: “Em không có trách anh không chọn em, bởi vì em biết anh chắc là sẽ không bởi vì giao tình của chúng ta mà mất sức phán đoán. Em chính là...”

Cô khịt khịt mũi, “Em chính là trách chính mình, không đem thiết kế làm tốt, phụ kỳ vọng của anh. Em tự biết em là cái người thất bại.”

Cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy anh nhìn cô, một giây sau, cô liền lọt vào một cái ấm áp trong ngực của anh.

Cô bị cánh tay đầy lực của anh giữ vào trong ngực, không thể động đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn dán ở trên ngực anh, ngửi được mùi hương bột giặt nhàn nhạt trên áo anh, nghe tiết tấu tim đập trầm ổn của anh.

Nhất thời đầu óc cô tạm dừng hết thảy về ý tưởng thiết kế, tim đập nhanh đến mức khiến người ta ngạc nhiên.

Tay phải anh đặt lên đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giọng điệu lại rất ghét bỏ: “Thật ngu ngốc.”

“Em nào ngốc?”

“Tự trách mình làm cái gì? Cái thiết kế này, chưa bao giờ có thể quyết định năng lực của em. Em có bao nhiêu ưu tú, anh biết đến rất rõ ràng. Em chưa từng phụ sự kì vọng của anh, biết không?”

Anh lần này dùng lời nói ấm áp đánh thẳng vào của tâm của cô, an ủi cô đêm nay tất cả thất lạc.

Cô chậm rãi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Biết.”

Anh còn nói: “Nếu chỉ có chuyện này, liền chặn đánh sụp người, vậy em liền rất yếu nhược. Em hẳn là muốn học được kiên cường.”

“Tốt; em sẽ.” Cô quả thật hẳn là muốn đề cao năng lực của mình.

Anh buông lỏng tay ra, cô liền ở trong ngực anh đi ra. Không biết tại sao, cô cảm giác hai má nóng nóng, có chút xấu hổ, liền cúi đầu không đi xem ánh mắt của anh.

Nhưng ai biết, hai tay anh ôm lấy mặt của cô, để cô nhìn vào mắt anh, cô nhìn thấy trong mắt anh phản chiếu lại mặt của mình

-----oOo-----

Chương 13: - Thụ sủng nhược kinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

(*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ)

Anh nói: “Khương Dao, em nên học cách tiếp nhận sự cự tuyệt của người khác. Đặc biệt em làm nhà thiết kế, khả năng tác phẩm bị chê rớt rất nhiều, nhưng mà tuyệt đối phải tin tưởng vào năng lực của chính mình.”

“Vâng”

Nhìn thấy cô nở nụ cười, anh rút cuộc cũng yên tâm.

Anh vỗ vỗ đầu của cô: ” Đi vào, anh nấu mì cho em.”

“Nấu mì?”

“Anh cơm tối cũng chưa ăn.”

Cô giữ chặt tay áo của anh, giọng điệu nhẹ nhàng: “Đi thôi.”

Mấy ngày nay Khương Dao điều chỉnh lại tâm tình của mình rất tốt. Một ngày buổi sáng, Cố Mục Niên mở một cuộc họp khẩn cấp, tham gia là phòng sản phẩm khai phá cùng những người đáng tin cậy còn có phòng mở rộng và trưởng phòng bộ phận marketing.

Một giờ sau, cửa phòng họp mở ra, Cố Mục Niên là người đầu tiên đi ra. Khương Dao phát giác đi theo phía sau của anh, có vài người đều chuyển ánh mắt sang nhìn cô vài lần, ánh mắt mang theo sự tò mò. Cô buồn bực, lại cảm thấy đây chắc là ảo giác của cô.

Trong chốc lát, Giang Dung đi đến trước bàn của cô, khóe miệng mang theo tươi cười, giọng điệu cũng ôn hòa rất nhiều: “Khương Dao, Cố Tổng gọi cô đến văn phòng một chuyến.”

“Hiện tại?”

“Ân, mau đi đi.”

Khương Dao đi đến văn phòng của anh, suy nghĩ một chút, đây là có

chuyện gì a? Giang Dung như thế nào đột nhiên đối với mình có thái độ tốt như vậy?

Khương Dao gõ cửa phòng của Cố Mục Niên, bên trong truyền đến một câu “Vào đi”.

Cô đi vào, nhìn thấy anh cao lớn vững chãi đứng trước cửa sổ, cầm trong tay một bản thảo thiết kế, nhìn về phía bên ngoài, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cố Mục Niên.” Cô kêu anh một tiếng.

Anh xoay người lại, ánh mắt của hai người giao nhau.

“Khương Dao, lại đây.”

Cô có chút nghi ngờ đi đến bên người anh, anh liền đem bản thảo thiết kế trong tay mình đưa cho cô.

Nha, này không phải bản thảo thiết kế chuẩn bị cho thất tịch mà hai ngày trước cô đưa cho anh sao?!

Cô tưởng rằng anh chỉ là đơn thuần trả vật lại về với chủ của nó, nhưng mà nhìn kỹ thì phát hiện có gì đó không thích hợp.

“... Bản thảo thiết kế này bị tu sửa chi tiết?!” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Bản thảo mà cô thiết kế có vài chỗ thô sơ nhưng bây giờ được sửa chữa lại rất tinh tế, xem qua chính là một bức tác phẩm tuyệt vời.

“Ân.”

“Cố Mục Niên, đây là anh sửa lại sao?”

Anh thản nhiên nhắc lên khóe miệng, ” Đúng vậy, còn bỏ chút thiết kế của anh, thấy thế nào?”

Cô nghe vậy, con ngươi dần dần sáng, cô vui vẻ: “Càng đẹp mắt. Cám ơn anh a, không nghĩ đến anh muốn em thiết kế bản thảo là vì cái này.”

Anh nhướn mày, đáy mắt lóe qua mỉm cười: “Không đơn thuần là vì cái này.”

“Ân?”

“Tác phẩm này, đem trở thành tác phẩm chuẩn bị cho lễ tình nhân vào tháng hai năm sau của Chí Sinh.”

Khương Dao gương mặt khó có thể tin được. Cô không nghe lầm chứ?!

Tác phẩm chính?!

“Đây là ý gì...”

“Biết vì cái gì mà ah không có lựa chọn người này tác phẩm này làm cho

thất tịch không? Không phải là nó không tốt, mà bởi vì nó quá tốt, mà bây giờ đến thất tịch chỉ có hai tháng ngắn ngủi rất khó làm nó cho có hiệu quả cùng chất lượng, anh sợ sẽ lãng phí tốt như vậy thiết kế. Cho nên thiết kế này dùng cho lễ tình nhân sang năm, chúng ta sẽ có hơn nửa năm để chuẩn bị, hoàn toàn đầy đủ. Vừa rồi anh mở cuộc họp là quyết định chuyện này.”

Khương Dao hoàn toàn bị lời của anh kích thích đến, không nghĩ đến anh đối với tác phẩm của cô suy xét kỹ như vậy.

Hốc mắt cô có chút khó chịu, cảm giác như có một dòng nước ấm chảy vào trong trái tim, có chút thụ sủng nhược kinh lại có chút hưng phấn kích động, “Cám ơn... Em không nghĩ đến anh sẽ suy nghĩ như vậy.”

Anh xoa xoa đầu của cô “Tác phẩm tốt sẽ không bị mai một.”

Khương Dao gật đầu: Tác phẩm này, ghi tên hai chúng sao?”

Anh hỏi lại: “Em muốn sao? Có thể chỉ ghi tên của em.”

Cô lắc đầu: “Tác phẩm này cũng có tâm huyết của anh, sao có thể chỉ có tên của em? Đây là chúng ta cùng nhau thiết kế, phải có tên của hai người.”

“Được.” Anh triển mi cười.

Lúc đi ra khỏi văn phòng, Khương Dao nhìn thấy Băng Thanh đứng ở bên cạnh bàn của cô.

“Khương Dao, chị tìm em có chút việc.” Băng Thanh nhìn đến cô, chào hỏi.

“Có chuyện gì a”

“Em theo chị đến văn phòng một chuyến.”

Băng Thanh mang cô đến văn phòng, bảo cô ngồi xuống, sau đó để trước mặt cô bản thảo thiết kế cho thất tịch lần này.

“Khương Dao, chị mấy ngày nay vẫn đang suy tư, chị luôn cảm giác tác phẩm của chị thiếu chút gì đó giống như thiếu một điểm vẽ rồng điểm mắt bút. Em có thể cho chị chút đề nghị không?”

Khương Dao khó hiểu, Băng Thanh ở bên liền giải thích: “Bởi vì chị xem qua thiết kế cho thất tịch của em đặc biệt xinh đẹp. Hơn nữa tác phẩm kia của em dùng cho lễ tình nhân sang năm, chị thật ngưỡng mộ tài hoa của em cho nên chị muốn nghe một chút ý kiến của em.”

Khương Dao xấu hổ: “Em cũng không hiểu bao nhiêu, nhưng mà em sẽ

nguyện ý xem, nếu em có ý tưởng sẽ nói cho chị.”

“Tốt cảm ơn em.”

Cô cầm lấy bản thảo thiết kế, suy tư một ngày, đến lúc chạng vạng, rốt cuộc cũng có kết quả. Cô cầm bản thảo thiết kế đi tìm Băng Thanh, Băng Thanh xem xong rất là kinh ngạc.

“Cảm giác đường cong càng đầy đặn!”

Khương Dao tại hai cái quần quanh tuyến thêm một cái hoa văn đặc biệt, lại làm thành giống trong chụp thiết kế.

Băng Thanh liên tục gật đầu, “Chị cảm thấy rất đẹp. Ngày mai chị sẽ đưa cho tư tổng thanh tra cùng Cố tổng xem. Khương Dao cực khổ cho em rồi.”

” Chị không cần phải khách khí a.” Cô cũng là đơn thuần muốn giúp Băng Thanh chuyện này.

Đã tới giờ tan việc, Khương Dao cùng Dương Nhược xuống lầu, chuẩn bị đi ăn cơm. Nhưng mà lúc này Cố Mục Niên lại nhắn tin tới: (đến bãi đỗ xe.)

Khương Dao cho là có chuyện gì gấp, nên đành dời lại lời hẹn với Dương Nhược

Cô đến bãi đỗ xe, liền nhìn đến chiếc Maybach rất dễ chú ý đang ở đằng kia. Chu Mộc đứng ở một bên, anh ta nhìn thấy Khương Dao, đã giúp cô kéo ra cửa xe: “Khương tiểu thư, Cố tổng ở bên trong.”

Đây là làm cái gì?

Cô lên xe ngồi ở bên trong liền hỏi Cố Mục Niên: “Làm sao? Tìm em có việc gì?”

Anh chậm rì rì nhấc lên mí mắt, “Không có chuyện gì, đưa em về nhà mà thôi.”

Cô chớp chớp mắt, chỉ là việc này sao. Dù sao cô vẫn cự tuyệt: “Không có việc gì, tự em trở về. Nay nếu như bị người ta nhìn thấy em xuất hiện ở trong xe của anh thì không tốt lắm.”

Anh ngược mắt, đáy mắt phát qua sáng tắt không rõ ánh sáng, “Bây giờ là thời gian tan tầm, chúng ta không phải là quan hệ chủ với nhân viên.”

“...”

Cô đột nhiên cũng vô lực phản bác, liền đành phải bĩu bĩu môi, luyến

tiếc nói: “Em vốn còn muốn hẹn Dương Nhược đi ăn canh cá chua”
Anh cong môi: ” Quan hệ với đồng nghiệp vô cùng tốt xem ra là rất thích ứng.”

Nhìn xe chạy xa công ty, cô mở kính xe xuống, giọng điệu đột nhiên nghiêm túc: “Chí Sinh tốt vô cùng, dù sao cũng chính là có một chút em không quá thích.”

Anh cao hứng thú, “Nga? Chỗ nào?”

“Công ty chúng ta cà phê khẩu vị liền ba loại, uống đến uống đi đều ngán.”

Anh nghe vậy, đuôi mắt hẹp dài có hơi khơi mào, mang theo điểm uy hiếp, ý tứ hàm xúc: “Em đây là tới công ty uống cà phê a.”

Khương Dao tươi cười, “Không dám không dám.”

Anh hừ lạnh một tiếng, rồi sau nói với Chu Mộc: “Đi tân thiên địa.”

“Nha? Không trở về nhà sao?” Khương Dao hỏi.

“Không phải muốn ăn canh cá chua sao? Dẫn em đi ăn.”

Khương Dao cười đến ánh mắt đều híp lại, vui vẻ “A dua nịnh hót” nói: “Tốt, cảm ơn Cố tổng, Cố tổng người quá tốt.”

Cố Mộc Niên vỗ đầu của cô, giả bộ bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

Sáng ngày thứ hai, Băng Thanh cầm bảo thảo thiết kế đi tìm Cố Mộc Niên, Ti Phùng cùng Giang Dung cũng bị gọi vào văn phòng tổng tài. Khương Dao sáng nay không có chuyện gì bận rộn, giờ phút này lãnh đạo đều ở văn phòng tổng tài, cô liền trộm cái lười đi nghỉ ngơi ở khu ngâmดื่ม cà phê, lại bắt đầu một ngày làm việc mới.

Trong miệng cô ngân nga nhẹ một tiếng tiểu khúc, đi đến chỗ nghỉ, liền nhìn thấy có thực nhiều thùng giấy, có mấy nhân viên đang đem đồ trong thùng giấy lấy ra.

“Đây là cái gì a...” Cô cầm ra trong đó một bao, trên gói ghi tiếng Anh, mới biết được đây là cà phê!

Hơn nữa những thứ này đều hoàn toàn khẩu vị mới. Hơn nữa là bảy tám loại

Một người nhân viên liền nói với Khương Dao: ” Chí Sinh chính là tốt, thêm thực nhiều loại khẩu vị cà phê hòa tan cùng cà phê đậu, hơn nữa có

chút bài tử không tiện nghi đâu.”

Khương Dao quét mắt nhìn vài lần, phát hiện quả thật như thế.

Cố Mục Niên như thế nào sẽ đột nhiên muốn mua những này a, kỳ quái... Cô đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua cô ở trên xe nói câu kia “Công ty chúng ta cà phê khẩu vị liền ba loại”, không phải là bởi vì cô nói câu kia sao?!

Đang nghĩ tới, Đái Linh cầm cái tách cà phê đi tới. Cô ta nhìn thấy Khương Dao, lông mi khẽ chớp, đáy mắt tràn đầy sự khinh thường. Bình tĩnh mà xem xét, Đái Linh diện mạo không kém, dáng người cũng vô cùng tốt, đặc biệt mắt đào hoa, cười là có thể đem thực nhiều nam sinh câu đi. Nhưng mà Khương Dao lại đối với cô ta không có một chút hảo cảm.

Khương Dao pha cà phê, chuẩn bị ra ngoài, lại nghe Đái Linh đột nhiên nói một câu: “Có vài người a, không biết là thật khờ vẫn là thêm ngốc, gấp gáp cho người khác làm áo gả đâu.”

Trong phòng nghỉ tuy rằng còn có người khác, nhưng là Khương Dao vừa nghe liền biết Đái Linh là hàm ý nói cô.

Cô không phản ứng, tiếp tục đi, liền bị Đái Linh gọi lại: “Khương Dao, cô cả ngày một bộ dáng dĩ hòa vi quý*, giả tạo cho ai xem a?”

(*Dĩ hòa vi quý: sống chan hòa, yêu thương, tôn trọng người khác)

Khương Dao dừng bước, đem cái ly bỏ lên trên bàn, quay đầu nhìn cô ta: “Cô muốn nói cái gì?”

Đái Linh giọng điệu châm chọc nói: “Tôi muốn nói, cô thật đúng là hội vượt môn ngựa a, cả ngày dùng hết các loại phương pháp nịnh bợ Băng Thanh, giúp chị ta vẽ bản thiết kế, nhưng mà làm vật thì đã thế nào?

Băng Thanh căn bản sẽ không ghi tên của cô, chị ta thậm chí sẽ không nói với Cố tổng cùng tư tổng thanh tra là có hỗ trợ của cô. Cô tỉnh lại đi! Vẫn là cô thật sự không để ý cái này sao?!”

Khương Dao cười nhẹ, “Mắc mớ gì tới cô? Cô để ý như vậy làm cái gì?”

Đái Linh dọa cười, “Tôi xem cô căn bản là không để ý. Bởi vì tác phẩm của cô đặc biệt trực tiếp định là tác phẩm chính cho lễ tình nhân sang năm, vẫn là Cố tổng giúp cô sửa chữa. Cô thật là rất bất diện linh lung*. Như thế nào, định dùng cái gì thu mua tâm tình của Cố tổng?” Cô ta quét mắt nhìn Khương Dao, “Sắc đẹp sao?”

(*Bác diện linh lung: đối với ai cũng lấy lòng)

Khương Dao biến sắc, định nói gì đó, cửa phòng nghỉ liền bị đẩy ra.

Đứng ở cửa là Cố Mục Niên cùng Băng Thanh.

Băng thanh thần sắc kinh ngạc, nhìn chăm chăm Đái Linh. Mà Cố Mục Niên sắc mặt âm trầm rất đáng sợ, cằm tuyến căng thẳng, nhìn thấy con người đen hung ác nham hiểm của Đái Linh lại ẩn chứa sự tức giận.

Đái Linh kiêu ngạo, sắc mặt trong nháy mắt sụp xuống, chân cũng bắt đầu mềm nhũn. Mà Khương Dao nhìn thấy đột nhiên anh xuất hiện, trong lòng tự nhiên bình tĩnh lại, cũng thu lại thần sắc tức giận.

Cố Mục Niên đi đến, cười lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào lại không nói tiếp? Tôi nghe cảm thấy rất hứng thú.”

Đái Linh thanh âm run rẩy: “Cố Tổng... Tôi... Tôi chính là chỉ đùa một chút.”

Anh nghiêm mặt nói: “Nói đùa? Tôi ở ngoài cửa nghe cô nói rất nghiêm túc. Coi nói một chút, Khương Dao có thể sử dụng thứ gì thu mua ta?

Tôi ngược lại là rất muốn biết cô có thể giải thích cho tôi nghe”

-----oOo-----

Chương 14: - Nhiều năm ăn ý

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở cửa phòng nghỉ ngơi đột nhiên có nhiều người đến vây quanh, Dương Nhược cũng chạy tới, tất cả mọi người muốn nhìn thấy Cố Tổng xử lý Đái Linh như thế nào.

Băng Thanh cùng mọi người đều biết Cố Mục Niên bình thường thực sự nghiêm túc, nhưng mà khí thế giáo huấn bức người như thế thì đây chính là lần đầu tiên mà bọn họ thấy. Cố Tổng bởi vì nghe được từ “Thu mua” mà tức giận như vậy, hay bởi vì Khương Dao?

Khương Dao nhìn thấy sắc mặt của Cố Mục Niên, liền biết anh đây là giận thật.

Đái Linh ở bên cạnh khóc không ra nước mắt: “Cố Tổng, tôi sai rồi.

Khương Dao không có thu mua ngài, tôi không nên nói lung tung.”

“Cả ngày không nghĩ đến việc thiết kế tốt tác phẩm mà còn đem văn phòng làm cho chướng khí mù mịt, tôi xem cô đây là không biết sợ.”

“Cố Tổng, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

” Xin lỗi Khương Dao đi.” Anh lạnh giọng nói.

Đái Linh ngón tay bấm vào trong lòng bàn tay, cô ta nhìn về phía Khương Dao, trong lòng không nguyện ý, nhưng giờ phút phải cúi đầu nói áy náy: “Xin lỗi, cho tôi thu lại lời nói vừa rồi.”

Mọi người ở cửa đều đang đợi phản ứng của Khương Dao, tất cả mọi người cảm thấy Khương Dao khẳng định sẽ cười và nói không có việc gì, Khương Dao tính tình tốt như vậy. Hơn nữa Cố Tổng vì cô ấy nói chuyện, làm chỗ dựa cho cô ấy, đây là lần đầu tiên Cố Tổng vì nhân viên mà nói như vậy.

Khương Dao cong khóe môi, không đáp lại Đái Linh. Mà đi đến bên cạnh Cố Mục Niên, ngẩng đầu nhìn cặp mắt đen của anh, nói cười xinh đẹp.

“Tôi không cần thiết phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào để thu mua Cố tổng. Nếu nhất định phải, thì đó chính là Khương Dao tôi đây.”

Đơn giản vì cô là Khương Dao, cùng người khác không quan hệ. Mọi người ồ lên, ai cũng không nghĩ đến Khương Dao dám lớn gan cùng boss nói chuyện như vậy! Tại sao cô có tự tin a! Ngay cả Băng Thanh cùng Đái Linh đều ngậy ngấn cả người.

Tất cả mọi người lại đoán Cố Mục Niên sẽ tiếp lời này như thế nào hoặc là phản bác Khương Dao ra sao, mà Cố Mục Niên chỉ là mím môi cười, trên mặt mang sự theo nhu hòa, sau đó chỉ nói một chữ: “Đúng vậy.” Anh thế nhưng lạ khẳng định lời nói của Khương Dao! Đây hoàn toàn sai lệch với suy đoán của mọi người ở bên ngoài.

Khương Dao con người như nước phản chiếu lại bên mặt của anh, cô điềm tĩnh cười, tiếp theo đưa ánh mắt dời về phía Đái Linh, mang theo cao ngạo, phảng phất liền tại nói ” Cô đã nghe Cố tổng nói rõ chưa?”. Băng Thanh đúng lúc đứng ra, “Tôi vừa rồi mới báo cho Cố tổng, đưa tác phẩm ghi tên của tôi và tên của Khương Dao. Có Khương Dao hỗ trợ, chúng ta đều biết.”

Đái Linh khí lực mềm nhũn, không còn lời nào để nói.

Cố Mục Niên tay bỏ ở trong túi, xoay người mắt lạnh nhìn đám nhân viên đang náo nhiệt ở ngoài cửa, còn chưa một câu, mọi người liền trở lại vị trí làm việc của mình. Anh cất bước rời đi, Đái Linh đi toilet, Khương Dao cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Cô uống cà phê, Dương Nhược liền chạy lại đây: “Khương Dao, vừa rồi quả thực là trò hay a. Cố Tổng cho em chỗ dựa quá.”

“Anh ấy không phải vì ai chỗ dựa, mà là công bình công chính. Nói huyền thuyên mọi người đều phải biết tai vách mạch rừng*.”

(*Tai vách mạch rừng: nhắc nhở việc nói năng cho cẩn thận chứ kẻo có ngày lại bị thiệt thòi bởi những nỗi niềm riêng tư của bản thân bị nhiều người bàn tán)

Dương Nhược gật đầu, “Bất quá em cùng Cố Tổng nói chuyện như vậy, lá gan thật lớn.”

“Hoàn hảo đi...”

Cô dám như vậy nói, đương nhiên biết Cố Mục Niên sẽ cho cô bạt thang, nhiều năm ăn ý cũng không phải là giả.

Chuyện lúc sáng cứ như vậy qua. Buổi chiều, Cố Mục Niên lại mở cuộc họp nhằm vào sản phẩm khai phá, chính thức thảo luận về thiết kế thất

tịch

Ở cuộc họp Cổ Mục Niên thông báo kế hoạch trung sản phẩm thất tịch lần này, bộ phận thiết kế hậu kế do Khương Dao phụ trách.

Khương Dao kinh ngạc: “Vì cái gì? Chủ thiết kế của tác phẩm này là Băng Thanh tử mà?”

Băng thanh: “Là tôi đề nghị. Để cho em thông qua cơ hội lần này, đi rèn luyện bản thân một chút.”

“Nhiệm vụ không thoải mái, nếu mà em không nguyện ý, cũng có thể không tiếp nhận” Cổ Mục Niên nói.

Khương Dao thực cảm động: “Cám ơn Cổ Tổng cùng Băng Thanh tử đã nguyện ý tín nhiệm tôi, tôi sẽ làm thật tốt.”

Sau khi hội nghị kết thúc, Khương Dao gọi Băng Thanh lại, hai người một mình đi tới.

Khương Dao nói: “Băng Thanh tử, cám ơn chị. Chẳng qua em cũng có chút vấn đề muốn hỏi chị...”

Băng thanh mỉm cười, “Em muốn hỏi vì cái gì?”

” Tại sao chị lại chọn em làm người thiết kế hậu kì” — Khương Dao thắc mắc hỏi.

“Kỳ thật chị thật ngưỡng mộ em, cảm thấy em giống chị lúc vừa mới vào công ty, tuổi trẻ non nớt, đối với tương lai tràn ngập sự chờ mong. Chị bây giờ tuổi cũng dần dần lớn, nhưng mà công ty còn trưởng thành Khương Dao giật mình, cảm thấy chị ấy rất rộng lượng lấy đại cục làm trọng, càng cảm thán chị ấy ưu tú lại khiêm tốn.

“Em hiểu được, nhất định sẽ không phụ sự hy vọng của chị”

Khương Dao trở lại vị trí của mình, nhìn tài liệu Cổ Mục Niên đưa cho cô lúc nãy, cảm thấy khó giải quyết.

Sau đó, cô vẫn không có đầu mối, chung quy việc này cô là lần đầu tiên tiếp nhận.

Có thể đi tìm ai hỏi một chút phương pháp không? Cô xem Băng Thanh chính là đang bận, không dám phiền toái chị ấy. Giang Dung... Càng không thể.

Càng nghĩ, cô có ý định tìm Cổ Mục Niên xin giúp đỡ.

Cô đi đến văn phòng của anh, tiểu lý nhìn thấy cô đến, vội vàng đứng lên: “Khương tiểu thư đây là tìm Cổ Tổng?”

“Ân, phiền toái anh giúp tôi thông báo một tiếng.”

Tiểu lý Tiểu sáng lạn, nói: “Cố Tổng nói, chỉ cần là cô, trực tiếp gõ cửa đi vào là được.”

“Nga... Được.”

Khương Dao gõ cửa, nghe được Cố Mục Niên đáp ứng mới đi vào.

“Làm sao?” Hẳn hỏi.

Cô đem tài liệu đưa tới trên bàn của anh, vẻ mặt lấy lòng nói: “Cố Mục Niên, anh có thể dạy cho em hay không. Em không hiểu cái này nên làm như thế nào, hơn nữa anh đem việc khắc phục khó khăn quan trọng như vậy giao cho em, em thật sợ em sẽ làm hư.”

Cố Mục Niên đứng lên, cầm lấy tài liệu của cô, đi đến sofa nói: “Lại đây.”

Khương Dao ngồi ở bên cạnh anh, anh hỏi: “Em biết chúng ta bây giờ bước đầu tiên là cái gì không?”

“Ân... Mau chóng định ra bản thảo chung.”

Khuỷu tay của anh chống ở trên đùi, mười ngón giao điệp nhìn về phía cô: “Ân, kia đã nghe qua < tôn tử • mưu kế đánh > một câu “Biết người biết ta người trăm trận trăm thắng”.”

“Ý của anh là...”

“Mỗi một trương tam đồ thị hình chiếu, không thể chỉ dựa vào nhà thiết kế tạo ra, mà không lý giải thị được trường hướng phát triển. Trừ lý giải những công ty khác bao năm qua thất tịch thiết kế, chúng ta còn cần tiến hành nghiên cứu thị trường. Nhà thiết kế muốn trực tiếp đi đến thương trường, để suy xét mình và những công ty khác có đặc điểm gì, sau đó định ra tam đồ thị hình chiếu.”

Cô gật đầu, “Em đây ngày mai sẽ đi nghiên cứu thị trường”

Anh ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Anh vừa vặn cũng phải đi xem xét một chút, cùng nhau đi, em cũng thuận tiện đi thực địa khảo sát tình huống của Chí Sinh một chút”

“Được”

Sáng ngày hôm sau, Khương Dao cùng Cố Mục Niên đi đến thương trường lớn nhất ở T thị. Lần này là lén nghiên cứu, cho nên hai người đều đổi lại thường phục. Khương Dao đổi một thân hắc bạch ô vuông bất

quy tắc váy liền áo, Cố Mộc Niên thì mặc ngắn tay màu xanh thẫm, đi trên đường nếu không nhìn đến mặt anh, liền không cảm thấy anh và những người khác có điểm khác biệt.

Khương Dao là hiếm thấy anh hừ nhàn như vậy, xem qua lại càng lộ vẻ tuổi trẻ, tựa như sinh viên.

Bởi vì hôm nay là thời gian làm việc, cho nên thương trường không nhiều người, hai người đầu tiên là ở bên ngoài phố thương nghiệp nhân nhả đi dạo trong chốc lát, sau đó mới đi đến khu bách hóa châu báu.

Đi ngang qua một tiệm tinh phẩm, Khương Dao đi vào mua cho Cố Mộc Niên một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, sau đó đội lên cho anh

“Anh xuất hiện ở trên tivi quá nhiều, đến thời điểm bị những người ở công ty khác nhận thì không tốt lắm.”

Khương Dao nhìn anh đội mũ, liền buồn cười.

“Cười cái gì?”

Thấy anh muốn bỏ mũ xuống, cô vội vã nói: “Không cười anh, xem rất tốt. Em chính là cảm giác anh trẻ tuổi thực nhiều.”

Anh liếc cô một cái, xoay người đi, cô lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nói chuyện: “Đợi lát nữa chúng ta đến khu bách hóa, liền làm bộ như chúng ta là tình nhân, anh để cho em chọn nhẫn, hiểu không?”

Cô đi về phía trước, đột nhiên có cảm giác lòng bàn tay bị người ta cầm lấy, quay đầu nhìn lại, là Cố Mộc Niên dắt tay cô!

“Ân, anh làm chi vậy...” Cô xấu hổ muốn đem tay kéo về, lại không nghĩ rằng anh lại càng nắm càng chặt.

Giọng điệu anh không gợn sóng, trong mắt lướt qua ý cười: “Không phải nói muốn giả làm tình nhân sao? Phải coi trọng chi tiết, có tình nhân nào giống như chúng ta xa lạ như vậy?”

Khương Dao: “...”

Bàn tay anh thật to, ngón tay cũng to hơn của Khương Dao, tay cô liền bị tay anh gắt gao bao vây lấy, ấm áp truyền đến trên mặt của cô

Cô cảm thấy mặt thật nóng, hít thở sâu một lần, trong lòng đang trách chính mình khẩn trương cái gì, đoán mò cái gì. Không phải chỉ là nắm cái tay thôi sa... Khi còn nhỏ cũng không phải không có dắt lấy qua.

Hai người đi vào bách hóa, đầu tiên là đi quầy chuyên doanh IR.

“Hai vị cần gì ạ?” Nhân viên hướng dẫn nói.

“Tôi muốn mua nhẫn kim cương cho vị hôn thê của tôi, đề cử cho tôi một chút.”

“Vâng, ở đây chúng tôi có nhiều sản phẩm khác nhau ở khoản tiền. Hai vị đây có thể tiếp nhận giá vị là bao nhiêu? Tôi giúp ngài đề cử.”

Khương Dao quét mắt nhìn vài lần, chỉ chỉ một vật trong đó.

Hướng dẫn viên lấy ra, Khương Dao quan sát trong chốc lát, quan sát nó làm công, hướng dẫn viên liền nói cô thử xem sao.

Cố Mục Niên lấy nhẫn kim cương trong tay của cô đi, một tay còn lại cầm lấy tay trái của cô, đem nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Xem xem có thích hay không.”

Khương Dao nhìn ánh mắt chuyên chú của anh, trong lòng nhỏ phóng túng một chút, sau một lúc lâu mới phản ứng được là đang diễn trò. Cô cười cười, xòe năm ngón tay ở dưới ngọn đèn xem xét.

Cuối cùng hai người bọn họ cũng giải không sai biệt lắm, liền nói muốn xem tiếp

Hướng dẫn viên giữ lại hai người bọn họ: “Vừa rồi đệ nhất “Độc yêu” không cần sao? Cái kia rất đẹp, cô đây mang theo thực thích hợp. Hai vị muốn hay không suy nghĩ thêm một chút?”

Cố Mục Niên nhìn về phía cô, nói: “Có muốn không?”

Khương Dao vẫn là xua tay.

Lúc đã đi xa, Khương Dao đùa nói: “Anh vừa rồi như thế nào lại hỏi em? Nếu mà em gật đầu, anh sẽ mua cho em thật sao?”

Anh nhếch môi cười, “Làm sao có khả năng.”

Cô ngẩng đầu lên hừ nhẹ một tiếng, “Em liền biết.”

Ai ngờ, anh lại xoa xoa đầu của cô, giọng điệu mang theo sủng nịch: “Đó là bởi vì, những kia căn bản không xứng với em.”

Khương Dao trong lòng rung động. Cô tương lai muốn nhẫn, hẳn là trên thế giới độc nhất vô nhị sao? Cùng lắm thì tự mình thiết kế một cái...

Buổi sáng thời gian qua đi, hai người nghiên cứu vài nhãn hiệu, cũng đi Chí Sinh, tổng thể mà nói thì đại khái đã biết. Buổi trưa, Cố Mục Niên nói mang Khương Dao trực tiếp bên ngoài ăn cơm.

Ở một tiệm cơm Tây, Khương Dao xem đi ăn cơm hoàn cảnh cũng không tệ lắm, liền nói muốn đến quán này

Vừa mới chuẩn bị đi vào, bọn họ liền nghe được phía sau có cái thanh

âm đang gọi “Cố Mục Niên”.

Khương Dao quay đầu nhìn lại, liền thấy một người đàn ông người tuổi còn trẻ nắm tay một cô gái bước nhanh tới, nam nhân trẻ tuổi nhìn đến Cố Mục Niên, kích động nói: “Lão Cố, cậu sao a?!”

Người đàn ông trẻ tuổi đó chính là bạn học cùng lớp của Cố Mục Niên lúc trung học. Mà bên cạnh anh ta còn có một cô gái, là bạn gái của anh ấy, cũng là bạn học chung lớp năm ấy.

Bạn học lúc trung học nhiều năm không gặp Cố Mục Niên cười cùng anh ta ôm một chút.

“Lão Cố, còn nhớ rõ cô ấy không? Hứa Ly của lớp chúng ta bây giờ là bạn gái của tôi.”

Hứa Ly bị Từng Hào nhìn một cái, mới thu hồi ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Mục Niên, cô ấy cùng Cố Mục Niên gật đầu: “Đã lâu không gặp.”

“Vâng” Anh thản nhiên ứng tiếng.

“Vị này là... Bạn gái của cậu sao?” Từng Hào nhìn về phía Khương Dao.

Cố Mục Niên thần sắc chột tắt, lạnh nhạt cười, bàn tay đập lên cái gáy của Khương Dao: “Muội muội ta.”

Câu nói này, động tác này, Từng Hào như thế nào cảm giác so với bạn gái còn thân mật hơn...

“Không đúng, cậu khi nào lại có muội muội a?!” Từng Hào biết Cố Mục Niên là con một mà.

-----oOo-----

Chương 15: - Bị muỗi đốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên vẫn không trả lời, Từng Hào tiếp tục nói: “Chúng ta vào đi, cùng nhau đi? Bạn học cũ đã lâu không gặp, vào ôn chuyện a.”

Cố Mục Niên nhìn về phía Khương Dao, cô hiểu ý tứ của anh, liền nói: “Em không có ý kiến.”

Cuối cùng bốn người cùng nhau vào nhà hàng Tây.

Gọi món ăn xong, Từng Hào liền hỏi Khương Dao là xưng hô thế nào “Tôi gọi là Khương Dao.”

Từng Hào mắt trừng lớn, thanh âm đều lặp bặp: “Em... em đây chính là Khương Dao a! Nghe đại danh đã lâu!”

“Nha làm sao...”

Từng Hào vừa định nói, liền nghe được một tiếng ho nhẹ của Cố Mục Niên, ánh mắt hai người nhìn nhau một chút, Từng Hào lập tức sửa lại lời nói: “Không có, trước đó chỉ là nghe Cố Mục Niên nhắc tới em mà thôi. Nghe nói em đôi khi sẽ đến trường học tìm cậu ấy”

Hứa Ly ở bên cạnh nghe nói như thế, cũng nhớ đến Khương Dao là ai. Trước kia khi tan học, Cố Mục Niên đi chơi bóng rổ, cô ta đều có nhìn. Có lần anh thi đấu xong, cô ta chạy tới đưa nước, liền nhìn đến Cố Mục Niên lại đưa nước của cô một tiểu nữ sinh, sau đó đối người bên ngoài nói “Tôi muốn dẫn mọi người về nhà”, liền ôm tiểu nữ sinh đi.

Lúc ấy mọi người ò lên, mới biết được Cố Mục Niên có mọi người.

Nhưng mà khi cô ta cùng Từng Hào quen biết, trong lúc vô tình mới biết được Cố Mục Niên không có mọi người.

Hứa Ly lại không nghĩ đến, nay có thể lại nhìn đến bọn họ.

Khương Dao giải thích: “Trước kia lúc em tan học, ngẫu nhiên sẽ đi nhất trung tìm anh ấy.”

“Khi đó, lão Cố là nhân vật phong vân ở nhất trung a.” Từng Hào nở nụ cười, Cố Mục Niên lặng im không nói.

Khương Dao gật đầu: “Nhìn ra, trước kia đi trường học nhìn anh ấy chơi

bóng rỗ, bên ngoài vây quanh vài vòng nữ sinh.” Cô nói xong ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt thẳng tắp của Hứa Ly dừng ở trên mặt mình, không có biểu tình cái gì, lại làm cho Khương Dao cảm giác có chút kỳ quái.

“Lúc ấy lão Cố lại cũng không có chú ý đến mấy nữ sinh kia, trực tiếp liền mang theo em đi. Làm cho nữ sinh dám tiếp cận cậu ấy.”

Khương Dao cong môi, nhìn về phía Cố Mục Niên, anh nhìn về phía cô, ánh mắt ôn nhuận như nước.

Ánh mắt Hứa Ly nhìn hai người đối diện, sau một lúc lâu mở miệng, dùng giọng điệu nửa đùa nửa tiếc hận: “Cũng chính vì như thế mà Cố Mục Niên ba năm đều có bạn gái.”

Khương Dao trên mặt biểu tình đình trụ, còn chưa mở miệng, sau gáy liền bị bàn tay Cố Mục Niên nắm lấy.

Khương Dao nhìn thấy anh ôn hòa cười, chống mắt lại ánh mắt của Hứa Ly, trong giọng nói của anh lại mang theo hàn ý: “Không có gì, bạn gái nào có quan trọng.”

Tiếng nói vừa dứt, Hứa Ly liền biết ý tứ của anh. Xem ra... Đây căn bản không phải là muội muội đơn thuần a.

Lúc này bò bít tết bùng đi lên, đề tài này liền ngưng bật.

Bữa cơm ăn này, Cố Mục Niên nói với Khương Dao bằng giọng điệu khác hẳn khi nói với hai người kia. Anh nói với Khương Dao thì phá lệ ôn nhu, mang theo ý cười. Mà đối Từng Hào nói chuyện thì mang theo hơn vài phần nói đùa giống huynh đệ lâu ngày không gặp. Về phần Hứa Ly... Giữa bọn họ không có bao nhiêu đề tài.

Hứa Ly nhìn Cố Mục Niên, phát hiện anh thay đổi rất nhiều, trước kia anh tùy ý trương dương, phản nghịch bất kham*. Mà nay thu lại ngạo khí, trầm ổn hơn rất nhiều. Nhưng từ đầu đến cuối không điều không thay đổi... Chính là đối đãi Khương Dao.

(* Phản nghịch bất kham: không cam chịu, không chịu thua)

Hứa Ly đột nhiên cảm giác, chính mình lúc niên thiếu thềm mẫn anh đến ngu xuẩn.

Sau bữa cơm, Khương Dao và Cố Mục Niên cùng hai người kia nói lời từ biệt. Sau đó, hai người bọn họ liền trở lại công ty, Khương Dao căn cứ vào việc đi nghiên cứu ngày hôm nay, định ra bản thảo cuối cùng, bắt

đầu chế tác tam đồ thị hình chiếu.

Cô ngồi ở trước bàn máy tính vùi đầu vào làm, đột nhiên, trên bàn liền đặt một ly trà sữa.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, là Dương Nhược.”Khương Dao, cho em ly trà sữa.”

“Cám ơn chị nha~~.”

“Tam đồ thị hình chiếu em đã làm tới đâu rồi?” Dương Nhược đi đến bên người cô, nhìn máy tính.

“Mới bắt đầu.”

Dương Nhược cùng cô nói chuyện phiếm vài câu, liền cúi đầu thì thầm với Khương Dao: “Sáng nay... Em cùng Cố tổng đều không ở công ty, có người nói boss cùng với em đi điều nghiên, là thật sao?”

“Ngô...” Khương Dao ánh mắt trốn tránh, vẫn chưa trả lời, Dương Nhược cứ tiếp tục nói: ” Chị lại cảm thấy không có khả năng. Những người này cả ngày chỉ biết truyền một ít tin đồn, em cũng không cần lo lắng, không thích nghe là được.”

Khương Dao cũng không muốn lộ quan hệ giữa mình cùng Cố Mục Niên sớm như vậy, cho nên cũng không nói gì.

“Dương Nhược, cô đang làm gì?! Trở lại trên vị trí làm việc mau.” Giang Dung đi tới, lông mày nhíu lại.

Dương Nhược lập tức trở lại vị trí của mình, Giang Dung sắc mặt nghiêm nghị đi vào văn phòng của mình. Đái Linh lập tức theo vào. Trong văn phòng, Đái Linh tức giận: “Giang Chủ Quản, chị có nghe người khác nói sáng nay Cố Tổng cùng Khương Dao cùng đi điều nghiên không?!”

Giang Dung tựa vào trên ghế, xoa mi tâm, “Em kích động như vậy làm cái gì.”

“Chủ quản, lần trước chị bởi vì Khương Dao mà bị mắng, chị cũng không tức giận sao?! Cô ta đó là ý thế hiếp người!”

“Đái Linh, mặc kệ Khương Dao cùng Cố Mục Niên quan hệ thế nào, em đừng lại gây chuyện.”

Đái Linh tức giận đến thiếu chút nữa dậm chân, đi ra văn phòng. Cô ta đi đến toilet, nhìn mình trong gương, đáy mắt oán hận càng ngày càng nặng.

Mà bên kia Giang Dung thì là lắc đầu, Đái Linh thật ngu xuẩn. Ngốc tử đều nhìn ra Cố Tổng đối Khương Dao và đối người bên ngoài không giống với, lúc này mà còn muốn đối phó với cô ấy, đây không phải là tự đưa đầu vào họng súng sao? Giang Dung muốn xem xét thời thế, hiện tại phải là đối Khương Dao tốt một tí, để bảo vệ địa vị của mình. Mà Đái Linh, quá mức ngây thơ, trong đầu chỉ có cảm xúc của mình Giang Dung bất đắc dĩ lắc đầu.

Khương Dao bận làm việc nên thường xuyên mất ăn mất ngủ, lúc chạng vạng, tất cả mọi người đều tan việc, Dương Nhược kéo cô đi ăn cơm, cô liền nói muốn tiếp tục tăng ca, đem tam đồ thị hình chiếu kim cương làm tốt.

Người trong văn phòng dần dần tan, không khí an tĩnh khiến Khương Dao có thể làm việc tốt.

Cố Mục Niên bận rộn xong, đi ra văn phòng, liền nhìn thấy Khương Dao ngồi ở trước bàn máy tính, làm việc hết sức chuyên chú.

Anh mắt nhìn đồng hồ, đứng ở bên cạnh tiểu lý nói: “Gọi điện thoại cho Trần tổng, thì nói ta đêm nay có chuyện, liền không đi quán trà.”

Tiểu lý gật đầu, đột nhiên đau lòng thay cho Tiểu Trần tổng. Anh ta đã muốn hẹn Cố Mục Niên hai lần, vốn đêm nay Cố Mục Niên rất cuộc định đi qua một chuyến, nhưng ai biết... Khương tiểu thư còn ở lại công ty đâu, Cố Mục Niên làm sao đi được.

Tiểu lý phỏng đoán đến ý tứ của Cố Mục Niên, nói: “Cố Tổng có muốn hay không tôi xuống lầu mua cho Khương tiểu thư chút đồ ăn? Phòng chừng cô ấy còn chưa ăn cơm nữa.”

Cố Mục Niên đi vào văn phòng, đem tây trang áo khoác treo trên ghế dựa, kéo kéo caravat.

Tiểu lý lặng im chờ đợi câu trả lời của anh, hẳn còn tưởng rằng là mình nói sai lời gì, không nghĩ đến đợi trong chốc lát, lại nghe được Cố Mục Niên mở miệng: “Đi tiệm pizza, mua một phần hoa quả, pizza thịt gà cùng thịt bò thêm 2 cái trứng thái cùng hai ly nước chanh, sau đó lấy mang vào cho tôi”

Tiểu Lý lập tức đi mua, Cố Mục Niên cũng không qua quấy nhiều Khương Dao, liền chờ ở văn phòng đọc sách.

Ba mươi phút sau, tiểu lý mua xong, cứ dựa theo lời Cố Mục Niên phân phó, đi gọi Khương Dao: “Khương tiểu thư, Cố Tổng bảo cô cầm tam đồ thị hình chiếu đi đến văn phòng của boss một chuyến.”

“Anh ấy còn chưa về nhà sao?” Khương Dao đứng lên.

“Àn, boss cũng ở lại tăng ca.”

“Tốt, tôi đây lập tức đi tới.”

Khương Dao đem tam đồ thị hình chiếu lưu vào USB, đi đến văn phòng của Cố Mục Niên. Vừa vào cửa, cô đã nghe thấy mùi thơm, cô lập tức liền quên mất mục đích đi vào đây làm gì, vội nói: “Thơm quá a, Cố Mục Niên anh mua đồ ăn ngon có phải hay không?”

Khóe miệng của anh giơ lên, “Mua pizza.”

“A em cũng muốn ăn, em còn chưa ăn cơm chiều đâu, chỉ có một phần sao hắc hắc.” cô chớp con ngươi màu hổ phách.

“Tam đồ thị hình chiếu em làm được thế nào rồi? Cho anh xem.” Anh hỏi.

Khương Dao đem USB đưa qua, “Làm một chút, em tranh thủ ngày mai đưa cho anh.”

Cô đi lấy túi pizza trên bàn làm việc, muốn nhìn xem bên trong có cái gì, ai ngờ Cố Mục Niên trực tiếp đứng lên, đoạt lấy gói to trong tay cô.

“Nha...” Cô nhú mày.

Cố Mục Niên bất đắc dĩ thở dài, ngẩng đầu búng nhẹ cái trán của cô, “Ngu ngốc, đi xô pha bên kia ăn.”

Trên mặt cô tức thì lại dào dạt ý cười, cao hứng theo anh ngồi xuống trên xô pha. Anh chậm rãi mở hộp pizza, lại đem cái bao tay duy nhất đưa cho nàng.

Khương Dao cảm giác căng chân có chút ngứa, lấy tay gãi một chút, Cố Mục Niên chú ý tới, hỏi cô bị làm sao.

“Giống như có muỗi.”

Cố Mục Niên đứng dậy đi cắm điện vào nhang muỗi, lại đi đem điều hòa điều chỉnh thấp xuống một chút. Khương Dao nhìn hộp pizza, chọn một hộp thịt gà, đem phần còn dư lại hai hộp đều đưa cho Cố Mục Niên.

Ai ngờ hẳn chỉ ăn một hộp thịt bò, đem hộp hoa quả đưa cho cô, bao gồm 2 cái trứng thát kia.

“Nha anh như thế nào lại không ăn?”

“Anh không thích ăn đồ ăn đầy mỡ như vậy. Em ăn đi, anh đi xem tam đồ thị hình chiếu.” Cố Mục Niên đứng dậy.

“Được rồi...” Cô nghĩ thầm, anh không thích ăn, thì cô ăn. Vì thế cô ngồi ăn, giải quyết xong phần còn dư lại.

Cố Mục Niên trở lại trước bàn làm việc, ánh mắt dừng ở trên người Khương Dao, thấy cô cầm lấy pizza hoa quả, trên mặt lộ ra dáng vẻ hạnh phúc, anh chậm rãi nở nụ cười.

Cố Mục Niên giúp cô sửa chữa tam đồ thị hình chiếu, một lát sau, anh rút USB đưa cho Khương Dao, vừa mới đi tới trước mặt cô, liền nhìn đến cô dùng mu bàn tay cọ hai má, đem hai má cọ đến ửng đỏ.

“Em đang làm gì vậy.”

Khương Dao ngẩng đầu, khoe miệng liền phỉ xuống dưới, vẻ mặt ủy khuất: “Mặt em bị muỗi đốt! Lũ muỗi đáng giận a”

Cố Mục Niên cười ra tiếng, ý cười thấp thấp trầm trầm truyền vào ốc nhĩ của Khương Dao, cô trừng mắt nhìn anh một cái: “Đừng cười nữa!”

“Em thật sự rất ngốc.” Mặt bị muỗi đốt mà bây giờ mới phát hiện.

Khương Dao dùng mu bàn tay cọ cọ mặt, bởi vì cô đang mang bao tay, cho nên không có cách nào khác giải.

Cô nhìn Cố Mục Niên xoay người mà đi, một phút sau lấy tinh dầu lại, ngồi ở bên cạnh cô.

Anh nhỏ chút tinh dầu ở ngón tay trỏ, một tay còn lại nắm cằm của cô, để cô chuyển mặt về phía anh.

“Đừng nhúc nhích.” Anh nói, sau đó đem tinh dầu bôi đến bên má cô.

Ngón tay anh ở chỗ bị đốt nhẹ nhàng xoay tròn, vuốt ve, động tác mềm nhẹ.

Đột nhiên không khí im lặng làm cho tim Khương Dao đập rộn lên, cô trốn tránh ánh mắt, không nhìn đến ánh mắt chuyên chú của anh, nhưng mà ánh mắt luôn luôn không tự chủ dừng ở trên khuôn mặt anh.

Cô giống như đã lâu không có khoảng cách gần như vậy mà nhìn mặt anh. Cô phát giác, anh lớn thật sự tuần tú. Cô đột nhiên nhớ đến ngày đầu tiên vào công ty, Dương Nhược nói Cố Mục Niên là nam thần trong công ty này.

Hiện tại xem ra... Cảm giác còn tạm được.

-----oOo-----

Chương 16: - Đi họp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bôi tinh dầu xong, cô ngật ngừng nói một câu “Cám ơn”, Cố Mục Niên lại bảo tiếp tục ăn.

Nhưng mà cô vừa ăn hai cái, mắt phải liền có chút không mở ra được...

“Tinh dầu cay mắt quá a!” Cô chớp mắt, mắt phải liền lộ ra chút ánh nước, Cố Mục Niên mím môi cười, trấn an cô: “Chịu đựng một chút đi, lát sau sẽ hết.”

Cô tức giận đánh anh một cái, lại thấy ý cười của anh càng sâu.

Cuối cùng cô ăn hết pizza, ra ngoài tiếp tục làm tam đồ thị hình chiếu.

Buổi tối bận rộn đến hơn chín giờ, Cố Mục Niên sợ cô ăn không tiêu, liền đem cô mang về nhà. Nhưng mà ai biết được sau khi Khương Dao về nhà lại tiếp tục làm đến rạng sáng..

Cuối cùng cô mơ mơ màng màng ngủ đi, quên đặt đồng hồ báo thức, sáng ngày nghe được tiếng chuông cửa mới tỉnh lại.

Tiếng chuông cửa vang lên, cô giật mình nhảy dựng lên một cái, thấy di động hiện lên tám giờ!

Cô chạy tới mở cửa, nhìn thấy Cố Mục Niên đã mặc tây trang, trong tay xách túi công văn, chuẩn bị đi làm.

Anh thấy đầu tóc cô bù xù, còn đang mặc áo ngủ, ánh mắt mắt nhập nhèm, liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh còn chưa nói gì, Khương Dao liền lập tức nhận sai: “Ô ô ô em lập tức đi đánh răng rửa mặt. Ngủ dậy muộn mất rồi...” Cô nói xong lại vội vàng vàng trở về phòng, Cố Mục Niên bất đắc dĩ lắc đầu đi tới.

Chuẩn bị xong, cô đi ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy Cố Mục Niên vẫn còn ngồi trên sofa chờ cô.

“A Anh như thế nào còn ở đây?”

“Đưa em đi làm.”

“Không cần đâu.”

“Hiện tại em mà đi xe buýt tới, sẽ bị muộn đó.” Nói xong anh đứng lên.

Khương Dao thỏa hiệp: “Vậy được rồi, mình đi thôi.” Cô lấy một cái trong bàn trái cây táo, liền đi chỗ tới hành lang gần cửa ra vào đổi giày. Rất nhanh đã đến Chí Sinh, Cố Mục Niên nhìn vào trái táo trong tay cô:

“Em sáng nay liền ăn cái này?”

“Ân, không còn kịp rồi, đợi lát nữa em sẽ đi ngâm chút yến mạch ăn.”

Cố Mục Niên nhíu mày, giọng điệu có chút lãnh: “Tối qua làm việc tới mấy giờ?”

“Ngô... Chắc gần hai giờ sáng? Dù sao bây giờ em vẫn còn chút sinh lực.”

Anh vỗ xuống cái đầu của cô: “Hồ nào. Về sau đừng như vậy nữa được không? Quầng thâm mắt của em quá nặng.”

Khương Dao mỉm cười, “Ân, em biết rồi.” Cô đột nhiên ghé sát vào người anh, trộm cười hề hề, “Sao đột nhiên lại quan tâm em như vậy?”

Anh nhìn cô một chút, hừ lạnh một tiếng, mắt nhìn phía trước.

Khương Dao nhìn thấy bãi đỗ xe, liền nói muốn xuống xe trước, không thể bị người khác nhìn thấy.

Sau khi cô xuống xe, Cố Mục Niên gọi một cuộc điện thoại cho tiểu lý.

Lúc Khương Dao đến văn phòng là còn năm phút đồng hồ. Cô hít sâu vài lần để bình phục lại tiếng thở dốc của mình, sau đó ngồi xuống làm việc.

Mười phút sau, tiểu lý xách vài cái túi gì đó, đi đến chỗ làm việc.

“Mọi người có ăn điểm tâm hay không? Lại đây lấy, là Cố Tổng mời khách, mỗi người một phần.” Tiểu lý nói.

Nhất thời, có nhiều nhân viên đều hưng phấn mà qua lấy, Khương Dao cũng rất đói bụng, cho nên chờ tất cả mọi người lấy xong, cô mới đi qua lấy.

Tiểu lý nhìn thấy cô, lộ ra tươi cười, đem một cái trứng gà cùng bánh bao nhân sữa trứng, còn có sữa đậu nành đưa cho cô. Khương Dao vừa thấy, tất cả đều là món mà cô thích ăn.

Tiểu lý còn nghĩ, nếu mà Khương Dao không lại đây lấy, anh ta còn phải đưa qua, nhưng mà cuối cùng cô cũng tới lấy, thật tốt.

“Cám ơn.”

Anh ta cười, nói nhỏ với cô: “Cố Tổng bảo tôi nói một tiếng với cô, boss bảo cô ăn một chút mới có khí lực mà làm việc, nếu ăn không đủ thì đến văn phòng của boss, ở đây vẫn còn đồ ăn.”

Khương Dao sắc mặt hơi say, gật đầu, “Chứng này đã đủ rồi, anh giúp tôi cảm ơn anh ấy một tiếng...”

Tiểu lý nhìn cô, phát hiện ra Khương Dao không chỉ lớn lên rất xinh hơn nữa tính cách thực đơn thuần khả ái. Nếu mà là người khác được Cố Tổng đối đãi như vậy, cô đó sẽ cười đến không khép miệng được, bận rộn chạy đến văn phòng “Cảm ơn” sao. Nhưng Khương Dao thì ngược lại.

Khó trách, Cố Tổng lại thích.

Khương Dao cầm lấy bữa sáng, trở lại vị trí của mình từ từ ăn, thuận tiện đem phần còn lại của tam đồ thị hình chiếu làm tốt.

Nội trong buổi sáng cô đã đem tam đồ thị hình chiếu theo thứ tự đưa cho Giang Dung, Ti Phùng cùng Cố Mục Niên xem, đều được duyệt qua cho nên buổi chiều cô liền đem tam đồ thị hình chiếu đưa đến nhà máy cho kỹ sư chế bản, hoàn thành bản chế tác.

Bởi vì lúc này cự ly đến thất tịch chỉ có thời gian là hai tháng, chỉ có thể ra roi thúc ngựa.

Một cái buổi chiều qua đi, Khương Dao được Giang Dung thông báo nói cô đã đưa xong tam đồ thị hình chiếu sẽ không cần ở lại công ty làm việc trực tiếp tan tâm.

Hôm nay là thứ sáu, ngày mai cũng không cần tăng ca. Khương Dao vui vẻ lập tức hẹn Hác Bội Bội cùng đi dạo phố.

Một khoảng thời gian không gặp, hai người trò chuyện đặc biệt nhiều.

“Dao Dao, cậu gần đi làm ở Chí Sinh như thế nào? Có phải mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc hay không?”

Hác Bội Bội là trời sinh thanh âm oa nhi, nói lớn cũng thực Kawaii, Khương Dao thực thích thanh âm tinh tế của Bội Bội.

Cô néo mặt của Hác Bội Bội, đùa giỡn sau đó trả lời: “Tốt, có đôi khi rảnh đến chán, có đôi khi bận rộn như cầu.”

Hác Bội Bội nở nụ cười, “Vậy cậu không phải có thể thường xuyên nhìn thấy Cố Mục Niên sao?”

“Mình không đi làm cũng có thể thường xuyên nhìn thấy.”

“Ý gì? Cậu không phải đã chuyển ra ở riêng sao?”

“Àn... Anh ấy là hàng xóm của mình.”

Hác Bội Bội kinh ngạc, “Hai người thật là có duyên a. Cố Mục Niên...”

Anh ấy có bạn gái không?”

Khương Dao lắc đầu.

“Anh ấy lớn như vậy mà không có bạn gái?!”

“Tớ đây làm sao biết được, lúc đại học chắc có cũng có gái.” Làm sao có khả năng đại học không có bạn gái, huống chi anh ấy lại có không ít nữ sinh yêu thích.

“Ừm...”

Khương Dao mua xong quần áo sau, Hác Bội Bội liền nói Khương Dao về nhà nấu nồi lẩu ăn. Hác Bội Bội cảm thấy ý kiến của mình rất tuyệt, trời nóng nực, mở điều hòa ra ngồi ăn lẩu, sáng khoái hơn.

Khương Dao không lời nào để nói, đành phải cùng cô ấy đi siêu thị, mua nguyên liệu nấu ăn, sau đó đi về chung cư của cô.

Lúc đến dưới lầu, Khương Dao nhìn thấy một chiếc Maybach đi tới, Cố Mục Niên vừa vặn trở lại.

Hác Bội Bội nhìn thấy Cố Mục Niên từ trên xe bước xuống, kích động bắt lấy tay Khương Dao, vẻ mặt hoa si, “Dao Dao, mình cảm thấy Cố Mục Niên càng ngày càng đẹp trai hơn! So với lúc trung học soái hơn nhiều.”

Khương Dao nói: “Bình tĩnh, đừng kích động..”

Anh mắt của cô cùng Cố Mục Niên giao nhau, anh vừa đi tới Hác Bội Bội liền chủ động chào hỏi: “Cố đại ca, anh còn nhớ rõ em sao? Em là bạn thân của Khương Dao.”

Anh thanh đạm gật đầu, “Àn.”

Khương Dao giải thích: “En vừa rồi cùng Bội Bội đi dạo phố, bây giờ mới trở về, mua đồ nấu nồi lẩu.”

Hác Bội Bội gật đầu, mời anh: “Cố đại ca cùng nhau ăn đi?! Em cùng Khương Dao hai người ăn cũng không hết.”

Ánh mắt của anh dừng ở con người trong suốt con của Khương Dao, đáp ứng với cô

Ba người đi vào nhà Khương Dao, cô đầu tiên là đi vào phòng khách và phòng ăn dọn dẹp một chút, Hác Bội Bội cầm nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp.

Khương Dao lấy nồi đi ra, lại muốn đi lấy lò vi, Cố Mục Niên liền giành lấy trong tay cô, “Để anh lấy cho, em đi vào phòng bếp rửa rau đi.”

“Vâng”

Cuối cùng tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong, ba người ngồi vào bàn ăn. “Cố Mục Niên, em muốn ăn khoai sọ.” Cô chỉ chỉ, anh liền đem khoai sọ bỏ vào nồi lẩu. Cô lại nói mấy thứ, anh tuy rằng không đáp lời, nhưng mà đều làm theo.

Hác Bội Bội đột nhiên hỏi cô: “Khương Dao, cậu ở nước ngoài nhiều năm như vậy, có mấy người bạn trai?”

Khương Dao khụ suýt nữa bị sặc, “Cậu...Cậu hỏi cái này để làm gì.”

“Vậy làm sao, nơi này lại không có người ngoài, Cố đại ca cũng là anh của cậu, chúng ta biết cũng có sao đâu.”

Ánh mắt Cố Mục Niên dừng lại một chút, lấy tờ giấy nhét vào trong lòng bàn tay của Khương Dao, giọng điệu thản nhiên: “Ăn từ từ thôi.”

Khương Dao nhìn Hác Bội Bội một chút, “Nói cho cậu biết làm gì?”

“Ai nha cậu nói nha.”

Cố Mục Niên liếm thần sắc, tay cầm chiếc đũa, không gấp bất cứ thứ gì.

“Không có ai, được chưa? Cậu sẽ cười nhạo mình.”

Hác Bội Bội cười đến lớn tiếng, Cố Mục Niên cười nhẹ, Khương Dao thấy bọn họ như vậy, rất là bất đắc dĩ, “Mình không phải không có ai đuổi theo, mình chỉ là không muốn nói xa như vậy, biết không?”

“Ân, biết.” Hác Bội Bội làm bộ nghiêm túc.

Khương Dao trừng mắt nhìn cô ấy một chút, cầm cái vá vớt lấy thịt bò hoàn trong nồi, trong lúc nhất thời tốc độ quá nhanh, nước canh liền bắn đến trên tay cô.

Cô lập tức rút tay, nhướn mày. Lúc này tay liền bị Cố Mục Niên cầm, anh nhìn thấy trên mu bàn tay cô có chút đỏ, cũng nhíu mi: “Có đau không? Sao em không chậm một chút.”

“Không đau...” Cô kỳ thật chính là đau một chút, Cố Mục Niên ngược lại rất khẩn trương

Anh hạ lửa nhỏ, giúp cô lấy thịt bò lên.

Ăn xong cơm chiều, Khương Dao cùng Hác Bội Bội đem chén đũa đi vào phòng bếp rửa, Hác Bội Bội nhỏ giọng nói: “Mình cảm giác Cố đại ca đối với cậu vẫn rất tốt a.”

“Ân a.” Cô đương nhiên biết Cố Mục Niên đối với mình rất tốt.

Bội Bội lại nói thêm: “Cậu nhìn anh ấy là một người lạnh như băng,

nhưng lại rất để ý đến cậu.”

Khương Dao sững sốt, cong môi, “Bởi vì mình cùng anh ấy quen nha lâu như vậy mà.”

“Ai... Mình thì lại không cho là như vậy.”

Khương Dao không nghe thấy câu nói vừa rồi của Bội Bội liền hỏi lại,

“Cậu nói cái gì?”

“Không có, chúng ta rửa đi. Đúng rồi, cậu có nhận được tin là ngày mai các bạn học cùng lớp lúc trước tụ họp không?”

“Có.”

Nghe vậy, Hác Bội Bội liền hỏi: “Cậu có đi không? Mấy năm đều không gặp, huống chi cậu bây giờ vào Chí Sinh rất lợi hại nha.”

Khương Dao cũng hiểu được đã lâu không gặp mặt bạn học lúc cao trung, gặp một lần cũng rất tốt, tuy rằng khả năng sẽ gặp được những người không muốn gặp.”Mình đi.”

“Tốt, cùng nhau đi.”

—

Giữa trưa ngày hôm sau Khương Dao trở về biệt thự cùng nhà người ăn cơm trưa. Đến lúc chạng vạng, Hác Bội Bội đến tìm cô, cùng cô đi tầu lâu.

Đến nơi, ở trên xe, Hác Bội Bội cầm ra đồ trắng điểm ra sửa soạn lại mặt mình một chút, cô ấy nhìn về phía Khương Dao đang sửa sang lại kiểu tóc, trêu ghẹo nói: “Hôm nay, cậu váy rất dễ nhìn.”

Cô cười nói: “Hôm nay chẳng phải cậu cũng ăn mặc được rất dễ nhìn sao.”

” Có ai không muốn đẹp mắt không? Gặp nhiều bạn học cũ như vậy mà” Hác Bội Bội nhướn mày, “Nghe nói...Lâm Phi Lam cũng tới.”

Khương Dao ngẩn ra, nhớ lại giống như đã rất nhiều năm không có gặp lại cô ấy.”... Nga, không có việc gì, đến thì đến thôi.”

“Ân, cách xa bạn ấy một chút là được.”

Hai người xuống xe, cầm tay nhau đi vào. Khương Dao nói muốn đi toilet một chút, bảo Hác Bội Bội đi trước để ghế cho cô.

Từ toilet đi ra, cô hướng về phía nước, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương. Phía sau, một trận có tiết tấu thanh âm vang lên bên tai, là giày cao gót đập trên mặt đất phát ra tiếng thanh thúy.

Mấy giây sau, một người mặc váy màu đen xuất hiện tại Khương Dao trong tầm nhìn.

Cô nhìn rõ, người nọ là Lâm Phi Lam.

Tóc cô ta bấm gọn thật to, môi đỏ mọng xinh đẹp, trang điểm tinh xảo, váy màu đen gợi cảm lộ ra xương quai xanh, bao vây lấy dáng người của cô ta, đặc biệt chân đi giày cao gót 10cm, phẳng phất đem chân kéo dài rất nhiều.

Khương Dao phát giác, 5 năm không gặp, cô nếu không phải nhìn kỹ, căn bản nhận không ra đây là Lâm Phi Lam.

Trong ấn tượng của cô, Lâm Phi Lam vóc dáng không đến 1m6, mỗi ngày mặc đồng phục học sinh rộng rãi, mang cái kính đen, tóc cột đuôi ngựa, sẽ không trang điểm ăn mặc, tựa như một cái cô gái ngoan ngoãn thanh thuần ở trường phổ thông.

Nhưng mà bây giờ cô ấy hoàn toàn khác biệt.

Lâm Phi Lam có lẽ là nhận thấy được có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Khương Dao, nhất thời ánh mắt đại ra, sững sờ ở tại chỗ, nụ cười trên mặt đều thu lại.

“Khương... Khương Dao...”

Cô ta tựa hồ so Khương Dao còn khiếp sợ hơn.

Khương Dao so Lâm Phi Lam thu hồi lại thần sắc kinh ngạc trước. Cô thần sắc chột tắt, tiếp tục cúi đầu xả nước, nhưng mà lại cảm giác có ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình

Khương Dao tắt vòi nước, quay người rời đi, Lâm Phi Lam lại gọi tên cô: “Khương Dao...”

“Có chuyện gì?” Giọng nói của cô mang vẻ nồng đậm cảm giác xa cách.

“Cậu cũng là... Lại đây tham gia tụ hội cùng bạn học?”

“Đúng vậy.”

Khương Dao không muốn cùng cô ta nhiều lời, trực tiếp đi.

Lâm Phi Lam nhìn bóng lưng của cô, trong lòng chột lóe rất nhiều ý tưởng.”

-----oOo-----

Chương 17: - Anh không yên lòng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Phi lam nhìn thấy Khương Dao mặc một chiếc váy liền thân tay dài, lại thả tóc, trang điểm nhàn nhạt. Cô ta thấy quả nhiên Khương Dao vẫn giống như trước, không có hoạt bát nháo động nhưng mà chỉ cần đứng yên một chỗ liền có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Cô biết Khương Dao trở về nước, lại không có đoán được hôm nay sẽ đi tụ họp. Cô phát giác Khương Dao thay đổi thật nhiều, lúc trước bọn cô từng là bạn thân gặp nhau là cười nói vui vẻ mà bây giờ Khương Dao lại trở nên lạnh như băng.

Nhưng cô ta chán ghét nhất chính là Khương Dao tự cho mình là bộ dáng thanh cao. Cô cùng Khương Dao bạn bè vài năm, tuy rằng ở mặt ngoài quan hệ bọn họ rất tốt, nhưng mà trong lòng cô lại có thấy tự ti. Cô biết diện mạo của mình kém hơn so với Khương Dao, về gia cảnh, học tập, tựa như cô bé lọ lem cùng công chúa vậy.

Những năm gần đây Lâm Phi Lam vẫn đang cố gắng thay đổi chính mình, muốn bỏ đi lòng tự ti của mình, nhưng mà hôm nay lại nhìn thấy Khương Dao lòng ghen tị cùng không cam lòng của cô lại bắt đầu dâng lên.

Cô ta hít sâu một hơi, tắt vòi nước đi, hướng tới phòng bao mà đi.

Bên kia, Khương Dao đi đến phòng bao, vừa mở cửa ra, thanh âm náo nhiệt ở bên trong đột nhiên ngưng bật, mọi người cùng nhau đưa mắt về phía cửa. Lúc này, có một người đàn ông cao lớn đứng lên, đi đến trước mặt Khương Dao.

“Khương Dao, đã lâu không gặp a!” Người đàn ông này chính ban đội trưởng của họ năm đó, Tần Nhậm. Tần Nhậm thân cao khỏe mạnh, cũng là đội trưởng đội bóng rổ lúc ấy, ở lớp học rất có uy nghiêm, nhân duyên cũng rất tốt.

Khương Dao cùng anh ta chào hỏi, liền bị anh ta mời đến sô pha kia ngồi, Hác Bội Bội cũng ngồi ở chỗ đó.

Khương Dao vừa ngồi xuống, cửa phòng bao lại bị đẩy ra, Lâm Phi Lam đi đến. Khương Dao cùng cô ta đối mắt mới nhau.

Lâm Phi Lam bình tĩnh đi tới, Tần Nhậm liền nói với cô ta: “Cậu cũng là cùng đi cùng Khương Dao và Bội Bội sao? Theo tớ nhớ không lầm thì ba người các cậu là tam giác sắt a!”

Không khí đột nhiên an tĩnh xuống, Hác Bội Bội nắm tay Khương Dao đứng lên, dường như không có việc gì nói: “Chúng ta ngồi vào bàn ăn đi? Tớ rất đói.”

Tần Nhậm tiếp lời: “... Đúng đúng đúng, mọi người ngồi vào bàn đi, để cho bọn họ mang thức ăn lên.”

Khương Dao cùng Hác Bội Bội ngồi chung một chỗ, Lâm Phi Lam ngồi ở đối diện bọn họ. Mọi người thấy, trong lòng đều âm thầm kinh ngạc, ba người bọn họ lúc trước không phải quan hệ rất tốt sao?

Đồ ăn liên tục bưng lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, mọi người liền bắt đầu nói về chuyện sau khi tốt nghiệp, chuyện làm việc cùng sinh hoạt của chính mình.

Có người liền bắt đầu trêu chọc Lâm Phi Lam, nói cô ta thay đổi đẹp lên rất nhiều, còn có người hỏi cô ta: “Cậu ở IR công tác thế nào a? Nghe nói cậu làm ở bộ phận marketing?”.

Khương Dao nghe vậy sững sốt, cô ấy thế nhưng lại làm ở IR?!

Lâm Phi Lam giương môi, giọng điệu mang theo một ít vênh váo, “Ân, đãi ngộ đương nhiên được.”

Có một người nói: “Cậu thật giỏi a, vào IR là việc không dễ gì.”

“Tớ cũng không biết tớ như thế nào liền được vào đâu...” Lâm Phi Lam vốn nghĩ sẽ nói một chút về chuyện của mình, đột nhiên liền có người hướng tới Khương Dao mở miệng: “Đúng rồi Khương Dao, ở nước ngoài vài năm nay thế nào a? Cùng chúng tớ nói một chút đi.”

Lời của cô ta đột nhiên bị người khác đánh gãy, vốn định mở miệng nói tiếp, nhưng mọi người đều đưa ánh mắt về phía Khương Dao, không ai để ý tới cô ta nữa. Cô ta tức giận đến nắm chặt tay thành nắm đấm, đem nửa câu kia nín trở về.

Khương Dao cười cười, cùng mọi người tùy ý trò chuyện. Mọi người đều thực thích tính cách của cô, lúc trước cô lớp học liền rất được mọi người hoan nghênh.

“Khương Dao vậy cậu bây giờ trở lại, tìm đến công tác sao?”

“Ân, tớ bây giờ làm nhà thiết kế.”

Mọi người đều hâm mộ, bởi vì mọi người đều biết cô là xuất ngoại học thiết kế đá quý.

“Nha cậu là mở phòng làm việc sao?”

Khương Dao trả lời: “Không có, tớ là ở... Chí Sinh làm việc.”

“Oa!” Mọi người nghe được hai chữ “Chí Sinh” này, đều phát ra thanh âm tán thưởng.

Lâm Phi Lam vừa nghe, giống như ngũ Lôi oanh đỉnh*, Chí Sinh?! Kia tổng tài không phải là...

(* Ngũ lôi oanh đỉnh: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu đả kích vô cùng lớn)

Một người lên tiến ngưỡng mộ nói: “Chí Sinh là công ty lớn a, các bạn bè ở bên cạnh tới đều mua nhẫn kim cương ở Chí Sinh.”

“Đúng vậy, Khương Dao cậu thật là lợi hại a, có thể đi vào công ty lớn như vậy. Về sau nhẫn cưới của tớ có thể nhờ cậu đến thiết kế được hay không a?”

Khương Dao cảm giác thụ sủng nhược kinh lại có chút xấu hổ, “A... Có thể.”

Lúc này có người nói: “Phi lam chẳng phải làm IR sao? Hai người các cậu đều làm ở công ty châu báu.”

Lâm Phi Lam mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng: “Tớ cùng Khương Dao không thể so, cậu ấy là nhà thiết kế, còn tớ chỉ là cái làm việc vặt, không có biện pháp trời sinh mệnh của tớ thật không tốt.”

Khương Dao nghe vậy, liền biết trong lời có gai, thì ra tính cách của cô ra cũng giống như xưa, nếu là lúc trước thì cô chỉ biết cười cho qua, mà bây giờ cô lại đem nói tiếp qua: “Này cùng mệnh có quan hệ gì? Chỉ là cá nhân cố gắng mà thôi.”

Lời này theo ý tứ của Khương Dao mà nói, chính là cô ta không đủ cố gắng. Lâm Phi Lam nhấp một ngụm rượu, nghẹn nói không ra lời đến.

“Đúng vậy đúng vậy, dù sao hai người các cậu đều rất tốt mà, giống như chúng ta...” Có người đi ra hoà giải.

Chuyện công việc cũng đã xong, liền có người bắt đầu bát quái đời sống tình cảm.

“Đội trưởng, tớ nghe nói lúc đại học cậu yêu đương còn đến bây giờ, chuẩn bị khi nào kết hôn?”

Tân Nhậm là một người đàn ông cao ráo thể nhưng trở nên ngại ngùng,

“Sẽ...nhanh, tớ cũng nghĩ nên cưới sớm chút.”

“Ha ha ha, kia Khương Dao đâu? Đại mỹ nữ sẽ không còn độc thân chứ?!”

Khương Dao bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ai nha ghê gớm, xinh đẹp như Khương Dao mà còn độc thân. Đúng rồi, tớ nhớ Phi Lam đã có bạn trai rồi a?”

Lâm Phi Lam đem một sợi tóc dài vén đến sau tai, “Đúng vậy, anh ấy là tài vụ tổng thanh tra. Dù sao anh ấy bình thường đều rất bận, bằng không đêm nay sẽ tới đón tớ.”

Hác Bội Bội ở bên cạnh múc cho Khương Dao một chén canh, cùng cô thì thầm: “Lâm Phi Lam làm như vậy để làm gì a.”

Khương Dao cũng hiểu được Lâm Phi Lam thay đổi rất nhiều, lời nói thì lộ ra vẻ khoe ra. Khương Dao cảm giác cô ấy đã không còn là cô gái có nhận thức đơn thuần như trước kia nữa. Vài năm nay, đến tết cùng xảy ra chuyện gì?

Cơm nước xong, mọi người ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, nhớ lại thời gian trước kia ở trường học. Trong đó có một cô gái tên là Thanh Nhiên, là bạn học bàn trên của Khương Dao, cũng là bạn học 3 năm của cô lúc trung học. Cô ấy nghĩ tới một sự kiện, nói với Khương Dao: “Tớ nhớ cậu còn có người ca ca a? Hình như ngày đầu tiên đến trường học, chính là anh ấy đưa cậu đến.”

Lời này ra, nhiều bạn học nữ đều nhớ ra: “Đúng vậy! Tớ cũng nhớ, lúc ấy tất cả mọi người cho rằng đó là bạn trai của cậu thật soái nha.”

Khương Dao biết người mà bọn họ nhắc tới là Cố Mục Niên, không nghĩ đến việc bọn họ vẫn nhớ còn đến anh...

“Người đàn ông ấy là Cố Mục Niên, căn bản cũng không phải là ca ca của Khương Dao.” Lâm Phi Lam đột nhiên chen vào nói.

“Nha? Làm sao cậu biết!”

Khương Dao giải thích: “Anh ấy là ca ca kế bên nhà của mình, quả thật không phải người thân trong gia đình.”

Một người nói: “Dù sao đối với cậu vẫn là tốt a, hai người bây giờ có

còn liên hệ không...”

Lúc này có một cô gái đột nhiên lắc di động, lớn tiếng nói: “Cố Mục Niên?! Có phải là tổng tài của tập đoàn Chí Sinh hay không?!” Cô gái này vừa rồi thuận tay lên Baidu tìm tư liệu về tập đoàn Chí Sinh liền thuận tiện nhảy ra tư liệu của Cố Mục Niên, lại nghe Lâm Phi Lam nói lên tên của người đàn ông kia, thế mới biết.

Rất nhiều cô gái nhìn di động, trong đó có người đoán được: “Người đàn ông kia thế nhưng lại là tổng tài của Chí Sinh, Khương Dao người cũng quá may mắn a!”

“Hai người không phải sẽ ở chung một chỗ sao?!” Họ lớn mật bát quái, Lâm Phi Lam ánh mắt cũng nhìn về phía Khương Dao.

Khương Dao đỡ trán: “Mình cùng anh ấy chỉ là quan hệ bình thường thôi.”

“Như vậy a...”

Lâm Phi Lam cong môi, “Hiện tại Cố Mục Niên là đại tổng tài, phỏng chừng anh ấy đều không nhớ tới Khương Dao.”

Đúng lúc đó di động của Khương Dao rung lên, cô cúi xuống gõ vài chữ, sau đó ngẩng đầu lên đáp lời Lâm Phi Lam: “Àn, mình sau khi về nước liên hệ với anh ấy cũng không nhiều.”

Hác Bội Bội cũng chỉ là thức thời cảm miệng.

Có người an ủi Khương Dao: “Không có việc gì đâu, cậu cùng anh ấy là thanh mai trúc mã, cái kia Cố Mục Niên ở công ty hẳn là đối với cậu cũng sẽ tốt chút.”

Một lát sau khi, Tần Nhậm liền tới đây gọi mọi người đi KTV. Hác Bội Bội đi toilet, Khương Dao đứng ở cửa chờ.

Liên tục có người đi qua Khương Dao, mà lúc Lâm Phi Lam đi qua, lại ngừng lại.

“Khương Dao.” Cô ta kêu một tiếng.

Khương Dao nhấc mí mắt lên, trong mắt tràn đầy sự lạnh lùng.

“Đêm nay cậu nhất định có cảm giác rất tốt? Có nhiều người quan tâm cậu như vậy mà”

Khương Dao dọa cười, “Lâm Phi Lam, cậu có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Lâm Phi Lam nhìn Khương Dao rất cuộc cũng không kèm chế được sự

ghen tị trong lòng của mình, “Cậu biết tôi vì cái gì mà chán ghét cậu không? Chính là bộ dáng này của cậu, ở mặt ngoài thì thanh cao giống như tiên nữ, kỳ thật ở sau lưng lại khinh thường chúng tôi vì chúng tôi kém hơn cậu. Ban đầu ở lớp học chính là như vậy, tôi và cậu đi cùng một chỗ, cậu vinh viễn đều là tiêu điểm của toàn trường, còn tôi chỉ là một cây cỏ không ai biết tới trong suốt ba năm.”

Khương Dao lần đầu tiên nghe được cô ta đánh giá cô như vậy, cô bất đắc dĩ lắc đầu: “Lâm Phi Lam, cậu đã bổ sung chất cho não đủ chưa? Cậu chẳng lẽ vì nghĩ tôi như thế nên đơn phương tuyệt giao sao? Dù sao lúc trước cậu nghĩ quan hệ giữa chúng ta là như vậy, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết, để tôi thấy rõ được con người của cậu.”

“Khương Dao cậu có cái gì mà tốt cao ngạo? Cho dù lúc đó cậu đi du học cũng chẳng phải dựa vào người nhà sao? Còn có việc cậu có thể đi vào Chí Sinh... Nói trắng ra không phải là dựa vào Cố Mục Niên sao?” Lâm Phi Lam miệng nhắc lại ba chữ “Cố Mục Niên”, lòng của cô ta lại quất một cái.

“Cậu thích nghĩ như thế nào là chuyện của cậu. Tôi không quan tâm.”

Khương Dao tức giận không màng đến cô ta nữa, cũng thấy Hác Bội Bội đi ra, liền lôi kéo Hác Bội Bội đi.

“Vừa rồi cậu nói với cô ta cái gì?” Hác Bội Bội hỏi.

“... Không nói gì.”

Ra đến cửa của lầu, tất cả mọi người đều chờ ở cửa, Khương Dao nói: “Tớ không đi cùng các người được, tớ xin phép về nhà trước.”

“Nha làm sao vậy, cùng đi chơi một chút đi a!”

Có vài người rất luyến tiếc Khương Dao, liền lôi kéo cô bảo cô nhất định phải đi KTV.

Mọi người quá mức nhiệt tình, Khương Dao có chút khó xử, nhưng là cô thật sự không thích nhiều người như thế, cô cảm thấy không được tự nhiên.

Cô đang định cự tuyệt một lần cuối cùng, liền nghe được phía sau truyền tới một giọng nam trầm thấp: “Khương Dao.”

Cô quay đầu lại, liền nhìn đến Cố Mục Niên đứng cách cô khoảng năm mét

Trên người anh mặc áo T-shirt màu đen ẩn giấu ở trong bóng đêm, khí

chất thanh lãnh. Dưới ánh đèn đường lờ mờ, con người đen nhánh dừng ở trên người Khương Dao.

Có mấy cái người con gái nhận ra anh là ai, che miệng nói lầm bầm: ”

Đây không phải là Cố Mục Niên sao...”

Lâm Phi Lam cũng nhìn thấy anh, cô ta đứng tại chỗ, mắt mở thật to.

Cố Mục Niên đi tới Khương Dao trước mặt, chậm rãi mở miệng: “Đi, về nhà.”

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, đáy lòng khiếp sợ một trận. Tần Nhậm miệng giật giật, bát quái hỏi: “Khương Dao... Đây là bạn trai cậu sao?”

Khương Dao vừa định giải thích, bả vai liền bị Cố Mục Niên ôm chặt.

Trong lúc nhất thời, mùi hương quen thuộc của anh tràn ngập chóp mũi của cô, mi mắt của cô run rẩy, trong lòng nhỏ tràn đầy cảm giác phóng túng.

Cố Mục Niên khước miệng nhắc lên, nói với mọi người nói: “Xin lỗi, mọi người đi chơi trước, tôi muốn dẫn cô ấy về nhà, cô ấy trở về quá muộn, tôi sẽ không yên lòng.”

-----oOo-----

Chương 18: - Bức thư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong giọng nói của Cố Mục Niên lộ ra sự thân mật làm tất cả mọi người càng thêm tò mò về mối quan hệ của Khương Dao và với anh. Ánh mắt của Lâm Phi Lam nhìn tư thế thân mật của hai người họ, ngón tay sắp bấm vào trong lòng bàn tay.

Mấy giây sau, Lâm Phi Lam nhin không được liền hỏi: “Khương Dao, cậu cùng Cố Mục Niên rốt cuộc là có quan hệ gì? Không phải cậu nói cậu cùng anh ấy không có liên hệ hay sao?”

Khương Dao còn chưa trả lời, Cố Mục Niên nhìn về phía Lâm Phi Lam ánh mắt lạnh đi vài phần, giống như tảng băng.

Khương Dao cảm giác bả vai của mình bị ôm chặt hơn, đỉnh đầu liền truyền đến tiếng nói khàn khàn của Cố Mục Niên: “Xin lỗi, tôi không có thói quen cùng người không quen biết giải thích chuyện của mình.”

Khương Dao nhìn mặt Lâm Phi Lam lúc xanh lúc tím, cười nhẹ, kéo tay Hác Bội Bội rồi nói với mọi người: “Tớ đi trước, các cậu ở lại chơi vui vẻ.”

“Vây được rồi, lúc nào lại hẹn.” Tần Nhậm nói.

Khương Dao theo Cố Mục Niên rời đi, thanh âm huyền não dần dần tiêu tán, Cố Mục Niên cũng buông lỏng tay.

Khương Dao cong môi: “Đêm nay cảm ơn anh đã tới đón em.” Vừa rời ở phòng bao, anh nhắn tin cho cô hỏi có muốn để anh tới đón cô hay không, cô đã đồng ý.

“Anh vừa vặn đang rảnh.” Anh ôn nhu nói.

Đến chỗ đậu xe, anh giúp cô mở cửa xe ra, bàn tay đặt ở trên đầu cô xoa một cái sau đó bảo cô ngồi vào xe.

Sau khi xe khởi động, Khương Dao tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, thần sắc có chút buồn ngủ.

“Có phải tâm tình của em không tốt hay không?” Anh đột nhiên hỏi.

Khương Dao mở mắt ra, liền phát hiện ra anh đang nhìn mình. Khóe

miệng cô chậm rãi nhắc lên tươi cười, nói: “Àn, là có chút.”

“Làm sao?”

Cô thở dài, ngẫm lại vẫn là cùng Cố Mục Niên kể chuyện một chút,

“Anh còn nhớ lúc em học trung học có chơi thân với hai nữ sinh? Một là Bội Bội, hai là Lâm Phi Lam.”

“... Ân.” Anh nghĩ nghĩ.

“Lâm Phi Lam chính là người vừa mới hỏi quan hệ của chúng ta là thế nào đấy. Em cùng cậu ấy lúc học đại nhất liền tuyệt giao, cho tới hôm nay mới biết được, cậu ấy từ lúc trung học bắt đầu liền không có thiện ý đối với em, cậu ấy hẳn là chán ghét em thật lâu.”

“Ngốc, người ta dối trá em như vậy mà cho tới hôm nay em mới phát hiện?”

Khương Dao hơi đau khổ: “Em chính là dễ gạt, được chưa?”

Cố Mục Niên giọng điệu mềm nhẹ chút: “Bây giờ cô ta cùng em không có bất cứ quan hệ nà. Em xem cho rõ, về sau cách xa cô ta một chút.”

“Vâng”

Xe lái vào biệt thự, đến trước cửa nhà của Khương Dao, cô xuống xe liền nhìn thấy Cố Mục Niên cũng xuống theo.

“Còn có việc a?” Nàng hỏi.

Anh đi đến trước mặt cô, đèn đường màu vàng chiếu đến gương mặt anh, đem mặt anh đánh lên thêm chút nhu hòa.

Khương Dao ngẩng đầu nhìn anh, càng thêm nghi ngờ.

Sau một lúc lâu, giọng điệu của anh trầm thấp, mở miệng nói: “Khương Dao, đừng không vui bởi vì người không quan trọng.”

Cô vốn cho là anh muốn nói gì chuyện quan trọng, lại không nghĩ rằng anh sẽ nói chuyện này. Cô cong môi, đột nhiên cảm thấy phiền não trở trong lòng đều trở thành hư không, cô gật đầu: “Được rồi, em sẽ không có không vui.”

“Đi lên nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Vâng, anh ngủ ngon.”

Cố Mục Niên nhìn cô đi vào nhà, sau đó anh mới quay người rời đi.

—

Một ngày cuối tuần tháng chín, lúc Khương Dao học lớp mười

Cố Mục Niên từ phương Bắc bay trở về T thị, trong giờ học buổi chiều ở

nhất trung, anh đem một bức thư tình giao cho một cái nam sinh.

“Đem bức thư này giao cho Khương Dao học ở lớp 10, nhớ kỹ nhất định phải giao đến tận tay của cô ấy...” Lúc anh nói chuyện, trên mặt lộ ra vẻ đỏ ửng, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Nam sinh nhận thư tình, chạy như bay đến khu lớp mười, Khương Dao lại không ở đây.

“Nha, anh tới tìm ai a?” Lâm Phi Lam đi tới.

Lúc này, chuông báo vào học vang lên, anh mau về lớp chép bài, giờ phút này lòng nóng như lửa đốt, “Không có việc gì... Tôi tới tìm Khương Dao.”

Lâm Phi Lam thoáng nhìn cái gì đó trong tay anh ta, sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Đưa cho tôi đi, tôi đưa cho cô ấy, cô ấy đã đi vệ sinh rồi. Lập tức liền đi học, bây giờ anh trở về đi?”

Nam sinh này biết Lâm Phi Lam cùng Khương Dao có quan hệ rất tốt, vì thế cũng yên tâm đem thư tình giao cho cô ta.

Lâm Phi Lam vụng trộm mở ra xem, khóe miệng tươi cười bỗng cứng đờ.

Sau một lúc lâu, cô ta đem thư tình bỏ vào túi vải, đi vào phòng học.

Trong chốc lát Khương Dao trở lại, Lâm Phi Lam dường như không có việc gì nhìn vào sách vở.

Buổi chiều ngày hôm đó, chuyện gì Khương Dao cũng không hề hay biết. Cố Mục Niên ở cửa trường học đợi cả một buổi tối, từ đầu đến cuối không thấy Khương Dao đến

Sau đó, anh bay trở về đại học, phảng phất như bị người ta rút gân bóc kén, ban ngày không lên lớp, buổi tối ra ngoài uống rượu. Bạn cùng phòng không biết anh đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy nửa đêm, một mình anh ở ban công hút thuốc, hết điếu này lại đến điếu khác.

Vài ngày sau, nghỉ lễ quốc khánh. Cố Mục Niên về nhà thăm, thấy Khương Dao phát hiện ra cô không có gì khác biệt so với lúc trước. Anh thế mới biết, cô là cự tuyệt mình, anh cũng chỉ có thể giả vờ cho qua chuyện này.

Anh quyết định đem lòng thầm mến của mình đặt ở đáy lòng, không hề đi hỏi cô, cũng không muốn cô trở nên khó xử.

Sớm tinh mơ, Khương Dao đến công ty, liền nghe một cái tin tức ngũ lôi oanh đình*.

(* Ngũ lôi oanh đình: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu đả kích vô cùng lớn)

Hoạt động thất lần này của các công ty thiết kế châu báu khác muốn mời nữ minh tinh đại nói, tối qua truyền ra tin tức này, tin tức này ở trên mạng nhắc lên một làm sóng lớn. Khương Dao từ sớm liền nhìn thấy tin tức này trên weibo, lại không nghĩ rằng Chí Sinh cũng muốn mời nữ minh tinh tới đại nói.

Điều này cũng làm cho đại biểu cho lần này Chí Sinh phải mời được nữ minh tinh ta lớn mới đấu lại các công ty khác.

Nhưng mà này kế hoạch của công ty đều bị phá hủy, cho nên bây giờ người phụ trách bộ phận mở rộng sản phẩm cùng bộ phận marketing đều sút đầu mẻ trán. Nếu như không làm tốt công việc quảng cáo, lần này Chí Sinh vẫn khó có thể thắng được.

Trong phòng hội nghị, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ lo lắng. Ngay cả sắc mặt của Cố Mục Niên cũng rất nặng nề. Khương Dao nhìn anh, đột nhiên có chút đau lòng.

So những người khác anh là người sốt ruột nhất. Nếu bây giờ đi tìm ngôi sao đại nói, thì chắc hẳn là không kịp bởi vì thời gian bây giờ đang rất là gấp rút. Này hoàn toàn làm rối loạn Chí Sinh tiết tấu.

“Cố Tổng, lần này tin tức thật sự là quá bất ngờ, chúng ta không kịp phòng bị, nhưng trong cái rủi còn có cái may là chúng ta tạm chưa công bố ra ngoài là lần này chúng ta tuyển người phát ngôn, bằng không sẽ rất có hại cho Chí Sinh.”

“Cố Tổng, chúng ta bây giờ định ra một cái phương án mới hoàn toàn, là tiếp tục tìm cái ngôi sao đại nói và vẫn là mở ra cái các thủ đoạn tuyên truyền?”

Cố Mục Niên nhìn chung quanh một vòng, thông thả mở miệng: “Mỗi người đều nói nói ý kiến của mình đi.”

Trưởng phòng bộ phận marketing nói: “Tôi đề nghị vẫn là lựa chọn ngôi sao đại nói. Ngôi sao đại nói, thì hội sản châu báu càng cao, hơn nữa IR cùng Bội Cẩm chắc cũng là lựa chọn ngôi sao đại nói có độ nổi tiếng rất lớn, chúng ta không thể thua bọn họ.”

Một người lại nói: “Nhưng mà thời gian vẫn đề là vấn đề rất lớn, chúng ta phải tìm đến ngôi sao đại nói, hơn nữa phải xử lý hậu kì, tôi lo lắng thời gian của chúng ta rất vội vàng sẽ không kịp tiến độ mất.”

“Không thì có thể làm sao, không tìm người đại nói sao? Hiện tại liền phải kiên trì làm thôi, chúng ta bây giờ hết cách rồi.”

Bên nào cũng cho là mình phải, mỗi người đều có ý kiến của chính mình, Khương Dao nghe, trong lòng cũng có ý nghĩ của mình.

Tất cả mọi người sau khi nói xong, Cố Mục Niên nói: ” Ý kiến của mọi người tôi đều nghe được, nhưng mà tôi nghĩ...” Ánh mắt của anh rơi xuống trên người Khương Dao, khóe môi nhất câu, “Nghe một chút ý tưởng của Khương Dao đi, vừa rồi em không có phát biểu ý kiến.”

Anh vừa dứt lời, mọi người đều chuyển nhìn cô, trong ánh mắt của vài người còn mang theo tia khác thường. Sắc mặt của Khương Dao nóng lên, Cố Mục Niên như thế nào lại gọi tên của cô...

Nhưng cô liền nói ý kiến của mình: “Tôi cảm thấy chúng ta không nhất định phải dùng ngôi sao đại nói. Kỳ thật lễ thất tịch hằng năm, phương thức tuyên truyền đều là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, rất không đặc sắc. Có lẽ người tiêu thụ đã sớm sinh sự chán nản, lúc đó mọi người sẽ không xem tuyên truyền, vẫn là xem nhãn hiệu, ít nhất với tôi mà nói, tôi cũng sẽ không bởi vì một ngôi sao đại nói nào đó mà chọn nhãn hiệu châu báu. Nhãn hiệu châu báu danh nhân hiệu ứng không phải rất lớn. Mà nếu chúng ta có thể ở tuyên truyền ở phương diện đường vòng, có thể làm cho nhiều người chú ý đến sản phẩm của chúng ta.”

Cố Mục Niên: “Vậy em nói chúng ta nên tuyên truyền như thế nào?”

“Tôi cảm thấy... Có thể dùng phương thức chân nhân câu chuyện để mở rộng. Ví dụ như chúng ta có thể chiêu mộ tình nhân, có thể là phổ thông, hoặc là có độ nổi tiếng nhất định, chọn dùng chụp thành tiểu đoạn ngắn, đem sản phẩm của chúng ta dung hợp trong đó. Làm như vậy có thể càng thêm hấp dẫn ánh mắt của người tiêu thụ, biểu đạt càng tốt ý nghĩa của sản phẩm chúng ta.”

Khương Dao cảm thấy, nếu không có cách nào cao thượng vậy thì áp dụng gần với sinh hoạt hằng ngày một ít, nói không chừng càng có thể gợi ra điểm cộng.

Ý tưởng của cô vừa nói ra, rất nhiều người cảm thấy cái này có thể suy xét, tổng thanh tra phòng tài vụ nói: “Như vậy kết hợp hệ thống tuyên truyền trên mạng, phương thức so với tìm ngôi sao đại nói sẽ tiết kiệm thời gian hơn rất nhiều. Hơn nữa trong quá trình chiêu mộ tình nhân cũng có thể thực hiện một chút cho người tiêu thụ, sẽ tăng cảm giác mong chờ ở người tiêu thụ nhiều hơn.”

“Nhưng mà chiêu mộ tình nhân như vậy cũng quá lớn.” Có người đưa ra nghi ngờ.

Khương Dao: ” Tiền kì tiến hành đại lượng sàng chọn, cuối cùng tuyển gần như đôi tình nhân... Đương nhiên sẽ thực vất vả.”

Mọi người đưa ra ý kiến xong sẽ chờ Cố Mục Niên ra quyết định cuối cùng. Anh xoay xoay bút, cho ra cuối cùng quyết định: “Phương thức chiêu mộ tình nhân có thể thử một lần. Nếu muốn khắc phục khó khăn, đương nhiên phải có chút đặc sắc vất vả cho mọi người rồi, khả năng làm như vậy sẽ càng thêm vất vả, nhưng mà chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

Ngày đó sau khi xác nhận phương án tuyên truyền, trang web của Chí Sinh ra thông báo chiêu mộ tình nhân, chủ đề là “Năm ấy thất tịch, ta cùng anh / em”.

Chí Sinh cho phần thưởng thực dày, trong lúc nhất thời hấp dẫn rất nhiều tình nhân, trong đó không thiếu các đại V phát, tham gia.

Sau khi thời gian báo danh hết hạn, Chí Sinh tiến hành sàng chọn gần hàng ngàn phiếu báo danh, đầu tiên là tài liệu văn tự, sau là điện thoại cố vấn, lấy phù hợp với chủ đề thất tịch của Chí Sinh, cuối cùng chọn ra mười đôi tình nhân.

Việc bây giờ cần làm chính là tiếp tục sàng chọn, thông qua mặt đối mặt hiểu rõ các cặp tình nhân, cuối cùng chọn ra ba cặp.

Bây giờ mỗi người ở công ty đều bận tối mày tối mặt, Khương Dao chạng vạng từ nhà máy cầm lại bản thảo, liền nghe mọi người nói đi phỏng vấn một đôi liền tình nhân ở T thị.

Khương Dao chủ động xin đi giết giặc, cùng qua đi hỗ trợ. Đi cùng với cô là một cái cô gái ở phòng điều nghiên, Vương Mật.

Vương Mật mấy ngày nay mỗi ngày đều chạy ở bên ngoài, bỏ thêm không ít thời gian và sức lực, Khương Dao thấy quầng thâm mắt của cô

ấy có chút nặng liên quan tâm vài câu.

“Không có việc gì, tôi ngược lại thực thích công việc như vậy, rất lâu rồi mới có ý chí chiến đấu như vậy.”

“Tôi còn tưởng rằng, các cô gái sẽ đối với loại này tuyên truyền có câu oán hận, bởi vì quá cực khổ.”

Vương Mật lắc đầu, “Như thế nào lại như vậy? Tôi cảm thấy lần này Chí Sinh nhất định sẽ thành công, boss của chúng ta thực không phải bình thường đâu.”

Hai người đã đi tới nơi, đôi tình nhân kia đã chờ ở giao lộ.

Cô gái là Vụ Hạnh, người con trai tên là Phía Nam Nam, hai người đều vừa mới tốt nghiệp, xem qua vẫn còn rất giống học sinh. Cô gái này ở trên weibo có 100 vạn fans là một nhiếp ảnh gia độ nổi tiếng thực sự cao, cô ấy cũng thường xuyên ở trên weibo cho chó ăn lương*, cho nên rất nhiều người đều biết bọn họ này một đôi.

(*Cho chó ăn lương: khoe tình cảm, show ân ái)

Nói vài câu chào hỏi xong, liền bị bọn họ dẫn tới nhà của bọn họ.

“Nơi này là chúng em vừa mua. Em cùng Hạnh Hạnh ra ở riêng.” Phía Nam Nam nói.

Khương Dao ngẩng nhìn bốn phía, liền bị thiết kế của phòng này hấp dẫn: “Giấy dán tường này rất đặc sắc.”

Vụ Hạnh cười nói: “Phía Nam Nam là học phòng bên thiết kế, những thứ này đều là do anh ấy thiết kế, em cái gì cũng đều không hiểu.”

Mọi người ngồi xuống ghế, Vương Mật liền bắt đầu phỏng vấn.

“Lúc hai người báo danh ghi là tiểu đồng học?”

Phía Nam Nam gật đầu: “Em cùng cô ấy là thanh mai trúc mã, khi còn nhỏ liền rất quen thuộc, em thích cô ấy... Thật lâu, nhưng mag vẫn không dám nói, đến lúc tốt nghiệp trung học em mới làm rõ.”

Vương Mật nở nụ cười, “Lúc ấy loại quan hệ kia vẫn là thực ngây ngô đi? Vụ Hạnh đều không có nhận thấy được cậu đây thích em sao?”

“Có một chút xiu...”

Khương Dao ở một bên im lặng nghe, đồng thời ghi lại một ít. Đợi đến lúc phỏng vấn xong, đã là hơn tám giờ tối.

Sắc trời đã tối như, hai người vừa đến nhà ga, chuông điện thoại di động của cô liền vang lên, cô nhìn xem là Cố Mục Niên.

Cô đi đến một bên nhận điện thoại, “Sao vậy anh”

“Em ở đâu.” Đầu kia điện thoại hỏi.

“Em vừa rồi mới đi phỏng vấn, bây giờ chuẩn bị về nhà.”

Cố Mục Niên: “Đem địa chỉ nói cho anh biết, anh đi đón em.”

Khương Dao vừa định nói “Không cần” nhưng do dự liền đem địa chỉ nói ra.

Cúp điện thoại sau, Khương Dao đối Vương Mật nói: “Đợi lát nữa có người tới đón tôi, cô không cần chờ tôi, đi về trước đi nha.”

Vương Mật trêu ghẹo: “Đã trẻ thế này, không phải là bạn trai sao, hắc hắc?”

“Không phải... Là ca ca tôi.”

“Cô có ca ca sao...” Vương Mật còn chưa có nói xong, xe buýt vừa vặn đến, cô ấy cùng Khương Dao phát phát tay, liền lên xe.

Khương Dao ngồi ở nhà ga chờ, hơn mười phút sau, cô nghe được một tiếng còi, ngẩng đầu nhìn lên một chiếc Maybach chậm rãi tới gần cô. Cô mở cửa xe, liền nhìn thấy Cố Mục Niên ngồi ở bên trong, cô cũng ngồi xuống.

Chu Mộc mở một bài nhạc nhẹ, đem tấm che kéo lên.

Khương Dao nói với Cố Mục Niên: “Thật ra, anh không cần đến đón em nơi này đến chung cư có xe công cộng đi thẳng đến.”

Anh quay đầu nhìn về phía cô, “Quá muộn, không an toàn.”

Trong giọng nói của anh tựa hồ không chứa một tia cảm xúc, nhưng lại làm cho lòng Khương Dao ấm áp lên, tâm tình cũng trở nên khá hơn. Cô cùng anh nói chuyện phỏng vấn hôm nay: “Hôm nay đôi tình nhân kia thật sự rất ân ái a, anh biết không, người con trai kia thậm chí còn hôn cô gái bốn năm, anh ta thật chung thủy a.”

Cố Mục Niên thần sắc giật mình buông vài giây, bên môi như có như không mang theo ý cười, “Bốn năm đối với em mà nói là đã rất giỏi sao?”

“Đương nhiên a, thế giới bây giờ lòng người thay đổi thật nhanh. Có thể từ đầu đến cuối chỉ yêu một người, thật là khó.”

“Nếu đủ thích, liền sẽ xem bốn năm như 1 ngày, đây là... Vui vẻ chịu đựng.”

Khương Dao nghe Cố Mục Niên nói như vậy cảm giác giống như anh đã

tự mình trải qua vậy, “Cố Mục Niên, em như thế nào lại có cảm giác anh đối với việc này rất quen thuộc, như đã từng trải qua vậy?”

Đôi mắt anh hơi co lại, đáy mắt lóe qua một tia buồn bã, sau một lúc lâu lại thản nhiên trả lời: “Chỉ là do suy nghĩ nhiều thôi.”

Khương Dao chặc lưỡi, lại nhin không được ngáp một cái, trong mắt lộ ra ánh nước thủy nhuận.

“Rất mệt sao, nghỉ ngơi một chút đi?” Cố Mục Niên nói.

“Vậy... Vậy khi nào đến anh nhớ kêu em.” Khương Dao mấy ngày nay ngủ cũng tương đối ít, giờ phút này âm nhạc lại dễ nghe, lại bắt đầu buồn ngủ.

Ba mươi phút sau, xe chạy đến tiểu khu. Chu Mộc nhìn về phía kính chiếu hậu, phát hiện Cố Mục Niên vẫn như cũ ngồi thờ ơ, còn Khương Dao ở bên cạnh tựa hồ... Còn đang ngủ.

Anh ta vừa định mở miệng nhắc nhở Cố Mục Niên một tiếng, liền thấy anh mở ra cửa xe ra, anh bước xuống xe.

Mấy giây sau, cửa xe ở bên phía Khương Dao mở ra Cố Mục Niên đứng ở bên ngoài.

Chu Mộc còn tưởng rằng Cố Mục Niên là gọi Khương Dao dậy, ai ngờ, anh ta nhìn thấy Cố Mục Niên gập người lại một cánh tay đưa tới dưới đầu gối của cô, một cánh tay đưa đến bên hông của cô, sau đó nhẹ nhàng đem cô ôm ngang lên.

-----oOo-----

Chương 19: - Cô gái ngốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Mộc khiếp sợ, cũng mau xuống xe. Anh ta nhìn thấy Khương Dao từ từ nhắm hai mắt lại, nhú mày, miệng lẩm bẩm cái gì đó, mà Cố Mục Niên nhìn cô một lúc rồi ôm cô đi về phía trước.

Đây lần đầu tiên Chu Mộc nhìn thấy Cố Mục Niên ôn nhu với phụ nữ như vậy! Anh ta biết hai người bọn họ là có quan hệ anh em, nhưng cảm giác mỗi quan hệ của hai người có chút kì lạ...

Cố Mục Niên hạ giọng bảo Chu Mộc lấy túi công văn ở trên xe xuống. Cố Mục Niên chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ ở trong ngực mình. Làn da trắng nõn không chút tì vết, nhưng vẻ mặt hình như có chút tiêu tụy.

Ra khỏi thang máy của tiểu khu, anh suy nghĩ một lúc rồi đem Khương Dao ôm vào nhà của mình. Chu Mộc mở cửa ra, cất túi công văn xong liền đi ra ngoài. Cố Mục Niên đem Khương Dao ôm vào phòng ngủ.

Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm ở trên giường, tay anh vừa mới buông cô ra, quần áo của anh liền bị Khương Dao nắm lấy.

“Ngô...” Cô từ từ nhắm chặt hai mắt, miệng lại tại nói thầm.

Khóe miệng của Cố Mục Niên nhẹ giơ lên, một giây sau, bàn tay của anh phủ lên bàn tay của cô, đem nhiệt độ cơ thể của anh truyền cho cô.

Bàn tay đang nắm chặt quần áo của anh cũng dần dần thả lỏng, lại an tâm bị hắn nắm. Cố Mục Niên giúp cô đắp chăn cẩn thận, sau đó chỉnh lại điều hòa ở trong phòng..

Sau khi làm xong, anh ngồi ở bên giường, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô

Anh nhìn cô, đáy mắt lướt qua vẻ cô đơn. Anh nhớ tới, anh đối với cô, đâu chỉ bốn năm?

Cô gái ngốc.

Ngày hôm sau, Khương Dao tỉnh lại trước, đầu tiên là lăn hai vòng trên

giường, phát hiện có cái gì đó không đúng. Cô mở to mắt ra mới phát hiện đây không phải là phòng ngủ của mình!

Cô lập tức ngồi dậy, nhìn chung quanh một vòng, mới phát hiện ra đây là phòng ngủ của Cố Mục Niên. Cô chỉ nhớ là đêm qua mình ngủ trên xe của anh, còn lại đều không nhớ gì cả

Nhưng mà... Bây giờ mấy giờ rồi? Sẽ không trễ giờ đi làm chứ a?!

Sau đó cô mới nhớ lại là, hôm nay là thứ bảy, được nghỉ.

Cô rất cuội cũng an tâm, lười biếng duỗi eo, nhìn xuống quần áo của mình vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, liền nhảy xuống giường, đi ra phòng ngủ.

Đi ra ngoài cô nhìn thấy Cố Mục Niên ở trong phòng bếp, anh mặc quần áo ở nhà màu xám nhạt đang đưa lưng về phía cô, trong tay một cái vá đảo đều cái gì đó ở trong nồi.

Cô đi qua, giọng điệu mềm nhẹ: “Cố Mục Niên, buổi sáng tốt lành.”

Nghe thấy giọng của cô, anh quay đầu lại, nhìn thấy cô đứng ở cửa phòng bếp, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười.

Từ trong cổ họng của anh lên một cái “Ừm”, lại xoay người sang chỗ khác.

Khương Dao nói tiếp: “Tối qua thật xin lỗi a, em đã chiếm đoạt của giường ngủ của anh. Đúng rồi, là anh ôm em lên đây?”

“Ân.” Anh bổ sung thêm: “Còn rất nặng.”

“Ân...” Cô bủi môi. Cô biết mình có chút béo, nhưng mà nói chuyện cũng phải chừa cho cô chút mặt mũi chứ.

Cố Mục Niên cong môi, đem trứng gà cho vào trong đĩa, đưa cho cô, “Chuẩn bị một chút rồi ăn điểm tâm.”

“Vâng, em đi về trước rửa mặt đã.”

Khương Dao về nhà của mình thay quần áo sạch, sau khi quay lại thì Cố Mục Niên đã đem bữa sáng đặt ở bàn. Bánh mì nướng, trứng gà, rau quả.

“Cố Mục Niên, lần sau chúng ta ăn món ăn kiểu Trung Quốc đi? Mấy món Âu Tây em ăn đến sợ rồi.” Lúc Khương Dao ở nước ngoài, mỗi ngày đều ăn những món này.

” Buổi sáng em có thể dậy sớm để tới đây ăn điểm tâm sao?” Anh hỏi.

Khương Dao: “...” Được rồi, cô quả thật là thích ngủ nướng.

“Về sau em ngủ dậy sớm một chút có thể lại đây cùng anh ăn điểm tâm.”

Khương Dao gật đầu, nói cười xinh đẹp: “Vâng.” Cô ăn một miếng, bắt đầu cảm khái: “Em thấy anh thay đổi thật nhiều, trước kia anh đều không bao giờ vào phòng bếp.”

“Là do sinh hoạt bức bách.”

Ăn xong bữa sáng, Khương Dao liền nói muốn về nhà làm việc, Cố Mục Niên gọi cô lại: “Đem máy tính của em sang đây, anh có đồ muốn cho em xem.”

“Vâng.”

Khương Dao cầm máy tính của mình sang, đi vào thư phòng, Cố Mục Niên đang đọc sách. Cô ngồi ở trước bàn, đem máy tính mở ra, anh liền đi tới.

Anh đem USB của anh đưa cho cô, sau đó đứng ở bên cạnh cô, cuối xuống cầm lấy con chuột.

Khương Dao có thể cảm giác được anh và cô dựa vào thật sự gần nhau, tay anh chống ở trên lưng ghế dựa của cô, gần tới mức cô có thể ngửi được mùi nước xả vải nhàn nhạt trên quần áo anh.

Không biết như thế nào, cô lại đột nhiên thất thần, Cố Mục Niên kêu cô vài tiếng, cô mới phản ứng được.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Anh cúi đầu hỏi.

Khương Dao không biết phải nói như thế nào với anh vì giờ phút anh và cô quá gần nhau nên cô mới như vậy, bên má có xuất hiện tầng mây hồng, nhưng mà vẫn tỏ ra vẻ bình tĩnh nói: “Không, em có chút thất thần.”

Anh gõ xuống cái trán của cô một cái, lên giọng một chút: “Xem máy tính đi, đây gần như là bản thảo thiết kế, em đem chi tiết sửa lại một chút.”

“Vâng.”

Anh đứng lên, nói: “Em ở nơi này làm, anh đi đọc sách.”

Cô đưa tay ra dấu ok, hoàn thành nhiệm vụ mà anh giao. Bận rộn xong, cô cầm Notebook ra, bắt đầu nghĩ đến cách bố trí nhiệm vụ của mỗi người ở cuộc họp, mỗi người đều muốn làm một câu gì đó cho video quảng cáo.

Khương Dao suy nghĩ, nửa ngày vẫn không nghĩ ra được một câu. Cô không phải là người giỏi nên việc này đối với cô mà nói là quả thật là rất

khó khăn.

Cuối cùng cô thật sự không có biện pháp, đứng dậy đi ra phòng khách. Cô nhìn thấy Cổ Mộc Niên đang đọc sách, vì thế liền đi lấy cho anh một ly nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh.

“Uống nước đi.” Khương Dao đem ly nước đưa cho anh.

Cổ Mộc Niên mày dài thoáng nhướn, ngữ điệu khẽ nhếch: “Có chuyện gì?”

Khương Dao ngẩn ra, cô còn chưa mở miệng nói cái gì mà!

“Không có việc gì a... Em chỉ là nhờ anh xem giúp cái này thôi.”

Anh mỉm cười, nhận lấy ly nước. Khương Dao xê dịch mông, lại sát vào người anh, “Cổ Mộc Niên, em nghĩ không ra lời cho quảng cáo sắp tới, anh có rảnh không, xem giúp em với?”

“Không rảnh.”

“Nha...Anh giúp em xem đi nha”

“Anh đang đọc sách.”

Khương Dao bĩu môi, muốn đứng lên, tay liền bị kéo lại. Cô ngẩng đầu, liền thấy sự mềm mại trong ánh mắt, sau đó nghe anh nói: “Ngu ngốc, lấy tới đây.”

“Vâng!” Cô đem Notebook cầm tới.

” Chủ đề của chúng ta là ” Chí Ái “, có ít nhất là hai câu quảng cáo. Sáng nay phòng điều nghiên đã thông báo như vậy, cuối cùng xác định ba cặp tình nhân, đây là tư liệu của bọn họ.”

Cổ Mộc Niên nhìn tư liệu trong chốc lát, bảo Khương Dao lấy bút đến.

Anh suy tư vài giây, trên giấy viết xuống hai hàng chữ.

“Yêu là nước đổ khó lấy, không đụng phía nam tàn tường không quay đầu lại, yêu là thời gian cảnh dờ, mà ta còn ở tại chỗ chờ.”

Anh có chút qua loa, nhưng mà lưu loát, viết rất hữu lực.

Khương Dao bị những chữ của anh kinh hãi đến, ” Anh có thể a!” Cô cho rằng anh là đàn ông sẽ không hiểu những cái này, nhưng mà anh còn hơn hẳn cô.

Cổ Mộc Niên đóng nắp bút lại, “Tùy thích viết.”

“Anh viết tốt hơn em nhiều” Cô thường thức mấy câu nói đó, “Em cảm thấy anh viết còn rất có đạo lý.”

Anh nhìn chăm chú vào bên mặt cô, đột nhiên mở miệng: “Đôi khi, yêu

là đụng phải phía nam tàn tường, còn không quay đầu lại.”

Cô hơi giật mình, “Đây cũng giống như là chấp niệm sao?”

Anh rũ mắt, đem câu viết lúc nãy đưa cho nàng, cũng không trả lời lời câu hỏi của cô.

Khương Dao cũng không để ở trong lòng, nói: “Cám ơn anh, em đi báo cáo kết quả.”

Cố Mục Niên đứng dậy, hỏi cô: “Giữa trưa muốn ăn cái gì?”

“Anh nấu cơm sao?” Ánh mắt của cô sáng lên chứa đầy sự chờ mong.

“Chẳng lẽ trông cậy vào em?”

Khương Dao nở nụ cười, “Đều được, anh nấu ăn rất ngon a.”

Cố Mục Niên đi vào phòng bếp, trùng hợp lúc này Vu Thần gọi điện thoại tới: “Cố Mục Niên, muốn đi ra cùng mấy người bạn ăn cơm hay không? Buổi trưa hôm nay mình mời a, lão Thạch cũng tới.”

Cố Mục Niên quay đầu nhìn về phía Khương Dao, đối với người trong điện thoại nói: “Không rảnh.”

“Cậu làm chi mà không rảnh?”

“Trong nhà có người.”

“??!!” Vu Thần giật mình, “Người nào a, Khương Dao sao?!”

“... Ừm.”

Vu Thần nở nụ cười, “Quả nhiên là em ấy, cũng đúng trừ em ấy ra còn có ai quan trọng với cậu nữa a.”

Cố Mục Niên: “...”

Cúp điện thoại, Cố Mục Niên mở tủ lạnh ra, nhìn về phía rau dưa bên trong, đột nhiên nhớ tới vừa rồi anh nói với Khương Dao câu nói kia.

Yêu là đụng phải phía nam tàn tường, còn không quay đầu lại.

Anh cúi đầu, bất đắc dĩ cười.

Hoạt động thất tịch của Chí sinh đang hùng hực khí thế.

Còn ở trong văn phòng của tập đoàn IR đang nói chuyện phiếm.

Có người nói: “Cao tổng, trước mắt hoạt động thất tịch của công ty đã làm bước tuyên truyền, trước mắt xem ra có thể tốt hơn năm ngoái.”

Tổng tài của IR, Cao Tồn, giờ phút này đang cầm ly cà phê, dựa lưng vào ghế biếng nhác mà thanh thản nói: “Năm nay phải làm thật tốt để tôi xem Chí Sinh có động tác lớn gì.”

Lý Hâm lắc đầu cười: “Chí Sinh chỉ là tiếng sấm to nhưng mưa tí tách. Hoạt động chiêu mộ tình nhân, tuy rằng thanh thế thật lớn, nhưng mà trên thực tế hiệu quả đạt được nhất định không tốt, hơn nữa đây chính là một đoạn thời gian nóng bỏng. Cuối cùng vẫn là sản phẩm châu báu có uy tín ở trong lòng của người tiêu thụ.”

Cao Tồn lông mày thoáng nhướng: “Đừng nên đánh giá thấp Chí Sinh.”

Giữa tháng 8, thời điểm nóng nhất ở T thị. Ve kêu xoay quanh bên tai, sau giờ Ngọ ánh mặt trời ở trong không trung nhấp nhô.

Hôm nay còn cách thất tịch chỉ có hai ngày, đêm nay Chí Sinh tuyên bố đoạn nhỏ của video, chính thức mở ra hoạt động thất tịch

Từ tháng 6 cho tới hôm nay, Chí Sinh tựa như là một bộ máy móc, vận chuyển với tốc độ cao, vì để khắc phục khó khăn. Trong lòng của mỗi người đều có sự chờ mong rất lớn, nhưng cũng sợ hãi kết quả không được tốt như trong tưởng tượng.

Khương Dao ngồi ở vị trí của mình đang ngăn người. Mấy ngày nay cô làm việc không biết mệt mỏi còn bây giờ chỉ cần chờ đợi mùa thu hoạch mà thôi.

Cả một ngày hôm nay, cô thấy có nhiều người cầm văn kiện đi tới văn phòng tổng tài, hết người này đến người khác. Cô biết, giờ phút này Cố Mục Niên là người bận rộn nhất còn có áp lực lớn nữa.

Cô vốn định hôm nay có thời gian rảnh, muốn cùng anh nói chuyện phiếm, để cho anh buông lỏng một chút. Nhưng mà hiện tại cô lại không dám đi làm phiền anh.

Cô cúi đầu sửa sang lại văn kiện, một lát sau lại nghe đến một trận tiếng bước chân trầm ổn.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, tưởng rằng là trưởng phòng nào tới ai nhờ lại là Cố Mục Niên đi tới, đi theo phía sau anh là tiểu lý.

Các nhân viên đều đứng lên, Cố Mục Niên sắc mặt lạnh dần dần chuyển thành nhu hòa, anh mở miệng: “Tất cả mọi người mấy ngày nay cực khổ, đêm nay còn phải tăng ca, đây là tôi mua trà chiều cho mọi người, tiểu lý người phân một chút.”

Tiểu lý đem trà chiều đưa cho mỗi người, bởi vì được boss săn sóc và quan tâm nên trên mặt mỗi người đều giương lên tươi cười, phảng phất

lại có thêm ý chí chiến đấu.

Khương Dao cùng Cố Mục Niên bốn mắt nhìn nhau, cô liền phát hiện ra tuy rằng anh có chút mệt mỏi, nhưng mi mày lại ẩn giấu ngạo khí cùng tự tin.

Bên môi cô khẽ nhếch, dùng khẩu hình miệng nói với anh tiếng “Cám ơn”.

Chỉ có mình Cố Mục Niên thấy được bên môi cô giờ lên độ cong rõ ràng hơn.

Cố Mục Niên không nói nhiều, liền trở về. Khương Dao đột nhiên có chút buồn... Muốn cùng anh trò chuyện, nhưng mà biết anh hẳn là bận rộn nhiều việc.

Cô thở dài, ngồi xuống.

Ai ngờ, di động liền có tin nhắn tới: (đến chỗ nghỉ —— Cố Mục Niên.)

-----oOo-----

Chương 20: - Thất tịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao mím môi cười, buông di động, đứng lên. Đi vào chỗ nghỉ còn nhìn thoáng qua mọi người không ai chú ý tới cô cả.

Cô đi vào, liền nhìn thấy Cố Mục Niên ngồi ở chỗ quầy bar, mắt anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, uống cà phê, hầu kết chuyển động trông rất gợi cảm.

Cô nhẹ nhàng khép cửa lại, đi qua chỗ anh rồi ngồi xuống.

“Tìm em có chuyện gì vậy?”

Cố Mục Niên quay đầu nhìn cô một cái, đem cà phê bỏ lên trên bàn, nói: “Chẳng lẽ có chuyện gì mới được tìm hay sao?”

“A? Không có nha.” Cô lại mím cười, thanh âm nhẹ nhàng: “Được rồi, em chính là muốn hỏi một chút, Chí Sinh chuẩn bị như thế nào? Vẫn thuận lợi chứ?”

“Tám giờ tối nay, đem đồng bộ phát lên trang web, lập tức mở ra dự thụ.”

Khương Dao còn không có quyền lợi xem qua video trước khi phát lên trang web, cho nên cũng không biết được hiệu sẽ quả như thế nào, có thể thu hút người tiêu thụ hay không?

Hơn nữa IR cùng Bội Cấm, đã bắt đầu dự thụ rồi, ở trên thị trường thì bọn họ cũng đã chiếm đóng được không ít. Chí Sinh có thể lật ngược hướng gió hay không thì phải xem kết quả đêm nay như thế nào.

Cô khích lệ nói: “Yên tâm đi, chúng ta chuẩn bị tốt như vậy, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Đêm nay mọi người đều tự nguyện lưu lại tăng ca để chờ đợi kết quả sau cùng.”

Cố Mục Niên gật đầu.

Cô nhìn mi mày của anh nhiều kia gần như phần trầm ổn và thành thực, không khỏi cảm thán nói: “Cố Mục Niên, lúc em mới quen anh, anh không phải như thế. Lúc trung học anh như tiểu hài tử, ngây thơ cực kỳ...”

Cô nhận được ánh mắt lạnh của anh ném tưởi, lập tức hồi hận che miệng lại, đôi mắt lại cong thành hình trăng non, cô muốn trốn.

Anh nhanh chóng bắt được cổ tay của cô, đem cô kéo đến bên người, anh và cô dán vào thật gần.

Khương Dao lưng dán vào quầy bar, phảng phất bị anh giữ vào trong ngực.

Lòng của cô không khống chế được nhanh chóng nhảy lên, cả người ngây ra.

“Muốn chạy trốn? Đều không có cửa.” Thanh âm trầm thấp của anh mang theo sự cảnh cáo.

Khương Dao nhướn mày, thanh âm mang theo hờn dỗi: “Anh buông ra... Đợi lát nữa, lỡ như có người tiến vào.”

“Còn nói anh ngây thơ không?”

Khương Dao nở nụ cười, “Anh bây giờ làm như vậy thật sự rất ngây thơ.”

Tay phải của anh nắm lấy cổ tay cô không có buông ra, tay còn lại thì gãi gãi cằm của cô.

Cằm truyền đến chút ngứa, Khương Dao vừa định đánh vào tay anh thì anh liền buông lỏng tay cô ra.

Cô thu tay lại, trừng mắt nhìn anh một cái, “Ngây thơ a!!”

Nói xong cô cũng quay đầu đi bỏ Cố Mục Niên ở lại. Anh nhớ lại bộ dáng vừa rồi của cô, từ trước tới nay cô một chút cũng không thay đổi vẫn trẻ con như vậy.

Bên môi cô nhiễm lên ý cười, tâm tình trở nên tốt hơn nhiều.

Buổi tối, khi mọi người cơm nước xong, tất cả mọi người cơ bản đều ở lại công ty ăn cơm. Phòng tiêu thụ đang làm thống kê số liệu cuối cùng, phòng mở rộng đang chỉnh lại video, mỗi người đều có một trăm phần trăm tinh thần cùng với nhiệt huyết.

Gần tới tám giờ, Khương Dao đến phòng tin tức và kỹ thuật ở dưới lầu, nơi này đợi lát nữa sẽ có đầy đủ tình huống tiêu thụ, mọi người có thể lập tức xem kết quả.

Tiếng bước chân, tiếng bàn phím, tiếng nói chuyện ở bên tai tầng tầng lớp lớp vang lên. Giờ phút này tim của Khương Dao đập thật nhanh. Cô nhìn các nhân viên ở xung quanh mình, trong đó có mấy người thần sắc

mệt mỏi vì mấy ngày nay cơ hồ mỗi đêm đều ngủ ở công ty. Tất cả những việc bọn họ làm đều xuất phát từ nội tâm muốn cống hiến chính mình lực lượng, vì chính là đêm nay.

Cổ Mục Niên ngồi ở chính giữa màn hình LED cùng mọi người chờ đến tám giờ.

Thời gian tích tắc, kim đồng hồ đi đến 19:55:30, mỗi người đều nín thở chờ đợi.

19:55:45...

19:55:55...

20:00:00.

Tám giờ đúng, màn hình đang tối đen bỗng sáng lên.

Đập vào mắt chính là hình ảnh sáng sớm của mùa hè, sau đó một nữ sinh mặc đồng phục đang đạp xe, tóc dài bay bay trong gió, mấy giây sau, có một chiếc xe đi tới, người lái xe là một nam sinh.

Lập tức vang lên tiếng nói nội tâm của nam sinh: “Tớ thích cậu đã bốn năm rồi.”

Đoạn video này, nhân vật chính là Phía Nam Nam cùng Vụ Hạnh.

Tiếp theo hình ảnh chuyển đến trường học, hai người cùng đi vào phòng học, lập tức xuất hiện mặt nam nữ chính, qua trang điểm bọn họ xem qua đều giống như học sinh cấp 3 vậy.

Hình ảnh tiếp tục đi tươi phía trước, hai người là bạn bàn trên và bàn dưới, hiện lên hình ảnh Phía Nam Nam ngồi ở đằng sau ngốc ngốc nhìn bộ dáng của Vụ Hạnh, lúc Vụ Hạnh ở trên lớp bù ngủ thì Phía Nam Nam vụng trộm quạt cho cô ấy mát.

Tiếp tục hình ảnh chuyển đến sân thể dục, nhà ăn, sân bóng rổ hình ảnh, mỗi hình ảnh đều thấy Phía Nam Nam để ý Vụ Hạnh, không ai biết là Vụ Hạnh có ý với Nam Nam hay không. Câu chuyện này có chút chua chua ngọt ngọt.

Hình ảnh đột nhiên tối sầm lại, sau đó sáng lên. Trong video xuất hiện một cái hẻm nhỏ, Phía Nam Nam đứng ở đèn đường mờ mờ, cầm di động nhìn tin nhắn

(Cậu đến hẻm sau một chút, tớ có việc tìm cậu. —— Phía Nam Nam)

(A? Tớ hiện tại không rảnh, có vài bạn học nữ uống say, có chuyện gì đợi lát nữa lại nói nha. —— Vụ Hạnh)

Độc thoại lại tiếp tục vang lên bên tay, “Tớ đêm nay muốn nói cho cậu biết rằng tớ thích cậu, tớ đã chuẩn bị xong hết cả rồi nhưng cậu lại không đến.”

Hình ảnh lại dần dần tối xuống. Khương Dao nhìn thấy Phía Nam Nam ở trong video biểu tình thất bại, trong lòng lại căng thẳng.

Tất cả mọi người rất chờ mong tiếp theo sẽ phát triển như thế nào.

Hình ảnh lại sáng lên còn là ban ngày. Ở một tòa nhà, một người con trai mặc tây trang xuất hiện tại trong tầm nhìn, cầm trong tay một cái hộp.

Màn ảnh cho thấy đây là hộp trang sức cho hoạt động thất tịch của Chí Sinh lần này!

Tiếp theo đột nhiên xuất hiện một trận thanh âm huyền ảo, “Tân nương đã đến, đứng ở bên cạnh tân lang.”

Camera chiếu đến gương mặt của Phía Nam Nam, cậu ấy mang theo cười, nhìn theo hướng của cậu ấy liền thấy Vụ Hạnh xuất hiện với bộ váy cưới lộng lẫy.

Đây là hai người ở cùng một chỗ, còn chuẩn bị kết hôn!

Phía Nam Nam ôm cô ấy, chậm rãi mở hộp trang sức của Chí Sinh ra, sản phẩm thất tịch của Chí Sinh hiện ở trước mắt mọi người, vô cùng xinh đẹp.

Phía Nam Nam chậm rãi đem nhẫn đeo vào ngón tay áp út của Vụ Hạnh, cuối cùng vang lên bên tai một câu độc thoại: “Hoàn hảo, cuối cùng cậu vẫn xuất hiện.”

Âm nhạc vẫn còn vang ở bên tay, màn hình dần dần tối, tất cả mọi người đều cho rằng video đã kết thúc, thế nhưng hình ảnh lại quay về cái đêm Phía Nam Nam chuẩn bị thông báo.

Không nghe được lời đối thoại của hai người, mọi người chỉ thấy Vụ Hạnh xuất hiện, cuối cùng màn hình xuất hiện hình ảnh Phía Nam Nam cúi đầu hôn Vụ Hạnh.

Sau khi video chấm dứt, hiện lên chính là hình ảnh bộ trang sức thất tịch của Chí Sinh.

Sau khi xem xong, Khương Dao mới phát hiện hốc mắt đều ướt một chút. Trong văn phòng lập tức phát lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Dương Nhược ngồi ở bên cạnh Khương Dao, lôi kéo cô nói: ” Quá tuyệt vời, rất cảm động a.”

Khương Dao kích động gật đầu, hiệu quả so với dự đoán của cô tốt nhiều lắm. Lúc này, Cố Mục Niên vừa vặn quay đầu lại, cô vui vẻ vụng trộm đưa lên một ngón tay cái cho anh

Một lát sau, Cố Mục Niên đứng lên, đi vào phòng tin tức kỹ thuật tất cả mọi người đều đi theo phía sau anh.

Người làm tin tức ngồi ở trước máy tính, nhìn chăm chăm máy tính không nói được lời nào, đột nhiên trong lòng mọi người lộp bộp một chút, có phải tình huống không tốt lắm hay không?

Mấy giây sau, người đó phát ra thanh âm kích động: “Bắt đầu tăng rồi!!” “Cố Tổng, sau khi video phát ra được năm phút, dự thu của chúng ta đã đạt đến gần 2000 khoản, hiện tại... mỗi phút gia tăng 100 khoản xu thế! Thật tốt lắm a! Hôm nay mới chỉ là ngày đầu! So với năm rồi, năm nay thật sự... Thật sự lợi hại!”

“Oa! Lợi hại thật a!”

Sau khi kết thúc hoạt động thất tịch, lượng tiêu thụ của Chí Sinh xếp hàng thứ hai, tương xứng với Bội Cầm, Chí Sinh ở bộ đàm tiêu phí thị trường vẫn không ngừng tăng lên, địa vị của nó trong nhanc hiệu châu báu ở Trung Quốc bắt đầu bay lên, thẳng được danh tiếng. Đây là chuyện của sau này.

Còn giờ phút này, tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, cười ha hả, ngay cả Cố Mục Niên cũng không che dấu được nụ cười của mình. Khương Dao nghe vậy, trong lòng phảng phất có thêm dũng khí, một cảm giác hạnh phúc to lớn trào dâng trong lòng.

Cố Mục Niên nhìn chung quanh một vòng, giọng điệu vững vàng mà hữu lực: “Cám ơn mọi người đã chịu cực khổ. Tôi tin rằng, trận này Chí Sinh nhất định thẳng vô cùng xinh đẹp, mỗi người ở đây đều vô cùng ưu tú.”

Mọi người hoan hô, vỗ tay, ném văn kiện trong tay xuống, kích động ôm nhau, rất nhiều người hốc mắt đã ướt – những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Khương Dao cùng những người bên cạnh ôm lấy nhau, mọi người cười thành một đoàn, chờ đến lúc cô buông tay ra thì liền nhìn thấy Cố Mục Niên đang nhìn cô.

Anh thu hồi ánh mắt, cười cười: “Bất quá chúng ta không thể khinh

thường, còn có 2 cái video nhỏ, mọi người còn phải vất vả hai ngày nữa. Vừa rồi tôi đã bảo tiểu lý đi mua bữa ăn khuya xem như khao mọi người.”

“Cám ơn Boss!”

Hôm nay sau khi hết bận, Khương Dao thật sự nhịn không được liền tính toán trở về chung cư. Cô nhắn tin cho Cố Mục Niên nói cho anh biết.

Lúc cô đi đến cửa thang máy, anh lại đột nhiên xuất hiện.

Thừa dịp không có người, cô cùng anh chia sẻ niềm vui sướng của đêm nay, cô tán dương: “Cố Mục Niên, anh thật lợi hại. Anh sẽ khiến cho Chí Sinh ngày càng trở nên hùng mạnh.”

Cô cười rộ lên liền thấy anh tiến lại gần, một giây sau, liền ôm lấy cô, đem nàng ấn vào trong lòng ngực.

Tim cô đập thật nhanh, cô ngửi đượm mùi hương nhàn nhạt trên người của anh “Ân...”

Một lát nữa có người đi qua thì phải làm sao.

Anh tựa hồ liều mạng, cúi đầu nói nhỏ ở bên cô: “Khương Dao, anh rất vui vẻ là em ở bên cạnh anh, cùng anh đánh thắng trận này.”

Trong lòng cô nhộn nhạo, bị lời của anh xông đến làm cho đầu óc trống rỗng.

Anh buông cô ra, sờ sờ đầu của cô, “Chu Mộc ở dưới lầu chờ em, anh ta sẽ đưa em trở về.”

“Vậy lúc nào anh trở về?” Cô hỏi.

“Sẽ nhanh thôi, còn có chút việc.”

Cô mặc dù mệt, nhưng là lại cười đến rất nhẹ nhàng, “Vậy anh cũng phải về sớm một chút ~”

Anh sờ sờ cái gáy của cô, “Ân, về đến nhà em phải nhắn tin cho anh.”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, thì video lại nói lên câu chuyện của cặp đôi phổ thông, mặc dù chỉ là một đôi phổ thông tình nhân nhưng bởi vì câu chuyện ấm áp nên nhận được rất nhiều phản ứng tốt. Thậm chí hoạt động lần này của Chí Sinh trở thành hot search trên weibo, cho nên có rất nhiều người tiêu thụ quan tâm đến Chí Sinh.

Hơn nữa hoạt động thất tịch lần này, Chí Sinh cung cấp cho người tiêu thụ rất nhiều thông tin còn phục vụ rất chu đáo tận tình, vì thế mọi người

đối với Chí Sinh đều khen ngợi không thôi.

Thất tịch là ngày thứ sáu, Chí Sinh phát cái video cuối cùng. Sau khi video kia kết thúc, tiêu thụ ngạch lại bay lên, hiện ra xu thế bốc lửa. Có đơn đặt hàng đều xếp hàng đến một tháng sau. Trong khi đó phản ứng của Bộ Cấm thì không có tốt như vậy tốt.

Đến tận bây giờ mới thôi, Chí Sinh đánh một trận vô cùng xinh đẹp để khắc phục khó khăn. Trong văn phòng, mỗi nhân viên đều kích động khó diễn tả bằng lời, Cố Mục Niên liền bảo hôm nay có thể tan tầm sớm, cho mọi người có thời gian đi chơi thất tịch.

Dương Nhược đi đến bên cạnh Khương Dao, cười nói: “Khương Dao, em chừng nào thì trở về a?”

“Em khả năng còn muốn ở lại lát nữa, đem bản thảo sửa sang lại một chút, chị muốn đi sao?”

Dương Nhược ngại ngần gật đầu: “Có người... Tới đón chị.”

Khương Dao ra vẻ bình tĩnh, “ Là bạn trai sao!”

“Không phải, ” chị ấy đỏ mặt phủ nhận, “Còn chưa ở cùng một chỗ đâu.”

Khương Dao nhìn chị ấy thẹn thùng, quả nhiên chính là bị tình yêu làm say đắm ngay cả không khí bởi vậy mà đều trở nên ngọt ngào.”VẬY chị đi nhanh đi ~ ”

Khương Dao nhìn Dương Nhược rời đi, thu hồi ánh mắt, lại không tự được chủ thờ dài.

Hôm nay là thất tịch, nhưng mà cô lại độc thân chỉ có thể ăn thức ăn cho chó thôi.

Aidaaa.

Cô đánh rớt tâm tư, trước tiên đem bản thảo sửa sang xong, sau đó đi đến văn phòng của Cố Mục Niên.

Cô mở cửa phòng làm việc ra, đi vào, liền nhìn thấy Cố Mục Niên ngồi ở trước bàn làm việc, cả người dựa lưng vào trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô đi qua, đem USB để lên bàn, nhẹ giọng nói: “Bản thảo ở trong này.”

Anh ứng tiếng nhưng không có mở mắt ra.

Khương Dao nhìn anh mệt thành như vậy, đau lòng bĩu bĩu môi, sau đó rón ra rón rén đi đến phía sau lưng anh.

Ngón tay cái của cô đặt lên huyệt thái dương của Cố Mục Niên nhẹ nhàng xoay tròn rồi vuốt nhẹ.

Anh mở mắt ra, đầu vừa động, Khương Dao liền mở miệng ngăn lại, giọng điệu mang theo ôn nhu: “Đừng nhúc nhích.”
Cô nói xong, không nghĩ đến anh sẽ ngồi im, anh lẩn nữa nhắm mắt lại, bộ dáng còn rất hưởng thụ, cô thấy vậy khóe miệng cũng cong lên.

-----oOo-----

Chương 21: - Tặng quà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao xoa bóp trong chốc lát, Cố Mục Niên bắt lấy tay của cô, nhẹ giọng nói câu “Cám ơn” sau đó buông ra.

” Anh có ổn hơn không?” Cô hỏi.

Anh mở mắt ra, mi mục tuấn lãng, “Anh lúc nào cũng ổn.”

“Ân...” Khương Dao đi đến trước mặt anh, hỏi: “Vậy bây giờ anh có làm việc gì nữa không?”

Anh hỏi lại: “Em làm xong việc rồi sao?”

“Vâng.”

Anh đứng lên, cầm lấy túi công văn, bàn tay của anh đặt lên lưng của cô, đẩy cô đi về phía trước, “Để anh chở em về nhà nghỉ ngơi một chút nha.”

Khương Dao cũng thật sự rất mệt mỏi, muốn về nhà thả người ở trên giường a.

Lên xe, cô nhìn thấy Hác Bội Bội nhắn tin tới giới thiệu triển lãm ngọn đèn đại hình ở T thị tối nay. Lần này ngọn đèn triển lãm là chính là cố ý tổ chức vì thất tịch, để các cặp tình nhân đến ảnh chụp như vậy rất lãng mạn.

Khương Dao hỏi Hác Bội Bội có phải muốn đi cùng cô hay không. Ai ngờ Hác Bội Bội nói đêm nay cô ấy không rảnh, trong nhà có chuyện, chính là nói cho Khương Dao biết để cô mang theo người bạn trai nào đó đi cùng.

Khương Dao không nói gì... Kiếm đâu ra một người bạn trai để đi cùng. Về phần cô, cô lại không muốn một mình đi xem trong khi ai ai cũng có đôi có cặp dắt nhau đi, thật tủi thân a.

Cô tắt di động, liền nghe được thanh âm trầm thấp của Cố Mục Niên: ” Em đang xem cái gì vậy?”

“Nga... Bội Bội cho em biết tin đêm nay có ngọn đèn triển lãm ở họa vườn hoa phía nam.”

“Em đi cùng Bội Bội sao?”

“Cậu ấy không rảnh. Em chắc cũng sẽ không đi.”

Cố Mục Niên cũng không có nói thêm cái gì.

Đến tiểu khu, Khương Dao liền đi ngủ, lúc cô tỉnh lại thì mặt trời đã xuống núi.

Chuông điện thoại vang lên là Cố Mục Niên gọi đến bảo cô ra mở cửa cho anh.

Cô mở cửa liền nhìn thấy anh đứng ở cửa. Hôm nay anh không mặc tây trang và đi giày da mà là áo T-shirt trắng bình thường cùng với màu đen quần, khí chất của anh càng thêm tuấn lãng thanh tuyền.

Cô có chút khó hiểu, anh sang đây có chuyện gì?

Cố Mục Niên đi đến, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng điệu bình thường: “Đêm nay có sắp xếp gì hay không?”

Khương Dao ngẩng đầu, con người bị ánh đèn chiếu vào làm cho nó trở nên long lanh, “Không có, làm sao vậy?”

Dưới đáy mắt của anh lướt qua một tia cười nhưng giọng điệu vẫn như cũ không có thay đổi: “Vậy tối nay cùng anh đi ra ngoài một chuyến.”

“A?”

“Dù sao...” Anh ho nhẹ một tiếng, “Chúng ta đều đều độc thân.”

Khương Dao nghe vậy lập tức hiểu ý tứ của anh. Dù sao anh cũng là một người cô đơn nhàm chán, muốn cùng cô ra ngoài cho hết thời gian a? Cô đối với này không có phản đối dù sao cô cũng cảm thấy đang rất nhàm chán.

Cô cười nhẹ, không khỏi trêu chọc: ” Bên người Cố tổng có rất nhiều vây người mà? Tại sao vẫn một mình thế?” Nếu đêm nay anh tùy thích mà gọi đều có thể hẹn ra một đám người.

” Trường hợp đặc biệt muốn đi cùng em.” Anh nheo mắt nắm lấy cái gáy của cô, giọng điệu mang theo một chút mệnh lệnh: “Nhanh lên đi, chuẩn bị một chút.”

Cô hào phóng đáp: “Vậy anh đợi em một lát nha, em đi tắm rửa một cái.”

Bốn mươi phút sau, cô từ trong phòng ngủ đi ra, đi đến ngồi ở trước mặt Cố Mục Niên, hỏi: ” Anh thấy em hôm nay như thế nào? Có xinh hay không?”

Anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào cô.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh lục, váy thắt eo hiện ra cái eo nhỏ, bên cạnh làn váy là hình lá sen. Hôm nay cô chỉ son môi màu nhạt, không có đánh phấn, còn tóc thì cô thả sau lưng, nhìn cô rất động lòng người.

Anh thu lại ánh mắt, yên lặng chớp mắt một cái, sau đó trầm ngâm nói: “Ừm.”

Khương Dao bĩu môi, “Ừm” là có ý gì...

Anh đứng lên, hỏi cô: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

“OK.”

“Vậy thì đi thôi”

Cô đi theo phía sau lưng anh, đi đến chỗ hành lang gần cửa ra vào. Khi cô im lặng nhìn thấy bóng dáng của anh thì trong lòng dâng lên một loại cảm giác vui sướng nhàn nhạt. Không biết bởi vì cái gì mà tâm tình của cô bây giờ đang rất tốt.

Hai người đi xuống lầu, Khương Dao thấy anh đi lấy xe, liền ngăn cản anh: “Chúng ta đi bộ đi. Hôm nay trên đường nhất định sẽ rất đông người, đi xe thật sự rất bất tiện đó. Hơn nữa vừa vặn có thể tản tản bộ, hít thở một chút không khí trong lành cũng rất tốt.”

Anh không phản đối liền cùng cô sóng vai đi trên đường. Đầu tiên hai người đi ăn cơm, sau đó mới chậm rãi đi họa vườn hoa ở phía nam. Bóng đêm dần tối xuống, đèn nê ông bắt đầu sáng lên. Khương Dao cùng anh đi, ở trên đường thì rất náo nhiệt, trong tay cô cầm một cái bánh ngọt, là lúc mới ăn cơm xong cô đi ngang qua tiệm bánh ngọt lên đứng lại mua.

Cố Mục Niên còn cười nhạo một câu “Ngây thơ”, nói cô từ nhỏ liền thích ăn những này đồ món đồ ngọt này. Lúc Khương Dao học ở sơ trung, khi nào đến giờ tan học cô hay đến nhất trung tìm Cố Mục Niên, trên đường trở về đều sẽ đi mua một cái bánh ngọt. Tiệm đồ ngọt ở gần nhất trung rất ngon, khi nào cô tan học đi qua mua cũng đều phải xếp hàng.

Mà mỗi lần xếp hàng, đều là Cố Mục Niên đi mua bảo Khương Dao ở bên ngoài chờ.

Cô cắn miếng bánh, bình luận: ” Vẫn là bánh ở nhất trung là ngon nhất.” Cố Mục Niên mỉm cười, trêu ghẹo: “Để anh xem khi nào rảnh anh sẽ dắt

em đến nhất trung ăn”

“Vâng.” Cô vui vẻ nở nụ cười giống như con nít vậy

Cô tiếp tục ăn bánh, đột nhiên cảm giác tay trái của mình bị cầm lại. Là Cố Mục Niên cầm tay cô!

Trong lòng cô hoảng sợ một chút, còn chưa phản ứng kịp, liền nghe anh giải thích: “Quá nhiều người, anh sợ em va phải người nào đó. Em cứ từ từ ăn để ăn dặt em đi.”

Cô nhìn thấy sắc mặt của anh rất bình tĩnh, cho nên cô cũng biết là mình nghĩ nhiều mà thôi. Cô không giãy dụa an tâm để anh dặt đi. Dù sao đây cũng phải là lần đầu tiên bọn họ nắm tay.

Hai người đi về phía trước, Khương Dao không nghĩ đến sẽ gặp được Dương Nhược.

Dương Nhược đang nói nói cười cười cùng một người đàn ông đi tới, khi chị ấy nhìn thấy Khương Dao, đầu tiên là kích động muốn đến chào hỏi nhưng chị ấy lập tức nhìn rõ mặt người đàn ông đang nắm tay Khương Dao. Dương Nhược trong nháy mắt liền giống như hóa đá.

Khương Dao cũng sững sờ ở tại chỗ, Cố Mục Niên vừa mới vừa nhìn liền không nhớ rõ người phụ nữ này là ai, mấy giây sau mới nhớ lại đây là Dương Nhược. Nhưng mà sắc mặt của anh không hề gợn sóng, nên vẫn nắm tay của Khương Dao như bình thường..

“Khương Dao... Cố Tổng...” Dương Nhược hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không. Cố Tổng cùng Khương Dao hai người tay trong tay đi tới a!! Đây là tình huống gì a! Chẳng lẽ Khương Dao đã cùng Cố Tổng wua lại mờ ám hay sao?

Đầu óc của Dương Nhược trong khoảng thời gian ngắn kinh ngạc đến trống rỗng.

Khương Dao bận rộn tránh tay của Cố Mục Niên, giải thích: “Dương Nhược, cái kia... Chị hiểu lầm rồi...”

“Không có việc gì!” Chị ấy lập tức phủ nhận, Dương Nhược làm sao dám làm cái gì trước mặt Cố tổng: “Tôi cái gì cũng không thấy, hai người tiếp tục, tôi...tôi đi trước đây!”

Dương Nhược kéo người đàn ông bên cạnh bước đi thật nhanh.

Cô vẫn còn đang sững sờ, lòng bàn tay lại một lần nữa bị nắm lấy, Cố Mục Niên mỉm cười nói nhỏ: “Không có việc gì, khi trở về em giải thích

một chút là được.”

Cô thật là đau đầu. Dương Nhược khẳng định lại nghĩ sai, dù sao nếu là người khác nhìn thấy cô cùng đại boss đi ở trên đường cũng đều sẽ hiểu sai.

Huống chi...cô và anh còn nắm tay nhau, đột nhiên cảm giác hai má nóng lên.

“Cố Mục Niên, ” Cô gọi anh, “Bằng không chúng ta không cần nắm tay nếu lát nữa gặp người quen sẽ hiểu lầm đó...”

Ai ngờ vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, tiếp tục đi về phía trước, “Em chột dạ cái gì.”

“...”

Hai người đi tới họa vườn hoa phía nam, Cố Mục Niên liền nói: “Không phải thích ngọn đèn triển lãm sao? Đi vào đi dạo thôi.”

Ánh mắt của cô sáng lên, “Vâng”

Từ xa liền nhìn thấy những ngọn đèn triển lãm thật rực rỡ. Lúc hai người đi tới, có người phát vòng tay huỳnh quang miễn phí. Người đó đưa cho bọn họ, mỗi người một người một cái.

Cố Mục Niên vốn đã không thích cái này, nhưng Khương Dao vẫn cứng rắn muốn anh đeo lên.

Ngọn đèn triển lãm so với trong tưởng tượng của Khương Dao còn đẹp mắt hơn, chính phủ năm nay là dùng đại công phu. Có rất tình nhân lui tới, người trẻ tuổi chiếm đa số.

Khương Dao lấy điện thoại di động ra đưa cho Cố Mục Niên, “Anh chụp giúp em một tấm.”

Cô đứng ở một ngọn đèn dưới tán cây, Cố Mục Niên cơ bản không thích ứng được với nơi đông đúc náo nhiệt này nhưng khi nhìn thấy cô cười đến mắt ngọc mào ngài, tâm của anh không tự chủ được liền mềm nhũn ra.

Anh giúp cô chụp mấy tấm, sau đó đem di động đưa cho cô.

“Nha còn rất dễ nhìn.” Cô cười hì hì.

Tay của anh đặt lên đầu của cô xoa nhẹ vài cái, khóe miệng cong lên:

“Đi thôi.”

Khương Dao có thể cảm giác được tâm tình đêm nay của Cố Mục Niên cũng rất tốt. Ít nhất mà nói, anh có thể nguyện ý cùng cô tới nơi náo

nhật này, giúp cô chụp ảnh... Thật sự là hiếm có.

Đi đến một nơi ít người, Cố Mục Niên giữ cô lại.

“Nhắm mắt lại đi.” Anh nói.

Khương Dao không rõ ràng cho lắm, mắt vẫn mở tình, sau đó lại nghe anh nói, “Nghe lời nào.”

Cô đành phải nhắm mắt lại.

Cô nghe được một trận thanh âm sột soạt, một lát sau, cũng cảm giác được trên cổ có cái gì đó lạnh lẽo dán lên.

Cô mở mắt ra nhìn là một cái vòng cổ!

“Cố Mục Niên...”

Khóe môi anh mang theo ý cười, hai tay anh vòng qua cổ của cô, giúp đeo vòng cổ.

Cô nường theo ngọn đèn, thấy rõ mặt dây chuyền: “Đây là thiết kế ở trong tập tranh mà trước kia anh vẽ mà”

Lúc trước ở thư phòng của anh, cô nhìn thấy tập tranh của anh vẽ trang sức này, lúc ấy Khương Dao còn nói rất thích. Không nghĩ đến anh sẽ làm nó ra!

“Ân.”

Khương Dao sờ mặt dây chuyền, ngẩng đầu nhìn đôi mắt của anh, trái tim của cô đột nhiên loạn loạn “Tại sao anh lại tặng em cái này...”

“Không phải em rất thích sao? Bởi vậy nên anh bảo nhà máy làm. Xem như...đây là quà để cảm ơn em vì lần này đã cung cấp cho Chí Sinh một ý tưởng thật tịch rất tối”

Thì ra là như vậy.

Cô cảm động gật đầu, “Em rất thích, cảm ơn anh.”

Anh nhin không được néo néo vài cái trên gương mặt của cô, “Mang theo nó, không cho lấy xuống.”

Nghe giọng điệu của anh, cô buồn cười nói: “Vâng.”

Bên kia, trong văn phòng của Bội Cẩm. Đỗ Yến đem văn kiện số liệu tiêu thụ mà phòng kĩ thuật mang lên đem ném xuống đất.

Cấp dưới thần sắc kinh sợ nhưng chỉ có thể im lặng.

“Lần này thế nhưng lại để Chí Sinh đoạt số định mức ở trên thị trường của chúng ta, các người làm chuyện gì vậy?!” Lần này kế hoạch cho thất

tịch của Bội Cẩm là khuyến mãi các mặt hàng trang sức và đẩy ra sản phẩm mới vốn tưởng rằng số lượng tiêu thụ tốt lắm nhưng lại không nghĩ rằng bị “Chí ái” của Chí Sinh đánh bại

“Chúng tôi cũng không nghĩ đến, người tiêu thụ lần này sẽ mua của Chí Sinh. Nhưng là Đỗ tổng, lượng tiêu thụ của chúng ta so với năm rồi vẫn cao hơn 5%.”

Đỗ Yến án mi tâm, giọng điệu không cam lòng: “Dòng nước dù có chả xiết thì cũng tiến, không tiến thì sẽ hư.”

“Đỗ tổng, lần này là vì người đại nói bên Chí Sinh xảy ra vấn đề nên mới có thể làm cho bọn họ đi đường vòng lối tắt. Mèo mù gặp phải lão chuột chết mà thôi.”

Đỗ Yến cười lạnh một tiếng, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Chúng ta tất yếu phải nắm chặt lấy thị trường, bây giờ ở thị trường Chí Sinh vẫn còn rất kém.”

Thứ hai, lúc Khương Dao đến Chí Sinh, thời gian đến giờ làm việc còn trong chốc lát.

Dương Nhược đến tìm cô, “Chị nhiều mua một cái bánh mì cho em”

“Cám ơn chị.” Khương Dao cười cười.

Dương Nhược cùng cô nói vài câu chuyện phiếm liền nói đến chuyện tối thứ sáu, “Dù sao em cùng Cố Tổng là thanh mai trúc mã a, khó trách chị hay cảm thấy Cố Tổng bình thường rất chiếu cố em”

“Đêm đó gặp hai người nắm tay...chị đều hiểu lắm.”

Khương Dao cũng có chút xấu hổ, “Không phải như chị nghĩ, anh ấy giống như là ca ca của em vậy. Đúng rồi, trước hết chuyện này chị đừng nói cho người khác biết, em không muốn người khác nghĩ quá nhiều.”

Dương Nhược vỗ vỗ bả vai cô, cam đoan nói: “Yên tâm, chị sẽ đem chuyện này giữ ở trong bụng.”

Trong chốc lát cũng đến giờ làm việc. Cố Mục Niên đến công ty, liền thông báo cho các trưởng phòng là chuẩn bị họp

Khương Dao nghe Giang Dung thông báo, cô cũng muốn tham gia cuộc họp lần này. Cô biết hôm nay nhất định sẽ báo cáo “Chiến tích” của hoạt động thất tịch.

Chí Sinh, đến cùng là làm được thế nào?

Cô thực chờ mong.

Lúc cuộc họp bắt đầu, đầu tiên là báo số lượng tiêu thụ: “Thông qua hoạt động lần này, tháng này tiêu thụ ngạch của chúng ta cao hơn 50%, riêng việc này động lượng tiêu thụ tính đến bây giờ cũng đã đạt tới gần 6000 khoản, đặt trước đơn đã đến ba tháng sau. Vượt qua Bội Cấm, so với năm rồi lượng tiêu thụ của chúng ta chênh lệch rút nhỏ 60%. Tương lai...một mảnh sẽ tốt lắm đây.”

Mỗi người nghe vậy, kích động vỗ tay hoan hô, Khương Dao không hiểu lắm về những này số liệu phân tích, nhưng mà nghe câu nói sau cùng liền vui mừng.

Tiếp theo các phòng ban bắt đầu báo cáo thành quả, sau khi kết thúc, đến lượt Cố Mục Niên phát ngôn, tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

“Kết quả như thế này thì tôi cũng đã nghĩ qua. Bởi vì nhìn mọi người cố gắng như vậy tôi liền biết chúng ta xứng đáng có được thành tích như vậy.” Anh vỗ tay kích lệ mọi người, trong phòng họp lại một lần nữa bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Cố Mục Niên nói tiếp: “Tiệc ăn mừng là nhất định phải có.”

“Oa nga ~” mọi người vừa nghe câu này, hứng thú liền tăng vọt.

“Tiệc ăn mừng lần này tạm quyết định là tối thứ sáu. Đến lúc đó chúng ta sẽ bao một cái sân lớn ở bên ngoài, cụ thể giao cho phòng hậu cần xử lý.”

Sau khi hội nghị kết thúc, Dương Nhược kích động giữ chặt tay Khương Dao nói: “Chờ mong tiệc tối thứ sáu a, đêm đó sẽ có rất nhiều người nhất định sẽ có rất nhiều soái ca.”

Khương Dao điểm xuống trán chị ấy một cái: “Chị đã có bạn trai rồi a.”

“Ai nha chị nói đùa nhưng em ngược lại là có thể suy nghĩ một chút a, chị nhớ tiệc tối năm trước có hai đồng nghiệp nữ đều thoát độc thân.”

Khương Dao cảm giác đối với hoạt động “Đại hình thân cận” không quá hứng thú, tuy rằng Chí Sinh không phản đối yêu đương trong công ty nhưng mà cô có cảm giác tìm nhân viên trong công ty yêu đương rất xấu hổ, về sau nếu như chia tay, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy thật sự rất xấu hổ a.

Khương Dao cảm thấy, liền xem như đi chơi thôi.

Ai ngờ ý định của cô là như thế nhưng lúc nghỉ trưa có người đàn ông đi

lên tìm cô.

“Tôi... Tôi tên là Lý Nhữ, tôi ở phòng nhân sự, không biết cô có còn nhớ tôi hay không.”

Khương Dao mơ hồ nhớ lại, chính là ngày đầu tiên cô tới phỏng vấn, người này là người đã tiếp đón cô.

“Tôi có chút ấn tượng.” Cô mỉm cười, “Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Lý Nhữ trời sinh tính ngại ngùng, giờ phút này nhìn thấy Khương Dao mỉm cười tâm trí của anh ấy cũng đang rất rối loạn. Anh xoa xoa hai bàn tay, giọng điệu có chút nhỏ: “Không biết tối thứ sáu em đây có bạn trai không? Tôi muốn mời em...làm bạn gái.”

Khương Dao kỳ thật gần đây có nghe được một ít tin đồn nói ở phòng nhân sự có một người đàn ông rất thích cô, muốn đuổi theo cô. Cô không tin là thật, nhưng mà hôm nay nhìn thấy Lý Nhữ lại nghe thấy câu nói kia của anh cô liền đoán được tâm tư của anh.

Nhưng mà cô đối mặt tình yêu lại rất coi trọng nhân duyên, cảm thấy cùng anh ở một chỗ cô không có cảm giác, cho nên cô lấy một cái cố cự tuyệt nói: “Tôi có bạn trai rồi, xin lỗi.”

Lý Nhữ cuối cùng thất vọng mà về. Mà Cố Mục Niên đứng ở trước văn phòng, đều thấy toàn bộ cảnh này

Tiểu lý ngồi ở vị trí của mình, liền nhìn thấy mặt boss đen kịt, ánh mắt phảng phất mang theo lệ khí. Anh ta nhìn theo ánh mắt của Cố Mục Niên liền nhìn thấy Khương Dao... Cùng một người đàn ông khác ở cùng một chỗ.

-----oOo-----

Chương 22: - Chớ chọc tránh phiền toái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả nhiên sắc mặt của Cố tổng không tốt lắm.

Anh ta suy nghĩ liền thấy Cố Mục Niên đi đến chỗ của mình. Tiểu Lý lập tức đứng lên.

“Cố tổng.”

“Biết người đàn ông vừa rồi đến tìm Khương Dao là ai không?” Cố Mục Niên không cần hỏi liền biết tiểu lý khẳng định chú ý tới.

Tiểu lý trầm tư một chút, “Là nhân viên phòng nhân sự tên là Lý Nhữ. nghe người của công ty nói...”

“Nói cái gì?”

Tiểu Lý thật thà nói: “Cậu ta giống như đối Khương Dao tiểu thư rất có hảo cảm, dù sao cũng không biết có phải hay không, hay chỉ là tung tin vịt”. Tiểu lý giờ phút này ở trong lòng đã muốn nói với Lý Nhữ một vạn câu xin lỗi.

Cố Mục Niên nghe vậy, đôi mắt như mực bình tĩnh cảm xúc. Anh trầm mặc ba giây, ánh mắt lại nhìn về phía tiểu lý, “Cậu đi hỏi Khương Dao thứ sáu có bạn trai không, không được nói là tôi hỏi.”

Tiểu lý: “??!!” Excuse me lấy danh nghĩa của anh tới hỏi?!

Cố Mục Niên một chút cũng không cho anh cơ hội do dự bỏ lại câu nói sau cùng: “Hỏi xong thì đến phòng làm việc nói cho tôi biết.”

Tiểu lý đầu đầu đứng lên, đi tìm Khương Dao, Khương Dao thấy anh ta đến, liền hỏi có phải là Cố Mục Niên tìm cô hay không.

“Không phải, Cố Tổng chính là quan tâm cô một chút, hỏi cô đã ăn cơm ăn chưa.”

“Ân, ăn rồi?”

“Ân...”

Khương Dao thấy bộ dáng xấu hổ của tiểu lý cô cũng là không hiểu

chuyện gì: “Là anh ấy có chuyện tìm tôi?”

“Không, tôi chính là tùy tiện hỏi cô một chút... Tối thứ sáu cô có bạn trai không?” Tiểu Lý bây giờ rất muốn cắn lưỡi tự sát.

Khương Dao ngẩn ra, chẳng lẽ tiểu lý muốn cùng cô???” Anh đây là muốn tìm tôi...”

“Không có không có! Tô chit là đơn thuần hỏi một câu.”

Khương Dao và tiểu lý tương đối quen thuộc, liền ăn ngay nói thật:

“Trước mắt thì không có, tôi cũng có thể sẽ không tìm bạn trai, không có quy định nhất định phải có bạn trai mà, đúng không?”

“Không có.” Tiểu Lý thở một hơi, cuối cùng trở về báo cáo kết quả. Anh đem tin tức báo cáo cho Cố Mục Niên, sắc mặt của Cố Mục liền hòa hoãn đi rất nhiều.

Rất nhanh đã đến thứ sáu. Đến giờ tan tầm, Cố Mục Niên theo thường lệ đưa Khương Dao trở về.

Đến cửa chung cư, Cố Mục Niên nói: “Em thay quần áo xong gọi điện thoại cho anh, anh dẫn em đi.”

Khương Dao lại bác bỏ: “Không được, đêm nay, em hẹn đi cùng với Dương Nhược rồi. Nếu mà em đi cùng với anh xuống xe sẽ bị người khác nhìn thấy thì sao.”

Cố Mục Niên nhíu nhíu mày, “VẬY hai người đi qua đó như thế nào, mặc váy không có phương tiện.”

“Cũng là...”

Anh biết là cô lo lắng đồn đãi, cho nên anh cũng không thể làm quá mức, “Đợi một lát nữa, anh bảo Chu Mộc lấy chiếc xe khác đến để đưa các hai người đi qua.”

Cô ngẩng đầu, giọng điệu tình tình: “Có thể hay không, quá phiền toái...”

Anh đặt tay lên đầu của cô, ngữ khí kiên định: “Nghe lời.”

Cho nên cô đành phải đáp ứng.

Buổi tối, cô cùng Dương Nhược tới nơi tổ chức tiệc ăn mừng. Hôm nay có rất nhiều nhân viên, vượt qua sự tưởng tượng của Khương Dao, sân ở đây cũng rất lớn. Các cô gái mặc lễ phục tin xảo, còn đàn ông thì mặc tay

trang, mặt mang theo tươi cười.

Khương Dao một thân váy dài, cổ chữ V sa mỏng, trước ngực điểm tuyết sáng mảnh, thoáng lộ lưng, đem dáng người của cô lộ ra rất đẹp. Cùng với diện mạo của cô lập tức thu được ánh nhìn của rất nhiều người. Nhưng mà liên tính toán chỉ ở đây chơi một chút sau đó sẽ trở về sớm. Cô thích yên lặng đối mặt với trường hợp nhiều người như vậy cô cảm thấy hơi lạ lẫm với lại cô cũng không quá am hiểu về cách chủ động trò chuyện.

Huống chi... chỉ có quen thuộc với duy nhất một người mà đêm nay anh chính tiêu điểm. Cho nên cô và anh rất khó bắt chuyện với nhau.

Cô tưởng tượng một chút về cảnh tượng xuất hiện của Cố Mục Niên đêm nay, phỏng chừng sẽ có rất nhiều ôm mộng đẹp cùng anh trò chuyện a? Trong tay cô cầm lấy một ly Champagne từ từ đi về phía trước. Dương Nhược đi gặp mấy cái đồng nghiệp cho nên cô đành phải ngồi đợi. Cô mím môi nhấp một chút rượu, liền có một người đàn ông đi tới.

“Xin hỏi cô gái này, cô có một mình sao?” Người đàn ông cười nói tác phong nhanh nhẹn.

Khương Dao đôi chút gợi lên khóe miệng, “Còn có bằng hữu của tôi.”
“Tôi ở Chí Sinh chưa bao giờ nhìn thấy người nào đẹp như em đây, em là nhân viên mới tới sao?”

Khương Dao không quá thích đàn ông miệng lưỡi trơn trượt như vậy cho nên cũng tùy thích nói chuyện vài câu. Hai người trò chuyện một lúc, ở cửa liền truyền đến một trận oanh động. Một giây sau, cô liền nhìn thấy Cố Mục Niên đi đến.

Anh mặc một thân tây trang đen nóng bỏng, mang caravat. Anh chỉ là đem kiểu tóc hơi làm chỉnh qua một chút, cả người càng lộ vẻ anh tuấn. Mũi thẳng, môi mỏng, mày dài, con ngươi đen, tựa hồ như đem những ngũ quan tinh xảo nhất của nam nhân phối hợp lại với nhau. Cả người anh phát ra khí chất cùng chung quanh khí tràng, nhất định sẽ thu hút được rất nhiều cô gái hoa si.

Khương Dao bởi vì nhìn anh mà thất thần một chút cho nên người đàn ông bên cạnh kêu cô vài tiếng nhưng cô đều không nghe thấy.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn về người ở bên cạnh. Đem anh ta so sánh với Cố Mục Niên một chút, xong Khương Dao hoàn toàn mất hứng thú, “Xin

lỗi, tôi có chút việc.”

Cô gật đầu lướt qua anh ta đi về phía trước. Vừa đi vừa nghĩ tới Cố Mục Niên.

Lúc cô còn là một tiểu hài tử, khi nhìn thấy anh, đầu tiên là sợ hãi, xa cách, cảm thấy anh là một người con trai hung dữ xấu tính nhưng càng về sau, cô cùng Cố Mục Niên dần dần quen thuộc, cô bắt đầu thấy được những ưu điểm của anh thì trong lòng cô rất sùng bái. Đến bây giờ, cô cùng anh trở thành tri kỷ, cô đối với anh giống như tình cảm bạn bè quý mến nhau.

Nhìn thấy anh, cô muốn lấy anh làm hình mẫu cho bạn trai tương lai của mình, dùng đến cân nhắc những người đàn ông ở xung quanh cô. Nhưng mà cô phát hiện rằng mình chẳng gặp được nam nhân nào có thể làm cho cô cảm thấy tốt hơn so với Cố Mục Niên cả.

Đúng lúc này, Dương Nhược trở lại tìm cô. Hai người đứng ở một bên uống rượu, Dương Nhược liền nói lát nữa sẽ có khiêu vũ.

“Em có tìm bạn nhảy không?” Dương Nhược hỏi.

Khương Dao lắc đầu, loại chuyện khiêu vũ này cô không phải rất am hiểu cho nên vẫn là im lặng ở bên cạnh đợi sẽ tốt hơn.

Khương Dao ngửa đầu đem ly Champagne uống một hơi cạn sạch, ánh mắt dừng ở trên người Đái Linh cách đó không xa.

Đái Linh đêm nay như thật sự yêu diễm, váy dài màu đỏ thắm giống như đóa hoa hồng kiều diễm ướn át vậy.

Cô ta kéo một người đàn ông, người này xem qua hẳn là cao một mét tám, diện mạo đoan chính, cũng là mặc một thân tây trang đen. Khương Dao quan sát một chút, trong lòng lại lấy cảm thấy anh ta cùng Cố Mục Niên có nét giống nhau, liền thu hồi ánh mắt.

Ai ngờ, Đái Linh chú ý tới cô, một giây sau liền kéo người đàn ông kia đi tới.

“Khương Dao, của bạn trai của cô đâu?” Giọng nói của cô ta mang theo ý khinh thiêu

Khương Dao không trả lời, cô ta cứ tiếp tục đặt câu hỏi: “Nga, không phải là không có chứ? Cô là một đại mỹ nữ thế nhưng lại không có bạn trai, thật sự là rất kỳ quái.” Cô ta mím môi cười thu hút được rất nhiều ánh mắt nhìn sang đây.

Dương Nhược: “Đái Linh, Khương Dao có bạn trai hay không thì mặc mớ gì tới cô?”

“Không có, tôi chính là quan tâm một chút nha. Đợi lát có khiêu vũ, Khương Dao chỉ có thể một người lẻ loi đứng ở nơi này. Có muốn tôi cho cô vài người hau không.”

Khương Dao nghe vậy, không cho cô ta một chút sắc mặt tốt nào, không chút khách khí nói: “Đái Linh, nơi này là tiệc ăn mừng của Chí Sinh, không phải là nơi để cô nói om sòm, nếu như muốn tìm tồn tại cảm giác thì tôi nghĩ là cô nên đi đến chỗ khác, không ai rảnh để chơi mất loại trò chơi ngây này của cô.”

Đái Linh không có tức giận ngược lại cười đến càng sáng lạn hơn, “Như thế nào, thẹn quá hóa giận sao?” Cô ta hạ giọng, “Lần này thì để coi cô trông cậy vào ai chống lưng cho đây ha?”

Mọi người chung quanh không ngừng đem ánh mắt nhìn về phía bọn họ, Khương Dao không sợ cô ta, nhưng mà cô không nghĩ mình sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho bữa tiệc hôm nay

Cô muốn rời đi, đột nhiên liền nghe được phía bên phải truyền đến một trận thanh âm.

Cô quay đầu nhìn lại, là Cố Mục Niên đi qua đám người hướng về phía đi đến.

Ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn về phía cô, không để ý tới mọi người chung quanh đang khiếp sợ mà đi đến bên cạnh cô.

Khương Dao ngẩng đầu, đáy mắt còn mang một tia mờ mịt, liền nghe được giọng nói mềm nhẹ của anh: “Tìm em đã nửa ngày. Ăn cái gì không? Anh dẫn em đi ăn một chút gì.”

Thanh âm của anh không lớn cũng không nhỏ đủ để cho Khương Dao và Đái Linh nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Đái Linh ngớ ra, ngẩng đầu nhìn Cố Mục Niên, anh cũng quay đầu lạnh nhạt nhìn cô ta một chút, Đái Linh nháy mắt nói không ra lời trong mắt cũng mang theo khiếp đảm.

Nếu lần trước ở trong khu nghỉ ngơi, Cố Mục Niên là vì thanh danh của mình mà giúp đỡ Khương Dao giáo huấn cô, nhưng mà lần này... Đái Linh vừa rồi nhìn trong ánh mắt thấu cảnh cáo cùng thiên vị ý tứ hàm xúc của anh thì đã hiểu.

Hơn nữa vừa rồi anh lại nói một câu thân mật như vậy, Đái Linh liền biết quan hệ giữa Cố Mục Niên và Khương Dao, quả nhiên là không phải bình thường! Cô tâm tâm khổ khổ trèo cao làm cho địa vị của mình càng thêm củng cố thế mà Khương Dao chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi thì có dựa vào người quyền lực nhất.

Đái Linh cảm giác như không thở nổi, tức giận đến hai tay có hơi có chút phát run.

Khương Dao không nhìn mọi người chung quanh đang nhìn, trên mặt cô treo lên nụ cười nhạt, nói với Cố Mục Niên: “Em đã ăn một chút rồi, anh làm việc đi trước đi.”

“Ừm ” Đôi mắt anh lại chuyển hướng nhìn Đái Linh, trong nháy mắt giọng nói giảm vài độ ấm: “Chớ chọc tránh phiền toái.”

Cụ thể mà nói, chính là chớ chọc Khương Dao tránh phiền toái.

Sắc mặt Đái Linh trắng bệch, sau một lúc lâu từ trong miệng phun ra vài chữ: “Là, Cố tổng.”

Cố Mục Niên rời đi, sau đó Khương Dao cùng Dương Nhược cũng rời đi. Dương Nhược vừa đi vừa nói chuyện: “Khương Dao, chị phát hiện Cố tổng thật sự sủng em a! Lúc nãy, chị ở bên cạnh nhìn hai người giống như truyện ngôn tình vậy, rất ngọt a.”

-----oOo-----

Chương 23: - Khiêu vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao đỡ trán trong lòng cô cũng cảm giác có chút ngọt. Người đàn ông này luôn xuất hiện lúc cô cần giúp đỡ.

“Không biết đêm nay bạn gái của Cố Tổng là ai, Khương Dao em có biết không?” – Dương Nhược hỏi.

“Em cũng không có nghe anh ấy nói qua...” Dù sao, nếu như anh ấy có bạn nhảy thì chắc hẳn sẽ là một cô gái xinh đẹp. Còn không nhất định phải là nhân viên của Chí Sinh nên cô cũng không biết.

Một lát sau, mọi người muốn nghe Cố Mục Niên phát ngôn. Anh đứng ở chính giữa, ngọn đèn đều dừng ở trên người anh, một thân tự phụ mà khí chất rất thanh lãnh.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, nghe anh mở miệng: “Mọi người khỏe, tôi là Cố Mục Niên. Tiệc ăn mừng đêm nay là vì các nhân viên trong công mà tổ chức để cảm ơn mọi người trong gần ba tháng phải vất vả làm việc. Tất cả những việc mà mọi người làm tôi đều nhìn thấy và ghi tạc trong lòng. Chí Sinh mỗi một bước đều trưởng thành, tôi thật cao hứng khi có mọi người chung tay giúp sức...”

Khương Dao nghe xong, tâm tư cũng mờ mịt. Lúc mới bước vào tháng 6, cô ôm ấp đầy sự chờ mong tiến vào Chí Sinh làm việc, đến việc bản thảo thiết kế cho thất tịch của mình bị cự tuyệt, rồi đến sau này cùng tham dự chế tác quảng cáo tuyên truyền, cùng nhau đi tới, cô nghiêng ngả lão đảo, lại chân chính dung nhập vào đại gia đình Chí Sinh này, cô không hề cảm thấy tiền đồ của mình mê mang vì cô biết Chí Sinh sẽ luôn phát triển và cô cùng theo những bước phát triển ấy mà ngày một trưởng thành hơn.

Sau khi phát ngôn kết thúc, mọi người cùng nhau nâng chén, Khương Dao lấy một ly rượu đỏ, uống cạn một hơi. Tửu lượng của cô rất kém nhưng mà đêm nay thật là vui nên cô làm càn uống nhiều một chút.

Lập tức bắt đầu mở khiêu vũ, cô cảm giác đầu có chút đau, liền nói cho

Dương Nhược rằng cô muốn một mình ra ngoài cho tỉnh rượu. Cô đi đến hoa viên ở phía sau, hoa viên không có người, cô ngửa đầu nhìn ngôi sao trên trời, lát sau liền nghe tiếng bước chân truyền đến ở phía sau lưng cô, cô còn chưa tới kịp quay đầu, lỗ tai liền lọt vào một cái thanh âm trầm thấp: ” Tại sao lại một mình chạy đến nơi này.”

Cô phút chốc quay đầu liền nhìn thấy thân ảnh lạnh thảnh của Cố Mục Niên. Chỉ có một người anh đến đây.

Cô ngốc tại chỗ.

Khóe miệng của anh cong lên, đi về phía cô.

” Tại sao anh lại ra ngoài này...”

“Anh đi tìm em chứ không anh ra ngoài này làm gì?” Anh có hơi nhướn mày, nhìn bộ đồ mà hôm nay cô mặc. Ánh mắt của anh dừng ở cổ chữ V lộ ra da thịt trắng tuyết, sau đó ánh mắt lập tức dời chỗ khác, thân thể của anh bắt đầu khô nóng.

Khương Dao cười cười, “Em chính là uống một chút rượu, nên đi ra hóng gió một chút cho tỉnh rượu.”

Bàn tay của anh đột nhiên nhẹ nhàng đặt ở trên mặt cô, giống như đang sờ mặt cô vậy, ngừng vài giây liền bỏ xuống, “Ân, có chút nóng, em uống chút nước không.”

Khương Dao bị động tác của anh làm cho trái tim run lên, tim đập nhanh dần.

Cô rũ mắt, thuận miệng ứng một câu.

“Đang có khiêu vũ, em có bạn nhảy không?” Anh hỏi.

“Không có... Em liền không nhảy...”

Cô lời còn chưa nói hết, Cố Mục Niên liền cầm cổ tay cô: “Đi thôi, cùng anh nhảy.”

Khương Dao trong lúc nhất thời tâm thần nhộn nhạo, đầu óc hơi có chút hoảng hốt, cô giữ chặt anh: “Nha anh có ý tứ gì...”

“Anh không có bạn gái, em cũng không có bạn trai, ý tứ này em còn không hiểu sao?” Ngữ điệu của anh khẽ nhếch, bên môi ý cười càng thêm rõ rệt.

“Anh không có?” Làm sao có thể chứ?

“Ân.”

Cô bị anh nắm tay dắt đi về phía trước, đột nhiên trong lòng cô chợt lóe

lên một cái ý nghĩ, một lát nữa mọi người thấy cô cùng anh khiêu vũ khăng định sẽ hiểu là cho mà xem.

Trong lúc cố suy nghĩ như vậy thì Cố Mục Niên nắm tay cô chặt hơn. Trên đỉnh đầu của cô truyền đến thanh âm: “Đừng lo lắng, bọn muốn truyền tin đồn nhảm gì cũng được, đừng quan tâm.”

Quả nhiên là Cố Mục Niên nhìn ra suy nghĩ của cô.

Tâm của cô chậm rãi kiên định xuống, thoải mái cười cười: “Không có việc gì, những người đó không cần để ý.” Cô cũng đột nhiên cảm thấy, suy nghĩ của những người kia không quan trọng cho nên cô không nên để ở trong lòng.

Lúc hai người đi vào đại sảnh của bữa tiệc liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Bên người Cố Mục Niên đột nhiên xuất hiện một cô gái! Rõ ràng vừa rồi không có. Những người kia nhận ra Khương Dao đều rất kinh ngạc.

Nhưng cũng có rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Khương Dao. Họ mang theo rất nhiều sự ngạc nhiên khi thấy Cố Mục Niên nắm tay một cô gái, khóe miệng mang theo nụ cười ôn nhu, thậm chí còn nói nhỏ vài câu với cô gái đó hoàn toàn không coi ai ra gì. Cô gái này có diện mạo thanh tú, khuôn mặt xinh đẹp thật sự rất xứng với Cố Mục Niên.

Anh nắm tay Khương Dao đi đến chính giữa vũ đài. Khi âm nhạc vang lên, tay của anh để ở bên hông của cô, tay cô để lên vai của anh.

Khương Dao có chút sợ hãi: ” Đã lâu rồi em không có khiêu vũ...” Cô sợ trước mặt nhiều người như vậy mà mình lại đạp chân của anh.

Đáy mắt bình tĩnh của anh mang theo ý cười, “Không có việc gì, anh dẫn dắt em chậm một chút.”

Hai người chậm rãi nhảy, Khương Dao liền hỏi: ” Anh học khiêu vũ khi nào vậy? Thật là lợi hại nha.”

“Học rất lâu rồi. Em là đầu tiên kiểm nghiệm kỹ thuật của anh đó.”

“Đây lần đầu tiên anh cùng người khác nhảy?”

“Àn.”

Khương Dao mỉm cười, “Vậy xem ra là em rất vinh hạnh. Em còn cho là đêm nay anh sẽ mang cô bạn gái nào đó tới đây.”

“Ngu ngốc, bình thường em có thấy bên người anh xuất hiện cô gái nào hay không?”

Nghĩ đi nghĩ lại, Khương Dao quả thật là nhớ không nổi anh có gần nữ sinh ngoài cô hay không.

Anh ôm cô, thân thể anh vẫn duy trì cự ly thân mật với cô, Khương Dao ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, liền nói: “Trên người anh, có cái này mùi nước hoa rất khó ngửi.”

“VẬY VỀ SAU EM GIÚP ANH CHỌN ĐI?”

Cô ngược mặt lên nhìn vào ánh mắt của anh, cô nở nụ cười, “Àn.”

Nhảy khiêu vũ xong, liền có mấy cái trưởng phòng lại mời rượu Cố Mục Niên. Cho nên Khương Dao tự động lui sang một bên. Dương Nhược đến tìm cô, đưa cho cô một ly rượu đỏ.

“Ngày mai nhất định em sẽ rất hot, tất cả mọi người ở trong công ty khẳng định sẽ biết đến em.”

“Bởi vì em cùng Cố Mục Niên nhảy một điệu nhảy sao?”

Dương Nhược nghe cô tùy ý gọi thẳng tên đầy đủ của đại boss, trong lòng không khỏi dâng lên sự kính nể, “Đúng vậy, bởi vì em cùng đại boss nhảy một điệu nhảy đầu tiên.”

Khương Dao rất bình tĩnh gật đầu, “Àn, tất nhiên em đoán được.”

Hai người tùy ý trò chuyện, uống rượu. Khương Dao bất tri bất giác... liền uống nhiều quá.

Tiệc ăn mừng chấm dứt, mọi người lục tục tan cuộc. Lúc Cố Mục Niên hết bận rộn liền nhìn thất mật của Khương Dao đã đỏ ửng, cô ngồi ở trên ghế, ánh mắt đã mơ mơ màng màng.

Anh nhíu mày, hỏi Dương Nhược: “Cô ấy uống bao nhiêu vậy?”

Dương Nhược hoảng sợ, “Tôi chỉ cho em ấy uống ba ly... Bây giờ, tôi mới biết tửu lượng của em ấy kém như vậy. Cố Tổng, tôi xin lỗi a”

Khương Dao vẫy vẫy tay với Cố Mục Niên: “Em không sao, anh đi làm việc còn lại đi. Em cùng Dương Nhược về nhà trước.”

Cô vừa mới đứng lên, Cố Mục Niên đã tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy cô để cô tựa vào trong lòng ngực của mình.

“Dương Nhược, tôi gọi xe đưa cô trở về, còn Khương Dao để tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Vâng, không thành vấn đề.”

Anh nhìn ánh mắt của cô khi thì nhắm khi thì mở, anh bất đắc dĩ lắc đầu:

“TỬU LƯỢNG KÉM NHƯ VẬY CÒN KHÔNG BIẾT UỐNG ÍT MỘT CHÚT.”

Cô giống như đã hiểu anh đang nói cái gì, cô trừng mắt nhìn anh một cái nhưng ánh mắt lại không hề có chút “Lực sát thương” nào, giọng điệu cũng mềm mềm nhu nhu: “Em uống có chút rượu thì đã làm sao...”
Cô giơ tay nhắc chân loạn xạ, bình thường anh rất ít thấy cô như vậy, anh nghe cô nói vậy cười cười nhéo mặt của cô: “Em nhắm mắt lại ngủ một lát đi”

“Cố Mục Niên...” Cô đột nhiên không biết vì sao lại kêu tên của anh một tiếng, giọng điệu nũng nịu. Anh có cảm thấy loại cảm giác khô nóng cảm giác ở trong thân thể lần nữa dấy lên, thanh âm của anh khàn khàn đáp lại cô: “Ân.”

“Đầu em có chút đau.” Cô cau mày.

Trong lòng anh tự trách, vì đêm nay rất bận nên không coi chừng cô được để cô uống rượu hơi nhiều.

Anh ôm cô, đem đầu của cô tựa vào trên vai của mình, trấn an cô:

“Ngoan, lập tức đưa em về nhà.”

Cô gật gật đầu, đem đầu của mình tựa vào cổ anh, cọ cọ, ngón tay nắm lấy áo của anh.

Anh ngửi thấy mùi hương thoang thoang trên người của cô, ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, thậm chí vừa cúi đầu liền có thể nhìn thấy đường cong tuyệt hảo của cô, anh có cảm giác mình thần kinh của mình rất căng thẳng, anh đây là quá xem nhẹ cảm giác của anh đối với cô.

Nhưng mà... Làm sao có thể chứ. Cô là Khương Dao, còn với người khác thì không giống với.

Anh ngẩng đầu, ra lệnh cho Chu Mộc: “Về nhà, nhanh lên.”

30 phút sau, một chiếc màu đen Maybach lái vào khu chung cư. Cố Mục Niên xuống xe, sau đó đem Khương Dao ôm ngang lên.

Này hình như cảnh tượng này lặp lại lần nữa, lúc cô đi họp mặt cũng vậy, chỉ là bây giờ Khương Dao không giống như lúc trước, lúc trước cô rất im lặng, còn lần này thì ngược lại miệng của cô cứ lều bều lều bều, không ngừng nói cái gì đó, ngón tay của cô gặt gao kéo áo của Cố Mục Niên giống như cô sợ rơi xuống đất vậy, nhưng mà Cố Mục Niên ôm cô rất vững vàng.

Bởi vì không có chìa khóa nhà của cô, nên anh vẫn theo thường lệ ôm cô vào nhà của anh. Anh đặt cô ngồi xuống sofa, vốn định đi phòng vệ

sinh lấy khăn mặt cho cô lau mặt, ai biết được cô rất giống chú mèo nhỏ bám chặt ở trên người của anh.

Hai tay cô ôm cổ lấy của anh, đem đầu tựa vào trên người anh, miệng lẩm bẩm: “Cố Mục Niên...em còn muốn uống rượu, anh giúp em lấy thêm một ly đi.”

Anh bất đắc dĩ thở dài, búng vào chóp mũi của cô, giọng điệu ôn nhu: “Ngu ngốc, đến cùng thì em uống bao nhiêu rượu mà say thành như vậy.”

“Cái gì a...em mới không nhiều uống, em uống có một chút xíu.” Cô còn khoa tay múa chân một chút, sau đó tiếp tục sảng giọng: “Anh thật quá đáng a, thật thích quản em, em muốn uống rượu đều không để cho em uống... Anh còn thật nghĩ đến anh là ca ca của em a.”

Anh cảm thấy cô vừa động liền thuận thế ôm chặt hông của cô. Tư thế thân mật của bọn họ chỉ có tình nhân mới có thể phát sinh a.

Anh cúi đầu, ở bên tai cô thổi nhiệt khí, giọng khàn khàn: “Anh đây không phải là anh của em, thì là cái gì?”

-----oOo-----

Chương 24: - Làm người xấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên nói ở bên tai Khương Dao làm cho cô cảm thấy có lỗi tai chút ngứa, còn tay của anh đang đặt ở hông cô thì nóng rực, cô nhin không được liền vịn vẹo thân mình một cái, lại bị anh ấn vào trong ngực mình càng chắc hơn.

“Chớ lộn xộn.” Anh cảnh cáo cô.

Trong nháy mắt biểu tình của cô liền trở nên ủy khuất: “Anh thật hung dữ a, em chỉ động một chút cũng không được.”

Bình thường Khương Dao rất là yên tĩnh, ngay cả khi ở trước mặt của Cố Mục Niên cũng không có chuyện cô sẽ làm gì quá phạm, mà lúc cô uống say phảng phất biến hoá nhanh chóng trở thành một con mèo nhỏ, trở nên rất dính người còn thích làm nũng nữa.

Cố Mục Niên liền nhớ lại lúc Khương Dao học lớp mười, có một lần, anh thắng một trận bóng rổ thắng vừa vặn lúc cô cô lại đến tìm anh, anh liền đem cô kéo đi cùng mấy cái bạn hữu cùng nhau ăn cơm. Buổi tối ngày hôm đó, Khương Dao uống nhiều quá, Cố Mục Niên phải công cô trở về. Khi đó, là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô giống như một cô gái nhỏ, cô ở trên lưng anh cùng anh làm nũng nói nhỏ giống như đêm nay vậy.

Anh hoàn toàn không có cách nào ngăn cản một mặt này của cô

Anh chậm rãi cong môi, nói với cô: “Em ở đây ngồi trong chốc lát, anh đi lấy cho em khăn mặt, có được hay không?”

Khương Dao lắc lắc đầu, “Em muốn nằm nghỉ...”

Vì thế anh lại ôm cô đi vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường, lại đi lấy quần áo cho cô để cô đem lễ phục dạ hội thay ra. Sau đó, anh đi rót nước, lấy khăn mặt, lúc trở lại thấy cô đã thay xong quần áo, mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ.

Anh đỡ cô lên, “Ngoan, uống nước.”

Cô cầm lấy ly nước, nhìn về phía Cố Mục Niên, vẻ mặt lý tưởng hào

hùng: “Này là cốc rượu a, em kính anh một ly nha.”

“...”

Cô ùng ục ùng ục uống, anh dùng ngón tay xoa xoa khoe miệng còn dính vệt nước của cô, đùa cô: “Uống rượu có ngon không?”

“Tạm tạm... Nhưng mà cảm thấy nó rất giống nước, cảm giác không có hương vị gì”. Cô cau mày.

Anh cười nhẹ vài tiếng, lấy ly nước để ở trên bàn. Lại lấy khăn mặt xoa xoa mặt của cô.

Giờ phút này cô là đang mặc áo T-shirt màu đen của anh, quần áo thực rộng rãi, làm cho cô càng trở nên kiêu diễm. Anh giúp cô đem lễ phục để sang một bên, vừa định bảo cô nằm xuống đi ngủ, ai ngờ cô lại bám vào người anh, ai ngờ đêm nay cô lại có sức sống như vậy.

Cố Mục Niên tự xưng là mình tự chủ rất tốt nhưng mà bây giờ anh ở trước mặt cô cũng không chịu nổi một chút kích thích nữa, anh biết rõ giờ phút này rất nguy hiểm, nhưng mà lúc cô ôm lấy cổ của anh, anh vẫn không đẩy cô ra.

Cả người cô dựa vào lồng ngực của anh.

Cô bắt đầu phát biểu cảm nghĩ, “Cố tổng... Anh quá tuyệt vời, anh chính là trụ cột của Chí Sinh, công ty chúng ta mà không có anh thì căn bản không đi lên được, anh thật lợi hại...”

Nghe thấy lời khen lúc say khướt của cô, anh không khỏi nở nụ cười, trêu chọc cô: “Vậy em hẳn là nên dùng hành động thực tế một chút để cảm ơn ta.”

Khương Dao ngẩn ra, ba giây liền phản ứng kịp, “Em sẽ, em sẽ càng thêm cố gắng để thiết kế ra tác phẩm tốt.”

“Nga? Vậy không có hành động khác sao?”

“Cái gì...” Cô trừng mắt nhìn anh một cái, thanh âm đột nhiên lớn lên,

“Em bán nghệ chứ không bán thân, anh đừng nghĩ tới việc động thủ với em.”

Anh néo néo mặt của cô, giọng điệu có chút lạnh: “Trong đầu em chỉ toàn nghĩ đến những chuyện không đâu.”

Cô bĩu môi, dùng đầu cọ cọ cái cổ của anh, bị cô làm vậy cổ của anh liền cảm thấy ngứa cho nên anh đem cô ôm càng chặt hơn.

“Khương Dao, em có biết bây giờ người đang ôm em là ai hay không?”

Anh thấp giọng hỏi.

“Biết a...là Cố tổng.”

Anh sửa lại: “Anh bây giờ là Cố Mục Niên, không phải Cố tổng.”

Khương Dao điếm điếm đầu, liền bình tĩnh, “Em biết, anh là Mục Ca Ca.”

Anh nắm cằm của cô để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh. Hầu kết của anh lẩn lộn, ẩn giấu cảm xúc, nói: “Dao Dao, không cần coi anh là ca ca có được hay không?”

Cô giống như rất nghe của anh. Cô liếm cánh môi, ánh mắt mê ly:

“Được. Hơn nữa, anh vốn không phải là...”

Cô còn chưa nói hết, anh liền cúi mặt xuống hôn lên môi cô.

Lúc này cô vẫn còn đang say rượu nhưng vẫn cảm thấy đầu có một trận nổ vang. Người đàn ông này môi dán lên môi cô, đầu tiên là lạnh lạnh dần dần nóng lên. Cô chậm rãi phản ứng kịp, bọn họ là đang hôn môi, hơn nữa, đây là của nụ hôn đầu của cô.

Mà Cố Mục Niên cũng là lần đầu tiên làm việc mất hết lý trí, trong đầu óc đều để cảm tính chiếm toàn bộ. Môi của cô mềm mại giống như kẹo đường, ngọt ngào, phảng phất một giây sau liền giống như hòa tan được vậy.

Hắn biết mình đang giậu đổ bìm leo* nhưng mà đêm nay anh muốn hôn cô.

(*Giậu đổ bìm leo: muốn nói đến việc lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.)

Gặp cô gái này lại không có phản ứng từ chối nên anh tấn công sâu hơn.

Anh chậm chạp mở hàm răng của cô, lưỡi dài xâm nhập vào trêu chọc cô.

Khương Dao cả người đều mê muội chỉ có thể bị anh dẫn dắt.

Thẳng đến lúc hai người đều không thở nổi, Cố Mục Niên mới buông lỏng cô ra. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xuất hiện hai tầng mây hồng liền trầm thấp nở nụ cười.

Khương Dao đánh anh một cái, giọng điệu mang theo giận dữ: “Anh như thế nào lại hôn em! Em còn chưa đồng ý đâu...”

Anh nở nụ cười, trong lòng lại dâng lên một cổ áy náy. Anh là lúc cô đang say rượu chiếm tiện nghi của cô. Anh biết, lúc cô thanh tỉnh, bọn họ tuyệt sẽ không phát sinh loại sự tình này, nhưng mà anh vẫn là muốn

làm người xấu một lần.

“Vậy bây giờ em đồng ý sao?” Anh hỏi.

“Anh cũng đã hôn rồi, còn hỏi em làm chi.” Cô hừ nhẹ.

Anh liền đem cô đặt nằm ở thả trên giường. Hai tay anh chống lên giường phủ xuống người cô, nhìn vào con người đen bóng của cô, nhìn không được lại hôn lên môi cô.

Lúc vừa mới bắt đầu cô đã nức nở vài tiếng, sau đó anh đang ôn nhu cũng biến thành không có khí lực. Anh tinh tế hôn cô giống như đối đãi với một trân bảo hiếm có vậy.

Cuối cùng, anh rốt cuộc cũng thỏa mãn buông lỏng cô ra. Cô khép đôi mắt lại, xoay người về phía anh, tay đặt lên hông của anh. Anh vỗ nhẹ cái lưng của cô, để cô đi vào giấc ngủ.

Từ lúc nào anh bắt đầu anh thích cô, anh cũng không nhớ lắm. Có lẽ là năm cô học sơ tam, tại buổi văn nghệ cô múa điệu múa dân tộc kia hoặc là năm anh học đại nhất, cô đưa anh đi sân bay, cùng nói muốn anh thường xuyên trở về, cô sẽ gọi điện thoại cho anh... Bây giờ anh chỉ biết là, anh thích cô rất nhiều năm.

Lần đầu tiên anh thấy cô, cô chỉ là một tiểu cô nương gầy teo. Anh chưa bao giờ nghĩ anh và cô sẽ vào cái loại phương diện như bây giờ, nhưng mà càng về sau, anh phát hiện ra cô là cô gái đơn thuần nhất mà anh từng gặp.

Chỉ có một mình cô mới có thể giám sát anh không thể hút thuốc uống rượu, nghiêm trang nói “Những cái này không tốt cho sức khỏe” ; chỉ có cô lúc tan học đến nhất trung tìm anh im lặng nhìn anh đánh trận bóng rổ lâu như vậy, cô không nóng nảy cũng không bắt buộc, cuối cùng lúc anh thắng anh đến tìm cô, cô liền cười nhạt một tiếng, nói với anh tiếng “Mục Ca Ca, anh lại thắng thật là lợi hại” ; chỉ có cô, rõ ràng chỉ là một cô gái nhỏ nhưng lúc ở trước mặt anh, cô luôn luôn không hề để phòng cười nói, ở trước mặt anh là bộ dáng có chân thật nhất của cô.

Mà lúc ở trước mặt cô, anh cũng là chính bản thân của anh hơn.

Cô là muội muội, là tri kỷ, cũng là cô gái mà anh yêu nhất.

Anh sờ sờ đầu của cô, xem bộ dáng điềm tĩnh ngủ yên của cô, tâm cũng nhũn ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào trong phòng, trong phòng đang mở máy lạnh nên không đến mức quá nóng.

Khương Dao giật giật mí mắt, bị ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào làm cô tỉnh dậy. Cô động thân mình một cái, vừa mở mắt liền nhìn thấy Cố Mục Niên đang nằm ở bên cạnh cô.

Cô lập tức thanh tỉnh.

Cô khiếp sợ ngẩng nhìn bốn phía, biết mình là lần thứ hai ở trong phòng ngủ của anh tỉnh lại.

Sau đó cô mới phản ứng kịp, tay của cô còn đặt ở bên hông của anh! Đầu của cô cũng đang gối lên cánh tay của anh!

Cô lập tức động dậy một cái, ai ngờ lại đánh thức Cố Mục Niên. Anh mở mắt ra nhìn thấy bộ dáng của cô, thuận miệng hỏi: “Tỉnh?”

Cô chớp mắt, trên mặt liền xuất hiện mảnh đỏ ửng. Cô liền đứng dậy, anh cánh tay của mình rút về.

Cô nhìn con người đen nhánh của anh, trong đầu của cô ngẫu nhiên hiện lên hình ảnh tối hôm qua... Nhưng mà như thế nào sẽ xuất hiện hình ảnh cô và anh đang hôn môi?!!!

Tối qua cô và anh...tại sao lại xảy ra loại chuyện này!

Nghĩ như vậy, cảm giác có máu vọt tới đỉnh đầu sắc mặt của cô càng thêm đỏ ửng, không biết làm sao. Cố Mục Niên nhìn bộ dáng nàu của cô, không biết cô có nhớ lại hay không, trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Anh ngồi dậy, sờ sờ gương mặt của cô, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

Khương Dao lấy lại tinh thần, lúng túng nói: “Thực xin lỗi, cánh tay của anh...không sao chứ? Tối qua đều tại em uống nhiều quá.”

“Không có việc gì. Đầu thế nào? Còn đau không?”

Cô lắc lắc đầu.

“Còn muốn ngủ lại một lát hay không?”

Cô lại lắc đầu.

Xem bộ dáng ngốc nghếch của cô, anh cười cười xoa xoa đầu của coi.

Khương Dao bị động tác của anh lại làm cho mặt đỏ trở lạo.

Cố Mục Niên đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, chỉ còn có một mình

Khương Dao ngồi ở trên giường ngẩn người ra. Cô nhìn về phía cửa sổ, trong đầu liền hiện ra hình ảnh tối quá, tim của cô đập rất nhanh...

Co tựa hồ còn có thể nhớ lại loại cảm giác đó nữa, cả người đều là lửa nóng, đều là một chút mơ hồ.

Không biết anh có còn nhớ chuyện tối ngày hôm qua hay không, đều do cô uống nhiều rượu như vậy làm chi! Phỏng chừng Cố Mục Niên cũng là uống nhiều quá... Bằng không tại sao anh lại hôn cô.

Khương Dao gãi gãi tóc, trong lòng rất phiền muộn. Nhưng mà lúc Cố Mục Niên đi ra, thật bình tĩnh gọi cô đi rửa mặt, cô thấy anh như vậy, chính mình cũng dần dần yên tâm lại, nói không chừng ký ức nhỏ nhất đó anh không nhớ đâu, loại tình cảnh mặt đỏ tim đập dồn dập này chỉ mình cô nhớ lại thôi là được rồi.

Cô đứng lên, Cố Mục Niên liền giải thích: ” Tối hôm qua là chính em tự thay quần áo.”

Khương Dao gật gật đầu, “Em trở về tắm rửa một cái đây...”

Cô cầm lễ phục dạ hội muốn đi, vừa mới chuyển thân, bàn tay liền bị anh cầm lại.

-----oOo-----

Chương 25: - Gan lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô quay đầu lại, đầu ngón tay khẽ run một chút. Liền nhìn thấy anh nhìn thẳng vào mắt của mình, ho nhẹ một tiếng, buông lỏng tay của cô ra:

“Nhớ lại đây ăn điểm tâm.”

“Vâng”

Sau khi cô trở về, Cố Mục Niên ngồi ở trên giường, đang tự hỏi chuyện phát sinh tối qua phát.

Sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi cong môi.

Nước ấm hầm ếch, không nên nóng nảy.

Khương Dao rửa mặt xong, liền qua nhà của Cố Mục Niên. Anh bảo cô ở phòng khách nghỉ ngơi một chút đi, cho nên cô liền chơi di động.

Lúc này Dương Nhược nhắn tin cho cô: (Khương Dao, tối qua lúc về nhà có rất nhiều đồng nghiệp hỏi chị rằng người cùng Cố Tổng khiêu vũ là ai bởi vì bọn họ có nhìn thấy em cùng chị đi cùng một chỗ. Có rất nhiều đồng nghiệp nữ hâm mộ em~)

Khương Dao: (... Vậy chị trả lời bọn họ thế nào?)

(Chị liền nói là bởi vì em suy nghĩ ra idea cho hoạt động tất tịch lần này nên Cố Tổng mới cùng em khiêu vũ. Nhưng mà chị không biết bọn họ có tin hay không.)

Khương Dao cảm thấy, đầu óc của Dương Nhược xoay chuyển thật nhanh, đáp án này coi như khó có thể làm cho mọi người hiểu lầm. Cô có chút khó chịu liền nhắn tin cho Hác Bội Bội: (Bội Bội, tối qua mình say rượu mất lý trí a a.)

Hác Bội Bội liền nhắn lại: (cái gì?! Cậu ngủ với người đàn ông nào!)

Khương Dao hộc máu, (không phải! Chính là... Ai, chỉ là có chút chuyện không nên xảy ra)

(... Có thể nói rõ một chút hay không?)

(tớ cùng Cố Mục Niên hôn môi... Nhưng mà là vì cả hai đều uống say!)

Hác Bội Bội sững sốt vài giây mới phản ứng được, (Cậu có thể a! Tớ đã sớm biết hai người sẽ như vậy mà.)

(???)

(kỳ thật không có việc gì đâu, tớ cảm thấy hôn liền hôn, đều là người trưởng thành. Hơn nữa tớ cảm thấy... Cậu cùng anh ấy cũng không phải không có khả năng phát triển a, cũng không phải huynh muội ruột thịt, lại quen biết nhau nhiều năm như vậy, anh ấy lại có chất lượng tốt như vậy, còn có...anh ấy đối xử với cậu rất tốt!)

Hác Bội Bội nhả một đoạn như vậy làm cho Khương Dao cảm giác được kịch liệt trùng kích. Cô chưa từng có nghĩ tới vấn đề này... Cô cùng Cố Mục Niên?!

Điên rồi.

Chỉ có một cái hôn thôi mà xuân tâm của cô nhộn nhạo như vậy sao?

“Lại đây ăn điểm tâm.” Cố Mục Niên nói một câu, đem cô từ trong ảo tưởng kéo ra ngoài. Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy anh ở trước bàn ăn kêu cô đến.

Cô thu lại tâm tư đứng lên, đi đến bàn ăn liền thấy anh chuẩn bị bữa sáng kiểu Trung Quốc.

Nhìn thấy ánh mắt sững sờ của cô, anh giải thích: “Lần trước không phải nói muốn ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc sao?”

“Ân, không nghĩ đến anh còn nhớ rõ như vậy.” cô cong môi.

Bàn tay anh xoa xoa đầu của cô, “Ngồi xuống.”

Khương Dao lấy một cái bánh quẩy, chậm rãi nhai, cô hỏi Cố Mục Niên:

“Thời gian tiếp theo, trọng điểm của Chí Sinh để ở đâu vậy?”

Cô hỏi xong, liền biết chức vị của mình giống như không thể hỏi đến chuyện”Cơ mật” như vậy, nên cô bận rộn giải thích: “Em chỉ là tùy tiện hỏi một chút không có ý tứ gì khác.”

Anh nở nụ cười, “Nghĩ gì thế? Cuối tuần công ty sẽ tổ chức cuộc họp thường kỳ, đến thời điểm sẽ cụ thể thương lượng. Nhưng mà anh có thể ngầm nói cho em biết mục tiêu kế tiếp của anh là cái gì.”

“Hảo hảo hảo, anh nói mau.” Lòng hiếu kỳ của cô bị khơi lên.

Anh nhướn mày, con người đen nhánh nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh tú của cô, giọng điệu có hơi giơ lên: “Nga? Em nghĩ người đầu tiên biết sẽ như thế nào?”

Ý tứ của Cố Mục Niên là, anh còn không có đem sách lược trọng đại như vậy nói cho những người khác, cô là đầu tiên nghe được?!

Cô bị anh nhìn chăm chú đến mức hai má ửng đỏ, nhưng mà vẫn là không kèm chế được sự tò mò trong lòng, “Ân... Rất muốn biết.”

“Ngồi bên cạnh anh đi.” Anh nói.

Khương Dao giờ phút này cũng không có suy nghĩ gì nhiều, lập tức chạy tới bên cạnh anh. Tay anh đặt ở trên lưng ghế dựa của cô.

“Em cảm thấy, hoạt động thất tịch lần này, ích lợi bị hao tổn nghiêm trọng nhất là ai?”

Khương Dao trầm tư, đáp: “... Không phải Vĩnh Nhìn, Vĩnh Nhìn tuy rằng tổng hợp lại thực lực rất tương xứng chúng ta, nhưng mà án năm qua xem, Chí Sinh cùng nó tám lạng nửa cân, cho dù lần này Chí Sinh đạt thành tích cao, Vĩnh Nhìn tổn thất cũng không phải rất nghiêm trọng. Cũng không phải IR, bởi vì IR marketing ngạch vẫn cao hơn Chí Sinh, chỉ là thoáng rơi chậm lại mà thôi. Cho nên hẳn là Bội Cấm, chúng ta phản áp nó một đầu to.”

Cố Mục Niên gật đầu, “Vậy nếu là em, mục tiêu kế tiếp là cái gì?”

“Nếu là em... Sẽ là Bội Cấm, rèn sắt khi còn nóng.”

Anh cười sờ sờ đầu của cô, “Bội Cấm cũng không khó đối phó lắm, muốn đối phó tốt trước hết phải giải quyết Vĩnh Nhìn.”

“Chí Sinh không có khả năng chỉ dựa vào một hoạt động thất tịch liền có thể đứng vững, kế tiếp mỗi một bước đều phải bước càng thêm kiên định, chờ đợi cơ hội tiếp theo. Mục tiêu của chúng ta là Bội Cấm, nhưng mà bây giờ thực lực của chúng ta còn chưa đủ lớn.” Anh nói.

Khương Dao tán thành, Cố Mục Niên trong lòng ngầm chuẩn là Bội Cấm, nhưng mà bây giờ trên tay chỉ có thể giải quyết Vĩnh Nhìn trước. Hơn nữa ngành sản xuất châu báu, không phải dựa vào một hai tháng liền có thể giải quyết, Chí Sinh muốn trở hết tài năng thì còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Cô nói: “Ân, vậy thì cứ từ từ thôi, anh còn trẻ mà.”

“Bản thảo của sản phẩm lễ tình nhân vào tháng hai năm sau đã đưa cho kỹ sư ngày hôm qua rồi, cuối tuần liền có thể thấy được sản phẩm, đến lúc đó có cần sửa chữa cái gì, sẽ cùng kỹ sư khai thông.”

Khương Dao kích động nói: “Nhanh như vậy sao?”

“Nơi nào nhanh? Em đem bản thiết kế lấy qua đều đã hai tuần rồi.”
Khương Dao rất chờ mong thiết kế mà cô và anh cùng nhau cộng tác sẽ làm ra thành phẩm là bộ dáng gì. Cô vỗ vỗ tay của anh cười nói: “Anh cũng phải nhìn xem cần có gì sửa lại hay không nữa đó vì công sức của anh cũng ở trong đó.”

“Được.” Anh giương môi.

Đầu tháng chín.

Trong tập đoàn Chí Sinh, đã qua thời kì bận rộn sau hoạt động thất tịch, cho nên mấy ngày nay tất cả mọi người cũng ít việc hơn, tiến vào thời gian khi thì đơn điệu khi thì có công tác sinh hoạt khẩn trương, nhưng mà trong lòng của mọi người đều thoải mái hơn rất nhiều, đồng nghiệp ngẫu nhiên còn có thể đánh trêu ghẹo.

Nhưng mà trời lại không tốt, mấy ngày nay ở T thị mưa liên tục, nhưng cơ bản thời tiết vẫn còn rất nóng, nhưng có vài người bởi vì mặc mưa cộng với việc ngồi trong phòng máy lạnh mà bị cảm trong đó bao gồm...
Cố Mục Niên.

Trong trí nhớ của Khương Dao số lần mà anh sinh bệnh có thể đếm trên đầu ngón tay. Thế mà bây giờ lại đổ bệnh.

Sáng sớm, Khương Dao đến công ty, ngày hôm qua Giang Dung có bố trí văn kiện cho cô xử lí, cho nên hôm nay cô đến để đưa cho Giang Dung.

“Giang Chủ Quản, đây là tài liệu mà chị đã nhờ tôi sửa sang lại.”

Giang Dung nhìn thấy cô, trên mặt lập tức mang theo tươi cười, miệng nói: “Ai, tôi đâu có bảo em hôm nay nộp sớm như vậy, sao em phải làm nhanh cho cực khổ vậy.”

Khương Dao ngượng ngùng nói: “Tôi vừa vặn có chút rảnh, ngày hôm qua liền chỉnh sửa xong.”

“Tốt tốt, cực khổ rồi. Vậy em ra ngoài giúp tôi gọi Đái Linh vào đây một chút.”

“Được.”

Khương Dao sau khi rời khỏi, Giang Dung ngồi ở vị trí của mình tự hỏi vài chuyện.

Kỳ thật Giang Dung đối với Khương Dao vừa mới bắt đầu đã không quá

thích, chính là bởi vì Quý Ngưng không được chọn vào, cô chỉ trách tội Khương Dao mà thôi. Kỳ thật Khương Dao này, cùng với mình không có quá tiết, đối với cô còn tính tôn trọng... Chuyện bắt Khương Dao đi nhà máy hoài thì nói trắng ra chính là cô có vấn đề.

Nếu Cố Tổng rõ ràng thích Khương Dao như vậy, Giang Dung không ngại gì mà theo tâm ý của Cố Tổng đối với Khương Dao tốt một chút, như vậy đối với nghề nghiệp của cô cũng không tổn hao gì a.

Giang Dung cứ tự hỏi như vậy, bên kia, Đái Linh nghe được lời Khương Dao nói với cô: “Giang Chủ Quản gọi cô đi văn phòng của chị ấy một chuyến.”

Khương Dao nói xong cũng đi, Đái Linh nhìn bóng lưng của cô, chau mày.

Trong lòng cô ta nghĩ, Khương Dao lúc nào cùng Giang Dung có quan hệ tốt như vậy?

Đái Linh nhớ lại này khoảng thời gian Giang Dung có thái độ đối với Khương Dao, thái độ không có tốt như vậy. Nếu Khương Dao có chỗ dựa là Cố Mục Niên thì Giang Dung khẳng định sẽ đứng về phía của Khương Dao

Đái Linh từ trong lòng sinh ra chán ghét Khương Dao, cũng sẽ không bởi Khương Dao ở trước mặt Cố Mục Niên thì nịnh nọt, để Cố Mục Niên làm chỗ dựa cho mình, cho nên từ trong lòng của cô ta rất chán ghét loại nữ nhân này. Bởi vì Khương Dao cùng cô ta tính cách hoàn toàn khác biệt.

Đái Linh đứng lên, hít sâu một hơi, đi vào văn phòng của Giang Dung. Khương Dao trở lại vị trí của mình, từ trong túi xách cầm ra thuốc trị cảm mà tối qua cô đã mua, đi vào văn phòng của anh.

Tiểu lý nhìn thấy cô, đứng lên chào hỏi: “Khương tiểu thư.”

“Tiểu lý, hôm nay anh có nhìn thấy Cố Tổng cảm mạo thế nào hay không?”

“Cố Tổng có ho khan, tôi vốn định đi mua một ít thuốc nhưng mà boss nói không cần.”

“... Ân, tôi vào xem anh ấy.”

Khương Dao gõ cửa đi vào, liền nhìn thấy anh đang xem văn kiện, còn đang ho khan, cả người xem qua không có tinh thần được như trước kia.

“Có chuyện gì?” Anh để bút xuống.

Khương Dao gật gật đầu, đi qua, cầm thuốc ở sau lưng cô

Cô thoáng nhìn tách cà phê trên bàn của anh, đôi mi thanh tú liền vắn lên, “Bị cảm còn uống cà phê? Cố Mục Niên, một chút anh cũng không để ý đến thân thể của mình.”

Anh thản nhiên nở nụ cười, “Được, không uống, là tối qua anh chưa ngủ đủ, muốn uống một chút.”

Cô đi đếm máy lọc nước, lấy một ly nước ấm cho anh, ra lệnh: “Uống đi. Sinh bệnh liền uống nhiều nước một chút.”

Cô khó được có lúc nghiêm túc chuyên chú như vậy, Cố Mục Niên xem bộ dáng mạnh dạn của cô, không có phản bác ngoan ngoãn uống hết.

Cô đem thuốc ra đưa cho anh, “Anh uống thuốc đi, em thấy anh ho khan một hai ngày nay rồi.”

“Cám ơn.” Anh thành thật uống thuốc.

Cô vốn cho là anh không nguyện ý uống, hiện tại thấy anh phối hợp như vậy cô đã yên tâm rất nhiều. Liền học phương thức bình thường mà anh hay làm đối với cô, đó chính là... Sờ sờ đầu của anh.

Cố Mục Niên lập tức ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt khó phân biệt, Khương Dao che miệng cười nói áy náy: “Em chính là học ở anh... Ai kêu bình thường anh cũng thích sờ đầu em, em sờ một chút làm sao.”

Anh đứng lên, đem cô vây đến trước bàn làm việc. Một bàn tay chống đỡ ở sau lưng cô, một cái khác bàn tay đặt ở trên đầu của cô.

Anh tới gần mặt cô, chống lại tầm mắt của cô, giọng điệu mang theo cảm giác áp bách, “Lá gan lớn như vậy sao?”

-----oOo-----

Chương 26: - Lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao nghi ngờ gần đây trái tim của mình có bị gì hay không, bằng không tại sao hở động một chút chuyện gì thì lại đập rộn ràng lên? Giờ phút này khoảng cách của hai người gần trong gang tấc, trong miệng anh dâng lên mà ra nhiệt khí có hơi dừng ở trên mặt cô, còn có tiếng nói trầm thấp khiêu gợi. Cảm giác Cố Mục Niên giờ phút này tựa như một con sói còn cô chính là con mồi vậy.

Khương Dao dừng ảo tưởng trong đầu lại, dừng cảm chống lại ánh mắt của anh, “Em sờ đầu anh một chút thì có làm sao? Chỉ cho phép anh chạm vào đầu em còn em không thể đụng vào sao?”

Khương Dao từ nhỏ đến lớn đều như vậy, cho dù bị anh khi dễ cũng không nhận thua hay cầu xin tha thứ, điểm ấy Cố Mục Niên vẫn thấy cô không có biện pháp nào thay đổi được.

Hai người đang “Giăng co” thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Khương Dao lập tức rụt lại một chút mau cùng anh giữ một khoảng cách.

Cố Mục Niên cũng buông lỏng tay ra, sau đó nhìn phía ngoài cửa với đôi mắt đen kịt.

“Vào đi.”

Tiểu lý đi đến, liền nhìn thấy Khương Dao từ chỗ bàn làm việc của Cố Mục Niên đi ra, lại nhìn thấy sắc mặt của Cố Mục Niên không được tốt lắm cho nên anh liền biết mình chính là đang quấy rầy thế giới hai người!

Xong rồi, nhưng mà điều này có thể trách ai a, là Ti Phùng nói muốn gặp Cố tổng, anh ta không thể không tiến vào thông báo a.

Sau khi tiểu lý nói xong, Khương Dao liền nói với Cố Mục Niên: “Em đi ra ngoài đây, anh nhớ uống nước, đừng uống cà phê.”

“Được.” Sắc mặt của anh so vừa rồi tốt hơn nhiều.

Khương Dao đi đến ngoài cửa, nhìn thấy Ti Phùng mặc tây trang, trong tay cầm văn kiện. Ti Phùng nhìn thấy cô án mắt có chút lơ đãng.

Khương Dao khẽ gật đầu, “Tư tổng thanh tra.”

Anh ta nhẹ nhàng ứng tiếng, vốn muốn cùng cô nhiều trò chuyện vài câu nhưng hiện tại không rảnh. Anh ta quay đầu nhìn bóng dáng của Khương Dao rời đi, liền bị thanh âm của tiểu lý kêu trở về: “Tư tổng thanh tra, ngài có thể đi vào.”

Anh ta quay đầu lại, liền nhìn thấy tiểu lý đang nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt mang lễ phép mỉm cười, còn có một tia... Xem kỹ ánh mắt.

Ti Phùng cong môi, đi vào.

Ngày thứ hai, Khương Dao vừa đi làm, liền nghe được một cái tin tức xấu —— trên châu trang sức của Chí Sinh chất lượng không hợp cách. Lời gièm pha phát lên trên mạng, lập tức liền đưa tới tin tức oanh động. Tất cả các nhân viên của Chí Sinh đều cảm thấy trở tay không kịp, “Tại sao trên châu chất lượng lại không hợp cách! Những người này là đưa ra thông tin sai lệch!”

Ngay sau đó, cô liền nhìn thấy Cát Tân vội vã đi lên văn phòng tổng tài, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Trong văn phòng tức thì loạn cả lên, trong lòng Khương Dao trầm xuống, đột nhiên cũng cảm thấy rất hoảng hốt. Bây giờ, cô còn không thể đi tìm Cố Mục Niên.

Cô ngồi xuống, lập tức lấy điện thoại di động ra xem tin tức. Lần gièm pha này dính đến IR, Bộ Cấm cùng Vĩnh Nhìn chờ nổi danh nhân hiệu, Chí Sinh đề cập sản phẩm là đầu tháng trước tuyên bố sản phẩm mới, một cái vòng tay trên châu. Đưa tin cho ra chứng cứ hữu mô hữu dạng, rất nhiều truyền thông bắt đầu phát đi theo đưa tin. Trong lúc nhất thời quần chúng phấn nộ, dư luận dậy sóng.

Khương Dao cũng không biết những tin kia là thật hay là giả, nếu như là thật... Vậy thì rất đáng sợ.

Nguyên một cái buổi sáng, Khương Dao liền nhìn thấy có rất nhiều người chạy tới văn phòng tổng tài, không ai biết bọn họ vào đưa tin tức gì cho Cố Mục Niên cả.

Khương Dao ở ngồi im lặng ở bên ngoài, kỳ thật trong lòng đã nóng như lửa đốt.

Sáng sớm hôm nay, tại Chí Sinh có hoạt động, cái sản phẩm này là do Phó tổng giám tiếp nhận phỏng vấn, có truyền thông hỏi chất lượng lần này không hợp cách, lời gièm pha có phải là thật hay không, Phó tổng giám bày tỏ phủ định, xem qua giống như ném nôi một dạng vậy.

Cách nói trốn tránh của anh ta, chẳng những không làm cho người tiêu thụ tán đồng, mà còn làm cho tất cả mọi người bắt đầu tập trung công kích Chí Sinh.

Lúc Khương Dao nghe được tin tức đầu óc bỗng nổ tung, đây quả thực là “Heo đội hữu” a, không biết phải nói như thế nào thì nên cầm miệng đừng nói, cứ như vậy tên bắn chim đầu đàn càng đưa Chí Sinh vào chỗ chết.

Buổi sáng, trong tập đoàn Chí Sinh đều bao phủ cảm giác âm trầm.

Lúc xế chiều, Cố Mục Niên mở một tổ công tác chuyên xử lý gièm pha lần này, thật bất ngờ Khương Dao cũng tham gia.

Trong văn phòng, đây là lần đầu tiên công tác tổ hợp lại.

Khương Dao ở trong cuộc họp, đầu tiên là nghe được một tin tức nghiêm trọng —— qua kiểm tra đo lường, tháng trước trang sức trân châu mà Chí Sinh đưa ra thị trường quả thật tồn tại chất lượng không hợp cách. Nhưng mà, vấn đề không phải do bản bộ bên Chí Sinh mà là một do một doanh nghiệp sa hoa Italya. Cái này doanh nghiệp đồng thời cũng cung cấp nguyên vật liệu cho IR cùng Bội Cẩm.

Điều này cũng làm cho lời nói mà Phó tổng giám nói lúc sáng là sai lầm, nhưng mà lỗi nói của anh ta sẽ bị người tiêu thụ có thành kiến đối với Chí Sinh.

Khương Dao nghe xong, đầu óc như muốn nổ tung. Cô nhìn về phía Cố Mục Niên, phát hiện anh vẫn trầm ổn như cũ, không hoảng hốt bất loạn, lắng nghe ý tưởng của mỗi người, chỉ là ngẫu nhiên ho khan vài tiếng, tình trạng cảm mạo của anh dường như chưa có biến chuyển tốt lắm.

Rất nhiều người đều đề nghị Chí Sinh nên đi ra giải thích. Tên bắn chim đầu đàn, vốn là tính toán xem xem IR và Bội Cẩm bên kia động tĩnh hay không để Chí Sinh còn có động tác nữa. Nhưng là hiện tại, chung quy Chí Sinh đã bước ra một bước sai lầm, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích l.

Tất cả mọi người phát biểu ý kiến xong, Cố Mục Niên cho ra quyết định

toàn diện.

Đầu tiên, sáng nay Hác Ý – Phó tổng giám không có nói trước với công ty mà truyền thông sai lầm phát, đối Hác Ý sẽ cho đình chức. Tiếp theo, ngày mai tổ chức khẩn cấp buổi trình diễn, công bố đối xử lý Hác Ý, trước hết sẽ không chế được dư luận. Thứ ba, lần nữa tìm kiếm trên châu doanh nghiệp, cam đoan nguồn cung cấp.

“Lần này, đúng là chúng ta phạm sai lầm để người tiêu thụ bị hao tổn mặc kệ những công ty khác thế nào, chúng ta trước phải bày ra thái độ thành ý đối với người tiêu thụ.” Cố Mục Niên nói.

Thái độ của anh rất quả quyết và dũng cảm làm cho Khương Dao sinh ra sự kính nể với anh. Cô không biết phương pháp giải quyết như vậy có thể làm người tiêu thụ tha thứ hay không nhưng mà cô biết Cố Mục Niên làm như vậy là để không thẹn với lòng.

Sau khi cuộc họp kết thúc, cô vẫn là nhịn không được cho nên liền đi đến văn phòng của Cố Mục Niên

Cô rất lo lắng anh.

Đi vào, liền nhìn thấy trên bàn anh chõng một đồng văn kiện, Cố Mục Niên đi đến sofa rồi ngồi xuống, Khương Dao cũng cùng đi qua. Cô nhìn anh, trong ánh mắt cô chứa đầy sự lo lắng.

Cố Mục Niên nhận thấy được ánh mắt của cô, cười nhạt, “Làm sao?”

Giọng điệu của anh rất ôn nhu.

“Em... Ở trong tổ công tác giống như không thể giúp được cái gì, anh vì cái gì còn muốn cho em tiến vào?”

“Sợ em suy nghĩ miên man, lo lắng loạn xạ.” Cho nên dứt khoát để cô tham dự vào, anh biết cho dù cô chỉ là làm chút việc nhỏ, đều sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Khương Dao nở nụ cười, “Em lo lắng cho anh hơn, tình trạng cảm mạo của anh có phải nghiêm trọng hơn hay không?”

“Vẫn rất tốt...” Lời của anh còn không có nói xong, liền ho khan.

Cô nhìn sắc mặt tiêu tụy của anh. “Như này mà anh còn gọi là tốt sao?”

Vì thế cô đứng dậy rót cho anh một ly nước.

Cô hỏi: “Nếu sáng nay không có Hác Ý phát ngôn, Chí Sinh sẽ làm như thế nào? Chuyện này đã phá vỡ nguyên bản kế hoạch của anh sao?”

Sau đó Cố Mục Niên lại ném cho cô một câu nói làm cho cô khiếp sợ.

“Chí Sinh dù có thể nào đều cũng sẽ đứng ra giải thích, sẽ không để ý chuyện đó có phải hay không.”

Khương Dao đoán được anh sẽ nghĩ như vậy, nhưng là giờ phút này nghe được, vẫn là bởi anh rất dũng cảm mà hăm mộ.

Khương Dao vỗ vỗ bờ vai của anh, khích lệ nói: “Không có việc gì, sẽ qua thôi. Em đi hỗ trợ, sáng sớm ngày mai liền mở buổi trình diễn.”

“Được.”

Cô đi ra văn phòng, nói với tiểu lý: “Phiền anh đi mua cho Cố Tổng một chút cơm được không? Giữa trưa anh ấy có ăn cơm chưa?”

“A... Giữa trưa đã đưa cơm vào một lần. Nhưng mà Cố Tổng chưa ăn.”

“Vậy anh lại đi mua, liền nói là tôi... Mệnh lệnh. Nếu anh ấy không ăn thì anh liền nói cho tôi biết.”

Tiểu lý nghe xong liền trừng lớn mắt, bận rộn đáp ứng: “Được được.”

Khương tiểu thư thật là lợi hại a, mệnh lệnh đều nói có thể nói ra.

Thật rất nể phục!

Trong văn phòng tổng tài của Bội Cẩm, Đỗ Yến đang đem toàn bộ tinh lực đặt ở ngày ra mắt hạng mục mới.

Trợ lý đi đến, báo cáo: “Đỗ tổng, đây là bản kiểm tra chất lượng đo lường của trân châu lần này.”

Đỗ Yến mí mắt đều không nhúc nhích, “Để đó đi.”

Anh ta không rảnh bận tâm sự kiện gièm pha lần này. Thứ nhất, loại chuyện này chỉ là một sự kiện nóng bỏng nhất thời, qua một thời gian nữa, đại bộ phận người tiêu thụ cũng quên mất. Huống chi, hiện tại Chí Sinh bên kia đã nhảy ra, Chí Sinh là đang bị chửi tối thảm kia. Giờ phút này Bội Cẩm chính là án binh bất động, nhìn Chí Sinh trở thành con chim đầu đàn.

Hiện tại anh ta cần phải nắm chắc hạng mục tốt này, hạng mục này nếu như có thể đàm thành, lần này gièm pha có là cái gì?

Tâm tư của anh ta vừa động liền bảo trợ lý tiến vào.

“Đi thăm dò hành động tiếp theo của Chí Sinh là cái gì?”

Năm phút sau trợ lý tiến vào, “Đỗ tổng, chúng ta có thể nghĩ là, Chí Sinh tính toán án binh bất động, chờ đợi dư luận tiêu tán.”

Đỗ Yến cười cười, “Không có việc gì, người ra ngoài đi.”

Một lát sau, anh ta bấm mấy cái điện thoại trả thù xã hội.

Trên internet công kích tập trung bao trùm Chí Sinh cả một ngày, Chí Sinh đang lặng yên không có một tiếng động mà chuẩn bị cho buổi trình diễn ngày mai. Mọi người ở tổ công tác đều làm liên tục, Cố Mục Niên liền làm việc cả đêm.

Buổi trình diễn quyết định vào chín giờ sáng, Cố Mục Niên đến sáng sớm hơn năm giờ, nên ở làm việc phòng ngủ trong chốc lát.

Tối qua Khương Dao ngủ lúc mười hai giờ, sáng nay tinh thần coi như tốt liền đến công ty rất sớm.

Cô mở cửa văn phòng của Cố Mục Niên ra, đem bữa sáng đặt ở trên mặt bàn, sau đó đi đến phòng nghỉ trong phòng làm việc của anh.

Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy anh nằm im lặng ở trên giường, lông mi thật dài đóng tại trên mắt.

Cô đi qua, nhẹ nhàng ở bên cạnh anh ngồi xuống. Cô lo lắng anh phát sốt, vì thế liền dùng tay chạm xuống trán của anh, ai biết vừa gặp đặt tay xuống anh liền mở mắt ra...

Cô vừa định rút tay về liền bị bàn tay ấm áp của anh nắm lấy.

“Làm sao?” Anh mở miệng, thanh âm mang theo khàn khàn cùng mệt mỏi.

“Em muốn xem anh có phát sốt hay không.”

Trong lúc nhất thời cô quên rút tay về.

Anh chậm rãi ánh mắt nhắm lại, khước miệng mang theo biếng nhác tươi cười, “Đứa ngốc, anh không sao.”

“Ân...”

Cô không có đi, anh liền lần nữa mở to mắt, nhìn về phía cô: “Mệt không? Hiện tại mới có hơn 6 giờ, em tới công ty sớm như vậy làm gì?” Sáng nay hơn năm giờ, cô tự nhiên tỉnh lại, lo lắng việc công ty, cũng ngủ không được, nên liền đến sớm một chút.

Cô vẫn không trả lời, liền nghe anh nói: “Nằm lên đi ngủ bên cạnh anh một lát.”

Khương Dao ngó ra.

“Thời gian còn sớm, em ngủ đến bảy giờ đi, lát anh sẽ gọi em dậy.”

Khương Dao nghĩ nghĩ, quyết tâm nằm xuống ở bên cạnh anh. Anh

chuyển hướng nhìn cô nằm ở bên cạnh, đem chân đạp lên trên người cô. Cô nằm ngang, trên chóp mũi quanh quẩn mùi hương thoang thoảng của anh, tim của còi bắt đầu gia tăng tốc độ. Trong đầu đột nhiên lóe lên hình ảnh tiệc ăn mừng đêm đó...hình ảnh hai người bọn họ hôn nhau. Cố Mục Niên giúp cô đạp chân xong, liền nhìn thấy cả người cô có vẻ có chút co quắp. Anh chậm rãi cong môi nghiêng người về phía cô, khuỷu tay chống đầu, anh mắt chuyên chú nhìn ở trên mặt cô. Anh nhẹ giọng mở miệng: “Khương Dao, em khẩn trương cái gì.”

-----oOo-----

Chương 27: - Chạy về phía anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao nhìn con người ánh lên ý cười của anh, trong lòng cảm thấy rung động, cô thu lại ánh mắt, bảo trì giọng điệu bình thường: “Em nào có khăn trương.”

Cố Mục Niên cau khóe môi, tay anh đặt lên đầu của cô, thanh âm ôn nhu như nước: “Àn, nhắm mắt lại ngủ một lát đi.”

Cô ngoan ngoãn khép đôi mắt lại. Còn anh thì nhìn chăm chăm vào đôi môi anh đào của cô, sau một lúc lâu mới nằm xuống bên cạnh cô.

Khương Dao lại một lần nữa mở mắt to ra chính là lúc nghe Cố Mục Niên đang gọi tên mình.

Cô dụi dụi con mắt, ngồi dậy, nhìn thấy anh đi ra từ phòng tắm, đã thay quần áo mới, tóc cũng ẩm ướt.

“Anh đi sấy tóc đi, đừng để cảm nặng thêm đó.” Cô dặn dò.

“Ừm.” Anh đáp lại.

Cô sửa lại quần áo sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ. Sau khi Cố Mục Niên tỉnh dậy liền bắt đầu bận rộn. Khương Dao làm ở tổ công tác, cũng muốn tới hiện trường buổi họp báo sớm một chút.

Buổi trình diễn lần này diễn ra trong một phòng yến hội ở khách sạn gần Chí Sinh, lúc Khương Dao đến hiện trường thì nơi này đã bố trí sắp xong rồi.

Hôm nay Chí Sinh mời tới rất nhiều truyền thông và nhà báo, tin tức về buổi trình diễn đến sáng nay mới đưa tin ra, phỏng chừng đến lúc Bội Cẩm biết tin này cũng không có bất cứ thời gian khác để chuẩn bị.

Tất cả mọi người cho rằng Chí Sinh ở cục diện bị động, nhưng mà bây giờ Chí Sinh là đối thế bị động sang chủ động.

Một lát sau, Cố Mục Niên cũng đến, anh cùng người phụ trách và các nhà báo chào hỏi.

Khương Dao yên lặng nhìn, phát giác tinh thần của anh còn tốt vô cùng. Bản thảo phát ngôn cho buổi trình diễn hôm nay cô còn không nhìn tới,

cho nên cũng thực chờ mong đến lúc anh phát ngôn.

Chín giờ sáng, buổi trình diễn bắt đầu.

Cố Mục Niên ở trên thượng đài, hôm nay anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng và quần tây đen, nhưng khuôn mặt của anh vẫn rất tuấn lãng. Phía dưới đèn flash nháy sáng liên tục, liền thấy anh đứng ở trước microphone, mặt mỉm cười gật đầu.

“Mọi người khỏe, tôi là tổng tài của tập đoàn châu báu Chí Sinh, Cố Mục Niên. Thực cảm ơn các nhà báo đã đến, hôm nay chúng tôi tổ chức buổi họp báo này chủ yếu là nhằm vào vấn đề xuất hiện chất lượng của trang sức trân châu mấy ngày nay của Chí Sinh. Tôi đại diện cho toàn thể nhân viên của Chí Sinh hướng tới tất cả người tiêu thụ trịnh trọng xin lỗi

——” Cố Mục Niên cúi đầu xin lỗi, giọng điệu càng thêm nghiêm túc, “Qua điều tra, đúng là doanh nghiệp cung cấp trân châu xảy ra vấn đề, nhưng vẫn là do Chí Sinh không có đem đi kiểm tra để quyền lợi của người tiêu thụ bị hao tổn, đối với vấn đề này chúng tôi nguyện ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm...”

Cố Mục Niên nói những người tiêu thụ đã mua trang sức trân châu của Chí Sinh có thể nhận lấy toàn bộ bồi thường, hơn nữa có thể đổi lấy kiểu dáng trang sức trân châu khác. Tiếp theo, Chí Sinh sẽ doanh nghiệp trân châu đó chấm dứt hợp đồng, hơn nữa sẽ đưa ra luật pháp, và sẽ tìm kiếm doanh nghiệp trân châu tốt hơn. Cuối cùng Cố Mục Niên còn thông báo sẽ cắt chức đối với vị tổng thanh tra đã phát ngôn hôm qua.

Có thể nói, lần này Chí Sinh tổn thất nghiêm trọng nhưng mà chỉ có như vậy, mới có khả năng lấy lại được tín nhiệm đối với người tiêu thụ.

Kế tiếp là đến lúc các nhà báo đưa ra câu hỏi. Người đầu tiên hỏi: “Cố tiên sinh, vì cái gì Chí Sinh muốn đứng ra giải thích đầu tiên?”

Anh trả lời: “Đối những công ty khác tôi không cần biết, tôi chỉ biết là, Chí Sinh dù có thể nào cũng sẽ đứng ra giải thích, sẽ không để ý có phải là người đầu tiên hay không. Bởi vì Chí Sinh làm sai, liền nợ tiêu thụ giả một câu “Xin lỗi”. Chúng ta dùng thái độ chân thành nhất hi vọng có thể được đến tiêu thụ giả tha thứ, đương nhiên, chúng tôi vẫn tôn trọng quyết định cuối cùng của mọi người.”

Một phóng viên truyền thông khác lại nói: “Thời gian trước, hoạt động thất tịch của Chí Sinh nhận được phản ứng rất tốt, nay lại có gièm pha

như vậy có phải Chí Sinh không đặt chất lượng lên hàng đầu mà chỉ chú trọng chương trình khuyến mãi hơn?”

Cố Mục Niên phủ nhận: “Chúng tôi từ đầu đến cuối đều đem chất lượng châu báu đặt ở vị trí đầu não. Chất lượng không tốt thì chương trình khuyến mãi hấp dẫn đến mức nào đi chăng nữa cũng không có ít lợi. Qua chuyện lần này chúng tôi sẽ càng chú trọng chất lượng hơn nữa.”

...

Sau một tiếng đồng hồ thì buổi họp báo kết thúc, Khương Dao ở hiện trường bận rộn xử lý công việc xong liền trở về công ty.

Trên đường trở về, trong lòng cô mang theo tâm trạng thấp thỏm lại phát hiện dư luận bắt đầu chuyển biến!

Sau khi video của buổi trình diễn được phát lên, mọi người đã giảm bớt sự công kích đối với Chí Sinh, hầu như đại bộ phận dân chúng đều rất hài lòng với thái độ cùng phương thức xử lý của Chí Sinh, bây giờ mọi người lại bắt đầu đem gièm pha này chuyển hướng sang IR, Bội Cẩm vì hai công ty này không có đứng ra giải thích. Tuy rằng sau đó mấy cái công ty này cũng đã giải thích và cho ra phương thức xử lý, nhưng mà mọi người lại càng vừa lòng lời giải thích đầu tiên của Chí Sinh.

Chí Sinh thành công rồi!

Khương Dao cười vui vẻ, cô biết nhất định sẽ có màn dư luận sôi động, nhưng mà Chí Sinh đã cố gắng như vậy cho nên sẽ thu lại kết quả tốt.

Cô trở lại công ty liền nhìn thấy trên mặt mỗi người đều mang vài phần tươi cười, Dương Nhược kích động ôm lấy cô: “Khương Dao, chúng ta rất cuộc cũng có thể ngủ một giấc thật ngon rồi ha ha ha ha.”

Khương Dao vỗ vỗ lưng của chị ấy, “Àn, Chí Sinh đã hồi sinh trở lại.”

Tất cả mọi người vui vẻ nói chuyện phiếm, Khương Dao ánh mắt nhìn chung quanh, từ lúc cô trở về đều không nhìn thấy Cố Mục Niên.

Một lát sau, điện thoại di động của cô rung lên, là Cố Mục Niên gọi đến.

Anh không phải là ở văn phòng sao? Như thế nào còn muốn gọi điện thoại cho cô?

Coi đi đến chỗ không có người, nhận điện thoại, “Alo...”

“Khương Dao, en trở lại công ty rồi sao?”

“Vâng.”

“Bây giờ anh đang ở sân bay, chuẩn bị đi Paris một chuyến.”

“A?” Khương Dao khiếp sợ, “Đi Paris sao?!”

“Ừm, anh đi đàm thoại về hiệp ước trên châu, anh không yên lòng muốn đích thân bay qua một chuyến.”

Khương Dao không nghĩ đến, một giây trước anh ở buổi trình diễn nói như vậy, ngay sau đó liền muốn bay đi Paris. Hành động này cũng quá nhanh a.

“Nhưng mà... Tình trạng cảm mạo của anh làm sao được?”

Anh nở nụ cười, ngữ điệu khẽ nhếch, “Không sao, còn lo lắng như vậy sao?”

Sắc mặt Khương Dao nóng lên, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, liền nghe thấy anh nói tiếp: “Khả năng anh sẽ đi mấy ngày, thứ sáu mới trở về. Mấy ngày này em ở công ty cho tốt đừng làm cho anh lo lắng?”

“Ân, em đã lớn như vậy rồi mà anh còn lo lắng cái gì...” Cô nở nụ cười. “Đứa ngốc.” Anh cắn âm cuối, giọng điệu mang theo chút lưu luyến làm cho trong lòng Khương Dao dâng lên một trận cô đơn.

Anh tiếp tục nói vài câu sau đó liền tắt điện thoại. Khương Dao nhìn màn hình điện thoại khẽ thở dài một cái.

Trong tập đoàn Bội Cầm, Đỗ Yên nhìn thấy truyền thông đưa tin tức sáng liền nổi giận lôi đình.

Anh ta rõ ràng đã nói mấy cái người trả thù trả thù xã hội phải “Chiếu cố” Chí Sinh tốt một chút sao? Tại sao lúc buổi trình diễn hôm nay mở ra, những người đó toàn bộ đều thiên hướng về Chí Sinh!

Cấp dưới cũng thực sinh khí, “Đỗ tổng, người xem những ký giả trong buổi trình diễn kia có phải có vấn đề gì hay không, vừa nhìn đã biết chính là cùng Chí Sinh ngầm khai thông qua, bây giờ đầu đốc đều dẫn tới trên người chúng ta!”

“Người nghĩ rằng tôi không biết sao?!” Những truyền thông kia khẳng định đã bị Chí Sinh thu mua qua, còn có cộng đồng mạng nhất định cũng bị Chí Sinh dẫn dắt.

Bội Cầm bị Chí Sinh trả đũa ngược lại!

“Đỗ tổng, bây giờ chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Lập tức nói lời xin lỗi đi chứ còn có thể làm cái gì nữa nếu không giải

thích người bị chửi chính là chúng ta!”

Đỗ Yến đè mi tâm, thật là đau đầu.

Đỗ Yến vừa định nói chuyện, điện thoại liền vang lên.

“Đỗ tổng, đại sự không tốt!” Người đang nói chuyện chính là tổng thanh tra phòng nghiên cứu.

“Thì thế nào!” Đỗ Yến liền sắp ngã điện thoại.

“Người phụ trách bên dự án sắp tới gọi điện thoại tới đây nói, hạng mục lần này bọn họ có khả năng cần suy xét thêm một chút, nghe giọng điệu của bọn họ giống như không muốn hợp tác cùng tập đoàn chúng ta!”

“Cái gì!” Đỗ Yến nói một câu thô lỗ, “Này đội tôn tử cũng dám chơi chúng ta!”

“Bọn họ nói là sự kiện gièm pha về chất lượng trên châu quá lớn...”

Đỗ Yến hung hăng cúp điện thoại.

Anh ta nhìn về phía màn hình máy tính đang mở video buổi trình diễn của Cố Mục Niên, sắc mặt càng ngày càng đen.

Mấy ngày nay Khương Dao đều rất bận rộn, nhưng rất bình thường. Cô thân là một thành viên trong tổ công tác tiếp tục xử lý những vấn đề còn lại của sự kiện chất lượng trên châu, thời gian còn lại thì cô cứ tiếp tục hoàn thiện thiết kế trang sức cho lễ tình nhân năm sau.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Khương Dao có cảm giác vắng vẻ, tuy rằng bận rộn nhưng mà trong lòng cô lại toát ra một ít thương cảm.

Thẳng đến buổi tối thứ năm, đúng giờ tam tâm cô liền trở về chung cư, bảy giờ mới hiểu được loại thương cảm này là do đâu mà đến.

Nếu như là thường ngày, thì vào giờ này cô và Cố Mục Niên sẽ cũng nhau tan tầm, anh sẽ mang cô ra ngoài ăn cơm hoặc là ở nhà cho nấu cơm cho cô. Nếu không phải như vậy thì đến khoảng bảy, tám giờ tối anh sẽ mang một bàn hoa quả đến tìm cô nói chuyện phiếm hoặc là cô sang nhà anh đọc sách.

Khương Dao cảm thấy có phải chính mình đặc biệt không chịu nổi sự tịch mịch hay không a? Làm việc liên thích có nhiều người.

Cô lại nghĩ tới Cố Mục Niên, không biết anh bận rộn đến thế nào. mấy ngày nay, bọn họ liền ngẫu nhiên nhắn vài tin, Khương Dao không dám ăm ỉ anh cho nên cũng chưa gọi điện thoại cho anh.

Cô lười nhác ngồi ở trên sofa trong chốc lát sau đó liền đứng lên đi vào phòng bếp nấu một chén mì. Tóm lại, chỉ có một mình cô ăn nên có cảm giác đần độn vô vị, ăn chẳng ngon gì cả.

Cô không nghĩ tâm tư của mình sẽ tiếp tục hỗn loạn như vậy, liền tính toán đi đến nhất trung dạo một vòng.

Cô thay một chiếc váy liền thân màu trắng, lấy túi xách rồi đi ra cửa. Lúc này bóng đêm dần tối, đèn đường sáng lên, Khương Dao sửa sang lại đầu tóc, chậm rì rì đi về phía trước.

Từ tiểu khu đi bộ đến nhất trung mất khoảng 30 phút. Bây giờ chỉ có một mình cô đi tới, ở trong lòng nghĩ đợi một lát sẽ đi đến tiệm bánh ngọt gần nhất trung kia mua bánh ngọt sô-cô-la mang về nhà, tâm tình không tốt, ăn đồ ngọt sẽ tốt hơn rất nhiều đây.

Đến nhất trung, các học sinh ở đây đều đang tự học, ngọn đèn của các tòa nhà như thường lệ vẫn sáng đèn.

Khương Dao đứng ở cửa, cảm xúc cuộn cuộn, đây là lần đầu tiên cô trở lại trường học cũ sau khi về nước.

Cô rất nhớ nơi này.

Cô lấy điện thoại di động ra, chụp mấy tấm ảnh, gửi qua cho anh, " Em đang ở nhất trung này ~ "

Cô cùng bác bảo vệ nói một tiếng, bác ấy liền để cô đi vào. Bất tri bất giác, nơi đầu tiên cô đi đến chính là sân bóng rổ.

Sân bóng rổ trong có hai ba cái nam sinh đang chơi, Khương Dao ở bên ngoài nhìn, trong đầu chợt lóe hình ảnh Cố Mục Niên ném rổ.

Cô cúi đầu, thản nhiên mỉm cười, quay người rời đi, đi sân thể dục.

Đi tới đi lui, cô đột nhiên hối hận, một mình đi đến nơi tràn ngập những kỉ niệm sẽ chỉ làm cho chính mình càng thêm thương cảm mà thôi.

Kỳ thật, cô là một người có thiên hướng sống nội tâm, bằng hữu cũng không nhiều, tính cách của cô cũng rất nhàn nhạt, nhưng mà cô chưa từng có loại tâm trạng giống như đêm nay

Cô thu lại tâm tư, đi ra khỏi trường học, tính toán đi tiệm bánh ngọt.

Nhưng mà, cô tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện tiệm bánh ngọt không có mở cửa!

Nhìn kỹ một chút, cô quả thật nhớ không lầm là ở đây mà, là ở ngay giao lộ này.

Nháy mắt cô cũng cảm giác như có nước lạnh rót xuống, trong lòng khó được một chút vui vẻ cũng đều bị dập tắt hết rồi.

Kỳ thật không mua được bánh ngọt không phải là chuyện to tác gì, chỉ là cảm giác chuyện này tựa như một cái chốt mở kích động, thu hút hết toàn bộ suy nghĩ của cô.

Khương Dao cảm thấy rất khổ sở, thở dài một hơi, cúi đầu xuống.

Nhưng mà lúc này, phía sau truyền tới một thanh âm.

“Ngu ngốc, tiệm bánh ngọt này đã chuyển sang một con phố khác.”

Cô phút chốc quay đầu... Liên nhìn thấy Cố Mục Niên.

Tay anh kéo áo khoác, đứng ở đèn đường mờ mờ. Anh không biết mình đã đứng ở sau lưng cô, nhìn cô chăm chú bao lâu rồi, chỉ biết là giờ phút này, anh nhìn thấy mặt cô, mặt mày liền hiện lên ý cười, ấm áp cả người.

Trong lòng Khương Dao là một mảnh mờ mịt, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, không phải là...đang ở Paris sao?!

Cô dựa theo bản năng, vất chân lên chạy về phía anh.

-----oOo-----

Chương 28: - Cửa riêng mình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên vốn là sáng sớm thứ sáu mới bay trở về, nhưng mà việc ký kết hợp đồng so với trong kế hoạch thuận lợi hơn rất nhiều nên sáng ngày thứ năm đã xong việc. Một mình anh ở Paris cũng không có cái gì để chơi cho nên liền tính toán trở về sớm một chút, chung quy cũng có vài phần muốn nhìn thấy cô gái nhỏ trong lòng của mình sớm hơn một chút.

Đến T thị, anh vốn định trực tiếp về nhà cho cô một cái kinh hi nhưng trùng hợp lại nhận được tin nhắn của cô nên anh trực tiếp lấy xe tới đây. Từ xa, anh nhìn thấy cô đi về phía trước với bộ dáng buồn chán.

Cảm giác nhớ nhung trong anh đều bị cô khơi lên hết.

Còn Khương Dao thì kích động chạy đến trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh, đáy mắt tràn đầy sự kinh hi cùng sự khó tin, “Cố Mục Niên, anh trở lại mà không nói với em một tiếng.”

Nói xong, cô liền nghe thấy anh khẽ cười hai tiếng, ôm chặt hai vai của cô. Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, “Đây không phải là vừa mới xuống máy bay, biết em ở nơi này liền tới đây tìm em sao?”

Khương Dao nhìn khuôn mặt thanh tuyền của anh, trong lòng phảng phất như bị mật lấp đầy cho nên những chuyện buồn rầu liền tiêu tảm.

“Sự việc thuận lợi không?” Cô cười hỏi.

“Ừm.”

Cô yên tâm, lại hỏi: “Vậy anh cảm mạo...”

Lời của cô còn chưa có nói xong, liền bị anh ôm đến trong ngực, Khương Dao cảm giác được anh ôm cô rất chặt.

Tim đập của cô lúc này đập rất nhanh, đôi mắt mở to, thân thể phảng phất đều cứng ngắc.

“Cảm mạo đã hết hẳn rồi, đừng lo lắng.” Anh nói ở bên tai cô.

Khóe môi của Khương Dao chậm rãi cong lên, cô nhẹ nhàng ôm anh, miệng buồn buồn “Ân” một tiếng.

Lúc anh buông cô ra, thấy sắc mặt của cô đỏ lên giống như là đang phát sốt vậy.

Cố Mục Niên nói: “Muốn bánh ngọt sô-cô-la?”

“Ân.”

“Đi thôi, dẫn em đi mua.”

Khương Dao đi theo anh, anh dẫn đường còn cô thì cùng anh sóng vai đi tới, cô liền nói chuyện tới nay: “Em đi dạo sân trường, còn đi sân bóng rổ.”

Mày dãi của anh thoáng nhướn, “Muốn nhìn anh chơi bóng rổ?”

Cô chớp chớp mắt, giống như quả thật đã rất lâu rồi không thấy anh đánh bóng rổ.”Em chính là vừa vặn đi dạo đến, dù sao thì đến cuối tuần, anh cũng có thể đi chơi bóng rổ.”

“Vậy em đi cùng sao?”

“Cùng đi?”

“Đúng vậy, anh đánh cho em xem.”

Cô cười cười, “Em bây giờ đã lớn rồi nha không giống như lúc nhỏ nữa, anh không biết đâu khi còn nhỏ mỗi lần em chờ anh đánh bóng rổ xong, em đều đói bụng chịu không được.”

“Như vậy khi về nhà em liền có thể ăn nhiều một chút, không tốt sao?.”

Cô lờm anh một cái, liền nhìn thấy anh vừa cúi đầu nhìn cô vừa cười.

Tiếng nói của anh rất trầm thấp, lúc cười lộ lên nghe rất êm tai, Khương Dao phát giác, ở trước mặt cô anh luôn luôn cười nhiều như vậy.

Mà nghe tiếng cười của anh, tâm tình của cô cũng sẽ theo khá hơn. Cô nhớ lại lúc anh còn chưa xuất hiện, bộ dáng của cô rất u sầu nhưng sao đột nhiên chuyển biến nhanh đến như vậy.

Trong lòng cô đột nhiên lộ bộp một chút, chẳng lẽ... Không phải là bởi vì... Không có Cố Mục Niên sao?

Là bởi vì anh đi công tác nên cô nhớ anh còn đến lúc anh trở về cô liền vui vẻ?

Tâm tình của cô không tốt đều là vì Cố Mục Niên không có ở bên cạnh sao?

Sau khi nảy ra ý nghĩ này, Khương Dao đột nhiên ý thức được gần đây suy nghĩ của mình có chút phiêu a...

Cố Mục Niên phát hiện cô không nói lời nào, cúi đầu liền nhìn thấy

gương mặt đỏ hồng của cô, ngón tay thì nắm năm năm góc áo, bộ dáng rất thất thần.

Tay anh để ở trước mắt cô lơ lơ, “Đang nghĩ cái gì?”

“A... Không có, em vừa vụng thất thần.”

Cô tiếp tục đi về phía trước, tay liền bị kéo lại, cô quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt của anh, “Chính là nơi này, em còn muốn đi nơi nào sao.”

“Nga nga.” Cô ngẩng đầu nhìn thấy, đúng là tên của tiệm bánh ngọt kia. Trong lúc nhất thời, cô cũng không rảnh suy nghĩ những chuyện kia nữa, ba bước cũng làm thành hai bước đi vào.

Mua bánh ngọt xong, Chu Mộc đã lái xe chờ ở cửa.

Trở lại tiểu khu, đến trước cửa nhà, Khương Dao nói với Cố Mục Niên:

“Anh về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Ân.” Anh sờ sờ đầu của cô.

Khương Dao vào trong nhà, nhìn hộp bánh ngọt trong tay, thản nhiên cong môi.

—

Mấy ngày nay, sự kiện gièm pha về chất lượng trân châu dần dần qua đi, Chí Sinh lần nữa tìm đến nhà cung cấp trân châu khác, hết thảy các công việc cũng đã đi vào quỹ đạo. Ngay sau đó, Chí Sinh liền bắt đầu tay chuẩn bị hệ liệt trang sức Giáng Sinh.

Bởi vì Khương Dao là người phụ trách chính cho thiết kế trang sức lễ tình nhân, cho nên hoạt động Giáng Sinh tháng 12 này cô chỉ phụ trách công việc bình thường thôi.

Một mặt khác, kế hoạch của Cố Mục Niên năm nay là mở rộng thị trường đồng hồ. Ở sự kiện gièm pha chất lượng trân châu đó, Chí Sinh chẳng những không có con đường phía trước bị nghẹt mà còn có rất nhiều hi vọng phát triển nữa.

Có một công ty đồng hồ Italy ——WNF, cơ sở của nó ở trung quốc đang cùng Chí Sinh thương định hợp tác. Chí Sinh cùng nó tính toán liên danh thiết kế một khoản đồng hồ nam cùng với dịp Giáng Sinh sẽ đưa ra thị trường.

Cho nên bây giờ Cố Mục Niên lại bắt đầu công việc lu bù, có rất nhiều hợp đồng cần phải kí kết.

Sáng nay, Khương Dao đi vào chỗ nghỉ để pha cà phê, Dương Nhược

cũng đi theo cô.

“Khương Dao, em có nghe nói cái gì không? Hôm nay tổng thanh tra thiết kế của WNF sẽ tới đây để thảo luận bước đầu định ra bản thiết kế giấy cho đồng hồ.”

“Làm sao chị biết?” Cô còn chưa nghe được một chút tiếng gió nào. Dương Nhược khoát tay, “Em lại không thích bát quái, đương nhiên không biết, loại chuyện này, truyền đi rất nhanh. Dù sao...”

Chị ấy đi về phía trước tìm tòi, chống lại ánh mắt của Khương Dao, thần bí hề hề nói: “Em thật sự không có nghe Cố Tổng nói cái gì sao? Chị còn tưởng rằng em đã biết cái gì rồi chứ.”

Khương Dao không hiểu, “Này không phải là chuyện làm việc sao...”

Có gì để nói.

Dương Nhược bất đắc dĩ vỗ vỗ bờ vai của cô, “Xem ra em là thật không biết. Chị nghe bọn họ nói, Cố Tổng và tổng thanh tra thiết kế của WNF có chút... Loại kia quan hệ.”

“A???”

Dương Nhược đem cô kéo đến chỗ nghỉ vắng người, “Tổng thanh tra thiết kế của WNF là phụ nữ, tuổi tác giữ cô ấy và Cố Tổng cũng không sai biệt lắm, là thiên kim của Phó chủ tịch bên công ty kia, người lại xinh đẹp bằng cấp lại tốt.”

Khương Dao nở nụ cười, “Cho nên...”

“Mấy ngày hôm trước Cố Tổng cùng công ty bên đó xã giao, cô gái đó cũng có mặt, nghe nói cô ấy đối với Cố Tổng chúng ta giống như là cố ý, Phó chủ tịch kia giống như cũng có ý tác hợp, nhưng mà Cố Tổng có đáp ứng hay không thì chị không biết. Chị cũng không lừa người, đây tuyệt đối là tin tức chính xác.”

Khương Dao một tay cầm ly cà phê, tay còn lại cầm thìa khuấy đều, còn chưa có nói gì, liền nghe được tiếng cười nói của Dương Nhược: “Chị còn cho rằng có thể cùng em bát quái một chút. Nhưng mà cái tổng thanh tra kia thật sự xinh đẹp, chị cảm thấy rất xứng với Cố Tổng.”

Khương Dao cúi đầu, mỉm cười, “Chị đừng có mà lo bát quái với người khác, lo uống cà phê của chị đi.”

Uống cà phê xong, Khương Dao về lại bàn làm việc. Cô mở ra máy tính, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhập từ “WNF”.

Tìm kiếm một chút, quả nhiên liền tìm được tổng thanh tra thiết kế mà Dương Nhược nói.

Khương Dao mở ra Baidu ra tìm mới biết cô ấy tên là Lý Trác Nhĩ, lớn hơn Khương Dao hai tuổi, là người mới nhậm chức tổng thanh tra thiết kế của WNF ở Trung Quốc.

Cô ấy cũng là tốt nghiệp trung học, ở nước ngoài du học, lúc trước Khương Dao cũng có nghe nói qua về tác phẩm của cô ấy. Trong bách khoa Baidu có mấy tấm ảnh chụp của cô ấy, đều là phóng viên chụp rất xinh đẹp rất có khí chất.

Khương Dao không muốn thừa nhận cũng không được, cô ấy đích thực giống như Dương Nhược nói, rất ưu tú.

Mấy buổi tối nay, Cố Mục Niên quả thật bận rộn xã giao, lúc trở về cô cũng không thể cùng anh nói chuyện vài câu, cho nên chuyện này, cô cũng không có nghe anh nói ra.

Cô mím môi, tắt trang web đi. Không suy nghĩ quá nhiều, một lát sau, cô liền nhìn thấy Cố Mục Niên từ trong văn phòng đi ra.

Anh không nhìn cô, mà đi thẳng đến cửa thang máy.

Qua một phút đồng hồ, cửa thang máy mở ra, một dáng người yếu điệu của phụ nữ đi ra, Cố Mục Niên đi lên vài bước cùng với cô ấy bắt tay.

Khương Dao tập trung nhìn, cô ấy chính là Lý Trác Nhĩ. Hôm nay, cô ấy mặc váy công sở, đơn giản lão luyện nhưng không mất khí chất. Cô ấy có nét đẹp của phụ nữ phương Đông, mày rậm mắt to, ngũ quan đoan. So với ảnh chụp trên mạng internet còn đẹp hơn rất nhiều

Cô ấy nhìn thấy Cố Mục Niên, mỉm cười cùng bắt tay. Hai người trò chuyện vài câu, trên khóe môi của anh ý cười càng sâu.

Hai người đi vào văn phòng tổng tài, vừa đóng cửa, văn phòng nghiên cứu sản phẩm liền bắt đầu não nhiệt lên.

“Oa, cái kia chính là Lý Trác Nhĩ sao? Xinh đẹp a...”

“Đúng vậy, đã sớm biết là cô ấy sẽ tới đây đưa bản thiết kế.”

“Có cảm thấy cô ấy rất xứng đôi với Cố Tổng hay không? Ha ha ha ha...”

Đái Linh cong môi cười, đi đến bên cạnh Khương Dao, châm chọc khiêu khích: “Tôi đã nói rồi, ánh mắt của Cố tổng vẫn là cao, không phải nữ nhân nào cũng lọt vào mắt của boss. Có vài người cũng muốn trèo cao

nhưng mà tốt nhất cũng nên từ bỏ đi.”

Khương Dao liễm liễm thần sắc, cầm lấy ly nước đứng lên, nói với Đái Linh: “Nhường đường một chút.”

Đái Linh xùy nhẹ một tiếng, “Nói chuyện với người nào vậy?”

Không biết vì sao mà trong lòng Khương Dao bắt đầu mao mao táo táo, “Ai đứng trước mặt tôi, tôi liền cùng người đó nói. Như thế nào, nghe không hiểu sao?”

“Cô vênh váo cái gì...”

Đái Linh còn chưa có nói xong, liền nghe được phía sau truyền đến thanh âm của tiểu lý: “Khương Dao, Cố Tổng bảo cô đi văn phòng một chuyến.”

“Được” Ánh mắt của cô nhìn về phía Đái Linh, Đái Linh đành phải lui về phía sau một bước.

Khương Dao theo tiểu lý đi qua, trong lòng có chút buồn bực, lúc này Cố Mục Niên tìm cô làm cái gì.

Cô gõ cửa, xong khi nghe được lời đồng ý Khương Dao liền đi vào văn phòng. Đi vào, cô liền nhìn thấy, Cố Mục Niên đang ngồi ở trên sofa cùng Lý Trác Nhĩ trò chuyện.

Không biết nói đến cái gì, Lý Trác Nhĩ phát ra tiếng cười thanh thúy kiểu chuông bạc, Cố Mục Niên cũng câu khóe miệng.

Khương Dao đứng tại chỗ, không có ở đi về phía trước. Cô nhìn hai người bọn họ, trong lòng đột nhiên ngăn người, cảm thấy cô cùng bọn họ ở cách xa vạn Trọng Sơn.

Cố Mục Niên đưa ánh mắt chuyển sang Khương Dao, đứng lên, đối với cô làm cái thủ thế.

Cô đành phải đi qua.

Anh giới thiệu: “Vị này là nhà thiết kế của công ty chúng tôi, Khương Dao. Khương Dao, đây là tổng thanh tra thiết kế của WNF.”

Khương Dao khóe miệng treo lên tươi cười: “Tôi biết, chào Lý tiểu thư.”

Lý Trác Nhĩ cười ứng: “Chào cô.”

Khương Dao cười cười, trong lòng càng thêm khó hiểu Cố Mục Niên gọi cô vào có mục đích, nhưng mà nghe được Lý Trác Nhĩ nói tiếp: “Đây chính là tối hôm trước anh từng nói cái đến muội muội đây sao a? Thật trẻ tuổi, thật xinh đẹp nha.”

Khương Dao ngẩn ra, cô ấy biết quan hệ giữa mình và Cố Mục Niên. Cố Mục Niên sờ sờ đầu của Khương Dao, giọng điệu ôn nhu, “Ân.” Thuận miệng hàn huyên vài câu, Cố Mục Niên liền nói với Khương Dao: “Em cầm USB, đi tới bàn của anh mở bản thảo thiết kế ra xem, là bước đầu sửa bản thảo thiết kế giáng sinh của bọn họ, em làm sửa chữa lại một chút đi.”

Khương Dao gật đầu, đi đến bàn làm việc.

Lý Trác Nhĩ lần nữa ngồi trở lại sô pha, thoáng nhìn Khương Dao ngồi ở trước bàn làm việc thao tác máy tính, mà Cố Mục Niên đi đến một bên, rót một ly nước đưa tới bên cạnh Khương Dao.

Cô ấy có chút sững sờ, nếu là nhân viên bình thường thì sao có thể tùy tiện sử dụng máy tính của tổng tài như vậy được? Cố Mục Niên cũng rất yên tâm sao? Còn nào có tổng tài rót nước cho nhân viên sao?

Cố Mục Niên thật sự đối với mọi người rất tốt a...

Cố Mục Niên rót nước cho Khương Dao xong, liền trở lại sô pha Khương Dao ngồi ở trước bàn máy tính, lỗ tai lần quần đều là thanh âm trò chuyện của Lý Trác Nhĩ và Cố Mục Niên.

Thanh âm của Lý Trác Nhĩ hơi nhỏ, đại đa số lúc cô ấy đang nói thì Cố Mục Niên ngồi im nghe. Nhưng mà anh lại nói chuyện rất có trí tuệ, ngắn gọn ngưng luyện, hai người trò chuyện thật vui.

Trong đầu Khương Dao liền nhảy ra một cái thành ngữ —— ông trời tác hợp cho.

Cô vốn cho là chính mình căn bản sẽ không để ý, nhưng mà đột nhiên cảm giác trong lòng bị người khác gõ một cái, giống như thứ thuộc về riêng mình nhưng bây giờ không phải là của riêng mình nữa vậy.

Bản chính cho bản thiết kế xong, cô đứng lên, đi đến trước mặt Cố Mục Niên, nói: “Cố Tổng, tôi đây đi về trước.”

“Đêm nay anh cùng Lý tổng giám muốn cùng nhau ăn cơm, em cũng cùng đi?” Cố Mục Niên đứng dậy hỏi.

Lý Trác Nhĩ cũng phụ họa, “Đúng rồi, cùng nhau đi đi? Dù sao cũng không phải xử lý công việc, chính là bằng hữu cùng nhau ăn cơm.”

Chương 29: - Không biết nguyên nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt của Khương Dao dừng ở trên mặt Lý Trác Nhĩ, mấy giây sau, cô điềm đạm cười, cự tuyệt nói: “Không được, đêm nay em còn có chút công việc phải xử lý, hai người cứ đi đi. Xin lỗi, Lý tiểu thư.”

Giọng điệu của Lý Trác Nhĩ hơi mang sự tiếc nuối, “Không có việc gì, vậy thì đành phải để lần sau.”

“Ừm.” Khương Dao nhìn về phía Cố Mục Niên, “Em đi ra ngoài trước đây?”

“Ừm.” Anh gật đầu.

Khương Dao cầm USB ra khỏi văn phòng, trở lại chỗ ngồi của mình. Cô liền suy nghĩ, vừa rồi vì cái gì mà mình lại cự tuyệt.

Đầu tiên chắc hẳn là, cô không thích cùng người không thân thuộc lắm ngồi cùng bàn ăn cơm, trừ phi có trường hợp quan trọng. Tiếp theo, ít nhiều gì thì cô cũng có thể nhìn ra... Lý Trác Nhĩ có lẽ có ý với Cố Mục Niên, cô ấy phỏng chừng cũng hi vọng mình không có mặt để cho bọn họ khoảng thời gian riêng tư.

Nghĩ như vậy, trong lòng Khương Dao dâng lên một cỗ phiền não, lại không biết là do nguyên nhân gì. Cô có cảm giác giống như lãnh địa của mình bị người khác xâm phạm vào vậy, nhưng mà rõ ràng là cô không ghét Lý Trác Nhĩ.

Cô cúi đầu xuống, không suy nghĩ gì thêm về việc này nữa, rồi sau đó cầm USB đi vào văn phòng của Băng Thanh.

Chạng vạng, sắc trời dần tối. Các đám mây bắt đầu đen kịt áp hưởng mặt đất.

Gần đến giờ tan tầm, Cố Mục Niên từ văn phòng đi ra, trong tay anh cầm túi công văn, vừa đi vừa nhìn đồng hồ, tiểu lý ở phía sau tất cung tất kính theo sát.

Khương Dao ngẩng đầu nhìn lên, đoán được anh hẳn là đi gặp Lý Trác Nhĩ vì buổi hẹn kia.

Lúc này, tầm mắt của cô và Cố Mục Niên giao nhau ở trong không trung, nếu là lúc trước thì cô sẽ cùng anh mỉm cười, nhưng hôm nay chỉ là nhìn thoáng qua, liền cúi đầu xuống.

Bước chân của Cố Mục Niên ngừng lại một bước, sau đó lập tức khôi phục bình thường, đi về phía cửa thang máy.

Cô nghe tiếng bước chân của anh càng lúc càng xa, liền bắt đầu ngẩn người.

Một lát sau, văn phòng liền náo nhiệt, đã tới giờ tan việc, tất cả mọi người đều nói muốn mau về nhà, thừa dịp mưa rào có sấm chớp còn chưa tới.

Dương Nhược nói với Khương Dao: ” Em mau về đi, phòng chừng sắp đổ mưa đấy.”

“Chị đi trước đi, em cũng sẽ lập tức trở về.” Khương Dao đáp.

“Ừm, bái bai.”

Trong văn phòng, mọi người đều dần dần đi sạch, chỉ còn một mình Khương Dao ngồi sửa thiết kế bản thảo, cô làm việc quên mất thời gian, thẳng đến khi nghe từng giọt to mưa nện ở trên cửa sổ, cô mới phản ứng được.

Cô đứng lên liền thấy, bên ngoài sắc trời mờ mịt, mưa rất lớn còn kèm theo tiếng sấm rền. Khương Dao bận rộn đem cửa sổ đóng kỹ, không để cho nước tạt vào.

Lúc này là khẳng định không thể về đi, có đi dù thì cũng sẽ bị ướt... Cho nên cô tính ở lại trong chốc lát để đợi mưa nhỏ lại.

Năm phút sau, cô đã làm xong việc, nhưng mà mưa còn chưa giảm nhỏ, cô cầm ly nước đi vào chỗ nghỉ.

Ở tầng lầu này mọi người cũng đều đi sạch, lúc này lòng cô cũng nhẹ nhàng một chút, miệng cũng bắt đầu không kiêng nể gì mà ngâm nga vài câu.

Cô hát cũng không phải quá hay, cho nên cơ bản cô sẽ không ở trước mặt người ngoài mà ca hát, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình cô nên cô cũng liều mạng chút.

Cô đứng ở trước quầy bar, chậm rãi rót nước, vừa hát xong một cái cao

trào, liền nghỉ ngơi một lát, phía sau truyền tới một giọng nam: “Sao lại không tiếp tục hát?”

Cô sợ tới mức tay run lên, cái ly nước liền bị cô làm ngã, nước bên trong tức thì hoa hoa chảy ra, cánh tay Khương Dao bị người đằng sau kéo lại một chút, lui về sau một bước, vũng vàng từa vào trong ngực Cố Mục Niên.

Khương Dao nhanh chóng quay đầu, liền nhìn thấy con người đen như mực của anh đang nặng nề nhìn cô. Anh ôm cánh tay phải tay của cô vẫn không có buông ra.

Anh mở miệng: “Xin lỗi, làm em sợ.”

Cô nhìn rõ là anh, trong lòng kinh ngạc, hai má lại bắt đầu nhanh chóng mạo hồng.

Tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở trong này?! Vậy anh đã đứng ở đây bao lâu rồi ... Có phải đã nghe được cô vừa rồi ca hát hay không... Che mặt.

Giờ phút này anh biết động tác của anh làm cho mặt cô đỏ lên cho nên liền buông cô ra. Nhưng mà anh lại nhịn không được xoa xoa đầu của cô, đùa đùa hỏi: “Làm sao, sợ đến choáng váng?”

Khương Dao ngẩng đầu giận dữ trừng anh một chút, “Anh đi đường đều không phát ra một chút thanh âm a? Bất cứ người nào cũng sẽ bị dọa.”

Người này lớn như vậy nhưng đôi khi còn rất ngây thơ.

Anh khẽ cười, lại cùng cô giải thích: “Anh sai rồi. Lần sau sẽ không đùa như vậy nữa.”

Cô mím môi, cảm thấy nghi hoặc: “Đêm nay, không phải anh cùng Lý tiểu thư đi ăn cơm sao? Như thế nào...”

“Đi đến nửa đường, nhìn thấy trời mưa, lo lắng cho em không có biện pháp để về nhà, cho nên anh liền đổi buổi ăn cơm, trở lại đón em.”

Khương Dao nghe vậy, trong lòng nóng lên, nhiệt độ cũng dần dần truyền đến trên mặt, “Em đây không phải quấy rầy hai người các người hẹn hò chứ...”

Anh ở trên trán của cô búng một cái, ” Nói loạn cái gì, hẹn hò cái gì vậy? Cũng có những người khác nữa, cho nên anh không đi cũng không có việc gì.”

Khương Dao liếm liếm môi, giọng điệu ngọt lịm: “Thật ra anh không cần

đến đón em, em có thể tự trở về.”

“Đứa ngốc, đi thôi, mang em đi ăn cơm, “

Khương Dao cong môi, đem bàn tay xoa xoa, liền trở lại trên vị trí lấy túi xách. Cô đi theo anh xuống lầu, anh liền hỏi cô muốn ăn cái gì.

“Ăn... Thịt cua hầm đi?” Cô đề nghị.

“Được.”

Vốn đêm nay Khương Dao không có hứng thú, nhưng mà bây giờ lại cảm thấy khẩu vị rất tốt, tâm tình cũng khá hơn.

Cố Mộc Niên cúi đầu, nhìn thấy bộ đánh mím cười của cô, “Mang em đi ăn cơm, vui vẻ như vậy?”

Khương Dao mím cười, hào phóng thừa nhận: “Đúng nha.”

Anh cũng cười theo.

Cuối tuần, Khương Dao cùng Cố Mộc Niên về biệt thự. Thời gian gần đây, công ty có rất nhiều chuyện bận rộn, Khương Dao cũng rất lâu không có đi qua Cố gia. Cho nên sáng sớm thứ bảy, Tuyết Mạt liền cho nhân viên tin cho cô báo cô lại đây chơi.

Vì vậy, sáng sớm cô liền sang Cố gia.

Tuyết Mạt vừa nhìn thấy Khương Dao, liền đau lòng dặt tay cô, “Dao Dao, dì Cố thấy còn có chút gầy, có phải làm việc quá cực khổ hay không?”

“Con không sao, chính là khả năng trước kia dì Cố cho con ăn ngon như vậy, bây giờ không được ăn nữa cho nên đã gầy một chút.”

“Đứa nhỏ này...”

Tuyết Mạt cười cười mang cô đi vào phòng khách, “Chú Cố ở trong thư phòng còn Mộc Niên sáng sớm đã ra ngoài chạy bộ còn chưa có trở lại.”

Khương Dao đi lên chào hỏi chú Cố, sau đó xuống lầu, Tuyết Mạt liền bảo giữa trưa hôm nay muốn cô ở ăn cơm, dì ấy hầm cho cô ít canh bổ dưỡng muốn bồi bổ cho cô một chút

Hai người tiếp tục trò chuyện, cửa lớn bị đẩy ra, là Cố Mộc Niên trở về. Chỉ là làm bọn họ đều không nghĩ đến, phía sau Cố Mộc Niên còn có một người phụ nữ, Khương Dao nhận ra, là Lý Trác Nhĩ!

Cố Mộc Niên cùng Lý Trác Nhĩ đều mặc đồ thể thao.

Khương Dao ngẩn ra, bọn họ đây là cùng nhau hẹn đi chạy bộ?

Tuyết Mạt cũng có chút sững sờ, cô gái này từ đâu đến?

Cố Mục Niên nhìn Khương Dao, mới giới thiệu: “Mẹ, vị này tổng thanh tra thiết kế của WNF gần đây đang hợp tác với Chí Sinh ... Vị này là mẹ tôi, còn Khương Dao sẽ không cần tôi giới thiệu nữa chứ.”

Lý Trác Nhĩ vui vẻ gật gật đầu, khoe miệng lộ ra 2 cái lúm đồng tiền:

“Chào dì ạ, con là Lý Trác Nhĩ, hôm nay lúc chạy bộ vừa vặn gặp được Cố tiên sinh liền mạo muội tới đây chào hỏi”

Tuyết Mạt mỉm cười, “Chào Lý tiểu thư, nếu đã đến rồi thì liền tiến vào ngồi một chút, còn chưa ăn điểm tâm sao?”

“Dì khách khí rồi, gọi con là Trác Nhĩ được rồi...”

Lý Trác Nhĩ đi theo Tuyết Mạt vào phòng ăn, Khương Dao xoay người, liền bị Cố Mục Niên kéo lại.

Chỉ thấy anh cầm khăn mặt, lau mồ hôi trên cổ, tiếng nói trầm thấp dò hỏi: “Ăn điểm tâm chưa?”

“Em ăn rồi. Anh mau đi ăn đi

“Cùng đi ăn đi.”

“Vâng...”

Tuyết Mạt mang Lý Trác Nhĩ đi phòng ăn, nhìn lại, nhìn thấy Cố Mục Niên lôi kéo Khương Dao đi ở phía sau, dì ấy cười nói với Lý Trác Nhĩ: “Con xem Mục Niên kia, cùng Dao Dao chính là thân, hai người vẫn giống khi còn nhỏ vậy.”

Lý Trác Nhĩ hơi giật mình, cũng theo cười gượng hai tiếng, “Bọn họ quá thật quan hệ tốt vô cùng.”

Cố Mục Niên mang theo Khương Dao đi tới, thanh âm của Tuyết Mạt cũng truyền đến lỗ tai của bọn họ, “Nha, Mục Niên từ nhỏ đến lớn cũng không có đối với những cô gái khác như vậy, người mà chưa thấy qua bộ dáng của nó khi ở cạnh Dao Dao giống như bạn trai vậy.”

Lý Trác Nhĩ vốn tưởng rằng Cố Mục Niên nghe được sẽ phản bác lại, nhưng không nghĩ rằng anh chỉ cười nhẹ, tiếp tục lôi kéo Khương Dao đi về phía trước, còn sắc mặt Khương Dao có đôi chút hồng.

Bốn người ở trước bàn ăn ngồi xuống, Khương Dao cùng Cố Mục Niên một cạnh nhau, Lý Trác Nhĩ ngồi đối diện với anh.

“Dao Dao, con còn muốn ăn chút gì nữa không?” Tuyết Mạt hỏi.

Kỳ thật cô ăn đã muốn no rồi, nhưng mà không biết vì sao Cố Mục Niên

nhất định muốn kéo cô lại đây, cô cũng không thể ngồi không, cho nên liền lấy một ly sữa.

Mà Lý Trác Nhĩ ngồi ở đối diện, yên lặng quan sát Cố Mục Niên. Cô ấy phát giác, ngày thường anh cũng mang theo khí chất thanh lãnh, nhưng mà các phương diện nào của anh của đều cho cô rất vừa lòng. Mẹ của anh cũng là một người rất ôn nhu, hoàn cảnh gia đình hẳn là cũng rất tốt. Cô ta cảm thấy mình đi một chuyến này, thu hoạch không ít.

Nhưng mà... Cô ta thấy Cố Mục Niên bóc hảo một cái trứng luộc, bỏ vào chén của Khương Dao, dặn dò Khương Dao: “Đem trứng gà ăn đi.” “Ăn... Em rất no.” Khương Dao đem cái đĩa đẩy về phía trước.

“Ngoan, ăn một cái nữa thôi.”

Khương Dao bĩu môi, muốn cự tuyệt, làm sao thái độ của Cố Mục Niên càng thêm cường thế.

Lý Trác Nhĩ nhìn bọn họ, trong lòng có chút ần ần không thích hợp, cô có cảm giác quan hệ giữa bọn họ không đơn giản như vậy, ít nhất thái độ mà Cố Mục Niên đối đãi Khương Dao, là thái độ mà cô chưa từng gặp qua.

Cơm nước xong, Khương Dao cùng đi với Cố Mục Niên. Khương Dao cảm thấy có chút chững đờ, liền trừng mắt với người bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chỉ ăn một bữa cơm, nhất định muốn em qua ăn cùng là làm chi?”

Anh nhướn mày bình tĩnh giải thích: “Sợ xấu hổ.”

Xấu hổ cái gì... Khương Dao ngẫm lại, không phải là bởi vì Lý Trác Nhĩ sao?

Hai người ngồi xuống sô pha, một lát sau Lý Trác Nhĩ cùng Tuyết Mạt liền từ phòng ăn đi ra. Bốn người ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm. Cố Mục Niên nhận một cú điện thoại, liền lên lầu xử lý công việc, trùng hợp lúc này Tuyết Mạt cũng phải đi phòng bếp đem canh xử lý một chút, phòng khách trong liền chỉ còn lại hai người là Khương Dao và Lý Trác Nhĩ.

Lý Trác Nhĩ đi lại bên cạnh cô, ngồi xuống, cười đến như gió xuân quét vào mặt, “Khương tiểu thư, tôi thực hâm mộ cô.”

“Hả? Vì cái gì?”

“Thật ra từ lúc nhỏ tôi chính là bị an bài, tôi căn bản muốn học làm phát

thanh chuyên nghiệp, nhưng mà bởi vì gia cho nên tôi phải đi theo con đường thiết kế này, xuất ngoại du học cũng là một tay cha mẹ tôi an bài. Cho nên tôi đặc biệt hâm mộ cô, có thể họ thứ mình muốn học, người trong nhà còn ủng hộ cô.”

“Thật ra mỗi người mỗi khác, nhưng mà bây giờ cô đặc biệt ưu tú.”

“Ân, ” Lý Trác Nhĩ lắc đầu, “Tôi đã lớn như vậy, không nói qua vài lần yêu đương, nói thật cha mẹ tôi cũng thực lo lắng về vấn đề hôn nhân của tôi.”

“Như thế nào sẽ?”

“Là yêu cầu của tôi tương đối cao... Đúng rồi, khương tiểu thư, bình thường cô cùng Cố tiên sinh rất quen thuộc, cô có biết anh ấy có gì vui được không?”

Khương Dao sửng sốt, trong lòng nào đó ý tưởng như sau mưa xuân măng bất tri bất giác xông ra, “Lý tiểu thư, cô là có ý đối với anh ấy...” Trên mặt Lý Trác Nhĩ lập tức thể hiện nữ nhân đặc hữu ngượng ngùng cùng quyến rũ, cô ấy mím môi, nói: “Tôi quả thật là có ý với Cố tiên sinh, anh ấy rất phù hợp với hình mẫu nửa kia của tôi”.

-----oOo-----

Chương 30: - Tâm tư cô nương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hoảng hốt, Khương Dao nghe hiểu lời nói đầy ý tứ của Lý Trác Nhĩ.
“Khương tiểu thư...?” Lý Trác Nhĩ kêu cô một tiếng, đem cô từ trong thất thần kéo lại.

“Ân... Xin lỗi, tôi vừa rồi thất thần một chút.” Khương Dao nói.

Lý Trác Nhĩ thoải mái cười, “Không có việc gì.”

Khương Dao biết cảm giác của mình quả thật rất đúng, Lý Trác Nhĩ quả nhiên có tình cảm đối với Cố Mục Niên.”Kia... Cô cần tôi giúp cái gì sao?”

“Không cần đâu... Bây giờ tôi chỉ muốn tìm hiểu về anh ấy một chút. Tôi nói chuyện này với cô, nhưng trăm ngàn kể cô đừng nói cho anh ấy biết nah.”

“Yên tâm, sẽ không nói.”

“Cám ơn ~ Khương tiểu thư, tôi phát giác cô thật là nữ sinh đáng yêu, về sau chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt nha.”

Khương Dao gật đầu. Lý Trác Nhĩ đối với cô thả ra thiện ý, làm cho Khương Dao cũng có hảo cảm với cô ấy. Nhưng mà giờ phút này trong lòng Khương Dao lại có chút buồn bã nhưng cô lại không biết vì nguyên nhân gì.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Lý Trác Nhĩ liền nói có chuyện phải rời đi trước. Lúc này Cố Mục Niên vừa vịn xuống dưới lầu, liền xuất phát từ phép lịch sự nên muốn đưa cô ấy trở về.

Khương Dao đứng tại chỗ, nhìn hai người sóng vai ra cửa.

Lý Trác Nhĩ thật là một cô gái ưu tú, vô luận là bề ngoài hay gia cảnh đều rất ưu tú, cô ấy và Cố Mục Niên rất xứng đôi. Nếu bọn họ cùng một chỗ... Hẳn là sẽ rất tuyệt.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô toát ra một cổ chua xót, còn chưa tinh tế nhắm nháp đây là tâm tình gì, liền nghe được Tuyết Mạt đang gọi cô:
“Dao Dao?”

“Dạ.”

“Muốn cùng dì đi ra hậu viện tưới hoa hay không?”

“Đi ạ.”

Cô đi theo Tuyết Mạt ra hậu hoa viên. Tuyết Mạt chăm sóc hoa hồng đỏ, Khương Dao liền ở bên cạnh sửa sang lại chút hoa hồng vàng.

Tuyết Mạt đột nhiên đặt câu hỏi: “Dao Dao, vừa rồi Lý tiểu thư cùng con hàn huyên lâu như vậy, hàn huyên cái gì a?”

Khương Dao giật mình, không đem sự kiện kia nói ra, “Liên tùy tiện hàn huyên chút chuyện lúc ở nước ngoài học tập.”

Tuyết Mạt cười cười, nói tiếp: ” Con có cảm giác hay không, Lý tiểu thư nayg... có chút ý tứ với Cố Mục Niên?”

“A?!” Khương Dao khiếp sợ như thế nào mà dì ấy nhận ra được.

Tuyết Mạt giao hoạt cười, giải thích: “Dì làm trưởng bối, chẳng lẽ không thấy được vầy phần? Tâm tư của các tiểu cô nương như con làm sao mà dì lại không biết, thật cho rằng dì không hiểu sao a?”

Trong lúc nhất thời Khương Dao đều không biết nói cái gì cho phải.

“Dao Dao, nếu Lý tiểu thư cùng với Mục Niên kết giao thì con thấy sao?”

Động tác của cô dừng lại, thẳng lưng lên, “Nếu Mục Ca Ca thích, vậy thì vô cùng tốt.”

Lời cô nói là thật, chỉ cần Cố Mục Niên thích cô gái này, thì ai có thể nói thêm cái gì?

” Dì tưởng rằng sẽ nghe được một chút suy nghĩ của con nha, con cảm thấy Lý tiểu thư thích hợp với Mục Niên sao?”

“Lý tiểu thư...” Khương Dao rũ mắt xuống, ” Cô ấy rất tốt, hẳn là rất thích hợp với Mục Ca Ca.”

Ánh mặt trời tùy ý chiếu vào Khương Dao, lông mi cô khẽ run.

Tuyết Mạt đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bờ vai của cô, ra vẻ tiếc nuối nói:

“Ai, Dao Dao quen với Mục Niên đã nhiều năm như vậy, còn không hiểu nó sao?”

“Cái gì?”

“Theo như dì thấy, Mục Niên đối với Lý Trác Nhĩ sẽ không có phát triển theo phương diện kia.”

Khương Dao không hiểu, tiếp tục nghe Tuyết Mạt phân tích nói: “Kỳ

thật nếu thích hợp thì thế nào? Mục Niên không muốn tìm hiểu con bé ấy, đối với con bé đó không có hứng thú, đây hết thảy đều không tốt. Hơn nữa Mục Niên là bé trai rất chậm nóng, con không thấy nó đối với Lý tiểu thư chỉ có loại quan hệ giữa bằng hữu khách khí cùng lễ phép sao?”

Nghe Tuyết Mạt phân tích, Khương Dao cũng thấy thật có này lý, “Nhưng mà không phải nói, nữ đuổi theo nam xa cách tầng vải mỏng sao? Nếu Lý tiểu thư chủ động tới gần, nói không chừng cũng có sẽ khả năng?”

Tuyết Mạt không khỏi nở nụ cười, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Khương Dao, “Dao Dao, từ nhỏ đến lớn có rất nhiều nữ hài tử theo đuổi Mục Niên. Nếu theo đuổi như vậy có thể làm cho nó thoát độc thân, ắt không thể thiếu một cái điều kiện, chính là nó phải cảm thấy hứng thú.”

Khương Dao: “...” Quả nhiên là mẹ ruột, phân tích đạo lý rất rõ ràng. Tuyết Mạt nghe được bảo mẫu đang gọi mình nên liền nói đi vào trước. Chỉ còn có một mình Khương Dao ở bên ngoài chăm sóc hoa, tự đùa tự vui, làm đến tay cô cũng đã dơ bẩn rồi.

Cô đang vui vẻ, liền nghe được phía sau có người đang gọi tên của cô, là cái giọng nam trầm thấp.

“Đang làm gì đấy?”

Cô không cần quay đầu cũng biết là Cố Mục Niên.

Cô quay đầu lại, quả nhiên liền nhìn thấy anh đứng ở phía sau, tay cầm túi vải, ánh mắt đầy hứng thú nhìn cô.

Cô nhếch miệng cười, đứng lên, đi về phía anh, vốn định kéo anh sang đây xem cô chăm sóc hoa, ai ngờ cô đi quá nhanh, chân vướng phải vôi nước làm cô lão đảo một chút, cả người bổ nhào vào trong lòng anh.

Cô theo bản năng liền dùng hai tay đâm vào trước người của anh để phòng mặt mình đụng vào trên người anh.

Cô lập tức đứng dậy, lại phát hiện tay mình dơ bẩn đã dơ áo sơ mi trắng của anh...

“Thực xin lỗi, bẩn quần áo anh.” Mày của cô nhú nhú. Cô biết anh rất ưa sạch sẽ, chán ghét nhất là người khác đem cái gì củn nh làm bẩn.

Cô còn tưởng rằng anh sẽ mắng mình, ai ngờ anh nhẹ nhàng cầm tay cô, dùng tay của anh đập bớt tro bụi trên tay cô, miệng giáo dục nói: “Đi

chạm một chút, sốt ruột cái gì, anh cũng sẽ không chạy.”

Bàn tay của anh ấm áp rộng rãi, mang theo có cảm giác vuốt nhẹ.

Anh không nghĩ đến, anh là một người ưa sạch sẽ, thế nhưng lại chạm vào bàn tay dơ bẩn của cô. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, khẽ liếm liếm môi: “Em chỉ alf không cần thận vấp té.”

“Ân, tật xấu này một chút không sửa.”

Anh buông tay cô ra, cô liền chỉ chỉ vào quần áo của anh.

“Không có việc gì, tắm một chút là tốt.”

Khương Dao gật đầu, “Anh đưa Lý tiểu thư trở về còn thật mau.”

“Nhà cố ấy ở rất gần.”

Khương Dao cũng không hỏi quá nhiều chuyện giữa bọn họ.

Cố Mục Niên không chú ý tới sự khác thường của cô, hỏi: “Bạn rộn xong chưa? Vào thôi, mặt trời cũng đã lên cao rồi.”

“Ừm”

Khoảng thời gian này, cứ vài ngày Khương Dao liền sẽ nhận được lời mời của Lý Trác Nhĩ, cùng nhau ăn cơm hoặc là đi dạo triển lãm.

Lý Trác Nhĩ đãi với cô rất nhiệt tình, nhưng mà trong lòng cô có cảm thấy là lạ, giống như không có cách nào hoàn toàn thản nhiên tiếp nhận sự nhiệt tình của cô ấy vậy.

Khương cũng là một cái người chạm nóng bỏng, tính tình nhàn nhạt, nếu như đối phương nhiệt tình quan tâm đến cô nhưng giữa cô và đối phương chưa thân thiết lắm thì ngược lại cô sẽ cảm thấy lùi bước và không thoải mái.

Hơn nữa trong thời gian này, Khương Dao phát hiện, mỗi lần Lý Trác Nhĩ ra ngoài, hoặc là lúc nhắn tin bình thường cho cô, mười câu thì đã có tám câu nói về Cố Mục Niên.

Ví dụ như, “Tối qua hai công ty chúng ta xã giao, tôi phát giác anh ấy phối quần áo rất đẹp a”, “Bình thường anh ấy có đặc biệt thích ăn ở nhà hàng nào hay không? Tôi muốn hẹn anh ấy ra ngoài ăn cơm”, “Khương Dao, cô có thể cùng tôi nói một ít chuyện thú vị khi anh ấy còn hay khôn, hôm nay tôi cùng anh ấy nói chuyện phiếm, mới biết được rằng anh ấy còn rất thích chơi bóng rổ “...

Tóm lại, Lý Trác Nhĩ luôn luôn vô tình hay là cố ý ở giữa tiết lộ chuyện

cô ấy khởi xướng thế công đối với Cố Mục Niên. Lý Trác Nhĩ cũng thông qua Khương Dao nghe được rất nhiều tin tức liên quan tới anh. Đối với việc này, Khương Dao cảm giác... Không phải rất tốt. Cô thấy khi ở cùng một người không quen chia sẻ một số bí mật làm cô cảm thấy giống như có cái gì đó bị người khác đoạt lấy. Cô cũng không giải thích được cái cảm giác “Chiếm hữu dục” này của mình là từ nơi nào đến. Nhưng mà lúc cô nghĩ như vậy xong thì trong lòng cảm thấy áy náy. Lý Trác Nhĩ coi cô là bằng hữu còn cô lại ở trong này nghĩ này nghĩ nọ... Thật sự không nên.

Buổi tối một ngày nọ, lúc cô tắm rửa xong, đang ở phòng làm nước mật ong, liền nhận được điện thoại của Lý Trác Nhĩ.

Cô vừa mới nhận điện thoại, liền nghe được thanh âm khóc lóc ở đầu bên kia: “Khương Dao...”

Khương Dao sợ hãi, “Làm sao?”

“Khương Dao, hôm nay tôi vốn muốn hẹn anh ấy đêm mai đi ra ngoài ăn cơm, nhưng mà anh ấy lại cự tuyệt... Tôi thật là khó qua a.”

Trong lúc nhất thời Khương Dao cũng ghen lời, cô biết Cố Mục Niên là người rất khó tiếp cận, nhưng mà từ lúc Lý Trác Nhĩ theo đuổi cũng đã hơn nửa tháng nhưng cô ấy lại không có một chút tiến triển?

“Cô đừng khổ sở, khả năng anh ấy không rảnh” Khương Dao cũng không biết nên an ủi như thế nào.

“Cô có thể... Giúp tôi một chuyện không?” Lý Trác Nhĩ khẩn cầu.

“Àn?”

“Anh ấy sẽ không hoài nghi cô, cô có thể lấy của danh nghĩa của cô hẹn ra anh ấy ra, sau đó tôi đi qua nhưng cô yên tâm toou sẽ cùng anh ấy giải thích. Tôi biết, anh ấy không muốn kết giao với tôi, cho nên mới đối với tôi không có cảm tình, nếu anh ấy tìm hiểu tôi, nhất định anh ấy sẽ...”

Khương Dao nghe vậy, nhất thời trầm mặc.

“Khương Dao, kính nhờ cô, cô cũng biết tôi rất thích Cố Mục Niên, cô hẳn là cũng thực hi vọng anh ấy mau thoát độc thân chứ.”

“... Xin lỗi, tôi không thể đáp ứng cô. Nếu anh ấy không muốn đi, tôi cũng không thể dùng phương thức để lừa anh ấy làm cho anh ấy đi. Bằng không...”

Lý Trác Nhĩ nghe cô cự tuyệt, giọng điệu lập tức trở nên sốt ruột,

“Khương Dao, cô không giúp tôi làm sao?! Có phải cô không hi vọng tôi ở chung một chỗ với anh ấy không?”

Khương Dao bất đắc dĩ, “Tôi không có ý đó, chỉ là loại sự tình này tôi cảm thấy Cố Mục Niên nhất định sẽ không vui.” Nếu như mà Cố Mục Niên không muốn đi, ai có thể bức được anh ấy? Hơn nữa nghe thấy giọng điệu này của Lý Trác Nhĩ liền có chút giống hương vị đạo đức bắt cóc.

“Tôi theo đuổi anh ấy, anh ấy sẽ không vui sao? Cô lại không hỏi qua ý tứ của Cố Mục Niên. Khương Dao, nói đến cùng, cô chính là không thích tôi đúng không?!” Lý Trác Nhĩ thực sinh khí, cô ấy tiếp cận Khương Dao là có mục đích, vì có thể dựa vào gần Cố Mục Niên. Mà căn bản Khương Dao không có giúp được gì, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

“Tôi nói không phải ý đó.”

“Tôi rõ ràng đều cùng cô nói, tôi rất thích anh ấy, tại sao cô lại không giúp tôi!”

Khương Dao cũng có chút sinh khí, “Những gì tôi giúp được thì tôi đã giúp hết rồi. Cái khác, tôi cũng không có biện pháp.”

Lý Trác Nhĩ chán nản, “Được rồi, tự tôi nghĩ biện pháp.”

Vì thế cô liền tắt điện thoại. Khương Dao ần ần mi tâm, một trận đau đầu.

Cô cầm ly nước mật ong đi tới ban công, trong lòng bắt đầu khó chịu. Nói thật, cô rất chán ghét ý tưởng của Lý Trác Nhĩ, cô vốn đã không am hiểu đối với loại tình huống mai mối này huống chi là bắt cô dùng phương thức này để bắt anh ấy đi.

Nhưng mà ngẫm lại... Cố Mục Niên đối Lý Trác Nhĩ rốt cuộc là có cái ý nghĩ gì?

Khổng thời gian gần đây, anh có sinh ra tình cảm với Lý Trác Nhĩ hay không? Bữa ăn ngày mau bởi vì có chuyện mà đẩy xuống?

Đột nhiên Khương Dao rất muốn biết Cố Mục Niên đối với Lý Trác Nhĩ có ý nghĩ gì.

Nếu anh ấy cũng thích Lý Trác Nhĩ... Khương Dao nghĩ, trong lòng thế nhưng lại hoảng sợ một chút.

Cô liễm liễm thần, đánh rớt tâm tư của mình. Ngồi ở ban công bồi hồi cả

nửa ngày, cho nên cô vẫn lựa chọn đi gõ cửa nhà của Cố Mục Niên.
Anh vừa tắm sạch sẽ, biết là cô tắm đây, còn có chút ngoài ý muốn.
“Anh... Đang bận sao?” Khương Dao hỏi.

Anh đang lau tóc, nghe vậy sạch sẽ cười, đem cô kéo vào, “Đi vào, không vội.”

Khương Dao nhìn bóng đánh khoan hậu của anh, trong lòng liền ấm áp.
Anh hỏi: “Tìm an có việc gì?”

“Không có việc gì, chỉ đến tìm anh thôi, anh có chuyện gì bận rộn sao?”

“Không, muốn nói chuyện phiếm với anh sao?.”

Khương Dao gật gật đầu, đi ra ban công, anh cũng đi theo ở phía sau.
Cô hỏi: “Gần đây cùng WNF hợp tác thế nào?”

“Vô cùng tốt, cuối tuần có hoạt động, đến lúc đó sẽ cùng bọn họ tham gia.”

Khương Dao gật đầu, “Lý tiểu thư ở phần thiết kế đồng hồ rất có thiên phú.”

Cố Mục Niên thuận miệng ứng tiếng, chưa có đánh giá, “Gần đây em cùng cô ấy rất hay nói chuyện?”

Khương Dao: “Ân, tạm tạm đi.”

Anh cũng không nói thêm cái gì.

Khương Dao lại đề cập vài câu Lý Trác Nhĩ, cuối cùng cô muốn hỏi anh về chuyện kia: “Đúng rồi Cố Mục Niên, anh đối với cô ấy thấy thế nào?”

“... Có thể có ý kiến gì không, cùng nhau hợp tác.”

“Trừ phương diện hợp tác, cái khác thì sao?”

Cố Mục Niên nhìn cô với đôi mắt trong như nước, thoáng một cái anh để sát mặt mình vào mặt cô, ánh mắt híp lại, “Khương Dao, em có ý tứ gì?”

— — —

SPOIL

“Bội Bội, tớ xong rồi...”

“Cái gì, cậu xong cái gì?!”

“Tớ giống như đã rơi vào võng tình.”

“?!?!” Hác Bội Bội khiếp sợ, “Cùng cái đại móng heo nào a!”

“Là... Là... Cố Mục Niên...”

-----oOo-----

Chương 31: - Duy nhất vì người mà

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Em là muốn hỏi, anh có ý tứ gì với cô ấy hay không sao?” Cố Mục Niên nhìn cô với ánh mắt sâu như không thấy đáy.

Cố Mục Niên quả nhiên là hiểu cô. Khương Dao cũng thừa nhận: “Àn... Vậy anh đối với cô ấy?”

“Khương Dao, em hi vọng đáp án của anh là cái gì?” Anh từng bước tới gần cô, đem bức cô lui đến góc tường.

Cô không rõ ý tứ của anh, cái gì gọi là hi vọng của cô?

Anh tiếp tục từng bước ép sát: “Em cùng với cái Lý tiểu thư kia hay gặp mặt như vậy, là vì cái gì? Là vì giúp cô ấy theo đuổi anh? Vẫn là em cũng rất hi vọng, anh cùng với cô ấy, cho nên bây giờ lại đây giúp cô ấy xem thử thái độ của anh sao?”

Trong lòng của Cố Mục Niên như gương sáng, kỳ thật đã sớm nhìn thấu tâm tư của Lý Trác Nhĩ.

Khương Dao không rõ Cố Mục Niên thế nhưng là muốn như vậy.

Tay cô chỉ giảo cùng một chỗ, tâm hoảng ý loạn, lại theo bản năng phủ định lối nói của anh.

“Em không phải tới đây giúp cô ấy xem thử thái độ của anh chỉ là tự em muốn biết...”

Cô cúi đầu nên không thấy được khóe miệng gợi lên ý cười thản nhiên của Cố Mục Niên.

“Khương Dao, ngẩng đầu nhìn anh.”

Trong tai của cô toàn là thanh âm ôn nhu, trầm ấm của anh.

Phảng phất cô nhận được sự mê hoặc tựa như ngẩng đầu, cùng ánh mắt của anh giao hội.

Anh thoáng cúi đầu, nhìn về phía cô: “Vì cái gì mà em muốn biết tâm tư của anh đối với cô ấy?”

Khương Dao phảng phất bị anh giữ tại lãnh địa bên trong của nh, không có chỗ nào thể trốn, cô bây giờ giống như con mồi vậy. Gương mặt cô cũng đã rất chín.

“Em chính là... Rất hiểu kì a, anh cùng Lý tiểu thư cũng quen biết lâu như vậy, anh cũng biết cô ấy có ý với anh.”

Cô đem nguyên nhân đổ tội cho tính hiếu kỳ, nhưng mà bản thân cô thì không phải là một người thích bát quát, nói đến cùng, là cô để ý đến thái độ của anh mà thôi.

Anh nhìn hai má đỏ ửng của cô, không có chọc thủng tâm tư của cô, rốt cuộc anh cũng giải thích: “Anh đối với Lý tiểu thư, không có loại tâm tư kia.”

“Cho nên, chớ hiểu lầm. Cũng đừng nghĩ đến thủ đoạn tác hợp, ân?” Âm cuối của anh khẽ nhếch.

Khương Dao máy móc gật gật đầu, cô liền biết, nếu như mình thật sự dùng loại thủ đoạn kia để lừa gạt anh đi ăn cơm, anh nhất định sẽ để ý. Cố Mục Niên xem một bộ dáng ngốc ngốc ngây ngây của cô, liền xoa xoa đầu của cô, “Ngu ngốc.”

Khương Dao trừng mắt nhìn anh một cái, “Em đi về trước đây.”

“Ân.”

Cố Mục Niên đưa cô tới cửa, cuối cùng lại gọi cô: “Khương Dao, em cẩn thận một chút. Chớ bị người khác lợi dụng.”

Cô nghe hiểu ý tứ trong giọng của anh.

Sau khi về đến nhà, cô ngồi trên sô pha, khoanh chân nghĩ tới lời nói vừa rồi của anh. Kỳ thật chuyện này, cô không có quan hệ thể nào, nhưng mà lúc biết được anh cũng không thích Lý Trác Nhĩ, trong lòng cô chột thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Tại sao cô có thể có ý nghĩ như vậy? Cô như thế nào lại có thể đối với Cố Mục Niên sinh ra tính “Chiếm hữu dục” như vậy?

Cô khó chịu gãi gãi đầu, ngả mình vào trên sô pha.

Hai ngày sau, Cố Mục Niên tiếp nhận một nhà tạp chí xã hội sâu tầm, chủ đề sâu tầm lần này là có liên quan tới Chí Sinh cùng WNF hợp tác cộng đồng thiết kế “Ảo mộng” giới thiệu hệ liệt đồng hồ. Vốn Cố Mục Niên là người tiếp nhận phỏng vấn, sau này tạp chí xã hội bên kia thông

tin, tổng thanh tra thiết kế bên WNF cùng tiếp nhận phỏng vấn, như vậy sẽ càng có lượt xem cao một chút.

Tạp chí xã hội ở quốc nội rất nổi tiếng, là có liên quan tới thiết kế trong tạp chí độ nổi tiếng cao nhất. Như vậy lần tuyên truyền này, đối với Chí Sinh là rất có lợi.

Sáng sớm, Cố Mục Niên trực tiếp đi tới địa điểm đó, không tới công ty. Khương Dao đang làm việc vừa mới nghe nói tin tức đó không bao lâu, Giang Dung liền tới đây tìm cô.

“Khương Dao, cô đem bản thảo thiết kế của chúng ta đưa đến khách sạn. Cố Tổng ở bên kia tiếp nhận phỏng vấn, nói cần phần tài liệu này. Vừa vặn sáng sớm nay cô không việc, liền đi qua đi.”

Khương Dao gật đầu, “Tôi lập tức đi.”

Cô lấy túi xách, cầm lấy tài liệu rồi đi. Đến khách sạn, cô đi vào liền nhìn thấy tiểu lý đứng ở cửa.

Tiểu lý nghe theo lời dặn của Cố Mục Niên nên xuống dưới đón với Khương Dao, “Khương tiểu thư, đi theo tôi.”

“Ân.”

Tiểu lý mang cô đến địa điểm phỏng vấn, liền nhìn thấy có một đám người bận rộn. Cô cũng liếc mắt liền thấy Cố Mục Niên và Lý Trác Nhĩ. Lý Trác Nhĩ đang trang điểm, mà Cố Mục Niên ngồi cách đó không xa, anh đang xem bản thảo, có nhà tạo mẫu tóc đang xử lý tóc của anh, hai người họ không có trao đổi.

Khương Dao liếc định ánh mắt, liền thấy tiểu lý đi đến bên người Cố Mục Niên nói vài câu, anh liền ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của anh tìm thấy cô, liền gọi cô lại đây.

Lý Trác Nhĩ nghe được thanh âm, cũng nhìn thấy Khương Dao. Mà của cô ta khế nhượng. Khương Dao như thế nào lại tới chỗ này?

Khương Dao không sợ ánh mắt của cô ta, tự nhiên mà đi qua.

Ngại bên người có người, cô mở miệng nói: “Cố Tổng, bản thảo thiết kế mà anh cần đây.”

“Ngồi xuống.”

Cô ở bên cạnh anh ngồi xuống. Lý Trác Nhĩ vừa thấy, trong lòng càng không thoải mái.

“Sáng nay không có việc gì thì ở nơi này đợi, đợi lát nữa chúng ta cùng

nhau trở về?” Anh hỏi Khương Dao.

“... Vâng”

Người tạo hình ở bên cạnh nghe được những lời này cho nên nhìn

Khương Dao vài lần, vị này là...bạn gái của Cố Mục Niên?

Một lát sau, thời gian phỏng vấn đã đến. Cố Mục Niên và Lý Trác Nhĩ đứng dậy đi đến khu phỏng vấn. Khương Dao cũng đi theo rồi ở bên ngoài nhìn xem.

Một MC nữ ngồi xuống ở đối diện bọn họ, trước mỉm cười đến đoạn lời dạo đầu, sau đó liền bắt đầu vào thẳng chủ đề, hỏi đôi chút về việc hai công ty hợp tác, cùng với việc thiết kế hệ liệt đồng hồ.

Người MC hỏi Lý Trác Nhĩ: “Lý tiểu thư, nếu như có cơ hội nữa thì cô cũng sẽ lựa chọn hợp tác với Chí Sinh sao?”

Lý Trác Nhĩ thoải mái cười, “Đương nhiên rồi. Chí Sinh là một nhãn hiệu châu báu rất tốt, ở phương diện thiết kế cũng cùng phù hợp với phong cách thiết kế của WNF, lần hợp tác của chúng tôi rất thuận lợi, hi vọng sẽ có lần sau.”

Người MC nhìn thấy ánh mắt của Lý Trác Nhĩ luôn luôn không tự chủ mà dừng ở trên người Cố Mục Niên, hơn nữa còn luôn luôn mỉm cười. Trong lòng người chủ trì đối với quan hệ của hai người họ cũng nhìn ra chút ít, vì thế liền dẫn hướng đến đề tài cuối cùng.

“Ở phía dưới có người đặt câu hỏi, Lý tiểu thư, cô đánh giá Cố Mục Niên như thế nào?”

“Anh ấy là một người rất có tài hoa, rất có mị lực nam nhân, anh ấy đối với thiết kế thì có ý tưởng riêng cho mình, cùng với anh ấy ở một chỗ trò chuyện sẽ khiến bản thân cảm thấy được lợi rất nhiều.”

“Nga? Còn Cố tiên sinh thấy Lý tiểu thư như thế nào?”

Lý Trác Nhĩ chuyển hướng sang nhìn anh, đáy mắt tràn đầy sự chờ mong.

Ai ngờ Cố Mục Niên trả lời rất bình thường lại không thất lễ: “Lý tiểu thư ở các phương diện đều rất ưu tú, tôi cũng thật ngưỡng mộ cô ấy như vậy.”

Cô MC nở nụ cười, “Trên mạng có vài người có suy nghĩ cho nên bát quái hỏi một câu, hai vị đây là có quan hệ như thế nào? Có khả năng phát triển trở thành người yêu hay không?”

Khương Dao ở bên cạnh nghe được, tâm cũng treo lên.

Lý Trác Nhĩ sắc mặt thoáng chốc cũng có chút mạo hồng, không khí có chút mập mờ, cô ta đang nghĩ nên trả lời như thế nào, liền nghe được giọng điệu của người bên cạnh một chút cũng không có bất kỳ biến hóa nào mà nói một câu: “Chúng tôi chỉ là bằng hữu.”

Một câu sạch sẽ lưu loát, dọn sạch tất cả hoài nghi trong lòng mọi người.

Lý Trác Nhĩ sắc mặt cứng đờ, lập tức cũng gật đầu.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Cố Mục Niên đi theo bên người Khương Dao, nói với cô: “Em vào xe trước đi, anh sẽ lập tức đi qua.”

“Vâng.”

Khương Dao nói xong, liền lần nữa đối mặt với ánh mắt của Lý Trác Nhĩ, mặt hai người đều không chút thay đổi.

Cố Mục Niên bận rộn xong chuẩn bị rời đi, liền nghe Lý Trác Nhĩ gọi lại, “Cố tiên sinh, xin anh chờ một chút.”

Tiểu lý vừa thấy, liền nói với Cố Mục Niên là mình đi ra tiền sảnh của khách sạn chờ.

Giờ phút này, chỉ còn hai người bọn họ người.

Lý Trác Nhĩ đi lên trước, nói cười xinh đẹp, “Đêm nay anh có rảnh không? Em muốn hẹn anh đi ăn một bữa cơm.”

Cô vốn định lần này lại nói ra mời, Cố Mục Niên hẳn là sẽ cho cô mặt mũi này, ai biết rằng anh lại uyển cự tuyệt: “Xin lỗi, đêm nay tôi có hẹn.”

Cô biểu tình xấu hổ, trêu nói: “Cố tiên sinh quả nhiên là rất bận.”

Anh cười nhạt, “Không có, chỉ là tôi đã đáp ứng Khương Dao đêm nay muốn nấu cơm cho cô ấy.”

Lý Trác Nhĩ nghe vậy, khó có thể tin được. Đường đường là một Cố Mục Niên thế nhưng lại vì một người muội muội mà đi nấu cơm?!

Cô ta xót xa cực kỳ, cảm xúc cũng có chút kích động, cô ta bước lên một bước, nhìn chăm chăm anh, “Cố tiên sinh, anh thật không có nhìn ra tâm ý của em đối với anh sao? Không có nữ sinh nào thất bại nhiều lần như vậy mà vẫn như cũ nói ra mời.”

“Lý tiểu thư, tôi lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt thì cô nên minh bạch tâm ý của tôi, xin lỗi.”

Đây coi như là biến thành cự tuyệt.

Anh vừa mới bắt đầu cự tuyệt, nhưng không có đem tình cảm của cô ta để ở trong lòng. Nhưng mà lúc Khương Dao tới hỏi anh, một khắc kia, anh rốt cuộc cũng bắt đầu ý thức được chuyện này rất nghiêm. Nếu Khương Dao bắt đầu suy nghĩ, thậm chí làm cho Khương Dao hiểu lầm, vậy thì anh không thể để loại chuyện này xảy ra.

“Cố Mục Niên, anh căn bản tìm hiểu em, không biết em ưu tú. Nếu anh có thể... thử cùng em ở chung một chỗ xem thế nào?!” Cô ta không nghĩ đến, từ nhỏ đến lớn mình toàn được rất nhiều nam nhân theo đuổi, còn bây giờ thì lại đi theo đuổi người ta.

“Tôi đã có người trong lòng, cho nên chúng ta không có khả năng.”

Trong mắt của Lý Trác Nhĩ xuất hiện ánh nước, chất vấn anh: “Là... Khương Dao sao?” Trừ cô ấy ra, cô ta tìm không thấy người nào có thể làm cho anh vương bận.

Thấy anh trầm mặc, cô ta tiếp tục nói: “Nhưng mà, Khương Dao là muội muội của anh, cô ấy chỉ coi anh là ca ca!”

Thần sắc của Cố Mục Niên nhỏ liễm, khóe miệng mang theo ý cười như có như không, “Chỉ là tôi không coi cô ấy là muội muội mà thôi.”

“...”

Sau một lúc lâu, Lý Trác Nhĩ xoa xoa khóe mắt, không mất tự tôn nói: “Không có việc gì, nếu Cố tiên sinh đã vô tâm, tôi đây cũng muốn thu hồi tâm tư của mình lại. Anh yên tâm chuyện hợp tác của chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước đây.”

Anh quay người rời đi.

Khương Dao ở trên xe đợi một hồi lâu, anh mới lên đến. Khương Dao liền nói với anh: “Cố Mục Niên, đêm nay có khả năng em không thể cùng anh về nhà ăn cơm. Bội Bội tới tìm em...”

“Cho anh leo cây sao?”

Khương Dao bĩu bĩu môi, cầu xin tha thứ: “Lần sau đi? Lần sau lại để anh làm đại tiệc.”

“Ân.” Ạn néo néo mặt cô, tính là trừng phạt.

Khương Dao mặt đỏ tai hồng, đẩy tay anh ra, “Anh anh anh, không cần động thủ động cước.”

Anh cong môi, không hề khi dễ nàng.

Chạng vạng Khương Dao nhận được điện thoại của Hác Bội Bội, liền cùng cô ấy hẹn ở nhà hàng Vân Nam

Hai người gặp mặt, Khương Dao đem trọng trách gọi món ăn giao cho Hác Bội Bội.

Hác Bội Bội ngạc nhiên: “Bình thường không phải đều là cậu gọi món ăn sao?”

“Cậu gọi đi, tớ không có tâm trạng.” Cô chống đầu, ánh mắt nhìn xa xăm.

Hác Bội Bội ngồi ở bên cạnh lật thực đơn, cười cười, “U làm sao, ai lại quấy phá tâm tư của tiểu tiên nữ vậy?”

Vốn Hác Bội Bội chỉ là thuận miệng hỏi, Khương Dao lại trả lời thật Chờ phục vụ đi rồi, Khương Dao giữ tay của Bội bội lại, vẻ mặt buồn rầu: “Bội Bội, tớ xong rồi...”

“Cái gì, cậu xong cái gì?!”

“Tớ giống như đã rơi vào vòng tình.”

“?!?!” Hác Bội Bội khiếp sợ, “Cùng cái đại móng heo nào a!”

“Là... Là... Cố Mục Niên...”

-----oOo-----

Chương 32: - Rất có duyên phận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời, tròng mắt của Hác Bội Bội trợn thật lớn, không chuyển mắt nhìn Khương Dao, trong mắt trào ra sự giật mình giống như một cái đầm nước sắp đem Khương Dao che mất.

Khương Dao đẩy đẩy bờ vai cô ấy, “Àn... Cậu sao vậy.”

“Thật a, ” Hác Bội Bội bắt đầu kịch liệt đung đưa cánh tay Khương Dao, “Dao Dao cậu đang nói nghiêm túc sao? Cậu thích Cố Mục Niên?!”

Trong lòng Khương Dao chưa hoàn toàn tiếp nhận được sự việc này cho nên khi nghe Hác Bội Bội nói như vậy, cô còn có chút xấu hổ, “Cậu nói nhỏ thôi.”

“Bao lâu rồi a? Cậu cùng Cố Mục Niên quen biết nhau như vậy, tại sao đột nhiên liền thích?!”

“Tớ cũng không biết... Chắc cũng mới đây thôi. Mình vẫn luôn coi anh ấy là ca ca a, nhưng mà gần đây mới phát sinh một vài chuyện làm cho mình...mình cảm thấy tình cảm của mình đối với anh ấy có chút không giống nhau.”

Bởi vì Lý Trác Nhĩ xuất hiện, khiến cho cô phát hiện, cô đối với anh có loại khó diễn tả bằng lời “Chiếm hữu dục”. Cô không phải không thừa nhận, lúc cô nghe được Lý Trác Nhĩ thích Cố Mục Niên, trong lòng cô rất không thoải mái, loại cảm giác chua chua kia bây giờ mới nhớ đến... Tựa như ghen.

Còn có chuyện lúc trước, anh đi công tác, thì cô lại nghĩ đến anh, lúc anh trở về bên người cô, cô cũng sẽ trở nên vui vẻ, cô thật sự không tự chủ được tình cảm của mình đối với anh.

Cô cũng không biết tình cảm của mình đối với Cố Mục Niên “Biến chất” lúc nào nữa, bây giờ cô không hề coi anh là ca ca, mà coi anh như một người nam nhân. Nhưng mà thật sự là bởi vì lúc anh ở bên người cô, cô không còn có biện pháp để chú ý đến các nam nhân khác.

Cô đem những suy nghĩ trong đầu của mình nói hết cho Hác Bội Bội,

Hác Bội Bội không hỏi gì mà nở nụ cười trêu ghẹo, “Ai u, tớ nghe như thế nào cũng cảm giác mình đang bị cho ăn thức ăn cho chó?”

Khương Dao giận đánh cô ấy một chút, “Cậu nói bậy cái gì chứ.” Cô cùng Cố Mục Niên còn chưa cùng một chỗ đâu!

“Được được, không làm khó. Tớ có thể hiểu được a, chung quy Cố Mục Niên ưu tú như vậy, đối với cậu lại rất tốt, cậu thích anh ấy cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa bên cạnh cậu cũng không xuất hiện nam nhân nào có thể cùng anh so sánh nam tính.”

“...”

“Nhưng mà... Anh ấy đối với cậu là cái gì ý tưởng gì? Có ám chỉ tính nói cái gì hay không a?”

Khương Dao nghĩ nghĩ, “Tớ cũng không hiểu. Anh ấy đối với tớ rất tốt, nhưng mà tớ không biết là bởi vì anh ấy xem tớ là muội muội hay vẫn là bằng hữu nữa.”

Vẻ mặt Hác Bội Bội ghét bỏ “Bổ” một tiếng, “Không phải cậu thật sự đem loại quan hệ giả muội muội giả ca ca này xem là thật a? Nếu Cố Mục Niên không thích cậu, anh ấy cũng sẽ không đối xử với cậu như vậy. Anh ấy khi mà đối mặt với một người mà anh ấy không có hảo cảm thì sắc mặt lạnh đến mức cóng.”

Khương Dao nghe cô ấy nói như vậy, cảm giác trong lòng có chút ấm áp. Nhưng mà đây là lần đầu tiên cô rất rõ ràng khi biết mình có cảm tình đối với nam nhân nào đó, trong lòng luôn luôn lo sợ, vui vẻ lại khó an. Hác Bội Bội đột nhiên nhíu mày, giọng điệu lại có chút buồn bã:

“Khương Dao, tớ cảm thấy lần đầu tiên cậu nghĩ rõ ràng, chính mình có phải thích thích Cố Mục Niên hay không. Ở cái tuổi này của cậu, là muốn có một chuyện tình yêu đương, tìm một người sắp đặt tình cảm. Cố Mục Niên là người khác phái duy nhất mà cậu tiếp xúc nhiều, lâu ngày sinh tình cảm đó là rất lớn. Cho nên... Cậu hiểu không?”

“Ân. Tớ sẽ lại cẩn thận ngẫm lại rõ ràng.” Chân chính nhận thức rằng chính mình đối với Cố Mục Niên có phải là thích hay không thích.

Hác Bội Bội cầm lấy chén trà, cùng cô chạm cốc: “Mặc kệ thế nào, tớ uống với cậu một ngụm, lập tức liền cậu có thể thoát độc thân!”

Khương Dao nở nụ cười.

Cơm nước xong, hai người liền về nhà. Khương Dao xuống xe công

cộng, đi trở về tiểu khu. Ban đêm trời đầy sao, gió đêm hơi mát, quất vào mặt rất là thích.

Cô đi đến dưới lầu, liền nhìn thấy chiếc Maybach, Cố Mục Niên hẳn là đã đến nhà.

Cô đi lên thang máy, đến cửa, cô đang tìm chìa khóa, liền nghe được cửa nhà bên cạnh mở ra.

Cố Mục Niên đi ra, anh mặc quần áo ở nhà, ý ở trên khung cửa xem cô, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Khương Dao nhìn thấy bộ dáng thế này của anh, liền cảm thấy anh hoàn toàn không giống như lúc anh nghiêm chỉnh ở công ty, mà là một cái ca ca nhà bên.

Cô đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng cười, mặt liền bị anh nắm lấy. Ý cười trên mặt ạn so với cô còn rõ rệt, ấm áp đi vào đáy lòng.

“Anh làm chi?” cô che mặt, lui về sau một bước.

“Ăn no?” Anh hỏi.

“Vâng.”

“Em đã ăn no, anh thì còn chưa ăn.”

“Vì sao anh không ăn cơm?”

“Vốn mua nguyên liệu để nấu ăn cùng em, bây giờ chỉ còn lại một mình anh, anh liền không muốn nấu.”

Khương Dao bất đắc dĩ, “Nào có người như anh chứ, không ăn cơm chiều sao được, kia bằng không em nấu cho anh chút đồ ăn khuya? Trong nhà em có bao sủi cảo.”

Anh gật đầu, theo cô vào nhà của cô.

Khương Dao cầm ra từ trong tủ lạnh một túi sủi cảo, anh liền cầm lấy, ôn nhu nói: “Để anh nấu, em đi nghỉ ngơi đi”. Làm sao anh có thể để cô muộn như vậy rồi mà còn nấu đồ ăn cho anh chứ.

Khương Dao nghe lời, liền ở bên cạnh nhìn anh.

Cố Mục Niên ở bên cạnh nấu, vừa nghĩ tới một chuyện, “Cuối tuần sẽ có chuyến nghỉ phép.”

Ánh mắt của cô sáng lên, “Đi nơi nào?!”

“Một cái nghỉ phép ở Sơn Trang, tại ngoại ô thành phố bên cạnh, gặp qua một đêm.”

Khương Dao gật đầu, trong lòng cảm thấy hẳn là rất tuyệt. Dù sao đến

lúc đó còn có Dương Nhược tại, cô cũng không sợ xấu hổ.

“Cố Mục Niên, anh cũng đi chứ?”

“Như thế nào, đặc biệt hi vọng anh đi lắm sao?” Bên môi anh giương lên.

“... Em chính là tùy tiện hỏi mà thôi.”

“Sẽ đi.” Anh trả lời.

Cô chậm rãi nở nụ cười.

Vài ngày sau, đã đến ngày nghỉ phép. Lần này đoàn nghỉ phép chủ yếu là nhằm vào phòng sản phẩm khai phá cùng phòng mở rộng 2 cái ngành.

Sáng sớm thứ bảy, đầu tiên là mọi người muốn tới cửa công ty tập hợp, ngồi xe Bus đến khu nghỉ phép Sơn Trang

Sáng hôm nay Khương Dao đi đến công ty có chút sớm, do đó có thể ăn mặc thoáng một chút. Tối qua cô cùng Cố Mục Niên nói qua, sáng nay cô đi công ty.

Đến cửa tập đoàn, cô liền nhìn thấy Dương Nhược. Dương Nhược nhìn thấy cô, liền tiếp đón cô lại đây.

“Chị có cảm giác hôm nay hơi lạnh một chút.” Dương Nhược ôm ôm cánh tay.

Khương Dao cười cười, “Sớm muộn gì thì sự chênh lệch nhiệt độ có chút lớn, giữa trưa sẽ tốt hơn.”

Hai người trò chuyện, liền có một nam nhân đi về phía bọn họ, là Ti Phùng. Anh ta mỉm cười đi đến trước mặt hai người.

“Buổi sáng tốt lành, tư tổng thanh tra.” Khương Dao cùng Dương Nhược đều chào hỏi.

Ti Phùng hỏi: “Ân, hai người ăn điểm tâm chưa?”

Dương Nhược đáp: “Ăn rồi. Khương Dao em ăn chưa?”

“Em mang theo chút bánh ngọt, đợi lát nữa ở trên xe ăn.”

Ti Phùng nhìn về phía cô, ánh mắt đầy sự ôn nhu, “Tôi vừa vặn muốn đi mua bữa sáng, muốn tôi cho cô mang một phần không? Ăn nóng sẽ tương đối ngon hơn.”

Khương Dao xấu hổ, liền cự tuyệt ý tốt của anh ta.

Một lát sau, mọi người đều tới đủ, Cố Mục Niên cũng tới rồi, hôm nay anh mặc đồ thể thao màu đen, có vẻ càng thêm sự năng động.

Khương Dao chỉ đứng từ xa nhìn anh một cái, không ngờ Cố Mục Niên như cảm giác được ánh mắt của cô, chp nên ánh mắt của anh cũng nhìn thẳng vào cô. Lập tức, khóe miệng anh giơ lên đôi chút độ cong.

Cô đưa ánh mắt của mình thu trở về, tâm tình ngượng ngùng.

Lúc này, mọi người cũng đều lục tục lên xe Bus. Khương Dao cùng Dương Nhược chọn một chỗ ngồi ở giữa rồi ngồi xuống, Ti Phùng cùng một nam đồng nghiệp khác ngồi ở phía trước bọn họ. Ti Phùng chuyển ánh mắt qua xem hai người một chút, Dương Nhược lại nhiệt tình cùng Ti Phùng chào hỏi.

Khương Dao vừa ngẩng đầu, liền thấy Ti Phùng đem một ly sữa đậu nành còn nóng cho cô: “Cầm đi.”

Cô có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng mà cũng không từ chối nữa: “Cám ơn.”

Xe mở ra, Khương Dao chú ý tới, Cố Mục Niên ngồi ở phía trước, bên người anh là tiểu lý. Cô cảm thấy kỳ quái, vì sao anh lại muốn cùng bọn họ chen Bus a?

Cô vừa thu hồi ánh mắt, liền thoáng nhìn thấy Ti Phùng đang nhìn mình. Anh ta cười nhạt một tiếng, quay đầu đi, trong lòng Khương Dao lại cảm giác có chút quái dị.

Sữa đậu nành ở trên tay cô còn chưa có uống, phía trước liền truyền đến một trận tiếng ồn, mấy giây sau, nam đồng nghiệp ngồi bên cạnh Ti Phùng đem một cái sandwich cùng sữa đậu nành ngũ cốc đưa đến trước mặt cô.

Cô còn sững sờ, liền nghe được nam đồng nghiệp kia nói: “Khương Dao... Đây là Cố Tổng đưa cho cô.”

“A?”

“Tôi cũng không biết, là phía trước truyền lại đây, bọn họ là nói như vậy.” Nam đồng nghiệp ghen cười, còn sắc mặt Ti Phùng ở bên cạnh có chút giật mình.

Một số người liền ôm tò mò cùng bát quái ánh mắt chuyển qua xem cô, làm cho hai má cô nóng lên, “Cám ơn.”

Cô mở bao ngoài ra, Dương Nhược liền trêu ghẹo: “Cố Tổng rất thân thiết a. Nhưng mà cái sandwich này mua... Xem qua rất phong phú.”

Khương Dao biết, đây chính là do Cố Mục Niên tự mình làm...

Cố Mục Niên này, như thế nào cho cái bữa sáng đều muốn làm cho mọi người đều biết. Cô vừa thẹn thùng vừa cảm thấy ngọt ngào, cầm lấy sandwich chậm rãi cắn, đồng thời cô liền nhắn tin cho Cố Mục Niên: (cám ơn bữa sáng, hương vị rất ngon.)

Anh trả lời: (ần, ăn của anh làm tốt.)

Cô sững sốt, như thế nào cô lại cảm giác trong lời nói có thâm ý...

Không vừa rồi lúc Ti Phùng cho cô sửa đậu nành, anh đã thấy được?

Xe hướng chạy về phía trước, một giờ sau, đến khu nghỉ phép Sơn Trang.

Mọi người xuống xe, liền nhìn đến một khung cảnh tuyệt mỹ, không khí trong lành

“Nơi này đẹp quá đi...”

Khương Dao nhìn quanh một vòng, phát hiện quả thật không tệ. Đi vào cổng lớn, tất cả mọi người đi đến trước đài lấy thẻ phòng. Khương Dao cùng Dương Nhược một phòng, cho nên cô liền đem này trọng trách này giao cho Dương Nhược.

Cầm lấy thẻ phòng, Khương Dao cùng Dương Nhược mang đồ bỏ vào trong phòng. Dương Nhược tay mắt lanh lẹ, lấy một phòng ở lầu ba, sau lưng là sân golf. Phòng thiết kế theo phong cách Đông Nam Á, nhìn rất đẹp mắt.

Khương Dao đang thưởng thức phong cách thiết kế ở đây, đang định cùng Dương Nhược xuống lầu, liền nhận được điện thoại của Cố Mục Niên.

“Em ở đâu?” Anh hỏi.

“Em ở lầu ba, làm sao?”

“Em đến phòng 3109, anh đang ở trong phòng.”

“Vâng.”

Khương Dao nói với Dương Nhược: “Chị đi xuống trước đi, em có chút chuyện, đợi một lát nữa em sẽ đi tìm chị.”

Dương Nhược đi ra, Khương Dao bắt đầu tìm kiếm phòng của Cố Mục Niên. Đi đến cuối, cô mới nhìn thấy phòng của anh.

Cô gõ cửa, cửa ở cách vách lại mở ra. Là Ti Phùng đi ra.

“Tư tổng thanh tra.” Cô gật đầu.

Anh ta nhìn thấy Khương Dao, có chút ngoài ý muốn, anh ta liền vui

đùa: “Cách vách là phòng của cô sao xem ra chúng ta rất có duyên phận.”

Khương Dao một trận xấu hổ, vẫn chưa trả lời, cửa phòng Cố Mục Niên liền mở ra.

Anh đi ra, nhắc lên mí mắt thản nhiên nhìn Ti Phùng một chút, mặt mày chứa một tia băng lãnh.

“Cách vách là tôi.” Cố Mục Niên mở miệng.

-----oOo-----

Chương 33: - Cỗng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không khí đột nhiên rơi vào trạng thái an tĩnh trong ba giây, phảng phất như có kim rơi trên mặt đất thì cũng có thể nghe được.

Ti Phùng nhìn Cố Mục Niên, từ khiếp sợ nhanh chóng chuyển thành xấu hổ, anh ta giảm bớt xấu hổ khẽ cười gọi hai tiếng, “Cố Tổng.”

“Ân.” Cố Mục Niên thản nhiên ứng tiếng, sau đó đứng ở bên người Khương Dao, dùng cùng loại ánh mắt đánh dấu chủ quyền của mình nhìn Ti Phùng.

Hai người họ đứng gần nhau trong cự ly thân mật khiến cho Ti Phùng cảm giác mình giống như đã phá hủy không gian của một đôi tình nhân vậy...

“Tôi mới ra cửa, còn tưởng rằng Khương Dao ở bên cạnh.” Ti Phùng giải thích.

“Tôi tìm Khương Dao có chút việc.” Cố Mục Niên nói.

“Vậy được, tôi xuống lầu trước đây...” Ti Phùng nhìn Khương Dao và Cố Mục Niên nhìn một chút, cuối cùng nhìn sang Khương Dao một chút nữa, trong đáy mắt tràn ngập cảm xúc gì đó.

Ti Phùng đi qua, Khương Dao sờ sờ đầu, trên mặt đỏ ửng của cô cũng giảm đi đôi chút. Cố Mục Niên nhìn đôi tai phiểm hồng của cô, sắc mặt chuyển sang ôn nhu, “Vào đi.”

“Âng...”

Cô cùng anh đi vào, cô nhìn cả căn phòng một vòng, phòng của anh là phòng đặc biệt, phong cảnh bên ngoài phòng cũng rất là đẹp so với phòng cô đang ở thì phòng này tuyệt hơn rất nhiều. Quả nhiên là tổng tài có khác, ở phòng không phải bình thường.

Rồi sau đó, Khương Dao phát giác Cố Mục Niên đang nhìn mình, cô nghi hoặc: “Làm sao?”

“Không, ” anh tựa ở trên vách tường, ánh mắt nhu hòa, mặt mày mang theo một tia biếng nhác, “Chẳng qua là anh cảm thấy hôm nay em mặ

quần áo rất dễ nhìn.”

Một chiếc áo sơmi trắng, cổ áo có thêm một chút hoa văn, phía dưới là một cái váy dài màu nâu.

Kỳ thật chính là một bộ quần áo bình thường mà thôi, nhưng mà anh lại khen dễ nhìn. Khương Dao nghe thấy vậy, ngón tay thu thu làn váy, ngại ngùng cúi đầu cười, “Cảm ơn anh...”

“Nhưng mà em mặc như vậy, thì không tiện chơi bóng cho lắm.” Anh nói.

“Chơi bóng?”

“Ân, phía dưới có sân tennis, không nghĩ sẽ đánh tennis sao? Anh nhớ em còn vì nó mà bị trẹo cổ tay mà.”

“Ân... Đó là ngoài ý muốn thôi” Dù sao cô cũng mang theo nhiều đồ thể thao, đợi lát nữa liền có thể trở về thay đổi.

Anh cười cười, sờ sờ đầu của cô, dặn dò: “Hôm nay anh sẽ ở bên cạnh em mãi được, nhưng mà lúc nào em có chuyện liền gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tới ngay.”

Tim Khương Dao đập thành thịch, “Ân, em biết rồi, anh cứ lo công việc của anh đi.”

Hai người nói chuyện xong thì cô trở về phòng đổi quần áo rồi xuống lầu tìm Dương Nhược.

Dương Nhược hỏi: “Khương Dao, bây giờ chúng ta đi đâu a?”

“Em muốn đi đánh tennis, cùng nhau đi không?”

Dương Nhược gật đầu, “Chỉ chỉ biết đánh một chút thôi mà đi qua đó giải trí một tí cũng được.”

Bọn họ đến sân tennis, có một nhóm người đã bắt đầu đánh, còn một nhóm người vẫn còn chờ hai người họ

Dương Nhược kích động chỉ chỉ, “Khương Dao, em xem! Đó là sân gôn, đợi lát nữa chúng ta cũng qua xem xem!”

Cô nghe vậy, liền nhìn theo hướng mà Dương Nhược chỉ, liền nhìn thấy Cổ Mục Niên cùng mấy nam nhân đi qua, đoán chừng là đi đánh golf.

Đây là, trên sân có hai người phụ nữ đi tới, mỉm cười hỏi: “Cô chính là Khương Dao?”

“Ân...?” Khương Dao không có ấn tượng với hai người kia a?

Một người vóc người cao nói: “Chúng tôi là nhân viên bên phòng mở

rộng mở rộng sản phẩm, tôi là Biết Linh, còn đây là Lâm Mai. Các cô cũng là đến đánh tennis sao? Muốn cùng nhau đánh kếp hay không? Chúng tôi vừa vận thiếu người.”

Lâm Mai là cô gái có mái tóc ngắn đáng người nhỏ bé, cô ấy cũng nhiệt tình mời Khương Dao cùng Dương Nhược.

Khương Dao không có ý kiến gì, Dương Nhược cũng đồng ý. Bọn họ đi đến sân đối diện chơi, cô gái có vóc người cao khinh miệt cười, “Đây chính là Khương Dao sao, nhìn dáng vẻ thấy rất thanh thuần.”

Lâm Mai cũng cười, “Không thanh thuần thì làm sao câu dẫn tổng tài a? Nhưng mà đừng nhìn vẻ bề ngoài như thế mà cho là cô ta đơn giản nói không chừng trong lòng đầy mưu mô xảo quyệt.”

“Một lát chúng ta cùng Khương Dao đánh tennis. Nếu bình thường không đối phó được với cô ta thì đợi lát nữa liền có thể ngược cô ta haha. Lâm Mai, cậu đánh rất giỏi tất nhiên sẽ hạ được cô ta.” Biết Linh đặc ý nói.

Lâm Mai nói: “Biết rồi... Tất nhiên tớ sẽ hạ được cô ta.”

Khương Dao đi đến sân, cùng Dương Nhược bàn bạc về cách lối hợp tác trong cách chơi, Dương Nhược với vẻ mặt khẩn trương nói: “Khương Dao, kỹ thuật của chị thật non, nên em đừng ghét bỏ.”

“Chị cứ đánh đại đi, em cũng non lắm.” Khương Dao mỉm cười.

Thi đấu bắt đầu, đầu tiên là đối phương phát bóng cục, Khương Dao và Dương Nhược thua hai ván liên tiếp, cô phát hiện hai người đối diện rất lợi hại, hơn nữa lực đánh cũng rất mạnh a...

Khương Dao miễn cưỡng vẫn hỏi một cái điểm số, nhưng ván kế tiếp vẫn thua. Chủ yếu vẫn là do vấn đề kỹ thuật của Dương Nhược, trên căn bản là Khương Dao chơi một chọi hai, có tâm mà vô lực.

Họ đánh đánh, một lúc liền có người lại đây vây xem. Mọi người vừa thấy liền biết Khương Dao, Dương Nhược cùng Lâm Mai, Biết Linh đang đánh. Máy cái bằng hữu của Lâm Mai cũng tới rồi cho các cô ta mấy lời hoan hô cổ gắng.

Mặc dù Khương Dao thua nhưng mà trong lòng cô không cảm thấy mất mặt, nhưng cô lại thấy nụ cười trên mặt của hai người đối diện ngày càng đặc ý.

Khương Dao cúi đầu nhặt bóng, ngẩng đầu, liền nghe được bên cạnh

truyền đến một trận thanh âm. Cô quay đầu nhìn lại, là Cố Mục Niên cùng một đám nam nhân đi lại đây.

Anh mang theo kính đen, cùng người bên cạnh nói vài câu, vài người an vị trên khán đài, ý tứ muốn xem bọn họ so tài. Vì anh đến cho nên lại càng có nhiều người đến xem.

Biết Linh nhìn thấy Cố Mục Niên, liền nói với Lâm Mai ở bên cạnh: ” Tại sao Cố Tổng lại đến? Không phải là đến xem Khương Dao chứ?”

Lâm Mai “Hừ” nhẹ một tiếng, biểu tình càng thêm khinh thường.

Thi đấu tiếp tục, Khương Dao lại thua. Cô dần dần cảm giác được hai người đối diện có ý tứ “Phá lệ”. Vài ván tiếp theo, cô biết hai người đối diện đang cố ý đánh về phía cô, chính là muốn nhìn thấy cô chạy qua chạy lại để đánh bóng.

Đánh tới một lúc sau, có một cái bóng bay qua góc độ muốn xảo quyết, Khương Dao vì đi đón nó mà trượt ngã

Mà trên khán đài Cố Mục Niên thấy một màn như vậy, sắc mặt lại trở nên không tốt lắm. Anh không nói được lời nào, mắt sắc nặng nề chăm chú nhìn vào Khương Dao, mày nhỏ nhíu lại. Người bên cạnh liền nói: “Cái cô gái nhỏ mặt quần áo màu hồng phấn kia cô gắng thật đó” Nói chính là Khương Dao.

Dương Nhược chạy tới đỡ Khương Dao: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì...” Khương Dao lau mồ hôi, cười nói.

Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người kia đi tới, vẻ mặt lo lắng,

“Khương Dao, cô không sao chứ? Đều tại tôi.”

“Không có chuyện gì, tôi không sao.”

Lâm Mai cười cười, “Không sao là tốt.”

Khương Dao không ngốc, nhìn thấy biểu tình trên mặt của ahi người kia liền biết họ không có tốt ý gì với cô cả. Cô nhát cùng bọn họ nói chuyện, liền chỉ nghĩ nghĩ ngơi một lát.

Ai ngờ, cô nhìn về thấy một nam nhân mặc đồ thể thao màu trắng đang đi từ phía khán đài xuống, đi về phía bọn họ

Cô ngẩn ra.

Là Cố Mục Niên.

Lâm Mai và Biết Linh cũng không nghĩ đến việc Cố Mục Niên sẽ đi tới, trong lòng bắt đầu hết hoảng.

Dương Nhược tự động đứng sang một bên, Cố Mục Niên đi đến bên người Khương Dao, mày nhíu lại quan tâm nói: “Có bị thương không?” “Không có.” Cô nhìn về phía anh

“Chào Cố Tổng.” Lâm Mai cùng Biết Linh nở cười thân thiện.

Cố Mục Niên đem ánh mắt chuyển hướng họ, rồi sau đó lên tiếng lãnh đạm: “Các cô đánh được tốt vô cùng.”

“Cám ơn Cố Tổng... Chúng tôi chính là tùy thích đánh thôi.” Lâm Mai lại ngốc cứ cho rằng Cố Mục Niên muốn nói cái gì, không nghĩ đến là sẽ khen họ, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

“Nghỉ ngơi một chút, lát nữa tôi cùng Khương Dao theo các cô đánh. Các cô cũng đổi thành một nam một nữ, được không?”

Tiếng nói vừa dứt, Khương Dao giật mình nhìn về phía Cố Mục Niên, nhưng anh chỉ là mang theo ôn hòa tươi cười, cùng cô trao đổi ánh mắt.

“A... Không... không thành vấn đề.” Lâm Mai không nghĩ Cố Tổng lại muốn cùng đội với Khương Dao.

“Đi thôi, đi qua khán đài nghỉ ngơi tí đi.” Cố Mục Niên nói với Khương Dao.

Khương Dao đi theo anh ngồi xuống khán đài, anh liền mở nước khoáng, đem nước cho cô.

“Cám ơn.” Khương Dao uống xong, đột nhiên phát hiện xung quanh mình cùng Cố Mục Niên đều không có người! Đám người xem kia đều ngồi xuống cách bọn họ hai ba vị trí, phảng phất như muốn đem Khương Dao và Cố Mục Niên cách ly vậy.

Cô có chút xấu hổ, nhưng vẻ mặt của anh thì bình tĩnh, không một chút để ý.

Cô gọi anh: “Cố Mục Niên —— ”

“Ân?”

“Đợi lát nữa vì cái gì mà anh muốn chơi bóng cùng em?”

Anh ngả lưng mình về phía sau, dựa lưng vào thành ghế, một cánh tay đặt lên lưng ghế dựa của cô, anh nghiêng người về phía cô, dùng âm lượng giọng nói nhỏ để chỉ có thể hai người bọn họ nghe được: “Anh biết hai người kia là đang cố ý khi dễ em.”

Khóe môi anh câu nhẹ, mặt mày mang theo sự kiêu ngạo, giọng điệu biếng nhác: “Đợi lát nữa, anh sẽ giúp em giáo huấn bọn họ.”

Khương Dao sửng sốt, nháy mắt trong lòng trở nên rung động mãnh liệt. Biểu tình giờ phút này của anh rất giống với lúc anh chơi bóng rổ vậy. Đó là một cỗ thực lực cùng lực lượng cao ngạo.

Cô mím môi mà cười, “Ân.” Anh muốn làm thì cô sẽ không ngăn cản. Nghỉ ngơi xong, Khương Dao cùng Cố Mục Niên ra sân, cô gái đối diện là Biết Linh, người đàn ông kia thì Khương Dao không biết, nhưng mà cũng là thật cao khỏe.

Thi đấu bắt đầu. Khương Dao cùng Cố Mục Niên dù sao cũng quen biết nhiều năm nên cũng khá ăn ý, hai người dần dần cọ sát, tiếp được hai trái bóng.

Ván thứ nhất hai người bọn họ thuận lợi thắng.

Khương Dao không biết Cố Mục Niên chơi tennis tốt như vậy. Mọi người ở trên khán đài đều cổ vũ cho anh, trường hợp thập phần có sự náo nhiệt.

Lại một ván sau, sắc mặt của Biết Linh liền trở nên không tốt. Cô ta nhìn Khương Dao, trong lòng càng thêm ghen tị cùng khó chịu, nhưng mà bởi vì có loại tâm lý này cho nên làm cho cô ta thua liên tiếp.

Đánh tới một lúc sau, Cố Mục Niên bắt đầu vận dụng một ít kỹ xảo, lúc này đổi thành anh đánh với Biết Linh. Biết Linh đương nhiên biết Cố Mục Niên cố ý, cô ta cảm thấy rất tức nhưng lực bất tòng tâm.

Cuối cùng thì Cố Mục Niên và Khương Dao thắng.

Cô vui vẻ cùng Cố Mục Niên đập tay, anh thấy cô cười đến sáng lạn, trong lòng cũng yên tâm.

Bọn họ đang định đi, không ngờ Biết Linh lại đi tới gọi Khương Dao: “Khương Dao, chúng ta solo một chút được không? Kỳ thật đánh kếp cũng nhìn không ra thực lực chân chính của bản thân.”

Khương Dao nghe vậy, nhướn mày, người này đến cùng có xong hay không?!

Cô vừa định cự tuyệt, Cố Mục Niên lại mở miệng lạnh nhạt nói: “Cô muốn nhìn thực lực gì?”

“Tôi...”

“Năng quá gắt, tôi mang Khương Dao đi trước, mọi người muốn thì cứ tiếp tục.” Giọng điệu của anh rất quả quyết.

“Xin lỗi, tôi đi trước.” Khương Dao cùng Cố Mục Niên rời đi, để lại bộ

dánh cằm răng nghiêng lợi của Lâm Mai và Biết Linh.

Khương Dao cùng Dương Nhược nói một tiếng, liền theo Cố Mục Niên rời đi.

Bên cạnh không có người, Khương Dao vui vẻ nói: “Cố Mục Niên, chúng ta vừa rồi đánh quá đẹp, ngược bọn họ tới bời.”

Anh nghiêm trang: “VẬY em đối với anh, cũng không sao cảm ơn anh sao? Anh rất ra sức đấy.”

“Cảm ơn?” Cô nở nụ cười, “Cảm ơn cái gì a?”

Chỉ thấy tay của anh đặt lên bờ vai cô, cúi đầu nói ở bên tai cô, anh dùng thanh âm gợi cảm nói: “Tối nay tới phòng anh.”

Thân ảnh gợi cảm, tư thế thân mật, còn có câu nói kia, làm cho đầu óc Khương Dao nháy mắt bạo tạc, trống rỗng.

Thấy biểu tình ngây dại của cô, anh liền sợ làm cô hiểu lầm, vội vàng cười đem nửa câu sau giải thích rõ: “Đến phòng anh, giúp ta mát xa cánh tay một cái.”

Khương Dao nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn anh một cái, đánh cánh tay anh, “Đừng động thủ động cước.”

Anh khẽ cười, vẫn là nhịn không được mà sờ sờ đầu của cô

“Cố Mục Niên!” Tại sao đôi khi người này lại giống như tiểu hài ngây thơ như vậy!

“Được được, không đùa em. Dẫn em đi ăn cơm.” Anh dắt cổ tay cô.

Sắc mặt của Khương Dao đỏ bừng, muốn đem tay rút về đến, nhưng mà anh nắm rất chặt, cuối cùng cô cũng đành để cho anh nắm vậy.

Kỳ thật cô cũng rất thích anh dắt cô.

Sau khi cơm nước xong, Cố Mục Niên đưa Khương Dao trở về, để cô đi ngủ trưa.

“Buổi chiều anh rảnh, anh sẽ mang em ra ngoài dạo mát.” Anh nói.

“Vâng.” Cô đáp ứng.

Ngủ trưa xong, Khương Dao lần nữa thay cái váy lúc sáng, đến thời gian hẹn, cô đi ra ngoài, liền nhìn thấy Cố Mục Niên đã ở cửa chờ.

“Ngủ có ngon không?”

Cô trả lời: “Ngon. Chúng ta đi đâu?”

“Mang em đi rồi sẽ biết.”

Bọn họ xuống lầu, nàng nhìn thấy một chiếc xe ngắm cảnh du lãm đậu ở

cửa, chỉ có người lái xe ở trên xe. Hai người bọn họ lên xe, xe liền bắt đầu chậm rãi chạy. Sau giờ Ngọ nhiệt độ không khí hơi cao, nhưng mà gió lạnh đập vào mặt coi như mát mẻ.

“Cái khu nghỉ phép sơn trang này thật lớn.” Thanh sơn xoay quanh, phóng nhãn qua đi đều là cảnh đẹp.

Đến một cái chỗ râm tiều lộ, Khương Dao liền nói: “Dừng lại ở đây đi, chúng ta đi xuống đi dạo một chút?”

Cố Mục Niên đồng ý, bọn họ xuống xe, anh cùng người lái xe nói vài câu, xe liền lái đi.

Đây là một đoạn đường nhỏ, xung quanh đều có cây che chở, chung quanh rất im lặng, ngẫu nhiên có tiếng chim kêu.

Khương Dao mặt giãn ra, “Bên này không khí rất tuyệt a.”

“Mùa hè đến cũng có nhiều kì nghỉ, nếu mà em thích, lần sau có thể lại em đến đây chơi.”

Khương Dao gật đầu, di động của cô liền vang lên. Cô cầm ra liền thấy, là Mahoney!

Cô nhìn Cố Mục Niên ý nói là cô muốn nghe một chút, liền nhận điện thoại.

“hi...”

Cố Mục Niên ở bên cạnh ần ần nghe được đầu dây bên kia là cái giọng nam, nói một ngụm tiếng Anh lưu loát. Lại thấy lúc Khương Dao cùng anh ta nói chuyện rất quen thuộc, cười đến sáng lạn, tâm tư của anh có chút ghen tị.

Điện thoại được năm phút đồng hồ, thẳng đến lúc Khương Dao bên cô còn có người, bọn họ mới cúp điện thoại.

“Đầu kia điện thoại... Ai a?” Cố Mục Niên mắt nhìn phía trước, tùy ý hỏi.

“Nga, là người ở nước ngoài mà em biết, bạn học nam của em.”

Mahoney là bạn học của Khương Dao tại Birmingham City, Khương Dao cùng anh ta quen nhau được 5 năm, từ năm đại nhất bọn họ liền bắt đầu trở thành bạn hữu. Sau khi cô về nước, mà anh cũng có giữ liên lạc, chỉ là cũng không nhiều.

“Quan hệ của hai người thật tốt.”

Khương Dao quay đầu nhìn anh, cảm giác giọng điệu này là lạ, nhưng

mà không nghĩ anh sẽ hiểu lầm, liền giải thích: “Tạm tạm đi, em cùng cậu ấy biết nhau hồi đại nhất, xem như là bằng hữu tốt, nhưng mà cũng lâu rồi không liên lạc.”

Cố Mục Niên nghe vậy, mắt sắc càng thêm tối, “Vậy sao không trò chuyện lâu hơn nữa?”

Khương Dao nào không biết xấu hổ, liền nói “Không có việc gì, cuối tuần cậu ấy đến T thị.”

“Đến T thị?”

“Ân, nghe nói cậu ấy đến Trung Quốc chơi một chuyến, sau đó liền gọi em nói sẽ đến tìm em.”

Khương Dao nói xong, Cố Mục Niên lại không có nói thêm gì nữa. Không khí đột nhiên có chút trầm mặc, Khương Dao nhìn anh như trước, anh thẳng tắp đi về phía trước, nhưng mà cô có cảm giác anh giống như có điểm quái dị.

Khương Dao nhìn đi lên liền không có ý tứ gì, “Chúng ta đi đường cũ sao? Đi bên trái con đường đó.” Vừa rồi đi lên có chi nhánh mở rộng giao lộ, bọn họ đi ở bên phải.

“Ân.”

Đi xuống pha, Khương Dao liền tương đối đau, cô không mang giày thể thao, mà là loại giày cứng. Nên cô đành phải thả chậm bước chân.

Cố Mục Niên nhận thấy được sự khác lạ của cô, hỏi: “Làm sao? Chân đau không?”

“Mũi chân có chút...”

Anh dừng lại, gặp người lại, nói với cô: “Leo lên.”

“A?” Anh muốn công cô?!

“Nhanh lên.”

Khương Dao đành phải nghe theo, anh thoải mái mà đem cô công lên, còn ước lượng một chút. Cánh tay Cố Mục Niên hữu lực công cô rất vững vàng, tuyệt đối không sợ rớt xuống.

Anh đi xuống dưới, “Ôm cổ anh.”

Khương Dao nhẹ nhàng ôm cổ anh, cả người nằm ở trên lưng anh, Cố Mục Niên không phát hiện ra mặt cô đã đỏ tim đập dồn dập.

Tiến độ của anh rất trầm ổn, không nhanh không chậm.

Khương Dao lặng lẽ không nói lời nào, liền nghe được anh mở miệng:

“Khương Dao.”

“Ân?”

“Anh tưởng em chỉ có anh là một bạn nam giới.”

-----oOo-----

Chương 34: - Xuân tâm nhộ nhạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô phát mộng, rồi sau đó mới phản ứng kịp, nửa câu sau ý của anh là chỉ là Mahoney sao? Lời nói này, cảm giác giống như cô đã làm chuyện rất có lỗi với anh...

Khương Dao nhận thấy được trong giọng nói của cô mang theo ẩn ẩn chiếm hữu dục, vì thế lặng lẽ câu môi, “Đương nhiên không chỉ có một mình anh.”

Cố Mục Niên thần sắc bị kiềm hãm, không có nói tiếp.

Nhưng mà mấy giây sau, anh cảm giác được đầu của Khương Dao có hơi tới gần gương mặt mình, dùng thanh âm mềm mềm nói: “Nhưng mà anh và bọn họ không giống nhau.”

“... Tại sao không giống nhau?”

“Có thể không có bọn họ, nhưng mà không thể không có anh.”

Ở trong lòng của cô, anh không chỉ là bằng hữu đơn giản như vậy.

Khương Dao nói xong, liền nhìn thấy bên tai Cố Mục Niên bắt đầu phiếm hồng, cô khẽ cười hai tiếng, đâm vào vai anh một chút, “Ân, tại sao anh không nói chuyện?”

“... Ân, anh nghe rồi.” Tiếng nói của anh trầm thấp, môi cũng tự nhiên mà cong lên.

Sau khi hai người trở về, cũng đã sắp đến chạng vạng rồi. Khương Dao thật sự không có ý tốt mà chờ Cố Mục Niên, nên liền đi tìm Dương Nhược. Dương Nhược nói đêm nay sẽ có hoạt động đoàn thể, đến lúc sẽ có mời đến một người dẫn chương trình chuyên nghiệp đến phát triển không khí.

Thực đơn của bữa tối rất phong phú, là tiệc đứng. Sau khi cơm nước xong, đã gần tám giờ, mọi người liền bị người dẫn chương trình kia mời đến một cái phòng rất lớn, bên trong bày ghế dựa, phía trước là cái bàn

lớn trống trải.

Khương Dao và Dương Nhược ngồi ở một góc, cô nhìn thấy Cố Mục Niên cũng đi đến, ngồi ở hàng ghế trước. Nên cô liền nhắn tin cho anh, (Lát nữa anh cũng chơi trò chơi?)

(Không chơi.)

Khương Dao bĩu môi, cô đã sớm đoán được, anh chắc chắn sẽ không tham dự loại hoạt động này dù sao ở trong mắt anh mấy loại trò chơi này đều rất ngây thơ.

Một lát sau, mọi người đều đã đến đông đủ, không khí cũng dần dần náo nhiệt lên.

Người dẫn chương trình nói: “Chúng ta chơi mấy cái trò chơi làm nóng người trước để không khí trở nên náo nhiệt hơn. Trò chơi đầu tiên chính là bong bóng boom boom boom. Tổng cộng có ba bong bóng, khi bắt đầu truyền bong bóng, tôi sẽ đưa lưng về phía mọi người mà kích trống, lúc tiếng trống dừng lại, bong bóng truyền đến tay của ba người thì ba người đó phải nhanh tốc bóp nổ bong bóng, người nào làm bong bóng nổ cuối cùng sẽ đi lên đây nhận trừng phạt!”

Khương Dao sợ bong bóng nhất, cô chưa bao giờ dám bóp nổ bong bóng, cô rất sợ thanh âm nổ tung của bong bóng. Nghe được quy tắc trò chơi thật sự cô khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì mà chơi.

Khi tiếng trống vang lên, mọi người nhanh chóng đem bong bóng truyền sang cho người bên cạnh, có mấy nam nhân còn cố ý giữ bong bóng ở trên tay một hồi lâu nữa, mấy cô gái ở bên cạnh đều nhanh cấp khóc.

Tiếng trống càng ngày càng dồn dập, Khương Dao nhìn bong bóng sắp truyền đến tay mình thì đầu óc trống rỗng.

Cuối cùng, lúc bong bóng dừng lại ở trên tay Khương Dao thì tiếng trống vừa vắn ngừng! Sau đó lập tức truyền đến tiếng nổ mạnh, người đàn ông bên cạnh nhìn ra Khương Dao sợ, trực tiếp giúp cô cầm lấy bong bóng bóp cho nổ, ai ngờ chậm lại một chút, tiếng thứ nổ thứ hai đã vang lên. Tim Khương Dao vẫn đang đập rất nhanh chưa trở lại bình thường thì nghe được người dẫn chương trình nói: ” Người bóp nổ cuối là một vị mỹ nữ a, mọi người hoan nghênh người đi lên đây!”

Có rất nhiều người nhìn về phía cô, tiếng ồn ào vang lên, Khương Dao

cảm ơn người đàn ông bên cạnh rồi đành phải mặt đỏ tai hồng đứng lên đi đến phía trước.

Người dẫn chương trình là phụ nữ, cô ấy nhìn thấy Khương Dao, liền cười nói: “Không nghĩ đến người đầu tiên tiếp thu tràng phật trong đêm nay lại chính là cô nương xinh đẹp như vậy a.”

Khương Dao đứng ở bên cạnh cô ấy, Khương Dao và Cố Mục Niên ở phía dưới đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn cô vẻ mặt như đang xem kịch vui...

“Hào, tiểu tử tử, bây giờ cô muốn chọn một vị nam nhân nào ở đây để đi lên chơi trò chơi. Tùy thích mà chọn a!”

Khương Dao sắp ngất, đây là quy tắc trò chơi sao?! Lúc này, có người còn không sợ chết bắt đầu ồn ào: “Chọn Cố Tổng a!!”

Ồn ào đều là chuyện bình thường, trong văn phòng, Khương Dao có được rất bằng hữu tốt, còn có mấy cái nam nhân, bọn họ đều hết sức tò mò về mối quan hệ giữa Khương Dao và Cố Tổng, bây giờ có sẵn náo nhiệt, bọn họ mà không xem mới lạ a.

Ngoại trừ Cố Mục Niên ra thì Khương Dao chẳng quen thuộc với ai. Người dẫn chương trình thúc giục, “Sẽ cho cô thời gian là năm giây a.” Cô chống lại ánh mắt của Cố Mục Niên, cô chỉ thấy anh ở trong đám người, im lặng nhìn cô, khóe miệng của anh mang theo cười.

Cô cắn răng một cái, “Liên... Là anh đi.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Cố Mục Niên đứng dậy, mọi người thấy anh rộng lượng đi lên như vậy, một chút cũng không có kháng cự, mọi người đang ồn ào trở nên náo nhiệt hơn.

Người dẫn chương trình không biết thân phận của Cố Mục Niên, cho nên trêu chọc: “Quả nhiên là mỹ nữ chọn soái ca a. Vậy bây giờ liền bắt đầu trò chơi của chúng ta, dùng miệng xé khăn giấy!”

“Oa nga!”

Trò chơi chính là Khương Dao dùng miệng cắn một góc khăn giấy, sau đó Cố Mục Niên cũng dùng miệng đi xé khăn giấy của cô, hai người cùng xé, đến cuối cùng muốn xé khăn giấy nữa hay không thì đều do mọi người ở dưới quyết định.

Khương Dao nghe thấy quy tắc, liền mặt đỏ tai hồng, trong lòng rất khẩn trương.

Cô nhận một tờ khăn giấy, liền nghe được Cố Mục Niên cười nói: “Chớ khăn trương.”

“...”

Khương Dao dùng miệng ngậm, Cố Mục Niên cúi đầu cắn khăn giấy ở một chỗ khác, chống lại ánh mắt nàng, xé một nửa.

Tiếp theo đến phiên cô. Cố Mục Niên hơi cúi người, để cô với tới được, mà Khương Dao vẫn có chút khó khăn, liền theo bản năng đỡ lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng kiễng chân đến, cắn khăn tay.

Động tác của anh người rất thân mật làm cho mọi người ở dưới đài càng thêm tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau hai đợt xé, khăn tay chỉ còn sót lại một mảnh nhỏ, mọi người ở dưới đài còn ồn ào nói không đủ, tiếp tục xé.

Cuối cùng một mảnh khăn giấy ở trên miệng Khương Dao, cô thấy Cố Mục Niên cúi đầu, theo bản năng cô thẹn thùng muốn trốn, ai ngờ của sau gáy của cô bị anh nhẹ nhàng giữ lại, anh cúi người xuống, đem một cái ấm áp hôn vào bên môi cô.

Đầu của Khương Dao căng lên.

Môi Cố Mục Niên lạnh lạnh, mang theo đầu thu lương ý, mà lại làm cho bên môi của Khương Dao điểm lên một ngọn lửa nhỏ, phảng phất như muốn bốc cháy toàn thân.

Toàn thân cô cương ngạnh, một giây sau, cánh môi của anh nhẹ nhàng rời đi, cắn một chỗ khác của khăn giấy, xé rách, khăn giấy đã rơi xuống. Phía dưới đài tiếng ồn ào lại vang lên như sấm. Cô cũng không biết những người khác có thấy cái hình ảnh hôn môi rất nhỏ kia hay không nhưng mà cô thì cảm nhận được nó rất là chân thật.

Cố Mục Niên là cố ý sao? Hay chỉ là anh không cẩn thận đụng phải môi của cô, chỉ do ngoài ý muốn?

Cô ngẩng đầu, nhìn con người đen rạng rỡ của Cố Mục Niên, anh cười nhạt nhìn cô với vẻ mặt bình tĩnh, trong con người tựa hồ như đang chứa một cảm xúc gì đó. Tâm trạng của Khương Dao cũng chưa từng nhảy nhanh như vậy qua nên cô lập tức dời ánh mắt đi.

Người dẫn chương trình cũng không nghĩ đến hai người sẽ xe được mảnh khăn giấy nhỏ như vậy, “Hào hảo, mọi người bỏ qua cho bọn họ đi, khăn giấy đã không còn có thể xé được nữa rồi, nếu xé nữa thì hình

anh sẽ không thích hợp đâu a”

“Ha ha ha ha ha...”

Xong rồi Khương Dao liền xuống đài. Cô trở lại ngồi ở vị trí của mình, vẻ mặt cười cười xấu xa của Dương Nhược nhìn cô: “Xem em đi tại sao lại đỏ mặt thành như vậy a?”

Cô sờ mặt, quả nhiên đều nóng lên, cô chột dạ nói xạo: “Nào có chứ...” Dương Nhược ở một bên, cô lại là càng ngày càng xem không hiểu quan hệ giữa Khương Dao và Cố Mục Niên, Khương Dao nói bọn họ là huynh muội, nhưng mà hành động của bọn họ lại cho người ta có cảm giác khác... Cô lại cảm thấy bọn họ thích hợp làm tình nhân tới đút thức ăn cho chó hơn a!

Cái đầu nhỏ của Dương Nhược nghĩ cái gì cũng không thông a.

Hơn một giờ sau, giai đoạn trò chơi của đêm nay liền qua đi. May mà ở các trò chơi sau, Khương Dao rất may mắn tránh được trừng phạt. Ngược lại là Dương Nhược bị thua nên cùng với nam đồng nghiệp nào đó hát đối tình ca.

Còn cả người cô từ khi đi xuống tới giờ, toàn bộ hành trình đều không yên lòng. Bây giờ cô như là thiếu nữ hoài xuân tâm lý, hàn động nho nhỏ thôi cũng có thể làm cô suy nghĩ vẩn vơ, xuân tâm nhận nhạo.

Mọi người bắt đầu tan cuộc, sau đó phần lớn mọi người nói muốn đi ca hát, Khương Dao liền không muốn lại náo nhiệt, liền tính toán trở về phòng nghỉ ngơi. Dương Nhược thì cùng nhóm người kia đi ca hát.

Khương Dao đi về phía trước, theo bản năng cô thoáng nhìn theo hướng Cố Mục Niên đi, ai ngờ vừa đúng lúc anh cũng quay lại nhìn cô.

Cô giống như đang làm sai chuyện gì liền “Chột dạ” nhanh chóng dời mắt, độ ấm của khuôn mặt nhỏ nhắn lại bắt đầu tăng vọt.

Đám người dần dần tán đi, nàng đi ra đại sảnh của yến hội, thanh âm ở phía sau càng ngày càng nhỏ. Vào thang máy, cô hít sâu mấy hơi, thầm mắng mình không có tiền đê, nói không chừng anh chỉ là không cẩn thận mà động trúng thôi.

“Đình ——”, cửa thang máy mở. Cô đi ra ngoài, vốn tưởng rằng vào giờ này hành lang sẽ không có một bóng người, lại không nghĩ rằng, Cố Mục Niên lại đứng ở cửa phòng của cô!

Anh cao lớn vững chãi, ánh đèn chiếu rọi xuống gò má, như đao gọt hình

dáng rõ ràng. Anh nghe thấy thanh âm của cửa thang máy, nên anh liê
nghiêng người đi đến xem cô, hai tay anh để trong túi, ung dung mà đi.
Nhưng mà Khương Dao lại không bình tĩnh như vậy. Cô giống như phát
mộng vậy, ngớ ngẩn cả người.

Chờ anh đi đến trước mặt, cô biết mình không thể lại thất thố, cô nhắc
khóe miệng cười, nói: “Cố Mục Niên...”

“Ân.”

“Anh, tại sao anh lại không đi ca hát?”

Anh nhướn mày, “Em cảm thấy anh sẽ thích nơi âm ỉ như vậy sao?”

“Cũng là...” Khương Dao phát giác, anh tựa hồ vẫn đang nhìn chăm chú
vào gương mặt của cô, ánh mắt nóng bỏng. Cô cúi đầu: “Vậy em về
phòng trước, anh nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon...”

Cô lướt qua anh, tăng nhanh tiến độ. Cũng không biết là như thế nào,
chính là đột nhiên ngưng ngừng khi đối mặt với anh.

Ai ngờ cô mới vừa mới đi tới cửa phòng của mình, cổ tay liền bị anh
cầm lấy, cô bị bắt xoay người, anh hơi dùng lực một chút, cô liền bị anh
làm cho lưng tựa vào tường.

Cô đi về phía trước một bước, kéo khoảng cách giữa anh và cô lại gần
hơn. Anh cao cô không chỉ là một cái đầu, giờ phút này cô giống như bị
anh giữ vào trong lồng ngực. Cảm giác nồng đậm tràn đầy tim của
Khương Dao.

Trong tầm nhìn của Cố Mục Niên, sắc mặt của Khương Dao đã hồng
một mảnh, trong mắt hiện ra gợn sóng. Bây giờ cô giống như một con
bạch thỏ nhỏ đang bị con sói xám ỨC HIẾP VẬY.

Anh cười đến câu người, tiếng nói khàn khàn: “Nhìn đến anh này, trốn
cái gì?”

Khương Dao có chết cũng không thừa nhận: “Em nào trốn, em chính là
muốn trở về phòng nghỉ ngơi mà thôi...”

“Nga? Nhưng mà em đã quên ban ngày em đáp ứng anh như thế nào
sao?”

“Cố Mục Niên, anh quá nhàm chán.” Cô trừng hăn.

Anh nghe vậy, cười nhẹ hai tiếng, “Cứ nhàm chán như vậy đấy.”

“...”

“Tối hôm nay em thực ngoan.” Anh đột nhiên nói sang chuyện khác.

“A?”

“Đêm nay trừng phạt, biết kêu anh đi lên.”

Khương Dao không hiểu, gọi anh bồi cô cùng nhau bị trừng phạt, tại sao lại rất ngoan?” Trừ anh ra, cái khác nam nhân khác em đều không quen thuộc, chỉ có thể gọi một mình anh.”

“Ân.” Anh cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ trong ngực, hầu kết lẩn một vòng, “Anh cũng sẽ không để cho em cùng cái nam nhân khác chơi loại trò chơi này.” Đêm nay nếu như cô mà muốn cùng những nam nhân khác chơi cái trò chơi kia, đảm bảo anh sẽ trực tiếp đem Khương Dao kéo xuống dưới.

Đây là cô gái nhỏ của anh, những người khác không thể đụng vào. Trong lòng của Khương Dao rung động, cô mở miệng hỏi: “Vì cái gì...?”

Anh búng xuống cái trán của cô một caia, “Nam nữ thụ thụ bất thân, biết không?”

“...” Làm như anh không phải là nam vậy!

Cô “Nga” một tiếng, mặt ngoài xem qua cũng không thừa nhận ý tưởng của anh, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy rất ngọt a.

Thấy cô ngoan như vậy, anh liền xoa bóp mặt cô, không hề đùa cô, “Ân, đi ngủ đi, nghỉ ngơi sớm một chút. Mát xa là nói đùa.”

“Ân, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cô vào cửa, sau đó cả người ngã xuống giường, che mặt lại lẩn qua lẩn lại trên giường a. Một lát sau, cô lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Hác Bội Bội.

(Bội Bội, tớ có cảm giác Cố Mục Niên cũng có thích tớ một chút a?!)

Mấy giây sau, Hác Bội Bội nhắn lại một chuỗi tiếng cười, cuối cùng cô ấy hỏi tại sao cô nhận thấy được.

Khương Dao nói, ít nhất anh đối với cô có loại chiếm hữu dục kia, không hi vọng cô cùng những nam nhân khác chơi loại trò chơi như vậy.

Hác Bội Bội gọi điện thoại tới, cũng rata tán thành, “Tớ cảm giác tình cảm của cậu cùng Cố Mục Niên chính là nước chảy thành sông, hai người các người đều có mị lực như thế, làm sao có khả năng không bị hấp dẫn lẫn nhau chú.”

“Tiếp theo tớ nên làm như thế nào đây?”

“Cậu không thể biểu hiện rất chủ động được, hãy để cho nhà trai chủ động a, nếu như cậu thích liền đáp lại, anh ấy sẽ xem hiểu được. Xem xuân tâm của cậu nhận nhạo như vậy, thật đúng là lần đầu tớ thấy a.”

Họ lại hàn huyên một lúc lâu, Khương Dao cúp điện thoại, liền nhìn thấy tin nhắn Cố Mục Niên gửi tới hai phút trước: (đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh mua bữa sáng cho em.)

Cô nhìn tin nhắn, ngọt ngào nở nụ cười.

Sau khi chuyển nghỉ ngơi kết thúc, thời gian liền nhanh chóng đến cuối tuần. Mấy ngày nay Khương Dao liên tục nhận điện thoại của Mahoney, cậu ấy muốn xác định tuần này sẽ đến T thị. Khương Dao làm chủ nhà, nhất định là muốn làm hướng dẫn du lịch, dẫn cậu ấy đi chơi một chút. Mahoney mở một cái phòng làm việc nhỏ, độc lập thiết kế. Thời gian trước, cậu ấy hoàn thành một đơn đặt hàng, buôn bán lời một chút tiền, liền muốn xuất ngoại đi chơi. Vì thế liền nghĩ đến Khương Dao. Bản thân cậu ấy cũng có hứng thú với Trung Quốc nên liền đến T thị.

Năm giờ chiều máy bay của cậu ấy hạ cánh, cho nên Khương Dao tính toán đi sân bay đón cậu ấy, thuận tiện dẫn cậu ấy đi ăn một bữa cơm. Lúc xế chiều, cô ở chung cư của Cố Mục Niên đọc sách. Sau giờ ngọ ánh nắng trở nên nhạt nhẽo, chiếu lên lòng người ấm áp.

Cô khép sách lại, nhìn về phía Cố Mục Niên đang xem thư. Cô nghĩ đêm nay muốn dẫn anh và Mahoney cùng nhau đi ăn một bữa cơm, coi như là quen biết một chút.

Vì thế cô gọi anh: “Cố Mục Niên —— ”

Anh chậm rãi nhắc lên mí mắt lên nhìn cô.

“Chìu nay năm giờ, cái bằng hữu ngoại quốc kia của em sẽ tới T thị, anh... Có muốn đi cùng em hay không?”

“Cùng đi đón hử?”

“Ân, sau đó thuận tiện giới thiệu hai người quen biết một chút, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Được.”

Hai người cùng đi sân bay, liền nhìn thấy Mahoney.

Mahoney có vóc dáng một mét tám lăm, xem qua chỉ mới có hơn hai

mười, rất trẻ tuổi, tóc màu kim, ánh mắt màu lam, còn sống mũi rất cao và thẳng, quả thực là một chàng trai ngoại quốc cực kì soái a.

Mahoney kéo rương hành lý đi ra, nhìn Khương Dao, liền kích động chạy tới ôm lấy cô.

“Khương Dao, đã lâu không gặp!”

“Ân, tại sao tớ lại có cảm giác cậu lại cao hơn...” Cô biết tính của cậu ấy rất nhiệt tình, vì thế cũng rất tự nhiên mà ôm lấy.

Cậu ấy cười cười buông Khương Dao ra, lúc này mới chú ý tới bên cạnh Khương Dao còn có một nam nhân khuôn mặt mang theo chút lạnh đang nhìn chăm chăm cô

“Khương Dao, vị này là?”

Khương Dao cười kéo ông tay áo của Cố Mục Niên, giới thiệu: “Vị này là ca ca của tớ, Cố Mục Niên. Cố Mục Niên, vị này chính là Mahoney.” Cố Mục Niên cười nhẹ, vươn tay, nói một ngụm tiếng Anh vô cùng tốt làm cho Mahoney nghe đến ngốc.

Cậu ấy cầm tay Cố Mục Niên, dùng tiếng trung giới thiệu về bản thân của mình: “Anh cũng có thể gọi tôi là Hứa Phong, đây là tên gọi tiếng trung của tôi. Anh nói tiếng Anh rất quá tốt.

Ba người đều nở nụ cười.

Lúc lên xe, là Cố Mục Niên đến lái xe, Khương Dao ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Mahoney ngồi ở hàng sau.

Khương Dao liền hỏi cậu ấy muốn ăn cái gì.

“Có nôi lẩu Tứ Xuyên không? Tớ muốn ăn đồ ăn truyền thống ở đây.”

“Tốt.” cô quay đầu nói với Cố Mục Niên, “Anh dẫn chúng ta đi một nhà đi? Em không rành về đồ ăn lắm.”

“Ừm.”

Lúc xe chạy, Mahoney tiếp tục lái nhải nói chuyện cùng Khương Dao, trò chuyện sinh hoạt, trò chuyện công tác, nói đùa, Khương Dao cũng rất nhiệt tình đáp lại Mahoney, khóe miệng đều mang theo nụ cười.

Sự quen thuộc của bọn họ vượt qua sự tưởng tượng của Cố Mục Niên.

Trong lòng anh khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Mà Mahoney cũng từ đầu đến cuối đối với Cố Mục Niên ôm một loại tò mò, thường vụng trộm đánh giá anh, liền phát hiện mỗi khi anh nói chuyện với Khương Dao về cái gì đó lúc Khương Dao cười thì anh cũng

mang theo tia cười, nhưng lúc anh không cười thì vẻ mặt lạnh như băng. Khương Dao thì không muốn khiến Cố Mục Niên có cảm giác bị bỏ qua, cũng thường xuyên hỏi anh một vài vấn đề.

Đến chỗ ăn cơm, Cố Mục Niên đi tìm chỗ đậu xe, Khương Dao và Mahoney xuống xe trước. Trời bây giờ đã dần dần chuyển vào cuối mùa thu, vừa xuống xe, gió thổi có chút lạnh a. Nhưng mà áo khoác của cô đã để ở trên xe rồi a.

Một lát sau, Cố Mục Niên đi tới, “Đi thôi.”

“Đi một chút đi!” Mahoney kích động ôm Khương Dao bả vai, mang cô đi về phía trước, hành động rất thân mật.

Cô mang vẻ mặt ngạc nhiên, rồi sau đó phản ứng kịp động tác này quá mức thân mật, hơn nữa Cố Mục Niên còn đang ở bên cạnh, cô không muốn khiến cho anh phải hiểu lầm a!

Cô đang muốn cùng Mahoney giữ một khoảng cách, liền nghe thấy Cố Mục Niên gọi cô lại: “Dao Dao.”

Cô lại càng thêm khiếp sợ, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy kể từ khi cô về nước đến bây giờ.

Anh rất ít khi gọi cô như vậy, cô nhớ rõ số lượng vài lần, khi còn nhỏ lúc anh muốn ở bên cạnh cô, hoặc là lúc cô tức giận thì anh mới gọi cô như vậy.

Mahoney tự động buông lỏng tay ra, cô quay đầu, liền nhìn thấy anh đi đến phía trước mặt cô đem áo khoác cởi ra khoác lên trên người cô, “Đừng bị cảm, gió lớn như vậy.”

Giọng điệu của anh ôn nhu như nước.

Khương Dao ngẩn người, “Vậy anh...”

“anh không sao, đi thôi.” Ngay sau đó, anh tự nhiên mà cầm lấy tay cô, dắt cô đi về phía trước.

Toàn bộ hành trình người không phản ứng kịp là Mahoney. Cậu ấy nhìn sắc mặt hồng phảng phất muốn nhỏ ra nước của Khương Dao, cùng với vẻ mặt bình tĩnh của Cố Mục Niên, mới chậm rãi phản ứng kịp.

Cậu ta ngàn dặm xa xôi đi đến Trung Quốc, thế nhưng mà lại đến đây làm bóng đèn?!

Lời của Tuệ Linh: Chúc các độc giả của Linh có một ngày thật tích vui

vẻ nha moazzz, quả thính của cặp đôi Niên – Dao hôm nay đúng là ngọt
muốn sâu răng đậm chất thất tịch a~~

-----oOo-----

Chương 35: - Hiếu làm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Toàn bộ hình trình, tay Khương Dao đều bị Cố Mục Niên nắm lấy, ba người tìm được quán lẩu. Cố Mục Niên cùng mấy cái bằng hữu của anh là khách quen của cửa hàng này, cho nên chủ quán nhận ra anh, liền đem ba người mang đi vào phòng.

Khương Dao cùng Cố Mục Niên ngồi cạnh nhau còn Mahoney ngồi ở đối diện. Anh ấy nói với Khương Dao: “Khương Dao, cậu có muốn gọi đồ ăn hay không a? Hôm nay mình muốn ăn rất nhiều.”

Cô nở nụ cười, “không phải cậu thích ăn thịt sao? Đều có thể a. Thịt bò tương đối khá ăn.”

Cố Mục Niên đem phần thực đơn đưa tới trước mặt Khương Dao, “Em xem muốn ăn cái gì.”

“Ân.” Cô quay đầu nói với người phục vụ: “Một nồi lẩu yên ương...”

Khương Dao giúp Mahoney chọn mấy món mà anh ấy thích ăn xong, liền còn dư lại, “... Thêm một phần bánh rán hành đi?” Cô quay đầu nhìn Cố Mục Niên cười nói: “Em nhớ là anh rất thích ăn.”

Cố Mục Niên cong môi, “Ân.”

Ghi món ăn xong, Mahoney nói đùa nói: “Khương Dao, cậu quên tớ thích ăn khoai sọ. Cậu có còn nhớ đợt Giáng Sinh năm ngoái, chúng ta ở chung cư nấu nồi lẩu không? Tớ ăn nửa bàn khoai sọ. Vậy mà cậu chỉ nhớ Cố ca thích ăn cái bánh kia.”

Khương Dao xấu hổ, cô thật sự quên, nhưng mà Cố Mục Niên thích ăn cái gì, cô không cần phải cố ý nhớ giống như nó đều đã ở trong lòng cô rồi vậy...

Cô vẫn không nói gì, Cố Mục Niên liền thay cô trả lời, “Em ấy nhớ tôi thích ăn cái gì thì cũng là chuyện rất bình thường. Tôi quen em ấy 11 năm, đúng không Dao Dao?” Giọng điệu của anh xa xăm, vẻ mặt thì tỏ vẻ đương nhiên.

“Ân...” Anh gọi cô bằng nữ danh, phảng phất làm cho lỗ tai của cô tê

dại.

“Thì ra hai người quen nhau như vậy a! Nga tôi nhớ ra rồi, Cố ca chính là người mà trước kia Khương Dao đã nói với tôi, rằng ở trung quốc cậu ấy có một ca ca, đúng không?”

Khương Dao: “...” Tại sao vấn đề nào cũng đều muốn quăng đến trên người cô a?

Lúc này người phục vụ đem nồi lẩu bùng lên, đề tài này cứ như vậy mà kết thúc. Trong bữa cơm này, Khương Dao giới thiệu cho Mahoney rất nhiều đồ ăn và những chỗ rất tuyệt để đi chơi, còn Cố Mục Niên thì ngồi yên lặng gắp đồ ăn bỏ vào trong bát của cô.

Sau khi cơm nước xong, Cố Mục Niên nói là mình sẽ đi trả tiền, vốn là Khương Dao mời cơm, nhưng mà tại sao anh lại thay cô trả tiền?. Anh đi ra sau, Mahoney đi đến bên cạnh Khương Dao, vẻ mặt cười xấu xa.

“Cậu cười cái gì a?”

“Khương Dao, có phải cậu đang nói chuyện yêu đương hay không?”

“A?!”

“Có phải cậu đang cùng Cố ca nói chuyện yêu đương hay không a?”

Khương Dao nghe đến choáng váng, “Cậu nói bậy cái gì vậy...”

Mahoney lời thề son sắt nói: “Tớ đều nhìn ra, cậu thích Cố ca, tớ có cảm giác cậu đối với anh ấy và đối với tớ không giống nhau. Trước kia, tớ đã thổ lộ tình cảm với cậu, cậu không tiếp nhận vậy cậu chính là tiếp nhận anh ấy?”

Quả thật là Mahoney đã từng theo đuổi Khương Dao, đó là lúc học đại nhất nhưng mà Khương Dao cự tuyệt. Anh ấy cũng thực rộng rãi, không được làm người yêu của nhau liền trở thành bằng hữu, bây giờ anh ấy cũng chỉ là coi Khương Dao là bằng hữu đơn thuần mà thôi.

Tuy rằng anh ấy không phải là người Trung Quốc, nhưng mà anh ấy cũng là nam nhân, cũng hiểu được cảm tình. Anh ấy có thể loáng thoáng cảm giác được Khương Dao đối Cố Mục Niên có gì đó khác biệt.

Mahoney nói tiếp: “Nếu cậu thích anh ấy, thì tớ nhất định sẽ giúp cậu, làm cho anh ấy thích cậu!”

Khương Dao đau đầu. Mahoney là loại người như thế nào chẳng lẽ cô không biết sao? Làm việc không đáng tin, còn thích lăm mồm. Chuyện này nếu để cho cậu ấy biết, đảm bảo không đúng một giây sau cậu ấy

liền chạy đi đến trước mặt Cố Mục Niên, nói “Khương Dao nói thích anh, anh thích cậu ấy không” .... Không phải chuyện như này chưa từng xảy ra. Lúc cô học đại học năm hai, có một cậu con trai khóa dưới thích một cô gái trong ban của Khương Dao, bị Mahoney biết liền bắt đầu các loại thần trợ công, làm cho cô gái kia rất xấu hổ.

Cho nên Khương Dao làm sao có thể để cho cậu ấy biết, vì thế trước hết liền gạt cậu: “Tớ không có, cậu suy nghĩ nhiều...”

“Thật sao? Cậu không thích anh ấy?”

“... Ân đây.”

“Vậy được rồi.”

Mahoney thở dài một hơi, lúc này Cố Mục Niên đi tới, “Tính xong rồi.” Khương Dao có chút kinh ngạc ngẩng đầu, sợ những lời vừa rồi bị anh nghe thấy, lại chỉ thấy dường như anh không có việc gì, biểu tình vẫn giống như lúc ban đầu.

“Tốt, chúng ta đi thôi.” Khương Dao đứng lên.

Ba người mới vừa đi ra tiệm, một cỗ gió lạnh liền đổ lại đây, Khương Dao nhìn Cố Mục Niên chỉ mặc áo sơ mi, cho nên cô muốn đem áo khoác trả cho anh.

Nhưng mà anh chỉ là thản nhiên mở miệng: “Em khoác đi, anh đi mở xe.” Không đợi cô trả lời, anh liền quay đầu đi.

Khương Dao thu hồi tâm tư lại, cười cười.

Mà lúc Cố Mục Niên quay đầu đi lấy xe thì mắt sắc triệt để tối xuống. Xe lái tới, Khương Dao lên xe, đối với Cố Mục Niên cười nói: “Anh ăn no không a?” Đêm nay giống như đều không thấy anh ăn chưa được mấy miếng.

Anh đánh tay lái, mắt nhìn phía trước, từ trong cổ họng buồn bực một tiếng “Ân” đi ra.

Tiếp theo cô cùng anh nói vài câu, phản ứng của anh rất bình thường. Nhưng mà cô vẫn nhận thấy hình như tâm tình của anh không tốt lắm, nhưng mà vừa hoài nghi mình có phải hay không quá nhạy cảm, nói không chừng anh chỉ là muốn chuyên tâm lái xe mà thôi.

Mahoney vẫn giống như trước nói rất nhiều.

Ba mươi phút sau, Cố Mục Niên đem anh ấy đưa đến khách sạn.

Mahoney xuống xe, vẫy tay chào hai người.

Trở về trên đường, trong xe rất im lặng. Đến nơi sau, hai người xuống xe, đi đến thang máy, hai người vẫn không nói chuyện.

Đến trước cửa nhà, Khương Dao rút cuộc cũng không nhìn được, gọi anh lại: “Cố Mục Niên —— ”

“Làm sao.”

“Đêm nay anh làm sao vậy... Tâm tình không tốt sao?”

Sau một lúc lâu, anh cong môi cười, sờ sờ đầu của cô, “Không có, suy nghĩ chuyện của công ty, em nghỉ ngơi sớm đi, àn?”

Mặt cô giãn ra, “Tốt, ngủ ngon.”

Nhìn thấy Khương Dao vào cửa, thì anh liền đi vào nhà của mình. Anh mở phòng khách ra, một ngọn đèn hơi yếu hắt lên, đem áo khoác đặt ở trên sô pha, rồi anh ngồi xuống ghế sô pha.

Anh lấy hộp thuốc ở trên bàn, lấy một điếu ra, châm lên.

Ánh lửa hơi say, tầm nhìn có chút ướn át sáng sủa.

Anh im lặng hút xong một điếu thuốc, cuối cùng một điểm ánh lửa bị anh dập tắt ở trong gạt tàn.

Sau một lúc lâu, anh hơi cúi người, nhắm mắt lại, lòng bàn tay anh trùm lên trên mặt.

——

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Dao nhắn tin cho Cố Mục Niên, hỏi anh có muốn cùng cô và Mahoney đi chơi hay không. Cố Mục Niên nói còn phải xử lý công việc, cho nên không đi.

Khương Dao: (vậy được rồi, không biết đêm nay em sẽ trở về lúc mấy giờ nữa?)

Cố Mục Niên: (đến lúc cần anh đi đón em, thì em hãy nhắn tin cho anh.)

Vì thế chỉ có một mình Khương Dao mang Mahoney ra ngoài chơi. Mà bên Cố Mục Niên, anh xử lý công việc nguyên cả ngày, xử lý xong thì đã là hơn bảy giờ đêm.

Anh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Vu Thần.

“Ăn, lão ca, cậu còn nhớ rõ tôi à?” Vu Thần nói.

“Có rảnh không? Đi ra uống rượu.”

“Uống rượu?!” Vu Thần ly kỳ, Cố Mục Niên sẽ tìm anh uống rượu, anh ấy liền trêu ghẹo nói: “Như thế nào, tiểu tiên nữ không bồi ở bên cạnh cậu sao à? Tịch mịch?”

“Nói lời vô nghĩa nhiều vậy? Uống hay không uống nói một câu.”

“Uống, huynh đệ kêu thì đương nhiên phải đi. Vậy đợi lát nữa gặp nhau.”

“Được.”

Cố Mục Niên lái xe đến bên kia, Vu Thần đã tới trước một bước.

Hai người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, chủ quán Bar vừa thấy là hai người này liền nhớ là người quen cũ, cũng rất nhiệt tình: “Cố ca, thần ca đã lâu không đến a. Đêm nay tôi mời a, hai người cứ thoải mái nha.”

“Ai nha chủ quán khách khí nha, cho tôi như cũ.”

“Được rồi, Cố ca thì sao?”

“Rượu whisky.”

Bạn già đi phía sau, Vu Thần cười vỗ vỗ bả vai Cố Mục Niên, “Hôm nay thật sự là tới đây uống rượu a. Tôi còn tưởng rằng cậu là muốn tìm tôi để nói chuyện phiếm.”

Cố Mục Niên nghiêm mặt nhìn anh ấy, “Tôi rãnh?”

“... Cậu tôn trọng tôi một chút được không? Dầu gì đi nữa thì tôi cũng là người cố vấn pháp luật cho Chí Sinh, về sau nếu có chuyện thì còn phải tìm tôi đó.”

Rượu bừng lên, Cố Mục Niên không nói hai lời, cạn hết một ly, lại rót đầy một ly nữa.

Vu Thần nhìn sắc mặt nặng nề của Cố Mục Niên, đột nhiên anh ý thức được có khả năng đã xảy ra chuyện gì cho nên giọng điệu của anh cũng lớn hơn bình thường: “Àn, cậu làm sao vậy? Bình thường thì lúc này không phải là cậu cùng Khương Dao nói chuyện phiếm hay sao? Tại sao hôm nay lại tới tìm tôi uống rượu giải sầu?”

“Em ấy đang bận, không rảnh.”

Vu Thần nở nụ cười, “Huynh đệ, cậu cũng có hôm nay a. Trước kia đều là nữ nhân vây quanh cậu.”

Cố Mục Niên nhẹ nhàng cười, nhìn ly rượu trong tay, giọng điệu bất đắc dĩ: “Đời này, tôi chỉ có thể bị em ấy chộp trong tay.”

Vu Thần lắc đầu, “Phục cậu rồi, thích một người nữ nhiều năm như vậy. Hơn nữa em ấy còn cự tuyệt cậu một lần.”

Vừa dứt lời, Vu Thần lập tức phản ứng kịp là mình đã nói sai, “Cái kia... Coi như tôi chưa có nói.”

Cố Mục Niên ngửa đầu lại uống xong một ly, “Đúng a, em ấy đã cự tuyệt tôi một lần... Đã vậy mà tôi còn không chết tâm.”

Đại nhất năm ấy, anh rời T thị đi lên đại học. Không nhìn thấy cô mỗi ngày cho nên anh không có cảm giác an toàn, sợ hãi cô sẽ trở thành bạn gái của người khác. Anh còn nghe thấy có rất nhiều nam sinh viết thư tình cho Khương Dao.

Cố Mục Niên nghe nói như thế đầu óc liền nổ tung. Khi đó, bằng hữu bên cạnh đều khuyên anh nên nói rõ lòng mình cho cô biết, vì thế cho nên anh cũng mặt dày viết một phong thư tình cho cô, trốn học bay trở về T thị, nhờ người đem thư đưa đến cho Khương Dao.

Ở trong thư, anh chân thành biểu đạt tình cảm của mình với cô, viết so thi đại học viết văn còn nghiêm túc hơn. Anh còn nói, buổi tối tan học, anh sẽ ở cửa sau trường học chờ cô. Anh nghĩ, đến lúc ấy anh sẽ đối mặt với cô mà thổ lộ. Anh không nghĩ đến ảnh hưởng tới thời gian học bài của cô cho nên anh chỉ nghĩ sẽ nói cho cô biết tâm ý của mình trước, để cho cô biết có một người vẫn chờ cô.

Nhưng mà, anh đợi cô cả một buổi tối mà cô còn chưa có tới.

Cố Mục Niên là một người kiêu ngạo như thế, cho nên anh không đi hỏi lý do mà Khương Dao cự tuyệt anh. Ngày thứ hai, anh yên lặng không nói gì mà bay trở về trường học.

Bên cạnh anh không có một người dám nói ra cái tên Khương Dao.

Thẳng đến năm thứ hai của đại học có lần họp mặt, Cố Mục Niên uống say gọi điện thoại cho Vu Thần. Đó là lần đầu tiên cũng mà Vu Thần nghe thấy anh khóc, ở trong điện thoại anh không ngừng hỏi Vu Thần, vì cái gì mà Khương Dao không thích anh.

Vu Thần mới biết được lý do mà Cố Mục Niên vẫn không buông tâm tư với Khương Dao. Anh đem cô đặt ở trong tim vừa chớp mắt một cái đã qua tám năm.

Vu Thần an ủi anh: “Không có việc gì, nếu cậu tính theo đuổi lại một lần nữa thì cứ xem như chuyện theo đuổi lần trước không tồn tại nha.”

Cố Mục Niên nghĩ tới tới qua anh đã nghe được cô nói với Mahoney, cô vẫn không thích anh. Anh nỗ lực như vậy, nhưng vẫn không chiếm được trái tim của cô.

Người ở bên ngoài nhìn vào thì thấy cảm tình của bọn họ đều là do Cố

Mục Niên chủ động, nhưng thật ra anh biết người giữ quyền chủ động chính là Khương Dao.

Thấy anh không trả lời, Vu Thần còn nói: “Ân... Nếu vẫn không có kết quả? Cậu có muốn đổi mục tiêu hay không?”

Cố Mục Niên lại đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, anh lắc đầu, thanh âm lạnh lạnh.

“Không có khả năng, đời này không phải em ấy thì không thể.”

Chỉ sợ cô thật sự không thích anh.

Vu Thần cũng không nói gì mà thở dài.

Uống rượu xong, hai người đi ra quán Bar, Chu Mộc đã chờ ở cửa. Vu Thần cũng có một chút say, Cố Mục Niên uống nhiều hơn anh nhưng vẫn giữ bộ dáng thanh tỉnh.

Đầu tiên là đem Vu Thần đưa về nhà sau đó Cố Mục Niên mới về tiểu khu.

Anh đi lên thang máy, lên tới nơi, cửa thang máy mở ra, anh đi ra ngoài, trong tầm nhìn liền ấn vào một thân ảnh thanh lệ.

Khương Dao vừa trở về, vốn còn đang do dự đi cách vách gỗ cửa, không nghĩ đến Cố Mục Niên lại xuất hiện.

“Anh cũng đi ra ngoài à?” cô nhìn anh đến gần, chớp mũi bắt được mùi rượu trên người anh, cô liền quan tâm hỏi: “Anh uống rượu?”

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, trong lòng ủa lên cảm xúc. Khương Dao nhìn thấy anh không nói lời nào, càng thêm nghi ngờ, cô giữ chặt tay áo của anh, giọng điệu mềm nhũn: “Cố Mục Niên, anh làm sao vậy?”

-----oOo-----

Chương 36: - Kinh hi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên liếm thần sắc, hướng về phía cô cười nhẹ, “Không uống say, chỉ uống một chút.”

Khương Dao thấy bộ dáng của anh cũng coi như thanh tỉnh, liền yên tâm, thả tay đang nắm ống tay áo của anh ra.

Cô nhìn anh, có chút mỏi mệt mà nói: “Hôm nay rất mệt a, em mang Mahoney đi tháp Huân Dương và vườn hoa. Em phát hiện ra mấy năm nay em không đi, tất cả đều thay đổi, nếu không có bản đồ di động thì chắc em cùng cậu ấy lạc đường rồi.”

“Ân.”

Khương Dao thấy phản ứng của anh nhàn nhạt, liền cho là anh đi xã giao về nên mệt mỏi, cô cũng nghiêm chỉnh kéo anh cùng trò chuyện. Nhưng mà cô vẫn là đem suy nghĩ trong lòng về chuyện của mấy ngày tới cho nên uyển chuyển hỏi: “Đúng rồi Cố Mục Niên, cuối tuần này anh... Có làm gì không a?”

Cuối tuần này là sinh nhật của anh, Khương Dao nhớ rất rõ, còn anh thì lại không nhớ gì mà nói, “Ngày mai đi công tác, thứ tư trở về.”

“A...” Cô cảm thấy thất vọng. Vốn là mấy ngày nay cô đang suy nghĩ nên tổ chức sinh nhật cho anh như thế nào mà bây giờ anh lại phải đi công tác.

“Làm sao?”

“Không không không, em chỉ là tùy tiện hỏi một chút.” Cô mau chóng sửa sang lại biểu tình, tươi cười: “Em không có việc gì nữa nên chuẩn bị trở về đi nghỉ ngơi thật tốt.”

Anh gật gật đầu, “Trở về đi.”

Khương Dao xoay người mở cửa, mở ra xong nhưng cô lại không nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vang lên, nên cô quay đầu lại thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ chăm chú nhìn vào cô.

Trong lòng cô mềm nhũn, “Em đây đi vào trước đây, ngủ ngon.”

Đáy mắt của anh mê ly chậm rãi chuyển thành rõ ràng, hầu kết lặn lội, muốn giơ tay lên chào cô nhưng mà vẫn nhịn lại.

“Ngủ ngon.” Anh mở miệng.

Khương Dao đóng cửa lại, anh trở về chung cư của mình. Anh cởi áo khoác ra, lấy điện thoại di động thì thấy Vu Thần gửi cho anh ba đoạn tin nhắn thoại.

“Cố Mục Niên, cậu là một cái tổng tài vừa có tiền vừa soái, không thiếu nữ nhân, căn bản không cần thiết phải treo tâm tư ở trên người Khương Dao, em ấy tốt tới mức phải khiến cho cậu tâm tâm niệm niệm châm như vậy sao?”

“Lão ca, nếu mà em ấy thích cậu, thì đã nhiều năm như vậy không có khả năng là em ấy một chút đáp lại cậu cũng không có, cậu không nhận ra điều đó sao? Cho dù em ấy có đáp lại thì cũng chỉ là bởi vì coi cậu là ca. Tôi là huynh đệ của cậu, tôi nói những lời này là thật sự vì muốn tốt cho cậu! Cậu đã vì em ấy mà làm quá nhiều.”

“Chuyện tình cảm thì cậu không thể cưỡng cầu. Không có em ấy thì cậu cũng sẽ gặp được người tốt hơn.”

Cố Mục Niên xem xong, cầm điện thoại ném ở trên bàn trà, cả người dựa vào trên ghế sofa.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Cố Mục Niên lên máy bay, bay đến F thị. Sáng sớm lúc Khương Dao tỉnh lại, chỉ thấy anh nhắn cho cô một tin, “Anh đến sân bay.”

Cô ngồi dậy, xoa xoa hai con mắt còn đang mơ màng, nhắn tin cho Khương Dao: “Chú ý an toàn, đến nơi báo bình an cho em nha~”

Khương Dao dậy rất sớm, bởi vì không có Cố Mục Niên chuẩn bị bữa sáng, cho nên chỉ có một mình cô ăn điểm tâm.

Cô ngồi ở trên bàn cơm, không yên lòng xé bánh mì nhét vào miệng, một lát sau, cô thật sự nhịn không được nên lấy điện thoại gọi cho Hác Bội Bội.

“Làm sao, sớm như vậy đã gọi điện thoại cho tớ?”

“Hôm nay cậu có đi dạy buổi sáng hay không?”

“Không, buổi chiều tớ mới có tiết.”

“Vậy được, vậy cậu nói chuyện với tớ một lát nha.”

Hác Bội Bội nở nụ cười, “Không đúng a, hôm nay cậu phải đi làm a, lúc này không phải là cậu đang cùng Cố Mục Niên ăn điểm tâm rồi sau đó đi làm sao?”

“Anh ấy đi công tác...”

“Khó trách a, tớ nghe thanh âm bất mãn của cậu a. Nếu Cố Mục Niên mà có ở đây thì làm sao có chuyện cậu sẽ gọi điện thoại cho tớ chứ?...”

“Ai nha... Quả thật là tâm tình của tớ không tốt lắm, ngày mai là sinh nhật của Cố Mục Niên, tớ vốn tính sẽ tạo cho anh ấy cái kinh hi, tổ chức sinh nhật cho anh ấy, ai biết anh ấy lại đột nhiên đi công tác chứ.

“Vậy cậu đi tìm anh ấy đi!”

“A?!”

“Cậu đi tìm anh ấy, đây mới gọi là kinh hi. Không phải là cậu thích anh ấy sao, cho nên cậu phải khiến cho anh ấy nhận thấy được tình cảm của cậu dành cho anh ấy! Cậu đi tìm anh ấy, cho anh ấy biết rằng cậu rất quan tâm đến sinh nhật anh ấy, làm như vậy thì có nam nhân nào mà không cảm động chứ.”

Khương Dao nghe cô ấy nói như vậy, cả người đều có tinh thần lại, “Bội Bội, cậu thật thông minh a!”

Nếu là sinh nhật của anh, nếu cô đã nghĩ đến việc tổ chức sinh nhật cho anh, thì tại sao cô không thể đi tìm anh ấy đâu?!

Cô chưa từng yêu đương, nhưng mà khi cô đã có cảm tình với người nào đó thì cô luôn muốn được ở bên người đó trải qua những kỉ niệm đẹp.

“Cố gắng nha, sớm mà đem tâm tư của anh về đây.” Bội Bội nói.

Sắc mặt Khương Dao phát hồng, “... Ân.”

Hác Bội Bội nghe giọng điệu này của cô, phảng phất liền có thể nhìn thấu vẻ mặt thẹn thùng của Khương Dao ở bên kia. Hác Bội Bội cười vài tiếng, cảm khái nói: “Cậu thật là, quả nhiên là muốn yêu đương với người ta mà. Là Cố Mục Niên thì tớ cũng yên tâm... Cho nên cậu phải cố gắng lên.”

Cúp điện thoại, Khương Dao thần thanh khí爽, ăn xong điểm tâm xong thì cô đi đến công ty.

Đến công ty, cô mới biết được là tiểu lý cũng đi cùng Cố Mục Niên tới F thị. Buổi sáng cô thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, đi tìm một trợ lý khác của tổng tài hỏi chuyện.

“Trợ lý, cô số điện thoại của tiểu lý không?” Khương Dao hỏi.

Cậu trợ lý này không biết quan hệ giữa Cố Mục Niên và Khương Dao cho nên cô ấy cho là Khương Dao có công chuyện tìm tiểu lý, vì thế thái độ của cô ấy rất tốt liền đem số điện thoại đưa cho cô.

Khương Dao gọi một cuộc điện thoại cho tiểu lý xong liền lập tức đặt vé máy bay, rồi đến chỗ Giang Dung xin nghỉ phép.

Ngày hôm sau, hơn mười giờ sáng Khương Dao liền bay đến F thị. Cô vừa ra sân bay liền nhìn thấy tiểu lý.

Tiểu lý nhìn thấy cô, thì tâm tình của tiểu lý mới buông xuống được.

Ngày hôm qua Khương Dao gọi điện thoại cho anh, hỏi một trận về chuyến đi công tác của Cố tổng, sau đó liền nghe cô nói cô muốn tới đây tìm Cố Tổng, còn muốn lén lén lút lút chỉ cho một mình anh biết!

Dưới loại sự tình huống này anh vốn không dám gạt, nhưng thái độ của Khương Dao rất kiên quyết, sau đó anh mới biết được lý do cô tới đây là muốn tổ chức sinh nhật cho Cố Tổng. Mấy ngày nay, tiểu lý cũng nhận thấy được tâm tình của Cố Mục Niên không tốt lắm, nếu Khương Dao tới đây thì nhất định Cố Mục Niên sẽ vui vẻ, cho nên cuối cùng anh mới lựa chọn giúp cô gạt Cố Mục Niên.

Cho nên sáng sớm, anh liền tìm cái lý do chạy ra ngoài tiếp máy, cam đoan đem cô đến bên cạnh Cố Tổng một cách.

Khương Dao lên xe, hỏi tiểu lý: “Sáng nay Cố Tổng đang làm gì?”

“Cố Tổng ở phòng hội nghị của cơ quan XX ký kết một cái hợp đồng.”

“Vậy anh đi ra ngoài như vậy không có sao chứ?”

Tiểu lý Tiểu nói: “Sẽ không, bên kia còn có nhân viên công tác khác.

Ngược lại là Khương tiểu thư, hiện tại muốn đi nơi nào? Khách sạn sao?”

“Đi tiệm bánh ngọt gần nhất đi, đặt cái bánh sinh nhật.”

“Vâng.”

Đặt bánh ngọt xong, tiểu lý hỏi tiếp theo cô muốn đi nơi nào.

Khương Dao ngẩng đầu, ánh mắt lờ lờ, cô giơ lên bên môi, hỏi anh ấy: “Dễ dàng, tôi có thể đi tìm Cố Mục Niên không?” Bây giờ cô muốn nhìn thấy Cố Mục Niên.

Anh ấy sững sốt, lập tức đáp ứng, “Đi, tôi trực tiếp mang cô đi tới.”

Trong lòng tiểu lý cũng rất kích động, chung quy loại lấy lòng boss như

thế này thì không thường có... Đến lúc boss vui vẻ, anh ta cũng sẽ được “Hưởng phúc” a.

Ba mươi phút sau, Cố Mục Niên ở trong phòng hội nghị thuận lợi ký kết một cái hợp đồng. Anh đứng lên, cùng nam nhân đối diện bắt tay.

“Hợp tác vui vẻ, Cố Tổng.”

“Hợp tác vui vẻ.” Cố Mục Niên mỉm cười.

Lúc này tiểu lý đi đến, Cố Mục Niên không nhận thấy được sự khác thường của anh ta.

Cùng Cố Mục Niên ký hiệp ước là người phụ trách nhãn hiệu châu báo nước ngoài, Triệu Đình. Anh ta nói với Cố Mục Niên: “Đã đến giờ cơm, tôi đã đăth phòng ăn, kính mời Cố Tổng cùng nhau ăn cơm trưa a.”

“Triệu tổng khách khí rồi. Tôi nghe nói ở F thị hương vị đồ ăn rất ngon, hôm nay muốn nếm thử món chánh tông.”

Triệu Đình cười cười, “Cũng sẽ không làm Cố Tổng đây thất vọng.”

Hai đoàn đội cùng nhau vào thang máy. Cố Mục Niên lúc này mới rãnh liền lấy điện thoại di động ra.

Khương Dao không có nhắn tin gì cho anh. Rõ ràng ngày hôm qua còn có sớm muộn bình an, hôm nay... Động tĩnh gì cũng không có.

Cố Mục Niên cất di động, tự giễu cười. Chắc là do anh để tâm thôi, nói không chừng đối phương căn bản không nghĩ như vậy.

Đi ra thang máy, Cố Mục Niên cùng Triệu Đình đi về phía, Triệu Đình liền tùy ý hỏi: “Cố Tổng, bình thường anh có thể ăn cay không?”

Lời trả lời anh còn chưa nói ra khỏi miệng, ánh mắt lại đột nhiên dán vào cô gái nhỏ đứng ở phía trước.

Lập tức, anh đứng yên tại chỗ.

Phía trước cái tiểu cô nương kia, mặc một chiếc áo màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo gió, phía dưới là một chiếc quần bò cạp cao.

Cô tranh điểm rất nhạt, làn da trắng nõn như ngọc, một đầu tóc đen mềm mại thả xuống dưới.

Khương Dao nghe thấy thanh âm, quay người một cái, quả nhiên liền nhìn thấy Cố Mục Niên mặc tây trang trắng thớm đi ra thang máy. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh lộ ra biểu tình kinh ngạc như vậy.

Cô vui vẻ đi qua, vốn tưởng rằng Cố Mục Niên còn chưa phản ứng kịp, nhưng mà anh lại theo bản năng liền ôm chặt cô vào trong lòng ngực.

Người bên cạnh nhìn hai người đến góc. Cô gái nhỏ này là ai sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây – mọi người tự hỏi trong đầu như thế?!

Người ở đây nhiều như vậy, Khương Dao bị động tác của anh làm cho mặt đỏ tai hồng, nhưng mà trong lòng vui sướng không được.

Ý cười ở bên môi của anh càng thêm rõ rệt, anh sờ đầu của cô, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao lại đột nhiên chạy tới đây? Muốn cho anh cái kính hỉ?”

Khương Dao đỏ mặt giữa đầu hỏi, “Vậy kính hỉ đã tới chưa?”

Cố Mục Niên cảm thấy, nếu không phải người ở đây nhiều như vậy, có khả năng anh sẽ nhịn không được mà cúi đầu hôn cô.

Anh khắc chế lại tâm tình của mình, “Ân, rất kính hỉ.”

Cô nhếch miệng ngại ngùng nở nụ cười, nhưng mà lúc này cô lại phát hiện có rất nhiều người xa lạ đang nhìn cô, làm cô có chút ngượng ngùng cho nên muốn né ra khỏi ngực của anh.

Cố Mục Niên đã nhận ra sự khẩn trương của cô, nhưng mà anh vẫn ôm cô như cũ, không có buông tay, ngược lại còn rất hào phóng cùng giới thiệu Khương Dao cho mọi người biết.

“A hóa ra là muội muội của Cố tổng a, ” trong lòng Triệu Đình âm thầm hoài nghi, tại sao huynh muội lại thân mật như thế...

Triệu Đình mời Khương Dao giữa trưa cùng nhau dùng cơm, cô cũng đồng ý.

Cố Mục Niên buông tay đang ôm cô ra, đổi thành nắm tay cô đi về phía trước, anh có hơi cúi đầu thì thầm với cô: “Cùng nhau ăn một bữa cơm, chứ khẩn trương, ân?” Anh biết cô không thích nơi ồn ào nhiều người.

Khương Dao nở nụ cười, “Không có chuyện gì”

” Hôm nay em đến đây bằng cách gì? Tiểu lý đón em sao?”

“A làm sao anh biết...”

“Ti mi nghĩ sẽ biết.”

Cô cười hắc hắc, “Dù sao anh cũng không phát hiện ra, mục đích của em cũng đã đạt được rồi.”

Anh giơ lên bên môi từ đầu đến cuối không buông xuống, trong lòng phảng phất như đang ăn mật đường vậy, còn hạnh phúc hơn việc ký một bút hiệp ước nữa.

Tiểu lý ở phía sau, nhìn bóng lưng của hai người, cũng là cảm thấy mỹ mãn, quả nhiên Cố Tổng dễ dụ, Khương Dao vừa xuất hiện là đủ rồi.

Lên xe xong, Cố Mục Niên và Khương Dao ngồi cạnh nhau, cô quay đầu nhìn lại, thấy caravat của anh có chút lệch, vì thế liền chỉ cho anh.

Ai ngờ tay anh không phản ứng, ngược lại còn nói với cô: “Giúp anh sửa lại một chút?”

“Nga.” cô kè sát, giúp anh sửa lại caravat.

Giờ phút này, cô cùng anh ở trong cự ly thân mật, làm cho Cố Mục Niên vừa cúi đầu liền có thể thấy khuôn mặt trắng hồng của cô, giống như cây đào mật vậy. Cô khẽ cắn cắn môi dưới, mắt nhìn chuyên chú.

Anh lặng yên không một tiếng động mà nở nụ cười.

“Ân, sửa xong rồi.”

Cô nhếch miệng góc, vừa định ngồi trở lại vị trí cũ, ai ngờ lúc này má trai liền in lên một dấu môi, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Cô khiếp sợ ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt anh ửng đỏ, hai tai đều đỏ lên.

-----oOo-----

Chương 37: - Nhắm mắt lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc nhất thời, không khí rơi vào trạng thái im lặng mập mờ, cho nên hai người có chút luống cuống chân tay.

“Ông —— ”

Lúc này, di động của Cố Mục Niên vang lên, Khương Dao lập tức đem thân mình lùi về vị trí lúc nãy, lần nữa ngồi hảo.

Cố Mục Niên nhận điện thoại, cùng người ở đầu dây bên kia bàn chuyện công việc. Còn Khương Dao thì cảm giác mặt của mình giống như cái bếp lò vậy, rất nóng a.

Tại sao lúc nãy anh lại...hôn cô a! Bây giờ anh cũng không có uống say a! Trong lòng cô là một mảnh ngượng ngung cho nên cô không dám nhìn anh nữa.

Mà lúc Cố Mục Niên cúp điện thoại xong, liền quay đầu nhìn về phía Khương Dao, chỉ thấy cô nghiêng mặt ra cửa sổ nhưng mà má trái của cô vẫn còn hiện ra với một mảng đỏ ửng.

Anh nhớ tới xúc cảm mềm mềm lạnh lạnh ở trên môi lúc nãy, ngọt đến đáy lòng.

Anh giơ lên bên môi, những muện phiến của mấy ngày hôm trước đều đã trở thành hư không.

Xe chạy đến nhà hàng, vài người xuống xe, Triệu Đình liền đi tới, mời bọn họ đi vào.

Khương Dao đi ở phía sau, vốn không nghĩ là sẽ nói chuyện cùng Cố Mục Niên và Triệu Đình, bởi vì chuyện lúc nãy vẫn làm cô xấu hổ lắm. Ai biết Cố Mục Niên lại ở trước mặt mọi người, đi về phía cô, nắm lấy tay cô, miệng còn không quên giáo dục: Tại sao lại đi một mình ở phía sau như vậy chứ.”

Mặt Khương Dao lại nóng lên một lần nữa, “Ngô...”

Anh dắt cô đi về phía trước, Triệu Đình thấy như vậy liền nở nụ cười:

“Cố Tổng thật sự rất sủng muội muội a.”

Cố Mục Niên cười cười chứ không đáp lời.

Vào nhà hàng, đi vào phòng bao đã đặt trước, Triệu Đình phụ trách việc gọi món ăn.

Khương Dao và Cố Mục Niên cùng xem một cái thực đơn, anh chỉ vào trong một món đồ ngọt: “Gạo nếp hạt vừng phẩn viên, muốn ăn hay không?”

Cô rất thích ăn gạo nếp, cũng rất thích loại đồ ngọt này, vì thế cô vừa định gật đầu, liền nghe thấy anh nói: “Phỏng chừng em sẽ không thích ăn vì nó dính răng như vậy mà.”

Ai... Người này...

Anh nhìn thấy biểu tình thất lạc trên mặt cô, anh cười khẽ hai tiếng, Khương Dao còn buồn bực ngẩng đầu nhìn anh, đầu cô liền bị bàn tay ấm áp của anh xoa xoa, “Đứa ngốc.”

Cô còn chưa hỏi anh tại sao đột nhiên lại nói cô ngốc thì đã nghe thấy anh nói với người phục vụ: “Gạo nếp hạt vừng phẩn viên cho một phần.”

Triệu Đình ngồi ở đối diện nói: “Hóa ra Cố Tổng thích ăn đồ ngọt sao? Mới vừa rồi tôi còn suy nghĩ có nên gọi một phần đồ ngọt như vậy hay không.”

Cố Mục Niên nhìn về phía Khương Dao, nói với giọng điệu sùng nịch: “Tôi bình thường thôi, chủ yếu là Dao Dao thích ăn.”

Đây là lần thứ hai Khương Dao nghe anh gọi cô là “Dao Dao”... Tại sao cái nhũ danh này bói ra từ trong miệng anh lại phảng phất như được lấy ra từ trong bình mật vậy.

Gọi đồ ăn xong, Triệu Đình cùng Cố Mục Niên tán gẫu, cuối cùng liền nói đến Khương Dao.

“Hóa ra Khương tiểu thư là nhà thiết kế của Chí Sinh a, thật sự là tuổi trẻ tài cao, lúc trước khi tôi mới từ nước ngoài trở về, còn không tốt được như cô.”

“Triệu tổng cứ nói đùa, tôi chỉ là một cái nhà thiết kế nhỏ mà thôi.”

“Khương tiểu thư xinh đẹp như vậy, cô đã có bạn trai chưa a?” Triệu Đình năm nay cũng sắp năm mươi tuổi, khi ông ấy nói lời này mang theo sự hiền lành ôn nhu, giống như đó là quan tâm của người cha dành cho con của mình vậy.

Khương Dao cười lắc đầu.

Triệu Đình còn nói: “Có muốn tôi giới thiệu cho cô mấy người hay không? Bên cạnh tôi có rất nhiều ưu tú, còn rất phù hợp với tuổi của cô. Cố Tổng, cậu nói có nên không?”

Triệu Đình vốn tưởng rằng nếu mình nói như vậy thì cho dù Cố Mục Niên không đồng ý thì cũng sẽ cười ửng phó vài tiếng, ai ngờ sắc mặt Cố Mục Niên có hơi trầm xuống, trực tiếp thay Khương Dao trả lời: “Đối tượng của Khương Dao tôi cũng phải xem xét qua, Triệu tổng không cần phải quan tâm.”

Khương Dao sửng sốt. Anh muốn... Giúp cô xem xét?!

Trong lòng đột nhiên nổi lên một trận thất lạc.

“Thì ra là như vậy a ha ha ha...” Triệu Đình cười nói.

Đồ ăn bưng lên, Khương Dao động chiếc đũa tương đối ít, nhưng mà Cố Mục Niên đều sẽ hỏi cô thích ăn cái gì, sau đó gắp cho cô. Bên miệng cô đều mang cười, nhưng trong lòng lại không hề thoải mái như vậy.

Sau khi cơm nước xong, Cố Mục Niên và Khương Dao cùng nhau trở về. Tiểu Lý đưa Khương Dao về khách sạn.

Cố Mục Niên đưa cô đến cửa phòng, cùng cô vào xem, liền nói: “Gian phòng của em quá nhỏ, em đi phòng anh nghỉ ngơi đi.”

Khương Dao: “... Ân??” Cô ở chung với anh sao??

Vẻ mặt anh lộ ra vẻ đương nhiên, “Đi thôi.”

Vì thế cô liền bị anh dắt đi đến phòng của anh. Quả thật so với phòng của cô thì phòng anh của anh rất lớn, một phòng khách một phòng ngủ, còn có cái thư phòng.

Cố Mục Niên đi rót cho cô một ly nước, “Ngủ ngơi một lát rồi em đi ngủ đi”

“Vâng. Nhưng mà nơi này chỉ có một cái giường...”

Cô liền sợ hãi anh sẽ nói hai người cùng nhau ngủ, nhưng mà anh chỉ nói là anh không ngủ, anh muốn đi xử lý công việc, buổi chiều còn phải đi ra ngoài.

“A... Vậy tối nay mấy giờ anh về?” Khương Dao còn suy tính lúc nào sẽ đem bánh sinh nhật cầm về.

Cố Mục Niên có chút khó khăn, tối qua anh đã đáp ứng cùng người khác đêm nay cùng nhau ăn cơm, đêm nay khẳng định sẽ chối từ không được.

“Khả năng sẽ ăn cơm nước xong mới trở về, em có muốn đi cùng hay

không?”

“Thôi khỏi đi... Anh bận rộn như vậy, em sẽ ở khách sạn chờ anh.” Cô đi tới đây tìm anh nhưng không muốn vì cô mà anh phải chậm trễ công việc.

“Ân.” Anh dắt cô vào phòng, bảo cô đi ngủ trưa.

Khương Dao ngủ cả một cái buổi chiều, lúc tỉnh lại thì đã là hơn bốn giờ chiều, lúc cô đi ra vừa thấy Cố Mục Niên chuẩn bị đi làm việc.

Rót một ly nước. Sau đó cô lấy điện thoại di động ra thì thấy cũng đã sắp đến thời gian lấy bánh sinh nhật.

Cô đi ra ngoài lấy được bánh sinh nhật, vì muốn xác định lại thời gian Cố Mục Niên trở về một chút cho nên cô liền gọi cho anh một cú điện thoại.

Giờ phút này anh đang trò chuyện với đối tác, vừa thấy màn hình điện thoại hiện tên của Khương Dao, anh liền nói hai với đối tác, sau đó đi ra ngoài.

“Khương Dao, làm sao?”

“Không, em chính là gọi điện thoại hỏi anh một chút. Tối nay ăn cơm xong anh mới trở về?”

“Ân, đoán chừng là như vậy. Nếu em mệt thì đi ngủ sớm một chút.”

“Vâng...”

Cúp điện thoại sau, cô xách bánh sinh nhật trở về khách sạn chờ anh.

Nhưng cái thời gian chờ đợi này, chính là vài giờ đồng hồ.

Tám giờ, còn chưa có trở lại...

Chín giờ, còn chưa có trở lại...

Chín giờ rưỡi...

Khương Dao nghĩ, xã giao thế nhưng lại phải tốn thời gian lâu như vậy sao?! Cô có chút lo lắng, cô muốn gọi điện thoại cho anh nhưng lại sợ quấy rầy thời gian làm việc của anh.

Cô đứng lên, đi đến cửa sổ sát đất bên cạnh, nhìn con đường ở phía trước, tâm tư quanh quẩn ở trên không trung.

Sau một lúc lâu, cô nhìn không được liên gọi điện thoại cho tiểu lý, liền nghe thấy

“Khương tiểu thư, Cố Tổng uống say!”

A???

Khương Dao thập phần lo lắng: “Uống say? Anh ấy không có việc gì chứ, tại sao lại uống nhiều như vậy...”

“Tôi cũng không biết tối nay Cố tổng làm sao lại thế này nữa, hiện tại xe đang chạy đến khách sạn, đợi lát nữa tôi dìu boss đi lên. Khương tiểu thư đừng lo lắng, chỉ là uống say mà thôi.” Tiểu lý cũng buồn bực, boss luôn luôn là người tửu lượng giỏi, tại sao hôm nay đột nhiên không được? Một lát sau, tiếng chuông của cửa phòng khách sạn reo lên, Khương Dao chạy tới mở cửa, quả nhiên liền nhìn thấy Cố Mục Niên say khướt bị tiểu lý đỡ lấy.

Khương Dao chau mày, nói với tiểu lý: “Đêm nay vất vả cho anh rồi.”

“Không có việc gì, cô cho Cố Tổng nghỉ ngơi đi.”

“Được...”

Cố Mục Niên nâng con người đen kịt lên nhìn Khương Dao một chút, “Khương Dao...”

Cô đỡ lấy thân anh, anh liền thuận thế ôm chặt bờ vai cô, thoáng sức nặng của anh đặt ở trên người cô. Tay Khương Dao vịn chặt hông của anh.

Sau khi tiểu lý rời đi, cô đem anh đỡ đến ghế sofa. Cô chợt thấy, bánh ngọt còn bày ở đâu. Còn bây giờ anh uống say như thế làm sao mà thối nển chứ?

Ngồi trên sofa, Khương Dao như cũ bị anh ôm lấy. Cô muốn tránh khỏi cái ôm ấy để cho anh ngồi được thoải mái một chút, ai ngờ anh lại ôm chặt lấy cô... Cho nên đầu của cô chỉ có thể dựa vào trên ngực anh.

“Khương Dao...” Thanh âm của anh hỗn hỗn độn độn.

“Làm sao?” Cô ngửa đầu.

“Em rất khả ái.”

Khương Dao nghe vậy liền dở khóc dở cười. Quả nhiên là uống say a. Hình như là anh không nghe thấy cô đáp lại cho nên lại gọi cô một tiếng.

“Anh làm sao vậy.”

“Em rất khả ái, em có nghe hay không.” Giọng điệu của anh rất nghiêm trang.

Trong lòng Khương Dao suy nghĩ, bộ dáng hiện tại của anh cũng rất khả ái a.. Cô đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng uống say của anh. Trong ấn tượng của cô, tửu lượng của anh vô cùng tốt,

“Ngàn ly không ngã”. Nhưng mà hôm nay cô lại phát hiện “Câu chuyện mới” mà dường như chưa bao giờ cô nghĩ đến bộ dáng khi say của anh lại như thế này cả.

Bây giờ trong lòng đều tràn đầy sự ngọt ngào, an tâm tựa vào lồng ngực của anh mà nói: “Àn, nghe thấy.”

Anh vỗ vỗ đầu của cô: “Rất ngoan.”

“...” Tại sao anh đã uống say rồi mà còn tại “Khi dễ” cô?!

Trong đầu cô nảy lên một ý nghĩ cô muốn trêu chọc anh a cho nên cô bắt đầu cố ý đùa anh, “Cố Mục Niên, anh biết em là ai không?”

“Khương Dao.” Anh cúi đầu nhìn cô, thanh âm trầm thấp.

“Đúng rồi, vừa rồi anh gọi em như vậy... Vậy anh biết anh là ai không? Em cho anh biết, anh là... Anh là... Ngu ngốc!”

“Ngu ngốc.” Anh lặp lại lời nói của cô, nhìn anh bây giờ giống như một tiểu hài tử vậy, Khương Dao cười sáng lạng, “Đúng vậy, cho nên anh là ngu ngốc, biết không?”

“... Àn.”

“Vậy anh theo em lặp lại một lần nữa —— Cố Mục Niên là ngu ngốc.”

Khương Dao mang tâm trạng đùa dai chờ mong nhìn anh, sợ hãi anh đột nhiên thanh tỉnh, nhưng mà mấy giây sau, anh thành thành thật thật lặp lại những lời này: “Cố Mục Niên là ngu ngốc.”

Cô cười đến nỗi ánh mắt đều cong thành ánh trăng. Cô nâng tay chọc chọc vào mặt anh, “Rất ngoan a, Cố Mục Niên, không nghĩ đến cũng có anh sẽ ngoan như vậy ha ha ha ha.” Ngày mai chờ Cố Mục Niên tỉnh lại, cô nhất định phải đem chuyện này nói cho anh biết!

Anh nhẹ nhàng cười, “Em ngoan, anh cũng ngoan.”

Khương Dao nhìn anh, tâm tư của cô rất nhanh liền thay đổi. Cô liếm liếm môi, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý tưởng xấu xa.

Cô nói với anh: “Cố Mục Niên, anh biết thích một người sẽ như thế nào không?”

“Cái gì.”

Cô nhìn chăm chú vào mặt anh, bên môi nhuộm mở ra nụ cười ôn nhu, “Nếu như anh thích một người, anh sẽ luôn nhớ tới người đó.”

“Nga...”

Khương Dao cũng không quan tâm là anh có nghe hiểu hay không, mà

cô tiếp tục tựa vào lồng ngực của anh, nói: “Nếu anh thích một người, anh sẽ rất để ý đến người đó, rất muốn ở bên người đó, rất muốn cùng người đó vượt qua mỗi một ngày của cuộc sống. Anh sẽ bắt đầu mong chờ được cùng người đó ăn cơm, mong chờ cùng người đó họa mỗi một bức bản thiết kế, mong chờ người đó cười với anh, mong chờ người đó nắm tay anh, sờ đầu của anh.”

Khương Dao nói xong, liền nhớ tới buổi trưa hôm nay, lúc ở trên bàn cơm anh đã nói muốn bắt đầu giúp cô xem xét đối tượng. Hốc mắt của cô đột nhiên nổi lên một trận toan. Cô suy nghĩ, có khả năng nhiều năm như vậy, Cố Mục Niên thật sự chỉ coi cô là muội muội, sự quan tâm mà anh dành cô cũng thành thói quen. Sở dĩ anh đối với cô tốt, chỉ vì cô là nữ nhân duy nhất mà anh tiếp xúc nhiều mà thôi.

Cô chớp mắt, ngẩng đầu, lại phát hiện Cố Mục Niên đang nhìn mình, không biết anh đã nhìn bao lâu.

Cô còn tưởng rằng anh đã ngủ.

Cô cười cười, nói với anh: “Cố Mục Niên, chúng ta chơi trò chơi có được hay không?”

“Trò chơi gì?”

“Trước tiên, anh hãy nhắm mắt lại đi.”

Cô nói xong, anh liền ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Cô lặng yên không một tiếng động ngẩng đầu lên, chậm rãi đem cánh môi tới gần môi anh, một giọt lệ từ khóe mắt cô trượt xuống.

Cô thật sự chỉ là muốn hôn anh lúc anh say mà thôi, chứ lúc anh tỉnh táo cô thật sự không dám đối diện.

Bởi vì cô cảm thấy, khả năng sẽ không còn có cơ hội này nữa.

Nhưng mà, còn kém một chút, khi cô sắp thành công...

Đột nhiên, anh mở mắt.

Con người đen nhánh của anh nhìn thẳng vào mặt cô

Khương Dao còn không kịp nói cái gì, một bàn tay nhẹ nhàng của Cố Mục Niên nắm cằm của cô.

“Dao Dao, loại sự tình này, tại sao có thể để em chủ động?”

Chương 38: - Danh chính ngôn thuận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao còn chưa phản ứng kịp là anh muốn nói chuyện gì thì cằm của cô liền bị anh nâng lên

Nụ hôn của anh liền rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, Khương Dao như cảm thấy trời đất quay cuồng, cô trừng lớn mắt, anh mãnh liệt hôn cô, truyền lửa nóng cho cô, toàn thân cô phảng phất giống như bị điện giật vậy, tê tê dại dại.

Lần trước, lúc anh hôn môi cô là lúc cô đang say, còn lần này thì cô rất tỉnh táo, cô có thể cảm nhận được cảm giác giao hòa rõ ràng này.

Cổ Mộc Niên ôm chặt cái eo nhỏ của cô, cả lồng ngực anh dán chặt vào người cô, tiết tấu của anh khi thì mãnh liệt khi thì chậm lại, không lâu sau đó Khương Dao liền bị anh hôn đến đâu cả đầu, hoa cả mắt.

Khương Dao đẩy nhẹ anh ra, đôi mắt thủy nhuận mê ly của cô nhìn chăm chú vào gương mặt rạng rỡ của anh, mở miệng nói: “Cổ Mộc Niên, không phải anh...” không phải anh uống say sao?!!!

Chỉ thấy anh nhẹ nhàng cười, ngay sau đó, cô liền bị anh đẩy xuống, nằm trên sô pha, sau đó anh cúi người về phía cô.

Sắc mặt Khương Dao đã hồng, hoàn toàn không rõ là đang có chuyện gì xảy ra, anh mang biểu tình vui vẻ nhìn cô: “Anh không có say.”

Bây giờ Cổ Mộc Niên còn thanh tỉnh hơn lúc nào hết.

Đầu óc Khương Dao lúc bấy giờ rất ngờ nghệch, sững cả nửa ngày...

Vừa rồi anh đều giả bộ!!!

“Anh...”

“Dao Dao, nhắm mắt lại, cho anh hôn một chút, ư?”

Bây giờ, cô chỉ có thể nghe theo lời của anh, trong lòng cô đang nổi lên sóng triều cuồn cuộn đầy sự ngọt ngào, đến cuối cùng cô cũng không tự chủ được mà ôm chặt cổ của anh.

Bây giờ cô rất giống một con mèo nhỏ nghe lời mà dính lấy chủ nhân vậy, anh cười nhẹ hai tiếng, Khương Dao thấy thế liền xấu hổ hỏi anh, “Anh cười cái gì...”

“Không có việc gì, chỉ là anh rất thích hôn em.”

“...”

Anh chỉ nói là hôn một chút, cuối cùng lại đem Khương Dao hôn đến không thở nổi. Sau đó anh liền bỏ qua cho cô, lần nữa ôm cô vào trong ngực.

Khương Dao nhớ tới những lời vừa rồi cô đã nói với anh trên sân pha, lòng cô liền nổi lên một trận xấu hổ, “Hóa ra là anh không uống say, anh cố ý gạt em ...”

” Vậy xem ra ai là người ngu ngốc hả?”

“... Anh, anh là ngu ngốc! Anh cũng đã thừa nhận.” Giọng nói của cô mang theo sự ngạo kiêu.

“Được, được, anh là ngu ngốc. Chỉ cần em có thể ở bên anh thì anh là tên ngu ngốc cũng không sao.” Đêm nay vì diễn cảnh này mà anh đã hao hết tâm tư.

Khương Dao nghe vậy, trong lòng liền một trận rung động.

Cô vẫn không nói gì, anh liền cầm tay cô, nói: “Dao Dao, em nói không sai, ‘Nếu như em thích một người, em sẽ muốn người đó hôn em.’ giống như anh muốn hôn em vậy.”

Một câu mềm mại tràn đầy sự cứng chiều, Khương Dao nghe thấy như vậy thì tâm tư liền hóa thành nước. Cô vẫn còn không yên lòng, muốn hỏi anh cho rõ ràng: “Cố Mục Niên, anh...”

Nụ hôn của anh dừng ở trên mặt của cô, ôn nhu trả lời câu hỏi mà cô còn chưa hỏi xong: “Anh thích em đã từ rất lâu.”

Cực kỳ lâu.

“... Nhưng buổi trưa hôm nay anh còn nói rằng anh muốn giúp em xem xét đối tượng.”

Anh nhéo nhéo mặt cô, “Ừm, xem xét nửa ngày, vẫn cảm thấy anh là người thích hợp nhất.”

Cô không khỏi nở nụ cười, liền bị anh thấy được, “Nghe thấy anh thích em, em liền vui vẻ như vậy sao?”

“Nào có...” Cô đỏ mặt, không thừa nhận.

“Mặc kệ em thừa nhận hay không thừa nhận, thì anh cũng biết em cũng rất thích anh, nhưng em giải thích không rõ lắm.” Anh nói giống như đây là chuyện hiển nhiên vậy.

Cô dờ khóc dờ cười, cuối cùng hào phóng nói: “Em không giải thích.”
Cô thích anh, không có gì để giải thích.

Cuộc đời của Cố Mục Niên này, chưa từng có giờ khắc thỏa mãn và vui vẻ như vậy. Anh thích Khương Dao và Khương Dao cũng nói thích anh. Khương Dao đột nhiên cả kinh, nghĩ tới chuyện chính sự: “Cố Mục Niên, hôm nay là ngày sinh nhật của anh”

Anh ngồi dậy, thấy ở trên mặt bàn có một cái bánh sinh nhật, anh nhướn mày nói: “Cho nên hôm nay em ở lại đây chính là muốn tổ chức sinh nhật cho anh sao?”

“Đúng vậy, sinh nhật rất quan trọng nha. Rất tốt, bây giờ anh không có say, anh mau lại đây thổi nến đi.”

Thật ra sáng nay, anh có nhận một cuộc điện thoại của mẹ, mẹ anh biết hôm nay là ngày sinh nhật của anh, nên gọi chúc mừng. Dù sao anh cũng không để ý, nhưng mà bây giờ nhìn thấy cô gái nhỏ trong lòng của mình vui vẻ như vậy cho nên anh cũng theo cô để cô vui vẻ.

Cô đem ngọn nến thắp sáng lên xong thì anh liền đứng dậy đi tắt đèn, sau đó trở lại ghế ngồi rồi lần nữa ôm chặt lấy cô.

“Anh có muốn em hát bài chúc mừng sinh nhật cho anh không?”

“Hả...” Tuy cô hát không phải là dở, nhưng mà cô vẫn đỏ mặt đem hát xong, sau đó bảo anh ước nguyện rồi thổi nến.

“Không cần cầu nguyện, nguyện vọng đã được thực hiện rồi.” Nhiều năm tâm nguyện, vào hôm nay đã thực hiện được.

“Nguyện vọng gì?”

“Đem em biến thành bạn gái của anh.”

Cô đã mơ hồ đoán được khả năng là nguyện vọng đó có liên quan đến cô, nhưng mà từ trong miệng anh nói ra, lại làm cho cô một phen cảm động.

“Vậy anh thổi đi, thổi nến đi.”

Anh thổi tắt ngọn nến xong, mở đèn, Khương Dao liền đưa dao cắt bánh cho anh, để cho anh cắt bánh sinh nhật. Anh vừa ăn mấy miếng, di động liền rung lên, cầm lấy vừa thấy, là mẹ anh điện thoại đến.

Khương Dao thấy được, liền nói: “Anh đi nghe điện thoại đi, em đi toilet một chút.”

“Ừm.”

Một lát sau, cô từ trong toilet đi ra, liền nhìn thấy Cố Mục Niên đứng ở trước cửa sổ sát đất, vẫn còn đang nói chuyện điện thoại.

Cô đến gần, anh quay đầu nhìn cô một cái, thuận thế ôm chặt lấy cô, trong miệng thì vẫn đang nói chuyện.

“Vâng, sáng sớm ngày mai con sẽ trở về...”

Tuyết Mạt nói: “Vậy được, Dao Dao có gọi điện thoại cho con không? Máy ngày hôm trước, con bé vẫn cùng mẹ tán gẫu về vấn đề sinh nhật của con.”

“Em ấy bây giờ đang ở bên cạnh con.” Anh mỉm cười mà nói.

Khương Dao ngẩn ra, như thế nào... Tại sao lại nói với dì Cố! Cô trừng mắt nhìn anh một cái, mơ hồ nghe thấy thanh âm kích động ở đầu dây bên kia của Tuyết Mạt: “Cái gì?! Dao Dao đang ở bên cạnh con a... Hóa ra là con đang cùng con bé tổ chức sinh nhật a, khó trách hôm nay con không gọi điện thoại cho mẹ, đây là do có người cùng con trải qua sinh nhật a.”

“...”

“Mở loa ngoài đi để mẹ cùng Dao Dao nói vài câu.”

Anh mở loa ngoài, Khương Dao liền nghe rõ Tuyết Mạt gọi cô, “Dao Dao cực khổ, vẫn cùng Mục Niên đi công tác.”

” Dì Cố, không có gì đâu, chính là hôm nay con chạy tới bởi anh ấy cùng nhau trải qua cái sinh nhật mà thôi.”

Tuyết Mạt lộ ra ý cười, ” Con vừa đến, trong lòng Mục Niên liền trở nên vui vẻ.” Giờ phút này Tuyết Mạt còn không biết hai người vừa mới cùng nhau ở chung chỗ, chỉ biết là tâm tình của con trai mình hẳn là rất tốt.

Khương Dao ngược mặt, liền nhìn thấy anh vẫn dựa vào cửa sổ, cười nhạt. Xem ra anh thật sự rất vui vẻ a.

Cố Mục Niên trực tiếp nói chuyện với người ở đầu kia điện thoại: “Mẹ, người đừng quấy rầy thế giới của hai người chúng ta.”

“Cái gì?!?” Tuyết Mạt khiếp sợ, “Mẹ gọi điện thoại cho con mà con nói như vậy là sao, đứa nhỏ này thật không có... hả hả, con nói cái gì chứ, thế giới hai người?!”

“Con và Dao Dao là thế giới hai người, không thì còn có ai?”

“Các con như thế nào lại là thế giới hai người?! Các con không phải là...”

Cố Mục Niên vừa định thừa nhận, liền bị Khương Dao néo một cái ở bụng, thấy cô xấu hổ, nên anh đành phải nói: “Khụ khụ... Mẹ, khi con trở về thì con sẽ cùng mẹ nói. Con cúp điện thoại đây.”

“Được, được.”

Cúp điện thoại, Cố Mục Niên cầm điện thoại ném trên sofa, hai tay đặt lên cái eo thon của cô, đùa cô: “Tại sao lại không muốn cho mẹ anh biết?”

“Em sợ khi dì Cố biết, sẽ dọa đến...” Cô đỏ mặt cúi đầu. Tại trong lòng Tuyết Mạt phỏng chừng cho rằng bọn họ là huynh muội.

Cố Mục Niên nở nụ cười, đem cô kéo lại phía trước cửa sổ sát đất, cúi đầu khẽ cắn ở vành tai của cô, khàn giọng nói: “Em thật sự coi mẹ anh nhìn không ra rằng anh thích em?” Đây chính là mẹ anh trong lòng bà đều biết cả rồi.

Lỡ tai Khương Dao bị anh cắn cảm thấy ngứa ngứa, cô đẩy anh ra, anh lại từ đầu đến cuối không buông tay, cô xấu hổ nói: “Lưu manh...”

Anh cười nhẹ, tiếng cười từng đợt trầm ấm tiến của ốc nhĩ của cô, tê tê đại đại.

Anh lại hồ nháo một trận, Khương Dao bị anh biến thành rối loạn khí tức, cuối cùng quyết định thật nhanh đẩy anh ra. Người này như thế nào khi nói chuyện yêu đương liền biến thành như vậy, giống như “Lòng tham không đáy” của đại nam nhân vậy.

Cố Mục Niên cũng không khi dễ cô, nắm tay cô đi vào phòng ngủ, “Nơi này có đồ dùng rửa mặt, em ở đây tắm rửa đi. Áo ngủ em có mang theo không?”

“Có, em đi tắm rửa trước đây.”

Cô tắm rửa xong đi ra, nhìn trong phòng ngủ không có ai, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô đi tới cửa, nhìn thấy Cố Mục Niên đang ở thư phòng làm công việc, cô liền lộ ra cái đầu ngập ngừng muốn nói: “Cố Mục Niên, em tắm xong rồi, anh có thể đi tắm được rồi.”

Anh nghe thấy thanh âm của cô, lập tức buông văn kiện trong tay, đứng lên.

Khương Dao vừa thấy anh đi tới, theo bản năng liền muốn chạy, ai ngờ bị anh một phen kéo lại ôm vào trong lòng ngực.

“Đứa ngốc, chạy cái gì?”

Cô còn không có thói quen bọn họ đột nhiên trở nên thân mật như thế, biến thành nam nữ thân mật, giờ tay nhấc chân đều mang theo loại thẹn thùng cùng ngọt ngào giống như nữ sinh lần đầu hẹn hò vậy.

“Em không có, em chính là muốn đi ngủ.” Cô cúi đầu.

Cố Mục Niên nhìn cô bây giờ rất khả ái, trong lòng cũng vui vẻ thỏa mãn lắm rồi.

“Vậy em đi ngủ đi, đều không có cái gì tỏ vẻ sao?” Anh hỏi.

Rốt cuộc cô cũng ngẩng đầu nhìn anh, miệng sảng giọng: “Cố Mục Niên, anh cũng quá phận rồi, vừa rồi thân mật còn chưa đủ sao...”

Anh cười xoa xoa đầu của cô, hôn xuống môi của cô, “Hiện tại đủ, em đi ngủ đi.”

“Vâng.”

Cô nằm xuống giường, anh liền giúp cô đắp chăn, sau đó liền đi tắm.

Anh đi ra, liền nhìn thấy Khương Dao quay lưng về anh, cô đang chơi di động. Cô vừa nghe thanh âm, lập tức tắt điện thoại, làm bộ như đang ngủ, ai ngờ một màn này vẫn bị anh rõ ràng bắt được.

Anh cong môi, đi qua, lên giường.

Khương Dao từ từ nhắm hai mắt, lỡ tai để ý động tĩnh ở phía sau, cảm giác thấy tấm nệm bị lún xuống một chút, còn chưa phản ứng kịp, ngay cả người và chân bị người kia ôm lấy.

Cố Mục Niên đem cô từ bên trái của anh ôm đến bên phải, làm cho anh có thể thấy rõ mặt của cô.

Anh thân thủ ôm lấy cô, đem mặt cô dán lên trên ngực anh.

“... Không phải anh nên đi ngủ sao?” Khương Dao che mặt.

“Đúng vậy, đây là giường của anh, nằm ở đây có gì sai sao?”

“...”

Cô ngửa đầu, nhìn thấy cái cằm sạch sẽ của anh, mang theo đường cong rõ ràng, rất đẹp mắt. Cô thoáng để sát vào, hôn một cái.

Anh nói: “Em thích như vậy sao, xem ra anh phải lưu lại ở đây mà ngủ rồi.”

Cái này... Lưu manh.

Khi dễ cô xong, anh cũng tính toán bỏ qua cho cô: “Được, anh ra ngoài ngủ, em ngủ ngon.”

“Nha...” Cô cũng không đành lòng để anh ngủ ở sô pha, “Anh ở đây ngủ đi, ngủ ở sô pha không thoải mái.”

Anh hôn cô một chút, ản nhẩn nói: “Dao Dao, em thật coi anh tự chủ rất tốt?” Cô nằm ở bên cạnh anh, nay đã danh chính ngôn thuận, anh có thể làm rất nhiều việc.

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên má của cô vẫn còn nóng bỏng, cô đành phải ngoan ngoãn rút lại một bước: “Em sẽ ngoan ngoãn mà cách xa anh một chút...”

Anh nở nụ cười: “Ngu ngốc, là anh nhịn không được sẽ chạm vào em.”

Cuối cùng anh nói cô đi ngủ trước, anh ra ngoài làm một số công việc nữa. Dù sao đến lúc cô ngủ, anh cũng không dám lại gần cô.

Một giờ sau, rốt cuộc anh cũng làm xong. Anh nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy Khương Dao nghiêng mình sang hướng bên cạnh, cuộn mình im lặng ngủ.

Anh đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nằm xuống ở bên cạnh cô.

Anh nhìn cô điềm tĩnh ngủ ngon, trong lòng anh liền trở nên ấm áp. Anh nhịn không được nhẹ nhàng sờ khuôn mặt trắng nõn của cô, nhưng vừa chạm vào, liền làm cho cô tỉnh giấc.

Giờ phút này Khương Dao đã tiến vào giấc ngủ ngon, cô hơi hơi mở mắt, thấy anh, liền theo bản năng lầm bầm tên của anh: “Cố Mục Niên...”

“Àn, đánh thức em sao? Tiếp tục ngủ đi.” Anh sờ sờ đầu của cô.

Trong đầu cô lúc này là một mảnh hỗn độn, chỉ muốn tìm kiếm cảm giác an toàn, đầu cô liền đáp ở bờ vai của anh, cả người dán vào người anh.

Anh cũng ôm cô, cả người bắt đầu khô nóng lên. Cô nói cách xa anh một chút đầu? Đã trẻ thế này mà còn làm cho anh ngủ không được.

Hoàn hảo, cô không còn có động tác khác, liền im lặng nằm ở bên cạnh anh.

Anh hít thở sâu vài lần, chậm rãi kiểm chế cơn dục vọng đang tới.

Anh nhìn cô, dần dần nở nụ cười. Không có biện pháp, đã thương nhớ cô gái này từ rất lâu, hôm nay cô gái nhỏ ấy thực sự trở thành bạn gái của anh, cho dù nay nay anh có hai mươi mấy tuổi đi chăng nữa thì tâm trạng của anh lúc này cũng y như những thanh thiếu niên mười mấy tuổi đầu, vui vẻ không thôi, căn bản là không giấu được cảm xúc của mình.

Tối nay, rốt cuộc cũng được đền bù mong muốn.

--

Ngày hôm sau, lúc Khương Dao tỉnh lại, cô phát hiện mình bị Cố Mục Niên ôm.

Anh nằm ngang, hô hấp đều đều. Khương Dao cảm thấy xấu hổ trong chốc lát, lúc sau khi trở lại bình thường thì bắt đầu trắng trợn không kiêng nể mà nhìn anh.

Ánh sáng ngoài cửa sổ có hơi chiếu vào ánh mắt, chiếu vào gương mặt tinh xảo của anh, cô đưa tay mình theo những đường nét trên khuôn mặt anh, từ trán đến cằm.

Một lát sau, thấy anh không phản ứng, Khương Dao cầm tóc của mình nhẹ nhàng quét qua quét lại trên gương mặt của anh, quả nhiên là anh bị ngứa nên tỉnh giấc.

Anh mở mắt ra, liền nhìn thấy Khương nở nụ cười, đôi mắt cong cong. Cô muốn chạy trốn nhưng lại bị anh kéo về.

“Dao Dao, buổi sáng tốt lành.”

“Ân... Buổi sáng tốt lành.”

Anh nhéo nhéo mặt cô, hỏi: “Tối qua ngủ có ngon không?”

“Ngon nha, hôm nay lúc nào chúng ta đi sân bay?”

“Buổi sáng mười một giờ. Anh đi rửa mặt trước, em nằm nghỉ ngơi chút đi.”

Sau khi Cố Mục Niên đi toilet xong thì Khương Dao đi thay quần áo.

Anh đi ra, cô mới đi vào. Lúc cô thay xong đi ra, liền nhìn thấy Cố Mục Niên quay lưng về phía cô, mặc sơ mi trắng. Cô có hơi liếc nhìn cơ bụng của anh, đỏ mặt.

Quả nhiên là mặc quần áo lộ vẻ gầy, thoát y lại có thịt...

Khương Dao chạy tới trên giường cầm lấy điện thoại, quay đầu liền nhìn thấy anh đang thắt caravat.

Cô tay mắt lạnh lẽo chạy đến trước mặt anh: “Cố Mục Niên, em giúp anh thắt caravat.”

Cô lại gần anh, chỉ thấy khóe môi anh gợi lên độ cong, anh đem caravat đưa cho cô, vẻ mặt biếng nhác thanh thản.

Cô mím môi giúp anh đeo caravat, hai tay anh liền khoát lên hông của cô, lẳng lẳng nhìn cô.

Khương Dao thắt xong, liền thật nhanh hôn lên mặt anh một cái, cười

nói: “Em đây là bắt chước hành động ngày hôm qua của anh.” Ngày hôm qua, sau khi ạn thắt caravat xong, anh liền hôn cô một chút, hôm nay đến phiên cô.

Tiếng cười của anh trầm thấp, một phen đem cô bế dậy. Khương Dao kinh hô một tiếng, hai chân kẹp lấy hông của anh.

“Ân Cố Mục Niên, anh thả em xuống dưới...”

Ann ôm cô đi ra ngoài, miệng nói: “Tự em nghĩ xem, sáng sớm hôm nay em đùa anh bao nhiêu lần rồi?”

Khương Dao chợt dạ, “Đó là em thích biểu hiện của anh...”

Ý cười bên môi của anh càng sâu, “Đây cũng là anh thích biểu hiện của em.”

Anh hôn lên môi của cô, tinh tế khiêu khích. Một cái hôn buổi sáng, mở ra một ngày mới ngọt ngào.

Cuối cùng anh cũng để cô xuống, hai người đi ăn điểm tâm. Đợi đến lúc thu dọn hành lí xong thì cũng đã là khoảng chín giờ.

Triệu Đình gọi điện thoại tới cho Cố Mục Niên, nói là sẽ chờ ở dưới lầu khách sạn để tạm biệt bọn họ.

Một lát sau, anh ta liền nhìn thấy, Cố Mục Niên nắm Khương Dao đi ra. Triệu Đình nhìn, trong lòng càng nhìn càng cảm thấy quái dị, tại sao hai người bọn họ dường như qua một đêm đã biến thành tình nhân...

Cố Mục Niên cùng Triệu Đình bắt tay, hai người trò chuyện vài câu, Triệu Đình liền nói muốn đi chuẩn bị một chiếc xe tốt để đưa bọn họ ra sân bay.

Cố Mục Niên giúp Khương Dao mở cửa xe ra, bảo cô ngồi vào trong.

“Có lạnh hay không?” Anh cũng ngồi xuống, hỏi.

“Không lạnh.”

Anh nghiêng người, giúp cô đem áo khoác áo khoác lên người. Còn tiểu lý ngồi ở hàng ghế phía trước, vừa quay đầu liền nhìn thấy Cố Mục Niên đang giúp Khương Dao sửa sang lại quần áo, cuối cùng còn hôn lên mặt Khương Dao một cái. Khương Dao then thùng đánh anh một cái còn Cố Mục Niên thì cười trêu ghẹo.

Tiểu lý điên rồi. Trời ơi!!! Mới sáng sớm liền bị cho ăn cầu lương sao!

Quả thực là phát rồ mà!

Dù sao thì trong lòng tiểu lý cũng theo vui lên đôi chút, xem ra ngày

hôm qua gạt Cố Tổng để Khương tiểu thư tới đây, quả thực là cử chỉ sáng suốt a!

Hơn ba giờ chiều, máy bay đến T thị. Khương Dao cùng Cố Mục Niên đều trở về Chí Sinh. Đối với vấn đề về quan hệ của bọn họ thì hai người vẫn có ý định giấu, duy trì khoảng cách như ngày thường.

Đến công ty, Cố Mục Niên trở lại văn phòng để xử lý đồng công việc chồng chất, Khương Dao ngồi ở vị trí của mình, cũng bắt đầu bận rộn. Dương Nhược đi tới, nói với Khương Dao: “Không phải hôm nay em đi nghỉ ngơi sao? Tại sao không nghỉ ngơi nhiều thêm một chút?”

“Không có việc gì, vừa vặn em còn có mấy phần tài liệu chưa chỉnh lý xong.”

Dương Nhược cúi người ở bên tai Khương Dao hỏi: “Chị xem như... Em là cùng Cố Tổng đi chơi a?”

Khương Dao mãnh liệt ho khan vài tiếng, chợt dạ phủ nhận, nhưng mà Dương Nhược vừa thấy liền xem hiểu, “Em đừng lừa chị, em nghĩ rằng chị không hiểu sao? Em cùng Cố Tổng khởi hành có chút sai lệch nhưng hôm nay lại cùng trở về, cũng quá đúng dịp.”

Khương Dao cười cười, đem sô-cô-la ở trên bàn nhét vào trong tay Dương Nhược: “Mình chị biết thôi đừng nói cho người khác biết.”

“Yên tâm đi, sẽ không nói.”

Sau khi Dương Nhược rời đi, Khương Dao bắt đầu vẽ tam đồ thị hình chiếu. Bận rộn xong cũng đã là qua một cái buổi chiều. Toàn bộ buổi chiều, Cố Mục Niên đều ở trong phòng họp

Khương Dao biết anh bề bộn nhiều việc, cho nên cũng không dám âm ỉ. Chạng vạng đến giờ tan việc, Khương Dao cũng lưu lại tăng ca.

Sáu giờ tối, người trong văn phòng cũng ra về gần hết rồi. Khương Dao nhìn Cố Mục Niên còn chưa đi ra khỏi phòng họp, cô liền đi tìm tiểu lý.

“Tiểu lý — ”

Tiểu lý đứng lên, mỉm cười nói: “Khương tiểu thư.”

“Ân... Cố Tổng đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa, Cố Tổng còn đang họp, bên trong còn chưa chấm dứt đâu.”

“Nhưng mà đã trễ thế này, cũng phải ăn cơm a?”

Tiểu Lý Tiểu nói: “Khương tiểu thư yên tâm, tôi đã kêu người giao đồ ăn rồi.”

Khương Dao gật đầu, “Vậ thì tốt rồi.” Cô cũng an tâm trở về ăn cơm. Một giờ sau, Cố Mục Niên từ phòng họp đi ra. Anh vào văn phòng, tiểu lý đi ở phía sau.

“Dem hai phần hợp đồng lấy đi sao chép một chút, còn có phần tài liệu này, đánh thành bản điện tử.”

Tiểu lý tiếp nhận, tất cung tất kính gật đầu. Chờ Cố Mục Niên đem nhiệm vụ phân phó xong, hẳn mới nói: “Cố Tổng, vừa rồi Khương tiểu thư đã tới một chuyến.”

Cố Mục Niên nới caravat, ánh mắt nhìn thẳng vào tiểu lý hỏi, “Nói cái gì?”

“Khương tiểu thư lại đây hỏi ngài đã ăn cơm chưa, đoán chừng là lo lắng cho ngài chưa ăn cơm chiều.”

Dứt lời, tiểu lý nhìn thấy khóe miệng Cố Mục Niên nhẹ nhếch miệng, “Người gọi cô ấy tiến vào một chuyến.”

Tiểu lý liền biết, boss khẳng định không kèm chế được muốn gặp Khương Dao!

Tiểu lý vội vã đáp, xoay người liền đi ra ngoài, lại bị Cố Mục Niên gọi lại: “Tiểu lý.”

“Ân?”

“Không có chuyện gì thì cậu tan tầm đi.”

Nội tâm của tiểu lý hoan hô xém chút nữa là theo bản năng mà hò hét lên, cuối cùng cũng không cần theo làm thêm giờ!

Tiểu lý ra ngoài chuyển lời của Cố Tổng cho Khương Dao, Khương Dao chỉnh lại quần áo, đi văn phòng.

Cô đứng ở cửa, khẽ gõ vài tiếng, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nói trầm thấp quen thuộc, “Tiến vào.”

Cô đẩy cửa ra, đi vào, liền nhìn thấy Cố Mục Niên ngồi ở trước bàn làm việc. Mi mày nhuộm thanh lãnh xinh đẹp lẳng tử của, ngón tay đảo trong tay tài liệu, xem qua nghiêm túc lại lạnh lùng.

Nhưng anh có hơi vừa ngẩng đầu, nhìn đến Khương Dao, anh nhẹ nhếch môi cười, trầm giọng mở miệng: “Dao Dao, lại đây.”

Khương Dao cười cười, đóng cửa lại, dịch bước chân đi đến bên người anh.

Anh buông văn kiện trên tay xuống, giữ tay cô lại, dùng một chút lực, cả

người cô liền ngã ngồi trên đùi anh

Hai tay anh ôm chặt hông của cô, đem cô giữ tại lãnh địa của mình.

Khương Dao nhìn văn phòng rộng lớn cùng chiếc bàn tài liệu trước mặt, còn có nam nhân khí tức mãnh liệt mang cho của cô một sự trùng kích, sắc mặt cô đã hồng một mảnh, liền muốn đứng lên, “Cố Mục Niên, đây là văn phòng...”

Môi anh gần sát bên tai của cô, mở miệng nói “Đây cũng không có ai, anh ôm một cái thì làm sao?”

Lỡ tai cô ngứa càng muốn đẩy anh ra, cười xấu hổ nói: “Cố Tổng, anh có thể đứng đắn một chút hay không?.”

-----oOo-----

Chương 40: - Khoe ân ái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lỗ tai Khương Dao ngứa, càng muốn đẩy anh ra, cười xấu hổ nói: “Cố Tổng, anh có thể đứng đắn một chút hay không.”

Cô còn cố ý gọi anh là “Cố Tổng”, nhưng mà anh lại hoàn toàn không có một chút bộ dáng uy nghiêm của tổng tài gì cả, anh nói: “Xin lỗi, đối với Dao Dao thì anh hoàn toàn không đứng đắn được.”

Tay Cố Mục Niên ôm lấy mặt của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Môi cô ngọt ngào mềm mềm, phảng phất như hòa tan mật đường vậy, làm cho anh không muốn dừng lại.

Tay Khương Dao chọc vào lồng ngực của anh, dựa lưng vào bàn làm việc, bị anh ôm thật chặt vào trong ngực.

Khương Dao bị anh hôn đến toàn thân tê dại, bây giờ cả người cô giống như lâng lâng, cô cũng cảm giác được Cố Mục Niên đổi tư thế, cánh tay đi vòng qua dưới chân cô.

“Cố Mục Niên, anh làm gì thế...”

Cô còn chưa nói hết, Cố Mục Niên liền ôm lấy cô, đi phòng nghỉ. Bước vào phòng, anh thuận tay đóng cửa lại, sau đó đem cô đặt xuống giường. Lúc này, trong đầu cô như rối bời, còn chưa phản ứng kịp, vẻ mặt ngượng ngùng đẩy anh ra: Anh...anh...anh muốn làm gì a...” Tốc độ như vậy có phải quá nhanh hay không a, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý mà!

Hay tay của Cố Mục Niên chống bên người cô, xem cô bây giờ giống như một tiểu bạch thỏ đang sợ hãi vậy, trong biểu tình mang theo sự then thừng của nữ nhân, trong mắt chứa đầy sự ngây ngô.

Anh cười, hôn xuống khuôn mặt trắng mịn của cô, làm cho cô càng thêm bối rối.

Tay anh chụp tới, ôm cô vào trong lòng mình, giọng điệu khàn khàn lại mỉm cười: “Sợ em ở bên ngoài ngồi không thoải mái, liền đem em ôm vào đây, vậy em nói xem anh có thể làm gì?”

Hóa ra là ý tứ này a...

“Vẫn là nói, em cảm thấy anh muốn làm cái gì?” Anh còn nói.

Khương Dao rất thích giọng nói của Cố Mục Niên, thấp thấp trầm trầm, mang theo từ tính. Lỗ tai của cô thì cực kì mẫn cảm, đặc biệt là lúc anh tới gần cô, nói chuyện ở bên tai cô, vẫn là nói... Khi yêu rồi thì....cô căn bản không có biện pháp chống đỡ, bị anh ăn sạch sành sanh.

“Cố Mục Niên, anh đừng quá phận.” Cô nhẹ nhàng đẩy anh một cái.

Anh nở nụ cười, vẻ mặt vô tội lại, “Anh như thế nào lại quá phận?”

“Anh... Anh... Dù sao thì về sau lúc ở công ty, anh với em cũng nên giữ một khoảng cách, không thể phát sinh tiếp xúc thân thể, em sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.”

Anh cười cười nhìn cô, “Em suy nghĩ thật chu đáo.” Nói xong, anh lại cúi đầu hôn cô, lúc vừa mới bắt đầu cô còn “Phản kháng”, cuối cùng cũng bị anh hôn đến đầu óc quay cuồng.

Anh cũng sợ lại hôn lâu thì khả năng tự chủ của anh căn bản sẽ nhịn không được, khó khăn lắm ngừng dừng lại, đem đầu chôn ở xương quay xanh của cô mà thở hổn hển.

“Yên tâm, em không hiện ra trong tầm nhìn của anh thì sẽ không ảnh hưởng đến công việc của anh.” Lúc không thấy cô thì anh còn chăm chỉ làm việc, nhưng mà lúc ở cùng cô rồi thì anh liền không tránh được việc muốn cùng cô thân mật.

Ai bảo cô là người mà anh nhớ thương nhiều năm như vậy chứ.

Khương Dao cũng bó tay với anh, hai người hồ nháo đủ rồi thì cô liền hỏi anh đã ăn cơm chưa.

“Anh còn chưa ăn cơm?! Nhanh lên đi ra ăn cơm.” Cô đứng lên kéo anh đi ra ngoài, anh cũng không phản kháng.

Khương Dao ngồi trên sofa, đem hộp thức ăn nhanh mở ra, Cố Mục Niên ngồi ở bên cạnh cô, cầm lấy chiếc đũa.

“Cố Mục Niên, về sau phải ăn cơm đúng giờ, bây giờ đã trễ thế này, đây xem là anh đang ăn khuya.”

Anh nhếch môi cười, “Như thế nào, bây giờ làm bạn gái của anh rồi thì em vẫn giống như trước đây, sẽ giám sát anh vậy sao?” Lúc trước cô giám sát anh không đi quán net, không hút thuốc lá, đọc sách, nhưng lúc trước cô làm những chuyện giám sát này thì Cố Mục Niên phiền chết.

Cô ngửa đầu, “Như thế nào, anh không để em quán cũng được, em liền không quan tâm nữa.”

“Để cho em giám sát, em nhất định phải giám sát.” Anh cầm tay cô Khương Dao mím môi, nở nụ cười: “Được rồi, ăn cơm đi. Em ở trong này cùng anh.”

Cơm nước xong, Cố Mục Niên đem văn kiện còn lại xử lý nốt, sau đó anh theo Khương Dao cùng nhau tan tầm.

Đến tiểu khu, hai người xuống xe, anh đi tới nắm lấy tay cô, đi tới đi lui đã đến bên cạnh một cái đèn đường, Khương Dao kéo tay anh dừng lại. Cô lấy di động ra, cười hì hì nói: “Cùng chụp bóng đi”

“... Ngây thơ.”

“Aaaa.”

Trước kia Khương Dao thấy bạn học bên cạnh nói chuyện yêu đương, bọn họ sẽ chụp các loại ảnh chụp chung, ví dụ như hai ly trà sữa, hai vé xem phim, ở cùng một chỗ nắm tay, lúc ấy cô xem qua liền cảm thấy, sau này mình chắc chắn sẽ không làm loại chuyện “Ngây ngốc” này, nhưng mà bây giờ ở cùng với Cố Mục Niên, liền bỏ ngay cái ý nghĩ đó, cảm giác như chuyện gì có liên quan tới anh thì đều rất thú vị.

Khương Dao ôm cánh tay của anh, đem đầu tựa vào trên bả vai anh. Liền thấy trong di động xuất hiện hai cái bóng hai người dưới ánh đèn đường, nhìn vào sẽ biết bọn họ là một đôi tình nhân.

Cô biết Cố Mục Niên không thích loại chuyện thế này, cho nên mình cô thường thức bức hình vậy, ai biết rằng ở bên cạnh liền truyền tới một giọng buồn buồn: “Mình em xem thôi sao?”

Hả?

Vài giây sau, cô hiểu ý tứ của anh, cầm điện thoại đưa qua, “Đây nha, hình chụp cũng không tệ lắm phải không?”

Anh nhìn chăm chú ba giây, “Tàm tạm.”

Nghe anh đáp lại với giọng bình thường nhưng mà cô cũng không giận, chỉ cần một mình cô cảm thấy vui là đủ rồi a.

Đi về phía trước vài bước, Cố Mục Niên chỉ chỉ vào chân của cô: “Dây giày tuột ra kìa, ngu ngốc.”

“Ai nha... Cầm di động giúp em lấy một chút.” Cô cầm điện thoại nhét vào trong tay anh, ngồi chồm hồm xuống buộc dây giày. Buộc xong, cô

đứng lên, liền nhìn thấy Cố Mục Niên nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động của cô, rồi anh cầm điện thoại trả cho cô với thần sắc như thường.

Đến cửa nhà, Cố Mục Niên giữ chặt cô, hôn xuống, mới thả cô đi vào. Khương Dao về nhà, đi tắm rửa một cái, lúc đi ra, cô cầm lấy di động muốn nhìn xem thử có tin tức mới gì hay không.

Quả nhiên có tin nhắn WeChat đến từ Cố Mục Niên: (sáng mai nhớ lại đây ăn điểm tâm.)

Cô thoáng nhìn một cái, cảm giác có gì đó có điểm kỳ quái... Cô tập trung nhìn vào, anh thế mà lại đổi avatar!!

Trọng điểm là, avatar đó là ảnh chụp bóng hai người mà tối nay đã chụp! Trong đầu cô đầy dấu chấm hỏi, lập tức hỏi anh: (ảnh chụp của em tại sao lại chạy vào trong máy anh?)

Một phút sau, anh nhắn lại: (tự anh lấy)

“...” Người này đã lấy ảnh chụp lúc nào? Lại lặng yên không nói một tiếng.

Cô cầm di động, nhin cười không được, trêu nói: (không phải anh nói nói chỉ tạm tạm thôi sao? Không phải nói ngây thơ sao?) đêm nay lúc chụp ảnh về mặt anh còn lạnh lùng, lúc đó cô còn tưởng rằng anh không thích, không nghĩ đến một giây sau liền lặng yên không một tiếng động lấy hình của cô, còn đổi thành avatar... Thật là ngạo kiều a...

Một lát sau, anh trả lời: (trong ảnh chụp có em.)

Bởi vì trong ảnh chụp có cô, cho nên “Tạm tạm” cùng “Ngây thơ” đều có thể biến thành thích.

Kỳ thật năm phút sau kể từ khi Cố Mục Niên đổi avatar, người đầu tiên tìm đến anh thế nhưng lại là Vu Thần.

Vu Thần trực tiếp đem điện thoại gọi cho anh, “Cố Mục Niên, avatar của cậu là cái quỷ gì a?!” Cái người vạn năm không đổi avatar, thế nhưng lại đổi một cái avatar kì quái như vậy???

Cố Mục Niên trả lời thật sự bình tĩnh: “Tôi cùng bạn gái tôi, làm sao?”

Vu Thần ở đầu dây bên kia trực tiếp đứng hình vài giây, hoài nghi mình có phải nghe nhầm hay không: “Cố Mục Niên cậu nói cái gì?! Bạn gái, mẹ nó cậu lại đùa tôi phải không?”

“... Có phải cậu có bệnh hay không???”

“Ở đâu ra bạn gái a?! Không phải, tôi nghe lầm chứ, cậu đang yêu đương?!”

” Ừm.”

Vu Thần sắp kinh hãi đến ngất, “Ai a!!!!”

“Cậu cảm thấy trừ Khương Dao thì còn có thể là ai?”

“Nhưng mà không phải cậu nói... Khương Dao không thích cậu sao?”

“...” Cố Mục Niên ngập ngừng một chút, “Có thể là hiểu lầm.”

Vu Thần ở bên kia kích động đến hồng rôi, “Lão ca aa! Chúc mừng chúc mừng!!! Rốt cuộc cũng ôm được mỹ nhân về a.” Đúng là, đoạn thời gian trước Cố Mục Niên còn nói thích Khương Dao như vậy, bây giờ nói chuyện yêu đương, thì làm sao có khả năng cùng người khác chứ?

Từ sâu trong đáy lòng của Vu Thần, anh thay huynh đệ cảm thấy thật sự vui vẻ. Cố Mục Niên mấy năm nay đều luôn thích Khương Dao, lúc nào cũng để Khương Dao ở trong mắt, nay hai người rốt cuộc cũng đã tu thành chính quả, làm huynh đệ với Cố Mục Niên, anh liền chúc phúc ngay.

Cố Mục Niên sờ sờ cằm, cười đến đặc ý, “Cảm tạ.”

“Không dễ dàng a Cố Mục Niên, tôi cảm thấy cậu vui như vậy, coi như là tròn tâm nguyện.”

“Ân.”

“Vậy bức thư tình trước kia...”

“Em ấy không đề cập tới, tôi cũng không nhắc lại, đều là chuyện đã qua.” Dù sao thì bây giờ, cô ấy cũng đã nguyện ý ở bên cạnh tôi. Nhiều năm thầm mến, cứ đem chôn đi, cũng không cần thiết lấy ra làm gì. Anh tình nguyện bỏ đoạn thời gian thầm thương chịu khổ ấy chứ không muốn nói ra để nó trở thành gánh nặng với Khương Dao.

Vu Thần thở dài một hơi, “Cậu quả nhiên đã yêu em ấy đến tận tâm can.”

Cố Mục Niên chậm rãi nở nụ cười, “Giọng điệu này của cậu là sao đây?”

“Không không không, vậy lúc nào thì đem tẩu tử mang ra cho bọn ca xem đây, bao giờ tị hạp a?”

“Để xem cuối tuần có rảnh hay không đã.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Cố Mục Niên nhìn tấm hình mới chụp trong điện thoại, mặt mày ôn nhu như nước.

Tối thứ sáu, Khương Dao và Cố Mục Niên đều không có tăng ca, đúng giờ liền tan tầm. Hôm nay anh nói sẽ nấu cơm cho cô, cho nên hai người vừa tan tầm liền đi siêu thị, mua nguyên liệu nấu ăn.

Đến nhà, Khương Dao nói: “Em muốn trở về thay quần áo, mặc đồ công sở không thoải mái.”

“Được.”

Khương Dao chạy trở về chung cư của mình, Cố Mục Niên vào nhà trước để xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Khương Dao thay xong quần áo liền qua nhà Cố Mục Niên, cửa hờ khép, cô trực tiếp tiến vào, gọi Cố Mục Niên một tiếng.

Anh quay đầu nhìn cô, liền nhìn thấy cô mặc một bộ quần áo màu hồng phấn dày, nhìn cả người có vẻ mập lên không ít. Nhưng không phải thật sự béo, mà kiểu rất khả ái, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, trắng trẻo nõn nà.

“Lại đây.” Cố Mục Niên buông nguyên liệu trong tay xuống, nói với cô. Khương Dao còn tưởng rằng anh biểu cô lại hỗ trợ cái gì cho nên nhanh nhẹn đi qua, “Hỗ trợ cái gì nha...”

Một giây sau, anh dang hai tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Nha nha nha nha???

Khương Dao phát mộng, người này tại sao lại đột nhiên ôm mình a?

“Cố Mục Niên...”

Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái, “Khả ái.”

Cô sững sốt hai giây, phản ứng kịp, ôm lấy hăn, cười đến ánh mắt híp lại thành một đường thẳng

Anh lo lắng nếu cứ tiếp tục ôm cô thì chính anh sẽ bị phân tâm mất, vì thế cho nên anh liền buông lỏng tay ra, tiếp tục xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Cô đứng bên cạnh anh, nhìn anh cắt bí đỏ, miệng nói lầm bầm: “Rất đói nha.”

“Trong tủ lạnh có sữa chua, đi lấy đi.”

“Vâng!” Cô lấy sữa chua đi ra, hút vài hơi. Cô đứng ở bên cạnh, ngẫu nhiên giúp việc.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, cô liền chủ động đi rửa chén bát. Rửa chén xong, cô liền đi đến sofa cùng anh nói chuyện phiếm.

Cô gãi đầu trên đùi anh, hỏi anh ngày mai có đi đâu hay không.

“Đêm mai cùng anh đi gặp bọn Vu Thần không? Bọn họ nói muốn gặp em.”

Khương Dao chột đáp ứng: “Tốt nha, em cũng đã lâu không gặp Vu Thần Ca. Anh đem chuyện chúng ta ở cùng một chỗ nói cho anh ấy biết sao?”

“Ân, nhìn anh giống vậy lắm sao.”

Khương Dao nở nụ cười, “ Chắc lại là thấy avatar của anh nên đến hỏi?”

” Anh cũng chỉ ăn ngay nói thật a.”

“Vậy cũng không được đâu nha a, Cố Tổng?”

Anh xoa bóp mặt cô, “Em là bạn gái của anh còn phải che đậy sao?”

Cô cảm động, “Ai nha, em làm sao mà lại tìm được một người bạn trai thích show ân ái vậy ta?”

“Hối hận cũng không được đâu nha.”

“Em mới không hối hận đâu!” Cô ôm cổ của anh, ở trên mặt anh hôn một cái, ai ngờ một lát sau, anh liền đảo khách thành chủ.

Hai người ở phòng khách đợi hơn chín giờ, Khương Dao liền nói muốn về nghỉ ngơi. Cô đứng lên, Cố Mục Niên liền giữ tay cô lại.

Anh nghiêm trang: “Ngày mai cuối tuần, không đi làm.”

“Đúng vậy...”

“Em có thể tiếp tục ở đây.”

“Em phải trở về tắm rửa rồi ngủ đây.”

“... Em có thể ở lại đây tắm rửa rồi ngủ.”

Cô đỏ mặt cự tuyệt: “Đừng làm rộn.”

Ai ngờ anh kéo tay cô không buông ra, “Em phải ở lại đây.”

“Vì sao a?”

Anh đứng lên, nhìn cô, vẻ mặt đương nhiên nói:

—— “Anh ngủ một mình rất sợ hãi.”

Khương Dao:???

-----oOo-----

Chương 41: - Khả ái

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Cố Mục Niên, anh mà cũng sợ sao?” Khương Dao còn kém chút nữa là đã cho anh cái liếc mắt.

Anh ôm chặt lấy cô, chôn ở căn cổ cô, nặng nề cười, lồng ngực phập phồng. Cô bị tiếng cười của anh chọc đến, cười trêu chọc anh: “Cố Mục Niên, thật là em không có phát hiện ra anh còn có bộ dạng dính người như thế.” Cái bộ dáng cao lãnh của Cố Mục Niên đi đâu?

“Chỉ dính người đối với em thôi.” Những người khác muốn nhìn thấy, căn bản là không thể nhìn thấy được.

Anh sờ sờ đầu của cô: “Anh chỉ là muốn em ở bên cạnh anh thôi, anh hứa sẽ không xằng bậy, yên tâm.” Anh làm sao dám làm cô sợ chứ.

Cuối cùng cô cũng thỏa hiệp: “Vậy được rồi... Em trở về lấy quần áo.”

Cô lấy xong quần áo rồi qua lại nhà anh tắm rửa, tắm xong, cô ngồi ở bên giường sấy tóc, Cố Mục Niên cầm một đôi dép lông nhung ngồi xổm ở trước mặt cô.

Anh đem đôi dép trong nhà hăng ngày lấy xuống, rồi giúp cô mang đôi dép lông nhung mới mua vào, “Bây giờ, trời càng ngày càng lạnh, chân phải được giữ ấm.”

Khương Dao nhìn thấy anh tự mình thay dép cho cô, giống như là anh đang cưng chiều một đứa con nít vậy.

Lòng cô vì hành động đó của anh mà âm lên, tắt máy sấy đi, hai tay ôm cổ của anh, cười đến ánh mắt híp lại thành một khe hở: “Mục Ca Ca, anh thật tốt.”

Đã rất lâu rồi anh mới được nghe cô kêu ba tiếng “Mục Ca Ca” ngọt ngào như vậy, phảng phất giống như đem anh trở về lúc còn học sơ trung. Trong lòng anh run lên, cảm giác máu có chút nóng lên.

Anh đứng dậy ôm chặt hông của cô, đem cô đặt xuống giường. Cô vừa tắm rửa xong, mái tóc đen nhánh thả ở phía sau, đối lập với màu da trắng mịn màng của cô làm cho anh cảm thấy khí nóng sục sôi. Trên người cô

mang theo hương vị tươi mát, làm cho anh tình mê ý loạn.

Thanh âm anh mất tiếng: “Nói anh tốt vậy có nên thưởng cho anh cái gì hay không?”

Khương Dao cảm thấy có chút nguy hiểm, xấu hổ muốn đẩy anh ra, “Cố Mục Niên, không phải anh nói sẽ không làm sao? Anh không thể gạt người...”

“Là ai trêu chọc ai trước?”

Bàn tay của anh cách một lớp quần áo vuốt ve ở bên hông cô, sau một lúc lâu liền cho tay vào trong áo. Cả người Khương Dao run lên một cái, môi liền bị nụ hôn của anh ngậm lại.

Khương Dao phát giác, thật sự không thể để cho Cố Mục Niên có thể thừa cơ hội nhue vậy được. Đôi khi anh rất nghe lời của Khương Dao, nhưng có lúc lại không tha cho sự cự tuyệt của cô.

Đến cùng vẫn là sợ cô không tiếp nhận được, cho nên anh vẫn khống chế bản thân không được tiến thêm một bước nữa. Cuối cùng, anh ở trên cổ cô làm vài dấu dâu tây rồi mới buông tha cho cô.

Khương Dao đổi, “Anh là tên lừa đảo, em không tin anh nữa...”

“Thôi mà, đừng nóng giận, lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy.”

Quý mới tin anh!

Cuối cùng anh đứng dậy đi tắm rửa, còn Khương Dao nằm lỳ ở trên giường, vừa đúng lúc Hác Bội Bội gọi điện thoại cho cô.

Khương Dao vừa mới nhắc máy liền nghe thấy giọng nói đầy ý cười của Bội Bội: “Thế nào, mấy ngày nay hưởng thụ tình yêu hưởng phấn với Cố Mục Niên có vui không?” Xác định mối quan hệ với Cố Mục Niên được hai ngày thì cô đã đem chuyện này nói cho Hác Bội Bội nghe.

“Ai nha không đúng, có phải tới đã quấy rầy hai người rồi không?”

“Nói cái gì đó!” Khương Dao nhớ tới chuyện vừa rồi, mặt lại đỏ lên.

“Hahaha không làm khó cậu, xem ra cậu rất hạnh phúc a, rốt cuộc thì cậu cũng đã thoát kiếp độc thân, còn tớ thì vẫn cô gia quả nhân đây.”

“Trường học của cậu không có soái ca sao?”

“Không có đâu, tớ thật đáng thương mà, ngày nào cũng gặp những gương mặt rất đổi bình thường.”

“Khi nào rảnh thì tớ và Cố Mục Niên sẽ đi đến trường học của cậu xem một chút ha?” Bọn họ cũng đã có ý định này từ những mà do có chuyện

nên trì hoãn.

“Được a, thứ bảy này trường học của tổ chức một tiết nghệ thuật, cậu có thể tới a.”

“Ok.”

Hác Bội Bội cười nói: “Cố Mục Niên đối xử với cậu có tốt không?”

“Rất tốt... Tổ rất thích.”

“Aaaa, xem giọng điệu này.... Aida, tổ cảm thấy đáng lẽ hai người nên sớm ở một chỗ, sao lại để trễ nãi nhiều năm như vậy chứ, thật đáng tiếc.”

Khương Dao cười cười, “Chuyện tình cảm làm sao có thể muốn nhanh là nhanh được chứ. Lúc trước không ở cùng nhau thì là do duyên phận chưa tới a.” Hơn nữa, dạo gần đây cô mới nhận ra tình cảm của mình đối với anh, nên chuyện tình cảm này mới phát triển a. Bây giờ, duyên phận đã tới nên cô sẽ quý trọng nó.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Cố Mục Niên liền tắm rửa xong, anh đi ra thì cô cũng cúp điện thoại. Anh ra khỏi phòng, Khương Dao cho rằng anh đi ra khách phòng ngủ. Ai ngờ anh đi ra đem cửa khóa kỹ, liền trở lại phòng ngủ, tự nhiên mà nằm xuống ở bên cạnh cô.

“Anh ngủ ở đây sao?” Cô hỏi.

“Không thì sao, em muốn đuổi anh đi khách phòng sao?”

“Không không không...”

Anh tự nhiên đem cô kéo lại phía mình, ôm cô vào lòng: “Ngủ đi, anh cam đoan sẽ không làm gì em đâu.”

Thế nhưng cô lại có cảm giác bị anh ôm cũng rất nguy hiểm nha...

Nhưng mà lần này, anh thật sự không có thất lễ, hai người ôm nhau ngủ rất bình yên.

Hôm nay thứ bảy. Sáng sớm, lúc Cố Mục Niên tỉnh dậy thì Khương Dao còn đang ngủ. Anh rón rén dậy để không đánh thức cô. Anh đánh răng rửa mặt xong, liền đi làm bữa sáng cho hai người.

Lúc anh đang nấu yến mạch, liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Anh buồn bực, ai mà mới sớm lại tới đây, mở cửa thì thấy người đó là Tuyết Mạt.

“Mục Niên, buổi sáng tốt lành a.” Tuyết Mạt lắc lắc bữa sáng trong tay, cười đến sáng lạng.

“Buổi sáng tốt lành, mẹ.” Anh nghiêng người cho bà đi vào, trong lòng

có đôi chút nhỏ buồn bực, đột nhiên mẹ lại đến đây làm chi?

Tuyết Mạt đi tới, đem bữa sáng đặt ở trên bàn cơm, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng ở lò vi sóng: “U, con tự mình nấu bữa sáng sao?!”

Bà không có nhìn lầm chứ, đứa con này của bà là người rất lười ăn điểm tâm thế nhưng hôm nay lại tự mình nấu bữa sáng?!

Cố Mục Niên quả thật rất không quan tâm đến việc ăn bữa sáng, nếu không phải là do Khương Dao chuyển đến cách vách, thì bữa sáng anh đều là tùy thích đối phó.

“... Có gì sao hả mẹ?” Cố Mục Niên lần nữa đi đến bếp, quấy thức ăn trong nồi.

Tuyết Mạt cười cười, “Không, ngược lại thì mẹ yên tâm rất nhiều.” Ánh mắt bà dán ở lưng Cố Mục Niên, sau một lúc lâu liền mở miệng: “Mục Niên, mẹ cứ có cảm thấy trên người con rốt cuộc có mang theo mùi vị người đàn ông của gia đình à.”

“...”

“Mẹ nói nghiêm túc a... Chỗ yếm mạch có phải đã nấu nhiều quá rồi không, một người làm gì uống nhiều như vậy?”

“Còn có Khương Dao.”

Tuyết Mạt sững sốt, sau đó mới phản ứng kịp, kích động lôi ống tay áo Cố Mục Niên, hỏi: “Buổi tối hôm đó, con nói lúc nào trở về sẽ cho mẹ nghe, vậy con mau nói cho mẹ biết, có phải con và Dao Dao đang yêu đương không?!”

Cố Mục Niên ngập ngừng một chút, đang muốn nói cho bà biết thì không ngờ cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Khương Dao đi ra. Cô vừa đi, tay dụi dụi mắt, miệng nói lầm bầm: “Cố Mục Niên...”

Sáng nay, lúc Khương Dao tỉnh lại, cô đã không thấy Cố Mục Niên ở bên cạnh, liền mơ mơ màng màng bò xuống giường mở cửa, muốn đi ra ngoài tìm anh, nói anh qua chung cư giúp cô lấy cái áo khoác, tối qua cô quên đã lấy rồi.

Tuyết Mạt thấy một màn như vậy, cả người đều ngốc.

Cố Mục Niên nhìn thấy phản ứng của Tuyết Mạt như vậy, bên tai liền có chút mạo hồng. Nhưng mà anh vẫn đi đến trước mặt Khương Dao, che ánh sáng chiếu vào mặt cô, ôm lấy cô, sờ đầu hỏi “Tỉnh ngủ chưa?”

“Ân...” Cô mở mắt ra, đang muốn ôm lấy Cố Mục Niên, ai ngờ vừa

ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tuyết Mạt đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt giật mình nhìn hai người bọn họ.

Khương Dao giật mình một cái, sợ tới mức lập tức tỉnh ngủ. Cô nhanh chóng từ trong ngực Cố Mục Niên bước ra, cả người bối rối, ” Dì Cố...” Tuyết Mạt nhin không được liền cười lên, nói: “Dao Dao a... Con thật là đáng yêu...”

Khương Dao bấn loạn, nghĩ thầm: Cố di a, người cũng quá dọa người QAQ...

Nhìn Khương Dao mặt đỏ tai hồng, Cố Mục Niên đem cô ôm vào trong ngực, “Mẹ đừng đùa Dao Dao làm em ấy xấu hổ rồi.”

“Ha ha được, mẹ không cười nữa.”

Khương Dao bụm mặt, nói muốn đi rửa mặt, nói xong cô liền chạy vào phòng.

“Mục Niên, mẹ không nghĩ đến tốc độ của con lại nhanh đến như vậy a, nếu so với tốc độ này của con, có phải là cái bà già này sắp có thể ôm lên cháu rồi không.”

“...”

“Khi nào thì còn cùng với Dao Dao xác lập quan hệ vậy? Chuyện vậy mà không nói cho mẹ một tiếng, đứa nhỏ này!”

Cố Mục Niên thở dài một hơi, giọng điệu bất đắc dĩ: “Chúng con mới ở cùng một chỗ vài ngày.”

Tuyết Mạt giơ ngón tay cái với Cố Mục Niên, “Tốc độ rất nhanh.”

“Mẹ...mẹ suy nghĩ nhiều rồi, chỉ có tối qua Dao Dao mới ngủ ở đây thấy mà thôi.”

Tuyết Mạt vỗ vỗ bờ vai của anh: “Mặc kệ thế nào thì mẹ cũng đều cao hứng. Mẹ đã sớm biết con thích Dao Dao, cuối cùng con cũng không phụ hi vọng của mẹ.”

Cố Mục Niên nở nụ cười, “Làm sao mẹ biết?”

“Con thật sự cho rằng mẹ nhìn không ra a, Dao Dao gốc còn chưa tính, mẹ mà con cũng cho là gốc lun hay sao.”

Một lát sau, Khương Dao đi ra, liền nhìn thấy Cố Mục Niên và Tuyết Mạt đang tại nói chuyện phiếm. Bọn họ bảo cô lại bàn ăn điểm tâm.

Cố Mục Niên nhường chỗ cho cô ngồi bên cạnh anh, đưa cho nàng bánh mì nướng, “Ăn đi.”

Cô gật gật đầu, bắt đầu ăn, bàn tay ở dưới bàn bị anh nắm lấy. Cô mím môi cười, cũng không phản kháng.

Tuyết Mạt nói với Khương Dao: “Dao Dao, bây giờ con và Mục Niên ở chung một chỗ, nó mà bắt nạt con thì con hãy về nói dì Cố, dì sẽ xử lí nó cho con. Cái đứa nhỏ này của dì cái gì nó cũng biết nhưng chuyện yêu đương thì nó chẳng biết gì cả.”

Khương Dao cười gật gật đầu, “Nhưng mà bây giờ Mục Niên đối xử với con rất tốt.” Tuy nói là anh không hiểu chuyện yêu đương, nhưng anh biết yêu thương cô, biết toàn tâm toàn ý đối với cô.

Tuyết Mạt cảm khái nở nụ cười, “Nhìn hai người các con ở cùng một chỗ, thật tốt.”

Ba người đều nở nụ cười.

Chạng vạng, Khương Dao cùng Cố Mục Niên ra cửa, hôm nay là ngày bọn họ hẹn sẽ cùng Vu Thần ăn cơm.

Hẹn ở một cái quán cao cấp mà bọn họ thường hay tụ họp. Đến nơi, Cố Mục Niên nắm tay Khương Dao đi vào.

“Cố Mục Niên, hôm nay có ai a?” Khương Dao hỏi.

Anh nhìn ra cô có chút khẩn trương, liền vỗ vỗ lòng bàn tay cô, trấn an nói: “Hôm nay có Vu Thần, lão Thạch còn có Lãnh Thần. Ba người này chắc hẳn là khi nhỏ em đều gặp qua, không có chuyện gì.”

Vu Thần thì cô hay tiếp xúc, còn lão Thạch và Lãnh Thần thì cô cũng có một chút ấn tượng, cô liền dần dần yên tâm.

Đến cửa phòng bao, phục vụ mở cửa, hai người vừa đi vào, bên trong ba người đàn ông thanh âm to, gọi: “Cố ca, tẩu tử đến a!”

Bọn họ tranh nhau đi về phía hai người, nói đùa muốn cùng Khương Dao bắt tay, Cố Mục Niên liền giương ánh mắt liên giết nhìn bọn họ, làm cho bọn họ dám vươn tay ra.

“Lão huynh, cậu cũng quá nhỏ nhen đi! Bắt tay thôi mà cũng không cho.”

Cố Mục Niên ôm bả vai Khương Dao, nói với giọng chủ quyền: “Bạn gái của tôi, chạm một chút cũng không được.”

Khương Dao nghe vậy liền đỏ mặt, cô cùng ba người bọn họ chào hỏi: “Vu Thần Ca, Thạch ca, Lãnh Thần ca.”

Lãnh Thần bạn học thời trung học của Cố Mục Niên, hai người thường xuyên chơi bóng rổ cùng nhau, cho nên đương nhiên anh ấy biết Khương Dao.

“Không nghĩ đến, cái tiểu muội muội thường xuyên đợi cậu chơi bóng rổ rồi về nhà. Ấy vậy mà bây giờ lại biến thành bạn gái của cậu a. Không đúng a, nhưng mà tôi nhớ lúc trước cậu từng nói là, người cậu chán ghét nhất là Khương Dao, mỗi ngày em ấy đều cùng cậu đối nghịch, đều bị em ấy kiểm soát báo với gia đình nhưng sao bây giờ lại yêu a!” Lãnh thần cố ý “Châm ngòi ly gián”.

Khương Dao biết bọn họ muốn trêu chọc Cố Mục Niên. Nhưng mà cô vẫn cố ý trừng mắt nhìn Cố Mục Niên một chút, nói: ” Anh giải thích đi?”

Cố Mục Niên cười, mày dài khơi mào, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Ở bên em, cho dù có như thế nào thì anh cũng nguyện ý.”

-----oOo-----

Chương 42: - Rất thích

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Aaa, hai người đừng show ân ái có được không?.” Vu Thần làm vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Có phải là các ông không có bạn gái nên ghen tị không.” Cố Mục Niên bình nhiên đáp.

“Mẹ nó, ông cú đi!”

Khương Dao đỏ mặt, cô bị Cố Mục Niên nắm tay ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, Vu Thần vụng trộm nhắn tin cho anh: “Lão huynh, có phải ông nên cảm tạ tôi không, nếu không phải tôi đem phòng ở cho Khương Dao thuê thì ông mới có thể theo đuổi tẩu tử* sao? Ông phải cảm tạ tôi thật tốt, a!!!”

(tẩu tử: chị dâu, mặc dù edit nhưng mình thích dùng tẩu tử hơn, mấy bạn nào không thích thì thông cảm cho sở thích của mình nha~)

Mắt Cố Mục Niên nhú lại, nhắn tin lại: “... Ông không biết xấu hổ sao?”

“Dựa vào đâu mà ông mắng tôi không biết xấu hổ, ngày mai tôi liền đem phòng ở lấy về! Thời gian ông và Khương Dao hàng xóm liền triệt để kết thúc!”

Khóe môi Cố Mục Niên có hơi nhếch lên, mang theo một tia giảo hoạt cùng nghiền ngẫm.

Di động Vu Thần rung lên, anh liền nhận được tin nhắn của Cố Mục Niên: “Tôi rất hoan nghênh, tôi rất thích ý kiến đó.”

Vu Thần: “???”

Cố Mục Niên này, đây là cái gì bàn tính cái gì?

Lạc Thần hỏi Cố Mục Niên: “Cố ca, ông dạy chúng tôi cách theo đuổi nữ nhân như thế nào đi a! Ông thì đã nói chuyện yêu đương rồi còn chúng tôi ngay cả bóng người cũng không thấy đâu!”

“A, lời này ông hẳn là nên hỏi tẩu tử, Cố ca là có điểm nào mà em ấy lại thích, đúng không Khương Dao?” Lão Thạch nói.

Hai má Khương Dao từ từ ửng lên màu hồng phấn, lão Thạch nói xong, cô cũng có cảm giác tay của cô bị Cố Mục Niên cầm rất chặt. Anh nhìn về phía Khương Dao, giống như cũng rất chờ mong câu trả lời của cô. Cô chớp mắt, chậm rãi mở miệng: “Àn... Điểm nào của anh ấy em cũng thích hết.” Trong lúc nhất thời, hỏi như vậy làm cô không biết phải trả lời ra sao, ngay cả cô cũng không biết rõ cô thích anh ở điểm nào nhất, vậy thì chắc hẳn là thích hết rồi.

Ba người đàn ông ở đối diện khi nghe xong liền muốn lật bàn a, “Hôm nay chúng tổ chức cái bữa ăn này làm chi!! Ở trước mặt cậu độc thân mà cho ăn thức ăn cho chó là một hành động rất đáng xấu hổ a!”

Mắt của Cố Mục Niên sáng lên, cười nhạt sờ đầu Khương Dao, anh rất hài lòng với câu trả lời này.

Vẻ mặt đặc ý của anh nhìn ba người đối diện: ” Ai bảo các ông hỏi làm gì? Ăn thức ăn cho chó là đáng.”

“Hmmm!!!”

Ăn xong bữa cơm này, Khương Dao phát hiện ra Cố Mục Niên là người rất thích —— show ân ái...

Lúc ra về, đến bãi đỗ xe, Khương Dao liền “Giáo dục” anh: “Cố Mục Niên, anh có thể bớt chút được không?.”

Anh dỗi mà liếc cô: “Anh làm sao.”

Nhìn bộ dáng dỗi hờn của anh, cô buồn cười mà nói: “Mặc dù chúng ta đang quen nhau, nhưng mà ở trước mặt người ngoài, thì vẫn nên... ý tứ một chút, biết không?”

Cố Mục Niên tỏ vẻ không hiểu ý cô, bất mãn nói: “Ở cùng với anh, em cảm thấy rất mất mặt sao?”

Khương Dao: “??? Không có!”

” Thế thì tại sao làm vậy lại không được.”

“...”

Khương Dao thầm oán, cô chưa từng nghĩ đến lúc Cố Mục Niên nói chuyện yêu đương lại thành ra như vậy.

Cố Mục Niên thấy cô không nói lời nào, nên anh cũng không hề nói cái gì.

Lúc trở về tiểu Khu đã là hơn chín giờ. Đến trước cửa nhà, Khương Dao xoay người đối diện với Cố Mục Niên ngọt ngào nói: “Ôm một cái.”

Cô dang hai tay ra, liền bị anh gắt gao ôm lấy.

Anh sờ đầu của cô, thanh âm rầu rĩ: “Anh nghĩ em đang không vui.”

“A? Tại sao em lại không vui.”

“Dao Dao, anh chưa từng cố ý muốn khoe tình cảm của chúng ta với người khác, tất cả các phản ứng ấy đều xuất phát từ nội tâm. Anh rất thích em, anh muốn đối xử tốt với em, anh muốn cho toàn thế giới đều biết rằng anh vô cùng thích em.” Anh rất thích cô nên nếu bây giờ bắt anh ý tứ thì anh làm không được.

Khương Dao bưng tỉnh, nói anh ý tứ một chút, tại vì anh làm thế trước người khác cô rất ngại, nhưng cô lại không nghĩ đến nói với anh như thế sẽ làm anh buồn. Lòng cô trở nên rối tinh rối mù, “Em cũng rất thích anh, cho nên em chỉ là nói đùa, anh lại cho là thật.”

Cô nhìn về phía anh, nở nụ cười ngọt. Rồi sau đó, cô nhón chân lên, chủ động hôn lên môi anh.

Cố Mục Niên lập tức đảo khách thành chủ, đem cô áp vào cửa.

Cô bị anh hôn đến tay chân như nhũn ra, thân thể bám lấy anh làm điểm tựa, đứng không vững.

Môi anh dờn đến cổ cô, Khương Dao ưm một tiếng, đỏ mặt đẩy anh ra:

“Đang ở trước cửa nhà...”

“Đi thôi, đi vào nhà anh.”

Cô giận dữ: “Không đi” Đêm nay cô sẽ không bước vào nhà anh đâu!

“Dao Dao...”

Cô nhanh chóng mở cửa nhà cô ra. Cô hôn lên má anh một cái, cười ngọt: “Em trở về ngủ trước đây, ngủ ngon ~”

Sau đó cô lại ra vẻ hung hăng, bổ sung thêm một câu: “Không cho anh đi theo vào, bằng không ngày mai đừng gặp em!”

Cô nói như vậy, anh nào có biện pháp làm trái lại. Sao đêm nay cô lại quyết đoán quá vậy, trực tiếp đem anh nhốt ở ngoài cửa.

Anh bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm. Cái tiểu yêu tinh này, chủ động trêu chọc anh xong rồi lại chạy mất.

Anh về nhà, mở cửa, kéo caravat, cả người khô nóng bước vào phòng tắm.

Trong chốc lát, tiếng thờ đốc nặng nề dần dần trở nên chậm rãi bình ổn, Cố Mục Niên bọc một cái khăn tắm bên hông, đi ra.

Anh cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Vu Thần.

Còn Khương Dao, cô về nhà tắm rửa một cái, sau đó leo lên giường nằm. Cô nhớ lại đêm nay trước khi ra về, Vu Thần lặng lẽ nói với cô:

“Khương Dao, Mục Niên thật sự rất thích em, anh chưa từng thấy cậu ấy đối tốt với người con gái nào ngoài em, tình cảm của cậu ấy chỉ dành cho em.”

Một lời nói nhẹ nhàng của Vu Thần nhưng lại làm cho Khương Dao yêu hơn, trân trọng thời khắc ở cùng với Cố Mục Niên hơn. Cô nhớ lại này mọi chuyện từng xảy ra, mới cảm thấy hối hận vì không nhận ra tình cảm của anh sớm hơn.

Cô đăng bài lên weibo: Chỉ cần anh ấy nở nụ cười với tôi, cả thế giới tôi như sáng rực lên.

Phía dưới có thêm một bức ảnh, là bức ảnh chụp bóng của hai người cùng với chữ Cố mà cô tự viết. Cô không muốn post ảnh trực tiếp của anh nên liền post ảnh này.

Năm phút đồng hồ sau, có rất nhiều bạn bè bình luận hỏi có phải cô đang yêu đương không, cô cũng hào phóng mà thừa nhận.

Sau đó Cố Mục Niên cũng gọi điện thoại cho cô, “Dao Dao, anh nhìn thấy em đăng ảnh.”

Cô có thể cảm giác được anh đang kiềm chế sự vui vẻ, cố ý đùa anh:

“Như thế nào, em không được đăng sao?”

Anh nở nụ cười, “Dao Dao, anh rất vui vẻ.”

Anh bình luận vào vài của cô là —— “Với anh mà nói, mỗi ngày em ở bên cạnh anh thì ngày qua ngày đều hạnh phúc.”

Thứ hai đi làm, Khương Dao bị Cố Mục Niên gọi vào phòng làm việc.

Anh đưa cho cô một bản thông báo, nói: “Giữa tháng mười, có cuộc thi thiết kế đá quý trên toàn quốc, em có muốn tham gia không?”

Cuộc thi thiết kế đá quý diễn ra hai năm một lần, độ nổi tiếng của cuộc thi này rất lớn, nếu như có thể mang được giải thưởng về, thì xem như một đó là một vinh dự rất lớn. Hơn nữa, tác phẩm của người thiết kế đó có thể được danh nhân hay công ty đá quý nổi tiếng mua lại với mức giá rất xa xỉ.

Ở nước ngoài Khương Dao đã tham gia rất nhiều cuộc thi đấu, nhưng

cuộc thi trong nước thì đây là lần đầu tiên.

Anh nhìn thấy sự băn khoăn hiện rõ trên mặt cô, anh liền trấn an cô: “Đừng lo lắng, coi như là thi thử để lấy kinh nghiệm. Hơn nữa, khoảng thời gian này chuyện của công ty không nhiều, cho nên cô sẽ có đủ thời gian chuẩn bị.”

Khương Dao ngẫm lại, gật gật đầu, “Được, em sẽ thử xem sao.”

Ra khỏi văn phòng, cô đem giấy thông báo để lên bàn, đi ngang qua Băng Thanh, cô ấy liền nhìn thấy: “Khương Dao, em cũng muốn tham gia cuộc thi thiết kế?”

“Vâng...”

Băng Thanh vỗ vai cô, “Thật tốt, tuy rằng khó khăn, nhưng là đi khiêu chiến một chút, sẽ giúp năng lực tăng lên rất nhiều.” Hơn nữa đã có rất nhiều nhà thiết kế qua trận thi đấu này mà trở nên thành danh chỉ sau một đêm, nếu như Khương Dao chiến thắng thì tiền đồ sẽ rất rộng mở. ” Thanh tử, chị có tham gia không?”

“Chị không tham gia, tuổi tác của chị cũng đã có hạn. Cho nên chỉ trông cậy vào những người trẻ tuổi như em, ở công ty chúng ta cũng có vài người đăng kí tham gia.”

“Thật vậy sao.”

“Cho nên em phải cố gắng lên, chị tin em có thể làm được.”

Khương Dao gật đầu.

Đái Linh ở bên cạnh, cũng mơ hồ nghe được bọn họ đang nói chuyện gì. Cô ta tỏ ý miệt thị, ở trong lòng than thở: Khương Dao mà cũng bày đặt tham gia thi đấu? Khương Dao cho rằng ở bên ngoài còn có Cố Mục Niên che chở cho cô ta (KD) sao? Đái Linh cũng đã tham một lần rồi, một đồng thưởng, là lúc ấy ở Chí Sinh cô ta là người lợi hại. Nên bây giờ cô ta cũng có cảm giác thành tích của mình năm nay sẽ tốt hơn.

—

Cuộc thi thiết kế lần này, chia làm hai đợt, vòng thứ nhất là cho ban giám khảo cuộc thi một bản thảo thiết kế, bước đầu sàng chọn sẽ loại nửa số người tham gia. Vòng thứ hai bên ban giám khảo sẽ cho một chủ đề, để nhà thiết kế làm ra một bản thảo phù hợp với chủ đề đó, rồi đưa lên bình chọn và đánh giá của nhà thiết kế gạo cội có kinh nghiệm lâu năm và thực lực xuất sắc xem xét, tổng hợp hai cách đánh giá trên rồi đưa ra kết

quả.

Đến tối, Khương Dao liền lôi kéo Cố Mục Niên chọn tác phẩm giúp cô. Cô đem năm bản thảo của mình bày lên bàn, hỏi anh: "Chính là những bản thảo này, Cố Mục Niên anh giúp em xem thử cái nào được nhất."

Anh tinh tế nhìn qua một lần, chọn ra hai bản thảo, rồi đưa cô để cô chọn bức nào được nhất.

"Vì sao a?"

"Vì anh thấy ban giám khảo đợt này có lẽ sẽ ưa chuộng thiết kế theo phong cách này."

Khương Dao cười cười, "Anh vì em mà đi nghiên cứu đến vậy sao."

"Àn, còn có tài liệu dự đoán chất liệu để thiết kế, anh để trên bàn máy tính, ngày mai anh sẽ đưa cho em."

Cô bổ nhào vào lòng anh, ánh mắt mị mị, "Có bạn trai như anh thật tốt,."

Anh cười lớn, nói: "Biết vậy thì trả công cho anh đi."

Hai người đang liếc mắt đưa tình thì chuông điện thoại của Khương Dao reo lên, người gọi tới là Vu Thần.

Rất kỳ quái a? Tại sao anh ấy lại gọi điện thoại cho cô

Cô nhận điện thoại, "Alo, Vu Thần ca?"

"Alo, tẩu tử, anh là Vu Thần."

"Vâng? Anh tìm Cố Mục Niên sao?"

"Không không không, anh tìm em... Chính là, để nói chuyện... Anh không thể đem phòng ở cho em thuê được nữa."

Khương Dao hoảng lên: "A a a a?!"

"Tẩu tử em nghe anh giải thích đã, chính là vậy, phòng đó anh muốn lấy về để anh ở, em có thể thông cảm cho anh không...?"

Khương Dao nhìn về phía Cố Mục Niên, anh liền cầm lấy điện thoại.

Cố Mục Niên cùng Vu Thần hàn huyên trong chốc lát, cúp điện thoại.

Khương Dao vẻ mặt rối rắm: "Vu Thần, anh ấy nói sao?"

"Vu Thần nói phòng ở trước của nó có chút việc, tiền vi phạm hợp đồng nó sẽ trả lại cho em."

Lúc này cô không hề lo lắng về việc tiền bồi thường, chỉ là nếu như không có phòng này, thì cô sẽ ở đâu.

"Cố Mục Niên, làm sao được... Cái tiểu khu này hoặc là ở gần đây còn có chỗ nào cho thuê phòng ở không?"

Anh mím môi suy tư, sau một lúc lâu cho cô một đáp án: “Có a, phòng của anh này.”

“???”

“Em có thể chuyển qua đây ở cùng anh.”

Khương Dao trợn mắt há mồm.

Sau đó anh bắt đầu thuyết phục: “Anh cảm thấy đây là phương thức giải quyết tốt nhất Chúng ta là người yêu, nên em không cần cảm thấy ngượng ngùng, anh có thể ngủ ở phòng khách, hơn nữa phòng anh rất lớn, hoàn toàn có thể chứa thêm em.”

“Nhưng mà...” Chẳng lẽ cô lại không biết xấu hổ mà gây phiền toái cho anh.

“Dao Dao, em còn khách khí làm gì?” anh xoa xoa mặt cô.

Thoáng chốc Khương Dao liền bị anh thuyết phục. Cô gọi lại cho Vu Thần, nói cho anh ấy biết là cô không thành vấn đề, qua vài ngày liền có thể chuyển đi.

Cố Mục Niên nghe đối thoại của bọn họ, buông mi cười, di động anh liền có tin nhắn.

(Cố Mục Niên, ông nợ tôi một đại hồng bao, không cho quên mất!)——
Vu Thần.

Vu Thần cúp điện thoại, lắc đầu cười.

Vu Thần nhớ tới ngày đó ở trên bàn cơm, Cố Mục Niên nói “Hoan nghênh anh thu hồi chung cư”, lời nói này bây giờ anh càng nghĩ càng biết nguyên nhân.

Suy nghĩ của Cố Mục Niên đây là chấm dứt việc làm hàng xóm, bắt đầu đi vào ở chung!!!

-----oOo-----

Chương 43: - Bí kíp độc nhất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy ngày nay, Khương Dao đều bận rộn với việc chuyển nhà, buổi tối thứ tư, cô đem toàn bộ đồ đạc của mình chuyển đến nhà Cố Mục Niên. Cuối cùng bọn họ xác định là, Khương Dao ngủ ở phòng dành cho khách, Cố Mục Niên suy xét quần áo của cô rất nhiều cho nên lại đi mua thêm một cái tủ treo quần áo, phòng của anh cũng được bố trí lại theo phong cách của cô.

Lúc tối, Khương Dao ở trong phòng sửa sang lại quần áo, Cố Mục Niên ngồi bên cạnh đọc sách với cô.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: “Dao Dao, chúng ta nói chuyện một chút đi, chú Khương và dì Khương có biết chuyện của chúng ta không? Em có nói cho chú dì biết không?”

Cô ngần ngừ, biểu tình có chút rối rắm: “Còn chưa...”

Cố Mục Niên cười cười, “Không có việc gì, phỏng chừng mẹ anh đã sớm nói cho hai người biết rồi.”

“Nhưng là mẹ em chưa có gọi tâm sự với em lần nào, chắc mẹ anh chưa nói đâu.”

“Khả năng là mẹ em cũng rất yên tâm hoặc là cảm thấy hai người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương nên dì ấy cũng không muốn hỏi nhiều. Chắc là...”

Dì Khương rất yên tâm về anh.” Giang Hú quả thật rất thích Cố Mục Niên, lúc Khương Dao đi du học, Cố Mục Niên rất chiều cố Khương gia, coi Khương gia như nhà của mình, xem bố mẹ Khương Dao như ba mẹ của mình vậy.

Khương Dao mím môi cười, miệng lại nói anh “Vênh váo”. Vừa nói xong, tay liền bị anh giữ chặt lấy, bị anh kéo vào trong ngực.

Anh xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Nói lại lần nữa câu anh “Vênh váo” thử xem nào?”

“Cố Mục Niên, anh làm chi a, còn dám khi dễ em! Đừng tưởng rằng đây là nhà anh nên sẽ sợ anh nha.” Cô bày ra vẻ mặt không chịu thua.

Môi anh để sát vào bên tai cô, nói giọng khàn khàn: “Em cũng biết đây là nhà anh sao.” Tay anh chậm rãi vuốt lên hông của cô, bàn tay anh sờ qua chỗ nào thì chỗ ấy của cô như bị điện giật, tê rần.

Khương Dao lập tức liền sợ, “Được được là em sai, Cố Mục Niên...”

Anh hôn lên môi của cô, “Biết lỗi là tốt.”

Khương Dao như thế nào lại có cảm giác việc chuyển đến nhà anh kucs này chẳng khác nào là tự hiến thân đi vào hang cọp vậy.

Buổi tối Khương Dao tắm rửa xong trở về phòng, đến lượt anh đi tắm.

Anh tắm sạch sẽ xong muốn đi qua phòng của cô, nào ngờ rằng...

Khương Dao đã đem cửa khóa lại.

Anh gõ cửa, “Dao Dao.”

Bên trong thật lâu mới truyền ra thanh âm, Cố Mục Niên thiếu chút nữa cho rằng cô đã ngủ, “Gì vậy...”

“Em đã ngủ chưa?”

“Chuẩn... Chuẩn bị.”

Anh nói: “Mở cửa.”

Tính cảnh giác của Khương Dao lập tức đề cao, thanh âm run run hỏi:

“Anh, anh có chuyện gì không?”

“Ngoan, mở cửa trước đã.”

Khương Dao do dự, bò xuống giường, mở cửa, nhưng mà chỉ mở ra một khe hở nhỏ.

Cố Mục Niên nhíu mày: “Em làm sao vậy, sợ anh sao?”

“Không có nha.” Cô mở cửa ra.

Anh đem ly nước trong tay đưa qua, “Đêm nay ăn cá, anh sợ em sẽ khát nước, cho nên mang đến cho em”.

Hóa ra là như vậy.

Khương Dao đưa tay nhận lấy, cười cười.

Anh nhìn thấy bộ dáng ngu ngơ của cô, liền sờ sờ đầu cô, “Đi ngủ sớm một chút đi. Đừng để anh phát hiện em lại thức đêm vẽ bản thiết kế.”

“Được rồi, em lập tức đi ngay ngủ.”

Anh dang hai tay ra, đem cô ôm vào lòng, hôn lên đầu cô một cái, sau đó buông cô ra rồi rời đi.

Khương Dao đóng cửa lại, nhìn ly nước trong tay, lòng cô dần trở nên ấm áp. Lúc trước cô rất lo lắng về việc chuyển qua đây sau, nhưng Cố

Mục Niên không có hành vi nào “Quá phận” với cô, cho thấy rằng cô suy nghĩ nhiều, anh rất tôn trọng cô.

Còn bên Cố Mục Niên, anh về đến phòng thì nằm lên giường. Hay tay anh gối đầu, nhìn lên trần nhà, bên môi nhiễm lên ý cười.

Lạt mềm buộc chặt, lấy lười làm tiến, tiểu bạch thỏ nay đã yên tâm tiến vào hang sói.

Tuần này, Khương Dao, Cố Mục Niên và Hác Bội Bội hẹn nhau cùng đi nhất trung, đúng lúc nhất trung đang diễn ra văn nghệ, ở trường học nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Hôm nay, Cố Mục Niên và Khương Dao rất rảnh. Thời tiết nay đã tháng 10, thời tiết dần dần lạnh xuống, Khương Dao liền lên mạng mua một bộ đồ đôi đều là màu xanh thẫm, mặc vào rất đẹp.

Lúc đầu, cô còn nghĩ rằng Cố Mục Niên sẽ không thích mặc đồ tình nhân, nhưng mà lại không nghĩ đến anh lại mặc vào rất tự nhiên tâm tình lại còn rất tốt.

Hai người xuống xe, cô nói đùa, hỏi anh: “Cố Mục Niên, có phải anh cảm thấy bộ quần áo này rất đẹp không, ánh mắt của em rất tốt đúng không?”

Anh nhú mày, “Mắt nhìn của em quả thật không tệ.”

Cô hắc hắc cười, liền nghe thấy anh nói tiếp nửa câu sau: “Bằng không em lại chọn được người ưu tú như anh chứ.”

“...” Có phải quá tự luyện rồi hay không?!

“En không phải nói cái này đâu, em nói mắt thắm mỹ về việc mua quần áo.”

“Quần áo... Bình thường.”

“Vậy sao anh còn mặc a?”

Cố Mục Niên ôm chặt cô: ” Thứ nhất, đây là đồ của em mua, nên anh rất muốn mặc. Thứ hai, đây là đồ tình nhân, mặc bộ này vào, ai mà chẳng biết chúng ta là tình nhân?”

“... Cũng có khả năng là đồ cha con thì sao?.”

Sắc mặt anh nháy mắt đã trở nên băng lãnh, anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua chỗ cô, Khương Dao che miệng cười không ngừng, “Chỉ đùa một chút chỉ đùa một chút thôi.”

Hai người vào sân trường. Trường học bố trí rất đẹp, màu cờ tung bay, sắc màu rực rỡ. Khương Dao lấy điện thoại di động ra gọi cho Hác Bội Bội, biết cô ấy đang ở trên lớp, liền trực tiếp đi tìm Bội Bội.

Vốn thứ bảy là không có lên lớp, nhưng là bởi vì lúc trước bão đến, nghỉ rất nhiều buổi, cho nên cuối tuần này trường học liền yêu cầu học bù.

Hác Bội Bội dạy là lớp mười một, sáng nay cô ấy có hai tiết dạy.

Hai người đi lên cầu thang quen thuộc, rất nhanh đã tìm được dãy phòng học của lớp mười một. Đúng lúc bây giờ là giờ ra chơi, hành lang có rất nhiều người. Khương Dao và Cố Mục Niên thu hút rất nhiều ánh mắt, ai ai cũng đều nhìn ra hai người là người yêu, nhưng họ nhìn đi nhìn lại nên nhận ra bọn họ không phải là người xua nhất trung. Nhưng ấn tượng đầu tiên của mọi người về hai người họ đó chính là trai tài gái sắc.

Hai người đứng ở hành lang, Khương Dao chỉ chỉ vào trong phòng học:

“Trước kia em học ở lớp 11/5, em nhớ là anh học ở lớp 11/9.”

“Ừm.”

“Dao Dao!” Khương Dao vừa nghe thanh âm cũng biết là Hác Bội Bội đang gọi mình. Cô quay đầu, liền nhìn thấy Hác Bội Bội ôm một quyển sách đang đi về phía cô.

Hác Bội Bội đi đến trước mặt bọn họ, nhìn bọn họ một lượt rồi cất tiếng nói, “Hihi, bây giờ tớ chúng mừng hai người thì có gọi là quá trễ không ta?”

Khương Dao giữ chặt tay cô ấy, cười nói: “Cô giáo Hác, cậu chuẩn bị có tiết sao?”

“Hmm, đừng nói sang chuyện khác. Cố ca, chúc phúc hai người a, Dao Dao rất ngu ngốc, nên anh đừng có bắt nạt cậu ấy.”

Cố Mục Niên từ đầu đến cuối nắm tay cô, nghe Bội Bội nói vậy, liền đáp: “Sẽ không.”

Khương Dao nhìn anh, nở nụ cười.

“Được, bây giờ mình có tiết, hai người tính làm gì?”- Bội Bội nói

“Có thể vào ngồi ở hàng sau nghe giảng bài không? Tớ còn chưa nghe cậu giảng bài đâu.” Khương Dao nói.

“Được, chỉ nghe một chút thôi nha.”

Khương Dao và Cố Mục Niên chọn tổ thứ nhất và ngồi ở vị trí cuối cùng, cô nhìn phòng học quen thuộc, hỏi người bên cạnh: “Cố Mục

Niên, lúc anh đi học đều ngồi ở bàn cuối cùng sao?”

” Đa số là vậy. Bởi vì ngồi ở hàng cuối cùng rất thuận tiện để à việc riêng.”

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, “Hừ, không chú tâm học tập.”

Chuông vào lớp vang dội, học sinh liền lục tục tiến vào lớp. Hác Bội Bội đi đến trước bục giảng, bắt đầu lên lớp.

Khương Dao nhìn quanh lớp một lần, nhìn thấy có một nữ sinh ngồi ở toor thứ hai. Cô ấy mặc đồng phục học sinh, tóc dài đen nhánh, làn da trắng như tuyết. Trong tay cô ấy lại viết gì đó, ngẫu nhiên cong môi cười, mắt đào hoa đảo qua đảo lại, đẹp vô cùng.

Cô bé này rất xinh đẹp a, trong lòng Khương Dao nghĩ. Lúc cô bé ấy không cười nhìn qua rất ngoan ngoãn, nhưng đến lúc cười lên lại có chút giống một tiểu hồ ly, mang theo điểm giao hoạt.

Khương Dao bắt đầu yên lặng quan sát cô nữ sinh này. Chỉ thấy trên giấy viết của cô gái ấy viết viết cái gì, sau khi viết xong, đem giấy gấp lên, thoáng nghiêng người đưa cho sau bàn.

Khương Dao lúc này mới chú ý tới nam sinh ngồi ở bàn sau. Nhìn qua cậu đó có đang người cao gầy, làn da hơi trắng, sắc mặt đẹp đẽ, mang theo một dáng vẻ thư sinh.

Nam sinh nhìn thấy cô gái nhỏ ấy ném tờ giấy ấy lên bàn cậu, chỉ là mí mắt xốc một chút, sau đó không có hành động gì. Khương Dao còn tưởng rằng cậu ta sẽ ngó lơ, mặc kệ không xem tờ giấy đó, nhưng mà sau một lúc lâu cậu ta lại để bút xuống, chậm rãi mở tờ giấy ra.

Cậu ta nhìn vài giây... Liền đem tờ giấy để lại chỗ cũ, biểu tình trên mặt khẽ biến đổi, sau đó vẫn lạnh lùng như cũ. Sau đó, cô gái nhỏ liền bắt đầu quay người về phía cậu ta, thấp giọng nói với cậu ta chuyện gì đó, trên mặt mang theo chút khẩn cầu, tròng mắt của cô gái nhỏ quay tít.

Khương Dao đang nhìn trò hay, liền nghe thấy Hác Bội Bội ở trên bục giảng gõ gõ bảng đen, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng giọng điệu lại rất ôn nhu: “Cam Niệm, em lại đang nói chuyện... Em đứng lên trả lời đề bài này đi.”

Tên của nữ sinh kia là Cam Niệm. Cô gái nhỏ lúng túng xoay người lại, nhìn đề mục ở phía trên bảng đen với vẻ mặt thống khổ, rồi rầm đang chuẩn bị đứng lên, nhưng nam sinh ở phía sau đã sớm hơn cô gái ấy một

bước, cậu ta liền đứng lên.

“Cô giáo, mới vừa rồi là em gọi bạn ấy.” Cậu ta vừa nói xong, cô gái nhỏ liền nhanh chóng nhìn về phía cậu ấy, đáy mắt mang theo kinh ngạc. Mà cậu con trai vẫn bình tĩnh như trước.

“VẬY ĐƯỢC RỒI... HỨA HOÀI THÂM EM TRẢ LỜI CÂU HỎI NÀY ĐI.”

Khương Dao che miệng nở nụ cười, nói với Cố Mục Niên: “Em có cảm giác 2 bạn học sinh là đôi tình nhân a.”

Cố Mục Niên gõ trán của cô, “Loạn tưởng cái gì.”

“Hắc hắc....”

Qua nửa tiết học, hai người liền đi ra, tính đi thăm lại thầy giáo chủ nhiệm của Cố Mục Niên. Chủ nhiệm lớp của anh trước kia là thầy giáo dạy vật lí, là một người đàn ông trung niên với chiếc đầu hói

Chủ nhiệm lớp nhìn thấy Cố Mục Niên, vẻ mặt kinh ngạc: “Mục Niên sao em lại đến đây?!”

“Hôm nay vừa vận em rảnh, liền mang theo bạn gái cùng nhau về trường học.”

“Ai nha Mục Niên, đã rất lâu rồi thầy không gặp em.”

Hai người trò chuyện một lúc lâu, chủ nhiệm lớp liền nói đợi lát nữa muốn mời anh đi đến lớp học chia sẻ kinh nghiệm cho các đàn em khóa dưới.

Cố Mục Niên vốn là cự tuyệt, nhưng mà chủ nhiệm lớp cường liệt yêu cầu, nên anh cũng không nỡ cự tuyệt.

Tiết thứ tư, Khương Dao đi vào lớp, ngồi ở hàng sau. Cô vừa đi vào lớp, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Chủ nhiệm lớp nói: “Mọi người im lặng một chút a, hôm nay có một học trưởng trở về trường thăm thầy. Lúc trước cậu ấy đã thi đỗ được đại học XX, sau này còn ở nước Mỹ du học hai năm ở ngành nghiên cứu sinh.

Hiện tại thầy liền thỉnh cậu ấy vào chia sẻ một chút kinh nghiệm cho các em.”

Cố Mục Niên vừa đi vào, liền nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Có rất nhiều nữ sinh ở đây nói “Thật soái a”. Khương Dao cũng lập tức lấy điện thoại di động ra chụp cho anh vài tấm.

Anh mở miệng: ” Chào các em, tôi là Cố Mục Niên. Hôm nay nhận được lời mời của thầy đến đây cùng mọi người trao đổi một chút kinh nghiệm

học tập.”

Chủ nhiệm lớp bổ sung thêm: “Mục Niên năm lớp 11 thành học tập rất là kém cỏi, nhưng mà sau này cố gắng một chút liền đột nhiên tăng mạnh, nên thầy mời một tấm gương sáng giá đến đây để cho mọi người nhìn thấy tầm quan trọng của sự cố gắng a!”

Lúc này phía dưới có một nam sinh hô ta: “Cố học trưởng, chúng em càng muốn nghe anh chia sẻ làm thế nào để theo đuổi được bạn gái đẹp như vậy a!”

“Oa nga!!”

Rất nhiều người xoay người lại nhìn Khương Dao, mặt cô lập tức đỏ lên. Cố Mục Niên buông mi cười, sau đó nhìn về phía cô, giọng nói đầy lưu luyến: “Đây là bí kíp độc nhất, không thể chia sẻ.”

Các tính yêu nhỏ của Linh năm mới an lành, mong những điều tốt đẹp sẽ chào đón mọi người trong năm Canh Tý này nhé *moaz moaz*

[2 5 0 1 2 0 2 0]

-----oOo-----

Chương 44: - Tư cách bạn trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên buông lời nói sủng nịnh xuống, mọi người trong phòng nghe thấy thế lại càng ồn ào hơn. Khương Dao nhìn anh ở trên bục giảng, trong lòng vừa ngọt vừa thẹn.

Rồi sau đó anh nghiêm chỉnh nói: “Nhưng mà tôi có một cái phương pháp, áp dụng cho tất cả mọi người.”

Mọi người lập tức im lặng, nghiêm túc nghe anh phát ngôn.

“Đó chính là tận dụng hết tất cả khả năng của mình để mình càng ngày càng tốt. Ở độ tuổi trung học này, tất yếu nên dành thời gian trên phương diện học tập. Bạn càng ưu tú, thì sự lựa chọn lại càng trở nên thoải mái, bạn có thể tìm được người ưu tú như bạn hoặc người ưu tú hơn bạn. Các bạn hi vọng tương lai của mình như thế nào thì bây giờ các bạn nên nhanh chóng hành động vì tương lai đó. Còn tôi, tôi tự thấy tuổi xuân lúc trung học không uổng phí, cho nên tôi cũng hi vọng các bạn cũng có thể cố gắng như vậy, và các bạn nên nhớ: “Hãy làm người mà bản thân bạn thích trước khi làm người mà mọi người thích.”

...

Sau khi buổi nói chuyện của Cố Mục Niên kết thúc, trong lớp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Khương Dao lặng lẽ cho anh một ngón tay cái. Hai người chào hỏi chủ nhiệm lớp và mọi người xong, liền tính rời đi để không làm ảnh hưởng việc học của bọn họ.

Hai người đi xuống dưới lầu, Khương Dao liền không nhịn được khen anh: “Cố Mục Niên, em phát hiện ra anh luôn luôn thể hiện tố chất lãnh đạo a, vừa rồi có rất nhiều học sinh bị lời nói của anh làm cho thức tỉnh, nhận ra tương lai mình cần phải làm gì.”

“Nhưng mà anh cũng giúp không được bọn họ bao nhiêu, mấu chốt chính là họ phải biết tự nỗ lực.”

Cô kéo anh lại, miệng phảng phất lau mặt: “Cố Mục Niên, anh thật sự thực ưu tú. Có thể làm bạn gái của anh, là may mắn của em.”

Anh cúi đầu, hôn lên môi của cô một cái: “Anh cũng như vậy.” Có thể làm bạn trai của em, là may mắn lớn nhất đời này của anh.

Khương Dao cười đẩy anh ra, “Đang ở bên ngoài đó...”

“Vậy về nhà thôi.”

Khương Dao bị anh chọc cho mặt đỏ tía tai, buông tay anh ra, chạy xuống dưới lầu. Anh nhìn cô, trong lòng hòa tan thành mật.

Vài ngày sau, Khương Dao nhận được bưu kiện, là thông báo cô đã thông qua vòng thi thứ nhất trong cuộc tranh tài thiết kế đá quý toàn quốc. Hiện tại, bước vào giai đoạn thứ hai, cô phải giao mới tác phẩm mới, thiết kế vobgf cổ với chủ đề “Tinh thần phấn chấn”.

Nghe nói vòng thứ hai cũng chính là vòng cuối cùng chỉ có ba mươi nhà thiết kế, sau đó hội quyết ra một giải nhất, 2 giải nhì, 3 giải ba. Lần này các tác phẩm thiết kế đều đưa lên trên mạng để mọi người có thể chiêm ngưỡng.

Trong văn phòng, cái nhà thiết kế khác nghe thấy Khương Dao và Đái Linh đều được vào vòng thứ hai, mọi người đều đến đây chúc mừng họ. “Khương Dao, em quá tuyệt vời, chị biết ngay mà nhất định em sẽ vượt qua được vòng thứ nhất rất dễ dàng.” Dương Nhược cười cười.

Một nhà thiết kế khác liền đi nịnh bợ Đái Linh: “Đái Linh, chúc mừng cậu nha, năm trước đã giành được giải, năm nay nhất định sẽ tốt hơn nữa.”

Đái Linh cười đến quỵến rũ: “Hi vọng vậy, chung quy đây cũng là một cuộc thi đấu dựa vào thực lực, muốn đi cửa sau thì cũng rất khó.”

Có người nói với Đái Linh: “Đái Linh tác phẩm của cô thế nào? Tôi rất muốn xem thử tác phẩm của cô.”

“Ai nha, cái này thì không thể được, không khéo lại có người trộm lấy ý tưởng của ta...” – Đái Linh vênh mặt nói

Khương Dao nghe thấy lời của cô ta có tính ám chỉ cô nhưng mà cô cũng không giận. Từ trước tới giờ, cô đều không muốn tranh luận với một người ngu ngốc.

Buổi tối, Cố Mục Niên cầm một ly sữa nóng đi vào thư phòng, liền nhìn thấy Khương Dao đang nghiêm túc sửa chữa bảo thảo thiết kế. Cô đã liên tục mấy ngày buổi tối vừa bận rộn xong liền ngồi lì ở trong thư

phòng, ngồi vẽ vẽ đến ba bốn tiếng đồng hồ. Cố Mục Niên cũng không dám âm ỉ làm ảnh hưởng đến cô.

Anh đem sữa đặt ở trên bàn, sờ sờ mái tóc đen của cô, “Vẽ đến đâu rồi? Sắp mười một giờ rồi, em nên nghỉ ngơi đi.”

Khương Dao để bút xuống, lười biếng duỗi eo, “Àn, hôm nay vẽ như vậy được rồi, phần còn lại ngày mai em sẽ tiếp tục.”

Cô cười híp mắt ôm lấy hông của anh, đem đầu tựa vào trên người anh, nghỉ ngơi.

Anh ôm chặt cô, “Cho anh thưởng thức tác phẩm của em một chút được không?”

“Không được... Em sợ em cho anh xem, khẳng định lại em lại muốn hỏi ý kiến của anh. Cuộc thi đấu này trọng yếu như vậy, em phải tự mình hoàn toàn mới được.”

Anh tôn trọng cô, cũng rất có lòng tin đối với cô, cho nên sẽ không cưỡng cầu cô. Nhưng mà về phần phương diện này, anh vẫn muốn xen vào: “Mỗi buổi tối trở về phòng, em vẫn tiếp tục hoàn thành bảng thiết kế nhưng phải chú ý bản thân, ngủ đúng giờ cho anh, được không?”

“Em sẽ ngoan ngoãn mà...”

“Thật sự không?” Anh nâng cằm cô lên, nhìn mắt cô, “Thế tại sao quầng thâm mắt lại nặng như vậy?”

Khương Dao liếm liếm môi, nhìn vào con ngươi đen kịt của anh, giọng điệu ngọt lịm: “Cố Mục Niên, anh lớn lên thật là đẹp trai.”

Anh híp lại mắt, “Đừng đánh trống lảng.”

“Mục Niên...”

Hiếm khi cô lại gọi anh như vậy, giờ phút này thanh âm của cô như mèo con làm nũng vậy, nhẹ nhàng mà nắm lấy tim anh, hầu kết của anh di chuyển, cúi đầu khóa chặt môi của cô.

Lúc sau, anh lại cho cô khom lưng không thoải mái, liền đem ôm lấy cô đặt lên trên bàn.

Nụ hôn của anh mạnh mẽ mà ấm áp, cả người anh dán chặt vào cô, anh hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động. Khương Dao hai má đỏ ửng, chỉ có thể tận lực tiếp nhận nụ hôn của anh.

Anh dừng lại, vuốt ve hông của cô, ở bên tai cô thở hổn hển, “Về sau không nghe lời, phạt còn thảm hại hơn nữa, biết không?”

Nàng sớm đã bị anh lấy hết sức lực, tựa vào trong lòng anh. Giờ phút này lại nghe thấy anh nói như vậy, trong đầu đột nhiên liền nghĩ ra cách trừng phạt “Thảm hại hơn”, sắc mặt cô giống như tôm chín.

“Cố Mục Niên, anh quá phận...”

Anh cười cười, cắn vành tai của cô, “Còn có một chuyện quá phận, có muốn thử một chút hay không?”

Ô ô ô từ bỏ...

Anh sờ sờ hai má đang nóng kên của cô, giọng điệu bất đắc dĩ lại ôn nhu: “Khuôn mặt dễ đỏ lên như vậy.”

“Còn không phải là bởi vì anh sao.”

Anh cúi đầu hôn mặt cô một chút, “Để anh nhìn xem có phải càng ngày càng đỏ không?.”

Cô giận đánh anh một cái: ” Anh lại khi dễ em, em sẽ không để ý đến anh.”

“Được thôi, không khi dễ em nữa.” Anh đem ly sữa tới, “Uống nhanh đi, sau đó đi ngủ, đêm nay không cho thức đêm nữa, bằng không sẽ thật sự trừng phạt em.”

“Dạ, em biết rồi.” Cô ngửa đầu đem ly sữa uống cạn, liếm liếm môi.

“Ngoan.” Anh ôm cô xuống, bảo cô đi rửa mặt rồi đi ngủ.

Đến thời hạn nộp bản thảo thiết kế của vòng hai, Khương Dao giao tác phẩm thiết kế của mình cho ban giám khảo. Rồi bây giờ cô chỉ đang trong giai đoạn chờ kết quả thôi.

Ban ngày lúc làm việc, Băng Thanh tới tìm Khương Dao để nói chuyện tác phẩm của cô.

“Tối qua chị lên mạng nhìn thấy tác phẩm của em, vô cùng tốt nha. Chị cảm thấy rất có hi vọng em sẽ mang giải thưởng về.” Lúc trước Băng Thanh đã rất coi trọng Khương Dao, lần này Khương Dao đã cho Băng Thanh thấy tác phẩm của cô rất có sinh khí.

“Băng Thanh tỷ quá khen, em thấy tác phẩm của người khác còn tốt hơn.”

“Nhưng là chị cảm thấy thiết kế của em sẽ đem cảm giác mới mẻ cho ban giám khảo, cố gắng.”

“Vâng.”

Sau khi Băng Thanh rời đi, Khương Dao bị những lời nói động viên của Băng Thanh làm cho cảm động, còn Đái Linh ở bên cạnh thì nội tâm cô ta lại càng thêm khinh thường. Cô ta chửi cho rằng mình nhất định có đủ năng lực để có thể đạt được giải thưởng tốt hơn, cô ta cứ nghĩ căn bản mình không kém hơn so với Khương Dao.

Buổi trưa, Khương Dao vụng trộm chạy vào văn phòng Cố Mục Niên để ăn cơm. Anh mở ra cơm hộp, đem đôi đũa đưa cho cô, ôn nhu nói: “Anh thấy cuộc thi này, việc em mang giải về thì không có vấn đề gì.”

“Thật không?!” Cô lại không nghĩ đến anh cũng cho như vậy.

“Ừm, hơn nữa ở trên mạng tác phẩm của em còn còn có tiếng vang lớn hơn một chút. Có một số nhà thiết kế có tiếng còn bình chọn cho tác phẩm của em.”

Khương Dao vui vẻ che mặt, “Nghe anh nói như vậy, em cảm thấy an tâm hơn.”

Anh cười cười, “Cô gái ngốc, mau ăn cơm đi.”

Mấy ngày nay, độ nóng của tác phẩm thiết kế của Khương Dao không ngừng tăng lên, tất cả đều là điềm báo tốt.

Nhưng mà vào buổi chiều ngày nào đó, có một nhà thiết kế châu báu ở trên weibo “Thao thao bất tuyệt” nói tác phẩm của Khương Dao, trên cơ bản đều là không tốt.

“Tác phẩm của Khương tiểu thư này tôi không nhìn thấy bất cứ điểm nào có liên quan tới chủ đề “Tinh thần phấn chấn” cả, với lại cách bố trí vòng cổ có chút lỗi thời, nhìn tổng thể cũng rất quái lạ...” Tóm lại đây chính là một bài bình xấu về tác phẩm của Khương Dao, trong đó còn mang theo ẩn ý châm chọc.

Dương Nhược đưa tin này cho Khương Dao xem, cô ấy cũng rất tức giận nói: “Cái người Từ Chi này nói năng đều là lộn xộn cái gì đây chứ, đúng là không có gu thẩm mỹ mà!”

Từ Chi đăng bài viết đó lên weibo không bao lâu thì phía dưới đã có hàng ngàn lượt bình luận, có rất nhiều người bắt đầu đi theo chiều hướng tiêu cực của Từ Chi. Làm cho chuyện này càng ngày càng lớn.

Khương Dao nhìn kỹ nội dung trên weibo một chút, cô có cảm thấy người này rất bất mãn với cô a...

Cô lắc lắc đầu, cầm điện thoại trả cho Dương Nhược. Dương Nhược an

úi cô: “Khương Dao, em không sao chứ?”

Cô nở nụ cười, sắc mặt mây trôi nước chảy, ” Có cái gì đâu, mỗi người đều có quyền tự do ngôn luận. Hơn nữa có nhiều chỗ nói cô ấy nói cũng không phải là không có đạo lý.” Bản chất Khương Dao là người không thích chuyện nhỏ xé ra chuyện to, có thể không so đo thì cô liền không so đo.

“Ừm, em nói cũng phải, nhưng phía dưới cũng có rất nhiều người thích tác phẩm của em nên họ đang vì người nói chuyện đây.”

Khương Dao cũng không biết việc tranh luận này có ảnh hưởng đến việc ăn điểm ở tác phẩm cô với ban giám khảo hay không, nhưng mà cho dù có ảnh hưởng thì cô cũng không có cách nào tránh khỏi. Cô không đem chiyeenj này đặt nặng trong lòng, nhưng mà cô lại không ngờ rằng đến lúc chạng vạng, Từ Chi lại đăng một tin weibo.

“Thích tác phẩm của Khương tiểu thư, cũng không cần ở weibo của ta giương nanh múa mép, tôi chỉ là phát biểu ý kiến cá nhân mà thôi, chỉ có vậy cũng không cho phép sao? Sự yêu thích hay chán ghét cái gì đều bị quy định sao? Thực lực của Khương tiểu thư thì tôi đã biết đến, năm trước ở nước ngoài trong một cuộc thi thiết kế, tôi cũng từng tham gia, đã từng thấy qua phong thái của cô ấy, cô ấy đạt được giải nhất rất lợi hại.”

Ở phía dưới weibo có một bình luận là như vậy: “Năm trước trong cuộc thi thiết kế ở Anh quốc, tôi cũng đã xem qua tác phẩm của Từ tiểu thư và của Khương tiểu thư, cá nhân tôi không phân cao thấp, chỉ có thể nói tác phẩm của Khương tiểu thư rất phù hợp với khẩu vị của giám khảo.

Nhưng mà còn bây giờ là cuộc thi đấu trong nước, hơn nữa Từ tiểu thư cũng không tham gia, sao cô có thể nói những lời này a.”

Một lát sau Từ Chi trả lời lại bình luận đó: ” icon [buông tay] trước kia tôi không hiểu biết phong cách thiết kế của Anh quốc cho nên không có cánh nào thôi.”

Khương Dao nhìn thấy tin này, chân mày cau lại. Rốt cuộc cô cũng nhớ ra Từ Chi là người nào.

Năm trước cô và Từ Chi đã tham gia cuộc thi thiết kế ở Anh quốc, lúc ấy Khương Dao đạt thành tích cao hơn cô ta, nên Từ Chi liền bày tỏ thái độ không phục, thậm chí ngấm ngầm hại người nói do Khương Dao có quan

hệ tốt với ban giám khảo; bởi vì Khương Dao và một trong số ban giám khảo ấy là bạn học cùng trường.

Lúc đó khi Khương Dao nghe thấy chuyện đàm tiếu này, cô cũng không nói gì.

Lúc này, cô lại nhìn những phát ngôn của Từ Chi đối với tác phẩm của cô một lần nữa, phát hiện ra đây cũng là biểu hiện của sự ganh ghét. Những lời bình luận sắc bén do yếu tố cá nhân ảnh hưởng tới.

Khương Dao vừa tắt weibo đi, liền có tin nhắn tới của Cố Mục Niên: (Tan làm thôi.)

Nàng đứng lên thu dọn đồ đạc xong, liền đi xuống thang máy, bây giờ Cố Mục Niên đã ở trong xe chờ nàng.

Cô vừa vào xe, liền than nhẹ một tiếng, anh hỏi: “Làm sao thế?”

Cô đem chuyện Từ Chi kia nói cho anh nghe, Cố Mục Niên im lặng nghe xong, miệng cười lạnh một tiếng: “Người nọ thật đúng là tự cho rằng mình có bao nhiêu cân lượng mà dám so tài với Dao Dao của anh chứ.”

Nghe anh che chở cho cô như vậy, trong lòng liền ấm áp hẳn lên.

Xe đến tiểu khu, hai người xuống xe, anh nắm lấy tay cô đi vào nhà, an ủi: “Dao Dao, người như thế em không cần để ở trong lòng. Bọn họ chỉ đồ kị với em thôi.”

Khương Dao gật đầu, ” Chính là trong lòng em không thoải mái một chút thôi, không sao đâu.” Từ trước đến giờ gặp chuyện gì cô cũng rất bình tĩnh, không thích quá đau lòng vì chuyện nhỏ nhặt.

“Thứ bảy diễn ra buổi lễ trao giải ở Thượng Hải, anh sẽ đi cùng em.”

Đến lúc trao giải nhất định sẽ có rất nhiều nhà thiết kế châu báu đến tham gia. Ngày đó nhất định rất “Náo nhiệt”, nên anh nhất định sẽ ở bên người Khương Dao để chăm sóc cô.

Cô giật mình, “A? Anh muốn đại diện Chí Sinh đi sao?”

“Ngu ngốc...” Anh ôm lấy cô, hôn lên môi cô một cái: ” Anh không đại diện cho Chí Sinh, anh đi với tư cách là bạn trai của em.”

-----oOo-----

Chương 45: - Buổi lễ trao giải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao xấu hổ, hóa ra là với tư cách bạn trai cô a... Ngẫm lại đến lúc đó, nếu có anh ở bên cạnh, cô sẽ không cần phải lo lắng.

“Mục Niên, anh đối với em thật tốt.” Cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô khen lấy anh, anh cũng nở nụ cười.

“Đi về nhà thôi, anh nấu cơm cho em.”

“Dạ.”

Vài ngày sau, Khương Dao và Cố Mục Niên cùng nhau bay đi Thượng Hải.

Lễ trao giải lần này diễn ra vào tối thứ sáu, tại đại phòng yến hội đạt chuẩn 5 sao. Đêm nay, ở khán phòng ngoài sự có mặt của ba mươi nhà thiết kế, còn có rất nhiều nhà thiết kế đá quý nổi tiếng, và một số danh nhân yêu thích đá quý rồi còn có tạp chí truyền thông nữa.

Kỳ thật Cố Mục Niên cũng nhận được thư mời. Ngoài anh ra thì IR cùng với Bội Cẩm cũng nhận được thiệp mời giống như anh. Vốn Cố Mục Niên có ý định không đi, nhưng mà bây giờ bởi vì có Khương Dao, nên anh quyết định đi cùng cô.

Lúc xế chiều, Khương Dao và Cố Mục Niên đến khách sạn nghỉ ngơi. Cô tới phòng ngủ một lát sau, sau đó tỉnh giấc để thay đổi lễ phục. Lễ phục dạ hội lần này là do Cố Mục Niên giúp cô chuẩn bị, đó là một chiếc đầm dạ hội cúp ngực màu xanh sẫm. Làn váy có chất liệu là vải lưới, thắt lưng được thiết rất tinh tế.

Cố Mục Niên đi vào phòng ngủ, vừa đúng lúc cô đang thay lễ phục, cô đứng trước gương khó khăn gài khóa kéo. Bộ lễ phục càng tôn lên làn da tuyết trắng nhẵn nhụi của cô, cô búi tóc hết lên lộ ra cổ trắng nõn, trên cổ cô là chiếc vòng cổ mà Mục Niên đã tặng.

Xem qua lên tăng thêm vài phần gợi cảm, khiến cho người nhìn không thể chuyển mắt.

Hầu kết anh lẩn lẩn, anh liền cất bước đi qua, “Anh giúp cho.”

Khương Dao buông tay, cô yên tâm để anh kéo giúp. Cô nhìn mình trong gương, nói: “Ánh mắt anh thật tốt, váy này rất xinh.”

“Là do em xinh đẹp, mặc cái gì cũng rất đẹp.” Anh trả lời.

Khương Dao không khỏi cong môi, “Anh thật dẻo miệng.”

Anh kéo khóa kéo lên xong, nhìn Khương Dao trong gương, phát hiện ra anh chỉ là nói lời thật mà thôi. Ngũ quan Khương Dao rất chuẩn, thật là không thể xoi mói, cho dù không thay trang cũng rất thanh tú sạch sẽ.

Nay lại thoáng trang điểm, căn bản không thua những nữ minh tinh ngoài kia.

” Được, đi...” Cô còn chưa nói xong, anh đã ôm lấy cô từ phía sau, đem cô giữ vào trong ngực.

Nụ hôn của anh dừng ở trên cổ trắng nõn của cô, rồi sau đó ở bên tai cô nói nhỏ: “Anh đột nhiên hồi hận.”

“Hồi hận cái gì?”

“Hôm nay nhìn em rất đẹp, anh sợ đêm nay sẽ có rất nhiều nam nhân nhìn lén em, anh sẽ ghen.”

Khương Dao cúi đầu mỉm cười, ” Em sẽ ngoan ngoãn chờ ở bên cạnh anh, để cho bọn họ đều biết, em đã có một người bạn trai rất ưu tú rồi, bọn họ sẽ không nghĩ nhiều đâu.”

Anh cười cười, cúi đầu muốn đi hôn lên cổ cô, Khương Dao lập tức che lại: “Anh đừng ầm ĩ, đợi lát nữa... Lại lưu lại dấu vết...” Cô vừa che chỗ đỏ đỏ trên cổ, anh đừng hòng tạo thêm nữa.

Anh nghe vậy, cả người càng thêm nóng, anh muốn hôn cô, vì thế anh xoay người cô lại hôn lên

“Khi dễ” cô đủ sâu, cô tựa vào anh thở dốc. Anh sờ sờ đầu của cô, giọng điệu mê hoặc: “Đêm nay tiếp tục.”

Người này sao lại quá phận như vậy a...

Chân cô đang mang giày cao gót, nên anh để cô ngồi xuống cho khỏi đau chân.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nói: “Đêm nay anh sẽ luôn ở bên cạnh em, nhưng mà sợ sẽ có nhiều đại diện của các công ty châu báu khác đến gặp anh nên anh phải cùng bọn họ chào hỏi vài tiếng. Nếu không có anh ở bên cạnh, mà em có chuyện gì thì phải liên lạc cho anh

ngay, biết không?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, “Anh yên tâm đi.”

Tối đến, Cố Mục Niên và Khương Dao đến buổi lễ trao giải. Hai người xuống xe, Cố Mục Niên dắt cô, và bảo cô chú ý váy.

Hai người đi vào, còn chưa đi được vài bước, Cố Mục Niên đã bị mọi người nhận ra.

“Đây không phải là Cố Tổng sao?! Hân hạnh hân hạnh a.” Người nói chuyện là một nam nhân khoảng 30 tuổi, ông ta cũng là giám đốc của tập đoàn châu báu nào đó.

Cố Mục Niên cười nhẹ, bắt tay với ông ta.

” Cô nương này... Là bạn gái Cố tổng sao?” Ông ta nhìn về phía Khương Dao. Quan sát cô một phen thấy cô rất xinh đẹp, nhưng mà vẫn nghe đồn là Cố Mục Niên vẫn đang còn cô gia quả nhân, sao đêm nay lại mang đến bạn gái.

Cố Mục Niên tươi cười, nói: “Là bạn gái của tôi.”

Ông ta xấu hổ, Khương Dao bình tĩnh nhìn ông ta cười cười.

“Trách tôi có mắt như mù, bạn gái của Cố Tổng thật sự rất xinh đẹp, đúng là ông trời tác hợp cho hai người, chúc mừng chúc mừng.”

“Cám ơn.” Cố Mục Niên ôm chặt bả vai Khương Dao, hào phóng đáp. Cách đó không xa Đái Linh đã thấy bọn họ. Đêm nay, khi cô ta nhìn thấy Cố Mục Niên ở bên cạnh Khương Dao, cô ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Khương Dao thị phi muốn ở trước mặt mọi người khoe mẽ sao? Khương Dao hẳn là hận không thể để toàn thế giới đều biết Cố Tổng bao dưỡng mình sao? Đúng là không biết xấu hổ, Đái Linh thầm nghĩ.

Đái Linh an ủi chính mình, cô ta cho rằng tối nay minh sẽ giành được giải thưởng. Đến lúc đó có thể ra oai với Khương Dao.

Trở lại Khương Dao, cô thấy có rất nhiều người lại đây chào hỏi với Cố Mục Niên, nên cô đã nói với anh mình sẽ đi đến chỗ ngồi trước.

Anh biết cô không thích loại xã giao này, nên anh dặn cô chú ý an toàn, đợi lát nữa anh sẽ đi vào tìm cô.

Khương Dao đi vào trong, đúng lúc phía trước có một nam nhân, đang gọi điện thoại. Anh ta nói chuyện điện thoại xong, nhanh chóng xoay

người, cũng may mà Khương Dao phản ứng kịp chứ không thì thiếu chút nữa anh ta đã đụng vào cô.

Anh ta nhanh chóng lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn Khương Dao. Nhìn thấy trước mắt là người con gái dịu dàng, ánh mắt của anh ta hơi chậm lại, miệng theo bản năng mà giải thích: “Xin lỗi, cô có sao không? Vừa rồi là tôi không thấy cô đang ở phía sau nên...”

Khương Dao lắc đầu, “Không có việc gì.” Khương Dao không có nói gì nhiều, đã nghiêng người đi qua.

Anh ta nhìn bóng dáng yếu điệu của Khương Dao, có chút ngạc nhiên tại sao cô lại lãnh đạm như thế, chẳng giống những cô gái mà anh ta từng gặp.

“Đỗ tổng?”

Có người kêu anh ta một tiếng, khiến cho anh ta định thần.

“A, chào Lưu tổng.” Đỗ Yến cùng người đàn ông kia bắt tay.

“Gần đây Bội Cẩm phát triển không ngừng, rất tốt, tôi rất hi vọng có cơ hội cùng ngài lại hợp tác a.”

“Cảm ơn Lưu tổng đã khen...”

Đỗ Yến nói chuyện với người đàn ông kia xong, mới đi vào hội trường. Ánh mắt anh ta cố gắng tìm hình dáng của Khương Dao, tìm nửa ngày mới nhìn thấy cô ngồi ở dãy thứ hai.

Anh ta biết vị trí của mình là hàng ghế phía sau cô, khước môi câu lên, im lặng ngồi xuống, ánh mắt lại đánh giá Khương Dao một lần nữa, trong lòng có chút rung động. Anh ta cảm thấy có có chút ma lực có thể làm cho anh ta phá lệ mà chú ý đến.

Khương Dao ngồi phía trước, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy được rất nhiều những gương mặt đã gặp ở trên mạng, trong đó có rất nhiều nhà thiết kế mà cô ngưỡng mộ.

Cô nhìn thấy Đái Linh, chỉ thấy Đái Linh nhìn cô một cái, rồi cô ta cao ngạo liếc Khương Dao thể hiện một bộ dáng khinh thường.

Tiếp theo, Khương Dao lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc là ——
Từ Chi

Từ Chi nhà thiết kế châu báu nổi tiếng, hôm nay được mời tham dự. Mấy ngày nay, tin tức trên Weibo của cô ta vẫn không ngừng hạ nhiệt, tất cả đều là những lời xoi mói về tác phẩm của Khương Dao.

Giờ phút này Khương Dao nhìn thấy cô ta, trong lòng cũng không sợ hãi chút nào, nếu hôm nay cô ta tự mình đến tìm tới cô để phiền toái thì cô cũng sẽ không sợ hãi.

Đúng lúc đó, có một nhà thiết kế nữ ngồi xuống bên cạnh Khương Dao, cô ấy sửa sang đầu tóc rồi cùng Khương Dao chào hỏi: “Xin chào, cô là Khương Dao tiểu thư phải không?”

“Phải.”

“Hóa ra đúng như trên mạng nói là cô vẫn còn rất trẻ. Chào Khương Dao, tôi là Tân Nguyệt.”

Khương Dao nghe qua tên của cô ấy, cũng là trong những nhà thiết kế đá quý, có chút danh tiếng.

“Chào cô.” Khương Dao cười cười.

Tân Nguyệt hỏi: “Tối nay, cô đi một mình sao?”

“Không, tôi đi cùng bạn trai. Anh ấy còn chưa đi vào.”

“Như vậy sao...” Tân Nguyệt cảm thấy kỳ quái, trường hợp quan trọng này cũng có thể tùy tiện mang người nhà sao? Dù sao thì Tân Nguyệt cũng không hỏi nhiều, chỉ phụ họa theo: “Khương tiểu thư xinh đẹp như vậy cho nên bạn trai cô nhất định rất soái phải không?”

Khương Dao ngại ngùng cười, hào phóng thừa nhận: “Vâng.” Từ trước đến giờ, cô rất khiêm tốn, nhưng mà chuyện Cố Mục Niên lớn lên rất đẹp trai, cô không thể không thừa nhận được.

Tân Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đây là “Trong mắt người yêu hóa Tây Thi”. Thẳng cho đến lúc Tân Nguyệt nhìn thấy một người đàn ông dáng dấp tuấn lãng, mặc tây trang từ từ bước đến chỗ bọn họ, ngồi xuống bên cạnh Khương Dao, sau đó cầm tay cô, cúi đầu nói với cô cái gì đó, trên mặt hai đều mang theo ý cười! Thì Tân Nguyệt mới thừa nhận sự thật...

Khương Dao nghiêng người nói với Cố Mục Niên: “Em đã nhìn thấy Từ Chi.”

Khóe môi anh giơ lên nụ cười khinh thường, ” Để xem hôm nay cô ta có dám gây phiền toái cho em hay không.”

Khương Dao nhìn anh bao che cho cô, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, “Dù sao bây giờ đã có anh ở bên cạnh em cho nên cái gì em cũng không sợ.”

Mà những hành động thân mật của hai người đã bị Đỗ Yến thấy được. Anh ta liền nhận ra người đàn ông kia là Cố Mục Niên, mày gắt gao nhú lại.

Hóa ra cô gái kia có quan hệ với tổng tài của Chí Sinh?! Trong lòng Đỗ Yến tự dưng xông lên một cảm giác khó tả, thật khó chịu.

...

Một lát sau m, buổi lễ trao giải bắt đầu, sau khi chấm dứt lời mở màn, đã đến giai đoạn trao giải. Giải thưởng đầu tiên là huy chương Đồng.

Khương Dao nhìn lên khán đài, trong lòng bàn tay đều ra mồ hôi, cô không đặt nặng yêu cầu cho bản thân, nếu như có thể lấy được huy chương Đồng là đã tốt lắm rồi. Giờ phút này, khách quý ở trên đài chuẩn bị công bố danh sách, lỗ tai của cô đều dựng lên.

Nhưng mà trong danh sách lại không có tên Khương Dao, trong lòng cô cảm thấy có chút thất lạc.

Cố Mục Niên thấy vậy, im lặng nở nụ cười. Anh biết thực lực của Khương Dao hẳn là sẽ xứng đáng có giải thưởng cao hơn chứ không phải chỉ là huy chương Đồng, mà cô gái nhỏ này lại không tự tin về năng lực của mình.

Anh vỗ vỗ tay cô, giọng điệu ôn nhu: “Chớ khẩn trương, đây chỉ 1 giải ba thôi.”

“Vâng...”

Đái Linh ở bên cạnh cũng không nghe thấy tên mình, nhưng mà cô ta lại là cảm thấy rất bình thường. Cô ta cứ cho rằng tác phẩm của mình tốt như vậy, lấy huy chương Bạc không thành vấn đề. Ngược lại là Khương Dao, phỏng chừng đêm nay sẽ không vui haha?

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng cô ta liền vui sướng.

Tiếp theo là trao giải huy chương bạc: “Nhà thiết kế đạt huy chương bạc trong trận thi là... Dương Lăng, Kỳ Niệm!”

Tiếng vỗ tay vang lên, cả người Đái Linh đều trở nên ngốc. Huy chương bạc thế nhưng lại không có tên của cô ta?! Điều này sao có th?!

Còn Khương Dao khi nghe thấy danh sách nhận giải lần này hi đành buông bỏ hết hi vọng. Nếu lần tranh tài này không lấy được thưởng, quên đi, lần sau lại không ngừng cố gắng. Trong lòng cô hoàn toàn không mơ đến huy chương vàng.

“Tiếp theo, đã đến thời khắc hồi hộp nhất của đêm nay. Không nhiều nữa, trước hết mời hai vị khách mời lên trao giải đó là —— Từ Chi và Mạnh Vĩ!”

Từ Chi xách làn váy lung linh sinh động cùng Mạnh Vĩ đi lên. Mạnh Vĩ lần này là ở bên ban giám khảo.

Từ Chi mở miệng: “Mọi người khỏe, rất vinh hạnh khi hôm nay tôi có thể ở đây trao giải...” Khi cô ta nói chuyện, đèn flash liên tục chiếu vào người cô ta.

Trong chốc lát, Mạnh Vĩ mở ra phong thư, Từ Chi nhìn thấy trên danh sách có hai chữ “Khương Dao”, biểu tình kinh ngạc đều toác ra “Chúc mừng Khương Dao, đạt vị thứ nhất trong lần tranh tài nhà thiết kế trong toàn quốc lần thứ 31!” Mạnh Vĩ vừa dứt lời, cả khán đài đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trên màn ảnh lớn chiếu hình ảnh của Khương Dao với vẻ mặt kinh hỉ và xúc động

Vô hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ nhận được giải thưởng cao như vậy!

“Dao Dao, lên đài nhận thưởng.” Cố Mục Niên xem bộ dáng ngây ngốc của cô, cười nói.

Cô lập tức đứng lên, đi lên đài, bắt tay với người trao giải. Từ Chi lúng túng bắt tay với cô, nhỏ giọng nói câu “Chúc mừng”, Khương Dao thì có vẻ rất hào phóng và khiêm tốn.

Truyền thông, phóng viên nhìn một màn này, đèn flash ken két ken két ken két ầm xuống. Mấy ngày hôm trước Từ Chi còn ở trên mạng diss Khương Dao, nay lại trao giải cô, đây quả thực là xấu hổ! Sắp có tin hay để viết rồi!

Khương Dao nhận cúp, phát biểu cảm nghĩ của mình. Dưới đài, Đái Linh tức giận đến ngũ tạng phế phối sắp nổ tung, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Khương Dao.

Mà Đỗ Yến, đến giờ phút này mới biết đây chính là Khương Dao, chính là nhà thiết kế mà lúc trước công ty bọn họ mời về làm việc cho họ...

Thật sự là quá buồn cười.

Khương Dao nói xong, trong tiếng vỗ nòng nhiệt, cô đi xuống vũ đài. Cô cúi đầu cẩn thận lôi làn váy, không ngờ cổ tay đột nhiên bị cầm lấy, cô ngẩng đầu nhìn lên, là Cố Mục Niên.

Anh đứng ở trước mặt Khương Dao, một bàn tay giúp cô nâng làn váy, một tay còn lại ôm chặt lấy cô, dắt cô đi về phía trước. Anh mở miệng, thanh âm trầm thấp: “Cẩn thận một chút.”

Mặt Khương Dao lập tức trở nên đỏ ửng.

Mà ánh mắt của mọi người nhanh chóng nhìn về phía họ, có người liền nhận ra, đó không phải là tổng tài của Chí Sinh —— Cố Mục Niên sao?!

-----oOo-----

Chương 46: - “Đốt lửa” là em

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao được anh dắt về lại vị trí ngồi. Tâm trạng cô bị kích động còn chưa trở lại bình thường, tay còn có chút run rẩy, cô nhỏ giọng hỏi Cố Mục Niên về biểu hiện vừa rồi của mình.

“Tạm tạm, tất cả mọi người nhìn ra sự khẩn trương của em.”

“...” Cô che mặt, vừa rồi thiếu chút nữa là cô cắn lưỡi lun rồi.

Lòng bàn tay của cô bị anh cầm lấy, sau đó liền nghe anh nói: “Dao Dao, em quá tuyệt vời, anh vì em mà cảm thấy thật kiêu ngạo.”

Cô xấu hổ gật đầu, phát hiện có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía bọn họ, tựa hồ là có rất nhiều người rất tò mò về mối quan hệ của bọn họ. Sau đó, cô nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng chỉ cảm thấy hạnh phúc đến tận tâm can, ở khoảng khắc tuyệt đẹp, cô và anh cùng trải qua.

Sau khi chấm dứt buổi trao giải, Khương Dao là quán quân nên nhất định phải xuống dưới để nhận phỏng vấn. Cô kéo Cố Mục Niên đi ra ngoài, liền bị một đoàn phóng viên bao vây.

Mấy cái phỏng vấn thông thường đều đã xong, liền có một phóng viên hỏi: “Trên weibo có người nói rằng, năm trước tại cuộc thi thiết kế ở Anh quốc, sở dĩ cô có thể lấy được giải nhất là vì cô cùng giám khảo là bạn học cùng trường, đối với chuyện này cô có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Cố Mục Niên trong nháy mắt lạnh xuống, Khương Dao trực tiếp trả lời: “Tôi từng lấy được giải cao đều dựa vào thực lực, tôi tin ban giám khảo là những người công chính, tôi cũng vị giám khảo đó cũng không có bất cứ liên hệ lợi ích tư nhân nào cả. Đây hoàn toàn chính là một lời định tội vô căn cứ.”

Cô không quan tâm ở trên mạng Từ Chi nói gì, cô chỉ biết là bây giờ cô lấy được giải thưởng đã chính là một kim bài miễn tử với các lời bình luận trên mạng.

Cố Mục Niên ở một bên, trực tiếp bổ sung thêm: “Nếu nhóm người nào đó còn có lời dị nghị với kết quả thi đấu, có thể trực tiếp lấy ra chứng cứ,

bằng không các người chính là nói miệng không bằng chứng, loạn tạt nước bẩn, bôi nhọ thanh danh của người khác, thì cần đem ra cho luật pháp trừng trị. Tôi làm CEO của Chí Sinh, có nghĩa vụ đảm bảo quyền lợi cho Khương tiểu thư.”

Lời nói của anh quyết đoán, lạnh lùng, trong đó “Nhóm người nào đó” cụ thể chỉ ai tất cả mọi người đều nghe được.

Phóng viên nắm chặt cơ hội hỏi Cố Mục Niên: “Cố tiên sinh, ngài tối nay tới tham gia lễ trao giải, là vì Khương tiểu thư sao? Ngài cùng Khương tiểu thư là quan hệ gì?”

Giọng nói anh lãnh đạm: “Xin lỗi, đây là chuyện cá nhân, không thể trả lời.”

Cố Mục Niên che chở Khương Dao rời đi, Đái Linh tay xách làn váy, đứng nhìn từ xa, miệng tức giận: “Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ là một cái giải thưởng thôi sao...”

Cô ta vừa nói xong, phía sau lưng liền bị người chạm một phát, cô ta quay đầu lại, là một cô gái.

“Đới tiểu thư; tôi là Phó tổng giám đốc của tập đoàn châu báu Bội Cẩm, có thể cùng cô trò chuyện trong chốc lát được không?”

Bên kia, Cố Mục Niên mang Khương Dao về tới khách sạn. Hai người đi vào thang máy, Khương Dao liền than thở một tiếng: “Hôm nay đứng lâu như vậy, chân đau quá a.”

Cố Mục Niên nhíu mày lại, không lên tiếng, nhưng vừa ra thang máy, anh liền bế cô lên, đi vào phòng.

“A, Cố Mục Niên...” Cô ôm cổ của anh, thanh âm mềm mềm.

Anh nhìn đôi giày cao gót của cô, “Lần sau không cho em đi đôi giày cao như vậy nữa.”

“Tạo sao anh lại bá đạo như vậy chứ.” Cô nhẹ nhàng cười.

Cô mở cửa phòng, anh ôm cô vào đi tới giường lớn. Cô cởi bỏ giày, nhìn Cố Mục Niên đang ngồi bên cạnh, tâm tư có chút rung động.

Cô thừa dịp anh không chú ý, thật nhanh đem anh ấn ngã xuống giường, anh còn chưa phản ứng kịp đã bị cô “cường hôn”.

Cô hôn anh một cái, cười đến ánh mắt đều cong cả lên.

Anh quay người, đem cô áp ở dưới thân.

Ánh mắt anh híp lại, thanh âm khàn khàn, “Đêm nay nhanh như vậy đã chủ động đưa tới cửa?”

Cô giận anh “Cái gì nha... Em chỉ chọc anh mà thôi nha.” Cô nhìn

khuôn mặt của anh, ngón tay cô sờ sờ hầu kết của anh

Anh lập tức cầm lấy tay của cô, ” Anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em...” Nói xong, anh cúi đầu hôn môi cô, cơ thể hai người dán chặt lại với nhau.

Môi anh không ngừng tìm lấy hương thơm từ cô, dần dần di chuyển xuống dưới, ở cái cõ Khương Dao mút nhẹ một cái. Khương Dao muốn đẩy anh ra cũng không có sức lực, đành cùng anh phối hợp.

Cuối cùng anh ngừng lại, gặt gao ôm lấy cô. Khương Dao nhìn bộ dạng cố nhịn của anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Cố Mục Niên, anh có khỏe không...”

Hmm, cô gái này tại sao lại không hiểu nhu cầu động dục của nam nhân, hết lần này tới lần khác trêu chọc anh, cô cũng biết anh tôn trọng cô, yêu cô.

Anh néo néo mặt cô, thanh âm khàn khàn: “Đốt lửa là em.”

“Ngô...” Sắc mặt cô đỏ bừng một mảnh, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

Anh đứng dậy, đi phòng tắm. Khương Dao che mặt trên giường lộn mấy vòng.

Qua một lúc lâu, anh mới ra ngoài, Khương Dao đã thay quần áo mới, nằm co lại thành một đoàn. Cô nhìn thấy anh chỉ quấn khăn tắm che thân dưới, lộ ra cơ bụng tám múi tinh xảo, cô lập tức dời mắt, khống chế bản thân không được kích động.

Thấy cô đáng yêu như thế, anh leo lên giường, đem cô ôm vào lòng.

Bây giờ, Khương Dao nào dám trêu chọc anh nữa, im lặng tựa vào người anh, “Cố Mục Niên, em rất thích anh.”

Anh cười cười, “Tại sao lại đột nhiên thổ lộ vậy?”

“Chính là muốn nói, cảm ơn anh hôm nay đã bảo vệ em trước đám phóng viên.”

“Anh không bảo vệ Dao Dao, chẳng lẽ để cho người khác đến bảo vệ sao.”

“Ân, chỉ cần có anh là đủ rồi. Kỳ thật những người đó, em căn bản cũng

không để ý. Đúng rồi... Ngày mai có thể sẽ truyền ra tin tức của hai ta đó?”

“Yên tâm, anh sẽ xử lý tốt.” Ngày mai sẽ không có báo chí nào dám đưa tin của anh và Khương Dao đâu.

“Ân, em đi tắm rửa đây.”

“Ừm.”

Khương Dao rửa mặt xong, mặc áo ngủ đi ra, thì đã nhìn thấy Cố Mục Niên im lặng nằm ở trên giường, có lẽ đã ngủ.

Cô rón ra rón rén bò lên giường, nằm ở bên cạnh anh. Vừa nằm xong, Cố Mục Niên liền lật người, ôm cô vào lòng.

Cô còn tưởng rằng anh đã tỉnh, liền kêu hăn một tiếng, nhưng mà ánh mắt anh vẫn cứ nhắm chặt, miệng buồn buồn ứng tiếng.

Tư thế của anh là do tiềm thức chỉ bảo thôi, anh vẫn còn đang ngủ say. Cô ngăm nhìn gương mặt anh, nở nụ cười, an tâm nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, hai người trở lại T thị. Buổi chiều Khương Dao vừa đến Chí Sinh, có rất nhiều nhà thiết kế tới chúc mừng cô.

“Khương Dao, hôm đó em coi video trao giải, chị thật sự rất lợi hại.”

“Khương Dao, chúc mừng em nha, quá hâm mộ em.”

Dương Nhược vỗ vỗ bả vai Khương Dao về mặt kiêu ngạo nói với những người khác nói: “Tôi biết Khương Dao nhất định sẽ giải thưởng lớn về.”

Khương Dao bị bọn họ chúc mừng đến ngưỡng ngưỡng. Sẵn tiện cô có mua ít đồ ở Thượng Hải nên liền chia cho bọn họ. Những người từng nịnh bợ Đái Linh, cũng mặt dày tới chúc mừng, gặp Khương Dao là người không so đo nhiều, nên cũng rất vui vẻ.

Đái Linh ngồi ở bàn làm việc, tức giận mà xé cả giấy. Lần này cô ta từ Thượng Hải trở về, không ai tới chào hỏi, thậm chí còn có người nhìn cô ta bằng ánh mắt khác thường.

Đái Linh ghê tởm loại hám lợi này.

Khương Dao cùng mọi người nói chuyện rất náo nhiệt, liền nghe bàn bên cạnh “Ba” một tiếng. Hóa ra là Đái Linh đập mạnh quyển sách xuống bàn.

Đái Linh đứng lên, rào bước nhanh đi toilet, sắc mặt rất kém cỏi.

Lúc này, có một cô gái từng chơi thân với Đái Linh nhỏ giọng nói với vẻ mặt đầy khinh thường: “Không lấy được giải thưởng mà còn cao ngạo như vậy, làm vậy cho ai xem a...”

Nét cười trên mặt Khương Dao chợt tắt, ngồi trở lại vị trí. Mọi người thấy cô muốn đi làm việc nên cũng về lại vị trí của mình.

Cô nhớ lại chuyện vừa rồi, thờ dài, cảm thấy quan hệ đồng nghiệp ở công ty thật là phức tạp.

Nếu lần này người đạt giải là Đái Linh, thì cảnh tượng hôm nay nhất định là rất khác. Cô gái kia từng chơi thân với Đái Linh như vậy, mà nay chỉ vì Đái Linh không cầm được giải thưởng, lập tức liền thay đổi sắc mặt, còn có những người cố ý nịnh bợ Khương Dao...

Lòng người thật sự phức tạp a.

Cô rất chán ghét hoàn cảnh như vậy, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể nói bản thân không được như vậy thôi.

Buổi tối, lúc tan việc, Khương Dao nhận được tin nhắn của Cố Mục Niên: (Dao Dao, đêm nay anh phải đi xã giao, không thể cùng em ăn cơm, em phải ngoan ngoãn ăn cơm, biết không?)

Cô nhắn lại anh: (Vâng ~ tự em trở về, anh cũng phải nhớ uống ít rượu thôi, em ở nhà chờ anh ~)

Lúc cô về nhà, nấu mì ăn xong, thì đi dọn dẹp quanh nhà một chút.

Hơn tám giờ tối, cô định nhắn tin cho Cố Mục Niên hỏi hần ở đâu, nhưng lại nhận được điện thoại của Dương Nhược.

“Khương Dao... Em ở đâu a...”

Cô vừa nghe, đã cảm thấy thanh âm không thích hợp, “Dương Nhược, chị uống rượu có phải hay không?!”

Đầu kia điện thoại ngừng vài tiếng, Dương Nhược mở miệng: “Không có, chị chỉ uống một chút.”

Bình thường lúc người ta uống say thì chỉ nói mình uống có một chút, Khương Dao lắc đầu: “Bây giờ chị đang ở đâu?”

Dương Nhược nói mình đang ở quán Bar “Cố ý lữ”, cô ấy nói chỉ có một cô ấy uống rượu. Khương Dao rất lo lắng, sợ buổi tối một mình con gái ở bên ngoài không an toàn. Khương Dao lập tức nói với Dương Nhược rằng cô sẽ tới ngay.

Khương Dao nhanh chân ra cửa, đến “Cố ý lữ”.

Quán Bar với đầy đủ ánh đèn làm người ta say sưa hòa mình vào âm nhạc, cô tìm thấy Dương Nhược ngồi ở một góc uống rượu.

“Chị không sao chứ?” Khương Dao xem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy hồng phác phác, thật sự là uống say.

Dương Nhược nhìn thấy cô đến, cánh tay đặt lên bả vai cô, tựa vào trên người cô, “Khương Dao, xin lỗi a, đã trễ thế này còn kéo em tới.”

“Không có việc gì, ngược lại là chị... Làm sao?”

“Chị cùng bạn trai chị muốn chia tay.”

“A? Hai người cãi nhau?!”

Khuôn mặt Dương Nhược thống khổ, lần nữa nằm xuống mặt bàn, “Dù sao chị cảm thấy từ trước hẳn đã không thích chị...”

Ngôn từ của Khương Dao có hạn, nhưng mà cũng an ủi cô ấy hết mực.

Đang an ủi, cô đột nhiên nghe thấy ở cửa quán rượu có một trận thanh âm, cô ngẩng đầu nhìn lên, liền ngây ngẩn cả người.

Là Cố Mục Niên cùng mấy cái băng hữu đi đến, bên người còn mang theo mỹ nữ. Mỹ nữ đều trang điểm điểm mặt, mặc đồ thật sự rất gợi cảm. Cố Mục Niên cùng mấy nam nhân cười nói, ngồi xuống. Trong đó có một mỹ nữ muốn ngồi bên cạnh anh, nhưng mà anh chưa mở miệng nói câu gì, cô đó liền không dám ngồi qua, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm anh.

Khương Dao nhìn bọn họ, hô hấp ngưng đọng vài giây. Cả người phảng phất ngây người.

Cố Mục Niên không phải nói với cô... Tối nay anh ấy đi xã giao sao?

Tại sao bây giờ anh lại xuất hiện ở nơi này, bên người còn có rất nhiều mỹ nữ như vậy???

-----oOo-----

Chương 47: - Hũ giấm chua

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Tên chương này là do mình tự đặt nhé.

Khương Dao ngồi ở trong góc, cho nên Cố Mục Niên và bọn họ không có chú ý tới.

Qua năm phút đồng hồ, một người nam xông vào, nhìn thấy Dương Nhược, liền chạy qua ôm lấy cô ấy. Khương Dao nhận ra anh ta, chính là bạn trai của Dương Nhược.

“Xin lỗi a, tôi mang cô ấy về trước. Đều tại tôi, khiến cô ấy phải chạy tới cô làm phiền.” Nam nhân nói.

Dương Nhược tựa vào người đàn ông kia, thanh âm mang theo chút nước nở. Khương Dao gật đầu, để anh ta mang đi Dương Nhược.

Dương Nhược đi ra, Khương Dao lần nữa nhìn về phía Cố Mục Niên, anh vẫn cũng đàm người kia chuyện trò vui vẻ.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho anh: (Cố Mục Niên, anh đang ở đâu? Lúc nào trở về nhà?)

Anh lấy điện thoại di động ra vừa thấy, lập tức trả lời: (vừa vặn gặp được mấy người bạn cũ, bây giờ anh đang ở cùng với bọn họ, chút nữa sẽ trở về. Em có mệt hay không? Mệt thì em ngủ trước đi nha.)

“Cố thiếu, đêm nay mới tụ họp, thế mà cậu lại không uống rượu.”

Cố Mục Niên nghe vậy, tắt màn hình điện thoại, cười cười, “Bạn gái giám sát, không thể uống nhiều.”

“Ai nha, đây là cậu đang show ân ái a, cầu độc thân chúng tôi phải sống thế nào đây...”

Mà bên này, Khương Dao nhận được tin nhắn, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

Nếu không phải chính mắt cô nhìn thấy, cô hẳn là không biết bạn bè của anh còn bao gồm mấy mỹ nữ nóng bỏng đó nữa đây? Cô ngửa đầu uống ly rượu trong tay, trong lòng cảm giác thật khó chịu.

Lúc này, cô lại nghe thấy mấy cô gái bàn bên cạnh noi: “A, mọi người mau nhìn mấy người đàn ông ngồi ở bàn bên kia đi, trong đó một người đàn ông mặc áo sơmi màu đen kia, rất đẹp trai a!”

Khương Dao ngẩn ra, bọn họ không phải là đang nói Cố Mục Niên sao?!

“Người nào người nào...” Các cô gái kia sau khi nghe thấy, cũng không khỏi nổi lên hoa si, “Thật sự rất đẹp a, chúng ta qua bên đó thử xem. Chắc anh ấy vẫn còn độc thân đấy!”

Khương Dao ở bên cạnh nghe thấy, quả nhiên bạn trai quá đẹp trai cho nên ở nơi này quá dễ dàng trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cô hung hăng trừng mắt cái người trêu hoa ghẹo nguyệt kia, tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Hai cô gái bàn bên cạnh rục rịch, Khương Dao trực tiếp đứng lên, đi đến chỗ Cố Mục Niên.

Cố Mục Niên vừa nhấp một miếng nước trái cây, cùng đám bạn nói đùa, trong tầm mắt lại đột nhiên xuất hiện bóng dáng người con gái rất quen thuộc.

Anh khiếp sợ đứng lên, “Dao Dao, tại sao em lại ở đây?”

Bạn bên cạnh anh cũng một phen kinh hãi, tại sao lại xuất hiện một cô gái... Nhưng mà Cố Mục Niên lại biết cô ấy???

Khương Dao nhìn chăm chăm anh, cắn môi dưới, từng câu từng chữ nói ra: “Em vừa vặn ở đây với bạn... Em đi trước.”

Nói xong, cô trực tiếp xoay người bước đi, không cho anh cơ hội phản ứng.

“Dao Dao!” chân mày Cố Mục Niên cau lại, lập tức hiểu ra là cô đang hiểu lầm anh.

Anh lập tức cầm lấy áo khoác, nói với đám bạn: “Có chuyện, tôi đi trước.” Sau đó đuổi theo.

Đám bạn mắt to mắt nhỏ nhìn theo, “Cái này, Dao Dao không phải là... Tẩu tử chứ??”

“Không thì còn có thể là ai a? Ai có thể làm Cố thiếu để ý như vậy chứ? Cái này là Cố thiếu đang che chở bảo bối a...”

Bên kia, Khương Dao đẩy cửa quán bar ra ngoài, một luồng gió ập tới mặt cô, cô đi ra quá vội, cũng không có mặc áo khoác, nhịn không được liền run run lên.

Cô tăng nhanh tốc độ, đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, đã nghe được phía sau có người gọi tên cô, không cần quay đầu cũng biết là Cố Mục Niên.

“Dao Dao ——” anh đuổi theo cô, liền nhìn thấy hốc mắt cô có chút đỏ lên, áo quần trên người cũng đơn giản, mỏng manh. Anh lập tức đem áo khoác phủ thêm cho cô, giọng điệu có chút lo lắng: “Muộn vậy rồi mà còn chạy tới đây? Quần áo còn mỏng manh như vậy.”

Khương Dao nghe thấy lời anh nói, kỳ thật cơn giận đã tiêu mất một nửa, nhưng mà cô vẫn không nói lời nào, vẻ mặt tức giận cùng với bộ dáng ủy khuất.

Hai tay ấm áp của anh ôm lấy mặt của cô, để cô ngẩng mặt lên nhìn anh:

“Dao Dao, cùng anh nói chuyện có được hay không?”

Cô bĩu môi, sau một lúc lâu kêu lên một tiếng, xem như đáp lại.

Anh than nhẹ một tiếng, gặt gao đem cô ôm ở trong ngực, trấn an cô:

“Trách anh, là anh chọc Dao Dao tức giận.”

“... Vậy anh nói xem anh đã làm gì mà khiến em tức giận?”

“Anh không nên đã trễ thế này mà còn không quay về với em, còn ở quán Bar.” Nếu là đổi lại là anh hôm thấy thấy tối muộn mà cô còn ở quán Bar thì anh cũng sẽ không vui.

“Anh cùng bạn bè đến quán Bar, em không phản đối, nhưng mà bên cạnh anh... Nhưng tại sao bên cạnh anh lại còn có nhiều mỹ nữ nóng bỏng như vậy? Nếu anh uống say, họ có ý đồ với anh thì làm sao. Có phải mỗi lần anh tới quán Bar cũng sẽ có nhiều mỹ nữ như vậy hay không?”

Nghe cô nói vậy, anh im lặng nở nụ cười, giải thích với cô: “Đêm nay, anh không uống rượu, những cô gái kia là đi theo đám bạn của anh, tối nay khi xã giao xong anh vừa vặn có rãnh cho nên đi cùng bọn họ, còn mấy người con gia kia không có quan hệ gì với anh, anh luồn cách xa họ ra, cũng sẽ không để cho họ tới gần anh.”

Anh xoa bóp vành tai của cô, ở bên môi cô in xuống một cái hôn, “Hóa ra Dao Dao cũng một bình dấm chua.”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Em là bình dấm chua thì sao, em là bạn gái của anh, có quyền ghen, hứ.”

Anh biết cô quan tâm anh, gật đầu nở nụ cười, “Ừm, chỉ có em mới có quyền này.”

Khương Dao cũng nói lí do cô đến quán Bar cho anh nghe, anh chỉ nói nếu lần sau, buổi tối một mình em đến mấy chỗ này thì phải gọi cho anh, không thì anh sẽ không yên lòng.

Cô nghĩ tới một chuyện, “Đúng rồi, những người bạn kia của anh...”

“Không có việc gì, anh đã nói với bọn họ rồi. Chúng ta về nhà.”

“Vâng.”

Tay cô bị anh nắm thật chắc, miệng trêu chọc anh: “Vừa rồi em còn nghe thấy có mấy cái cô gái nói muốn đến tiếp cận anh.”

“... Chuyện này anh sẽ cự tuyệt không xót một ai.”

Khương Dao biết, trừ cô ra, anh đối xử với những người phụ nữ khác đều tỏ ra lạnh như băng. Điểm ấy cô rất là yên tâm, vì thế cũng không hề nói đề tài này nữa.

“À đúng rồi, Cố Mộc Niên, em tính ngày mai em sẽ về nhà.” Ngày mai là thứ bảy.

“Được, anh và em cùng nhau trở về.”

Sáng sớm ngày mai, Khương Dao và Cố Mộc Niên cùng nhau trở về biệt thự Ngự Long. Bởi vì hai người đi về tương đối sớm, giờ phút này ở trên xe, Khương Dao bị Cố Mộc Niên ôm vào trong ngực, tựa vào bả vai anh ngủ bù.

Anh thấy cô mơ mơ màng màng, ánh mắt vẫn là khi nhắm, khi mở, anh cười sờ sờ mặt cô: “Tại sao lại giống cô gái lười vậy nè, em thật là thích ngủ mà.”

Trong lòng cô oán thầm, nếu không phải tối quá anh chọc giận cô...hai cô tối khuya mới ngủ, bây giờ còn nói cô lười, hừ.

Đến nhà cửa, hai người xuống xe, cô nói với Cố Mộc Niên: “Em về nhà trước.”

Anh giữ chặt tay cô, “Cùng nhau đi.”

“A?”

“Anh vừa vặn có chút việc muốn nói với dì Cố và chú Cố.”

Cô nắm lấy áo của anh, thanh âm ôn nhu: “Cái gì... Chuyện gì a?”

“Em nghĩ thử xem?”

“... Chuyện của hai chúng ta?”

“Ừm. Chúng ta ở cùng một chỗ, phải với hai bác nói một tiếng, cũng

không thể để một mình em nói, hiểu chưa.” Anh đem con gái nhà họ Khương dụ chạy, hơn nữa Tuyết Mạt cũng biết, cũng không thể không nói cho gia trưởng nhà gái, như vậy thì quá không tôn trọng.

“Ừm, anh yên tâm, ba mẹ em khẳng định rất thích anh.”

Bây giờ anh mới biết được cô đang lo lắng cái gì, anh cười cười, nói:

“Đương nhiên anh biết rồi.”

Xem người này xem, tại sao lại tự tin thế chứ.

Anh ôm cô đi vào cửa chính, lúc này Giang Hú cùng Khương Ngụy đang ăn điểm tâm. Giang Hú nhìn thấy Khương Dao và Cố Mục Niên trở lại, vội vàng đứng lên, đi về phía bọn họ.

“Ba mẹ, con đã trở về.” Cô cầm tay Giang Hú tay.

” Chú Cố, dì Cố, buổi sáng tốt lành.” Cố Mục Niên nói.

“Ai u đôi tình nhân này đã về rồi, mau mau mau vào, ăn sáng.” Giang Hú vỗ vỗ bả vai Cố Mục Niên, sau đó kéo Khương Dao đi vào.

Khương Dao nhìn cha mẹ mình không có kinh ngạc như cô tưởng tượng, ngược lại biểu hiện còn rất tự nhiên, còn có câu “Đôi tình nhân”, làm mặt cô không khỏi đỏ lên.

Mà thật ra là ngày hôm qua Cố Mục Niên đã gọi điện thoại nói là mình trở về, cho nên giờ phút này hai cụ đương nhiên là có chuẩn bị tâm lý.

Hơn nữa, mấy ngày trước Tuyết Mạt đã nói cho hai ông bà Khương nghe, Giang Hú, Khương Ngụy cũng đã biết, hai đứa nhỏ này đang yêu đương, bọn họ cũng sẽ không đi hỏi đến quá nhiều. Nhưng mà, trong lòng hai trưởng bối đều đã xem Cố Mục Niên như người nhà.

Khương Dao đi đến trước mặt Khương Ngụy, “Ba, gần đây thân thể của ba thế nào rồi?”

Khương Ngụy gật đầu, đùa cô: “Thân thể ba gần đây tốt hơn nhiều, con đừng lo lắng. Ngược lại là con với Mục Niên, cũng không nói cho ba mẹ nghe một chút.”

“Ba...” Cô xấu hổ.

Cố Mục Niên mở miệng: ” Chú Cố, dì Cố, chuyện này là trách con, hẳn là con nên nói cho hai bác sớm hơn, hai bác muốn trách thì trách con.”

“Xem đứa nhỏ này, che chở Dao Dao như vậy sao. Được rồi, ngồi xuống ăn cơm, nói đùa với hai đứa đấy à.” Giang Hú cầm lấy bát, múc cho hai người chén cháo.

Khương Dao ngồi xuống, Cố Mộc Niên ngồi ở bên cạnh cô, lột cho cô cái trứng luộc, đặt vào trong đĩa cô, “Dao Dao, sắn trứng còn đang nóng, em mau ăn đi.”

“Vâng.” Cô nghe lời gật gật đầu.

Khương Ngụy thấy anh đối đãi với con gái mình vô cùng tốt, cứng chùi che chở, mà con gái ông cũng rất thích Cố Mộc Niên, ông cũng liền chậm chậm yên tâm.

Cơm nước xong, Khương Ngụy nói: “Mộc Niên a, con theo ta đến thư phòng đi.”

Hai người vào thư phòng, Khương Dao ánh mắt chậm chạp đều không thu trở về, Giang Hú vỗ vỗ bờ vai cô: “Khẩn trương cái gì chứ.”

“Mẹ... Người nghĩ ba sẽ nói gì với Cố Mộc Niên?”

“Còn có thể nói cái gì, đương nhiên chính là nói về con.”

Khương Dao nhíu nhíu mày.

“Đứa nhỏ này, khẩn trương cái gì. Thật ra là mẹ với ba con đều rất yên tâm khi con đến với Mộc Niên. Mẹ đều thấy nó từ nhỏ cho tới lớn, quan hệ hai nhà cũng rất tốt”. Hơn nữa Khương Dao ở nước ngoài học tập mấy năm nay, Khương gia xảy ra một số chuyện không tốt, Cố Mộc Niên cũng thường xuyên giúp đỡ bọn họ, Mộc Niên xem họ như ba mẹ. Những điều này Giang Hú và Khương Ngụy đều nhìn thấy cả.

Khương Dao nghe xong, cũng yên tâm, liền trở về phòng vẽ tranh.

Cô tìm thấy bản thảo mình vẽ từ lúc còn học cao trung.

Đang nhìn bản thảo, cô liền thấy Giang Hú đang gọi cô: “Dao Dao, con ra đây nào.”

“Ai nha... Mẹ có chuyện gì muốn nói thì vào đi vào đi.”

Giang Hú ở cửa kêu cô tới tiếng thứ hai, nhưng cô vẫn không chịu ra.

Cuối cùng Giang Hú nói: “Mộc Niên nói nó muốn về nhà a, con cũng không ra tiễn nó sao?”

Khương Dao nhanh chóng nhảy xuống giường, mang giày chạy ra ngoài.

Vừa mở cửa, liền nhìn thấy Giang Hú đứng ở cửa, cười nói: “Nhìn con xem, tại sao mẹ gọi nãy giờ không ra, vừa nói “Mộc Niên” liền chạy ra.”

Đứng ở bên cạnh Giang Hú là Cố Mộc Niên, anh nhìn Khương Dao, đáy mắt đong đầy nụ cười ôn nhu.

Khương Dao đỏ mặt, miệng bác bỏ: “Con làm gì có chứ...”

Cố Mục Niên đi lên trước, đem Khương Dao ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói vào tai cô: “Đứa ngốc.”

Nội trong tuần này, mình sẽ up chương liên tục, đúng vào lúc 8h mỗi tối nhé. Mọi người cứ đúng hẹn lại lên nhé hihi

-----oOo-----

Chương 48: - Muốn anh hơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao bị hai người này chọc cho mặt đỏ tai hồng, Giang Hú cười nói: “Được rồi, không quấy rầy hai con nữa, mẹ đi xuống lầu đây.”

Giang Hú đi xuống, Cố Mục Niên và Khương Dao liền vào phòng ngủ. Đi vào, cô ôm lấy lưng của Cố Mục Niên, ngửa đầu hỏi anh: “Vừa rồi anh và ba em nói chuyện gì thế?”

“Chính là bảo anh quan tâm em, giám sát em một ngày ba bữa, thân thể khỏe mạnh.” Còn những chuyện khác, đều là chuyện giữa anh ba Khương, không cần phải nói với cô.

“Cái gì nha...” Cô bĩu môi, “Tại sao lại biến thành anh giám sát em chứ.”

Anh cười đến độ lồng ngực phật phồng, rồi sau đó lại ngửa ngáy khó nhin đem cô đặt ở trên tường hôn một phen. Khương Dao đều bối rối, tại sao mới sáng sớm lại bắt đầu khi dễ cô chứ.

Anh nói khẽ thì thầm với cô: “Anh rất muốn ăn đậu hũ của em.”

“Hừ...”

Anh ôm lấy cô hôn hôn, rồi sau đó buông cô ra. Khương Dao chạy tới trên giường, đem tập tranh cầm lên, cho anh xem, “Đây là mấy tác phẩm mà em đã vẽ hồi cao trung.”

Anh mở ra, “Đều từng là kiệt tác.”

Anh nhìn cô trong chốc lát, anh nói hôm nay sau khi ăn trưa xong anh sẽ dắt cô đi dạo phố. Từ lúc bắt đầu trận thi đấu thiết kế trên toàn quốc kia, trên cơ bản Khương Dao không có thời gian ra ngoài thư giãn, bây giờ đã kết thúc cuộc thi, đương nhiên cô rất muốn ra ngoài thư giãn.

Lúc xế chiều, Cố Mục Niên và cô đi trung tâm mua sắm.

Hôm nay Khương Dao mặc một chiếc váy màu hồng phấn, Cố Mục Niên mặc áo sơmi trắng cùng với quần tây đen, nhìn anh thật phong độ a. Vào trung tâm mua sắm, anh dắt cô đi dạo cửa hàng quần áo. Cô nhìn trúng một chiếc váy màu hồng, liền đi vào phòng thử đồ, anh ngồi trên sofa ở

bên ngoài chờ.

Khương Dao thay xong đi ra, thì có nhân viên bán hàng lại đây giúp cô sửa sang lại quần áo, “Tiểu thư, cái váy này thật sự thích hợp với tiểu thư, thật sự rất đẹp.”

Cô đứng trước gương ngắm nhìn bản thân rồi chạy tới cho Cố Mục Niên xem, “Cái này như thế nào?”

“Rất đẹp. Còn cái váy trắng đằng kia em có muốn thử hay không?” Anh chỉ chỉ.

“Được oa...”

Cô cầm váy đi vào, nhân viên bán hàng liền nói với Cố Mục Niên: “Tiên sinh, bạn gái của ngài thật là xinh đẹp, còn rất nghe lời ngài.”

Anh nhẹ nhàng nhướn mày, đáp: “Là anh mắt của ta tốt.”

(editor: mắt tốt mới tìm thấy chị aaa)

Cô nhân viên nghe cũng cười.

Khương Dao mua xong quần áo đi ra, nhìn thấy phía trước có rất nhiều máy gắp thú bông, ánh mắt liền sáng lên, “Cố Mục Niên, chúng ta đi gắp thú bông có được hay không?”

“Tại sao em đã trưởng thành mà còn ngây thơ như vậy.”

Khương Dao làm nũng với ạn: “Ai nha Mục Niên, xin anh đấy, em hứa sẽ không chơi nhiều đâu.”

Anh nói: “Chuyện lúc nhỏ anh còn chưa quên đâu.”

Lúc Khương Dao học cấp 2, tối thứ sáu nào đó, bởi vì ngày mai không đến trường, cho nên cô đợi Cố Mục Niên tan học, anh liền mang cô đi ăn cơm.

Cơm nước xong, bọn họ đi ngang qua một cái máy gắp thú bông.

Khương Dao rất muốn chơi, lôi kéo anh cùng chơi với cô. Vừa mới bắt đầu chơi cô đã thua liên tiếp mấy ván, đầu tiên là Cố Mục Niên đứng bên cạnh hướng dẫn cô, sau đó thấy cô chơi không nhận được mà ra tay, để cô đứng bên cạnh nhìn anh chơi.

Chơi mãi tới hơn nửa tiếng đồng hồ, tất cả đều thua... Thua, ngay cả tiền đi xe buýt về nhà bọn họ cũng chơi hết sạch, không có tiền đi xe về.

Hai người đành đi bộ, đi hơn hai tiếng mới về tới nhà, đương nhiên sau khi về nhà Cố Mục Niên tránh không được bị Tuyết Mạt quở trách một trận.

“Khi còn nhỏ là anh tự chơi tới hết tiền, tại sao lại trách em. Em còn cùng anh đi bộ lâu như vậy mới về tới nhà”

Anh búng trán cô một cái, “Đi, hôm nay anh sẽ nhìn em chơi.”

Cô vui vẻ nhảy nhót lôi kéo anh tới chỗ máy gắp thú bông, đổi tiền xu xong, anh bỏ tiền vào, cô liền bắt đầu thao tác.

Lần đầu tiên cô thua, nhưng mà lần thứ hai cô gắp được một con gấu nhỏ đi lên! Cô cầm gấu nhỏ ở trước mặt anh vênh váo: “Anh nhìn xem, kỹ thuật của em quá tốt. Đây đều là Mahoney luyện cho em. Lần trước Mahoney tới nơi này, em và cậu ấy đi chơi gắp thú bông, cậu ấy rất lợi hại.”

Cô nói xong, liền nhìn thấy sắc mặt Cố Mục Niên đột nhiên trở nên âm trầm, cô minh bạch mình nói sai, lập tức hôn anh một cái, giọng điệu mềm mềm: “Em sai rồi, ở trước mặt anh không nên đề cập tới những nam nhân khác. Kỹ thuật của anh tốt hơn cậu ta! Tốt hơn nhiều!”

Cố Mục Niên buông mi cong môi, khom lưng bỏ tiền xu vào máy, sau đó bảo Khương Dao đứng sang một bên.

Đây là anh muốn chứng minh thực lực cho cô thấy.

Anh tập trung tinh thần vào thao tác của mình, Khương Dao ở bên cạnh nhìn bộ dáng “khải ái” của anh, cố gắng nhịn cười.

Nhớ lại lần gắp thú bông trước kia, anh sử dĩ gắp là vì cô nói với anh một câu: “Anh cũng không gắp, tại sao lại nói em ngốc”. Lúc đó, khi anh nghe thấy câu này, đoạt đồng xu trong tay cô, nói: “Em đứng ở bên cạnh nhìn, để anh cho em xem cái gì mới gọi là kỹ thuật.”

Nhớ lại, lúc anh nói câu đó thật sự rất soái aaa.

“Nha lên rồi!” Khương Dao đang miên mang trong dòng hồi ức, anh đã gắp được một con gấu nhỏ màu xám!

Anh đem gấu nhỏ bỏ vào tay cô, trong ánh mắt đều chứa chút kiêu ngạo, Khương Dao cầm lấy gấu rồi ôm lấy anh, miệng nói câu ngọt ngào: “So với gấu nhỏ, em càng muốn anh hơn.”

Lời tâm tình ngọt đến tận tâm khảm, anh liếm liếm răng cấm, chậm rãi nở nụ cười.

Anh sờ sờ đầu của cô, nói câu khen ngợi: “Rất ngoan.”

Cô bị anh ôm lấy, trong ngực ôm hai gấu nhỏ, vui vẻ đi, không thấy được cách đó không xa Lâm Phi Lam đang nhìn bọn họ.

Cô ta ngồi ở tiệm cà phê sát cửa sổ, cô ta nhìn qua cánh cửa thủy tinh, mắt thấy toàn bộ quá trình Khương Dao và Cố Mục Niên gắp thú bông, trong lòng có chút tức giận.

Cô ta nhìn thấy hai người thân mật, một người cao lãnh như Cố Mục Niên cũng có thể cười đến vui vẻ như thế, cảm giác ghen tị trong lòng cô ta lại bắt đầu trỗi dậy.

Lâm Phi Lam chính là bạn học cùng lớp cấp 3 của Khương Dao, hai người đã chơi với nhau từ rất sớm. Khương Dao thường xuyên mời cô ta qua nhà chơi, Lâm Phi Lam dần dần biết được điều kiện gia đình nhà Khương Dao rất tốt, so với nhà cô ta hẳn là tốt hơn nhiều. Bởi vì đi qua nhà Khương Dao nhiều lần, nên cô ta cũng biết Cố Mục Niên.

Cô ta đối Cố Mục Niên là nhất kiến chung tình, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Cố Mục Niên là ở trước cửa nhà Khương Dao. Đó là lúc Cố Mục Niên vừa vặn lái xe trở về, anh mặc bộ quần áo màu đen, mang mũ lưỡi trai. Anh dừng xe, trong tay xoay xoay bóng rổ, rất đẹp trai.

Lúc ấy Lâm Phi Lam nhìn thấy anh và Khương Dao chào hỏi, liền hỏi Khương Dao người kia là ai, cô nói với cô ta là anh trai nhà bên.

Lâm Phi Lam dần dần đen rình cảm đối với Cố Mục Niên đặt ở đáy lòng, cô ta hay đến tìm Khương Dao để có cơ hội tiếp xúc với Cố Mục Niên. Nhưng mà càng về sau, cô ta mới biết được người Cố Mục Niên thích là Khương Dao, Khương Dao lớn lên xinh đẹp học giỏi, các phương diện khác Khương Dao đều ưu tú hơn cô ta.

Lúc ấy cô ta đem thư tình trộm đi, quả nhiên liền nhìn thấy Khương Dao ba năm cấp 3 đều không thường đi chung với Cố Mục Niên nữa, cô ta vốn tưởng rằng Khương Dao xuất ngoại vài năm, trở về đã sớm cảnh còn người mất, nhưng là lại vẫn có thể cùng Cố Mục Niên nối tiếp tình duyên?!

Cô ta thật sự là đánh giá thấp khả năng của Khương Dao.

Lâm Phi Lam nhấp một miếng cà phê, ánh mắt đen kịt liền thu trở về.

Buổi tối, Khương Dao và Cố Mục Niên ra bên ngoài ăn cơm. Cô nói muốn ăn tiệc đứng, nhưng mà bên trong rất đông, nên cô và anh phải xếp hàng lấy số

Cô cầm số phiếu số, ngồi ở trên ghế, miệng liền lầm bầm một câu “Rất đối”.

Cố Mục Niên nghe thấy thế, liền nói cô có muốn đổi quán khác hay không.

“Này là tiệm nổi tiếng trên mạng, có rất nhiều người đề cử.”

Cố Mục Niên không hiểu, dù sao cô gấu nhỏ chờ cũng rất thích ý, liền cam tâm tình nguyện cùng cô chờ.

Khương Dao nhìn xem xung quanh, liền nhìn thấy nhà hàng bên cạnh, ở vị trí cửa sổ có bóng dáng rất quen thuộc.

Cô tập trung nhìn, không phải là... Đái Linh sao?

Đối diện cô ta là một người nữ, trên bàn bày mấy tờ giấy trắng, cô gái kia chăm chú nhìn cô ta.

Khương Dao đối với Đái Linh hoàn toàn mặc kệ, không có hứng thú, không nghĩ, nhiều lần thu hồi ánh mắt. Lúc này quán ăn cũng gọi đến số bọn họ, Khương Dao và Cố Mục Niên đi vào.

Thứ hai, phòng nghiên cứu sản phẩm mở một cuộc họp.

Giang Dung ở trong cuộc họp nói, mỗi nhà thiết kế phải nộp một bản thảo, bản thảo nào đẹp sẽ được chọn là sản phẩm mới cho Tết Nguyên đán.

“Bởi vì sản phẩm cho mùa Giáng Sinh đang do tổ E phụ trách, cho nên sản phẩm cho Tết Nguyên đán nay chúng ta phải cố gắng hết sức.”

Giang Dung nói.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Giang Dung tìm Khương Dao nói chuyện riêng: “Khương Dao, thiết kế sản phẩm cho Tết Nguyên đán lần này, cô nên cố gắng thêm một chút có được không? Chúng tôi ở bên này rất là chờ mong tác phẩm của cô đấy.” Khương Dao vừa lấy được giải thưởng, bây giờ tài thiết kế đã được công nhận cao thêm mấy bậc, các nhân viên cũng coi trọng cô hơn.

Một tuần lễ sau, Khương Dao liền đem thiết kế của mình nộp cho họ. Trải qua sàng lọc tác phẩm, tác phẩm của cô vào nhà thiết kế khác sẽ là tác phẩm chính cho Tết Nguyên đán.

Lúc xế chiều, Khương Dao và Dương Nhược ở nghỉ ngơi phòng pha cà phê, nói chuyện phiếm.

“Khương Dao, em làm sao mà có thể thiết kế sản phẩm một cách đơn giản nhưng mà lại rất có sáng tạo vậy chứ? Chị cảm giác mình thiết kế...

Cái gì cũng rất tùy ý a.”

Khương Dao nở nụ cười, “Chị đừng nói như vậy, em cảm thấy chị cũng rất ưu tú.” So với tiêu chuẩn phổ thông của các công ty châu báu, Dương Nhược liền cao một bậc. Hơn nữa cô ấy còn trẻ, có nhiều thời gian để nghiên cứu và tra dồi thêm.

Nói chuyện phiếm xong, Dương Nhược liền bắt đầu tám chuyện của Khương Dao và Cố Mục Niên, cô ấy hỏi có phải Khương Dao đang yêu đương với Cố Tổng hay không?.

“Ngày đó chị đã nhìn thấy em và Cố Tổng! Chuyện có đúng hay không vậy Khương Dao, chị hứa sẽ không nói cho người khác đâu.”

“Vâng.. Đúng rồi ạ.”

Dương Nhược kích động vỗ mặt cô ấy, vội vàng nói: ” a, nhìn thấy hai người có tình ý sẽ sớm thành thân, chị rất vui a!”

Khương Dao làm dấu cho Dương Nhược nhỏ giọng, “Chị đừng quá kích động đây... Không khéo lại bị người khác nghe được.”

“Yên tâm nơi này lại không ai.” Dương Nhược tiếp tục hỏi: “Cố Tổng lạnh lùng như băng vậy, sẽ không ức hiếp em đó chứ?”

“Sẽ không a, anh ấy đối với em rất tốt.”

Dương Nhược gật đầu, “Cố Tổng đối với em nhất định rất tốt, chị cảm thấy anh ấy nhất định rất sủng em, chắc sau này có chuyện gì chị cũng sẽ lấy em làm bia đỡ đạn, hắc hắc.”

Khương Dao mỉm cười, quấy cà phê, trong lòng không biết đang nghĩ cái gì, liền bắt đầu phản bác: “Nào có, từ nhỏ đến lớn anh ấy rất thích quản em, khi dễ em.”

Vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một tiếng ho nhẹ. Cô hoảng sợ, đột nhiên quay đầu, liền nhìn thấy Cố Mục Niên cầm ly cà phê thong thả đứng ở phía sau, không biết đứng bao lâu.

Con người đen nhánh của anh nhìn chằm chằm nhìn về phía cô, ý cười trên khóe miệng như có như không.

Trong lòng Khương Dao lập bộp một chút, nghe thấy anh nói: “Khương Dao, bây giờ lập tức đến phòng làm việc của anh một chuyến.”

Các tình yêu của tui, đọc xong hãy ấn bình chọn và bấm theo dõi tui nhé,

để nhận thông báo khi tui up chương mới nhé, moa moa, yêu mọi người...

-----oOo-----

Chương 49: - Ánh mắt nóng bỏng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Mục Niên nói xong lời này liền quay người rời đi, để Khương Dao đứng đờ tại chỗ khóc không ra nước mắt.

Anh ấy đứng ở phía sau từ bao giờ vậy! Xong rồi, trộm nói xấu Cố Mục Niên mà còn bị anh nghe thấy... Đợi lát nữa không chừng anh sẽ “Giáo huấn” cô thế nào đây.

Dương Nhược cũng bị dọa đến hoảng sợ, cô ấy an ủi Khương Dao: “Thực xin lỗi a, đều tại chị kéo em vào tám chuyện. Lát nữa chắc Cố Tổng... Sẽ không mắng em đâu?”

Khương Dao: “...” Còn không đến mức đó, anh hẳn là sẽ có phương thức trừng phạt khác...

Đột nhiên nghĩ đến một ít hình ảnh, bên má cô liền bắt đầu phấm hồng, Dương Nhược nhìn thấy, hỏi cô: “Tại sao mặt em đột nhiên lại đỏ như vậy???”

“A... Không có.” Cô mau che hai má của mình, “Em đi đến văn phòng của anh ấy đã, chị giúp em đem cà phê mang về bàn làm việc của em nha, cảm ơn.”

Khương Dao đi đến văn phòng, gõ cửa đi vào, liền nhìn thấy Ti Phùng, Giang Dung cùng các nhà thiết kế khác cũng ở bên trong.

Ti Phùng nhìn thấy cô, ánh mắt hơi đổi, liền khôi phục bình thường.

“Cố Tổng.” Cô kêu một tiếng. Ở trước mặt người ngoài cô vẫn phải giữ tí hình tượng.

Cố Mục Niên ngẩng đầu nhìn cô, giọng điệu bình thường: “Lại đây, chúng ta bàn về thiết kế cho dịp Tết Nguyên đán một chút.”

Hóa ra là vì việc này a... Trong lòng cô âm thầm thả lỏng ra chút ít.

Thiết kế cho Tết Nguyên đán năm nay, chủ yếu là hệ liệt “Tâm Ý” của Khương Dao và “Tân tâm” của nhà thiết kế khác. Đến lúc đó sẽ đồng thời tung ra thị trường.

Bàn tất cả các chi tiết xong, Giang Dung cầm lấy bản thảo thiết kế, bảo

ngày mai sẽ đích thân đem bản vẽ đưa cho nhà máy chế tác khuôn mẫu. Cuộc họp kết thúc, Khương Dao và vài người khác đang chuẩn bị ra ngoài, cô liền bị Cố Mục Niên gọi lại.

“Khương Dao, cô lưu lại một chút. Còn có chút việc cùng cô nói.” (vì còn có nhân viên nên mình dùng cô ở đây nha)

“A... Vâng.”

Ánh mắt Ti Phùng lướt qua hai người Khương Dao và Cố Mục Niên, sau một lúc lâu vẫn là thu hồi ánh mắt, yên lặng đi ra ngoài.

Tiểu lý đang làm việc ở trước cửa phòng, nhìn thấy mọi người đi ra hết nhưng vẫn còn chưa thấy Khương Dao, liền mỉm cười rồi đi tìm nữ nhân viên: “Ngài khả năng vẫn là phải đợi thêm một lát, Cố Tổng còn có chút việc bận.”

“Nhưng mà bọn họ không đều đã đi ra rồi sao...”

Tiểu Lý Tiểu cười, không có lại trả lời lại câu hỏi của cô ấy. Bây giờ Khương Dao ở bên trong, đây khẳng định là Cố Mục Niên có việc tư muốn nói Khương Dao, lúc này mà quấy rầy bọn họ, chắc chắc cơm này của tiểu lý cũng mất luôn?

Mà giờ khắc này trong văn phòng, Khương Dao đứng gần cánh cửa, giống như đang đề phòng Cố Mục Niên.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, mày dài hơi xếch, thần sắc thanh lãnh: “Em muốn đứng đó để nói chuyện với anh sao?”

Khương Dao nhìn anh ở trước mặt cô rất ít khi nghiêm túc như vậy, nên cô cho rằng mình đã chọc anh không vui. Cô đi về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt anh.

Anh nhìn bộ dáng có chút sợ hãi của cô, than nhẹ một tiếng rồi nắm giữ cổ tay cô, đem cô kéo vào trong ngực, ôm lấy.

Nha nha nha?

Khương Dao ngồi ở trên đùi anh, còn chưa phản ứng kịp, “Cố Mục Niên...”

“Tại sao lại sợ anh như vậy?” Anh nhìn ánh mắt cô.

Bây giờ, cô mới biết là biểu tình nghiêm túc liacs này của anh là giả bộ,

“Anh làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng anh thật sự có chuyện gì.

Anh không biết, lúc anh không cười thật sự nghiêm túc cao lãnh lắm đó.”

Anh dần dần nở nụ cười, ở trên gương mặt trắng mịn của cô hôn một

chút, “Tại sao em lại đáng yêu như thế.”

“Hừ đừng có nịnh nọt em...”

Anh đột nhiên nắm cằm của cô, nói: “Anh nhớ lại một việc.”

“Cái gì?”

“Nếu anh nhớ không lầm, người nào đó là ở khu nghỉ ngơi, cùng với đồng nghiệp oán giận bạn trai của mình. Anh nhớ không lầm chứ, đúng không?”

Khương Dao che miệng cười đến giữa tới giữa lui, lúc này cô rất giống như đứa con nít hồn nhiên vô tư, “Quả nhiên là anh nghe thấy, anh đứng ở sau lưng em từ lúc nào đấy.”

Lúc cô cười, cả người ở trong lòng anh nhích tới nhích lui, anh cũng cảm giác được dưới thân nơi nào đó bắt đầu thức tỉnh.

Anh bóp chặt eo thon của cô không để cho cô lộn xộn, ánh mắt mang theo uy hiếp, giọng điệu trầm thấp: “Còn dám cười?”

Anh cúi đầu cắn môi của cô, tiếng cười trong chốc lát liền biến mất, không khí lâm vào sự im lặng mập mờ im lặng.

Khương Dao cũng rất phối hợp với anh, ôm cổ của anh, ở trong lòng anh ngoan ngoãn bị anh hôn.

Sau khi kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, Khương Dao cảm giác được ở đùi mình có cái gì đó, cô lập tức hiểu ra, xấu hổ đến không dám cử động nữa.

Anh đem nụ hôn dời đến vành tai, cô lập tức ngăn cản anh, lời nói có chút run: “Cố Mục Niên, anh... Đây là ban ngày ban mặt, còn ở văn phòng đó...”

Anh cười nhẹ hai tiếng, ngừng lại. Anh vốn cũng không có ý định làm chuyện khác với cô.

Thấy anh không hề động thủ động cước, nàng yên tâm để anh ôm. Một lát sau, hai người buông nhau ra, cô liền nói mình đi ra ngoài làm việc.

Lúc ra ngoài, cô đi đến toilet trước, sửa sang lại quần áo.

Cô đang rửa tay, Đái Linh từ xa đi vào. Cô nhìn thấy Khương Dao, cô ta giống như hoảng sợ, nhưng mà biểu tình giật mình lập tức đã thu trở về, không nói gì.

Khương Dao đi ra toilet, ngược lại có chút buồn bực. Nếu là trước kia, Đái Linh sẽ chủ động tìm tới cô gây phiền toái, cũng khẳng định sẽ liếc

mắt với cô, vẻ mặt âm dương quái khí. Hôm nay ngược lại rất bình thường còn thêm chút e dè...

Cô cũng không nhiều nghĩ, trở về vị trí. Ai biết, ngày hôm sau, vừa đến văn phòng, nghe mọi người xầm xì nói chuyện Đái Linh muốn từ chức. Bây giờ, Đái Linh đang ở trong văn phòng Giang Dung nói chuyện, mọi người liền tại bên ngoài nhỏ giọng thảo luận.

“Thật sự là kỳ quái, tại sao lại từ chức?”

“Này có cái gì kỳ quái, không phải là cô ta không hài lòng sao, cả ngày thăm oán này thăm oán kia, cô ta đi đi cho thanh tĩnh bớt.”

“A...”

Khương Dao không nói gì, ở bên kia sửa chữa bản thảo thiết kế. Một lát sau, Đái Linh đi ra, đi xuống dưới lầu, đoán chừng là đi đến phòng nhân sự.

Dương Nhược đi đến bên cạnh cô, “Khương Dao, em đã nghe thấy chuyện Đái Linh muốn từ chức chưa?”

“Vâng... Chị có biết nguyên nhân vì sao không?” Cô thuận miệng hỏi.

“Không biết...”

Đái Linh đi đến phòng nhân sự xong, liền đi lên thu dọn đồ đạc của mình. Mọi người thấy sắc mặt cô ta rất bình thường còn mang theo ý cười, một chút cũng không nhìn thấy bộ dáng khổ sở, càng nhìn cô ta càng không hiểu nguyên nhân vì sao lại nghỉ việc.

Lúc này, có người vẫn quan tâm Đái Linh, ” Chị Đái Linh, chị thật sự muốn đi sao?”

Đái Linh cười nhạt một tiếng, “Đúng a. Bây giờ Chí Sinh hiện tại đã không đáp ứng được cho tương lai của tôi, hơn nữa tôi cảm giác nếu cứ ở đây thì sẽ rất không có tiền đồ, đương nhiên sẽ đi tìm phương trời rộng lớn hơn rồi.”

Cô gái kia xấu hổ cười, Đái Linh nói tiếp: “Dù sao tôi cảm thấy chờ ở Chí Sinh một đời cũng cứ như vậy, công ty không được tốt, cứ mãi ở đây cũng chả làm được gì.”

Trong lúc nhất thời văn phòng rơi vào trầm mặc, từ trước đến nay Khương Dao không thích nhiều lời nhưng mà lúc này lại lên tiếng: “Là Chí Sinh quá nhỏ không thể đáp ứng được cô, vẫn là cô nói như rồng leo, làm như mèo mửa, không quyền cước khả thi, chính cô hẳn là người rõ

ràng nhất không phải sao?”

Khương Dao chán ghét nhất loại người chân trước mới vừa ta khỏi công ty, chân sau lại muốn đập công ty một chút. Cũng không phải Chí Sinh bức cô ta đi.

Đái Linh thay đổi sắc mặt, “Khương Dao, cô đặc ý cái gì? Một giải thưởng liền cảm giác mình rất giỏi sao? Thật sự coi mình là nhất ở Chí Sinh rồi à?!”

Khương Dao cười lạnh, “Tôi chỉ là không quen nhìn sắc mặt của nhóm người nào đó.”

Đái Linh tức giận nổi trận lôi đình, đang muốn mắng Khương Dao, Giang Dung liền đi ra, “Ồn cái gì? Mới sáng sớm không có chuyện làm à?”

Đái Linh nhìn Giang Dung một chút, ngậm miệng. Cô ta nhìn quanh một vòng, nhìn nhìn văn phòng quen thuộc, ôm lấy đồ đạc của mình đi ra. Cô ra giữa đầu chớp mắt, xoay người tiêu sái rời đi.

Dương Nhược an ủi Khương Dao: “Coi ta chính là khoe khéo miệng thống khoái, vênh váo cái gì chứ...”

Khương Dao vỗ vỗ tay cô ấy, “Không có việc gì, chị trở về làm việc đi.”

Vài ngày sau, Đái Linh thay bộ đồ công sở mới hoàn toàn, đi vào cao ốc tập đoàn Bội Cầm.

Đến tầng của phòng nghiên cứu sản phẩm, coi ta đi ra thang máy, nghênh đón cô là Phó tổng giám đốc của bộ phận sáng tạo, Y Lâm.

“Đái Linh, hoan nghênh người đi đến Bội Cầm.” Y Lâm ôm cô ta.

“Cám ơn tổng thanh tra Y”

“Đi, tôi đưa cô đi gặp nhân viên mới trước.” Y Lâm đem cô ta dẫn qua, vỗ tay nói với các nhân viên khác: “Mọi người im lặng im lặng, đây là đồng nghiệp mới của chúng ta, Đái Linh. Từ hôm nay trở đi, Đái Linh chính là một thành viên thiết kế của Bội Cầm.”

“Chào mọi người, sau này xin mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Mọi người vỗ tay, Y Lâm đi ra, Đái Linh liền nói mang theo chút ít quà cho mọi người, rất nhiều người liền vây đến bên cạnh Đái Linh.

Mọi người thấy cô ta mặc toàn hàng hiệu, ra tay cũng rất hào phóng, nháy mắt liền có hảo cảm, lời nói dễ nghe hơn vài câu

Đái Linh nghe lời nói lấy lòng của họ, trong lòng càng thêm tự mãn. Chí Sinh tính cái gì? Cô ta không có Chí Sinh không phải là không có thể sống. Còn đối lập với Bội Cẩm, ở đây họ coi trọng cô ta như vậy, ở đây cô ta nhất định sẽ bò được vị trí cao.

Y Lâm đi vào văn phòng tổng tài, nói với Đỗ Yến: “Đỗ tổng, người kia của Chí Sinh hôm nay đã tới tới.”

Đỗ Yến có hơi nhất câu môi, “Đồ vật đã mang tới chưa?”

“Vâng.”

Đỗ Yến lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, mười ngón đan vào nhau, giọng điệu thoải mái: “Để tôi xem lần này Chí Sinh còn làm sao được.” Mà Khương Dao vốn tưởng rằng cái tên Đái Linh này sẽ vĩnh viễn biến mất ở giới thiết kế trang sức, không nghĩ đến vài ngày sau, Khương Dao liền nghe thấy cô ta đến Bội Cẩm làm việc.

Dương Nhược đối với chuyện này liền buồn bực, tại sao Đái Linh lại đáng giá để Bội Cẩm phải cuồn về chứ, thật sự là không nghĩ ra. Dù sao chuyện này tất cả mọi người cũng không để tâm nhiều. Đến tháng 12, công ty liền bắt đầu bận rộn, đều tận lực lo cho hoạt động Giáng Sinh. Năm nay thiết kế cho Giáng Sinh là do Băng Thanh chủ yếu phụ trách, Khương Dao vẫn đem tinh lực chủ yếu dồn vào Tết Nguyên đán.

Giữa tháng mười hai, Cố Mục Niên phải đi công tác ở Italy nửa tháng, chủ yếu là đi tham gia một cuộc triển lãm thiết kế đá quý quốc tế.

Buổi tối trước khi đi công tác, Khương Dao giúp anh thu xếp hành lý, Cố Mục Niên thì ở thư phòng xử lý công việc.

Cô ở trong phòng ngủ sửa sang lại quần áo, nghe thanh âm của Cố Mục Niên đang ở bên ngoài gọi điện thoại, đột nhiên cảm giác có chút khổ sở. Nghĩ đến hai tuần tới không thể nhìn thấy, cảm giác có chút không quen. Ai, anh còn chưa đi đâu, cô đã bắt đầu nghĩ tới anh.

Cố Mục Niên nói chuyện điện thoại xong, vào phòng ngủ, nhìn thấy Khương Dao ngồi ở bên giường buông mi làm chuyện trong tay, iu xiu. Anh đi đến bên cạnh cô, đem nàng bế dậy, phóng tới trên đùi anh.

“Nha anh nói chuyện điện thoại xong rồi.” Trên mặt cô lần nữa mang theo tươi cười.

Anh sờ sờ gương mặt xem, “Làm sao? Nhìn em có chút không vui.”

“Em nào có...”

“Em còn gạt được anh sao?”

Khương Dao không nguyện ý đem tâm tình của mình nói cho anh, dựa vào ở trong lòng hẫng, thanh âm nhẹ nhàng: “Em thật sự không vui, chính là cảm thấy rất lâu sẽ không gặp được anh, có một chút khổ sở. Nhưng mà không có chuyện gì, cũng chỉ có hai tuần thôi mà.”

Anh cúi đầu hôn một cái cái trán của cô, ôm cô chắc hơn, “Đứa ngốc.”

Anh dặn dò cô: “Nhớ mỗi ngày đều phải ăn cơm đúng giờ, quần áo mặc nhiều một chút đừng để bị cảm. Mỗi ngày anh đều sẽ gọi video cho em, giám sát em. Em phải ngoan ngoan, không để anh lo lắng, biết không?”

Khương Dao nở nụ cười, “Biết, anh cũng phải như vậy.”

“Ừm, có chuyện gì trước tiên cứ nói cho anh biết, không cần lo lắng cho anh có bận hay không.”

Khương Dao bị lời của anh là cảm động không thôi, cô ôm hông của anh, chủ động hôn anh

Không khí càng thêm khô nóng, toàn thân Cố Mục Niên cũng bắt đầu khô nóng, anh đem cô ôm đến trên giường, cả người liền đề lên, tay bắt đầu thăm dò những nơi khác.

“Cố... Cố Mục Niên anh...” Trong đầu cô giờ phút này đều không có suy nghĩ được gì, tất cả đều là ánh mắt cháy bỏng và thân hình nóng như lửa của anh.

Đọc xong bấm bình chọn và theo dõi mình nhé, để nhận được thông báo sớm nhất về truyện nè, mãi yêu...

-----oOo-----

Chương 50: - Ngày nhớ đêm mong...

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh âm anh nặng nề, mở miệng: “Ngày mai anh đi, bây giờ em ngoan ngoan để anh hôn một chút, được không?” âm cuối nhẹ bẫng vào tai cô, phảng phất mang theo sự tê tê đại đại.

Khương Dao nhìn anh, đôi mắt ướt át như nước, nghe vậy cô ngại ngùng đôi chút, gật đầu một cái, ôm cổ của anh. Ngại ngùng mà chủ động.

Anh mím môi cười, lại hôn vào mặt cô.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Dao nghe thấy tiếng sột soạt, mở mắt ra liền thấy, là anh đang mặc quần áo.

“Mục Niên ——” cô nhẹ giọng gọi anh một tiếng.

Nghe thấy tiếng gọi của cô, liền đi đến bên giường, cầm tay cô: “Em ngủ thêm đi, bây giờ còn rất sớm.”

“Em dậy đưa anh đi sân bay, không phải tối qua anh nói sáng nay sẽ kêu em dậy sao.” Cô giùng giảng muốn ngồi dậy, lại bị anh đè xuống, “Nghe lời đi Dao Dao, em ngủ tiếp đi, tự anh đi sân bay là được rồi.”

“Nhưng mà...”

Trong lòng anh sớm đã bị cô làm cho dụi dàng, “Em đến sân bay sẽ nhắn tin cho em, có được hay không? Em dậy sớm như vậy thì cả ngày sẽ không có tinh thần làm việc đâu.”

Khương Dao không lay chuyển được anh, “Vậy được rồi.”

“Ừm, bữa sáng anh đã chuẩn bị xong, lát em nhớ ăn.”

“Vâng.”

Anh cúi người hôn xuống môi của cô, khóe môi gợi lên.

Qua 30 phút, Cố Mục Niên kéo hành lý xuống lầu, tiểu lý cùng Chu Mộc đã ở dưới lầu chờ.

Lên xe xong, Cố Mục Niên tựa vào băng ghế sau chợp mắt. Tiểu lý quay

đầu nhìn anh, phát hiện tinh thần của Cố tổng không được tốt cho lắm. Đoán chừng là bởi vì phải đi công tác hơn hai cuối tuần, sẽ không gặp được Khương tiểu thư đi.

Rất nhanh đã đến sân bay, tiểu lí thấy Cố Mục Niên rốt cuộc cũng đã mở mắt, liền báo cáo: “Cố Tổng, trong lúc ngài đi công tác, tôi nhất định sẽ hỗ trợ chiếu cố Khương tiểu thư. Nếu ở công ty cô ấy xảy ra chút chuyện gì, trước tiên tôi sẽ nói cho ngài. Còn có, thức ăn cho buổi tối ngài mua cho Khương tiểu thư, trực tiếp gửi đến nhà.”

Khoảng thời gian Cố Mục Niên sắp đi công tác này, các phương diện đều giúp đỡ Khương Dao, anh suy xét hết. Mỗi ngày sẽ có xe đưa đón cô đi làm, đặc biệt là buổi tối, muốn đảm bảo đưa cô an toàn về nhà. Về phần đồ ăn, anh đã mua rất nhiều đồ ăn vặt và nguyên liệu nấu ăn, để khi nào đói cô còn có đồ để ăn.

Tiểu lí ở bên cạnh nhìn anh, có cảm giác lúc Cố Tổng sủng người thật sự là chịu không nổi, xem Khương tiểu thư như con nít mà chăm sóc vậy.

——

Qua một tuần, đã đến lễ Giáng Sinh.

Sáng sớm, Khương Dao đang ăn sáng, cô lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Cố Mục Niên, vừa rời khỏi WeChat, đã nghe thấy ở cửa truyền đến giọng Dương Nhược đang gọi cô.

“Khương Dao, không xong rồi!!!”

Khương Dao cả kinh đứng lên, nhìn thấy Dương Nhược xông vào, “Em đến đây xem buổi trình diễn sản phẩm mới của Bội Cầm ngày hôm nay đi!”

Khương Dao nháy mắt phải liên tục, lập tức theo Dương Nhược chạy ra ngoài, tim đập loạn xạ.

Một đồng người vây quanh ở bên cạnh bàn máy tính, màn hình máy tính truyền phát đầy đủ hình ảnh trưng bày sản phẩm mới của bọn họ.

Khương Dao tập trung nhìn vào sản phẩm mới thiết kế của bọn họ, cả người liền ngây dại.

“Cái này tại sao lại có chút giống với thiết kế cho Tết Nguyên đán của Khương Dao a...”

“Đúng vậy, tại sao thế này a...”

Thiết kế của Khương Dao là một dây chuyền kim cương. Hình thức

giống như là diệp tử, mặt trên có hai mảnh diệp tử, phía dưới là một viên kim cương. Giống như một mầm chồi non, đại biểu cho năm mới. Mà sản phẩm của Bội Cầm, cũng là hình thức diệp tử, nhưng mà diệp tử có chút khác biệt, trên diệp tử có khảm lần lượt vài viên kim cương.

Thật ra từ xưa đến nay không phải là không có chuyện hai tác phẩm có chung 1 ý tưởng, chỉ là lần này lại quá đúng dịp, Chí Sinh vừa mới chính thức chọn sản phẩm cho tết nguyên đán vào 1 tuần trước, bây giờ Bội Cầm lại cho ra một tác phẩm tương tự.

Nếu các nhà thiết kế nhìn qua thì 2 cái vẫn có sự khác biệt rất lớn, nhưng mà nếu như người tiêu dùng thấy thì họ sẽ không nghĩ vậy, thậm chí sẽ cho rằng đây là một cái hệ liệt trang sức.

Chuyện này lập tức truyền đến Chí Sinh, Phó tổng của Chí Sinh là Triệu Thanh Dương lập tức mở cuộc họp khẩn cấp. Tham gia cuộc họp có tổ làm việc cho lễ Giáng Sinh và tổ làm việc cho Tết Nguyên đán.

Triệu Thanh Dương dùng lực vỗ xuống bàn, “Này Bội Cầm con mẹ nó là đang chơi chúng ta!”

Ti Phùng cũng rất tức giận, anh ta phẫn nộ nói: “Khả năng ý tưởng của chúng ta đã bị tiết lộ, nên mới có thể bị Bội Cầm lấy đi. Bây giờ, kế hoạch của chúng ta đã bị Bội Cầm làm rối loạn.”

“Đây rốt cuộc là như thế nào?! Tại sao lại có chuyện thiết kế bị lộ ra ngoài?! Ai đang giữ bản thảo thiết kế?”

“Bản phác thảo trên giấy thì tôi giữ, còn bản điện tử thì Cố Tổng và Khương Dao giữ. Những người khác hẳn là không thấy được.” Giang Dung trả lời.

“Vậy cô nói cho tôi biết, thiết kế lần này của Bội Cầm hoàn toàn xuất phát từ sự trùng hợp?!”

Giang Dung á khẩu không trả lời được, bởi vì cô ta cũng hoàn toàn không biết vì cái gì mà lại ra như vậy.

Khương Dao ở bên cạnh nghe vậy, toàn bộ quá trình đầu đầu kêu ong ong. Cô cũng không biết tại sao tác phẩm cô tự thiết kế lại bị Bội Cầm lấy đi. Hơn nữa bây giờ Cố Mục Niên lại không có ở đây, hoạt động cho Tết Nguyên đán thì bị phá tan nát, tất cả mọi người bắt đầu hoảng sợ.

“Chúng ta có thể trực tiếp nói Bội Cầm bắt chước tham khảo a!” Có người đưa ra ý kiến.

Ti Phùng lắc đầu, “Không được. Thật ra tác phẩm của Bội Cầm và chúng ta cũng không phải trùng hợp 100%, chỉ bắt chước rất ít. Hơn nữa trước mắt chúng ta không có chứng cứ.”

“Khương Dao, có ai đáng nghi ở chỗ cô để trộm bản thảo thiết kế hay không?” Triệu Thanh Dương hỏi.

Cô phủ nhận: “Không có khả năng, trong USB đều có thêm mật khẩu, hơn nữa tôi đều giữ ở bên người.” Khương Dao có thể khẳng định 100%, không ai có thể lấy bản thiết kế từ chỗ của cô được.

Cuối cùng cuộc họp chấm dứt, Triệu Thanh Dương nói sẽ cùng Cố Mục Niên bàn bạc đưa ra đối sách.

Khương Dao trở lại vị trí của mình, cánh tay ôm lấy đầu, gục đầu xuống. Dương Nhược thấy cô như vậy, cũng rất đau lòng, cô ấy đi qua an ủi cô: “Khương Dao, em không sao chứ? Em cũng đừng sốt ruột, Chí Sinh nhất định sẽ có đối sách.”

“Vâng, em không sao...” Cô cười cười, nhìn thấy màn hình di động sáng lên. Là Cố Mục Niên gọi điện thoại đến.

Chắc là anh cũng đã biết chuyện này rồi a?

Khương Dao đi nơi an tĩnh nhận điện thoại của anh, “Alo, Cố Mục Niên?”

Anh mệt mỏi mà hơi mang thanh âm khàn khàn truyền tới: “Dao Dao, anh đã biết chuyện của Bội Cầm.”

Nếu nhớ không lầm, bên anh bây giờ đang là nửa đêm, có khi mới vừa rồi anh còn đang ngủ. Cô ngược lại là rất đau lòng cho anh: “Muộn như vậy rồi mà còn ầm ĩ đến giấc ngủ của anh. Không phải bây giờ anh đang cùng Trương tổng bàn việc đấy chứ?”

Bây giờ Cố Mục Niên cũng rất là tức giận, nhưng mà anh cô gắng kìm nén không thể đem cảm xúc của anh nói cho Khương Dao, bởi vì cô nhất định sẽ hoảng sợ.

“Anh lo lắng cho em hơn, cho nên anh gọi điện thoại cho em trước.”

“Không có việc gì đâu, em có thể. Ngược lại bây giờ chuyện của công ty quan trọng hơn, anh mau đi trước xử lý đi.”

“Được.”

Cố Mục Niên cúp điện thoại, gọi điện thoại cho Vu Thần.

Vu Thần nghe xong, an tĩnh vài giây, trả lời: “Mục Niên, chuyện này

khẳng định có mờ ám.”

“A, ” anh xoa xoa mi tâm, “Bội Cấm đây là đang tự chui đầu vào rọ.”

“Ngược lại Khương Dao đáng thương... Nhưng mà bây giờ không có chứng cứ, chúng ta trước hết phải tìm chứng cứ.”

“Đây chính là tôi gọi điện thoại cho cậu để tìm hiểu nguyên nhân.”

Vu Thần hiểu ý tứ của anh, “Chờ cậu về nước, chúng ta giáp mặt trò chuyện.”

Bên kia Khương Dao nói chuyện điện thoại, xong thu hồi tâm tư, không dám nhiều nghĩ, chờ đợi công ty ra đối sách trước đã.

Hai giờ sau, cô nhận được thông tin, hệ liệt “Tân Ý” của cô bị bác bỏ, chỉ tuyên bố hệ liệt “Tân tâm”. Thành quả của Khương Dao và mọi người nỗ lực hơn một tháng qua, toàn bộ đều tan thành mây khói. Triệu Thanh Dương giải thích với cô là: “Nếu tuyên bố hệ liệt “Tân Ý”, người mua sẽ có đánh giá tiêu cực, sẽ nói là Chí Sinh bắt chước.”

Đi trở về chỗ làm việc, cái nhà thiết kế khác đều tới an ủi Khương Dao. Cô đều cười nói làm như không có việc gì, rồi sau đó một mình đi lên sân thượng.

Cô đứng trước gió lạnh, buông mi trút bỏ tâm sự. Tuy trong lòng cô có bao nhiêu uất ức nhưng đều phải suy xét đại cục lấy ích lợi của Chí Sinh làm trọng. Đối với kết quả này, cô nên chấp nhận thì hơn.

Hơn nữa cái này quyết sách nhất định là thông qua Cố Mục Niên cho phép, nếu anh đồng ý làm như vậy, cô liền tin tưởng hẳn.

Cô nhắn tin cho Cố Mục Niên: (Mục Niên, quyết định này của công này em sẽ tiếp nhận, anh không cần lo lắng cho em, em sẽ không sao, anh mau xử lý hoạt động cho Tết Nguyên đán đi, em chờ anh trở về.)

Sau một lúc lâu, Cố Mục Niên trả lời lại cô.

(Dao Dao, chuyện này anh sẽ xử lý tốt, sẽ không để em phải chịu ủy khuất.)

Trang sức cho Tết Nguyên đán cần phải chỉnh lần nữa cho hợp kế hoạch, công ty lại lâm vào bận rộn. Khương Dao cũng là bận rộn đến mệt mỏi.

Hơn chín giờ đêm, Khương Dao về tới nhà, trong tay ôm tài liệu. Cô tăng ca đến giờ này, tính về nhà lại tiếp tục tăng ca.

Cô mở cửa, vừa đem tài liệu bỏ lên trên bàn, che miệng hắt hơi một cái.

Cô đã cảm mạo một hai ngày, cô vẫn không để ý chỉ cảm thấy là cảm mạo linh tinh rất nhanh sẽ khỏi, nhưng mà ngược lại cảm giác càng ngày càng nghiêm trọng.

Việc này, đương nhiên cô không dám nói với Cố Mục Niên.

Cô xoa xoa mũi, lại đi mặc thêm áo khoác ngoài. Cô đến phòng bếp nấu nước, nhớ tới hoạt động nguyên đán, trong lòng lại bắt đầu khổ sở.

Nếu không có phát sinh chuyện này thì tâm tình cô sẽ rất tốt, lập tức ở Chí Sinh cố gắng đưa trang sức ra thị trường, ngẫm lại đều rất vui vẻ.

Nhưng là nay...

Cô đối tất cả mọi người nói không có việc gì, nhưng mà chỉ có mình cô biết, mấy ngày nay bởi vì chuyện này mà cô ngủ không đủ giấc, thường xuyên nghĩ ngợi lung tung. Huống chi người cho cô cảm giác yên ổn lại không có ở đây.

Ngày hôm sao, sáng sớm Khương Dao đã đi đến văn phòng, đem tài liệu giao cho Giang Dung. Cô ta lại cho giao cho cô đồng nhiệm vụ mới.

Ra văn phòng, Dương Nhược nhìn thấy cô, lo lắng hỏi: “Khương Dao, có phải em còn chưa hết đau hay không? Nhìn em xem tại sao lại tiêu tụy như vậy?”

Khương Dao xấu hổ cười, “Có thể là tối qua em chưa ngủ đủ giấc. Em đi pha cà phê.”

“Nhưng mà chị thấy em... Em có muốn xin phép về nhà nghỉ một chút không?”

“Lúc này tất cả mọi người đều rất bận rộn, em làm sao có khả năng xin phép chứ, em sẽ cố gắng cùng mọi người.”

Cô trở lại vị trí, gõ gõ cái đầu, cưỡng bức bản thân chuẩn bị tinh thần.

Một lát sau, Cố Mục Niên đột nhiên nhắn tin cho cô: (anh đang ở sảnh chính của công ty.)

Cô nhìn thấy tin nhắn, thiếu chút nữa cao hứng mà đứng lên. Tại sao anh lại trở về sớm hơn dự định rồi a?! Cái tin này làm cho cô vui vẻ, cả người tràn đầy tinh thần.

Chỉ qua một phút đồng hồ, Khương Dao đã nhìn thấy anh từ cửa thang máy đi ra. Anh mặc tây trang, khoác màu đen áo bành tô, cố tình đi lại, sắc mặt trầm ổn.

Anh đi tới chỗ của cô, Khương Dao đứng ở chỗ của mình, không dám chạy lên đi nghênh đón, nhưng nhìn anh, hốc mắt bắt đầu nóng lên. Người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong đã về rồi.

Đọc xong hãy bấm bình chọn và theo dõi mình nhé, mãi yêu...

-----oOo-----

Chương 51: - Lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có rất nhiều nhân viên nhìn thấy Cố Mục Niên trở lại, đều đưa ánh mắt nhìn về phía anh

Anh lại không để ý tới những người đó, đi đến trước mặt Khương Dao. Cô nhìn anh, thu lại tâm tình của mình, bên môi tràn đầy ý cười: “Cố Tổng...”

Anh lẩn lẩn hầu kết, kìm lại cảm giác muốn ôm cô vào lòng, anh nhẹ giọng mở miệng, thanh âm khàn khàn: “A, đừng lo lắng, anh đã trở về.” Anh vừa xuất hiện, giống như đã cho cô uống một viên thuốc an thần, lại không cần sợ hãi bất cứ chuyện gì.

Cô gật gật đầu, lúc này Triệu Thanh Dương đi tới, nhìn bọn họ, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn kêu Cố Mục Niên: “Cố Tổng...”

Cố Mục Niên thu lại cảm xúc, nói: “Tổ chức cuộc họp khẩn cấp, anh lập tức đi tới.”

“Vâng.”

Khương Dao thấy thế, ánh mắt lộ ra ý bảo anh cứ làm việc đi. Bây giờ chuyện của công ty là quan trọng.

Anh quay người rời đi, Khương Dao mới che miệng bắt đầu ho khan. Rất tốt, vừa rồi anh không có nhìn ra cô đang ngã bệnh.

Khương Dao tiếp tục làm việc của mình, lại cảm giác đầu càng ngày càng đau, trước mắt có chút choáng. Ngón tay bấm cả vào lòng bàn tay, để cô bản thân tỉnh táo một chút.

Đem văn kiện đưa đến văn phòng Giang Dung, cô đi ra, trở lại vị trí của mình. Cô rất muốn ngủ, cuối cùng vẫn gục đầu.

Có người tới thông báo cho Khương Dao, Dương Nhược vừa thấy Khương Dao đang ngủ, vội vàng đi qua kêu cô: “Khương Dao, Khương Dao... Cố Tổng gọi em đi đến phòng họp.”

Dương Nhược kêu vài tiếng, phát hiện cô gáy trên bàn không có ứng tiếng, còn tưởng rằng cô ngủ quá sâu, liền kinh hoảng lắc lư bờ vai cô.

Thấy cô vẫn không phản ứng lại, Dương Nhược mới cảm giác có cái gì đó không thích hợp.

“Khương Dao, Khương Dao, em tỉnh tỉnh!”

Có mấy cái nhân viên nghe vậy chạy tới, “Khương Dao làm sao vậy?!”
Dương Nhược sợ hãi, “Tôi cũng không biết...”

Văn phòng ồn ào một mảnh, mọi người bắt đầu hoảng lên, có một nam nhân viên quyết định gọi cho 120*, lại chạy tới phòng họp.

(*120 là số cấp cứu y tế bên Trung Quốc)

Trong phòng họp, Cố Mục Niên cùng hội đồng quản trị chính bàn công việc, của phòng lại đột nhiên bị đẩy ra, nam nhân viên xông vào. Toàn bộ đề tài đều bị cắt đứt.

Sắc mặt Cố Mục Niên trong nháy mắt liền trầm xuống, nhưn mày, Triệu Thanh Dương ở bên cạnh cũng rất nổi giận: “Trần Tuyên cậu làm sao thế này?!”

“Cố Tổng, Triệu tổng không, không xong, chúng ta có một nhân viên té xỉu!”

Mọi người đều là cả kinh: “Tại sao lại té xỉu?! Là ai a?”

“Là Khương Dao! Cô ấy ghé vào trên mặt bàn, gọi thế nào cũng không tỉnh, tôi đã gọi 120 rồi!”

Triệu Thanh Dương còn chưa mở miệng nói chuyện, liền thấy Cố Mục Niên đột nhiên kéo ghế ra đứng lên, thật nhanh lao ra phòng họp. Tốc độ cực nhanh, làm vài người ở đây đều không phản ứng kịp.

Cố Mục Niên vọt tới trước bàn Khương Dao, mọi người vừa thấy là Cố Tổng đều ngạc nhiên không thôi.

Anh đem bả vai Khương Dao đỡ lên, để cô tựa vào người anh.

“Dao Dao, Dao Dao.”

Anh thấy sắc mặt cô tái nhợt rất đáng sợ, cả người đều nóng nóng. Anh sờ trán của nàng, rất nóng, có lẽ là sốt cao.

Anh ôm ngang cô lên lên, không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người, đi ra ngoài.

Triệu Thanh Dương gọi anh: “Cố Tổng...”

“Tôi đem Khương Dao đưa đến bệnh viện, mọi người họp trước đi.” Lời nói của anh mang theo chút run.

Sắc mặt Cố Mục Niên nghiêm túc âm trầm, giọng điệu quyết đoán, Triệu

Thanh Dương có cảm giác nếu như mình nhiều lời mà ngăn trở, cũng có thể chọc anh nổi giận.

Vào thang máy, nhìn cô gái nhỏ trong ngực, Cố Mục Niên cau mày, lòng anh chưa bao giờ cảm thấy lo sợ như thế này.

Anh chất vấn tiểu lý: “Cả ngày nay cậu làm cái gì, Khương Dao bị cảm mà sao cậu lại không biết mà báo cho tôi??”

Thanh âm của tiểu lý run run: “Cố Tổng, mọi người không ai nói với tôi về chuyện này, có lẽ bọn họ đều đang bận rộn, cũng không chú ý tới.”

Cố Mục Niên buồn mi, “... Trách tôi, hôm nay lúc trở lại không quan tâm cô ấy, không nhìn ra cơ thể cô ấy đang không khỏe.” Nếu sáng hôm nay, anh nói chuyện với cô, hỏi han cô nhiều hơn, thì chắc anh sẽ phát hiện ra sự khác thường của cô.

Còn có mấy ngày nay, anh đều không biết cô đã bị bệnh bao lâu. Cái cô gái gốc này, thế nhưng lại đi gặt anh

Lên xe, Cố Mục Niên ôm Khương Dao, bảo Chu Mộc lái nhanh một chút. Ngay cả tiểu lý cũng nhìn ra được, Cố Tổng chưa bao giờ bối rối như vậy.

Mà trong văn phòng, tất cả nhân viên đều kinh hãi.

“Quả nhiên Cố Tổng đối với Khương Dao rất khác, vừa rồi mọi người có nhìn thấy không, Cố Tổng rất khẩn trương lo lắng cho Khương Dao a...”

“Đúng vậy, bọn họ không phải là đang yêu đương đó chứ, Cố Tổng thật sự thích Khương Dao sao?”

“Dĩ nhiên, cô còn không nhìn thấy sao...”

Dương Nhược nói: “Mọi người trước hết đừng trò chuyện này nữa! Năm chặt thời gian mà đi làm việc đi.” Cô ấy rất lo lắng Khương Dao.

Hai giờ sau, Khương Dao mơ mơ màng màng cũng cảm giác được bản thân đang nằm. Co mở to mắt ra, nhìn thấy một khung cảnh xa lạ, chớp mũi quanh quần có mùi nước Javel.

“Dao Dao, em tỉnh rồi sao?”

Cố Mục Niên từ đầu đến cuối đều ngồi ở bên giường của cô, một tắc cũng không rời. Nhìn thấy cô tỉnh lại, anh mới hoàn toàn yên lòng.

“Mục Niên...” Thanh âm cô mềm nhũn.

Anh nắm tay lấy tay cô, rót cho cô một ly nước, đỡ lên cô lên, “Em uống nước đi.”

Khương Dao dần dần tỉnh, cô hỏi anh tại sao cô lại đến bệnh viện.

“Lúc này, em ngắt xiut trên bàn làm việc. Dao Dao, em dọa chết anh, tại sao ngã bệnh lại không nói với anh một tiếng?!”

“Em đây không phải là sợ anh lo lắng cho em mà em cho rằng sẽ không nghiêm trọng như vậy...”

Anh thở ra một tiếng, “ Chắc em lại ngủ không đủ giấc đúng không?!”

Cô thấy anh đau lòng, đột nhiên cũng cảm thấy áy náy, cô hít hít mũi, nói: “Thực xin lỗi a Cố Mục Niên, anh không có ở đây mà em cứ không ngoan, vừa rồi lại còn để anh phải lo lắng. Em hứa từ nay về sau sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.”

Anh cầm tay cô hôn lên, “Không sao, anh đã trở về, anh sẽ chăm sóc em.”

Khương Dao gật gật đầu, sờ sờ mặt anh, cảm khái nói: “Em rất nhớ anh.”

Tình cảm của cô dành cho anh ngày càng sâu đậm, cô biết bây giờ bản thân cô không thể rời xa anh được, cô rất cần anh.

Anh cúi đầu khóa chặt môi cô lại, hôn vô cùng ôn nhu. Khương Dao bị anh ôm vào trong ngực, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mũi anh chạm vào mũi cô, nói lẩm bẫm: “Anh cũng rất nhớ em.”

Cuối cùng Khương Dao bị Cố Mục Niên đỡ cho ngủ lại, anh tính trước mắt phải giúp cô khôi phục lại tinh thần sau chuyện bị hủy bản thảo thiết kế. Bây giờ sức khỏe của cô là quan trọng nhất.

Anh giúp cô đắp chăn lại, cửa phòng bệnh đã bị mở ra. Là Tuyết Mạt và Giang Hú tới. Bọn họ vừa rồi nhận được điện thoại của Cố Mục Niên, liền vội vàng vàng chạy tới.

“Dao Dao...” Tuyết Mạt vừa kêu một tiếng, liền bị Cố Mục Niên ra dấu im lặng. Ý anh muốn nói là Khương Dao đang ngủ, bọn họ đi ra ngoài trước rồi nói nói.

Ra ngoài cửa phòng bệnh, Tuyết Mạt tức giận chất vấn anh: “Dao Dao làm sao lại thế này? Tại sao lại té xiut?!”

Giang Hú trấn an bà ấy: “Điều này cũng không có thể trách Mục Niên, thằng bé vừa đi công tác về mà.”

“Mẹ, dì Khương, Dao Dao phát sốt mà lại không ngủ đủ giấc, cộng thêm làm việc mệt nhọc quá sức nên mới ngắt xiut. Bây giờ chỉ cần truyền nước biển xong sẽ cảm thấy tốt hơn. Lúc con đi công tác, con không biết

em ấy ngã bệnh, cũng là do con không quan tâm.”

Giang Hú bắt đầu dĩ thử dài, “Dao Dao nó vẫn luôn rất trẻ con, cơ thể của mình mà cũng không biết chăm sóc cho tốt. Ngược lại là con, trong công ty hẳn là có rất nhiều công việc cần phải giải quyết, đúng không? Con cứ lo công việc trước đi, dì và mẹ con sẽ ở đây chăm sóc Dao Dao.” “Vâng, dì và mẹ cứ ở lại chăm sóc Dao Dao, con về công ty một lát, buổi tối lại đến.”

“Được.”

Khương Dao lại ngủ vài giờ, lúc tỉnh lại thì trời cũng đã chạng vạng tối. Cô nhìn thấy Tuyết Mạt ở phòng bệnh, có chút giật mình: “Dì Cố...” “U, Dao Dao tỉnh rồi sao?! Thế nào, con cảm giác khá hơn chút nào không?”

Cô gật gật đầu, “Con cảm ơn dì Cố quan tâm con ạ.”

“Ai đưa nhỏ này, uống nước đi nào, ” bà ấy rót cho cô một ly nước ấm, “Mục Niên còn ở công ty, mẹ con trở về nấu cơm cho con, đợi lát nữa sẽ đến.”

Tuyết Mạt ra ngoài nhắn tin cho Mục Niên, nói Khương Dao đã tỉnh, xong anh nói lát nữa anh sẽ tới.

Trong phòng bệnh, y tá tiến vào thay truyền dịch cho Khương Dao, y tá không khỏi cùng cô cười nói: “Cô gái, em thật tốt a, chồng em và mẹ chồng đều rất yêu thương em.”

“Hả???”

“Hôm nay là chồng em ôm em đến bệnh viện, gương mặt rất là khấn trương, lúc sau em truyền nước biển anh ấy cùng ở bên cạnh với em, còn hỏi chúng ta rất nhiều về bệnh tình của em. Còn mẹ chồng của em nữa, này giờ vẫn ở cùng em.”

Khương Dao rất cảm động, nhưng vẫn xấu hổ phủ nhận: “Đó là bạn trai em.”

“Oa? Mới là bạn trai mà đã tốt như vậy, cô gái rất hạnh phúc nha.”

Cô cười cười, bên cạnh có nhiều yêu thương cô như vậy, đương nhiên là cô rất hạnh phúc a.

Một lát sau, Giang Hú đến bệnh viện, mang theo bữa tối, cô vừa mới ăn được hai muỗng, thì Cố Mục Niên đã đến.

Giang Hú thấy thế, nhường chỗ để cho anh ngồi cạnh Khương Dao.

Anh sờ sờ trán của cô, “Ừm, hạ sốt rồi.”

“Công ty...”

Anh xoa xoa đầu cô, “Công ty không có việc gì, em đừng lo lắng, ăn cơm trước đi.”

“Vâng.” Cô nở nụ cười.

Anh giúp cô mở hộp cơm ra, làm ra vẻ muốn đút cô ăn cháo. Giang Hú và Tuyết Mạt ở bên cạnh nhìn thấy đều che miệng nở nụ cười.

Khương Dao xấu hổ muốn cự tuyết, “Em tự ăn được mà.”

“Ngoan.”

Cô đành phải nghe lời há miệng.

Tuyết Mạt ở bên cạnh nhìn, lôi kéo tay của Giang Hú nói: “Được rồi, chúng ta còn có chút việc, đi ra ngoài trước.”

Họ ra khỏi phòng bệnh, Giang Hú liền tại cảm thán: “Mục Niên thật sự rất thích Dao Dao a, nhìn này đôi tình nhân ở cùng một chỗ, tớ rất an tâm.”

Tuyết Mạt gật gật đầu, “Tớ cũng rất thích Dao Dao, xem nó giống như là con gái ruột vậy.”

Hai bà bạn thân nhìn nhau nở nụ cười.

Trong phòng bệnh, cô ngoan ngoãn ăn cơm do anh đút, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Cố Mục Niên, anh ăn cơm chưa?”

“Em ăn xong, anh sẽ đi ăn.”

“Được...” Cô buông mi nghĩ tới một chuyện, giọng điệu lại có chút ấp a ấp úng: “Lát nữa... Anh lại phải đến công ty sao?” Cô rất nhớ anh muốn anh ở bên cạnh cô, nhưng là lúc này thân phận của anh là CEO của tập đoàn Chí Sinh, mà trong lúc hoảng loạn này công ty phải cần có anh. Ai ngờ anh đoán trúng tâm tư của cô, cong môi nói: “Đêm nay anh đi đến công ty, anh sẽ chờ em về nhà.”

Ánh mắt của cô lập tức sáng lên, “Thật sao?”

“Ừm, chuyện của công ty đều đã xử lý xong.”

Ý cười trên khóe miệng cô không che dấu được, liền bị anh thấy được, anh nắm cằm của cô, thanh âm trầm thấp: “Không muốn xa anh sao?”

“... Ừm.”

Anh cười nhẹ vài tiếng, đem cô nằm xuống giường bệnh, thân mình có hơi đè lên, muốn hôn cô.

“Không nên không nên, mẹ em về người mẹ anh còn ở ngoài cửa...”

“Không có việc gì, bọn họ sẽ không vào nhanh như vậy đâu.”

Anh hôn lên môi cô, vừa hôn chưa tới hai giây, cửa phòng bệnh đã bị mở ra.

Giang Hú và Tuyết Mạt đi vào thấy một màn vậy, cả hai người đều ngây dại.

Đọc xong hãy bình chọn và bấm theo dõi mình nhé, love you

-----oOo-----

Chương 52: - Ôm em

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuyết Mạt cười khan hai tiếng, vội nói: “Cái kia cái kia... Con trai a chúng ta không quấy rầy hai người, các con cứ tiếp tục a, mẹ và bà Khương đây cái gì cũng không thấy!”

Hai người nghẹn cười lập tức ra ngoài, đóng cửa, tốc độ cực nhanh giống như chưa từng đi vào.

Sắc mặt Khương Dao đỏ hồng, “Ngô” một tiếng, đem đầu lập tức lui vào trong chăn.

Chuyện này lại để gia trưởng bắt gặp! Thật... Quá mất mặt...

Nhìn cô xấu hổ như vậy, anh bất đắc dĩ cười cười, muốn đem cô từ trong chăn ra, “Đưa ngốc, xấu hổ vậy sao.”

“Đều tại anh...” cô lộ ra nửa cái đầu, trừng anh.

Anh nhẹ giọng: “Anh sai rồi, hơn nữa bọn họ cũng đâu có nói gì đâu, có khi là không thấy thật...”

“Hừ.” Người này sao có thể nói dối trắng trợn vậy chứ.

Anh nở nụ cười, cúi đầu hôn lên trán cô, “Dao Dao, em thật là đáng yêu.”

Cô thật là rất xấu hổ; liền đổi đề tài: “Khi nào em có thể xuất viện a, em muốn về nhà năm.”

“Bây giờ anh sẽ đi làm thủ tục xuất viện, em ở đây đợi chút.”

“Vâng.”

Anh ra khỏi phòng bệnh, Giang Hú và Tuyết Mạt đi vào, Khương Dao vừa mới thấy họ vào lại xấu hổ không biết nên nói cái gì, ai biết rằng họ lại rất bình thường. Trong lòng cô dần quên đi chuyện này.

Trong phòng nghiên cứu sản phẩm của Bộ Cấm, giờ phút này Đái Linh đang cùng các đồng nghiệp trò chuyện đồ trang điểm.

“Chị Đái Linh, bình thường chị đều cũng dùng nhãn hiệu sao? Cái này rất đắt a.”

Đái Linh gật đầu, “Đúng vậy, con gái phải biết chăm sóc cho bản thân chứ.”

“Thật hâm mộ a...”

Đái Linh cười cười vẫn chưa trả lời, Y Lâm đã đi tới, “Đái Linh a, cô đến phòng làm việc của tôi một chút.”

“Vâng.”

Đái Linh cùng cô ấy vào văn phòng, Y Lâm bảo cô ta ngồi xuống. Cô ta cười nói với Đái Linh: “Lượng tiêu thụ của hệ liệt “Sơ Tâm” vô cùng tốt. Đái Linh, trong việc này em là người góp công nhiều nhất. Vừa rồi Đỗ tổng còn khen em rất nhiều.” Cái này hệ liệt chính là tham khảo dựa vào tác phẩm của Khương Dao.

Đái Linh làm bộ thụ sủng nhược kinh: “Thật sao? Tôi cũng không biết tôi còn có thể cho giúp cho công ty được như vậy. Đều do tổng thanh tra Y giúp, chứ tôi nào có thông minh như vậy.”

“Ai nha, đến đây, đây là một bình nước hoa, tôi cho cô. Thời gian trước tôi đi Paris mua, hương thơm cũng không tệ lắm.”

Đái Linh giả vờ chối từ: “Này này không cần đâu...”

“Nhận đi, thật ra cũng không quý trọng lắm đâu.”

“Cám ơn tổng thanh tra Y!”

Đái Linh cầm nước hoa ra khỏi văn phòng, đi đến nơi không che miệng nở nụ cười.

Chí Sinh a Chí Sinh, rời đi chỗ kia thật sự là lựa chọn chính xác mà. Nay Bội Cẩm nhìn trúng cô ta, cô ta còn sợ không có ngày nổi tiếng sao? Khương Dao a, cuối cùng là muốn bị tôi đạp ở dưới chân thôi. Tôi sẽ làm cho cô cảm thụ một chút tư vị của sự thống khổ.

Làm tốt thủ tục xuất viện xong, Giang Hú và Tuyết Mạt cùng nhau đưa Khương Dao trở về.

Giang Hú nói: “Dao Dao, con về nhà mẹ hay sao? Về nhà thì mẹ sẽ dễ dàng.”

Tuyết Mạt cũng nói: “Đúng vậy, Dao Dao, bây giờ bệnh tình còn chưa hết, vẫn cần có người ở bên chăm sóc.”

Khương Dao nhìn thấy Cố Mộc Niên đang đi ở phía trước quay lại nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương.

Cô nháy nháy mắt ra hiệu là cô đã hiểu ý của anh, vì thế uyển chuyển cự tuyệt Giang Hú: “Mẹ, không có việc gì đã... Com trở về chung cư vẫn tốt. Cơ thể con đã tốt hơn nhiều rồi, không cần mẹ bận tâm nhiều đâu, hơn nữa nhà mình và công ty cách nhau quá xa, không thuận tiện đi lại.” Cố Mộc Niên ho nhẹ một tiếng, cũng hỗ trợ nói: “Dì Khương, con sẽ chăm sóc tốt cho Dao Dao.”

Thấy cả hai người đều nói như vậy, Giang Hú cũng không có ý kiến gì. Vì thế bốn người liền đi về tiểu khu.

Đến tầng nhà, Khương Dao và Cố Mộc Niên rất tự nhiên đi đến mở cửa phòng của anh, Giang Hú đột nhiên sửng sốt, giật mình tại chỗ: “Dao Dao, không phải nhà con là... 1502 sao?”

Trước đây Giang Hú đã đến chung cư của cô.

Trong lòng Khương Dao lộ bộ một chút, nụ cười trên mặt xịu xuống. Xong, hai trưởng bối đều chưa biết chuyện bọn họ ở chung!

“Dao Dao, con và Mộc Niên ở chung sao...” Tuyết Mạt cả kinh đặt câu hỏi.

Khương Dao: “...”

Cô im lặng, Cố Mộc Niên ôm chặt bờ vai cô, nói: “Phòng của em ấy vừa đúng lúc không cho thuê nữa. Cho nên trước hết chuyển đến chỗ của con, em ấy ngủ ở phòng dành cho khách.”

“Nga nga ra là như vậy a! Là mẹ hiểu lầm.”

Vào cửa nhà, Giang Hú nhìn thất Khương Dao thật sự ở phòng dành cho khách, cũng không nói gì.

Cố Mộc Niên thấy vậy, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng anh không cùng Khương Dao xảy ra chuyện gì, nhưng mà anh cũng không biết Giang Hú đối với ở việc ở chung này có giận hay không. Anh thật sự rất tôn trọng Khương Dao, nếu như cô không đồng ý, anh sẽ không làm chuyện gì cả.

Khương Dao ở trong phòng với Giang Hú nói vài câu, ở cửa Tuyết Mạt liền đem Cố Mộc Niên kéo đến một bên.

“Mẹ?”

Tuyết Mạt trừng mắt nhìn anh một cái, “con còn gạt mẹ?”

“Chuyện gì?”

“Căn phòng bên kia không phải là con mua sao, con nghĩ rằng mẹ không

biết?!”

“.....”

Tuyết Mạt thấy sắc mặt anh khê biến, liền biết mình nói đúng, ” Dao Dao còn chưa biết đúng không?”

“... Mẹ, mẹ đừng nói trước.”

Con người anh từ trước nay không sợ hãi bất cứ chuyện gì, thế nhưng bây giờ lại sợ bị Khương Dao phát hiện.

“Con phải chú ý chút a, đừng làm chuyện gì quá phạm. Đến lúc nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tuy rằng mẹ và mẹ Dao Dao rất thân quen, cũng không có biện pháp giúp con. Dao Dao là bảo bối duy nhất của Khương gia, con phải trân trọng con bé biết không.”

“Vâng, con đều biết.”

Khương Dao đi ra, lời của hai người cũng bị cắt đứt. Một lát sau, hai trưởng bối rời đi.

Cố Mục Niên bảo Khương Dao nằm ở trên giường tiếp tục nghỉ ngơi, cô kéo anh lại, “Mục Niên, em nhớ anh, anh ở đây với em đi.”

Trái tim anh nhũn ra, “A, anh sẽ ở đây.”

“Anh... Anh có thể nằm lên đây.” Sắc mặt cô ửng đỏ.

Anh nở nụ cười, nằm ở bên cạnh cô, đem cô kéo vào trong ngực, vui vẻ nói một tiếng: “Rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại ôm em một cái.”

“Em bị cảm, sợ sẽ lây bệnh anh đó.”

“Không có việc gì đâu, sức đề kháng của anh rất tốt.”

Nàng ôm hông của anh, nói: “Kể chuyện đi công tác của anh cho em nghe một chút có được hay không? Em muốn nghe.”

Vì thế anh đã rất kiên nhẫn cùng cô nói chuyện về chuyến đi công tác ở Italia, thấy cô nghe anh kể chuyện cười rất vui vẻ, cho nên lòng anh cũng vui lây.

Gần đây bọn họ đều rất mệt mỏi, áp lực đều quá lớn. Giờ phút này ở trong chăn, tâm tình còn chưa có thả lỏng hết.

Bọn họ nói chuyện một lúc lâu, đều không có nói tới chuyện thiết kế của Khương Dao bị trộm. Cuối cùng Cố Mục Niên sờ sờ đầu của cô, giọng điệu mang theo chút đau lòng: “Thiết kế cho Tết Nguyên đán của em, anh nhất định sẽ có cách làm em không phải chịu uất ức. Bội Cầm là cái

gì chứ, anh sẽ lấy lại công bằng cho em.” Anh sao có thể cho phép chuyện này xảy ra dưới sự có mặt của anh chứ.

“Anh biết không, trong lúc anh không ở đây, mỗi ngày em đều rất khổ sở, em ứ cho rằng thiết kế cho tết nguyên đán của em sẽ được đưa ra thị trường, sẽ có người đi mua trang sức do em thiết kế. Em rất hận Bội Cầm, em cũng không biết ai đã để lộ ý tưởng ra ngoài...”

Anh im lặng đem cô ôm chặc hơn “Anh biết rồi...”

Khóe mắt của cô có chút ửng đỏ, an lòng nói: “Nhưng mà bây giờ em đã trở lại bình thường, em sẽ không xuống tinh thần nữa, em tin tưởng anh, chúng ta cùng nhau giải quyết chuyện này.”

“A, cô gái nhỏ của anh đã trưởng thành rồi sao.”

Tại vì không có anh ở bên cạnh trong nửa tháng này, nên cô càng thêm độc lập, càng thêm biết cách đối mặt với tình huống khó khăn bất ngờ. Cuối cùng anh an ủi cô, cô mới vừa uống thuốc, mệt mỏi cũng đỡ bớt, thoáng chốc đã ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Khương Dao tỉnh lại, anh đặc đến đi công ty, Cô ngồi dậy, liền thấy WeChat có vài tin nhắn thoại của anh.

“Dao Dao, anh đi đến công ty, giúp em xin nghỉ, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Bữa sáng anh đã làm xong, em nhớ ăn đó.”

“Còn có thuốc anh đã đặt ở trên bàn cơm, đừng quên uống thuốc.”

Khương Dao cười cười, híp mắt lười biếng duỗi lưng. Tối qua cô ngủ thật ngon, bây giờ có cảm giác tinh lực đã quay trở lại.

Cô đi ăn cơm rồi uống thuốc, sau đó cô gọi cho Dương Nhược.

Đối phương nhận máy, “A... Khương Dao, sức khỏe em thế nào rồi?!”

“Rất tốt, bây giờ trên cơ bản đã không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi, làm chị sợ muốn chết ngày hôm qua, lúc em gục xuống bàn, chị gọi em không tỉnh, chị đều cho rằng... Phi phi phi, em không có việc gì là tốt rồi.”

“Vâng, đúng rồi công ty thế nào rồi chị?”

“Rất bình thường, hoạt động nguyên đán vẫn tiến hành như cũ. Ngược lại là Cố Tổng càng thêm bất cầu ngôn tiểu*, ai cũng biết anh ấy rất tức giận.”

“Tức giận?”

“Đúng vậy, Bội Cầm làm như vậy, tổn hại lại là em. Cố Tổng đương

nhiên là tức giận rồi.”

Khương Dao thở dài.

“Em có đoán ra rốt cuộc là ai tiết lộ thiết kế của em không, tốt nhất là đừng để chị biết người đó là ai nếu không chị sẽ cho nó một trận trời bời.”

Trong đầu Khương Dao cũng rất loạn, nghe đầu dây bên kia có người đang gọi Dương Nhược, nên cô nói Dương Nhược làm việc trước đi. Cô cầm Notebook nằm dài trên giường, ma xui quỷ khiến cô lại mở ra buổi trình diễn sản phẩm thiết kế mới của Bội Cẩm vào dịp Giáng Sinh. Cô chống cằm nhìn, thất thần, đột nhiên ánh mắt của cô nhú lại, lập tức ấn tạm dừng.

Nàng nhìn thấy đứng ở bên cạnh tổng thanh tra của Bội Cẩm có một nữ nhân, xem qua chỉ có khoảng ba mươi lăm tuổi, một đầu tóc ngắn màu nâu, trên cổ đeo một cái vòng cổ bảo thạch màu lam, cười rất tao nhã. Tự nhiên cô lại có cảm giác rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi.

Trong đầu cô chợt lóe rất nhiều hình ảnh, nhưng mà vẫn không thể nhớ ra được. Nhưng mà cô đột nhiên cảm thấy tim mình bắt đầu đập rộn lên, có cảm giác như cô đã tìm thấy tin tức rất quan trọng.

Nhưng mà cô cẩn thận nhớ lại, vẫn là nhớ không ra.

Cô khó chịu đem máy tính khép lại, đi phòng khách rót nước. Cô rót nước xong, xoay người lờ tay làm rót con gấu bông nhỏ.

Cô cúi người nhặt lên, tức thì trong đầu như có điện chạy qua.

Nàng, đã, biết, người, đó, là, ai, rồi,!!!

Ngày đó tại tiệc đứng lúc đứng ở cửa chờ kêu tên, cô nhìn thấy Đái Linh và người phụ nữ xa lạ ở nhà hàng bên cạnh ăn cơm, tuy cô không nhớ rõ gương mặt của người phụ nữ đó, nhưng thứ cô chắc chắn duy nhất là chiếc vòng cổ kia.

Cô cảm trí nhớ của mình từ trước đến giờ rất tốt; cô cảm thấy chính mình hẳn là không có nhớ lầm.

Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ. Nếu người này là nhân viên của Bội Cẩm, vậy thì việc Đái Linh rời đi Chí Sinh đã sớm bị cô gái kia biết, cho nên đã liên lạc với Đái Linh trước.

Đái Linh...

Trong đầu Khương Dao nảy sinh một cái suy đoán to gan —— có phải Đái Linh đi ăn máng khác hay không, trộm thiết kế của cô?!

Cô suy nghĩ cẩn thận, nếu Đái Linh tính rời khỏi công ty thì cô ta sớm đã có kế hoạch trước? Mà lúc đó lại đúng dịp công ty tuyên bố sẽ thấy thiết kế của cô, như vậy thì việc này cũng không phải là không có khả năng. Cô chạy về phòng, cầm lấy di động gọi một cuộc điện thoại cho Cố Mục Niên, đầu ngón tay cô khẽ run, toàn thân phát run.

Đọc xong nhớ bấm bình chọn và bấm theo dõi mình nhé, love you

-----oOo-----

Chương 53: - Khi dễ anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điện thoại vang lên vài tiếng, đầu kia vẫn không có người nhận. Khương Dao đoán chắc là Cố Mục Niên đang bận, cô liền vội vã thay đồ đến công ty. Chuyện này cô phải nhất định nói cho anh nghe trước tiên. Cô đi ra khỏi nhà, lúc đi nhanh đến thang máy, bởi vì chân đi quá nhanh, mất thăng bằng thiếu nên đã tẹo chân.

Cô hít một ngụm khí lạnh, cúi người xoa xoa cổ chân có chút đau. Nên cô đi trở về đổi giày đế bằng, tiếp tục đi xuống dưới.

Đến công ty, có vài người nhìn thấy cô, đều rất khiếp sợ, không phải ngày hôm qua bị bệnh nghiêm trọng như vậy, sao bây giờ lại đến công ty?

Dương Nhược đang làm việc, nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Khương Dao, cô kinh ngạc đi lên hỏi cô: “Khương Dao, em đang bị bệnh sao bây giờ lại đi làm?”

“Em có chút việc gấp muốn tìm Cố Tổng.”

“Cố Tổng hình như đang họp, có chuyện gì lớn sao?”

Khương Dao lắc lắc đầu, cô không muốn mọi người biết chuyện này quá sớm khi chưa có chứng cứ rõ ràng.

Cô đi tìm tiểu lý, tiểu lý biết cô tìm đến Cố Mục Niên, liền nói sẽ đến phòng họp thông báo một chút. Thông báo sao, anh ấy nói: “Khương tiểu thư, Cố Tổng bảo cô đi tới văn phòng chờ trước, lát nữa boss sẽ tới tìm tiểu thư”

Cô đi vào văn phòng, tùy ý ngắm nhìn xung quanh liền thấy điện thoại của anh ở trên bàn, khó trách vừa rồi anh lại không nghe máy.

Năm phút sau, Cố Mục Niên đi vào.

“Dao Dao, không phải anh bảo em ở nhà nghỉ ngơi sao? Tại sao em lại chạy tới đây, quần áo có mặc dày hay không...”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tay cô bắt đầu xoa xoa.

“Em đỡ hơn nhiều rồi. Em đến đây chính là có một chuyện muốn nói cho

anh biết, em cũng không biết là có phải là em suy nghĩ nhiều không nữa...”

“Ừm, em nói đi.”

“Em nghi chuyện ý tưởng thiết kế của em lộ ra ở Bội Cầm, khả năng có liên quan tới Đái Linh.”

Sắc mặt anh trầm xuống, “Vì sao em lại nghĩ như vậy?”

“Người còn nhớ rõ lần trước chúng ta đi hẹn hò rồi cùng nhau gặp thú bông không, thật ra ngày đó ta thấy Đái Linh đang trò chuyện với người của Bội Cầm. Mà khi đó, Đái Linh còn chưa có xin nghỉ việc ở công ty chúng ta. Hơn nữa chính là em có cảm giác rất kỳ lạ, vì cái gì mà sau khi Đái Linh đi qua Bội Cầm lại xuất hiện tác phẩm thiết kế giống em? Cái này... Có phải thật sự là trùng hợp hay không?”

Cố Mục Niên buông mi suy tư, sau một lúc lâu mở miệng: “Thật ra mấy ngày nay anh cũng có hoài nghi cô ta. Nhưng mà bây giờ chúng ta còn không có chứng cứ, không thể làm được gì.”

“Vậy anh định làm gì?”

“Anh muốn lén điều tra, Vu Thần cũng đã bắt đầu điều tra Đái Linh, cậu ấy đối việc với những này làm rất tốt.”

Khương Dao ngẫm lại, nếu quả thật là Đái Linh làm, chỉ có thể là lí do cô ta lúc nào cũng không vừa mắt cô, Khương Dao nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Anh nhìn ra sự tức giận và lo âu trong mắt cô, đem cô kéo vào trong ngực, ôn nhu nói: “Anh sẽ đem chuyện này tra rõ ràng. Việc bây giờ em cần phải làm là dưỡng bệnh cho tốt, không để cho anh phải lo lắng.”

Cô gật gật đầu, che miệng nhỏ giọng ngáp một cái. Khi cô uống thuốc xong thật sự là rất thích ngủ

Anh khẽ cười nói: “Đi thôi bé ngọc, ạn dẫn em đến phòng nghỉ ngơi của anh.”

Vào phòng nghỉ ngơi tại, cô ngồi ở bên giường, xoa xoa cổ chân, anh chú ý tới liền hỏi chân cô làm sao vậy.

“Vừa rồi đi ra ngoài rất vội vàng, hơi trọ chân một chút.”

Anh nhíu nhíu mày, ở trước mặt cô ngồi xổm xuống cầm lấy cổ chân cô, “Tại sao lại không cẩn thận như vậy chứ.”

“A...”

Nàng muốn đem chân rút về lại bị anh bắt được, “Anh xoa cho em, đừng nhúc nhích.”

Cô mỉm cười, cứ như vậy im lặng nhìn hẳn.

Mát xa xong, anh bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi, anh ra ngoài tiếp tục công việc.

Đóng cửa lại, anh đi ra gọi điện thoại cho Vu Thần, nói chuyện lúc sáng mà Khương Dao đã nói cho anh nghe. Vu Thần hỏi thời gian và địa điểm cụ thể khi hai người nhìn thấy Đái Linh, liền nói đây là một cái manh mối rất quan trọng.

Cúp điện thoại, Cố Mục Niên buông di động, nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, sắc mặt thăng trầm.

Ngày hôm sau hoạt động mở bán sản phẩm mới cho Tết Nguyên đán của Chí Sinh bắt đầu, tất cả mọi người đều rất lo lắng lượng tiêu thụ sẽ ít, nhưng lại không nghĩ rằng kết quả so với trong tưởng tượng còn rất tốt. Đúng lúc bây giờ gần đến cuối tuần, Cố Mục Niên cho mọi người nghỉ ngơi hai ngày, không hề làm thêm giờ.

Khó được có một buổi sáng sớm, Cố Mục Niên và Khương Dao ngủ nướng một lúc. Lúc cô tỉnh lại, ở trong lòng anh động dậy hai lần, đánh thức anh dậy.

“Cố Mục Niên, buổi sáng tốt lành a.” Hai tay cô ôm cổ anh, giống như cô gái nhỏ bám người vậy.

Anh thuận thế ôm hông của cô, “Buổi sáng tốt lành, bảo bối.”

Cô im lặng nở nụ cười, khịt khịt mũi, nói: “Bệnh của em cũng đã khỏi hoàn toàn rồi, hôm nay mũi cũng đã hết khó chịu.”

“A. Hôm nay anh sẽ nấu cho mấy món ăn ngon, mấy ngày nay đều là cháo trắng với rau dưa, chắc Dao Dao của anh ngán lắm rồi đúng không.”

“Ha ha ha đúng a, em sẽ chờ bữa trưa hôm nay. Ai da, mấy ngày nay ra mệt, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

Anh hôn mặt cô một chút, rời khỏi giường, nói đi đi làm bữa sáng cho cô. Một lát sau, Khương Dao cũng bước xuống giường, rửa mặt xong liền ra ngoài tìm anh.

Cô đi vào phòng bếp, nhìn thấy anh đang trứng chiên. Cô vừa định vụng

trộm từ phía sau ôm lấy lưng anh, thì đã bị anh phát hiện, nắm lấy tay cô. Anh sùng nịch cười, đem cô đẩy ra xa hơn một chút vị trí, “Cẩn thận bị đầu mỡ bắn lên người.”

“Vâng ạ.”

“Dao Dao, đêm nay anh mang em đi dự tiệc được không?”

“Dự tiệc?”

Cố Mục Niên giải thích với cô một chút, là công ty ở T thị nào đó mở yến tiệc kỉ niệm ngày thành lập, đều mời những người danh môn vọng tộc, thượng lưu. Cố Mục Niên được mời, muốn giữ chút mặt mũi cho họ, nên anh phải đi. Anh muốn dẫn Khương Dao đi, coi như là công khai thân phận của cô. Dù sao thì chuyện tình cảm của bọn họ không có cái gì để phải che đậy.

Khương Dao sờ sờ đầu, có chút do dự: “Nhưng mà thân phận của em...”

Từ lúc công ty Khương gia đóng cửa, cô cũng đã không còn là thiên kim tiểu thư nhà giàu nữa rồi.

Anh chạm vào chóp mũi của cô, “Lại ngốc rồi, nói cái gì đó?”

Cô mỉm cười, “Được rồi, em sẽ đi cùng anh, để giám sát anh không cho anh trêu hoa ghẹo nguyệt.” Buổi tối nay có nhiều người như vậy, Cố Mục Niên lại là người đàn ông hoàn kim rất đẹp trai, chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân muốn quyến rũ anh.

“Ừm, vậy em phải quản chặt anh, không để những người con gái khác tới gần.”

“Xem anh vênh váo chưa kìa...”

Giữa trưa cơm nước xong, Khương Dao đi đến phòng ngủ chọn lễ phục. Yến tiệc này hẳn là rất trọng đại, cho nên cô cũng phải mặc đồ sang trọng một chút.

Cô tìm thấy một chiếc váy đuôi cá váy màu bạc lấp lánh, lại chọn đôi giày cao gót màu bạc mà cô rất ít khi mang, phối hợp xong, cô để ở một bên, chuẩn bị ngủ trưa.

Cố Mục Niên đi đến, ánh mắt liếc về cặp kia giày cao gót, ánh mắt nhú lại, hỏi: “Đêm nay, em muốn mang đôi giày đó sao?”

Khương Dao ngồi ở trên giường, sững sờ gật gật đầu, “Đúng vậy, làm sao vậy.”

“Cổ chân không đau sao?”

Mấy ngày hôm trước cổ chân cô có chút đau, gần nhất đây đều mang giày đế bằng, thật ra bây giờ cổ chân còn có chút đau.

Nhưng mà vì đôi giày kia, Khương Dao làm sao có khả năng thừa nhận: “Không đau nha, đương nhiên không đau.”

Anh nhíu mày nhìn cô: “Những cũng không thể mang giày cao như vậy được. Anh sợ em sẽ đau chân đấy.”

“Ai nha, không sao đâu mà...” Đôi giày kia quả thật gót rất cao, bình thường cô cũng không hay mang, nhưng mà hiếm khi mới có yến tiệc quan trọng, lại không thể lãng phí cơ hội tốt như vậy.

Anh ngồi ở bên giường, cô di chuyển đến bên người anh, lắc cánh tay của anh, giọng điệu lấy lòng: “Em thật sự sẽ không sao đâu.”

“Nhớ không lầm, tối qua có người nào đó còn gọi anh giúp cô ấy mát xa, nói đau muốn chết.” Anh nâng cằm của cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Người nào đó có phải đã quên mất hay không?”

“... Không phải là tối qua nha, làm gì có.”

“Anh biết em thích này đôi giày, lần sau hãy mang. Bây giờ đi ngủ trước đi? Ngoan.”

Cô bĩu bĩu môi đành phải nằm xuống với anh. Cô không vui nằm quay lưng lại với anh, giữ một khoảng cách với anh.

Hừ, không vui.

Cô lặng lẽ chờ anh dỗ cô, ai ngờ đợi nửa ngày, phía sau một chút động tĩnh cũng không có. Cô quay đầu nhìn anh, phát hiện anh nằm ngang, mắt đã nhắm lại!

Nha không đúng a, thật quá đáng!

Cô tức giận a, cuối cùng nghĩ tới một biện pháp.

Cô xoay người, khuỷu tay chống đầu, nghiêng người nhìn anh

Cô nhỏ giọng nói một câu: “Cổ Mực Niên...”

Anh không trả lời.

“Anh lại không mở to mắt, em sẽ khi dễ anh đó.”

Vẫn không phản ứng.

Cô mím môi cười cười, đem môi dán lên môi anh, Đợi hai giây, anh vẫn thờ ơ, nên cho rằng chắc anh đã ngủ thật rồi, ai ngờ anh lại mở mắt, xoay người, đem cô đặt ở dưới thân.

Đảo khách thành chủ tốc độ cực nhanh, làm cô bất ngờ không kịp phòng thủ.

“Cố Mục Niên, anh giả bộ ngủ...”

Khóe môi anh gợi lên, “Tự mình đưa đến cửa, sao anh lại không ăn chứ.”

Anh hôn cô, tay dò xét trong quần áo của cô. Lửa nóng ở đầu ngón anh tay làm cô run run.

Cô đột nhiên cảm thấy hối hận, tại sao cô lại ngốc vậy chứ, tạo cơ hội cho anh khi dễ cô?

Mấy ngày nay, Khương Dao còn chưa khỏe, anh cũng không dám làm cái gì với cô, buổi tối cũng bảo cô đi nghỉ ngơi sớm, không dám lỗ mãng. Nhưng mà bây giờ, nếu là cô chủ động trêu chọc anh, cho nên anh phải đòi lại quyền lợi đã mất mấy ngày nay của anh.

...

Cuối cùng Khương Dao vùi đầu ở trong lồng ngực của anh, sắc mặt phím hồng, “Anh lưu manh a...”

Anh cười, “Không lưu manh với em thì phải lưu manh với ai đây?”

Cô hừ nhẹ một tiếng, cố ý nói giọng điệu ôn nhu: “Vậy anh cho em mang đôi giày kia vào tối nay nha?”

“Còn nhớ thương tới đôi giày kia?”

“Em tốt với anh như vậy, nên anh đừng có keo kiệt với em vậy chứ?”

Thấy anh do dự, cô lập tức rên sắt khi còn nóng: “Cố Mục Niên, anh tốt nhất, xin anh xin anh đấy.” Cô nhìn anh, con mắt chớp chớp làm nũng.

Cuối cùng anh cũng đồng ý: “... Vậy buổi tối nay nếu là cổ chân đau, nhớ phải nói cho anh biết.”

Cô cười đến ngọt ngào, “Vâng a.” Quả nhiên là mỹ nhân kế rất hiệu quả.

Màn đêm buông xuống, trong phòng yến tiệc, đèn điện sáng trưng, khúc dương cầm tại lần quần bên tai rất nhẹ nhàng.

Mấy người tiểu thư mặt mày yếu điệu cùng nhau trò chuyện.

“Nói cho các cô biết một tin tức, đêm nay nghe nói Cố thiếu cũng tới...”

“Chính là tổng tài của tập đoàn Chí Sinh?!”

“Đúng vậy đúng vậy, không biết có đến thật hay không. Bình thường những yến tiệc như vậy rất ít khi anh ấy đến.”

“Ai nha, các cô thấy hôm nay tôi ăn mặc có xinh đẹp không...”

Cô gái kia nói đùa trêu chọc, “Như thế nào, muốn anh ấy để ý tới cô à?”
“Nha cô có ý tứ gì!”

“Tôi ngược lại là rất chờ mong đêm nay anh ấy sẽ mang cô bạn gái như thế nào đến đây. Chung quy người có thể làm bạn gái của anh ấy, khẳng định sẽ là một cô gái rất xinh đẹp.”

-----oOo-----

Chương 54: - Thật ngọt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một chiếc Maybach màu đen chậm rãi lái vào trang viên, dừng ở cổng lớn của phòng yến tiệc.

Cửa xe sau bên trái bị mở ra, lộ ra một đôi giày da thủ công bằng tay, là Cố Mục Niên xuống xe.

Hôm nay anh mặc bộ tây trang màu xanh sẫm, thân hình cao ngất thon dài, giống như là từ trong tranh bước ra, lập tức liền hấp dẫn rất nhiều người ánh mắt.

Có rất nhiều đã nhận ra anh chính là tổng tài của tập đoàn Chí Sinh. Cố Mục Niên là đối tượng hoàn mỹ ở trong lòng của rất nhiều cô gái, tuổi trẻ lớn lên lại đẹp trai, gia cảnh giàu có, có công ty nữa.

Mọi người nhìn thấy anh đi cửa xe sau bên phải ra, bắt đầu nghi hoặc, Cố Mục Niên mang theo bạn gái?! Chỉ một thoáng, rất nhiều người chờ mong muốn thấy cô gái kia là ai.

Lúc Cố Mục Niên nắm tay Khương Dao ra, mọi người đều kinh ngạc. Tại sao bọn họ chưa thấy qua gương mặt hoàn hảo như vậy?! Lớn lên thật thanh tú a, xem qua là rất trẻ tuổi.

Mà lúc Khương Dao xuống xe, tự nhiên bị cánh tay của anh ôm chặt lấy, bị anh dắt đi về phía trước. Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy khóe miệng Cố Mục Niên mang theo ý cười, cô liền hỏi: “Anh đang cười cái gì?”

“Có thể cho những người khác nhìn thấy anh có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, đương nhiên rất vui vẻ.”

Cô gợi lên khóe miệng, trong lòng rất ngọt, miệng lại không khen anh: “Nhìn anh kiêu ngạo chưa kìa.” Cô biết, đôi khi anh lại rất trẻ con.

Hai người đi vào, mọi người đã bắt đầu thảo luận: “Cô gái đó là ai a? Tại sao chúng ta chưa từng thấy qua?”

“Tôi cũng chưa từng nhìn thấy cô ấy, chắc Cố Mục Niên rất thích cô ấy, tôi thấy cô ấy rất xinh đẹp quyến rũ, nhìn hai người cũng rất tình cảm.”

“Ai biết, có khi chỉ là tình nhân thôi, đối khẩu vị mà thôi.”

Khương Dao và anh đi tới đại sảnh, cô nhìn xung quanh một lần, trong lòng có chút bất an: “Tại sao anh lại có cảm giác là có rất nhiều người đang nhìn em.”

Cố Mục Niên biết mọi người ở đây đang nghĩ gì, nhưng mà anh không nói cho Khương Dao biết, anh cúi đầu lăm bằm bên tai cô: “Không có việc gì đâu, không cần nhìn bọn họ, em chỉ cần nhìn anh là được rồi.” “Vâng.” Cô cười cười.

Anh nắm tay cô, đưa đi chào Trần Đồng- chủ bữa tiệc.

Ánh mắt Trần Đồng nhìn Khương Dao và Cố Mục Niên hai lần, cười rất hòa ái, sau đó nói với Cố Mục Niên: “Vị này là bạn gái sao?”

Anh cười cười, ôm chặt bả vai Khương Dao: “Vâng. Ánh mắt Trần tổng sáng quá.”

“Ha ha ha, tôi đã thấy rất nhiều người, coi như là có chút ánh mắt. Cô gái đây vừa nhìn thất đã biết là người rất tốt, nhu thuận, sạch sẽ.”

Vừa mới bắt đầu ông ta chỉ cho rằng Cố Mục Niên chỉ coi Khương Dao là người bạn gái bình thường, nhưng mà sau một lúc quan sát, lại phát hiện ra ánh mắt của anh thường xuyên chú ý tới Khương Dao, trên mặt tươi cười, hành động giữa hai người cũng rất thân mật, tự nhiên. Cho nên cô gái này xem ra là rất quan trọng đối với Cố Mục Niên.

Khương Dao bị khen nên có chút ngượng ngùng, Cố Mục Niên thấy cô đỏ mặt, cười sờ sờ đầu của cô: “Quả thật, da mặt còn rất mỏng.”

Trần Đồng cũng cười theo.

Hàn huyền trong chốc lát, anh liền rời đi. Hai người đi về phía trước, mà trùng Đỗ Yến cũng đang ở trước mặt.

Hai bên đều dừng lại. Sắc mặt Cố Mục Niên lạnh đi vài phần, Đỗ Yến nhìn thấy Khương Dao đang ở cạnh anh, hơi sừng sờ, biểu tình có chút vi diệu.

Đỗ Yến đưa tay ra trước, “Cố Tổng, đã lâu không gặp.”

Cố Mục Niên nhìn anh ta, ánh mắt tối đen, giọng điệu của anh lạnh nhạt: “Quả thật đã lâu không nhìn thấy Đỗ tổng.”

“Gần đây tương đối bận rộn.” Anh ta đưa ánh mắt nhìn qua Khương Dao, mỉm cười, “Vị này là bạn gái Cố Tổng sao? Thật ra lần trước ở Thượng Hải chúng ta đã gặp nhau rồi, không biết tiểu thư đây còn ấn tượng không?”

Khương Dao xem qua video, biết vị này chính là tổng tài của Bội Cầm. Cô đang chán ghét Bội Cầm, làm sao có khả năng cho anh ta một sắc mặt tốt, cô nói cười xinh đẹp: “Xin lỗi Đỗ tổng, tôi nhớ không ra.”

Cô đang cố ý làm cho anh ta cảm thấy xấu hổ, mà Đỗ Yến bây giờ cũng rất xấu hổ, bản thân trêu chọc: “Không có việc gì, có thể là do tôi không xuất chúng để cô phải ấn tượng.”

Khương Dao trả lời rất tự nhiên: “Có bạn trai đẹp như vậy, quả thật tôi đối với những người đàn ông khác cũng không để tâm. Dù sao thì quý công ty của Đỗ tổng đang phát triển không ngừng, thời gian trước thiết kế cho Giáng Sing rất xinh đẹp.”

Đỗ Yến nhìn lại Khương Dao với đôi mắt thâm hiểm, liếm mi cười, che dấu ý nghĩ của mình, “Cám ơn.”

Cố Mục Niên nói: “Tôi mang bạn gái tôi đi trước, chào Đỗ tổng.”

“... Được.”

Sau khi hai người đi, Cố Mục Niên ở bên cạnh cuối đầu nhìn cô, cảm thấy cô giống như là tâm tình không được tốt, “Dao Dao làm sao vậy?”
“Không...”

Anh đoán được tâm tư của cô nói, “Cứ để cho anh ta vui vẻ một thời gian đi, đợi khi chúng ta tra được chứng cứ, bọn họ sẽ phải trả giá sớm thôi.”

“Vâng.”

Anh lấy một ly rượu vang, lại lấy một ly rượu trái cây đưa cho cô.

Khương Dao khó chịu: “Tại sao anh được uống rượu vang, còn em lại uống rượu trái cây?”

“Tửu lượng của em cao lắm sao, không sợ sẽ uống say?”

“Kia... Không phải là có anh ở bên cạnh em sao.”

Anh nở nụ cười, đem ly rượu vang đưa cho nàng, bảo cô uống thử một ngụm.

Cô uống một ngụm, chặc lưỡi nói: “Vẫn là nên uống rượu trái cây đi.”

“Ngốc hô hô.”

Anh xoa bóp mặt nàng, liền bị cô đánh tay, cô tò mò hỏi: “Cố Mục Niên, tại sao anh uống nhiều như vậy mà vẫn không say a, tửu lượng tốt như vậy sao.”

“Chắc là do trước kia uống nhiều quá nên luyện ra được.” Lúc học đại

học, buổi tối anh thường xuyên ra ngoài uống rượu với bạn, thời gian lâu dài càng ngày càng uống tốt hơn.

“Xem ra lần trước em còn bị anh lừa, em cứ tưởng anh giận em nên uống nhiều như vậy.”

“Không lừa em, anh làm sao biết được Dao Dao cũng để ý anh như vậy?” Anh xoa xoa vành tai của cô.

“Hừ... Cho dù không phải lần đó, em sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện.” Thích một người là không thể giấu được, cho nên cô làm sao có thể che giấu được tình cảm mà cô dành cho anh chứ.

“Ừm, anh biết.”

Anh nắm tay cô đi xung quanh, rất nhiều người nhìn cô và anh. Bởi vì chân Khương Dao có chút đau, cho nên không dám đi quá nhanh, ai ngờ một cái không chú ý, cổ chân của cô lại phát đau.

Cô nhẹ nhàng “Tê” một tiếng, liền bị Cố Mục Niên thấy được, anh nhướn mày, hỏi cô đang đau chân phải không, anh không yên lòng.

“Có thể là do vừa rồi không cẩn thận...”

Anh bắt đắ dĩ thờ dài, “Tại sao em cứ làm anh không yên lòng vậy.”

Anh nắm tay cô đi đến một bên, bảo cô ngồi xuống ghế. Anh trực tiếp ngồi xổm ở trước mặt cô, cầm cổ chân của cô lên.

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ, đều sợ đến ngây người, Cố Mục Niên là đang làm gì?! Anh đang xoa chân cho bạn gái?! Anh cởi giày của cô ra, giúp cô xoa xoa cổ chân, không ngẩng mà đầu hỏi: “Bây giờ còn đau không?”

Cô đỏ mặt, cảm thấy rất ngượng ngùng, “Em đã đỡ rồi, tất cả mọi người đang nhìn chúng ta đấy...”

Anh ngẩng đầu, nhíu mày nhìn cô, “Khẩn trương cái gì.”

“...”

Anh bổ sung thêm: “Sớm biết như vậy, anh nhất quyết sẽ không để em mang đôi giày cao như vậy.” Nếu không phải buổi chiều cô quán lấy anh lâu như vậy, ngay cả mỹ nhân kế cũng đem ra hết, anh mới hài lòng mà đáp ứng.

“Aaa...”

“Đợi lát nữa phải dựa vào anh, không khéo lại ngã đấy.”

Cô cười, ánh mắt lóe lên, “Tại sao anh lại dong dài như vậy...”

Hai người không coi ai ra gì mà cứ khoe ân ái, mọi người xung quanh đều nhìn đến ngốc. Đây là con người cao lãnh đây sao, không phải có rất nhiều người tranh leo lên vị trí Cố phu nhân nhưng mà vẫn bị anh cự tuyệt sao? Tại sao anh lại đối tốt với bạn gái như vậy chứ?!

Mọi người đều nhìn ra, cái người bạn gái không phải bình thường a. Có lẽ đã làm tay chân được trái tim băng giá của Cố Mục Niên rồi.

Buổi tối sao khi yến tiệc chấm dứt, Khương Dao và Cố Mục Niên trở về nhà. Ở trên xe, bởi vì cô buồn ngủ, cô dựa vào đầu vai của anh mà ngủ.

Sau đó lại mơ mơ màng màng bị anh ôm vào trong phòng.

Anh đem cô đặt ở trên giường, giúp cô đắp chăn.

Trong lúc ngủ mơ, Khương Dao kêu tên của anh, “Mục Niên...”

Anh nghe được, đem thân mình có hơi phủ đi xuống, “Làm sao?”

“Em... Em rất thích anh nha.” Cô thủ thỉ.

Anh dần dần nở nụ cười, đặt một nụ hôn trên trán cô, “Anh cũng yêu em.”

Sau dịp tết nguyên đán, Chí Sinh không có những bước chân cố gắng, lập tức liền bắt đầu trù bị cho hoạt động lễ tình nhân tháng 2. Một năm vào dịp lễ tình nhân này đối với ngành sản xuất châu báu mà nói là rất quan trọng, lượng tiêu thụ cũng rất nhiều.

Thiết kế cho lễ tình nhân năm nay là do Cố Mục Niên và Khương Dao cùng thiết kế, hơn nữa rất sớm đã chọn ra được bản thảo, ở phương diện sản phẩm bọn họ không cần lo lắng quá nhiều, mối sầu lo chính của bọn họ là người tuyên truyền.

Trải qua cuộc họp thảo luận, năm nay bọn họ vốn định đem một số tiền để mời cặp tình nhân minh tinh rất nổi tiếng gần đây. Hai người là nữ chính trong một bộ phim truyền hình, gần đây mới chính thức tuyên bố quan hệ. Nữ tên là Tăng Hi, nam tên là Vũ Nhiên. Lúc ấy khi hai người công khai quan hệ, weibo đều thiếu chút nữa đã tê liệt.

Cho nên Chí Sinh mới bọn họ làm người đại diện, có lẽ sẽ tăng thêm lợi nhuận.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu đi nói chuyện vài lần, nhà gái đều không có đồng ý. Người của công ty cũng đều sút đầu mẻ trán.

Ngày hôm sau, Chí Sinh mới biết được, hóa ra Bội Cẩm cũng muốn cùng hai người này hợp tác. Hai công ty đang ngầm tranh đoạt.

Một ngày nào đó, Khương Dao đang làm ở công ty, liền nghe thấy truyền tới một tin tức nặng kíp, bọn họ đáp ứng làm người đại diện, mà nguyên nhân là vì cô.

“Cái kia Tăng Hi đang nghe cái vòng cổ lần này là do cô thiết kế, lại đột nhiên sửa lại muốn làm đại diện phát ngôn cho công ty!! Khương Dao, cô có quen hai người họ không?!”

-----oOo-----

Chương 55: - Thật ngọt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc nhất thời Khương Dao cũng không biết nên trả lời, Tăng Hi và cô đúng là cũng có duyên, gặp nhau vài lần. Ban đầu lúc ở Anh quốc, có lần tác phẩm của cô được tham gia triển lãm ở sự kiện châu báu lớn, vừa vặn Tăng Hi cũng đi. Tăng Hi rất thích thưởng thức tác phẩm của Khương Dao, sau đó hai người còn ăn một bữa cơm.

Lúc ấy Khương Dao cũng có cảm giác Tăng Hi là một cô gái rấ am hiểu nghệ thuật, hơn nữa cũng không có sự kiêu ngạo của các minh tinh nổi tiếng, bởi vì tuổi hai người xấp xỉ bằng nhau, cho nên có rất nhiều đề tài để nói chuyện.

Nhưng mà sau này khi Tăng Hi về nước, hai người cũng không có liên lạc. Bây giờ khi Khương Dao về nước, mới biết được cô ấy nay đã phát triển tốt như vậy, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng thay cho cô ấy. Khương Dao là thật sự không dự liệu được, cô ấy còn nhớ cô, còn nói bởi vì Khương Dao mà thay đổi chủ ý.

Lúc tối, Cố Mục Niên nói Tăng Hi và Vũ Nhiên hẹn Khương Dao và anh ăn cơm. Ở mặt ngoài là ăn cơm, nhưng thật ra chính là chuẩn bị cho lần hợp tác sắp tới.

Lúc trên đường đi tới chỗ hẹn, Cố Mục Niên hỏi cô và Tăng Hi có quan hệ thế nào, cô cũng kể chi tiết cho anh nghe.

Cố Mục Niên nghe vậy, cầm tay cô, khước miệng giơ lên độ cong nhàn nhạt: “Không nghĩ đến Dao Dao của anh lại lợi hại như vậy.”

“Ai da, thật ra em cũng không làm cái gì, dù sao nếu bọn họ nguyện ý làm đại diện phát ngôn, hiệu quả hẳn là sẽ rất tốt.”

“Ừm.”

Đến nơi ăn tối, Khương Dao đi vào phòng đã đặt trước, liền nhìn thấy Tăng Hi và Vũ Nhiên. Hai người họ ngồi chung một chỗ cười nói, nữ mắt ngọc mày ngài, nam sạch sẽ thanh tú. Cái nhìn đầu tiên đã rất ấn tượng.

Tăng Hi nhìn thấy Khương Dao, cười đứng lên.”Khương Dao!”

Khương Dao đi lên trước, cùng cô ấy ôm lấy nhau, “Tăng... Tăng tiểu thư.”

“Nha, cậu có thể đừng gọi như vậy nghe xa lạ lắm? Kêu tớ là Tăng Hi được rồi.”

Khương Dao vốn tưởng rằng hai ba năm không gặp, cô ấy sẽ thay đổi rất nhiều, lại không nghĩ rằng cô ấy còn dễ gần và thân thiện như ngày xưa vậy, “A, Tăng Hi, đã lâu không gặp.”

Nhìn hai cô gái đang ôm nhau, Cố Mục Niên và Vũ Nhiên nhìn nhau cười, bắt tay nhau.

Tăng Hi cũng bắt tay với Cố Mục Niên, “Chào Cố tiên sinh. Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới có dịp gặp, quả nhiên rất soái, không suy xét vào giới giải trí sao ha ha ha?”

Cố Mục Niên lắc đầu cười, Vũ Nhiên liền vỗ vỗ đầu Tăng Hi, cười đến sùng nịch.

Bốn người trước hết ngồi xuống. Khương Dao chà chà tay, đưa tay lên miệng thổi thổi, Cố Mục Niên hỏi: “Có phải tay em rất lạnh không?”

“Vâng, có chút lạnh.”

Vì thế anh trực tiếp cầm lấy tay cô, đem tay cô gấp gao cầm chặt, làm ấm cho cô.

Tăng Hi ở đối diện nhìn đến góc ra, nhìn không được thốt ra: “Khương Dao, cậu và Cố tiên sinh...”

“Chúng tôi là người yêu của nha.” Cố Mục Niên trả lời, Khương Dao cũng đỏ mặt gật gật đầu.

Tăng Hi nở nụ cười, “Hóa ra là như vậy a, thì ra hai người không chỉ là cấp trên cấp dưới mà còn là người yêu của nha. Chúc phúc hai người a, hai người rất đẹp đôi đó.”

“Cám ơn. Cậu và Vũ tiên sinh cũng rất đẹp đôi.” Khương Dao nói.

Bắt đầu gọi món ăn, Khương Dao nhìn thấy một món ăn lạnh liền muốn ăn, vừa định gấp lấy thì đã bị Cố Mục Niên ngăn cản, anh nói nhỏ với cô: “Dì cả sắp tới, vẫn là không nên ăn cái này.”

Cô sững sốt, “Anh... anh như thế nào sẽ đi nhớ cái này.”

“Em cứ nói thử xem?”

Đương nhiên là bởi vì cô là bạn gái của anh nên anh sẽ nhớ.

Trong lòng Khương Dao ấm áp, bởi vì đôi khi chính cô đều sẽ quên, lúc đi cả đến, bởi vì cô ăn lạnh hơi nhiều, sẽ bị đau bụng.

“Đấy bánh ngọt Cheese này.” Cố Mục Niên nói với cô “Để anh lấy cho em một phần.”

“Vâng.” Cô cũng vui vẻ nhận lấy.

Đồ ăn lên đây, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, liền nói đến chuyện quan trọng, Tăng Hi hỏi Khương Dao thiết kế lần này có phải mình Khương Dao thiết kế hay không.

“Không hoàn toàn đúng, không phải có mình tới mà còn có Cố Mục Niên.”

“Oa, trang sức lần này là hai người cùng nhau thiết kế, còn dùng cho lễ tình nhân, có ngụ ý gì đây a.”

Khương Dao cười cười, thật ra lúc thiết kế bản thảo hai người bọn họ còn chưa có ở cùng một chỗ đâu. Nhưng mà bây giờ suy nghĩ một chút cho ngày lễ tình nhân, cô và anh cùng thiết kế trang sức cho Chí Sinh ngẫu đúng dịp valentine. Đây đối với bọn họ mà nói đây cũng là một hồi ức rất đẹp.

Tăng Hi nói, vốn chỉ là đại diện phát ngôn, cô ấy vốn cần suy nghĩ thêm một chút nữa, nhưng mà bởi vì Khương Dao là nhà thiết kế mà cô aya rất thích, cho nên cô ấy mới nguyện ý lựa chọn Chí Sinh.

Cuối cùng bọn họ đã thông qua hợp đồng miệng, qua vài ngày sẽ chính thức ký hợp đồng.

Cơm nước xong đi ra ngoài, Khương Dao và Tăng Hi ở phía sau đi tới.

Tăng Hi mím môi cười, nói với Khương Dao: “Khương Dao, thật ra tới không chỉ đơn thuần bởi vì cậu là nhà thiết kế, mới lựa chọn công ty của cậu. Còn có một nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

Tăng Hi: “Cậu còn nhớ rõ lần đó lúc xem xong triển lãm chúng ta đã đi ăn cơm, tớ có nói với cậu, tớ có thích một người đàn ông không? Nhưng mà tới vẫn không dám thổ lộ với anh ấy. Sau này, cậu đã nói với tớ phải dũng cảm một chút, sau đó tớ mới thật sự dày da mặt đi tỏ tình.”

Khương Dao chớp chớp mắt, lặng lẽ chỉ chỉ Vũ Nhiên ở phía trước,

“Chẳng lẽ chính là anh ấy...?”

Tăng Hi gật gật đầu, “Tớ và anh ấy thật ra đã ở một chỗ rất lâu rồi. Lúc

cobf ở Anh quốc, tớ tỏ tình, anh ấy đã đáp ứng. Sau này tớ mới biết được, anh thích tớ đã từ rất lâu.”

Khương Dao nghe xong cảm thấy vui vẻ thay cho bọn họ, “Chúc phúc cho hai người a.”

“Hắc hắc, cậu và Cố tiên sinh cũng vậy a, tớ cảm thấy hai người các cậu tình cảm vô cùng tốt, tớ nhìn thấy anh ấy rất sủng cậu đấy.”

Khương Dao ngại ngùng nở nụ cười.

Tăng Hi và Vũ Nhiên rời đi, Khương Dao và Cố Mục Niên tản bộ về nhà. Cô nói buổi tối ăn có chút no, nên muốn anh đi tản bộ với cô một chút.

Anh nắm tay cô, đi dạo ở trong ngã tư đường. Khương Dao đi tới đi lui, liền nhìn thấy phía trước có một cái quán nhỏ đang bán kẹo đường, ánh mắt của cô tràn đầy sự thích thú, “Cố Mục Niên em muốn ăn kẹo đường!”

“... Quán ven đường không vệ sinh.”

Khương Dao nhú mày, “Ai nha, ăn một lần cũng sẽ không sao đây, em đã lâu rồi chưa ăn kẹo đường. Mua một cái nha Mục Ca Ca.”

Lúc cô nũng nịu với anh thì cô sẽ gọi anh như vậy, kéo dài âm cuối, khiến cho người ta cảm thấy mềm lòng.

Cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp, dẫn cô đi mua.

Ông cụ bán kẹo đường mộtgậy gỗ thật dài chậm rãi xoay tròn, một bông kẹo đường trắng đã xong. Người mua ở đây còn có một gia đình với đứa bé nhỏ và một đôi tình nhân.

Khương Dao là người cuối cùng cầm lấy đến kẹo đường, cô niềm vui tiếp nhận, đi đến một bên cắn một ngậm, hạnh phúc nheo mắt, “Rất ngọt nha.”

Cô cắn vài hớp, nhìn thấy Cố Mục Niên đang chuyên chú nhìn cô. Cô cho rằng anh muốn nếm một chút, cho nên cố ý đem kẹo đường cách xa anh một chút, “Không phải anh nói quán ven đường không vệ sinh sao? Không cho anh ăn.”

Ai ngờ anh duỗi tay ra, chế trụ đầu của cô, hôn lên môi của cô. Lưỡi dài của anh đưa vào trong miệng cô càn quét một vòng, cuối cùng lúc rời đi còn liếm môi cô, giống như đang nếm đồ ăn vậy

Khương Dao đứng tại chỗ, cầm kẹo đường trong tay hoàn toàn không

phản ứng kịp.

Sắc mặt cô đỏ lên, đây là đang ở trên đường đó! Người này sao lại không thể kiềm chế một chút chứ!

Anh thẳng lưng, liếm liếm môi, cười cười, “Thật ngọt.”

“Cố Mục Niên...!”

Anh cười nhẹ, ôm cô đi về phía trước, miệng dương dương tự đắc giải thích: “Anh chỉ là muốn ném thử kẹo đường này ngọt không ngọt mà thôi, nhưng mà em lại không để cho anh ném thử kẹo đường, cho nên anh đành phải ném em.”

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, đúng là không sợ lưu manh chỉ sợ lưu manh có văn hóa mà.

Ngày hôm sau, Tăng Hi và Vũ Nhiên chính thức kí hợp đồng làm đại diện phát ngôn cho Chí Sinh. Bội Cẩm bên kia khi nhận được tin tức này, rất tức giận

Trong cuộc họp, Đỗ Yến tức giận chất vấn: “Không phải chúng ta ra điều kiện tốt hơn Chí Sinh sao? Tại sao lại thành ra như vậy?! Các người có một việc cón con này mà cũng làm không được?!”

“Nghe nói lần này Tăng Hi lựa chọn Chí Sinh là bởi vì nhà thiết kế cho lễ tình nhân.”

Đái Linh vừa nghe thấy, thần sắc nhú lại.

“Tốt; lại là Khương Dao kia. Năng lực còn rất lớn.” Đỗ Yến nói.

“Nghe nói Khương Dao lén cùng Tăng Hi có giao tình, cho nên...”

Đỗ Yến ần ần mi tâm, giọng điệu hòa hoãn một ít: “Vậy thì áp dụng phương án thứ hai đi. Đái Linh, phương diện cô phải chú trọng vào thiết kế. Chất lượng trang sức là quan trọng nhất, cái khác không cần nghĩ nhiều”

Bởi vì lần trước trộm ý tưởng của Khương Dao, lần này Đái Linh trở thành nhà thiết kế chính cho lễ tình nhân. Rốt cuộc cũng đến lúc cho cô ta tỏa sáng, cô ta khó có thể kiềm chế sự hưng phấn và sự cao ngạo của mình.

Cô ta có cảm giác thiết kế của cô ta nhất định sẽ tốt hơn so với Khương Dao; chờ đến lễ tình nhân, chính cô ta sẽ đem Khương Dao đạp ở dưới chân.

“Vâng Đỗ tổng, ngài yên tâm.” Cô ta nói cười xinh đẹp.

Chạng vạng giờ tan tầm, đột nhiên trời đổ mưa to, Đái Linh đi đến công ty dưới lầu, cầm dù đi về phía trước. Đi về phía trước vài bước, lại nhìn thấy một chiếc oto màu đen dừng ở trước mặt cô.

Cửa kính xe ở phía, cách màn mưa, Cô nhìn thấy Đỗ Yến mặt.

“Đỗ tổng...”

“Lên xe đi, trời đang mưa to, toou đưa cô trở về.”

“Không có việc gì tôi tự thuê xe là được rồi...”

Anh ta ngược mắt nhìn cô ta, cái gì cũng không nói, cô ta biết được ý tứ Đỗ Yến, mở cửa xe ngồi xuống.

Trước mặt cô ta xuất hiện một đôi tay với một khăn giấy, cô ta nhận nói lời cảm ơn: “Cám ơn Đỗ tổng.”

“Khách khí, nhà cô ở đâu?”

Cô báo địa chỉ xoa, xoa xoa tóc hơi ướt, nhìn qua Đỗ Yến.

Tây trang anh ta thẳng thớm, dáng người tinh xảo. Hai tay giao điệp đặt ở trên đùi, cả người tản ra mùi lực nam nhân.

Một chút cũng không kém hơn Cố Mục Niên.

Lúc này Đái Linh nghe thấy anh ta nói câu: “Còn muốn nhìn lén tôi bao lâu nữa?”

Sắc mặt cô ta nháy mắt liền đỏ lên, “Tôi... Xin lỗi Đỗ tổng. Tôi không có ý tứ khác. Chỉ là rất ít khi ngồi gần ngày như vậy, nên mới mạo phạm quan sát một phen.”

Đỗ Yến cười cười, “Đôi khi cô thật sự rất đáng yêu.”

Đái Linh mỉm cười, mang theo sự quyến rũ và thẹn thùng của phụ nữ.

Đến nhà cô ta, cô ta cùng anh ta nói lời từ biệt, xuống xe. Cô ta nhìn xe chạy đi xa, trong lòng còn bùm bùm nháy. Cô ta nhớ tới lời Đỗ Yến nói lúc nãy, không khỏi nở nụ cười.

Bên kia, Khương Dao và Cố Mục Niên về tới nhà, cô vào thang máy, ôm ôm cánh tay, “Mưa xuống cảm giác trời càng lạnh hơn.”

Anh ôm lấy cô, “Ôm anh đi, sẽ không lạnh.”

Cô mất cười đánh một chút, cố ý trầm giọng xuống, nói đùa: “Không ôm anh đâu.”

Anh hừ nhẹ một tiếng buông lỏng tay ra, cửa thang máy mở, anh bước nhanh đi ra ngoài.

Cô mím môi cười, đi theo phía sau anh cố ý nhẹ nhàng hỏi: “Cố Mục Niên, anh làm sao vậy?”

Anh không nói chuyện, trực tiếp đi mở cửa. Cửa mở ra, cô đi vào, nhìn thấy anh đi đến phòng ngủ thay quần áo ở nhà. Cô đi theo đi vào.

Anh thay quần áo xong, muốn ra ngoài nấu cơm, liền bị cô ngăn ở cửa. Cô mở ra hai tay, làm thành tư thế ngăn cản, cười đến môi mắt cong cong.

Anh mà dài thoáng nhưn, “Làm gì vậy?”

“Em đoán người nào đó hẳn là còn chưa ôm đủ, cho nên lại cho người nào đó một cái cơ hội nha.”

Nhớ bấm bình chọn và theo dõi mình nhé...

-----oOo-----

Chương 56: - Đặt ở trên tường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao cười, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của anh, thấy anh còn chưa ôm cô, trong miệng cô liền dịch du nói: “Nha, không ôm coi như xong.”

Cô làm bộ muốn buông tay, anh liền hướng phía trước một bước, đem cô ôm lấy. Anh chế trụ đầu của nàng, đem cô gắt gao ấn vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ nói: “Ôm em thế nào cũng không đủ.”

Khương Dao im lặng cong khóe miệng, ôm lấy anh, “Vậy lúc nào anh muốn ôm, em cũng sẽ rất hoan nghênh.”

Anh ôm cô đi về phía trước vài bước, đem cô đặt ở trên tường hôn một phen. Hãn hơi thở nóng bỏng ở bên tai cô lúc nào cũng hiện lên, cô thật sự rất đỏ mặt.

“A, Cố Mục Niên, nấu cơm, bụng em rất đói.” Cô chọc chọc lồng ngực của anh

“Không phải nói ngày hôm qua em nói sẽ làm gà nướng cho anh sao? Đi làm thôi.” Anh nói.

“Đi, để anh nếm thử tay nghề của em.” Cô nắm tay anh đi ra khỏi phòng ngủ. Hai người đi đến phòng bếp, anh giúp cô đeo tạp dề, cô xắn tay áo lên bắt đầu rửa rau.

Cô ở bên cạnh cùng anh nói chuyện phiếm, “Em sẽ làm cho anh một hương vị hoàn toàn mới, là trước đây lúc ở Anh quốc Mahoney làm cho em với mấy cái bạn học ăn. Hương vị thật tốt.”

“Ừm”

Anh ở bên cạnh im lặng nhìn cô, sau một lúc lâu mở miệng: “Dao Dao, vì cái gì lần trước Mahoney đến, em nói với cậu ta, em không thích anh?”

Khương Dao ngây người, trong lúc nhất thời nhớ không ra, “Lúc nào?”

“Là lần ăn lẩu đó, lúc anh đi trả tiền, trở về liền nghe thấy em nói với cậu ta, em chỉ là coi anh là ca ca.”

Khương Dao nhớ ra, “Hóa ra khi đó anh nghe thấy?! Hèn gì khi lúc anh trở về sắc mặt lại kì quái như vậy...”

Anh liếm mi cười nhẹ, lóe qua một tia cô đơn, “Anh nghe thấy liền khổ sở chết.”

Cô lập tức rửa tay, đi đến trước mặt anh, kéo tay áo của anh, vè mặt đau lòng áy náy: “Rất xin lỗi, Mahoney là loại người nhiều chuyện, em sợ cậu ấy sẽ nói bậy cái gì đó với anh, em mới như vậy nói. Thật ra khi đó em đã rất thích người, chỉ là em không biết thái độ của anh, cho nên em mới không muốn cho quá nhiều người biết.”

Anh cười cười, sờ sờ đầu của cô, “Đứa ngốc, anh vĩnh viễn đều không cần nghe một xin lỗi lời xin lỗi. Dù sao bây giờ em cũng đã là của anh”

Cô cầm tay anh, nói: “Hóa ra anh thích em lâu như vậy.” Hẳn là anh thích cô từ trước khi cô thích anh rồi.

“Thật là đồ ngốc, đã như vậy mà còn không nhìn ra tâm ý của anh đối với em. Em nghĩ rằng anh sẽ đối tốt với mọi người bên nhà như vậy sao? Nếu không phải thích em, tiệc ăn mừng buổi tối lần đó, anh như thế nào sẽ nhịn không được mà hôn em?”

Cô ghen hống nhìn trân trối, “Lần đó... Anh không uống say? Anh còn nhớ rõ?”

Anh cười bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, “Anh như thế nào mà lạ có thể sẽ uống say chứ. Cho dù anh có uống say, mà anh không thích em cũng sẽ không hôn em. Ngày hôm sao, anh lo lắng em sẽ để ý, nên mới có thể làm bộ như quên mất.”

Mà tình cảm của Khương Dao đối với anh, cũng là từ sự kiện kia mới bắt đầu, lên men thành tình cảm giữa nam và nữ..

Bởi vì một cái hôn, mà cô nhìn rõ được, hóa ra quan hệ giữa bọn họ có thể không nhất định là huynh muội.

Cô vui vẻ ôm lấy anh, “Em yêu anh, Mục Niên.” Thanh âm của cô nhẹ nhàng, lại giống như một dòng nước ấm, vọt tới trong lòng anh.

“Bảo bối, anh cũng yêu em.”

Cô phản ứng kịp, không thể lại dính dính với nhau, như vậy cơm chiều sẽ không mà ăn. Cô buông anh ra, vui vẻ tiếp tục chạy tới rửa rau. Cuối cùng cô lại nấu nấu nướng nướng còn anh ở bên phụ bếp cho cô.

Cô nhìn anh xào rau, liền nghe thấy di động cô có tiếng chuông reo.

“Em đi nhận điện thoại.”

Cô chạy tới phòng khách lấy điện thoại, thấy là một chuỗi số xa lạ, nhưng lại là trong nước.

Cô nhận cuội gọi, “... Alo, ai vậy ạ?”

“Khương Dao sao?” Đầu kia điện thoại là giọng nam.

” Vâng. Anh là?”

“Tớ là là bạn học cấp ba của cậu, Trương Tinh... Còn nhớ rõ tớ không?”

Trương Tinh lúc ấy là bạn học nam rất cao, rất thích chơi bóng rổ, tính cách cũng rất hoạt bát sáng sủa. Lúc ấy Trương Tinh theo đuổi Khương Dao 2 học kỳ, từ đầu đến cuối cô đều từ chối. Cuối cùng sau khi tốt nghiệp, anh biết cô muốn xuất ngoại, liền triệt để bỏ qua. Hai người cũng không liên lạc lại.

Khương Dao kinh ngạc tại sao cậu ấy sẽ gọi điện thoại cho cô, “Àn, nhớ. Cậu tìm tôi là có việc gì sao?”

Cô nói xong, liền nhìn thấy Cố Mục Niên hướng bước về phía cô. Cô tự động mở loa ngoài ra.

Trương Tinh cười cười, “Không có chuyện gì, chính là muốn hỏi một chút chuyện gần đây của cậu như thế nào? Số điện thoại của cậu là tớ hỏi những bạn học khác, chính là... Đã lâu không liên lạc.”

Ra là như vậy, cô đối với anh ta cũng không lúng túng như vậy, “Cuộc sống của tôi tốt vô cùng, đang làm việc ở T thị... Àn cậu làm ở đâu?”

“Tớ cũng ở nơi này, lần trước bạn học họp lớp tớ không đi, sớm biết rằng cậu cũng đi, thì hôm đó nhất định tớ cũng đi.”

Khương Dao cảm giác có chút xấu hổ, “Không có việc gì, về sau còn có cơ hội gặp mặt.”

“Đúng. Vậy lúc nào cậu rảnh? Có muốn cùng nhau ăn một bữa cơm hay không?”

Khương Dao nhìn về phía Cố Mục Niên, anh cũng biết là người nào gọi điện thoại cho nàng, ánh mắt anh nhíu lại, đem cô kéo vào trong ngực.

Cô đương nhiên sẽ không đáp ứng cái yêu cầu ăn cơm mà chỉ có hai người này, cho nên cô tìm cái lý do uyển chuyển cự tuyệt nói: “Gần đây tôi rất bận, qua đoạn thời gian đi?”

“Không có việc gì a, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, tớ cũng rất muốn gặp cậu.” Đối phương rất thẳng thắn thành khẩn.

Về mặt xin giúp đỡ của Khương Dao nhìn về phía Cố Mục Niên, anh lấy di động, nói với đối phương: “A, chào cậu; tôi là bạn trai Khương Dao.” Người ở đầu dây trâm mặc vài giây, “Anh... Chào anh. Tôi không phải là có ý gì đó, chỉ là có rất nhiều bạn bè cùng nhau tụ họp.”

“Gần đây Khương Dao quả thật công việc tương đối bận rộn, nếu cô ấy có thời gian rảnh rỗi, cô có thể đi.”

Làm sao Trương Tinh không hiểu ý tứ của Cố Mục Niên chứ, anh ta cũng xấu hổ không biết Khương Dao đã có bạn trai, vốn tính toán hẹn ra xem xem có thể nối tiếp tiền duyên hay không

“Không có việc gì không có việc gì, vậy lần sao lại hẹn đi.”

Hàn huyền vài câu xong, liền tắt điện thoại. Cố Mục Niên hỏi cái người là ai.

“Chính là một bạn học lúc cấp 3 của em, từng thích em Yên tâm, lúc ấy em không có nhận lời làm bạn gái của cậu ấy, bây giờ lại càng không có khả năng.”

Anh gật đầu, vẫn “Cảnh cáo” nói: “Về sau không thể cùng ăn cơm với những người đàn ông có tình ý với em. Tính chiếm hữu của rất mạnh.”

Cô nở nụ cười, “Vâng, em biết tính chiếm hữu của anh rất mạnh. Đi ăn ăn cơm thôi.”

--

Thời gian qua thật sự rất nhanh, trong nháy mắt đã gần hết ngày lễ tình nhân. Bởi vì Chí Sinh rất sớm đã chuẩn bị bản thảo thiết kế, công tác chế tác liền có thể bắt đầu tiến hành, Cố Mục Niên cũng tăng cường tính bảo mật, sẽ không để xảy ra chuyện như hoạt động lễ giáng sinh.

Đối với hoạt động lần này, Khương Dao cũng bỏ ra 100% tinh lực, đây là thiết kế trang sức cô tâm đắc, hơn nữa cô cũng là nhà thiết kế chính, nên có rất nhiều chuyện phải tự làm.

Trước Lễ tình nhân ba ngày, trang sức chính thức bắt đầu tung ra thị trường.

Lần này Chí Sin chuẩn bị rất tốt. Mời được Tăng Hi và Vũ Nhiên, cùng nhau mở một quảng cáo ngọt ngào, hơn nữa lại phát rất nhiều thức ăn cho chó, thu hút được nhiều người.

Hôm đó, lúc mở hộp quảng cáo, ở trên mạng đều lên hot search, Tăng Hi và Vũ Nhiên phát quảng cáo lên weibo, hai người còn ở bình

luận tít một đợt thức ăn cho chó.

Bội Cẩm và Chí Sinh cùng tuyên bố sản phẩm mới cho lễ tình nhân, nhưng mà lượng tiêu thụ bên Chí Sinh càng tốt hơn.

Ở trong phòng làm việc, Khương Dao nhìn thấy Bội Cẩm tuyên bố trang sức mới, lại nhìn đến tên nhà thiết kế thế nhưng lại là Đái Linh.

“Khương Dao, trang sức của chúng ta so với Bội Cẩm xinh đẹp hơn, không cần lo lắng, khẳng định đánh không lại chúng ta.” Dương Nhược nói.

Khương Dao cẩn thận so sánh hai khoản trang sức, khách quan cảm thấy Chí Sinh sẽ càng hấp dẫn người xem hơn là Bội Cẩm. Lúc trước không phải là Khương Dao không có xem qua thiết kế của Đái Linh, cô cảm thấy thiết kế của Đái Linh luôn luôn câu nệ với theo một khuôn khổ, rất khó có một điểm mới mẻ chọc trúng lòng của người ta. Hơn nữa thiết kế của cô ta đều là rườm rà phú quý, nhưng lại không phù hợp với sở thích của giới trẻ.

Quả nhiên sáng sớm, Khương Dao liền nghe được tin tức, hệ liệt “Tình tế yêu” của Chí Sinh, ở mức độ tiêu thụ của các công ty châu báu xếp hàng thứ nhất, IR thứ hai, Bội Cẩm thứ ba.

Đối với chuyện vượt qua IR lần này, Khương Dao quả thật không nghĩ đến. Trong văn phòng mọi người đều rất vui vẻ, nói muốn cùng nhau ăn cơm chúc mừng.

Khương Dao thừa dịp tất cả mọi người đang nói chuyện phiếm, liền không nhận được tâm tình đang kích động đi đến phòng làm việc tìm Cố Mục Niên.

Cô mở cửa ra, nhìn thấy đứng ở phía trước cửa số gọi điện thoại. Anh quay đầu ý bảo cô ngồi ở ghế sofa

Mấy giây sau, anh cúp điện thoại, anh nhìn thấy cô đứng ở cửa nhìn anh chăm chú, khóe miệng mang ý theo cười, đáy mắt ẩn chứa sự vui vẻ Thanh âm anh hơi khàn khàn, “Bảo bối, lại đây.”

Cô mím môi mỉm cười, chạy về phía anh, chạy vào trong lòng anh.

Cô đem đầu chôn ở lồng ngực của anh, hai người im lặng ôm nhau, trong lúc nhất thời trầm mặc cứ vậy mà ôm lấy nha.

Sau một lúc lâu cô mới mở miệng: “Cố Mục Niên, em thật là vui. Hệ liệt “Tình tế yêu” của chúng ta phản ứng vô cùng tốt.”

Từ lúc cô vừa mới tiến vào công ty, đến cầm ra thiết kế bản thảo “Tinh tế yêu”, vừa mới bắt đầu đã bị Cố Mục Niên không dùng cho thất tịch, rồi sau đó bị anh sửa chữa sử dụng cho lễ tình nhân, sau này, trải qua chuyện thiết kế Tết Nguyên đán bị trộm, hôm nay tác phẩm của cô được đến tiêu thụ giả tán thành, cô cảm giác thật bất khả tư nghị.

Anh cười cười, “Anh biết, là Dao Dao của anh rất ưu tú.”

Anh lau nước mắt ở khóe mắt của cô, đau lòng nói: “Vui về sự mà sao lại khóc?”

“Không... Em chỉ là kích động mà thôi.”

Anh vuốt ve xuống mái tóc dài của cô, “Đưa ngốc.”

Cô nở nụ cười.

--

Bên kia Bội Cầm, hết thấy lại không có vui vẻ.

Lúc Đỗ Yến tại thấy số lượng tiêu thụ ngày hôm nay, liền rất sinh khí cảm tức. Anh ta không nghĩ đến bọn họ thế nhưng đánh không lại Chí Sinh?!

Đái Linh làm chủ nhà thiết kế, sắc mặt đều cứng, sợ anh ta đổ ập xuống chỉ trích, cô vội vã giải thích: “Chí Sinh chỉ biết chơi xào nhiệt độ một bộ này, nếu không phải Tăng Hi làm đại diện phát ngôn, bọn họ căn bản đánh không lại chúng ta!”

Đỗ Yến hít sâu một hơi, ” Tại sao cô lại không suy xét một chút là trang sức của chúng ta có vấn đề?” Anh ta nhìn nhìn trang sức mới của Chí Sinh lần này, quả thật mà nói tốt hơn bọn họ. Nhưng anh ta nhìn thấy thế nhưng mà Cố Mục Niên và Khương Dao cùng nhau thiết kế, trong lòng anh ta cảm thấy khó chịu.

“Đỗ tổng... Tôi không cảm thấy Khương Dao thiết kế tốt hơn chúng ta chỗ nào cả. Hơn nữa Khương Dao cũng rất ghê tởm, cô ta là dựa vào tổng tài Chí Sinh, làm kim chủ cho cô ta!”— Đái Linh khinh bỉ nói.

Ánh mắt Đỗ Yến nhíu lại, “Có ý tứ gì?”

Đái Linh đem tất cả những chuyện mà cô ta biết ở Chí Sinh, Đỗ Yến nghe xong nắm tay chặt lại, ánh mắt hung ác nham hiểm.

“Đỗ tổng, tôi có một cái biện pháp, khẳng định sẽ thay đổi cục diện.” Đái Linh nói.

Anh ngẩng đầu, “Cái gì?”

--

Buổi tối Khương Dao và Cố Mục Niên về nhà, hai người đã ở bên ngoài ăn cơm rồi, bây giờ trở về đến.

Ở trong phòng ngủ, anh ôm cô bắt đầu đùa giỡn lưu manh, nói đêm nay muốn ngủ chung, hai người đang gheo nhau, Hác Bội Bội liền gọi cho cô một cuộc điện thoại.

“Khương Dao, cậu xem weibo đi!”

Khương Dao mở ra weibo ra liền thấy, weibo hot search điều thứ nhất chính là #Tổng tài Chí Sinh và nhà thiết kế có mối quan hệ không chính đáng#.

-----oOo-----

Chương 57: - Tin tưởng tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tối nóng một cái trong weibo, là một người tự xưng là biết rõ mọi chuyện. Người đó nói biết Khương Dao, biết cô đi đến Chí Sinh, liền cùng với tổng tài phát sinh quan hệ không chính đáng, hư hư thực thực có hiềm nghi bị bao dưỡng. Tỷ như liền nhìn thấy Khương Dao mặc quần áo toàn những nhãn hiệu rất đắt. Rất nhiều người liền nói, Khương Dao có thể đạt giải trong lần thi thiết kế hoàn toàn chính là bởi vì có Cố Mục Niên làm hậu thuẫn. Trên weibo toàn là hình ảnh Khương Dao và Cố Mục Niên ở lễ trao giải của cuộc thi thiết kế toàn quốc, ảnh chụp là cô và Cố Mục Niên khoác tay cùng đi, xem qua rất thân mật.

Phía dưới liền có người tại bình luận, “Oa không nghĩ đến giới thiết kế cũng loạn như vậy, đúng là bây giờ toàn có loại như kim chủ, Khương Dao này cũng thật là ghê tởm.”

“Nguyên bản tôi còn thật coi trọng cô ấy, cảm thấy của thiết kế của cô ấy rất có linh khí, không nghĩ đến cô ấy lại là loại người như vậy.”

“Không cần thiết phải có thực lực, không cần thiết phải cố gắng, chỉ cần bám đến một cái cành cao liền có thể phát triển. Thế giới này cho còn chỗ cho những nhà thiết kế thực sự có năng lực và cố gắng sao?”

“Nghe nói sản phẩm cho lễ tình nhân lần này là bọn họ cùng nhau thiết kế, đột nhiên cảm thấy không còn thiện cảm nữa, không muốn mua.”

“Tại sao tôi lại có cảm giác cái này tin giống như tuyên truyền a? Xem xong chuyện này cũng chưa chắc là Khương Dao bị bao nuôi.”

“Lẳng lặng chờ xem, chờ mong hai người trong chuyện này sẽ dính chính lại. [đầu cầu]”

Khương Dao xem xong weibo, tức giận đến cả người đều phát run. Cố Mục Niên cầm điện thoại ném tới trên giường, ôm lấy cô, trấn an: “Dao Dao, đừng tức giận. Chuyện này anh sẽ xử lý, đừng tức giận.”

Nhìn thấy những người đó nói cô gái nhỏ của anh như vậy, so cô anh còn tức giận hơn, nhưng mà giờ phút này hai người phải ra cách thật bình

tình. Anh không thể quá mức bối rối mà để cô phải chịu uất ức.

“Mục Niên...” Cô lắc đầu, “Bọn họ... Tại sao bọn họ có thể bịa đặt như vậy!!”

“Anh sẽ điều tra ra là ai lại phát ra loại tin tức này, nhất định sẽ có biện pháp để người đó phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Em yên tâm, anh sẽ lập tức liên hệ tới bộ phận PR đi xử lý chuyện này.” Bây giờ điều quan trọng nhất là phải làm sáng tỏ với dư luận.

Cố Mục Niên trấn an cô xong, lập tức đi gọi điện cho Vu Thần và bộ phận PR.

Khương Dao ở bên cạnh nghe thấy vậy, tâm loạn như ma, nhưng mà cũng cố gắng bình tĩnh lại. Cái gì cũng không lo lắng, lo lắng chính là lượng tiêu thụ của hệ liệt “Tinh tế yêu” có thể sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ. Nếu bởi vì lời đồn này, mà công ty phải nhận tổn thất thì cô sẽ không biết nên đối mặt với mọi người trong công ty như thế nào.

Cô không thể để cho chuyện này phát sinh theo chiều hướng đó được. Sau khi gọi điện thoại xong, Khương Dao đi đến trước mặt anh, ôm lấy cánh tay của anh, “Mục Niên, em nghĩ là em sẽ đích thân ở trên mạng làm sáng tỏ một phen, không thể để cho những người đó muốn làm gì thì làm.”

Cố Mục Niên ôm chặt lấy cô “Được. Bên này anh cũng sẽ gọi luật sư để làm văn kiện.”

Qua nửa giờ sau, tập đoàn Chí Sinh quan bác, ở trên mạng phát biểu thanh minh cùng với văn kiện của luật sư. Giải thích chuyện bao dưỡng chỉ là bịa đặt, Khương Dao và Cố Mục Niên đang là người yêu của nhau. Văn kiện của luật sư là phát khởi tố tụng cái người bịa đặt, bôi nhọ thanh danh đó, Chí Sinh chắc chắn đuổi theo đến cùng.

Tiếp theo, Cố Mục Niên lên weibo cá nhân phát một tin.

“Tôi và Khương Dao từ lúc cô ấy còn học cấp 2 đã quen biết nhau, chúng ta là hàng xóm của nhau, hai bên nhà đều biết nhau. Khương Dao là bạn gái của tôi, chưa bao giờ tồn tại quan hệ bao dưỡng. Cô ấy là cô gái rất ưu tú, sở dĩ đi mỗi một bước phát triển của cô ấy đều là do cô ấy tự cố gắng. Tôi rất yêu cô ấy, không cho phép có bất kỳ lời đồn đãi thương tổn tới cô ấy. Những chuyện bịa đặt kia, nhất định sẽ để cho bọn họ phải

trả giá.”

Cố Mục Niên ở trên weibo phát tin này, lời đồn bắt đầu hạ nhiệt, một nhóm người bình luận ở dưới nói rằng Cố Mục Niên bạn trai lực max, hóa ra là hai người đang yêu nhau, xem ra là hiểu lầm, cũng có một nhóm người nói đây chỉ là che dấu ngôn luận, như trước vẫn không tin. Khương Dao nhìn đến thấy phát weibo, cảm động nói: “En đây cũng muốn phát.”

Cô cũng đi phát một cái weibo, “Vốn chỉ muốn bình thường mà sống, tôi tự cảm thấy bản thân không làm gì xấu là được. Nhưng mà bây giờ lại có người công kích đặt điều bôi xấu tôi. Tôi tự biết mình là dạng người gì, những thủ đoạn dơ bẩn kia tôi thật sự rất khinh thường. Thiế kế cho lẽ tình nhân lần này là tôi và Cố Mục Niên cùng nhau thiết kế, nhưng mà lúc ấy chúng tôi cũng không phải là quan hệ bạn trai bạn gái. Anh ấy tham gia hoàn toàn là vì để trang sức càng thêm tinh xảo.

Đối với những đồn người kia, tôi muốn nói đến người đó xin tự trọng, đừng tưởng rằng chỉ há miệng là có thể đem trắng nói thành đen.

Đối với Cố tiên sinh, tôi muốn nói, tôi rất yêu anh, thực sự tôi rất may mắn khi gặp được anh ấy [tình yêu] ”

Phía dưới bình luận đã bắt đầu chuyển hướng gió, “Rõ ràng là tôi đang xem náo nhiệt, tại sao lại cho ăn đầy miệng thức ăn cho chó???”

“Liên biết Khương Dao không phải là người như thế, người bịa đặt kia nên tích chút phúc đức đi. Hai người họ đang nói chuyện yêu đương tại sao lại có thể đổi trắng thành đen như vậy.”

Hai người đều phát weibo xong, dư luận rất lớn đã ngăn chặn, nguyên bản cái người kia cũng không dám lên tiếng nữa.

Giờ phút này đã sắp mười hai giờ rồi, Khương Dao nằm ở trên giường, rất mệt nhưng mà lại ngủ không được. Trong lòng vẫn lo sợ.

Cố Mục Niên ôm cô, nhẹ nhàng xoa coa lưng của cô, “Dao Dao, không được nóng nảy. Em không cần phải quản những chuyện trên mạng kia, anh sẽ xử lý tốt.”

“Vất vả cho anh rồi, Mục Niên...”

Anh cúi đầu ôn nhu, cẩn thận hôn môi cô, đem toàn bộ tình yêu tan vào cái hôn sâu này.

Cuối cùng, anh nói nhỏ bên tay cô: “Cả đời này, may mắn nhất của anh

chính là gặp được em.”

Ngày hôm sau, lúc Khương Dao đi vào văn phòng, có rất nhiều người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, cô biết hẳn là do chuyện tối ngày hôm qua.

Cô xem như không có việc gì ngồi ở vị trí làm việc, bên người liền lục tục có một số người đi đến

“Khương Dao...”

Cô ngẩng đầu nhìn họ, đặt câu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hóa ra em cùng Cố Tổng thế nhưng lại là... Thanh mai trúc mã a!

Chúng tôi vừa mới bắt đầu chỉ cho rằng em và boss chỉ là biết nhau trong lúc làm việc, không nghĩ đến hai người thế nhưng lại là hàng xóm.”

Một cô gái khác nói: “Tối qua trên weibo âm ỉ ra phát ra một chuyện như vậy, chúng tôi đều rất lo lắng. Hoàn hảo, cuối cùng cũng đã giải thích xong.”

Khương Dao lạnh nhạt cười cười, “Không có việc gì đâu, mọi người mau đi làm việc đi?”

“À à được.”

Hai ba cái nữ sinh đi đến chỗ nghỉ pha cà phê, có người nhỏ giọng lải nhải nhắc: “Mọi người nói Khương Dao và Cố Tổng rốt cuộc là quan hệ bình thường sao? Bọn họ thật sự đôi nam nữ yêu nhau bình thường sao?”

“Ai da, cái này ai mà biết a? Loại sự tình này cũng không có thể phải giả vờ làm sáng tỏ a, ngược lại tôi là cảm thấy hai người bọn họ quả thật là một đôi. Cố Tổng nói không chừng là rất thích Khương Dao đó..”

“Nhưng mà tôi thấy Khương Dao không giống như là người như thế...”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, chưa biết được.”

Một lát sau, Cố Mục Niên mở cuộc họp, ở trong cuộc họp đầu tiên là tổng thanh tra báo cáo lượng tiêu thụ của hoạt động lễ tình nhân.

Ai cũng lo lắng tình huống xấu kia xuất hiện, từ đêm qua sau vụ trên weibo thì lượng tiêu thụ của Chí Sinh và Bội Cầm, IR sự chênh lệch bắt đầu thu nhỏ lại. Thậm chí xuất hiện một số người muốn trả lại hàng.

Cố Mục Niên nghe báo cáo, mắt sắc nặng nề. Khương Dao nhìn anh, nội tâm rất áy náy đau lòng.

Sau một lúc lâu Cố Mục Niên mở miệng: “Chuyện tối ngày hôm qua là chúng ta đều không có dự liệu đến. Hiện tại, chúng ta phải giải quyết tin đồn xấu bên ngoài, phải đảm bảo chất lượng tiêu thụ đừng rối rắm.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Khương Dao đi trở về vị trí làm việc. Một lát sau, Dương Nhược liền chạy tới đây, cười nói: “Khương Dao, em xem trên weibo, Tăng Hi thế mà lại đứng ra vì cậu nói chuyện!”

“Cái gì?!”

Cô vội vàng mở weibo ra, liền nhìn thấy mười phút trước, Tăng Hi phát một cái weibo: “Khương Dao và tôi quen mấy năm, tôi rất thích thiết kế của cô ấy, cũng có thể coi chúng ta là bạn tốt. Theo tôi được biết, Khương Dao và Cố tiên sinh biết nhau đã nhiều năm, lần trước lúc gặp hai người họ, bọn họ đã sớm xác lập quan hệ, rất ngọt ngào. Trên mạng những ác ý kia chỉ là phỏng đoán mà thôi”

Chuyện này Vũ Nhiên cũng nói đỡ cho cô và anh vài câu. Trong lúc nhất thời, hai người này lại dẫn Khương Dao, Cố Mục Niên đi lên hot search. Trên weibo, dư luận đại đa số đều đã đứng về phía Khương Dao. Tất cả mọi người nói Tăng Hi là một người rất không thích lo chuyện bao đồng, nhưng mà bây giờ cô ấy muốn đứng ra bảo vệ cho Khương Dao. Có thể thấy được trong lòng cô ấy rất biết rõ chân tướng sự việc của Khương Dao.

Khương Dao lập tức gọi cho Tăng Hi một cuộc điện thoại.

“Tăng Hi, tớ nhìn thấy cậu phát weibo. Cám ơn cậu.. Vốn cậu không cần phải nhọc lòng về việc này.” Giọng nói của cô có chút áy náy.

“Ai nha không có việc gì cả, lúc tớ nhìn thấy tin trên weibo cũng rất tức giận, tại sao lại có thể mạnh miệng bôi nhọ người khác như vậy chứ. Tớ thật sự là nhìn không thể nhìn được, hơn nữa tớ biết thiết kế cho lễ tình nhân lần này rất quan trọng đối với cậu, nên tớ giúp được gì thì giúp thôi.”

“Cậu muốn giúp tớ là tớ vui lắm rồi nhưng mà ngược lại tớ cảm thấy lo lắng cậu sợ cậu cũng bị kéo theo...”

“Không cần quan tâm tới dư luận. Cậu và Cố tiên sinh thế nào rồi?”

“Vô cùng tốt.”

“Vậy là tốt rồi.”

Cúp điện thoại, Khương Dao đi tìm Cố Mục Niên, nói chuyện này. Anh

chỉ là đơn giản cười cười, “Bên này cũng đã không có gì nữa rồi.”
Khương Dao gật đầu, đang chuẩn bị đi, lại bị Cố Mục Niên gọi lại, anh
nhướn mày nhìn cô: “Em có muốn xem một cái weibo này hay không?”
“A?”

Anh cầm điện thoại đưa qua, cll nhìn thấy hàng đầu tiên liền ngây dại.
Nội dung weibo là như vậy ——

Khương Dao và Cố Mục Niên hai người cũng quá là ngọt a! Đây là thần
tiên cũng nhau yêu đương đó! Bị đút rất nhiều thức ăn cho chó a!!!

Sự tình nói ra thì dài, thời gian trước tôi tham gia một cái tiệc tối, chính
là bữa tiệc dành cho những người thượng lưu, lúc ấy tôi và bạn trai cũng
nhau đi. Lúc đến đó, tôi nghe nói đêm nay sẽ có rất nhân vật đại chúng
xuất hiện, nhưng mà cụ thể là ai tôi cũng không biết.

Lúc tôi và bạn trai đang nói chuyện phiếm, liền nhìn thấy một người
dáng dấp siêu cấp vô địch soái ca nắm tay bạn gái bước đại sảnh của yến
tiệc. Không sai, cái người vô địch soái ca chính là Cố Mục Niên, ảnh
chụp trên mạng đều có, tất cả mọi người có thể nhìn thấy wow thật sự
siêu cấp đẹp a! Lúc tôi nhìn thấy quả thực đứng hình ngây dại!

Quan trọng nhất là, người bạn gái mà anh ấy nắm tay kia, chính là
Khương Dao! Thật sự nói như thế nào đây... Cô ấy giống như tiểu tiên
nữa vậy! Thật sự không có từ ngữ nào diễn tả hết vẻ đẹp của hai bọn họ,
hai người họ đặc biệt xứng đôi!

Sau đó tôi lại yên lặng quan sát hai người họ, vừa mới bắt đầu tôi cứ cho
rằng hai người chỉ là quen biết thôi, sau này, trọng điểm tôi nhìn thấy
là... Tôi nhìn thấy, Khương Dao hình như là bị đau chân, ngồi xuống
một bên, sau đó Cố Mục Niên ngồi chồm hồm xuống xoa xoa chân cho
cô ấy!!!

Mọi người có thể tưởng tượng cái hình ảnh kia không? Lúc anh ấy ngẩng
đầu nhìn Khương Dao cười một cái kia, toàn bộ tâm hồn thiếu nữ của tôi
liền muốn nổ tung a a a a a...

Thật sự quá ngọt ngào!!

Tôi cảm thấy hai người chính là quan hệ bạn trai bạn gái bình thường a,
tại sao có thể là loại kia, trong mắt của tôi, hai người họ thật sự đem đến
cho tôi thấy một tình yêu rất ngọt ngào. Nhìn thấy bọn họ, tôi lại càng
tin tưởng vào tình yêu hơn.

-----oOo-----

Chương 58: - Phim kinh dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương này là do mình đặt tên nha.

Sau khi weibo này đăng lên, phía dưới bình luận cũng là một mảnh gào thét, giống như đã nhìn thấy rõ cảnh tượng lúc ấy vậy.

“Trời a, cứu tôi, hảo ngọt a! Hai người bọn họ thật là càng nhìn càng xứng a!”

“Tôi đột nhiên hối hận, chó độc thân mà tại sao tôi lại thấy tin này chứ a? [đầu cầu]”

“Hệ liệt “Tình tế yêu” của Chí Sinh là do hai người bọn họ cùng nhau thiết kế, có thể cùng nhau dặt tay thiết kế, quá lãng mạn ô ô ô, muốn cho lão công mua một cái.”

“...”

Khương Dao xem xong, cầm điện thoại trả cho Cố Mục Niên, sắc mặt hồng hồng. Tại sao lần trước đi yến hội còn bị chụp ảnh chứ, bây giờ phỏng chừng mọi người trong công ty đều biết a?

Thấy bộ dáng ngượng ngùng của cô, anh kiềm nén ý cười bên khóe miệng, đem cô kéo vào trong ngực.

“Tại sao mặt cứ đỏ như vậy chứ?” Anh niết nhẹ cằm của cô, cố ý đùa cô.

“Em... Bây giờ khẳng định là có rất nhiều người đã biết a.”

“Biết thì sao chứ, chúng ta vốn ân ái như vậy mà.”

Thật là, lấy tính cách của Cố Mục Niên, hận không thể nói cho cả thiên hạ biết.

Khương Dao đỏ mặt buông mi, anh hôn cô một cái, an ủi cô: “Anh biết Dao Dao không muốn cho nhiều người biết, không có chuyện gì, nếu như bọn họ quá phạm xâm phạm sinh hoạt cá nhân của em, anh sẽ áp dụng hành động, sẽ không để cho em cảm thấy không thoải mái, được không?”

Cô gật đầu, “Ân.”

Anh hôn nàng trong chốc lát, liền thả cô ra ngoài. Buổi tối giờ tan tầm, Khương Dao đang sửa sang lại gì đó, Dương Nhược tới đây hỏi cô: “Khương Dao, đêm nay cùng nhau ăn cơm không?”

“Không được, em về nhà ăn cơm.”

Cô vừa nói xong, liền nhìn thấy Cố Mục Niên xách túi làm việc ra, đi đến chỗ cô. Trong văn phòng, mọi người đều chăm chú nhìn anh. Chỉ thấy ạn đi đến trước mặt cô, giọng điệu ôn nhu bình tĩnh: “Đi thôi.” Lúc trước, đều là anh đi trước, cô đi sau ra xe tìm anh. Nhưng mà hôm nay, anh ở trước mặt mọi người nói với cô cùng nhau về nhà!

Khương Dao nghe vậy, chớp mắt một cái, đôi chút gật gật đầu, đi đến bên người anh.

Anh tự nhiên mà cầm tay cô, cũng cô đi đến cửa thang máy. Khóe môi Khương Dao khẽ giương lên, đột nhiên cảm thấy rất thoải mái.

Lại không cần phải lén lút với anh nữa nha.

Mọi người thấy bóng lưng bọn họ rời đi với vẻ mặt ân ái, có người nói:

“Bây giờ đây là quang minh chính đại a...”

Có một nhân viên thấy bọn họ đi xa, liền phát ra một thét chói tai: “A a a tôi cảm thấy Cố Tổng và Khương Dao rất hạnh phúc a! Quá hâm mộ Khương Dao. Tôi cũng muốn tìm được một người bạn trai tốt như vậy.”

“Ai người biết Chương Tử Di có nhũ danh là cái gì không?”

“Gì?”

“Tình tình!”

Cô gái tên Tử Di ba giây sau mới phản ứng được ý tứ chân chính của cô kia “A quá phận a...”

--

Bên Bội Cấm, Đái Linh nhìn những tin tức ở trên mạng kia, tức giận đến đau đầu. Cô đi toilet, không cam lòng mà dùng lực dậm chân.

“Khương Dao...” Cô ta đem ngón tay bấm vào lòng bàn tay, cắn răng nói.

Nhớ tới vừa rồi ở trong phòng làm việc, Đỗ Yến hưng hăng khiển trách cô ta một phen là, nói cô ta làm chuyện đại dột, bây giờ lượng tiêu thụ bên Chí Sinh càng cao, lượng tiêu thụ của Chí Sinh và Bội Cấm mức chênh lệch càng lúc càng lớn.

Cô ta đi đến toilet, bên cạnh có một nữ nhân viên đi ra. Cô nhân viên này

ban đầu rất nịnh bợ Đái Linh, mà giờ khắc này lúc cô ấy nhìn thấy Đái Linh, đôi mắt có chút trợn lên, không nói gì hết vòng qua người Đái Linh mà đi ra.

Nếu là trước kia, cô ấy sẽ lôi kéo Đái Linh hàn huyên vài câu, khen cô ta vài câu về phong cách ăn mặc. Nhưng mà bởi vì thiết kế lễ tình nhân lần này thất bại, xung quanh những người trước kia từng nịnh bợ Đái Linh bây giờ giống như đang xa cách cô ta.

Đái Linh tức giận đến quay đầu trừng mắt nhìn nữ nhân viên một chút, miệng lẩm bẩm nói: “Trở mặt rất nhanh, không biết xấu hổ...”

Cô ta rửa tay xong đi ra ngoài, liền nhìn thấy Y Lâm đang đi tới. Trên mặt Đái Linh lập tức mang theo tươi cười, cùng cô ấy chào hỏi: “Chào Y tổng thanh tra.”

Y Lâm chậm rãi nhấc mí mắt lên nhìn cô ta một cái, mặt không thay đổi mà gật đầu, “ừm.”

Cok ấy không muốn nói chuyện với Đái Linh, lướt qua cô ta đi về phía trước, Đái Linh lại sốt ruột hoảng sợ giữ cô ấy lại.

“Y tổng thanh tra — ”

“Làm sao vậy?”

“Lần trước bạn bè em ở Pháp mang về cho tôi bộ trang điểm rất tốt, em tính tặng cho chị.”

Vốn tưởng rằng Y Lâm sẽ vui vẻ ra mặt, nhưng là phản ứng của cô ấy lại làm Đái Linh không nghĩ tới — cô ấy lui về sau một bước, giữ một khoảng cách với Đái Linh, cự tuyệt nói: “Không cần, đồ trang điểm của tôi còn rata nhiều. Cô cứ giữ mà sai đi.”

“Kia... Y tổng thanh tra, em mời chị đi ăn cơm được không? Lần trước chúng ta không phải đã nhìn trúng một nhà hải sản sao?”

Y Lâm nhíu mày, “Không cần, gần đây tôi rất bận.”

Y Lâm nói xong, liền trực tiếp tránh ra. Không cho Đái Linh cơ hội nói chuyện. Cả người Đái Linh đều bối rối, như thế nào ngay cả Y Lâm đều biến thành như vậy?!

Mà Y Lâm nhìn theo bóng dáng của Đái Linh, nhẹ xùy một tiếng. Lúc trước đem Đái Linh đưa đến Bội Cầm, vì có thể cho rằng cô ta có thể ngáng chân được Chí Sinh, không nghĩ đến Đái Linh này một chút dùng cũng không được, hạng mục lễ tình nhân này để cho cô ta làm, không

nghĩ đến lại làm cho Đỗ tổng tức giận

Trong lòng Y Lâm, Đái Linh một chút giá trị lợi dụng cũng không có, vậy cũng không cần phải lòng cô ta.

--

Ngày hôm sau, lúc Khương Dao tỉnh lại đã sắp chín giờ. Đã lâu rồi cô không được ngủ thoải mái như thế này.

Cô xoay người nhìn thấy bên cạnh đã trống không. Cố Mục Niên hẳn là đã dậy rồi.

Cô đứng dậy lười biếng duỗi eo, cảm giác thân thể đều thoải mái hơn.

Cô đi rửa mặt xong, thay một chiếc váy ra ngoài, nhìn thấy Cố Mục Niên đang ở nhà bếp nấu ăn. Cô không cảm thấy kỳ quái, tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Cô nhìn thấy trên bàn cơm bày một bó to hoa hồng đỏ!!!

Cô vội vàng chạy tới, ôm lấy bó hoa hồng lớn, “Cố Mục Niên, đây là —”

Anh nghe thấy thanh âm của cô, xoay người lại nhu hòa cười, “Buổi sáng tốt lành, bảo bối.”

Cô có chút mừng rỡ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, “Vì sao đột nhiên lại mua hoa hồng a?”

Mày dài của anh khơi mào, “Thật sự quên hôm nay là ngày mấy?”

“Hôm nay là 14/2... Nga lễ tình nhân a!” cô nhất thời quên mất.

Cô nâng hoa hồng, ngọt ngào cười, đôi mắt phiếm nhìn, “Cám ơn anh nha, Mục Niên.” Đây là lần đầu tiên anh mua hoa cho cô. Sáng sớm đã bị anh làm cho lãng mạng không thôi

Anh đi tới hôn xuống môi của cô: “Lễ tình nhân vui vẻ, Dao Dao.”

Cô cười cười, nhón chân hôn má của anh, nhỏ giọng nói câu: “Em yêu anh.”

Anh cười nhẹ một tiếng, sờ sờ đầu của cô: “Anh cũng yêu em. Ngồi xuống ăn điểm tâm đi, ăn xong bữa sáng, anh sẽ mang em ra ngoài.”

“Hẹn hò sao?” Tròng mắt cô quay tít.

“Ừm ”

Cô cười cười gật đầu, cầm hoa hồng ngồi xuống. Cố Mục Niên đến phòng bếp đem bữa sáng, lúc bưng ra đã nhìn thấy cô đang ngắm hoa hồng.

Một bộ dáng nghiêm túc nhưng lại rata vui vẻ, trên mặt đều tràn đầy nụ cười sáng lạn.

Anh bị co chọc cười, nói: “Đứa ngốc, đừng đếm, có 99 đóa.”

Cô ngẩng đầu, xấu hổ nhìn anh: “Em chính là tò mò...”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Có phải ít quá hay không? Lần sau anh sẽ mua cho em nhiều hơn.”

“Nha em không có ý này, đã rất nhiều rồi. Chỉ cần là anh đưa, em đều thích.”

Ạn chạm vào chóp mũi của cô, “Cái miệng nhỏ nhắn ngọt như vậy sao.”

“Hắc hắc, chúng ta ăn điểm tâm đi.” Cô đem hoa hồng để ở một bên.

Sau khi cơm nước xong, anh liền nói sáng nay sẽ mang cô đi xem phim.

Lúc đến rạp chiếu phim, Khương Dao hỏi anh mua phim gì

Cô cầm vé xem phim, “Ách... Phim kinh dị sao???”

Cố Mục Niên ho nhẹ một tiếng, biểu hiện rất bình tĩnh: “Làm sao?

Không có việc gì đâu đừng sợ, anh ở bên cạnh em mà lo gì.”

Khương Dao gật gật đầu, cũng không nói gì, xem phim kinh dị cũng rất tốt; đã lâu rồi không xem.

Còn 10" nữa là chiếu phim, anh đi mua phần bồng ngô cho cô, lúc trở lại an vị ngồi bên cạnh cô.

Cô nhét vào cái ngô vào miệng, lại lấy một cái đút cho Cố Mục Niên, “Ném thử đi.”

Anh vốn là không thích ăn thứ này, nhưng mà là cô đút nên ạn sẽ anh, ăn thử một cái, “Hương vị tạm tạm.”

Cô cười cười, “Nhìn bộ dáng miễn cưỡng của anh kia, mình em ăn được chưa, đợi lát nữa sẽ không cho anh chạm vào.”

Anh lại trực tiếp lấy đi bồng, “Thái Thượng hỏa, em ăn ít một chút.”

“Vâng!”

Hai người đang mắt đưa tình, bên cạnh lại đột nhiên toát ra một thanh âm: “Hai người là Khương Dao và Cố Mục Niên?!”

Người vừa mới nói chuyện là nữ sinh khoảng tầm 20 tuổi, cô ấy và bạn trai cô ấy ngồi chung một chỗ.

Thần sắc Cố Mục Niên chột tắt, hỏi làm sao.

Nữ sinh kia kích động nói: “Thật là hai người nha! Ở trên weibo em nhìn thaya câu chuyện của hai anh chị!”

Khương Dao đột nhiên bất đắc dĩ, mình và Cố Mục Niên bây giờ ở đâu cũng có thể nhận ra?!

Nhưng mà xuất phát từ sự lễ phép, cô vẫn là cười cười.

Nữ sinh nói: “Chúc 99 a, quá hâm mộ hai người~ ”

“Cám ơn.” Khương Dao cong môi, tay bị Cố Mục Niên dắt, “Đi, phim sắp chiếu rồi.”

Hai người vào phòng chiếu phim, tìm chỗ ngồi của hai người mà ngồi xuống. Làm phòng chiếu phim tắt đèn, anh quay đầu dặn cô: “Dao Dao, nếu lát nữa em sợ thì có thể nói với anh một tiếng.”

“Nga, vâng; em sẽ không có nhát gan như vậy đâu”

Phim đã bắt đầu chiếu, câu chuyện cũng dần dần mở màn. Mỗi người đều bị cuốn vào câu chuyện, trong rạp chiếu phim thanh âm kinh khủng cũng dần dần vang lên.

Nhưng mà Cố Mục Niên không chú ý tới phim...

Anh vụng trộm quan sát Khương Dao, phát hiện ra tại sao cô lại bình tĩnh như vậy?!

Nhớ lúc trước, anh và Khương Dao mới vừa xác lập quan hệ, Vu Thần có nói với anh, muốn tăng cảm tình, có thể mang cô gái đi xem phim kinh dị. Đến lúc cô ấy sợ, thì cậu có thể ôm lấy cô ấy, cho cô ấy cảm giác an toàn. Lúc đó thì cô ấy sẽ cảm thấy cậu đem lại cho cô ấy một cảm giác vô cùng an toàn.

Vì thế hôm nay, anh mới dẫn cô đến xem phim kinh dị.

Vốn anh định đến lúc cô hét lên, anh lập tức đem cô kéo vào trong ngực, nhưng là ai ngờ... Một chút cô cũng không sợ hãi a?!

Phim chiếu đến đoạn kinh khủng nhất, vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh như trước, tròng mắt đều chút sợ hãi...

Khương Dao quả thật không sợ phim kinh dị, cô vẫn luôn rất thích xem cái này.

Anh nghiêng người hỏi nhỏ bên tai cô: “Dao Dao, em không sợ sao?”

Cô nở nụ cười, “Không sợ a, làm sao vậy, anh sợ hả?”

Cố Mục Niên: “...” Người này sao lại không sợ chứ a?

(Editor: Dao Dao thật là phá vỡ kế hoạch của anh mà, tội anh Niên quá haha)

-----oOo-----

Chương 59: - Động thủ động cước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Anh cũng chỉ đành thu tâm tư lại. Lúc sau đến một tình huống mấu chốt, đột nhiên xuất hiện một quý nữ làm cả rạp phim hoảng sợ, Khương Dao theo bản năng cũng hét lên một chút.

Cố Mục Niên tay mắt lạnh lẽo đem cô kéo vào trong ngực, che ánh mắt cô lại, trấn an cô: “Không có việc gì không có việc gì.”

Khương Dao chớp mắt, ngẩn người, “Cố Mục Niên...”

“Làm sao vậy?”

Cô cho rằng anh đang lo lắng cho cô vì cô hét lên, vì thế cũng trấn an anh: “Em không sao, mới vừa rồi bị dọa đến mà thôi.”

Cô vừa định từ trong lòng của anh chui ra, lại càng bị anh ôm chặt hơn, nghiêm trang nói: “Anh cứ ôm em như vậy. Anh sợ đợt lát nữa em lại bị giật mình.”

Làm sao anh có thể bỏ qua cơ hội này để ôm cô chứ?

Cô bị anh ôm, tâm tư cũng bị anh làm cho xao nhãng. Cô nhìn thấy phía trước, cũng là có một đôi tình nhân, hình như lá gan của cô gái đó rất nhỏ, còn chàng trai tuy rằng miệng ghét bỏ cô ấy nhất gan, nhưng là bàn tay ôm lấy cô ấy cũng không có buông ra

Tâm tư cô vừa rung động, Cố Mục Niên mang cô đến xem phim không phải là bởi vì...

Nương theo ánh sáng của màn hình, cô ngẩng đầu nhìn thanh gò má của anh, cười thầm.

Cô ngửa đầu đặt lên khóe môi cô một nụ hôn, nhẹ giọng nói: “Ngu ngốc.”

Anh sửng sốt một giây, ôm chặt lấy cô, “Em nói ai ngu ngốc, hừm?”

Khương Dao nở nụ cười, nụ hôn của anh liền rơi xuống. Một cái hôn lưu luyến, xen lẫn mùi vị ngọt ngào của bông ngô, ngọt đến tận đáy lòng của hai người.

Sau khi kết thúc bộ phim, Khương Dao và Cố Mục Niên đi ra. Khương

Dao nói: “Tạm tạm đi, không tính là quá khinh khùng.”

Anh nhú mày nhìn cô một chút, không nói gì.

Cô cố ý trêu anh: “Em đoán hình như người nào đó hẳn là muốn nhìn thấy sự sợ hãi của em lúc xem phim kinh dị, để động thủ động cước với em có đúng không? Vừa rồi, em đều chú ý, là anh nhìn lên em.”

Anh giữ lấy cổ cô, hôn xuống một cái.

“A...” cô bụm mặt, xấu hổ mà trừng anh một cái

Anh kiêu ngạo nói: “Muốn động thủ động cước với em, cũng cần có lí do sao? Cái gì cũng không cần nha.”

Khương Dao không nhịn được nở nụ cười, trong lòng liền cảm thấy anh cũng có một bộ dáng đáng yêu như vậy.

Buổi chiều cơm nước xong, Khương Dao nói muốn đi khu vui chơi. Cố Mục Niên biết là con gái hầu như ai cũng thích đến nơi này, cũng vui vẻ đáp ứng.

Đến khu vui chơi, cô lôi kéo anh cùng chụp ảnh, anh liền nói muốn đăng lên weibo dòng bạn bè.

“A?” Cần phải như vậy sao?

“Không thì sao, bây giờ em cảm thấy còn có thể gạt ai?”

“Được, được.” cô đồng ý.

Anh liền đăng lên weibo để chế độ bạn bè, bình luận lập tức nhảy tới.

(1L Vu Thần: Không nghĩ đến lễ tình nhân hai người cũng bắt đầu show ân ái! Quả thực là quá phật!! Nhưng là vẫn là chúc cậu cùng tẩu tử 99* không 88**!)

(*99: vĩnh cửu – ý là bên nhau mãi mãi

**88: tạm biệt)

(2L Tuyết Mạt: Dao Dao càng ngày càng đẹp, Mục Niên phải dẫn Dao Dao đi chơi nhiều chơi một chút a!)

Khương Dao nhìn bình luận, miệng nói: “Nơi nào đẹp a, em cảm thấy mấy ngày nay thức đêm mặt cứ giống như gấu trúc.”

“Không có việc gì, về sau anh sẽ giám sát em ngủ sớm một chút. Gần đây lễ tình nhân cũng đã xong, em lại có thời gian nghỉ nhiều hơn.”

“Nhưng mà mấy ngày nữa là ăn tết, phỏng chừng lại phải làm việc.”

“Năm nay ăn tết có dự định gì không? Có muốn anh dẫn em đi du lịch không?”

“Tạm thời không hề nghĩ đến. Dù sao em tính trở về với ba mẹ vài ngày.”

“Được, đến lúc đó chúng ta trở về ở vài ngày.”

“Vâng.” Hai người chơi đến buổi tối, Cố Mục Niên dắt cô đến một cửa hàng bánh ngọt mua cho cô một cái bánh nho nhỏ, xinh xinh.

Khương Dao tưởng rằng là bây giờ sẽ trở về ăn bánh, lại nghe thấy anh nói: “Anh dẫn em đi chơi đu quay*.”

(* Đu quay này dạng như vòng quay mặt trời á nha mọi người)

Cô giật mình: “Đu quay?!”

“... Em không vui sao? Em không thích chơi thì thôi vậy.”

“Nha nha thích a! Đi đi đi, chúng ta đi chơi đu quay.” Thật ra cô rất muốn đi chơi đu quay, nhưng mà cảm thấy Cố Mục Niên sẽ không thích loại này, cho nên chưa nói, nhưng mà bây giờ anh lại đề nghị, cô đương nhiên vui vẻ.

Bởi vì hôm nay là lễ tình nhân, cho nên khu vui chơi có rất nhiều người, đu quay ở bên kia có rất nhiều tình nhân đang xếp hàng. Khương Dao và Cố Mục Niên xếp hàng trong chốc lát, mới có thể đi lên.

Ngồi xuống, cô xuyên qua cửa sổ kính nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, có rất nhiều ánh đèn, lóng lánh, “rất xinh đẹp a.”

Thấy cô vui vẻ như vậy, anh nhin không được câu khoe miệng, nói với cô: “Ngồi bên cạnh anh đi.”

Cô nghe lời ngồi qua, ôm chặt hông của anh, tựa vào trên vai anh, “Đây là em và anh cùng nhau trải qua lễ tình nhân.”

“Ừm, còn có về sau, đều sẽ cùng em trải qua.”

Cô cong môi, đột nhiên ngốc ra mà hỏi: “Cố Mục Niên, làm sao anh biết... Chúng ta sẽ mãi như vậy?”

Anh gõ gõ cái trán của cô, rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô: “Trừ em ra, anh sẽ không yêu người khác”

Anh rất nghiêm túc với chuyện tình cảm này, chưa bao giờ có ý định từ bỏ Khương Dao, chứ không thì tại sao lúc học đại anh lại không nói chuyện yêu đương. Ở trong lòng anh, một khi bắt đầu chuyện yêu đương, anh sẽ đem trọn tấm lòng vào.

Hướng chi, cái nữa kia lại là Khương Dao.

Cô cảm động hốc mắt hơi ẩm, ôm chặt lấy anh: “Thật ra em vẫn luôn

biết, anh thích em rất nhiều, nhiều hơn cả tình cảm em dành cho em. Nhưng mà anh yên tâm, mỗi ngày sẽ yêu em nhiều hơn.”

Anh nở nụ cười, “Ừm, không lâu nữa em sẽ đuổi kịp tiến độ của anh.”

Anh cầm bánh ngọt ra, hỏi cô có muốn ăn ở trên đu quay luôn hay không. Dù sao chuyến này cũng còn nửa giờ nữa mới xong

Cô đồng ý, hai người đem bánh ngọt mở ra. Là cái bánh ngọt màu trắng tinh, trên đầu phối hợp một chút hoa quả.

Tuy rằng không phải sinh nhật, nhưng mà cũng có thể đốt nến, đơn thuần chúc mừng một chút.

Cô thấy anh lấy ra từ trong túi một cái bật lửa, ánh mắt nhíu lại: “Tại sao anh lại mang theo bật lửa? Không phải là vụng trộm hút thuốc chứ?”

Anh nhíu mày nhìn cô, “Không phải, chỉ là thói quen mà thôi.” Biết cô ghét mùi thuốc lá, cho nên từ lúc yêu cô trên cơ bản đều không có hút thuốc lá.

Đốt nến lên, cô và Cố Mục Niên cùng nhau ước, sau đó hai người cùng nhau thổi nến.

Chỉ cần cô thích thì anh sẽ dung túng cho những hành vi ngây thơ ngu ngốc này của cô.

Cô ăn mấy miếng, anh cũng ăn một chút, một cái bánh ngọt đã được tiêu diệt xong. Cô hạnh phúc liếm liếm môi, liền nghe thấy anh nói: “Đến lượt anh muốn ăn đồ ăn của anh.”

“Hả??? Anh muốn ăn gì?”

Ánh mắt của anh dừng trên khuôn mặt trắng nõn của cô, bóp chặt eo của cô, mang cơ thể cô gần sát lại anh: “Em nói thử xem?”

“Cố Mục Niên, anh lưu manh...” Lời nói vừa cô còn chưa nói hết, anh liền khiến cho cô không phát ra được thanh âm nào cả.

Cô cũng sa vào nụ hôn nồng cháy của anh, cô mơ mơ màng màng có cảm giác trên ngón áp út có một chút gì đó lạnh lạnh đeo vào

Vừa mở mắt ra là chiếc nhẫn bạch kim.

“Cố Mục Niên ——” cô có chút kinh ngạc.

“Đây là nhẫn tình nhân. Nếu muốn cầu hôn em, sẽ phải thận trọng hơn, cho em đầy đủ thời gian suy nghĩ. Đương nhiên, chiếc nhẫn này cũng muốn nhắc nhở em, để cho em biết tâm ý của anh.” Anh giải thích.

“A...” cô có chút đỏ mặt.

Anh cười cười, hôn cô một chút, “Anh yêu em.”

Vài ngày sau chính là giao thừa. Buổi chiều ngày giao thừa đó, Khương Dao và Cố Mục Niên trở về biệt thự Ngự Long.

Đêm nay ăn cơm tất niên, là người Cố gia đến Khương gia ăn. Suy nghĩ cho bệnh tình của Khương Ngụy, nên Tuyết Mạt và Cố Bình tới đây ăn cơm. Mấy năm Khương Dao ở nước ngoài du học, cũng đều như vậy. Khi hai người về nhà, Tuyết Mạt và Cố Bình đã đi đến Khương gia rồi. “U, Dao Dao và Mục Niên đã về rồi.” Tuyết Mạt nhiệt tình đi lên nghênh đón.

“Chào dì Cố; đúng rồi mẹ con đâu ạ?”

“Bà ấy đang ở trong phòng bếp, bà con và ông Cố ở trên lầu uống trà.”

Ba người đi vào phòng bếp, Giang Hú nhìn đến hai người, cười nói: “Đã về rồi, có lạnh hay không ạ?”

“Sơ sơ.” Khương Dao đi qua đến bên cạnh mẹ của mình nũng nịu, hỏi bà ấy hôm nay là nấu món gì

Bốn người hàn huyên trong chốc lát, Cố Mục Niên nói mang theo Khương Dao lên trên lầu ba Cố và chú Khương. Chào hai người kia xong, đi ra thư phòng, Khương Dao liền bị anh bắt được.

“Làm sao vậy?”

Cô còn tưởng rằng anh muốn nói chuyện đứng đắn gì, không nghĩ đến anh chỉ là nhẹ nhàng hôn một cái trên gương mặt cô, bình tĩnh nói:

“Không có việc gì, hôn mẹ một cái.”

“...” Cô không để ý tới anh, chạy nhanh xuống lầu.

Đến giờ cơm, mọi người ngồi hết vào bàn ăn. Ở giữa đặt một nồi lẩu nóng hầm hập, người một nhà ngồi vây quanh cùng một chỗ, rất ấm áp.

“Nào, chúng ta trước nâng chén một chút, chúc mừng một vài chuyện.

Chuyện thứ nhất, chính là Dao Dao thuận lợi tốt nghiệp về nước, cùng

với Mục Niên dốc sức làm việc. Chuyện thứ hai chính là Dao Dao và

Mục Niên đang yêu đương, Cố gia và Khương gia chúng ta có thể trở

thành sui gia, thân càng thêm thân. Chuyện thứ ba chính là mọi người có thể tụ họp ở một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên.” Cố Bình nói.

“Được, năm mới vui vẻ!”

Mọi người đứng lên chạm cốc. Khương Dao nhấp một miếng nước trái

cây, liền nghe thấy Tuyết Mạt nói: “Nha, Dao Dao và Mực Niên... Hai con lĩnh chứng rồi?”

“A???” mọi người đều khiếp sợ.

“VẬY CHIẾC NHẪN CỦA HAI CON...”

Cố Mực Niên giải thích: “Mẹ, chỉ là nhẵn đôi mà thôi.”

Tuyết Mạt quay đầu nhìn Giang Hú nói chuyện vài câu, liền nói với hai người: “Mực Niên, Dao Dao, các con có muốn đính hôn trước hay không?”

-----oOo-----

Chương 60: - Thu thập Đái Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao nghe vậy, liên tục ho khan vài tiếng, bị nghẹn làm cho mặt đỏ rần. Cố Mục Niên sốt ruột vỗ vỗ lưng cô, “Không có việc gì chứ? Ăn chậm một chút...”

Tuyết Mạt cũng hiểu sự ngại ngùng của Khương Dao: “Là mẹ dọa đến Dao Dao rồi.”

Khương Dao chậm lại, lắc đầu: “Không, con chỉ là có chút...” Đột nhiên nói đến đính hôn, trong lúc nhất thời cô không có chuẩn bị tâm lý kịp Khương Ngụy mở miệng: “Thật ra chuyện đính hôn này hai nhà chúng ta đã sớm thương lượng rồi. Gần đây những lời đồn trên mạng kia chúng ta cũng có nghe nói qua, những người đó đều nói khó nghe như vậy, để dứt khoát chuyện này không bằng sớm đính hôn là xong, đỡ phải người khác lại nói huyên thuyên.” Ông làm cha, nhìn thấy trên mạng họ nói Khương Dao như vậy, khó tránh khỏi đau lòng, cũng không muốn để con gái phải chịu ủy khuất.

Cố Mục Niên nhìn Khương Dao, thần sắc nhỏ liễm, nói: “Chú Khương, vẫn là xem ý kiến của Dao Dao trước. Còn con thì không có vấn đề gì.” Khương Dao sững sờ vài giây, gật gật đầu, giọng điệu hơi chút ngượng ngùng: “Vậy thì... Đính hôn đi.”

Gia trưởng hai bên đều vui vẻ ra mặt, bắt đầu thương lượng chuyện đính hôn.

Sau bữa cơm, Khương Dao và Giang Hú cùng nhau thu dọn đến phòng bếp, còn việc rửa dọn để cho người giúp việc làm. Cô ra ngoài nhìn thấy Cố Mục Niên không có ở phòng khách, không biết anh đi đâu rồi. Tuyết Mạt chú ý tới ánh mắt của Khương Dao, liền nói: “Dao Dao đang tìm Mục Niên sao? Dì vừa nhìn nó đi ra hoa viên đằng sau rồi.”

“Vâng; con đi tìm anh ấy.”

Cô đi đến hoa viên phía sau, quả thực nhìn thấy anh đứng một mình, không biết đang suy tư điều gì.

Hình như có chút nặng nề, bộ dáng như mang nhiều tâm sự.

Cô nhỏ nhẹ đi qua, đứng ở sau lưng anh vỗ một cái, giọng điệu nghịch ngợm: “A, Cố Mục Niên, anh ở đây làm chi vậy...”

Anh liếc mi thân nhiên cong môi, nắm lấy tay cô, “Không có gì, nghĩ chút chuyện.”

Cô im lặng quan sát sắc mặt của anh, sau một lúc lâu chằm chước mở miệng: “Mục Niên, có hay tâm tình anh không tốt hay không?”

“... Vì cái gì mà nói như vậy.”

Khương Dao thấy anh không phủ nhận, liền biết mình nói đúng. Trong đầu cô suy nghĩ, vừa rồi phát sinh chuyện gì làm cho anh như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ là chuyện đính hôn kia.

Chẳng lẽ là anh... Không nguyện ý đính hôn sao? Vẫn là không nghĩ sớm như vậy?

Tâm tư cô đảo quanh, cuối cùng vẫn lấy dũng khí hỏi anh: “Là vì chuyện đính hôn sự sao?”

Anh không trả lời.

Trong lòng cô lộp bộp một chút, thanh âm có chút mơ hồ: “Là vì... Anh không muốn đính hôn với em sao?” Cô nói xong lời này, trong lòng tự nhiên lại bắt đầu khổ sở.

Anh nghe ra giọng điệu khổ sở của cô, ngưng một chút, nghiêng người ôm chặt hai vai của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Đứa ngốc, tại sao em lại cho là như thế?”

“Vừa rồi ở trên bàn cơm, anh cũng không có biểu hiện vui vẻ. Em nghĩ đến anh là vì ba em lên tiếng, cho nên anh mới miễn cưỡng đáp ứng.”

Anh thở dài một hơi, “Cưới em mà anh lại miễn cưỡng đáp ứng sao?”

Đây là chuyên năm mơ anh cũng muốn. Dao Dao ngốc này tại sao lại nghĩ anh không muốn cùng em đính hôn?”

Cô ngẩn ngơ, “Vậy vì chuyện gì mà anh không vui?”

Anh giải thích: “Vừa rồi ở trên bàn cơm đề cập tới chuyện này, biểu hiện của em không phải rất nguyện ý. Là anh cảm thấy em không nghĩ tới chuyện đính hôn, anh mới không vui.”

Cô sốt ruột, hoảng sợ mà giải thích: “Không phải, là em còn chưa có chuẩn bị, em không phải là không nguyện ý...” Nói đến nửa câu sau, anh lập tức nở nụ cười, cô bị ý cười trên mặt anh làm đỏ mặt.

“Được, đó là anh suy nghĩ nhiều.” Anh rút cuộc cũng yên lòng.

Cô ôm lấy hông của anh, tựa vào lồng ngực anh mà nói: “Em luôn cho rằng em thích anh thích anh thế nào cũng không đủ, nhưng là Mục Niên, em thật sự so với trong tưởng tượng của em còn thích anh nhiều hơn nữa. Em đã lớn như vậy mà chưa từng thích ai cả, chỉ có anh mới đem lại cho em cảm giác rất đặc biệt khác, hoàn toàn với những người ngoài kia. Em cũng rất muốn cùng anh đi đến cuối đời.”

Cô là đối với chuyện tình cảm có chút ngu ngốc, nhưng mà cho tới bây giờ chỉ có anh mới làm cho cô rung động.

Anh ôm cô, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, “Dao Dao, chúng ta sẽ cũng nhau đi đến cuối đời.”

“Vâng.”

“Về chuyện đính hôn, có lẽ sẽ tới mùa xuân. Anh muốn xử lý tốt chuyện ăn cắp bảo thảo và lời đồn đại trên mạng đã.”

“Tình huống bây giờ thế nào rồi?”

“Chứng cứ đã sắp chuẩn bị xong.”

Sau khi chấm dứt kì nghỉ tết, mỗi người lại trở về lại với công việc.

Lúc Khương Dao đi làm, mang theo chút đặc sản ở nhà cho Dương Nhược. Bỏ hết chuyện buồn năm cũ đón năm mới, bây giờ mọi người trở nên hòa khí hơn rất nhiều, chuyện Khương Dao và Cố Mục Niên mọi người cũng dần dần quen.

Buổi sáng, Khương Dao thấy Vu Thần cũng tới rồi, đi tới tổng tài văn phòng, chẳng được bao lâu, cô cũng bị Cố Mục Niên gọi vào.

Cô gõ cửa đi vào, Vu Thần nhìn đến nàng, vui vẻ đứng lên, “Tẩu tử năm mới vui vẻ”

“Năm mới vui vẻ ~ ”

Vu Thần cười hì hì nói: “Tẩu tử càng ngày càng đẹp a.”

Cố Mục Niên cho anh ấy một cái liếc mắt, gọi Khương Dao lại đây, cho cô xem phần gì đó. Vu Thần cũng thu lại những nói đùa tâm tư, nghiêm túc.

“Đây chính là chứng cứ về việc Đái Linh tiết lộ ý tưởng cho Bội Cẩm, còn có một chuyện, người phát ngôn bữa bãi trên Weibo đó, điều tra ra cũng có liên quan tới Đái Linh.”

Vu Thần sở tìm được chứng cứ, trước khi Đái Linh từ chức có cùng Y Lâm năm lần bảy lượt gặp mặt nhau, còn có một nội ứng ở Bội Cấm, nội ứng nói Đái Linh sau khi đến Bội Cấm, đột nhiên Bội Cấm thay đổi sản phẩm thiết kế Giáng Sinh đã chuẩn bị trước rồi chọn dùng ý tưởng thiết kế của Khương Dao. Sau đó điều tra IP của người trên weibo là ở chung cư của Đái Linh.

Khương Dao xem xong, tức giận đến cả người phát run, “Hóa ra lại là cô ta. Tại sao cô ta có thể làm như vậy!”

Vu Thần an ủi cô: “Chúng ta đã nắm được rất nhiều chứng cứ, đã có thể khởi tố Đái Linh.”

Cố Mục Niên lắc đầu, “Nhưng mà như vậy làm sao có thể đem Bội Cấm dụ dỗ đây? Chung quy là bên trong này không có chứng cứ mấu chốt chứng minh là Đái Linh nhận chỉ thị của Bội Cấm.”

Chỉ để một mình Đái Linh gánh vác hậu quả là không đủ.

Khương Dao cười cười, “Em đi tìm Đái Linh nói chuyện một chút đi.”

Buổi tối sao khi tan tầm, Khương Dao đứng dưới lầu của công ty Bội Cấm, ngăn chặn Đái Linh.

“Đái Linh, bây giờ cô có rãnh không? Chúng ta tâm sự một chút.”

Đái Linh nhìn thấy cô đầu tiên là sững sốt, sau lưng đột nhiên có chút phát lạnh. Nhưng mà cô ta vẫn hít cao cằm, giọng điệu khinh thường: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Khương Dao nhìn bộ dáng của cô, nhin được cười lạnh vài tiếng, “Đái Linh, cô đến Bội Cấm rồi nhưng mà tích cách một chút cũng không có thay đổi. Đương nhiên là có chuyện có liên quan tới cô, cô có muốn không muốn nghe hay không, không thì thôi vậy.”

Cô quay người rời đi, quả nhiên nghe thấy ở phía sau vang lên tiếng bước chân. Là Đái Linh theo tới.

Đi đến một quán cà phê, hai người đi vào, tìm một vị trí bên cửa sổ.

Đái Linh không kiên nhẫn hỏi: “Cô tìm tôi đến cùng là có chuyện gì?”

Khương Dao cong môi, “Cô nghĩ rằng tôi rãnh nên mới tìm cô nói chuyện phiếm sao, tự cô nhìn đi đi.” Cô đem một chồng giấy ném xuống bàn cho Đái Linh.

Đái Linh nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Cái này...”

“Đái Linh, cô thật sự coi chúng tôi là người ngốc sao? Cô trộm thiết kế của tôi, trên mạng internet còn hãm hại tôi. Cô thật sự nghĩ tôi sẽ không biết sao?” Ngữ điệu của Khương Dao rất băng lãnh, trong mắt có chút phần nộ, nhìn chăm chăm vào cô ta.

Mà bây giờ Đái Linh sợ đến run người. Đái Linh sốt ruột, hoảng sợ thu lại biểu cảm của mình, miệng không thừa nhận: “Khương Dao, cô đây là bịa đặt! Tôi đi đến Bộ Cảnh làm việc thì tôi gặp phó tổng sáng ý của Bộ Cảnh có gì sai sao?! Cô cho rằng bằng những chứng cứ này thì có thể hãm hại tôi sao?”

“Nhưng mà vì cái gì chỉ trong vòng 3 ngày, liền thiết kế ra một tác phẩm giống như của tôi vậy? Cô còn dám nói đây không phải là trùng hợp sao?”

“... Tôi làm sao biết được?! Thứ này tôi có thể quyết định sao?” - Đái Linh nói

“Đái Linh, cô nghĩ rằng tôi không có tính quyết định chứng cứ sao? Chúng tôi có chứng cứ trực tiếp nhất.”

“Cái gì?”

“Cô từ chỗ Giang Dung lấy đi bản thiết kế giấy của tôi, chúng tôi đã thấy từ camera.”

Lời nói vừa dứt, cô ta có chút hoảng nhưng vẫn mạnh miệng, “Làm sao có khả năng! Văn phòng của Giang Dung rõ ràng không có trang bị máy theo dõi!”

Khương Dao cười cười, “Làm sao cô biết trong văn phòng không có máy theo dõi?”

Đái Linh trong lòng lộp bộp một chút.

“Sáng sớm ngày 12, cô ở văn phòng Giang Dung trộm lấy bản thiết kế xong, trước tiên trở lại vị trí liên lạc với Y Lâm, sau đó cô cầm tài liệu vào thang máy, camera trong thang máy ghi lại rõ hình ảnh cô lật nhìn bản thiết kế của tôi. Cô có cảm thấy đây là chứng cứ mấu chốt không?”

Đái Linh rốt cuộc cũng nói không ra lời.

“Cô cứ cho rằng chúng tôi ngu ngốc vậy sao? Những chứng cứ này đã đủ định tội cô rồi, cô hết đường chối cãi. Chờ ngày hầy tòa đi.”

“Khoan đã! Chuyện này không phải là chủ ý của tôi! Là Bội Cầm?”

Khương Dao ngẩn ra, “Bội Cầm?”

“Đúng đúng, là Bội Cầm. Là Y Lâm chỉ thị tôi làm, cô ấy biết tôi chán ghét cô, cho nên mới tính toán đào tôi qua công ty họ, thuận tiện bảo tôi đi trộm thiết kế của cô. Còn có chuyện bịa đặt trên Weibo, cũng là Bội Cầm chỉ thị tôi, tôi chỉ làm theo lời bọn họ thôi,” Đái Linh mở miệng nói rõ ràng không một chút đắn đo.

Khương Dao nói: “Cô đây là bán đứng cho Bội Cầm?”

“Không! Thật sự là Bội Cầm! Tôi có ghi lại cuộc nói chuyện với Y Lâm!”

Khương Dao cười cười, “Cô cùng Bội Cầm đều không trốn khỏi trách nhiệm.”

Cô cầm túi đứng dậy, Đái Linh liền đuổi theo. Đái Linh đau khổ cầu xin: “Khương Dao, Khương Dao! Tôi... Tôi xin cô, tôi cho cô tiền, cô đừng đem chuyện này nói cho người khác biết được không?”

Khương Dao hung hăng hất tay của cô ta ra, “Cô nằm mơ đi!”

Đái Linh khó thở hỗn hển, muốn đánh Khương Dao, ai ngờ Khương Dao bắt lấy tay cô, cho cô ta một cái bạt tay.

Đái Linh bụm mặt, nghe thấy Khương Dao nói: “Đái Linh, cô thật sự cho rằng tôi dễ khi dễ như vậy sao?! Cô năm lần bảy lượt nhắm vào tôi, đối phó tôi, trộm thiết kế của tôi, ở trên mạng nói xấu tôi, cô nghĩ lần này tôi sẽ bỏ qua sao?!”

“Cô...” Đái Linh hoảng sợ, không nghĩ đến Khương Dao thế nhưng sẽ có hành động này.

“Lúc trước là tôi cảm thấy không cần thiết phải so đo với loại người như cô. Nhưng mà bây giờ tôi cảnh cáo cô, đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục động tay động chân với tôi. Những chuyện cô đã làm, tôi sẽ đều truy ra đến cùng. Bây giờ, cô và Bội Cầm đều xong đời.”

-----oOo-----

Chương 61: - Bị cô phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày hôm sau, Chí Sinh ở trên weibo tuyên bố, trực tiếp khởi tố Bội Cấm và Đái Linh. Trong đó có chứng cứ, còn có đoạn ghi âm ngày hôm qua của Khương Dao và Đái Linh ở trong quán cà phê.

Hóa ra Khương Dao muốn tìm Đái Linh nói chuyện, là để Đái Linh nói ra người dứt dây cho cô ta là Bội Cấm.

Ở trong đoạn ghi âm Đái Linh nói, Bội Cấm là người đứng đầu, mà chứng cứ này có thể đổi chiều gió để dư luận đả kích Bội Cấm.

Mọi người đối với hành vi ghê tởm này của Bội Cấm, cực kì bất mãn mà lên tiếng: (không nghĩ đến thiết kế cho Tết Nguyên đán của Chí Sinh lại bị cướp ý tưởng. Thật là ác nhân, dầu gì cũng là một công ty lớn a mà lại có thủ đoạn xấu xa như thế.)

(trước kia tôi còn rất thích trang sức của Bội Cấm, nhưng mà tâm địa xấu xa như vậy làm sao có thể tạo uy tín cho người mua.)

(hóa ra chuyện hãm hại Khương Dao là do Bội Cấm làm, cạnh tranh không qua Chí Sinh thì đi dùng cái thủ đoạn hạ lưu như vậy sao.).

(Chí Sinh này là một màn phản công rất đẹp, hi vọng Chí Sinh có thể càng ngày càng phát triển!)

Sau khi đăng tin lên weibo, Bội Cấm bị cuốn vào vòng xoáy rất lớn của dư luận, trong văn phòng tổng tài của Bội Cấm, Đỗ Yến ngã người trên ghế, xoa xoa huyết thái dương.

Y Lâm gõ cửa tiến vào, nhìn thấy anh, giọng điệu không đành lòng: “Đỗ tổng, hôm nay Đái Linh chưa có đi làm.”

Đỗ Yến lãnh đạm cười, “Cô ta cho rằng cô ta sẽ thoát được sao?”

Chuyện này nếu đã bị bại lộ, đương sự liên lụy trong đó, sẽ không ai trốn thoát.

Y Lâm đau lòng nói: “Đỗ tổng, ngài không có việc gì chứ?”

Đỗ Yến lắc đầu, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Là vấn đề của tôi, trong lúc nhất thời đã nghĩ tới chuyện xấu xa.”

Anh ta đứng lên đi đến cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ, dòng người qua lại tấp nập, trong lòng cảm thấy buồn bã.

“Sau này, tất cả vinh hoa của Bội Cầm, đều không còn tồn tại.”

Buổi tối, Khương Dao và Cố Mục Niên sau khi cơm nước xong, liền đi đến phòng khách xem TV.

Cô cắt vài quả cam, chuẩn bị sữa nóng và bánh ngọt, bưng đến phòng khách.

Đêm nay khó có được thời gian nhàn nhã như vậy.

Tay anh cầm lấy tay cô, đem cô ôm vào trong ngực. Khương Dao cầm miếng cam, đưa cho anh, “Nào, ăn chút cam đi, vừa rồi em có ném một miếng, rất ngọt nha.”

Anh nhướn mày cười, ở bên tai cô thổi chút khí nóng, “VẬY em có ngọt không?”

“Cố Mục Niên, có thể đứng đắn một chút hay không...” Co giận anh một câu, sắc mặt có chút đỏ.

Anh mỉm cười đem miếng cam ăn xong, liền xoa bóp sau gáy của cô:

“Dao Dao hôm nay tâm tình rất tốt, anh cũng nhìn ra.”

“Giải quyết Đái Linh và Bội Cầm, tâm tình đương nhiên rất vui vẻ. Đúng rồi... Bọn họ cuối cùng sẽ như thế nào?”

“Trừ khoảng tiền phải bồi thường, trên cơ bản Đái Linh sẽ không còn chỗ đứng trong giới thiết kế, không có công ty nào nhận cô ta, bởi vì cô ta đã có một vết nhơ quá lớn. Về phần Bội Cầm, sẽ không có biện pháp, chắc chắn sẽ xuống dốc.”

Khương Dao gật gật đầu: “Đây đều hậu quả tự họ trút lấy, không ai ép họ làm những chuyện dơ bẩn như vậy.”

Bây giờ Chí Sinh đã có danh tiếng rất tốt, lượng tiêu thụ cũng tốt không kém, đã đánh bại được Bội Cầm, trở thành công ty châu báu mạnh, có thể sánh vai với IR.

Cố Mục Niên nói: “Này đều dựa vào ngày đó em đi tìm Đái Linh nói chuyện, làm cô ta phải nói ra Bội Cầm.”

Khương Dao bất đắc dĩ cười, “Thật ra em cũng không có làm gì tất cả là do tính cách của Đái Linh mà thôi, vì cái gì mà Đái Linh cứ chán ghét em như vậy.”

“Có thể là vì nhìn thấy em quá mức ưu tú, bản năng của cô ta hiện ra một chút ghen tị. Lòng dạ cô ta rất hẹp hòi, không muốn người khác hơn mình nên mới chán ghét em.”

Em đối xử với mọi người như thế nào thì họ cũng sẽ đối với em như thế ấy.

Khương Dao cười cười, “Được, mặc kệ cô ta, ” cô ôm lấy hông của anh. “Mới không cần đem buổi tối rảnh rỗi này nói chuyện về cô ta.”

Anh cong môi, thân mình hơi nghiêng, đem cô đặt ở trên sofa, cúi đầu hôn cô một hồi lâu.

Anh buông môi cô ra, xoa xoa mặt cô, giọng nói khàn: “Tại sao đã quen lâu như vậy, mà mặt em vẫn là hồng thành như vậy, hửm?”

Khương Dao che mặt, anh thấy vậy, cười nhẹ, “Không đùa em. Tại sao Dao Dao lại đáng yêu như thế chứ.”

Khương Dao chớp mắt, không trả lời anh.

Anh nói tiếp: “Còn nhớ lời nói hôm giao thừa hay không?”

“... Đính hôn sao?”

“Ừm, chuyện này đã giải quyết xong, bây giờ chúng ta đã có thời gian làm tiệc đính hôn. Thật ra ba mẹ anh và chú Khương dì Khương đều chuẩn bị tất cả mọi thứ rồi.”

Tiệc đính hôn là đầu tháng ba, đến lúc đó còn khoảng 2 tuần nữa.

Khương Dao gật đầu, “Em đây có cần làm gì hay không?”

Anh sờ sờ đầu của cô, “Cái gì cũng không cần, đến lúc đó em chỉ cần mặc quần áo thật đẹp đứng ở bên cạnh anh là được rồi. Chuyện khác, anh sẽ xử lý tối.”

“Vất vả cho anh rồi, Mục Niên...” Cô ôm cổ lấy cổ của anh, hôn anh một cái.

Vài ngày sau là cuối tuần, Cố Mục Niên nói muốn mang cô đi đến một nơi. Về phần đi nơi nào, từ đầu đến anh đều tỏ ra thần bí, nói đến sẽ biết. Khương Dao nhìn ngoài cửa sổ xe chợt lóe ra phong cảnh, mắt thấy rất nhiều căn biệt thự lớn

“Spyker biệt thự.”

Xe chậm rãi lái vào nơi này, dừng trước một đống biệt thự này, Khương Dao kinh ngạc: “Cố Mục Niên, đây là...”

“Đi thôi, xuống xe.”

Khương Dao xuống xe, nhìn quanh một vòng, xung quanh có rất nhiều cây cối xanh tươi, Cố Mộc Niên đi tới ôm chặt lấy bờ vai cô: “Thế nào, có thích hay không?”

“Anh mua biệt thự?”

“Ừm, biệt thự này này. Vừa mới mua, cần có thời gian trang trí lại một chút.” Anh chỉ chỉ

Khương Dao khiếp sợ: “Tại sao anh mua nhà mà không nói với em một tiếng?”

Anh cười cười: “Đây không phải là muốn cho em một kinh hỉ sao? Dao Dao có thích hay không? Đến lúc chúng ta kết hôn liền chuyển đến nơi này.”

Hóa ra anh đã suy xét đến chuyện sau này bọn họ kết hôn...

Trong lòng cô ấm áp, lại cố ý chọc anh: “Đính hôn còn chưa định đâu, bây giờ đã tính tới chuyện kết hôn.”

Anh nghe vậy, xoa xoa khuôn mặt của cô, “Đây là chỉ chuyện sớm hay muộn mà thôi, anh nhất định sẽ cưới em.”

Cô nhin không được cười cười, “Được rồi, chúng ta vào xem?”

Anh nắm tay cô đi vào, đem một xâu chìa khóa đặt ở trong tay cô, “Cho em này.”

Khương Dao vui vẻ mở cửa ra, đi vào. Biệt thự rất lớn, vào cửa là phòng khách, quẹo vào là phòng bếp... Hai người đi dạo một vòng, sau đó đi lên tầng hai, cuối cùng đi tới hoa viên phía sau.

Cô nói với Cố Mộc Niên: “Biệt thự của anh có phải quá lớn rồi hay không? Em cảm thấy quá lãng phí a.”

Anh đem cô giữ vào trong ngực, mỉm cười nói: “Còn có con cái nữa a, ít nhất là một nhà ba người.”

Cô xấu hổ cúi đầu, môi liền bị anh hôn một cái: “Đây là nơi sau này chúng ta sẽ ở, tự nhiên muốn rộng một chút, em ở cũng sẽ thư thái một chút. Hơn nữa nơi này cách công ty không quá xa.”

“A... Đúng rồi, tiền mua biệt thự hẳn là nên chia ra, tại sao có thể để anh chịu toàn bộ được?”

Anh chạm vào chóp mũi của cô, “Nói ngu ngốc nói gì vậy hả, giữa chúng ta còn phân của anh của em sao?” Căn nhà này chúng ta cùng

nhau đứng lên

“VẬY... Em và anh bỏ tiền ra cùng nhua trang trí, được không? Em muốn trong nhà có cái gì đó mà em góp vào.”

“ĐƯỢC, em chọn phong cách thiết kế đi.”

“ĐƯỢC.”

Chuông điện thoại của anh vang lên, là Vu Thần gọi điện thoại tới.

Anh nói với Vu Thần vài câu liền tắt máy, Khương Dao hỏi: “Là Vu Thần Ca muốn tới sao?”

“Ừm, lúc trước cậu ấy cũng mua nhà ở đây. Hôm nay cậu ấy biết chúng ta tới đây, cho nên muốn tới xem một chút.”

Một lát sau, Vu Thần đến, ba người liền cùng nhau đi xem biệt thự của Vu Thần. Nói tóm lại thì cấu trúc của nhà tương đối giống nhau

Khương Dao đùa nói: “Hai người quả nhiên là huynh đệ a, mua nhà cũng mua cùng một chỗ?”

“Cái gì gọi là cùng a?” Vu Thần hỏi.

“Không phải ở chung cư là một lần rồi sao? Lần thứ 2 lại là nơi này a.”

Vu Thần sững sốt một hồi lâu mới phản ứng kịp, ho khan vài tiếng, “À đúng vậy, anh đều quên việc này.” Anh ấy dùng một loại ánh mắt vi diệu nhìn về phía Cố Mục Niên, làm sao Cố Mục Niên lại phản ứng lại rất bình tĩnh vậy chứ.

Khương Dao nói: “Em đi ra hoa viên đằng sau xem xem.”

Cố Mục Niên vốn định đi theo, lại bị Vu Thần một phen kéo lấy.

“A, chuyện kia cậu còn chưa nói sao? Cậu cũng thật là lợi hại a.”

Chuyện Vu Thần chính là chuyện Cố Mục Niên nói dối Khương Dao là chuyện cái chung cư mà trước kia cô ở là của Vu Thần.

Cố Mục Niên cho anh ấy cái liếc mắt: “Cậu đây là có ý gì?”

“Tôi có thể có ý gì a, chỉ là nói cậu không hiểu cái gì là theo đuổi vợ mà. Thử xem, lỡ đến lúc Khương Dao phát hiện cậu lừa cô ấy chuyện này, thì đời này của cậu coi như xong.” Vu Thần sung sướng khi Cố Mục Niên gặp họa.

“... Cậu đừng nói ra là được.” Thật ra Cố Mục Niên nghĩ tạm thời cứ đem chuyện này giấu đi, về sau tìm một cơ hội giải thích một chút.

Ai ngờ hai người vừa nói xong, lại nghe thấy phía bên phải truyền đến tiếng bước chân, Khương Dao đột nhiên xông ra.

Cố Mục Niên là một người từ trước đến giờ rất bình thường mà nay tâm tình lại lộp bộp một chút.

Cô sẽ không có nghe thấy chuyện bobj họ vừa nói chứ?

Nhưng mà lúc này cô chỉ là cười cười, nói: ” Phía sau em đã tham quan xong.”

“Tẩu tử, chúng ta đi ăn cơm trưa đi? Anh đây mời khách ăn lẩu, có một nhà hàng nấy nồi lẩu dê hương vị đặc biệt ngon...”

Khương Dao và Cố Mục Niên không có ý kiến gì, ba người lại hàn huyên một lát rồi đi ăn.

Vu Thần đi đằng trước, hai người đi đằng sau. Cố Mục Niên tự nhiên cầm lấy tay cô, lại bị cô hất ra ra.

Anh có chút kinh ngạc, liền nhìn thấy cô hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, nhỏ miệng nói: “Vừa rồi em đã nghe thấy.”

“... Nghe được cái gì?”

” Anh nói dối em! Nhà ở chung cư là của anh đúng không?! Cố Mục Niên, gan anh cũng lớn thật dám gạt em như vậy!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận đến đỏ lên

Anh hoảng sợ, “Anh có lỗi với Dao Dao, anh không nên dối gạt em, nhưng mà em nghe anh giải thích...”

“Giải thích cái gì? Mặt sau còn gạt em nói cái gì là phòng đó Vu Thần muốn dùng, đem em lừa đến ở cùng anh đúng không? Anh cái tên bại hoại này...”

Anh cầm tay cô, cô lại hất ra, chạy lên trên xe.

Cố Mục Niên cảm thấy rất hối hận a.

Lúc anh lên xe, Khương Dao ngồi cách xa anh.

Anh muốn ngồi gần lại chỗ cô, liền bị cô ra lệnh, “Không cho anh lại đây, không cho tới gần em.”

Co nén ý cười ở khóe miệng xuống, giả bộ nghiêm túc.

Anh đành phải nghe lời ngồi cách xa cô.

Sau một lúc lâu, anh mở miệng: “Dao Dao, anh sai rồi, anh sẽ kiểm điểm.”

Chương 62: - Lễ đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, sau đó quay lại nhíu mày nhìn anh một cái, nhưng không ngăn anh nói.

Cố Mục Niên nói tiếp: “Trách anh, là anh muốn làm hàng xóm của em, cho nên mới nói Vu Thần lừa em, nói phòng kia là của Vu Thần. Lúc đó là anh nghĩ, nếu lấy tên anh, em nhất định sẽ nguyện ý ở phòng đó.”

“Vậy thì vì sao lại không nói cho em biết chân tướng? Còn có, lúc trước Vu Thần lấy phòng lại là ý của anh, đúng không? Anh còn lừa gạt em ở chung với anh có phải hay không?”

Cố Mục Niên hỏi lỗi: “Là lỗi của anh.”

Khương Dao trừng mắt nhìn anh một cái: “Em không thèm để ý tới anh nữa, hừ.”

“Dao Dao...”

Khương Dao: “Bây giờ em muốn im lặng trong chốc lát, anh... Đừng nói chuyện với em.”

Đây là lần đầu tiên Cố Mục Niên cảm thấy tay chân luống cuống. Cô không cho anh nói chuyện, anh cũng không có cách cãi lại. Nội tâm anh rất áy náy.

Đến quán lẩu, Vu Thần từ trong xe của mình đi xuống, liền nhìn thấy Cố Mục Niên và Khương Dao xuống xe. Hai người bọn họ đi về phía anh ấy, lại không có nắm tay, biểu tình cũng có chút kỳ quái.

Vu Thần có chút buồn bực.

Đi vào quán lẩu, bọn họ liền đem trọng trách gọi món giao cho Khương Dao. Nhân viên gọi họ muốn ăn lẩu gì.

“Hay là lẩu cay đi? Hai người đều có thể ăn cay ta chứ” Vu Thần nói.

Nhân viên vừa mới chuẩn bị viết xuống đi, Khương Dao liền gọi ở cô:

“Thôi, ăn lẩu uyên ương đi... Gần đây dạ dày Mục Niên không tốt lắm, ăn cay nhiều không tốt cho sức khỏe.”

“Được.” Vu Thần không có ý kiến, ngẩng đầu đã nhìn thấy sắc mặt Cố

Mục Niên vừa mới nặng nề giờ đã có chút vui vẻ, khóe miệng thoáng mang theo ý cười.

Người này... Là sao thế này???

Gọi đồ ăn xong, Vu Thần hỏi tiệc đính hôn của hai người chuẩn bị thế nào rồi, thời gian cụ thể là lúc nào.

“Thứ bảy.” Cố Mục Niên trả lời.

Vu Thần: “Hả? Vậy cậu đã mời những bạn bè cũ chưa?”

“Rồi, bọn họ hẳn là đều sẽ đến.”

“Vậy là tốt rồi, đến lúc đó mấy người chúng ta có thể uống vài chén. Bọn họ mà biết cậu cưới được tấu tử, khẳng định rất cao hứng.”

Sắc mặt Cố Mục Niên lộ ra ý cười, nhìn về phía Khương Dao, cô cũng nhìn ra sự vui vẻ của anh, đột nhiên sự tức giận đã tiêu mất quá nửa.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ từng chút từng chút hai người ở bên nha, cô mới phản ứng được, cho dù từ sau khi cô về nước thấy anh từ một người ngây ngô hay phản nghịch thành một người đàn ông trưởng thành, nhưng mà thứ duy nhất không thay đổi chính là sự quan tâm anh dành cho cô. Anh luôn luôn đem lại cho cô tiếng cười, vĩnh viễn đều đơn thuần như vậy, sạch sẽ, hết sức chân thành.

Có thể cùng anh đi cùng một chỗ, là may mắn lớn nhất đời cô.

Cơm nước xong, Khương Dao và Cố Mục Niên trở về nhà. Bởi vì cô rất ít nói, Cố Mục Niên tưởng rằng cô còn đang tức giận.

Đến dưới khu chung cư, anh cho rằng cô không vui, không muốn vào nhà anh, ai ngờ cô phản ứng rất bình thường, xuống xe đi lên lầu.

Cố Mục Niên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến nhà, cô mở cửa nhà, đi vào. Cô đem khăn quàng cổ lấy xuống, đặt lên sô pha.

Anh đi ở phía sau cô, nhìn về phía cô, giọng điệu có chút cẩn thận: “Dao Dao, em có muốn đi ngủ trưa hay không? Anh không ngủ, anh đi vào thư phòng.” Bây giờ anh muốn đi vào phòng ngủ với cô, nhưng mà anh biết cô khẳng định sẽ không nguyện ý cùng anh nằm chung một chỗ.

Khương Dao dần dần nhếch môi cười, “Anh không mệt sao?”

“... Ừm. Anh bên ngoài đợi, sẽ không đi vào ấm ã em.”

Nghe giọng điệu này của anh, trong lòng Khương Dao xoắn một chút, cô mở hai tay ra, nhếch môi cười, thanh âm có chút khẽ run: “Mục Niên,

ôm một cái.”

Anh chớp mắt một cái, lập tức đem cô ấn vào trong ngực, “Dao Dao...”
Khương Dao nhắm mắt lại, tựa vào lồng ngực của anh, khloe mắt có lệ:
“Anh ngu ngốc, không thấy em đã hết giận rồi sao?”

Cố Mục Niên nói: “Bởi vì giữa trưa em nói em muốn im lặng trong chốc lát, anh còn lo lắng em tức giận, cho nên không dám lại phiền em. Dao Dao, anh cam đoan sẽ không lừa em nữa, em cho anh một cơ hội có được hay không?”

Khương Dao nở nụ cười, “ừm, cho anh một cơ hội.”

Anh cũng cười, chậm rãi vuốt ve mái tóc của cô, thanh âm ôn nhu: “Dao Dao, anh yêu em.”

Cô ôm chặt em, “Mục Niên, có phải từ lúc em trở về nước anh đã thích em rồi hay không?” Từ lúc cô mới về nước anh đã có ý định để cô làm hàng xóm của anh. Nếu khi đó anh không thích cô, vì sao lại muốn làm như vậy?

“Anh đã sớm nói với em, anh thích em đã từ rất lâu.”

“Nhưng mà từ lúc cô mới từ nước ngoài trở về, tại sao anh lại thích em nhanh như vậy...”

Cố Mục Niên nghĩ có lẽ cô đã quên chuyện bức thư tình, nên vẫn không đề cập đến, anh trả lời: “Rất sớm, anh đã thích em... Sau này, vẫn không thay đổi.” Cho dù là cô “Cực tuyệt” thư tình của anh.

Cô gật gật đầu, “Từ nay về sau em xũng sẽ rất rất thích anh.”

Anh xoa bóp mặt cô, “Thật ngoan, vậy bây giờ không còn tức giận nữa?”

“Không tức giận.”

“Được.”

Thừa dịp cô không phản ứng kịp, anh trực tiếp khom lưng bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

“A, Cố Mục Niên anh làm chi vậy...” Động một chút là lại ôm kiểu công chúa, quả thực là dọa đến cô

“Ôm em đi vào ngủ.”

“... Không phải anh không vào sao?”

Anh cười vài tiếng, đem cô đặt ở trên giường, cúi người hôn lên môi cô. Cô vừa mới bắt đầu than nhẹ, sau đó cũng không có thanh âm, trầm luân tại nụ hôn của anh.

Cuối cùng anh buông cô ra, hôn lên trán cô một cái.
Hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Thời gian rất nhanh đã đến thứ bảy, ngày đính hôn của hai người.
Lần này tiệc đính hôn tổ chức ở một khách sạn xa hoa nhất thành phố T thị, tất cả đều được trang trí rất đẹp, bao gồm rượu thượng hạng, tất cả đều rất sang trọng.

Cố Mục Niên từ trước đến giờ là người không thích nổi bật, nhưng mà Tuyết Mạt và Cố Bình muốn tổ chức sang trọng một chút, không thể để cho Khương Dao bị ủy khuất. Coi như là đánh gãy những lời đồn đại trên mạng.

Sáng sớm, Khương Dao vừa trang điểm xong, Hác Bội Bội liền đến.

“Dao Dao, cậu thật xinh đẹp a.” Cô ấy ở bên cạnh Khương Dao ngắm một vòng, liền bị Khương Dao lôi kéo ngồi ở bên cạnh cô.

“Như thế nào, xem bộ dáng của cậu có vẻ khẩn trương?” Hác Bội Bội hỏi, “Thật hâm mộ cậu, bây giờ cậu đã đính hôn còn tớ ngay cả bạn trai cũng không có.”

Khương Dao mỉm cười, “Vậy chúc Hác đại tiểu thư cũng mau mau tìm thấy lang quân như ý, theo kịp tiến độ của tớ.”

Hác Bội Bội bĩu môi, “Được, nhận lời chúc tốt lành của cậu a. Nào, chúng ta chụp mấy tấm ảnh đi, tớ sẽ up Weibo.”

Chụp mấy tấm ảnh xong, Cố Mục Niên liền đi tới.

“Được rồi, tớ sẽ không làm phiền hai người” Hác Bội Bội nháy mắt với Khương Dao, sau đó lập tức rời đi, trong phòng chỉ còn lại Khương Dao và Cố Mục Niên.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, cầm tay cô, “Dao Dao của anh hôm nay rất đẹp.”

Hai má Khương Dao ửng đỏ, “Cũng được a...”

“Cái gì mà cũng được chứ, đùa ngốc.”

“Mục Niên em có chút khẩn trương.”

Anh sờ sờ mặt cô, cười nói: “Có cái gì mà khẩn trương? Vậy sau này kết hôn làm sao được?”

“A...”

“Không có việc gì, không có việc gì, đợi lát nữa anh sẽ ở bên cạnh em.

Nào, bây giờ tăng sự bình tĩnh cho em.”

Anh chỉ chỉ miệng mình, Khương Dao phì cười, “Anh ngây thơ vậy sao.”

Cô dứt lời, vẫn cúi đầu hôn anh một cái.

Hai người âu yếm trong chốc lát, Tuyết Mạt vào gọi bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài.

Bọn họ đi ra đại sảnh của yến tiệc tiếp khách, có thật nhiều công ty cũng hợp tác với bọn họ đến, Cố Mục Niên đi đến chào hỏi.

Mọi người nhìn thấy Khương Dao liền nói, nhà gái tuổi trẻ xinh đẹp, cùng với Cố Mục Niên rất xứng đôi

Một lát sau, tập đoàn người của IR cũng tới. Lần này người mà Chí Sinh mới tới là tổng thanh tra tài chính của IR, làm người ta không nghĩ đến là, anh ta lại dẫn theo Lâm Phi Lam?!

Lâm Phi Lam kéo tay người đàn ông, cao ngạo đi tới, cùng Khương Dao bắt tay.

“Chúc mừng Khương tiểu thư và Cố tiên sinh.” Lâm Phi Lam rata tự nhiên.

Khương Dao liếm liếm giết mình, cười nhẹ, mặt Cố Mục Niên không thay đổi nói một tiếng cảm ơn.

Lâm Phi Lam nhìn thấy sự biểu tình lạnh lùng của hai người, trong lòng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Một lát sau, Hác Bội Bội đi tới hỏi Khương Dao, Lâm Phi Lam tại sao lại ở đây.

“Không phải tớ mời, đoán chừng là đi cùng với người của IR.”

“Cô ta rất là lợi hại a... Dao Dao cậu đừng gây chuyện với cô ta, đừng làm cho cô ta mất hứng.”

Khương Dao lắc đầu, “Tại sao lại như vậy? Cậu nghĩ đây là nơi mà cô ta có thể làm ầm ĩ sao?”

Lâm Phi Lam lấy một chén rượu xong, kéo Hàn Nghĩ khó chịu nói:

“Tại sao anh không nói với em? Hôm nay đi đến tiệc đính hôn của Khương Dao.”

Hàn Nghĩ nghi hoặc nói: “Tiệc đính hôn thì làm sao? Chẳng lẽ em quen cô gái kia?”

“... Trước kia là bạn học mà thôi.”

Hàn Nghĩ gạt ra cô ta đang kéo lấy anh ra, giọng điệu mang theo chút không kiên nhẫn, “Được rồi, em đi chào vài người, em ở đây đợi đi.” Không để Lâm Phi Lam nói cái gì, anh ta trực tiếp đi.

Lâm Phi Lam nhìn bóng dáng Hàn Nghĩ, trong lòng có chút bức tức. Bây giờ cô ta đi làm ở IR, mọi người ở công ty đều hâm mộ cô ta và tổng thanh tra tài chính ở cùng một chỗ, nhưng mà chỉ có mình cô ta biết, tình cảm của cô ta và Hàn Nghĩ không thật sự tốt.

Bây giờ Hàn Nghĩ đối tốt với cô ta là vì lúc trước, cô ta ngoài ý muốn mang thai, anh ấy lại không muốn kết hôn sớm. Bây giờ thái độ của anh ấy đối với cô ta cũng chỉ là vì cô vì anh mà đi phá thai thôi.

Trái lại với Khương Dao, cô ta đã rất ghen tị. Cô ta biết Cố Mục Niên nhiều năm chung tình với Khương Dao, nay hai người họ đính hôn, nhất định là giai đại hoan hỉ.

Khương Dao... Dựa vào cái gì mà lúc nào cũng tốt như vậy?

Tiệc đính hôn thuận lợi kết thúc, sau khi bữa tiệc chấm dứt, Hác Bội Bội và Khương Dao chia tay, lên xe về nhà.

Bội Bội đem ảnh chụp ngày hôm nay up lên Weibo. Chỉ trong chốc lát, đã có người đến bình luận.

Triệu Huy: (oa! Đây là Khương Dao và Cố Mục Niên???)

Hác Bội Bội: (đúng rồi!)

Triệu Huy là Hác Bội Bội đồng nghiệp, cậu ấy ở nhất trung dạy thể dục. Hác Bội Bội biết, cậu ấy từng học trưởng của lớp cô. Nhưng mà Bội Bội lại có chút khó tin, tại sao cậu ấy lại biết Cố Mục Niên?

Triệu Huy bình luận lại: (lúc trước tôi đã có công đưa thư tình, thế mà Cố ca lại không mời tôi ăn cơm ha ha ha ha. Chúc mừng bọn họ, không nghĩ đến còn ở cùng nhau!)

Hác Bội Bội nhìn bình luận vài lần, mới biết được chính mình không nhìn lầm: ” thư tình cái gì????”

Triệu Huy bình luận lại: (Khương Dao không nói với cậu sao? Lúc trước Cố ca có đưa thư tình.)

Hác Bội Bội:!!!!????

Thư tình?!

-----oOo-----

Chương 63: - Xa cách tám năm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng Hác Bội Bội co quắp một chút, cảm giác như có chuyện trọng đại gì đó mà cô ấy không biết.

Cô ấy nghĩ nghĩ, vẫn là đi nhắn tin cho Triệu Huy, (Triệu Huy, lúc này cậu nói thư tình là cái gì nha?)

Triệu Huy rất buồn bực, anh ấy biết quan hệ giữa Hác Bội Bội và Khương Dao rất tốt, nhưng mà tại sao Bội Bội lại không biết chuyện này?

Anh ấy trả lời: (Là của Khương Dao lúc học lớp mười, Cố ca đưa cho tờ bức thư tình, bảo tờ đưa cho Khương Dao a.)

Lớp mười?? Cố Mục Niên đưa thư tình cho Khương Dao??

Trong lòng Hác Bội Bội nghĩ, chuyện lớn như vậy mà sao chưa từng nghe Khương Dao nói qua?!

Cô ấy hỏi: (Triệu Huy, có phải cậu đang cố ý đùa tớ đúng không? Tớ không có nghe Khương Dao nhắc tới chuyện này, cậu không phải nhớ lộn chứ?)

Triệu Huy: (không có khả năng! Chuyện lớn như vậy tại sao tớ có thể sẽ nhớ lầm chứ! Lúc ấy tớ còn nhờ Lâm Phi Lam đưa cô Khương Dao, không tin thì cậu có thể đi hỏi cậu ấy)

Hác Bội Bội nhìn thấy ba chữ “Lâm Phi Lam”, run tay thiếu chút nữa là rớt điện thoại.

Chuyện này, tại sao Lâm Phi Lam lại biết???

Hác Bội Bội nhìn thấy tên ấy, cảm giác không có chuyện gì tốt. Cô ấy có chút hoảng sợ, lập tức gọi cho Khương Dao.

“Dao Dao...”

“Hả, làm sao vậy? Cậu về đến nhà chưa?”

“Đúng rồi tớ hỏi cậu một chuyện. Chính là... Lúc học trung học, cậu có nhận được thư tình của hôn phu cậu hay không?”

Khương Dao không hiểu ra sao, “Thư tình cái gì?”

“... Cậu không nhận được sao?” Hác Bội Bội sờn tóc gáy.

“Không có a, cậu đang nói cái gì vậy.” cô nghĩ thầm người này không phải là đã uống say rồi chứ?

“Không không không... À, ngày mai cậu có rảnh không? Ngày mai cậu có thể tới nhà tớ một chuyến không, tớ có một chuyện quan trọng muốn nói cho cậu biết, trong điện thoại không thể nói rõ.”

“Thần bí như vậy làm chi, vậy được đi ngày mai tớ đi tìm cậu.”

“Được, tớ tắt điện thoại đây, không quấy rầy hai người.”

Hác Bội Bội tắt điện thoại, trong lòng đối với chuyện này đã đoán được đại khái. Cô xoa xoa đầu, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Bên kia, Khương Dao cúp điện thoại, trong lòng cũng không nhiều nghĩ. Lúc này Cố Mục Niên đi tới, “Đi thôi, về nhà đi, bên này đã có người xử lý.”

“Ừm”

Anh ôm chặt bờ vai cô, “Vị hôn thê của anh.”

Khương Dao cười cười, “Đi thôi.”

Sáng ngày hôm sau, hơn mười giờ, Khương Dao đã đến chung cư của Hác Bội Bội.

Hác Bội Bội mới vừa dậy không bao lâu, ánh mắt mơ hồ đi cho rót nước cho Khương Dao, Khương Dao bất đắc dĩ nhìn cô ấy: “Nói đi, hôm nay tìm tớ làm gì vậy. Lòng hiếu kì của tớ bị cậu khởi lên cả buổi tối.”

Hác Bội Bội lắc đầu, “Chờ tớ thanh tỉnh một chút sẽ nói với cậu.”

Đợi đến lúc cô ấy tỉnh, ngồi trên sofa, kéo tay Khương Dao lại, “Dao Dao, tớ có chuyện muốn với cậu, cậu phải... Chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Hả?”

“Hôm qua tớ hỏi cậu có nhận được thư tình mà Cố Mục Niên đưa hay không, cậu nói không có. Nhưng thật... Lúc xâu học cấp 3, Cố Mục Niên có viết thư tình cho cậu.”

Khương Dao mở to hai mắt: “Cái gì??? Nhưng mà quả thật là tớ không có nhân được a!”

“Tớ tin là cậu không nhận được. Nhưng mà lúc cậu học lớp mười, Cố Mục Niên từng nhờ người đưa cho cậu một phong thư tình, tớ cũng không biết vì sao mà cậu không nhận được. Nhưng mà cái người đưa thư

tình cho cậu tớ có quen, bây giờ cũng đang làm giáo viên ở nhất trung.”
Khương Dao ghen hống nhìn trần trối, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

Vì sao mà tới bây giờ cô lại chưa nhận được thư tình của anh? Vì sao chưa bao giờ nghe Cố Mục Niên đề cập tới chuyện này?!

“Dao Dao... Cậu không sao chứ? Lúc mới nghe thấy tớ cứ nghĩ là cậu cố ý gạt tớ, ai ngờ cậu cũng không biết.”

“Bội Bội, tớ cần cậu gọi điện thoại cho người đó, bây giờ muốn liên lạc với người đó.”

Hác Bội Bội gọi cho Triệu Huy, rồi đưa điện thoại sang cho cô. Anh ấy nhận điện thoại, Khương Dao nói trước: “Alo? Triệu Huy sao? Tôi là Khương Dao.”

“Nha? Khương Dao, chào cô...”

Khương Dao nói sơ với Triệu Huy về tình cảnh bây giờ, anh ấy khiếp sợ tại sao cô lại không nhận được thư tình. Cô nói anh kể lại cho cô chuyện này hôm đó.

“Lúc đó khoảng cuối tháng chín, tôi nhớ ngày đó Cố ca từ đại học của anh ấy bay trở về, liên lạc với tôi. Tôi và anh ấy gặp nhau ở cổng trường, anh ấy đem thư tình đưa cho tôi, bảo tôi đưa đến cho cô. Tôi đáp ứng anh ấy, rồi anh ấy l rời đi. Sau đó tôi đi đến lớp của cô, lúc đó cô không có ở đấy, tôi chờ ở cửa rất lâu, lại vội vàng trở về chép tác nghiệp, lúc ấy trùng hợp có bạn cùng bàn xưa cô lại hỏi tôi có phải là đang tìm cô hay không, cô ấy nói cô đi lấy nước, cô ấy lại nói sẽ giúp tôi đưa lại cho cô. Tôi cũng không nghĩ gì nhiều, liền đem bức thư đưa cho cô ấy. Chuyện sau này tôi cũng không biết, Cố ca cũng không liên lạc với tôi. Tôi cho là thất bại, ai biết tối qua nhìn thấy Hác Bội Bội up hình lên, mới biết được hai người đã đính hôn.”

Khương Dao cảm thấy đầu ong ong.

“Anh nói nói anh đem thư tình đưa cho bạn cùng bàn của tôi?”

“Đúng vậy, cái này tôi khẳng định nhớ không lầm, không nhớ rõ nhưng hình như họ Lâm?”

“Lâm Phi Lam.”

“Hình như là vậy. Cô ấy còn nói cam đoan sẽ giúp tôi đưa cho cô.”

Lại hàn huyên vài câu, Khương Dao cúp điện thoại. Tay cô cầm điện

thoại cũng chậm rãi buông ra, ánh mắt đều ngốc trệ.

“Dao Dao...”

“Nếu chuyện Triệu Huy nói là sự thật, thì chuyện tớ không có nhận được thư tình có liên quan rất lớn tới Lâm Phi Lam.

Hác Bội Bội cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng, cô ấy lo lắng nói:

“Có phải là... Lâm Phi Lam giở trò hay không? Là cậu ấy không có đem thư tình đưa cho cô”

Bàn tay Khương Dao đập lên mặt, sau một lúc lâu lại mở miệng: “Đi thôi, giúp tớ đi tìm Lâm Phi Lam.”

Khương Dao thông qua lớp trưởng cũ, tìm được số điện thoại của Lâm Phi Lam. Cô gọi qua thì Lâm Phi Lam giật mình không biết tại sao Khương Dao lại tìm cô ta.

Nhưng mà Khương Dao không nói gì, nói có chuyện muốn cùng cô ta nói riêng. Nếu mà cô ta không chịu gặp mặt, Khương Dao sẽ đi đến IR tìm cô ta.

Cuối cùng Lâm Phi Lam hẹn ở một địa điểm. Khương Dao và Bội Bội lập tức tới đó.

Trên đường đi Hác Bội Bội nhìn ra sự khẩn trương và tức giận của Khương Dao, cô ấy rất đau lòng, nói: “Dao Dao, nếu Cố Mục Niên đã đưa thư tình cho cậuj. Có phải... từ khi cậu học cấp 3 đã thích cậu hay không?”

“Anh ấy chưa từng nói với tớ về chuyện thư tình. Tớ cứ cho rằng anh ấy thích tớ từ lúc tớ về nước.”

Bây giờ cô vô cùng muốn biết rõ chân tướng sự việc, đến cùng năm đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Ba người hẹn Lâm Phi Lam ở một tiệm trà sữa. Đến nơi, Lâm Phi Lam nhìn thấy Khương Dao còn có Hác Bội Bội, cô ta có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc hai người bọn họ tìm cô làm chi? – Lâm Phi Lam nghĩ thầm Nhưng mà sắc mặt cô ta vẫn như trước, không đổi sắc: “Hai người tìm tôi có chuyện gì không? Tôi bề bộn nhiều việc, lát nữa còn có việc phải đi ra ngoài một chuyến, không có nhiều thời gian rảnh.”

Hác Bội Bội cười nhạt một tiếng, “Yên tâm, chúng tôi cũng không nhiều thời gian rảnh để mà nói chiêm phiếm với cô.”

Sắc mặt Lâm Phi Lam cứng đờ: “...”

Khương Dao ngồi xuống đối diện cô ta, ánh mắt của cô lạnh như băng, “Lâm Phi Lam, tôi hỏi cô một chuyện. Về chuyện—— thư tình.”

Nghe thấy hai chữ cuối cùng, sắc mặt Lâm Phi Lam liền thay đổi, đáy mắt có chút thất kinh, “Cái gì... thư tình cái gì.”

Khương Dao lạnh giọng nói: “Khoảng tháng 9 năm lớp mười, có một nam sinh đến đưa thư tình cho tôi, sau đó cô lại ngăn cản, cô nói sẽ giúp anh ấy đưa cho tôi. Nhưng mà tôi lại không có nhận được bức thư tình này. Bức thư tình này là —— Cố Mục Niên tặng cho tôi. Lâm Phi Lam... Cô có muốn giải thích cho tôi biết chuyện này hay không?”

Lâm Phi Lam nghe vậy, trong đầu lóe lên lại những hình ảnh lúc đó. Lúc trước, khi cô ta thấy ai là người viết bức thư liền nổi lên lòng đố kỵ, còn giờ phút này khi sự việc bị bại lộ lòng cô ta cũng có chút sợ hãi.

Mà cô ta chỉ có thể cứng rắn phủ nhận.

Nhưng mà Khương Dao đã nhìn ra sự lo lắng trên vẻ mặt cô ta, cô tức giận nói: “Lâm Phi Lam, cô còn muốn lừa gạt tôi hay sao? Muốn đi với tôi đến chỗ người đàn ông lúc trước đã đưa bức thư để xác nhận lại hay không?!”

Hác Bội Bội cũng rất tức giận: “Lâm Phi Lam, cô nghĩ rằng tôi nhìn không ra là cô đang nói dối sao? Cô thế mà lại đi trộm thư tình của Cố Mục Niên!”

Khương Dao: “Cô có thể không nói, nhưng là tôi cho cô biết, chuyện này Cố Mục Niên còn không biết. Nếu tôi nói cho anh ấy biết là cô ở sau lưng anh ấy giờ trò quỷ, cô cảm thấy... Anh ấy sẽ để yên sao?”

Lâm Phi Lam biết, dựa vào các kế sách của anh, đối phó với cô ta sẽ chỉ rất giống như đối phó với kiến mà thôi.

Cô ta rốt cuộc cũng thừa nhận: “Là tôi lấy thì sao? Khương Dao, tôi chính là ghen tị với cô, không muốn cho cô nhận được thư tình của anh ấy, không được sao?”

Khương Dao đứng lên, “Được, bây giờ tôi sẽ đi đến nhà cô. Đem thư tình trả cho tôi.”

“Cô... Tôi đã làm mất rồi!”

“Tốt; tôi lập tức gọi cho Cố Mục Niên.”

“A, cô chờ một chút! Tôi... Đưa cho cô.”

Ba người đi đến chung cư của Lâm Phi Lam, cô ta đi thư phòng, một lát

sau cô ta lấy ra một bức thư tình đã ố vàng đưa cho Khương Dao.
Nhưng mà thư tình, đã bị xé thành hai mảnh
Lúc ấy khi Lâm Phi Lam về nhà, xem thư tình xong, đem thư tình xé
thành hai mảnh, vốn định ném đi, nhưng mà đúng lúc đó mẹ cô ta đi vào,
cô ta liền đem thư tình kẹp ở trong sách. Sau này cũng không có vứt đi,
dù sao mục đích của cô ta cũng đã đạt được.
Khương Dao nhìn bức thư màu hồng phấm, mở ra, liền nhìn thấy hàng
chữ đầu tiên có chút mơ hồ.

“Ngốc quá, nhưng mà ở trong lòng anh Dao Dao là đáng yêu nhất —— ”
Ánh mắt cô ươn ướt.

Một bức thư tình, xa cách tám năm, cô mới nhìn thấy.

Cô gấp bức thư lại, nhìn về phía Lâm Phi Lam, “Vì cái gì chứ?”

Vì cái gì, mà Cố Mộc Niên lại đưa thư tình cho Khương Dao?

Lâm Phi Lam lộ ra nụ cười chua xót, “Vì cái gì chứ? Tại vì tôi thích Cố
Mộc Niên. Tôi thích anh ấy trước cô, nhưng mà trong lòng anh ấy chỉ có
cô. Tại sao người cao lãnh như anh ấy lại đi viết thư tình cho cô chứ, tôi
lúc ấy rất ghê tởm cô. Cho nên tôi liền đem thư tình giấu đi.

Quả nhiên, sau đó cô không thường đi chung với anh ấy liền. Sau khi cô
xuất ngoại, tôi cho rằng anh ấy sẽ hết thích cô. Cho nên lúc năm nhất đại
học, tôi đi tỏ tình với anh ấy, nhưng anh ấy lại cự tuyệt tôi, lý do là còn
thích cô sao?! Đến bây giờ khi cô trở về nước, anh ấy lại vẫn chờ ở bên
cạnh cô. Cô nói xem cô dựa vào cái gì mà được anh ấy thích như vậy
chứ?! Cô không biết xấu hổ sao!”

Khương Dao cầm lấy một ly nước trên mặt bàn tạt lên mặt Lâm Phi
Lâm, cô ta trừng lớn mắt, giơ tay muốn đánh, nhưng lại bị Khương Dao
bắt lấy tay cô ta. “Lâm Phi Lam! Cô là cái thá gì mà có quyền nói tôi
như vậy?!”

-----oOo-----

Chương 64: - Đồng ý

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chuyện của tôi và Cố Mục Niên, tại sao tôi lại phải để ý tới suy nghĩ của người ngoài như cô chứ. Nhưng mà lúc trước tôi vẫn suy nghĩ, vì cái gì mà từ sau khi tôi ra nước ngoài, cô lại thay đổi thái độ với tôi, bây giờ tôi mới hiểu thì ra là từ năm lớp mười, trong lòng cô đã bắt đầu chán ghét tôi.”

Hác Bội Bội: “Lâm Phi Lam, không nghĩ đến con người cô thật quá ghê tởm, trước kia chúng tôi còn coi cô như bạn thân, Khương Dao cũng chưa từng làm hại chi cô!”

Lâm Phi Lam nở nụ cười, chỉ vào hai người họ, giọng điệu mang theo sự phẫn hận: “Trong lòng các cô tôi cũng có chút địa vị sao? Gia thế, diện mạo, học tập của tôi cũng không bằng hai cô, các cô có biết bên ngoài người ta đánh giá tôi như thế nào hay không? Họ đều nói là, tôi là người bám đuôi theo hai người, trong mắt mọi người, chỉ thấy hào quang của Khương Dao, còn ai chú ý tới tôi chứ?!”

“... Mặc kệ như thế nào, tôi và Bội Bội lúc trước đều thật tâm đối với cô.”

“Không cần! Ta cần hai người thật sự quan tâm sao?!” Lâm Phi Lam than thở khóc lóc, “Cô biết ngày hôm đó tôi đi tỏ tình với Cố Mục Niên, tôi đã ăn mặc rất xinh đẹp, còn tặng quà cho anh ấy. Tôi đi tìm anh ấy, anh ấy lại nói cho tôi biết trong lòng anh ấy đã có người mình thích. Tôi biết là cô, cho nên tôi nói với anh ấy, Khương Dao muốn ra nước ngoài, anh ấy có thể không thể thử yêu đương với tôi không. Anh ấy lại nói, bất kể cô có thích anh ấy hay không thì trong lòng anh ấy chỉ có thể chứa cô, không thể chứa thêm ai khác, cô thấy đấy, cô đâu có yêu anh ấy bằng tôi, sao bây giờ cô lại có được anh ấy, thật không công bằng.”

Khương Dao cúi đầu, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Cho tới ngày hôm nay tôi mới biết anh ấy thích tôi như vậy. Nếu không phải tôi tình cờ biết được chuyện bức thư qua người nam sinh đưa thư đó, thì chắc có khả năng tôi

vĩnh viễn sẽ không biết chuyện này. Lâm Phi Lam cô nói cô yêu anh ấy, nhưng mà cô lại giở trò sau lưng anh ấy sao?”

Cô không phải đang nổi giận với Lâm Phi Lam vì lúc trước cô không nhận được thư, mà là chuyện này đã làm tổn thương tới người mà cô yêu nhất.

Lâm Phi Lam lau nước mắt, cái gì cũng không nói.

Hác Bội Bội cầm tay Khương Dao, Khương Dao xiết chặt thư tình, nói với Lâm Phi Lam: “Thật may mắn tôi và Cố Mục Niên cuối cùng cũng không có xa nhau, cũng mong từ nay về sau cô cách xa chúng tôi ra một chút.”

Khương Dao và Hác Bội Bội rời đi. Hác Bội Bội lái xe, hỏi người bên cạnh: “Bây giờ cậu muốn đi đâu?”

“Đến nhà cậu đi.” Khương Dao cúi đầu, trong tay nắm chặt lấy bức thư, nhưng không có mở ra.

Hác Bội Bội có thể nhận thấy được sự khổ sở của cô, đau lòng thay cho cô.

Xe chậm rãi đi về phía trước, Hác Bội Bội mở miệng an ủi cô: “Dao Dao, thật ra nếu lúc đó cậu nhận được thư tình, chưa chắc đã là chuyện tốt. Bởi vì lúc đó cậu chưa có tình ý với Cố Mục Niên, ngược lại sẽ làm cho hai người cảm thấy rất xấu hổ, nói không chừng kết cục của ngày hôm nay sẽ không giống nhau.”

Cho nên, chuyện này có thể cho là duyên phận. Chuyện trước kia cứ như thế mà bỏ qua, có thể là vì để đem lại kết cuộc hạnh phúc của ngày hôm nay.

Khương Dao gật gật đầu: “Chỉ là chuyện tình cảm này lại làm cho anh ấy đau lòng... Tớ cũng rất đau lòng. Nếu là người khác, có lẽ đã sớm thay đổi tình cảm với tớ rồi.”

Cô không nghĩ đến, anh lại chung tình với cô như vậy.

Hác Bội Bội: “Nhưng mà hai người cũng thật may mắn khi bây giờ đã ở bên cạnh nhau.”

Đến nhà, Khương Dao nói muốn một người trong chốc lát. Hác Bội Bội cũng cho cô một không gian an tĩnh, cô ấy đi ngoài mua một chút đồ ăn, giữa trưa trở về sẽ nấu cho Khương Dao.

Đợi đến lúc Bội Bội ra khỏi nhà, Khương Dao ngồi trên sofa, mở bức

thư đã ố vàng ra.

“Ngốc quá, nhưng mà ở trong lòng anh Dao Dao là đáng yêu nhất: Lúc em nhận được bức thư này chắc là ngạc nhiên lắm. Anh đoán bây giờ mặt em có phải đã đỏ lên rồi hay không? Không cho phép em thẹn thùng khép trang giấy lại, tiếp tục nhìn xuống.

Lúc anh lên đại học, có khả năng em sẽ nhận thấy được anh rất bận rộn, có thể hai ba ngày mới gọi điện thoại cho em. Nhưng thật ra không phải là anh bận rộn, mà trong lòng rất loạn, không biết nên đối mặt với em như thế nào. Anh phát hiện ra, mỗi ngày anh sẽ không tự chủ được mà nhớ đến em, muốn biết em lên cấp 3 có bận rộn hay không, cơ thể có tốt hay không, có thường xuyên rèn luyện sức khỏe hay không, có nam sinh nào chọc phá em hay không. Anh mới bắt đầu nhận thấy rằng anh đã thích em.

Khụ khụ khụ, thật ra anh cũng không biết anh là một người thông minh như vậy mà lại đi thích phải một cô gái ngốc như em. Em luôn luôn thích giám sát anh, không cho anh hút thuốc uống rượu, còn thích cùng mẹ anh cáo trạng, người còn thường xuyên ngây thơ bảo anh đi chơi mấy trò chơi trẻ con với em, đôi khi rất ngoan nhưng có đôi khi lại rất ầm ĩ. Nhưng mà... Anh thực sự rất thích em.... Anh cũng không biết là bởi vì lí do gì, dù sao anh chính là thích ở cùng một chỗ với em, ở bên cạnh em anh sẽ rất vui vẻ.

Mỗi lần anh giới thiệu em với bạn bè của anh, anh đều nói em là muội muội của anh, nhưng mà có quý mới biết anh đối với cô muội muội này có tình chiếm hữu rất mạnh. Bọn họ còn nói muốn theo đuổi em, anh lập tức khiến cho bọn họ thu hồi tâm tư, không cho nghĩ cách đến gần em. Vừa mới bắt đầu anh cho rằng là anh muốn giám sát em, không cho em yêu sớm, nhưng mà cho đến bây giờ anh mới biết được anh muốn đem em trở thành của riêng mình anh.

Gần đây anh có chút sợ hãi, sợ em đến trường mới không có ai bảo vệ em, hoặc có nhiều nam sinh theo đuổi em. Anh càng nghĩ lại càng hoảng sợ, cho nên tính nói trước cho em biết tâm tư của anh đối với em. Nhưng mà em yên tâm, anh sẽ không làm ầm ĩ đến việc học tập của em. Anh cũng không có ý định bảo em sẽ đáp ứng anh nhanh như vậy. Nhưng mà anh ở trường học, cũng sẽ không cùng với những nữ sinh

khác có mới quan hệ mập mờ, anh sẽ chuyên tâm chờ em.

...

Anh thường xuyên nói chuyện với không đứng đắn với em, cho nên vẫn là nên viết thư cho em. Đây đều là những lời thật lòng của anh, không phải nói đùa với em đâu. Hôm nay anh đã trở về T thị, cho nên em xem thư, sau khi tan học đến cổng sau có được hay không? Anh sẽ ở cổng sau chờ em.

Không có gì, anh chính là nhớ em, thật vất vả mới trở về, muốn nhìn em một chút. Anh sẽ dẫn em đi ăn quán ăn mà em thích nhất. Mặc kệ thế nào, cũng phải tới có được hay không? Em không thích anh cũng phải tới để nói với anh

—— Cố Mục Niên

26. 9. 20xx ”

Khương Dao đọc bức thư xong, nước mắt đã chảy dài ở hai gò má. Cô khép bức thư lại, đem nó đặt trong lòng ngực, che miệng không để cho tiếng khóc phát ra.

Cái người này từ đầu đến cuối đều rất thích cô a, bây giờ cô muốn trở lại ngày hôm đó, đi ra cổng sau trường ôm anh một cái.

Ngày đó hẳn là anh đã đợi cô rất lâu, cuối cùng đổi lấy là sự “Cực tuyệt” của cô. Anh nhất định là rất đau lòng.

Anh luôn nói cô ngốc, bây giờ cô mới biết chính mình thật sự rất ngu, đã nhiều năm như vậy mà không có nhận thấy được tình cảm của anh đối với cô. Còn đã làm cho anh phải đợi nhiều năm như vậy.

Khương Dao lau nước mắt trên mặt, màn hình di động lại sáng lên

Là Cố Mục Niên gọi tới.

Khóe mắt cô chua xót một chút.

Cô nhìn chiếc điện thoại rung lên, nhưng cũng không bắt máy

Một lát sau, cô bình tĩnh lại cảm xúc, đem điện thoại gọi lại.

“Alo, Mục Niên...” Cô cực lực khống chế lại thanh âm của mình, để cho giống bình thường một chút.

“Dao Dao, vừa rồi tại sao lại không nhận điện thoại, đang bận sao?”

“Vừa rồi em... Đang nói chuyện với Bội Bội. Cho nên không nghe thấy.”

“Ừm. Giữa trưa có trở về ăn cơm hay không, anh sẽ mua món em thích

ăn, và làm cơm khoai sọ cho em.”

Ngữ điệu ôn nhu của anh lại làm Khương Dao một lần nữa bụm miệng kiềm lại, cô dừng một chút mới trả lời: “Giữa trưa khả năng là không được, Bội Bội đi mua thức ăn cho em rồi, tối về anh lại nấu cho em được không?”

“Được, vị hôn thê của anh thích ăn cái gì cũng được.”

Cô cười cười, “Mục Niên, em rất yêu anh.”

Anh ở đầu kia điện thoại cũng cười, “Cái miệng nhỏ nhắn kia sao lại ngọt như vậy chứ?”

“Thật lòng đó.”

“Giọng mũi của em sao lại có chút, có phải là bị cảm hay không?”

“Không có...”

“Quần áo mặc nhiều một chút, đúng giờ nhớ ăn cơm, giữa trưa em muốn về nhà ngủ trưa, liền gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em được không?”

“Được.”

Hàn huyên vài câu, hai người liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Sau khi Hác Bội Bội trở về, nhìn thấy mặt Khương Dao, liền biết cô đã khóc. Cô ấy thở dài, nói: “Câu cũng đừng tự trách bản thân nữa, chuyện này đã qua lâu rồi, khả năng anh ấy cũng đã buông xuống.”

Khương Dao gật đầu, Cố Mục Niên từ đầu đến cuối đều không đề cập tới, cô cũng tính tìm lúc thích hợp để nói với anh về chuyện này. Còn bây giờ, cô phải đối tốt với anh hơn nữa.

Sau khi cơm nước xong, Khương Dao trở về nhà. Đến cửa nhà, cô hít sâu một hơi, thu hồi lại những cảm xúc khác thường, mở cửa ra.

Cố Mục Niên ở trong thư phòng, nghe được thấy tiếng của mở, lập tức đi ra.

Khương Dao nhìn đến thấy, trên mặt mang theo tươi cười: “Mục Niên _____”

Cô nói xong, chạy về phía anh. Cô nhảy dựng lên, ôm cổ của anh, đu lên người anh cười cười.

Anh vững vàng bế cô lên, ôm lấy cô xoay một vòng, khoe miệng cong lên: “Không phải anh đã nói khi nào về thì gọi báo anh một tiếng sao? Ngu ngốc.”

“Aida không có việc gì, em nhớ anh nên liền lập tức chạy về, muốn cho anh một chút kinh hi.”

Cô nhéo nhéo mặt anh, tay liền bị anh bắt được, “Nghịch ngợm như vậy sao?”

Khương Dao cười ngọt ngào, “Mục Ca Ca —— ”

Một tiếng “Mục Ca Ca” này, đem tim của anh hòa tan trong hũ mật. Anh xoay người, đem cô ôm vào phòng ngủ.

Anh cởi áo khoác giúp cô, hai người nằm ở trên giường, anh ôm cô, đắp kín chăn.

Cô chủ động nghiêng người ôm chặt hông của anh “Trời lạnh mà có cái bạn trai chính là tốt nhất; giống như lò sưởi di động vậy. Giường cũng rất ấm áp.”

Anh nói: “Trời lạnh muốn ôm lò sưởi, thì phải có thù lao.”

“Hả? Cái gì phải có thù lao?”

Anh cúi đầu ngậm lấy vành tai của cô, ở bên tai cô nói nhỏ một câu, mặt cô thoáng chốc liền đỏ.

Cô giận anh một câu, “Anh có thể đứng đắn một chút được hay không...”

“Tại sao anh lại không thể không đứng đắn, vậy em không để anh khi dễ em, thì anh có thể khi dễ những người khác sao?”

“Anh chỉ có thể khi dễ em thôi!”

Anh cười đến lồng ngực phập phồng, “Hảo hảo hảo, anh chỉ khi dễ em.”

Khương Dao bị anh chọc cho vừa giận vừa thẹn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đờ đờ.

Anh lại lần nữa hỏi cô: “Thế nào? Có đáp ứng hay không?”

“Nhưng mà mấy ngày nay đại di mục của em đến...”

“Không có việc gì, anh có thể đợi.”

Đến thời cơ thích hợp, liền đem cô gái nhỏ này ăn sạch sẽ luôn luôn.

Khương Dao đỏ mặt, gật gật đầu. Anh cúi đầu đem môi cô khóa chặt.

——

Hai ngày sau, Cố Mục Niên lại đi công tác ở Bắc Kinh, tham gia một diễn đàn châu báu định kỳ. Khương Dao liền ở trong nhà chờ anh trở về. Buổi tối thứ năm vừa tan tầm, cô gọi cho Vu Thần.

“Alo, Vu Thần ca?”

“Nha tẩu tử, em tìm anh có việc?”

“Vâng, em muốn tìm anh nó chút chuyện, không biết anh có rảnh hay không?”

“Được, đêm nay anh có rảnh... Một mình em hẹn anh sao?”

“... Vâng, Mục Niên đi công tác rồi, em có một số việc muốn cùng anh trò chuyện.”

Trong lòng Vu Thần nghi hoặc, nhưng mà vẫn không nói gì, hai người hẹn nhau ở một nhà hàng. Anh ấy đoán Khương Dao muốn cùng anh nói chuyện có chút thần bí, cho nên cũng không nói cho Cố Mục Niên.

Hai người đến nhà hàng, gọi món xong, Vu Thần cười hì hì nói: “Tẩu tử, đây là tìm anh có chuyện gì a? Có phải Cố Mục Niên lại phạm sai lầm gì hay không, cần anh giúp em điều tra một chút?”

Khương Dao lắc đầu nở nụ cười, “Không phải rồi, là em... muốn tìm anh hỏi một chuyện.”

“Hả?”

“Vu Thần ca, anh và Cố Mục Niên làm bạn bè tốt của nhau nhiều năm như vậy, anh biết năm em học lớp 10 Mục Niên có viết thư tình cho em, đúng không...” Mấy ngày nay Khương Dao cứ tự hỏi chuyện này, cô muốn biết, lúc đó cô không đi gặp anh, sau đó tâm tình anh phản ứng như thế nào?

-----oOo-----

Chương 65: - Àng thêm yêu anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vu Thần ngẩn ra vài giây, tay đang cầm ly nước bỗng dừng lại, anh gật đầu, “Ừm, làm sao vậy?”

“Anh có thể nói với em một chút, lúc ấy em không đáp ứng Cố Mục Niên, sau đó anh ấy phản ứng như thế nào?”

Vu Thần nhớ lại trước kia, sắc mặt càng thay đổi, ủa lên một cổ bất đắc dĩ và đau lòng, “Ngày đó em không đáp ứng cậu ấy, một mình nó ở chiếc ghế ở cổng sau trường ngồi cả buổi tối. Ngày hôm sau liền bay trở về trường học. Nghe bạn cùng phòng của nó nói, lúc đó nó như người vô tri vô giác, cả ngày uống rượu, rất đáng thương, cơ thể xiu chút nữa là không chịu được, có lần bởi vì uống rượu còn phải đưa vào bệnh viện. Sau này cả người nó cũng lấy lại được tinh thần rất nhiều, bọn anh đều cho rằng nó đã buông bỏ em. Ai biết rằng, nó không có buông bỏ em, hơn nữa còn đem em giấu ở trong lòng. Sau này về ăn tết, nó về nhà tìm em, nói nhìn thấy phản ứng của em đối với nó rất bình thường, khi đó nó mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy còn có thể cùng em làm bạn bè tốt như lúc trước. Hơn nữa lúc em ra nước ngoài, nó cũng lựa chọn yên lặng thích em”

Anh ấy nói xong, liền nhìn thấy Khương Dao liễm mi, buồn mi, biểu tình chua xót. Anh ấy an ủi cô: “Tẩu tử, không sao, đều là chuyện đã qua rồi. Bây giờ hai người đều đã đính hôn, chuyện trước kia cũng không cần phải nhớ lại.”

Khương Dao khịt khịt mũi nói, “Vậy anh ấy nhiều năm như vậy... Vẫn luôn là thích em sao? Vẫn không có yêu đương với người con gái khác sao?”

Vu Thần lắc đầu, nói: “Làm sao có khả năng, nó chính là một cái người chung tình. Từ lúc em học cấp 3 đã bắt đầu thích em, mãi cho tới bây giờ. Anh nhớ tới năm trước, có lần nó tới tìm anh uống rượu, còn nói em không thích nó, nó khổ sở ghê gớm, nhưng mà vẫn nói sẽ không buông

tay.”

“Tại sao anh ấy lại cứ cố chấp như vậy chứ...” Khương Dao bĩu môi.

“Aida, khả năng có loại người chính là như vậy đi, thật ra từ lúc bị em cự tuyệt năm đó, nó đối những nữ sinh khác đều duy trì một khoảng cách, nó trực tiếp đem tâm của mình khóa chặt lại, không để cho người khác tiến vào. Nhưng mà tẩu tử, lúc trước em cự tuyệt, bây giờ đã đáp ứng, nó cũng sẽ không trách tội của em đâu.”

Khương Dao cười cười, giọng điệu thê lương: “Nếu em nói là gần đây em mới biết được chuyện này thì ạn có tin không?”

“... Có ý tứ gì chứ?!”

“Gần đây em mới biết được chuyện anh ấy viết thư tình cho em, lúc trước em không có nhận được thư tình.” Khương Dao thở dài.

“Tại sao???? Tẩu tử, em đây là..... Đây là chuyện gì đã xảy ra a?” Vu Thần đều gật, câu chuyện sao lại phát triển theo chiều hướng như vậy?!

“Tóm lại, cho đến đến bây giờ em mới biết được anh thích em như vậy. Từng bỏ qua, em cũng rất hối hận, nhưng mà bây giờ cũng không trở về lúc đó được. Bây giờ em chỉ có thể càng ngày càng tốt với anh ấy.”

Anh đã đem tất cả tấm chân tình cho cô, nên cô cũng đem hết lòng yêu anh.

Vu Thần thở dài, “Tạo hóa thật sự rất trêu người a.”

“Đúng rồi Vu Thần Ca, chuyện này anh giúp em giữ kín được không? Em muốn thời gian thích hợp tự mình nói với anh ấy.”

“Được.” Vu Thần gật đầu.

Chạng vạng ngày thứ sáu, Cố Mục Niên bay từ Bắc Kinh về, Khương Dao gọi điện thoại cho anh nói, đêm nay cô sẽ ở nhà chờ anh, làm cơm tối cho anh, nên không đi ra sân bay đón anh.

Anh cho là đi làm về quá mệt mỏi, ai ngờ lúc anh về nhà, mở cửa ra đã nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng bận rộn.

Khương Dao nghe thấy anh trở lại, chạy ra đi ra, nhìn anh, nói cười xinh đẹp: “Mục Niên, anh đã về rồi.”

Khương Dao mặc một áo vào vàng nhạt trên tay áo đính thêm chút họa tiết, một chiếc váy dài, tóc cột cao kiểu đuôi ngựa, xem qua rất giống sinh viên vậy.

Trên mặt anh có chút mệt mỏi nhưng khi nhìn thấy cô thì sự mệt mỏi đó đều biến mất, khóe môi anh mang theo ý cười, đi qua chỗ cô, muốn ôm cô, nhưng lại bị cô ngăn cản: “Trên người em có khói, dầu mỡ...”

Nhưng anh vẫn một tay ôm chặt lấy eo cô, một tay nâng mặt cô lên, hôn xuống một nụ hôn thật sâu. Mắt Khương Dao có chút mở lớn, sau đó cũng chầm chậm nhắm lại.

Hôn môi cô xong, anh lại tiếp tục đem môi mình chuyển qua bên tai cô, thanh âm dịu dàng nói: “Dao Dao, anh rất nhớ em.”

Khương Dao cong môi, “Em cũng vậy.”

Cô cầm tay anh, nói: “Em đã chuẩn bị bữa tối cho anh rồi.”

Cô dẫn anh đi vào bàn ăn, ánh mắt anh liền sáng lên. Trên bàn cơm bày một bó hoa, còn bày trí rất đẹp, nhìn bên ngoài cách nấu nướng của cô cũng rất tốt, có bò bít tết với salad, trên bàn còn bày vài ngon nếm.

Khương Dao ngưỡng ngùng nói: “Đây là em chuẩn bị bữa tối dưới nển. Ủn... Đây lần đầu tiên em làm cái này, không biết hương vị có ngon hay không, lát nữa anh phải góp ý cho em một chút.”

Ánh mắt anh tràn đầy ý cười, sờ sờ đầu của cô, giọng điệu ôn nhu: “Hóa ra Dao Dao là muốn cho anh một cái kinh hỉ, anh rất thích, mặc kệ em làm thế nào, thì tâm ý của em đặt vào trong món ăn là quan trọng hơn.”

Khương Dao gật gật đầu, lắc lắc cánh tay của anh, “Kia ngồi xuống ăn đi?”

Anh và cô mặt đối mặt ngồi xuống, hai người bắt đầu dùng cơm.

Khương Dao nhìn anh đem một ngụm bò bít tết đưa vào miệng, trong lòng cô đầy sự chờ mong nhìn anh, “Hương vị thế nào?”

Anh gật gật đầu, “Ăn rất ngon, độ mềm vừa vặn tốt.”

Khương Dao cười hì hì cũng bắt đầu động đũa, “Về sau em thường xuyên làm cho anh những món khác, chỉ cần anh thích, em cũng sẽ vì anh mà học.”

Khương Dao bình thường không thích nấu ăn, đều là vì Cố Mục Niên mới xuống bếp, giờ phút này anh nghe thấy cô nói như vậy, có chút kinh hỉ: “Bảo bối vì anh mà nấu ăn sao?”

“Cũng không thể để anh nấu cho em hoài như vậy được, anh đi công tác khổ cực như vậy, hơn nữa em cũng muốn nâng cao trù nghệ của mình một chút.”

“Được; về sau em muốn làm món gì thì anh có thể dạy em.”

Cố Mục Niên đem phần bít tết của mình cắt xong, rồi chuyển phần của mình sang cho Khương Dao, Khương Dao giận anh: “Em đều đã lớn như vậy, mà anh còn coi em như con nít vậy sao.”

Anh cong môi, “Em đối với anh luôn là con nít”

“Hmm...”

Ăn xong bò bít tết, cô nói muốn đem chén bát đi rửa, Cố Mục Niên vốn định giúp cô, lại bị cô đẩy đi nghỉ ngơi.

Đợi đến khi cô bận rộn xong, thì anh đã tắm rửa xong đang ở thư phòng xử lý văn kiện.

Cô mang chút hoa quả đi vào, “Mục Niên, anh ăn ít hoa quả đi”

Anh cười cười, xoay ghế xoay lại. Ánh mắt anh nặng nề nhìn chằm chằm cô, cô có chút nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Anh giữ chặt tay cô, đem cô kéo vào trong lòng anh, bảo cô ngồi ở trên đùi anh, “Dì cả đi rồi sao a?”

Cô gật đầu, “ừm...” Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mặt liền đỏ lên, ”

Anh anh làm chi nha...”

Anh bóp chặt eo của cô, ở bên tai cô nói giọng khàn khàn nở nụ cười, “Em nói thử xem? Không phải đã đáp ứng anh rồi sao? Mỗi ngày anh đều chờ đi mục qua đi.”

“Lưu manh...”

Cô đỏ mặt muốn đẩy anh ra, anh ôm chặt cô không cho cô động đậy, “Có đáp ứng hay không?”

“Được rồi... Em đi tắm rửa trước đã.”

Khương Dao nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng đi đến phòng tắm.

Cởi ra quần áo ra xong, cô chậm rãi mà tắm, suy nghĩ lát nữa sẽ khả năng phát sinh chuyện gì, suy nghĩ có chút lằng lằng.

Cô đang tắm, liền nghe thấy cửa phòng tắm bên ngoài bị kéo ra, Khương Dao sợ tới mức kéo cửa kính bên trong lên, ló đầu ra bên ngoài nhìn xem thử.

Chỉ thấy nửa người trên của Cố Mục Niên, anh đi đến, nửa người quấn trong khăn tắm.

Vẻ mặt cô đỏ lên: “Cố Mục Niên, anh làm chi a?”

“Cùng nhau tắm.”

“Hả!!! Không phải anh mới vừa tắm sao...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Dao vốn đã bị hơi nước làm cho hồng hồng, bây giờ lại nghe anh muốn tiến vào, cả người đều xấu hổ đến cực độ.

“Anh lại muốn tắm một lần nữa.”

“...”

Cô đang định đem cửa đóng lại, liền bị anh chặn lại. Anh đi vào, đem cô kéo vào trong ngực, hôn xuống

Cổ Mộc Niên là thật sự không đợi được

Da dẻ Khương Dao trắng như tuyết ở dưới ánh đèn cùng với hơi nước hiện ra màu hồng nhạt. Môi Cổ Mộc Niên chậm rãi đi xuống, lưu luyến dừng ở cái cổ của cô.

Khương Dao ‘ừm’ một tiếng, toàn thân không có khí lực, anh đem cô ôm chặt lấy, tắt nước đi, lấy khăn tắm phủ lên người cô, bế cô ra khỏi phòng tắm, bỏ lên trên giường.

Cơ thể anh đè lên, hai người lại quấn quít lấy nhau.

Chờ cơ thể cô sau khi chuẩn bị xong, anh bình tĩnh thân mình, phá tan phòng tuyến cuối cùng.

Căng chặt tốt đẹp, khiến cho da đầu hai người run lên.

Anh ở bên tai cô trầm giọng, “Dao Dao, thả lỏng thoải mái nào.”

Gương mặt cô đỏ ửng, hai tay ôm lấy cổ của anh. Anh mỉm cười, bắt đầu ra sức.

Miệng nhỏ của hai người phát ra thanh âm thật là yêu mị biến căn phòng trở nên nóng bỏng.

Khương Dao vẫn cho là, cô nằm ở bên cạnh anh cũng đã lâu như vậy mà anh vẫn có thể nhịn xuống được tức là tính tự chủ của anh rất tốt, nhưng mà hôm nay anh lại khiến cổ họng cô kêu đến khan tiếng mà vẫn chưa chịu dừng, bây giờ anh giống như bị điên vậy, mất hết khống chế, cô thiếu chút nữa đã ngất đi.

Gần hai giờ sáng, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Anh đem cô ôm vào trong ngực, hai người chậm rãi bình phục lại hô hấp.

Toàn thân cô vô lực tựa vào lồng ngực của anh, ánh mắt vẫn còn rất mê ly.

Anh cảm thấy rất mỹ mãn cúi đầu hôn lên cái trán của cô, giọng điệu

mềm mại: “Dao Dao, anh rất yêu em.”

“Hừ...”

Thanh âm của cô nhẹ bẫng.

Anh cười cười, “Bảo bối làm sao vậy? Có phải rất là rất khó chịu hay không?”

“A, rất tốt...”

Anh nhìn thấy cô gái mà mình yêu, bây giờ đã thực sự trở thành cô gái của riêng anh, trong lòng có cảm giác rất thỏa mãn.

“Bảo bối, anh sẽ yêu em hơn.”

Cô nhìn thấy anh vui vẻ như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ, “A, em cũng sẽ yêu anh nhiều hơn nữa.”

——

Ngày hôm sau, lúc Khương Dao tỉnh lại, Cố Mục Niên còn chưa có tỉnh ngủ.

Cô hơi cử động, có chút khó chịu.

-----oOo-----

Chương 66: - Không biết đủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tay Cố Mộc Niên còn đặt lên eo của cô, anh nằm ở bên cạnh cô im lặng nhắm mắt ngủ, lông mi thật dài.

Khương Dao thoáng nhìn người bên cạnh, muốn xuống giường, nên liền đánh thức anh dậy

“Dao Dao, em đã tỉnh rồi sao?” Thanh âm của anh rầu rĩ, ôm cô thêm lần nữa.

“Mộc Niên, buổi sáng tốt lành nha.” Cô thoải mái cười.

“Bảo bối buổi sáng tốt lành.”

Khương Dao ở trong lòng anh giật giật, xoay eo một chút liền bị anh đè lại, thanh âm của anh mang theo chút kìm nén: “Đừng nhúc nhích, còn không anh lại muốn chạm vào em.”

“A, mới sáng sớm mà...” Bên má cô ửng đỏ. Tối qua anh đều đem cô vất kiệt sức lực, đã vậy mà mới sáng anh còn muốn... thể lực của anh tốt như vậy sao.

“Chỉ đùa một chút, sẽ không để em phải mệt mỏi nữa đâu.” Cho dù dự vọng của anh tăng mạnh, anh cũng sẽ không thể để cho thân thể cô không thoải mái.

Khương Dao ôm chặt anh, đầu cô cọ cọ vào lòng anh, làm anh cười vài tiếng, nói: “Đứa ngốc.”

Hai người nằm trên giường trong chốc lát, liền rời giường, Cố Mộc Niên rửa mặt xong đi ra sửa sang lại phòng ngủ, Khương Dao còn chưa rửa mặt xong. Đợi đến lúc cô đi ra, Cố Mộc Niên đã chuẩn bị bữa ăn sáng. Cô dấy dứa đi qua, nhìn anh cẩn thận chuẩn bị bữa sáng rất phong phú, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Một người ở bên ngoài rất oai phong, quản lí một công ty lớn, lại nguyện ý mỗi ngày vì cô mà chuẩn bị bữa sáng, thật khiến cho cô rung động mà. Huống chi, anh lại giữ vững tình cảm với cô nhiều năm như vậy.

“Mộc Niên, anh cực khổ rồi, về sau chi bằng chúng ta thay phiên nhau

nha, hôm nay anh chuẩn bị bữa sáng, ngày mai em sẽ chuẩn bị. Như vậy thì anh có thể ngủ thêm được một chút.”

Anh nở nụ cười, “Người nào đó không phải lúc nào cũng thích ngủ nướng sao?”

Khương Dao phòng miệng, “Kia... Em sẽ cố gắng. Hơn nữa đây là việc dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho anh, đương nhiên là em nguyện ý.”

Anh gật gù đầu, “Được; nếu Dao Dao muốn làm vậy thì cứ như vậy. Anh chỉ là muốn em có thể ngủ thêm một chút.”

“Không có việc gì đâu nha ~ “

Ăn xong bữa sáng, hai người liền đi làm việc của mình. Khương Dao ở thư phòng phác thảo bản thiết kế, Cố Mục Niên thì ở phòng khách đọc sách.

Đầu mùa xuân, ánh nắng có chút ấm áp, chiếu vào chiếc cửa kính, khiến cho lòng người cũng rất ấm áp.

Khương Dao bận rộn xong chuyện của mình, liền chạy đi “Phiền” Cố Mục Niên. Cô ngồi xuống ở bên cạnh anh, lắc lắc tay anh, “Mục Ca Ca, em đã vẽ xong bản thiết kế rồi.”

Anh nhướn mày không nhìn cô, “Ừm?”

Đầu của cô để sát vào mặt anh, muốn xem thử anh đang nhìn cái gì, “Anh đang nhìn cái gì nha...”

Tay anh đem cô kéo vào trong ngực, “Vẽ xong bản thiết kế liền tới đây làm ấm ì tới anh sao?”

Cô hắc hắc cười, làm nũng nói: “Nào có đâu. Em đây là nhớ anh.”

Anh đem sách vở khép lại, ném lên bàn trà, hai tay giữ lấy eo cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh nghiêng người về phía cô có chút không thoải mái, vì thế đem cô ôm đến trên đùi anh, đối mặt với anh.

Cái tư thế có chút “Xấu hổ” này làm mặt Khương Dao đỏ bừng, cô muốn xuống dưới, lại bị anh đè lại.

“Lại đây trêu chọc anh phải trả giá rất lớn.” Hầu kết anh lăn lăn, bàn tay thò vào trong váy của cô

Khương Dao ngượng ngùng từ chối, cuối cùng vẫn cùng anh trầm luân ở một chỗ.

Ở trên sofa mềm mại, anh lại mang cô vận động sung sướng một lần nữa. Xong rồi, anh giúp cô mặc quần áo vào; nhỏ giọng nói với cô: “Được rồi, về sau anh tuyệt đối sẽ khắc chế một chút.”

“Tối qua anh cũng nói như vậy ...”

Anh nhin cười không được, nói: “Không có biện pháp, tại Dao Dao có lực hấp dẫn quá lớn.” Huống chi anh vừa mới “Khai trai”, luôn luôn cảm thấy không đủ.

Sau khi hai người bình tĩnh lại, Khương Dao bảo trưa nay muốn đi ra ngoài ăn cơm.

Khương Dao và Cố Mục Niên thay quần áo, đi ra ngoài.

Sau đó hai người chậm chạp tìm nhà hàng thích hợp

Đúng lúc đó điện thoại Cố Mục Niên vang lên, đi sang một bên nghe điện thoại, còn Khương Dao tiếp tục đi về phía trước. Liền nhìn thấy một quán ăn làm đồ ăn Vân Nam.

Cô cẩn thận nhìn thực đơn đặt ở ngoài cửa tiệm, liền nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nữ: “... Khương Dao?”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt có chút quen thuộc gương mặt, trong lúc nhất thời quên cô lại quên người này là ai

Cô gái kia cười lạnh một tiếng, nói với Khương Dao: “Làm sao, bây giờ đã không còn nhớ rõ tôi là ai?”

Khương Dao lập tức nhớ lại, kí ức ủa về lúc trước.

Là...Lâm Tiến, lúc trước trong ban nữ, nhà rất có tiền có thế, ở lớp học không ai dám trêu cô ta. Lâm Tiến lúc ấy rất chán ghét Khương Dao, nghe người khác nói là chán ghét Khương Dao vì cô mềm mại nhu nhược rất giống bạch liên hoa. Tóm lại Khương Dao cùng không thích cô ta cho lắm.

Sau này khi thi đại học, Lâm Tiến không thi lên đại học, đi học trường nghề. Bây giờ đã có công việc, thậm chí đã có chồng và có một đứa con. Bây giờ cô ta ở trong quán ăn này làm phục vụ, tiền lương không cao, rất vất vả.

Khương Dao thản nhiên câu môi: “Nhớ, là Lâm Tiến.”

“Gần đây cô... Thế nào a? Xuất ngoại trở về không nhất định sẽ dễ tìm tìm việc a, bây giờ cạnh tranh lớn như vậy, xuất ngoại cũng không chiếm ưu thế.”

Lâm Tiến bình thường rất ít khi lên mạng, đều ở đây trong nhà chăm con, không biết những chuyện của Khương Dao. Giờ phút này trong lời của cô ta còn mang theo sự khinh miệt.

Khương Dao cười trả lời: “Tìm được một công việc thiết kế, vô cùng tốt. Còn cô?”

Sắc mặt Lâm Tiến ngẩn ra, nói: “Tôi là bà chủ của cửa hàng a, mỗi ngày đều bận rộn chết được.”

Khương Dao nhìn cô ta, như thế nào cũng không giống một bà chủ quán, nhưng mà cô cũng không chọc thủng: “Mệt nhưng mà kiếm được nhiều tiền.”

“Đúng a, nên tìm một người chồng có thể kiếm nhiều tiền là được. Hôm nay cô một mình đến đây sao? Sẽ không vẫn còn độc thân chứ?”

Lúc này, Cố Mục Niên cúp điện thoại, đi đến chỗ cô, thuận thế ôm chặt vai cô: “Dao Dao chọn quán ăn xong chưa?”

Khương Dao mỉm cười, hào phóng giới thiệu với Lâm Tiến: “Anh ấy chính là vị hôn phu của tôi.”

Cố Mục Niên dù không làm gì cũng cho người ta thấy khí chất của anh cộng thêm nhan sắc cực soái đó nữa. Lâm Tiến vừa thấy anh liền biết thân phận của anh khẳng định không phải bình thường. Nhưng mà lão công của mình chỉ là một người bán bảo hiểm, trong lòng Lâm Phi Lam cảm thấy rất buồn bực

Trong quán ăn có một người phục vụ đi ra, không kiên nhẫn mà hét lớn với Lâm Tiến: “Cô đang làm gì vậy, vào nhanh lên, ông chủ gọi cô vào làm cơm kìa!”

Một câu nói này lập tức đâm xuyên lời nói dối vừa rồi của Lâm Tiến. Lâm Tiến nhìn nụ cười trên mặt Khương Dao, nụ cười trên mặt của cô ta cũng liền cứng ngắc, cô ta không nói thêm gì nữa, quay đầu đi vào trong tiệm.

Khương Dao không nói gì, kéo Cố Mục Niên tiếp tục đi về phía trước.

“Làm sao vậy, Dao Dao?”

“Không, vừa rồi cô gái kia là bạn học của em, em và cô ta không phải rất quen thuộc, cho nên chúng ta liền đổi quán.” Lời nói ngay thẳng, chính là không muốn vào quán có người mà cô ghét.

Anh xoa xoa đầu của cô, “Đi thôi.”

Thời gian gần đây Khương Dao nhận được một cái nhiệm vụ. Tháng sáu năm nay, trong nước có vị siêu sao sắp sửa đi Pháp tham gia một dự án điện ảnh, đi thăm dò. Chí Sinh muốn nhận được thiết kế cho cô gái siêu sao đó mang. Như vậy sẽ có thể gia tăng độ nổi tiếng của Chí Sinh. Nhưng mà thời gian này Băng Thanh mang thai, mới nghỉ sinh, cho nên Chí Sinh quyết định đưa quyền thiết kế này giao cho Khương Dao. Một tuần sau, Khương Dao lấy bản thiết kế, đưa đi nhà máy. Một tháng sau liền chính thức cho ra sản phẩm.

Tiếp theo, là bắt đầu cạnh tranh. Nghe nói cùng cạnh tranh với Chí Sinh là IR.

Vị ngôi sao này thông báo cho 2 công ty, sáng mai sẽ có lịch hẹn với cô ấy

Lúc tối, Cố Mục Niên cắt chút kiwi, bưng cho Khương Dao.

Anh đi vào thư phòng, nhìn thấy cô lại lẩm bầm lời giới thiệu để ngày mai nói.

“Dao Dao, đến ăn ít hoa quả.”

Khương Dao buông tài liệu xuống, thở một hơi dài nhẹ nhõm, đi qua ôm lấy cánh tay của anh, anh đau lòng ôm lấy cô: “Cực khổ rồi.”

“Aida, em không có vất vả, chỉ là em sợ tất cả công sức của mọi người đã chuẩn bị kĩ càng mà kết quả là...”

“Dao Dao, không cần tạo cho mình áp lực lớn như vậy, chúng ta cũng không phải chỉ có cách này mới có thể đi lên được, còn nhiều con đường mà. Lần này không thành công cũng được.” Anh biết, từ lúc Chí Sinh đưa cái hoạt động quan trọng này giao cho cô, cô cũng đã dốc hết sức lực vào nó. Cô cũng rất hi vọng thiết kế của mình có sẽ được chọn.

“Thật ra em cũng không biết có thể cạnh tranh qua IR hay không, nghe người ta nói Nhâm Mật rất thích thiết kế của IR”. Nhâm Mật chính là cô siêu sao kia, vô cùng nổi tiếng trong giới showbiz, còn rất trẻ tuổi chỉ có 30 tuổi mà đã đạt được rất nhiều giải thưởng.

Theo sự khách quan mà nói IR sẽ dễ thắng hơn, cho nên Chí Sinh đang ở thế yếu.

“Không có chuyện gì, chúng ta làm hết sức mình là được, như vậy bọn họ sẽ cảm nhận được thành ý của chúng ta.”

Khương Dao gật gật đầu, “Em sẽ cố gắng.”

Ngày hôm sao, Nhâm Mật đến chỗ hẹn. Khương Dao cũng đã chuẩn bị rất tốt đầy đủ, cũng đến trước giờ hẹn nửa tiếng

IR đi vào đàm phán xong, là người đại diện của Nhâm Mật ra tiễn IR. Khương Dao lặng lẽ quan sát người của IR, phát hiện trên mặt họ đều mang theo tươi cười, giống như cuộc trò chuyện thật vui.

Tiền người phụ trách của IR xong, người đại diện không có gọi Khương Dao đi vào trước, mà bọn họ trở về lại vị trí của mình.

Thợ trang điểm đang giúp Nhâm Mật xử lý tóc, cô ấy nhướn mày hỏi người đại diện của mình là Tiểu Hâm: “Người của Chí Sinh đã ở bên ngoài đợi?”

“Vâng, giống như đã đến trước nửa tiếng rồi.”

Nhâm Mật cười cười, không nói gì.

Người đại diện liền nói: “Em cảm thấy IR rất ổn, chúng ta vẫn là suy xét IR tương đối khá.”

“Chúng ta còn chưa thấy qua thiết kế của Chí Sinh, em gấp gáp như vậy làm cái gì?”

“Em đây không phải là vậy, chỉ có cảm thấy IR rất có thực lực nha.”

Nhâm Mật biết, thời gian trước, Chí Sinh đang ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu như từ góc độ của dư luận mà suy xét, Chí Sinh càng tốt. Nhưng mà chung quy đây là sự kiện đi thăm dò, không thể tùy tiện tiện, một cái châu báu trang sức có thể sặc sỡ loá mắt hay không, để mọi người phải nhớ kỹ là rất quan trọng

“Được rồi, gọi người Chí Sinh vào đi.”

-----oOo-----

Chương 67: - Mặt người dạ thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khương Dao ở cửa chờ đợi, Tiểu Hâm liền đi ra, nói với cô: “Ngài là Khương tiểu thư của tập đoàn Chí Sinh sao?”

Khương Dao đứng lên, khẽ vuốt cằm, “Đúng vậy, chào ngài.”

Trên mặt Tiểu Hâm biểu tình không có vẻ rất nhiệt tình như vừa rồi nói với IR, giọng điệu bình thường: “Vào đi, Nhâm tiểu thư đã ở bên trong.”
“Vâng.”

Nhân viên bảo an đưa thiết kế và Khương Dao đi vào cùng lúc, Khương Dao đi vào liền nhìn thấy trong phòng rất rộng lớn, bên người Nhâm Mật có vài người vây quanh.

Cô tinh tế quan sát Nhâm Mật một phen, xem qua rất trẻ tuổi, xinh đẹp. Lấy sắc đẹp của cô ấy như vậy, đối với bất kì kiểu dáng châu báu nào cũng thích hợp.

Nhâm Mật nhấc mí mắt lên, mắt nhìn Khương Dao, giọng điệu mang theo một tia như có vẻ như xa cách, nhưng khóe miệng vẫn mang theo ý cười: “Khương tiểu thư sao? Làm cho cô phải đợi lâu.”

Đối với việc trang điểm của ngôi sao, Khương Dao có thể hiểu. Cô cười đến sạch sẽ chân thành, trả lời: “Không có chuyện gì đâu, Nhâm tiểu thư có nhiều công việc, có thể đẹp bớt chút bận rộn mà cùng chúng tôi hẹn ngày đàm chuyện là vui rồi.”

Nhâm Mật đã từng gặp qua người nhiều, ánh mắt nhìn người cũng rất tốt. Cô ấy vừa thấy Khương Dao, liền biết Khương Dao và những cô gái khác có những điểm rất đặc biệt, trên người mang theo một cỗ khí chất, khiến cho người nhìn cảm thấy rất thoải mái.

Nhâm Mật cũng tiếp lời của cô nói tiếp: “Tôi đối với phương tiện trang sức châu báu cũng rất quan trọng, đương nhiên sẽ tự mình xem xét”

“Vâng, trang sức châu báu càng tốt sẽ càng tôn thêm khí chất. Vậy bây giờ cô có xem trước trang sức của chúng tôi hay không?”

Nhâm Mật nhíu mày, Khương Dao bảo cho người đem châu báu lấy đi

ra.

Đây là một cái dây chuyền mặt bảo thạch, đầu tiên là dùng kim tuyến nhỏ biên thành bộ dáng đóa hoa, phía dưới là một viên hồng ngọc lớn, bên cạnh là dùng những mảnh vụn của kim cương làm điểm xuyết đường viền cho hoa. Phối hợp với khuyên tai cũng là dạng như vậy.

Nhâm Mật đối với châu báu có chút nghiên cứu, cô ấy nhìn trang sức châu báu, không nói được lời nào, nhưng mà ánh mắt không có rời đi.

“Có thể cho Nhâm tiểu thư mang thử một chút, được không?”

Nhâm Mật đồng ý, nhà tạo hình đã giúp cô ấy đeo vòng cổ lên, Khương Dao đứng ở bên cạnh giải thích: “Khoản vòng cổ này tên gọi là ‘Mộng cảnh’, chọn dùng cho toàn bộ trang sức đều là đồ tốt nhất, hơn nữa đã trải qua kiểm tra vài lần, tuyệt đối sẽ không có vấn đề về chất lượng.

Hơn nữa cái này chỉ là hàng mẫu, tiếp theo còn phải trải qua một loạt gia công, bao gồm cả việc điều chỉnh đồ dài rộng nếu như Nhâm tiểu thư thích. Toàn thế giới chỉ có một kiểu này, sẽ không giống với kiểu dáng trang sức khác...”

Khương Dao tinh tế nói về khoản trang sức châu báu đặc sắc, đều đã chuẩn bị tốt từ tối hôm qua.

Nhâm Mật nghe, lập lại đùa nghịch, hỏi: “Khoản trang sức này do cô thiết kế sao?”

Khương Dao gật đầu, “Vâng, tôi là chủ thiết kế.”

Nhà tạo mẫu đem tóc dài của Nhâm Mật vén lên; “Rất xinh đẹp a, châu báu xem qua rất sáng bóng, làm công cũng rất tinh xảo. Làn da của Nhâm Mật nhờ trang sức này cũng sáng lên không ít.”

Khương Dao cười cười: Thật ra chủ yếu là do người đeo có khí chất.

Nhâm tiểu thư rất có khí chất, cho nên trang sức dệt hoa trên gấm. Nếu đưa trang sức này cho người bình thường đeo, chưa chắc sẽ có hiệu quả tốt như vậy.”

Nhâm Mật mỉm cười, “Tạm tạm, đeo lên cổ cũng không quá nặng. Trang sức này cũng rất hợp với bộ dạ hội mà ta chuẩn bị để đi dự thảm đỏ.”

Nghe thấy Nhâm Mật nói như vậy, trong lòng Khương Dao nhất thời có năm chắc được phần thắng rất nhiều.

Nhưng mà khi Nhâm Mật lấy trang sức xuống xong, lại không có cho cô đáp án tích cực mà ngược lại còn hỏi: “Nói thật, Chí Sinh và IR cung cấp

cho trang sức rất tương xứng. Nhưng mà độ nổi tiếng của IR càng cao, cô nói thử xem có lý do gì để tôi lựa chọn Chí Sinh hay không?”

Khương Dao mở miệng nói: “Tôi biết ở trong lòng cô, khả năng Chí Sinh không bằng IR, nhưng mà Chí Sinh chúng tôi có khả năng cung cấp những điều tốt nhất cho cô. Chúng ta có thể cam đoan chất lượng phục vụ cũng sẽ khiến cô hài lòng. Danh tiếng của Chí Sinh cũng đã rất lâu đời, vài năm nay đang cố gắng phát triển, tôi đối với công ty của chúng tôi cũng có sự tin tưởng rất lớn, nhất định có thể làm cho cô vừa lòng.”

Nhâm Mật cong môi, cái gì cũng không nói. Một lát sau, Nhâm Mật muốn đi làm việc, Khương Dao đành phải rời đi.

Đợi đến lúc cô đi ra, Tiểu Hâm nói với Nhâm Mật: “Mật, chị cảm thấy thế nào? Thích cái nào?”

“A... Đều tạm tạm.”

“Em còn là cảm thấy IR cũng không tệ, dù sao cũng là nhà thiết kế tốt bên họ qua nói chuyện, bên này Chí Sinh phái tới một nhà thiết kế rất bình thường.”

Nhâm Mật xem di động, miệng lại phủ nhận: “Chị có cảm thấy cô gái vừa rồi làm cho người ta rất thích. Em còn nhớ rõ ta vừa rồi ta cũng hỏi ý câu vừa này, IR đều nói về khuyết điểm của Chí Sinh, mà cô bé này ngược lại là cường điệu công ty của mình rất ưu tú, không có ý tứ vùi dập công ty khác.”

“Mặc kệ thế nào, chúng ta vẫn là xem trang sức, em vẫn đứng về phía IR hơn.”

Nhâm Mật cũng chưa cho ra câu trả lời cuối cùng: “Để nói sau...”

Khương Dao đem châu báu đưa về công ty xong, sau đó lại vụng trộm ra ngoài, đi đến trung tâm thương mại gần đây.

Cô đến gần một tiệm đồ nam tốt nhất, nhân viên phục vụ liền tới tiếp đón cô “Chào tiểu thư, cô muốn chọn gì ạ?”

“Tôi muốn lựa tây trang một chút.”

Khương Dao được nhân viên dẫn đến khu tây trang, cô nói số đo cơ bản xong, nhân viên đề cử cho cô mấy mẫu, cô liền chọn trúng một bộ màu xanh sẫm trong số đó. Thật bộ này là cô ở trên mạng nhìn thấy đã lâu, rất thích.

“Tôi muốn bộ này, giúp tôi bọc lại, cảm ơn.”

Khương Dao xách quần áo đến công ty, vào văn phòng, tiểu lý liền tới đây gọi cô: “Khương tiểu thư, Cố Tổng bảo cô đi phòng làm việc của anh ấy một chuyến.”

“Vâng.”

Cô đi vào phòng làm việc của anh, mở cửa ra xong, Cố Mục Niên nói với cô: “Tại sao lại trễ như vậy mới trở về? Vừa rồi anh nghe nói chuyện bên kia đã kết thúc sớm rồi mà.”

Khương Dao cố ý không nói rõ chuyện vừa rồi cho anh biết, “Em vừa vặn có chút việc nha...”

Cô đi đến bên cạnh anh, gõ gõ bàn, “Làm sao, tâm tình của anh hình như không tốt lắm.”

Anh thở dài một hơi, “Chuyện của công ty, không có phải do em làm tâm tình anh không tốt đâu”

Khương Dao đau lòng sờ sờ đầu của anh: “Không có việc gì không có việc gì, chậm rãi mà xử lý. Anh ăn cơm chưa, em đi mua cơm cho anh có được hay không? Sau đó em có thể tiến vào cùng anh ăn cơm.”

Bên môi anh mang theo tươi cười, “Ừm, vất vả cho Dao Dao rồi.”

Khương Dao gọi giao hàng đưa tới xong, anh và cô cùng nhau ăn. Cô nhìn anh tương đối mệt mỏi, cho nên cũng không có nói cái gì.

Anh ngược lại hỏi: “Dao Dao làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không a...”

“Vậy vì sao em không nói lời nào.”

Khương Dao ngẩn người, “Em nghĩ tâm tình anh đang không tốt, cho nên cũng không dám ầm ĩ tới anh. Sợ em nói nhiều sẽ làm anh thấy chán...”

Anh búng vào cái trán của cô, “Còn nói ngu ngốc cái gì đó. Em ở bên cạnh anh nói cái gì cũng được, ngược lại ta sẽ làm tâm tình của anh tốt hơn.”

Khương Dao hắc hắc nở nụ cười, em đây cùng anh nói chuyện sáng sớm hôm nay hẹn đàm chuyện với Nhâm Mật.

Anh nghe xong, tổng kết nói: “Tóm lại, bây giờ kết quả còn chưa xác định, nhưng mà cũng phải chuẩn bị thật tốt, có lẽ có khả năng Nhâm Mật chọn thiết kế của mình.”

“Vâng.”

Sau khi cơm nước xong, Khương Dao bảo Cố Mục Niên đi bên trong phòng nghỉ ngơi, cô ra ngoài lấy cái gì đó.

Lấy xong cô đi vào, cô đem chiếc hộp đựng tây trang đưa cho anh, “Nha, mua cho anh, không biết anh có thích hay không...”

Anh nhìn nhìn, “Lúc nào mua?”

“Lúc sáng sớm.”

Anh cầm lấy tây trang lên xem xem, sờ vải dệt, miệng trêu ghẹo: “Dao Dao thật tốn kém.”

“Nào có nha... Đây là tâm ý của em.”

Sau khi cô biết chuyện bức thư. Cô liền trăm phương nghìn kế nghĩ cách bù đắp cho đối Cố Mục Niên càng tốt. Không phải là vì bù lại, mà là xuất phát từ tình cảm của cô dành cho anh ngày càng sâu đậm

Anh đem cô kéo vào trong ngực, hôn môi cô một chút, “Anh rất thích, cảm ơn.”

Hai người ôm nhau ngủ, buổi chiều lúc tỉnh lại, Khương Dao nói: “Anh mặc bộ kia vào thử cho em xem đi, được không?”

Anh nhẹ nhàng nhú mày, khoe miệng mang theo ý cười giảo hoạt, “Được, em tới giúp anh mặc đi.”

Khương Dao đứng ở trên giường, nhìn thẳng vào anh. Giờ phút này anh chỉ khoác một chiếc sơmi trắng, bao lấy dáng người cực đẹp của anh. Cô chậm rãi mở cúc áo cho anh, ánh mắt cuối cùng nhìn vào cơ bụng tám múi của anh.

Gương mặt cô chậm rãi liền bắt đầu nóng lên.

Cố Mục Niên nhìn ra cô đang thẹn thùng, anh còn cố ý ôm hông của cô, ở bên tai cô thổi nhiệt khí: “Tối qua lúc Dao Dao giúp anh cởi quần áo, động tác rất thuần thục, tại sao hôm nay lại chậm như vậy, hửm?”

Khương Dao nghe vậy, liền nhớ đến tối qua quá trình anh bảo cô giúp anh “Cởi áo”

Quả thực chính là “Mặt người dạ thú”.

Khương Dao bĩu môi, vừa thẹn vừa giận, “Em sẽ không giúp anh nữa, tự anh...”

“Hảo hảo hảo, anh không nói nữa”

Khương Dao giúp anh thay xong quần áo, phủ thêm áo khoác, hài lòng

nói: “Thước tắc vừa vặn tốt, ánh mắt của em thật không sai!”

Cố Mục Niên cười cười, “Có bảo bồi tốt như em, thật tốt quá.”

Khương Dao ở trên mặt anh hôn một cái, “Ngoan, về sau em đều sẽ giúp anh chọn quần áo.”

Hai người đều nở nụ cười.

Vài ngày sau, Cố Mục Niên nhận được một cái thư mời, là một nhà đầu tư tài chính ở T thị tổ chức tiệc sinh nhật.

Khương Dao vốn không tính đi, nhưng mà sau này nghe nói Nhâm Mật và tổng tài tài chính đó là bạn tốt, Nhâm Mật sẽ đến tham gia tiệc sinh nhật này, cho nên cô tính lấy danh nghĩa vị hôn thê của Cố Mục Niên tham dự, tranh thủ một ít cơ hội để trao đổi với Nhâm Mật.

Đương nhiên IR cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Lúc tối, Khương Dao kéo Cố Mục Niên đi mua trang phục lộng lẫy để tham dự. Cô mặc một thân váy dài màu trắng.

Lúc cô vừa xuất hiện ở bữa tiệc liền giống như Kim đồng Ngọc nữ vậy, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Nhâm Mật đứng ở trên đầu cũng chú ý tới, cùng Tiểu Hâm trêu ghẹo nói: “Tiểu cô nương này thực sự rất xinh đẹp, nếu vào giới giải trí nói không chừng cũng sẽ rất nổi tiếng.”

Tiểu Hâm nở nụ cười: “Bây giờ cô ấy đã là phu nhân của tổng tài Chí Sinh, làm sao sẽ tiến vào giới giải trí.”

“Ngày đó ngược lại là hoàn toàn nhìn không ra.” Ngày đó lúc Nhâm Mật nhìn thấy Khương Dao, liền cảm thấy cô chỉ là một nhà thiết kế vô cùng đơn giản

“Đúng rồi Mật Mật, tổng thanh tra tài chính bên IR muốn tìm chị trò chuyện vài câu...”

Nhâm Mật lắc lắc ly rượu hồng tửu, nói: “Không thấy sao, tối nay chỉ ở đây dự sinh nhật thôi.”

Tiểu Hâm nhún nhún vai, chỉ sợ Chí Sinh và IR sẽ không nghĩ như vậy. Bên kia, Khương Dao theo Cố Mục Niên gặp mấy nhân vật tầm cỡ còn, liền có thể nghĩ ngơi ăn một chút gì đó.

Khương Dao nhìn quanh một lần, nhỏ giọng nói: “Nãy giờ em còn không nhìn thấy Nhâm Mật.”

“Cô ấy phỏng chừng ở trên lầu, đêm nay nếu có cơ hội lại tìm cô ấy đàm chuyện, sẽ càng có thêm nhiều cơ hội hơn”

“Ừm.”

Cố Mục Niên đem một đĩa bánh ngọt lấy đến trước mặt cô, “Ăn đi, mèn nhỏ tham ăn.”

Cô cười sòng mắt lưu chuyển, xoa đầu anh.

Cô đỏ mặt, vòng eo bị tay anh ôm lấy, cô nhấp một miếng bánh ngọt, ngẩng đầu liền nhìn thấy một thân ảnh không muốn gặp

Là Lâm Phi Lam kéo bạn trai của cô ta đi tới.

-----oOo-----

Chương 68: - Thực lực đánh mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Nghĩ và Lâm Phi Lam đi đến trước mặt Cố Mục Niên, Hàn Nghĩ vươn tay, cùng bắt tay với Cố Mục Niên: “Cố Tổng.”

Cố Mục Niên khẽ nhếch môi, “Hàn tiên sinh.” Sau đó ánh mắt thoáng nhìn về phía Lâm Phi Lam.

Hàn Nghĩ chú ý tới, liền chủ động giới thiệu: “Vị này là bạn gái của tôi, Lâm Phi Lam, trưởng phòng marketing IR.”

Cố Mục Niên chỉ gật gật đầu, không nói gì. Mà biểu tình của Lâm Phi Lam thì có chút cương ngạnh, giống như có chút sợ hãi.

Khương Dao nhìn chăm chăm Lâm Phi Lam, trên mặt ban đầu luôn mang ý cười mà lúc này lại chậm rãi trở nên băng lãnh.

Cố Mục Niên phát hiện ra được, nhẹ giọng kêu câu: “Dao Dao?”

Khương Dao phục hồi tinh thần, nghe thấy Hàn Nghĩ nói: “Đúng rồi, nghe Lâm Phi Lam nói, Khương tiểu thư và cô ấy trước đây từng là bạn học sao?”

Lâm Phi Lam có chút thất kinh, không biết đáp lại thế nào, Khương Dao trực tiếp thay cô ta trả lời: “Lâm tiểu thư hình như đã nhớ lộn, cũng có thể là tôi không có nhiều ấn tượng với Lâm tiểu thư đây.”

Lâm Phi Lam lúng túng giật giật môi, “Hàn Nghĩ, cơ thể em có chút không thoải mái, rời đi trước được không...”

“Được, em hông sao chứ?”

...

Sau khi hai người rời đi, Cố Mục Niên thuận miệng hỏi Khương Dao:

“Vừa rồi làm sao vậy? Giống như em đối với cô gái vừa rồi, có chút kỳ quái.” Nếu là với tính cách của Khương Dao, ít nhất cô sẽ luôn vui vẻ ôn nhu với mọi người, chứ không tỏ thái độ như vậy.

Khương Dao cười cười, ôm chặt cánh tay của anh: “Em chỉ là không muốn có bất cứ sự liên quan nào tới người đó nữa.

“Ừm, em muốn làm cái gì anh cũng sẽ không ngăn cản.” Cô gái của anh

không cần thiết đối phải giả diện xu nịnh người khác.

Lâm Phi Lam ở bên kia, đi đến toilet, nhìn chính mình trong gương, sắc mặt cũng thay đổi.

Bây giờ, cô ta không muốn gặp Khương Dao và Cố Mục Niên. Vì chuyện thư tình đã bị phát hiện, cô ta ở trước mặt Khương Dao cũng rất chột dạ. Nhưng mà cô ta đối với Khương Dao tràn đầy chán ghét.

Gần đây IR và Chí Sinh đang tranh đoạt hợp đồng để hợp tác với Nhâm Mật, hôm nay cô ta và Hàn Nghĩa đến đây, chính là hi vọng có thể tiếp xúc với Nhâm Mật nhiều một chút.

Nếu ở phương diện tình cảm cô ta không chiến thắng được Khương Dao, thì ở trên phương diện cô ta nhất định phải mạnh hơn Khương Dao.

Yến tiệc bắt đầu, chủ của bữa tiệc hôm nay đến bực nói, cảm ơn mọi người đã đến, Nhâm Mật làm khách đặt biệt cho nên cũng lên tiếng nói vài câu.

Sau khi kết thúc, mọi người lần lượt đến tặng quà sinh nhật, Cố Mục Niên cũng mang Khương Dao đến chúc mừng, sau đó đi đến một bên.

Một lát sau, bên tai Khương Dao văng lên một trận trầm thấp của khúc dương cầm, cô quay đầu nhìn lại, là Nhâm Mật đang khảy đàn!

Tiếng đàn quanh quẩn bên tai, uyển chuyển êm tai, Khương Dao sợ hãi nói: “Hóa ra Nhâm Mật còn biết chơi đàn dương cầm a, thật là lợi hại.”

Cố Mục Niên xoa bóp vành tai của cô: “Có cần tới chỗ đó hay không? Đây có lẽ là một cơ hội.”

Ánh mắt Khương Dao tỏa sáng, gật gật đầu, anh liền theo cô đi qua.

Lúc hai người qua đi, đã có một nhóm người quay xung quanh ở chỗ này. Vương Xuyên – chủ bữa tiệc ở bên cạnh nghe say mê, hóa ra là vì mặt mũi của Vương Xuyên, mới có thể làm cho đại minh tinh tự mình khảy một bản.

Một bài khúc dương cầm có độ khó rất cao bao phủ nhàn nhạt ưu thương, khiến cho người nghe cảm thấy say mê.

Sạ khi khúc nhạc kết thúc, liền có người vỗ tay, có người nhỏ giọng nói một câu: “Nhâm Mật lại vẫn chơi đàn dương cầm sao bài này là < hôn lễ trong mộng > thật là ý đồ không đơn giản, phải không?”

Trong giọng nói mang theo một tia khinh thường, khiến cho người nghe cảm thấy không thoải mái.

Khương Dao chuyển qua, giọng điệu bình thường mở miệng: ” Lúc Nhâm Mật gảy đàn ban đầu là hàng A, lại chuyển hàng D, sau đó lại chuyển hàng A. Hơn nữa bài này là của Richard Clayderman < ngày mùa thu nói nhỏ >, không phải < hôn lễ trong mộng >.”

Có người nghe thấy Khương Dao nói chuyện cũng không nhịn được che miệng cười thầm nữ về cô gái có ý đồ xấu lúc nãy, sắc mặt cô ta đỏ bừng, trợn trắng nói:.” Nói như thế là cô đàn bài đó vậy, hứ”

Khương Dao cười dịu dàng đoan trang, “Tôi quả thật sẽ không đàn bài khó như vậy, cho nên đành phải nhắm chặt miệng im lặng thưởng thức.”

Ngụ ý, chính là sẽ không giống cô gái kia nói nhiều như vậy.

Bên này Khương Dao cùng cô gái đó trò chuyện đã làm cho Nhâm Mật và Vương Xuyên chú ý, Nhâm Mật cười hỏi: “Cũng có người biết đoạn nhạc này sao?”

Lúc này cô gái kia tức giận dâng trào, tranh nhau lên tiếng: “Vừa rồi Khương Dao tiểu thư nói cũng sẽ chơi đàn dương cầm đó.”

Cố Mục Niên nghe vậy, sắc mặt liền đen xuống, đang muốn nói chuyện, liền bị Khương Dao ngăn cản.

Ánh mắt Nhâm Mật kinh ngạc nhìn Khương Dao: “Hả? Khương tiểu thư cũng sẽ đàn cái này?”

Khương Dao bình tĩnh đáp: “Tôi lâu rồi không đàn dương cầm, đều mới lạ, đoạn vừa rồi quá khó khăn.”

Nhâm Mật gật gật đầu, “Quả thật rất khó ...” Cô ấy lời còn chưa nói hết, Lâm Phi Lam đứng ở cách đó không xa yên lặng xem náo nhiệt lại phát ra tiếng: “Tôi nhớ là mẹ Khương tiểu thư chính là giáo viên dạy đàn dương cầm, Khương Dao từ nhỏ đã học đàn dương cầm mà. Hôm nay là tiệc sinh nhật của Vương tiên sinh, Khương tiểu thư có thể đàn một bản đơn giản chút a.”

Lâm Phi Lam còn nhớ rõ, lúc sơ trung, cô ta đi đến Khương Dao gia, đã từng nhìn thấy Khương Dao chơi đàn dương cầm. Lúc ấy Khương Dao nói, cây đàn dương cầm nhà cô đã mua với giá hai mươi vạn. Lâm Phi Lam vừa nghe, trong lòng liền cảm thấy ganh tị, mẹ của cô ta mua một cái gì hai ba vạn cũng không muốn. Dựa vào cái gì mà cô và cô ta lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Nhâm Mật nghe thấy sự ác ý trong giọng nói của Lâm Phi Lam, nhưng

mà cô ấy chỉ cười cười, nhìn về phía Khương Dao: “Khương tiểu thư? Tôi ngược lại là rất chờ mong đấy.”

Nhâm Mật mở miệng, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Khương Dao.

Khương Dao mím môi có hơi cong môi, nói với Nhâm Mật: “Có muốn chúng ta cùng chơi không?”

Mọi người khiếp sợ. Ngay cả Lâm Phi Lam đều không nghĩ đến nàng sẽ nói như vậy, cô ta vốn muốn cho Khương Dao khó xử.

Nhâm Mật không nghĩ đến Khương Dao sẽ đề ra yêu cầu này, cô nhướn mày nói: “Bài nào đây?”

“... Bài < Canon > được không?”

Nhâm Mật gật gật đầu, Khương Dao nhìn về phía Cố Mục Niên, cho anh một ánh mắt yên tâm. Anh cười cười, sắc mặt trầm ổn nhìn cô khảy đàn. Hai người ngồi xuống, Khương Dao nhẹ giọng nói câu “D điều”, sau lại khai thông vài câu, tiếng đàn dương cầm liền vang lên.

Khúc nhạc ngoài ý muốn thông thuận dễ nghe, hai người phối hợp ăn ý, giống như đã luyện tập trước vậy.

Sau khi khúc đàn chấm dứt, Nhâm Mật kinh vui vẻ nói với Khương Dao: “Không nghĩ đến chúng ta có thể phối hợp ăn ý như vậy.”

“Trước kia ở nhà, tôi thường xuyên cùng mẹ tôi khảy đàn, Nhậm tiểu thư đàn lợi hại hơn tôi rất nhiều, có nhiều chỗ tôi đã thiếu chút nữa gặp sai lầm.” Khương Dao phát phát tay trước mặt, giọng điệu khiêm tốn.

Vương Xuyên cho bọn họ một tràng vỗ tay: “rất hay a.”

Mọi người ở chỗ này đều vỗ tay, Lâm Phi Lam cũng phải vỗ tay.

Khương Dao lại nói với cô ta: “Tôi nhớ Lâm tiểu thư cũng viết thư pháp rất tốt a, có thể viết cho Vương tiên sinh hay không?”

Lâm Phi Lam không nghĩ đến cô sẽ nói một câu này, “Tôi... Tôi sẽ không, cũng lâu không luyện, liền không muốn ở nơi này bêu xấu.”

“Nha, chỗ này của tôi vừa vặn có bút mực, đến viết thử xem. Nói không chừng còn có thể chiêm ngưỡng một phen đấy.” Vương Xuyên cười nói.

Vương Xuyên nói như vậy, Lâm Phi Lam không thể không viết được.

Cô ta đâu có viết thư pháp giỏi, chỉ là lên đại học trước kia viết qua, qua loa mà thôi.

Khương Dao thế nhưng lại hại cô ta!

Cô ta đành phải cầm lấy bút lông, run tay bắt đầu viết, ai ngờ quá mức khẩn trương, mới lạ, viết ra đều là run rẩy. nó rất khó coi, sắc mặt Hàn Nghĩa bên cạnh lập tức liền đen.

Lúc này anh đành phải đi ra hoà giải: “Xin lỗi, thật sự tài nghệ của cô ấy rất vụng về, để mọi người chê cười rồi.”

Nhâm Mật nghe vậy, cười trêu ghẹo: “Xem ra Lâm tiểu thư chỉ có thể nhớ kỹ sở trường của người khác, còn sở trường của mình thì lại quên mất. “

Lâm Phi Lam xấu hổ đến không nói nên lời.

Hàn Nghĩa đành phải mang theo Lâm Phi Lam vội vàng tránh ra, một đám người chậm rãi tản ra. Cố Mục Niên mang theo Khương Dao đi đến bên cạnh, giọng điệu sùng nịch: “Anh còn không biết Dao Dao còn nhớ rõ cách đàn dương cầm như vậy? Quả thực đã để anh nhìn em với cặp mắt khác xưa.”

Khương Dao thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Kính nhờ, mẹ em là giáo viên dạy đàn dương cầm, em làm con gái, tốt xấu cũng phải có một đến hai bài tử chứ... Vừa rồi khẩn trương chết em.”

Cô thuận lợi đàn hết khúc nhạc dương cầm, còn phản cho Lâm Phi Lam một kích, hoàn toàn không mệt.

” Nhâm Mật xem như đã rất ấn tượng đối với em.”

Khương Dao nhún nhún vai, liền nghe được phía sau có người gọi bọn họ: “Khương tiểu thư, Cố tiên sinh, Nhâm Mật mời hai người lên lầu uống chút trà, có được hay không?”

Khương Dao cong môi, gật đầu.

Phòng trà trên lầu so dưới lầu an tĩnh hơn rất nhiều, Nhâm Mật hỏi Vương Xuyên: “Lão xuyên, ông nói một chút, vừa rồi cô gái cùng tôi đánh đàn như thế nào? Ông nói thử ấn tượng đầu tiên của ông và cô ấy cho tôi nghe thử xem.”

“Dịu dàng đoan trang, còn rất đơn thuần. Nhưng mà lại có một chút tâm tư a, vừa rồi còn cố ý đối với Lâm tiểu thư như vậy.”

Nhâm Mật nở nụ cười, “Ngược lại là cô ấy một chút cũng không chịu ủy khuất.”

“Làm sao cô, đột nhiên hỏi cái này?”

“Gần đây có cái hạng mục cùng IR, Chí Sinh đàm, không biết chọn cái

nào.”

“Thù lao như thế nào?” Thương nhân khẳng định muốn hỏi cái này trước
“Không sai biệt lắm, cái này không phải là vấn đề chủ yếu. Lão Xuyên,
ông cho tôi chút ý kiến được không? Lấy ánh mắt đầu tư của ông để nhìn
xem cái công ty nào có tiền đồ tốt?”

“Ừm... Tốc độ phát triển của Chí Sinh đang từ từ có sự chuyển biến lớn,
còn IR thì thực lực rất mạnh. Nếu nhất định cho cô nghe thấy ý kiến của
tôi cũng không thể qua loa được. Chỉ có thể nói như vậy, nếu tôi đi đầu
tư, sẽ chọn Chí Sinh.”

Nhâm Mật gật đầu không nói.

Một thoáng chốc, Khương Dao và anh đã đi lên. Vương Xuyên cao
hứng, liền tự mình pha trà.

“Thượng đẳng nham trà, Vũ di sơn, ném thử.”

“Cám ơn, ” Cố Mục Niên nhấp một miếng, “Quả nhiên ở cạnh ngài có
thể uống được trà ngon.”

Bốn người nói chuyện phiếm vài câu, Vương Xuyên có chuyện liền đi ra
ngoài. Nhâm Mật lúc này mới đem đề tài mở ra, cô ấy hỏi Cố Mục Niên:
“Cố tiên sinh, về phần chuyện của tôi tháng 6 sẽ đi dự thảm đỏ, ngài
chưa bao giờ ra mặt, toàn quyền giao cho Khương Dao?” Cô ấy có chút
buồn bực, Khương Dao không nói tới một chữ Cố Mục Niên, ngày đó
nếu anh ấy có thể tới cùng Khương Dao, càng lộ vẻ thành ý. Nhưng mà
cho tới bây giờ Cố Mục Niên hoàn toàn chưa nhúng tay vào việc này.
Cố Mục Niên cầm tay Khương Dao, “Tôi rất yên tâm về cô ấy, cho nên
giao cho một mình cô ấy đi, tôi cũng tin tưởng, cô ấy có đủ khả năng
thiết phục cô. Tôi là nam nhân mà đi cửa sau thì lại là không tốt cho
lắm.”

Nhâm Mật nở nụ cười, “Khương tiểu thư quả thật làm cho tôi nhìn thấy
những điểm đặc biệt của cô ấy.”

“Nhâm tiểu thư, ngài có thể cứ việc yên tâm lựa chọn Chí Sinh, chúng
tôi nhất định sẽ cung cấp trang sức tốt nhất cho cô, nhất định ngày đó sẽ
giúp ngài trở nên sặc sỡ loá mắt, đây chuyện đôi bên cùng có lợi. Tôi
biết cô kiên trì lựa chọn cùng sản phẩm nhãn hiệu trong nước để hợp tác,
cũng hi vọng là ngài có thể giúp nhãn hiệu trang sức châu báu trong
nước trở nên lớn mạnh.”

Nhâm Mật trầm tư một chút, sau một lúc lâu lộ ra tươi cười, cô ấy rất cuộc mở miệng: “Sáng sớm ngày hôm sau tôi có rãnh, xin mời các người tới phòng làm việc của tôi thương lượng cụ thể một chút về hợp đồng.” Khương Dao chớp mắt. Có chút không phản ứng kịp: “Nhâm tiểu thư là lựa chọn hợp tác với chúng tôi?!”

“Hi vọng Chí Sinh sẽ không để cho tôi thất vọng.”

Khương Dao kích động gật gật đầu, “Sẽ không, cảm ơn ngài!”

Sau khi anh và cô rời khỏi phòng trà, người đại diện của Nhâm mật mới hỏi cô ấy vì lí do gì mà lại lựa chọn Chí Sinh, Nhâm Mật nói trong lòng cô ấy rất có hảo cảm với Chí Sinh, vô luận là nhà thiết kế của công ty thôi cũng đủ cho người ta có cảm giác rất kiên định.

“Tương lai của Chí Sinh sẽ ngày càng tiến xa”

Nhâm Mật bên này đồng ý Chí Sinh sau, Tiểu Hâm liền ngậm đem sự tình nói cho Hàn Nghĩ, “Nhâm Mật đã muốn lựa chọn Chí Sinh ...”

Sau khi Hàn Nghĩ nhận được tin tức, tức giận nổi trận lôi đình, Lâm Phi Lam đứng ở bên cạnh liền bối rối, “Đã xảy ra chuyện gì?! Tại sao anh lại tức giận như vậy?”

Hàn Nghĩ gạt tay của cô ta đang ôm lấy anh ta, tức giận nói: “Đều tại cô, đêm nay lại làm ra chuyện lớn, mất mặt như vậy”

Lâm Phi Lam trừng lớn mắt, “Đến cùng làm sao?! Em đã làm gì mà anh lại nói như vậy!”

“Còn nói cô không có sao?! Cố ý làm khó dễ Khương Dao, bị cô lặp lại một phen, bây giờ Nhâm Mật bên kia nói lựa chọn Chí Sinh, đêm nay tôi trở về phải nói với Cao tổng như thế nào đây!” Đêm nay muốn lấy lòng Nhâm Mật, ai biết được đêm nay cả người cũng không gặp được, kết quả lại ra về tay trắng.

Lâm Phi Lam lắc đầu, “Sao lại có thể sẽ nhanh như vậy...”

“Được việc thì không đủ, bại sự thì có thừa!”

Cô ta nghe xong cũng rất tức giận, “Hàn Nghĩ, anh nói đủ chưa?! Tại sao anh có thể nói em như vậy, tốt xấu gì thì em cũng là bạn gái của anh đấy?!”

Hàn Nghĩ bỏ xuống mặt, miệng kêu rên nói: “Thật không biết tại sao lúc trước tôi lại ở cùng với cô...”

“Anh nói cái gì?!”

“Tôi đi trước.” Hàn Nghĩ không cho cô ta cơ hội ngăn anh lại, bước nhanh đi về phía trước, để Lâm Phi Lam ở lại một mình.
Cô ta tức giận đến khóe mắt có chút ươn ướt, tay nắm chặt lại, trong lòng sinh ra một trận ủy khuất.
Cô ta không nghĩ đến Hàn Nghĩ cũng dám làm như vậy với cô ta
Cô ta xoay người muốn rời khỏi, ai ngờ vừa mới xoay người, liền nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc —— là Khương Dao.
Cô đứng sau lưng Lâm Phi Lam có ba mét, không biết đã ở đó từ bao giờ.
Cô nhìn Lâm Phi Lam, khóe miệng mang theo ý cười như có như không, giống như không có chuyện gì vậy.

-----oOo-----

Chương 69: - Cùng nhau vui vẻ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Phi Lam cảm giác mình giống như bị người ta lột sạch vậy.

Cô ta chớp mắt một cái, lập tức khôi phục bộ mặt dữ tợn: “Sang đây xem tôi bị chê cười sao?”

Khương Dao cười nhẹ, “Tôi chỉ là nghe thấy ở đó có người cãi nhau, tới xem thử đã có chuyện gì mà thôi.”

“Như thế nào, nhìn thấy tôi và bạn trai tôi cãi nhau, cô rất vui vẻ sao?”

Khương Dao giương môi, “Tại sao phải vậy? Tôi không giống với nhóm người nào đó, lòng dạ nhỏ mọn như vậy.”

“Khương Dao, cô không có gì thì đừng có mà vênh váo, đừng tưởng rằng hợp tác với Nhâm Mật, liền có thể đánh bại được IR.”

“Lâm Phi Lam, cô là đang lo lắng vấn đề này sao. Tôi ngược lại là cảm thấy, tình cảnh của cô so với tôi còn gian nan hơn.”

Khương Dao thông dong, hào phóng quay người rời đi.

Lâm Phi Lam nhìn bóng lưng cô, có chút không biết Khương Dao sẽ như vậy, cô ta đột nhiên phát hiện, Khương Dao đã thay đổi, không hề giống như trước luôn luôn ôn hòa, dễ khi dễ.

Thời gian thật sự thay đổi quá nhiều thứ.

Khương Dao đi trở về, nhìn thấy Cố Mục Niên đứng ở phía trước chờ cô.

Cô chạy đi qua, thừa dịp xung quanh không có người để ý, cô ôm lấy anh, anh cũng đem cô ôm chặt vào lồng ngực.

Cô ngược mặt, ánh mắt cong thành một trăng lưỡi liềm nhỏ: “Cố Tổng, em thuận lợi hoàn thành hợp đồng với Nhâm Mật, có phần thưởng gì hay không a?”

Anh niết cằm của cô, thanh âm mê hoặc: “Đêm nay trở về em sẽ biết.”

Khương Dao trừng anh, “Lưu manh...”

“Tại sao lại nói lưu manh, hả?”

“Hôm nay gạch độ* đã dùng hết rồi!”

“Nga? Tại sao em để ý tới gạch độ chứ?”

(Ngạch độ?????, tui không biết là gì luôn mọi người, ai biết thì cmt giúp đỡ tui nha)

Khương Dao biết anh trêu cô, liền hất tay anh ra, giả vờ thờ phì phì đi về phía trước, anh đuổi theo cô, đem cô ôm chặt lấy “Được, anh hứa, đêm nay tuyệt đối sẽ không quá mức.”

“Ai tin anh chứ.”

Sau khi kết thúc bữa tiệc, hai người về nhà.

Vừa mới vào cửa, Khương Dao vừa cởi áo khoác, lại đột nhiên bị anh bế lên.

“Cố Mục Niên!”

Anh khẽ cười, mang cô đi tới phòng tắm.

Anh đem cửa khóa lại: “Dao Dao, anh giúp em cởi quần áo.”

Khương Dao dở khóc dở cười, “Cố Mục Niên, anh gấp gáp như vậy sao...”

“Dao Dao.”

Anh thế nhưng cũng sẽ có lúc mềm giọng gọi cô.

Khương Dao bị anh làm cho mềm lòng, mặc anh “Đùa nghịch”.

Anh cực kỳ ôn nhu ở trong phòng tắm muốn cô một lần, sau lại đem chiếu trường dờn đến trên giường.

Cuối cùng là Khương Dao cảnh cáo anh nên dừng lại, bằng không sẽ không để ý tới anh, anh mới kết thúc.

Hai người ôm lấy nhau, Khương Dao hăng giọng một cái, ngập ngừng nói: “Rõ ràng là phần thưởng của em, sao em lại cảm thấy anh rất hời trong chuyện này.”

Anh nở nụ cười, “Đây là cùng nhau vui vẻ.”

Khương Dao nhớ ra cái gì đó, ôm chặt anh, nhẹ giọng nói: “Mục Niên, chúng ta vĩnh viễn đều ở bên nhau nha.” Tuy rằng bọn họ đã bỏ lỡ mấy năm, nhưng mà bọn họ vẫn còn thời gian rất dài từ nay cho tới cuối đời. “Được, cả đời này chúng ta cũng sẽ không tách ra.”

Đến cuối tuần, các trưởng bối hai nhà Cố gia và Khương gia cùng nhau ăn cơm trưa.

Tuyết Mạt liền hỏi: “Hai đứa nhỏ đã đính hôn, mọi người định lúc kết

hôn là lúc nào? Tôi cảm thấy tình cảm hai đứa nhỏ đủ mặn nồng để kết hôn rồi.”

Cố Bình cười cười, “Cái người làm mẹ như em sao lại sốt ruột như vậy chứ.”

“Là do anh không hiểu, ” Tuyết Mạt giữ chặt tay Giang Hú, “Tớ muốn nhanh chóng tổ chức hôn lễ, phải cho Khương Dao một danh phận chính thức.”

Giang Hú gật gật đầu, Khương Ngụy cũng nói: “Tôi không có ý kiến gì, xem hai đứa nó, phỏng chừng Mục Niên là rất muốn đem Dao Dao chính thức cưới về nhà a ha ha ha...”

Tất cả mọi người nở nụ cười, Tuyết Mạt nói bọn họ có thể ngầm lên kế hoạch trước, nên đều tự ý chuẩn bị.

Sau bữa cơm, Tuyết Mạt và Giang Hú nói chuyện phiếm. Hai người thương lượng muốn tặng lễ vật gì cho hai đứa nhỏ.

Tuyết Mạt đột nhiên nghĩ đến một cái chủ ý, “Tớ có thể liên hệ với bạn bè hai đứa nó, để tìm làm các video chúc mừng.!”

“Đúng vậy, là chủ ý tốt đó,.”

Cuối cùng Tuyết Mạt quyết định đi tìm bạn của Khương Dao để làm video. Người đầu tiên được tìm đến là Hác Bội Bội.

Tuyết Mạt liên lạc với Hác Bội Bội, buổi chiều chủ nhật hai người hẹn gặp ở nhà Hác Bội Bội.

Nghe thấy Tuyết Mạt có ý tưởng về video, Hác Bội Bội rất tán thành, “A di, đến lúc đó di thể đặt ở buổi hôn lễ, nhất định rất đặc sắc, Dao Dao và Cố Mục Niên nhất định rất cảm động đó.”

Tuyết Mạt vui vẻ ra mặt, “Dì cũng là muốn như vậy, đến đến đến, dì đem máy ảnh dọn xong.”

Thiết bị đều đã chuẩn bị xong, hai người tính diễn thử một chút.

Hác Bội Bội hăng giọng một cái, nói: “Tôi là bạn thân của Khương Dao, Hác Bội Bội. Rất vui vẻ vì ngày hôm nay là ngày vui của Dao Dao và Cố Mục Niên! Tôi quen biết hai người họ đã rất nhiều năm, rất vui vẻ vì cuối cùng hai người cũng đến với nhau. Tuy rằng chuyện thư tình làm hai người xa cách vài năm, nhưng mà...”

“Hả, thư tình cái gì??”

Hác Bội Bội vừa rồi nói thời điểm là thốt ra, không có nghĩ lại, “Không

không không...”

Nhưng mà Tuyết Mạt vừa thấy ánh mắt trốn tránh của Bội Bội, liền biết sự tình không đơn giản như vậy.

“Bội Bội, con cùng dì nói một chút, đừng gạt dì, rốt cuộc chuyện thư tình là sao.”

Hác Bội Bội biết mình đã bị phát hiện, đành phải nói: “Thật ra cũng không có cái gì đâu, chính là lúc Khương Dao học cấp 3, Cố Mục Niên từng viết một phong thư tình cho Dao Dao.

Tuyết Mạt che miệng nở nụ cười, “Mục Niên đứa nhỏ này thế nhưng lại viết thư tình sao? Thật không nghĩ tới sớm như vậy liền muốn kéo Dao Dao yêu sớm, sau này Dao Dao khẳng định cự tuyệt a?”

“... Là Dao Dao không nhận được. Có người giấu thư tình.”

Tuyết Mạt khiếp sợ.

Hác Bội Bội đem sự tình tỉ mỉ giải thích một lần, Tuyết Mạt trầm mặc nghe, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng.

“Người ngồi cùng bàn Dao Dao tên là gì?”

“Lâm Phi Lam.”

Tuyết Mạt không hỏi thêm gì nữa, mặt ngoài như trước mây trôi nước chảy. Hai người quay video xong, Tuyết Mạt nói rời đi trước.

Hác Bội Bội đưa dì Cố xuống lầu, bà ấy lên xe, ngồi ở ghế sau, bấm một số điện thoại.

“Alo, Cố phu nhân?”

“Alo, Tiểu Lưu, giúp ta tra một người, phải thật tỉ mỉ. Đợi một lát sẽ nhắn tin cho cậu”

“Vâng.”

Tuyết Mạt nhắn ba chữ “Lâm Phi Lam” gửi qua. Bà ấy tắt màn hình, ngẩng đầu, nhìn về phía ánh mặt trời phía cửa sổ, sắc mặt ngưng trọng.

Ba ngày sau, Tuyết Mạt nhận được tư liệu.

“Cố phu nhân, đây là toàn bộ tin tức về Lâm Phi Lam, từ nhỏ đến lớn, trong đó tôi đã giúp ngài điều tra đời sống tình cảm của cô ta”

Tuyết Mạt đang cắt hoa hồng, bà ấy không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi:

“Nói những gì mà cậu đã thu hoạch được cho tôi nghe xem nào?”

“Bây giờ cô ta đang yêu đương với tổng thanh tra tài chính của IR, Hàn

Nghĩa.”

“Hàn Nghĩa...” Tuyết Mạt ngẩng đầu, “Không phải là nhi tử của Hàn gia đó chứ?”

“Đúng vậy.”

Mẹ của Hàn Nghĩa và Tuyết Mạt thường xuyên tụ họp uống trà, cho nên bà nhận ra.

“Nhưng mà có chuyện này...”

“Chuyện gì?”

“Tôi có tra được tin Lâm Phi Lam tiểu thư ở bệnh viện phá thai hai lần.”

“Hả?!”

“Lần thứ nhất là bạn trai trước của cô ta, lần thứ hai là Hàn Nghĩa.”

Tuyết Mạt nhận lấy tư liệu từ trong tay Tiểu Lưu, “Được rồi cậu đi về trước đi, tư liệu tôi sẽ xem lại.”

Tuyết Mạt về tới thư phòng, mở tư liệu ra, trong chốc lát liền gọi cho Hàn phu nhân.

Lúc tối, Tuyết Mạt đi vào một nhà quán cà phê.

“Tuyết Mạt, ở trong này!” Hàn phu nhân, Trình Phương, phát phát tay.

“Đây rồi” Tuyết Mạt ngồi ở đối diện bà ấy

“Được rồi, gọi gì đó đi, chúng ta đã lâu không gặp.”

Gọi đồ uống xong gì đó sau, Trình Phương nói: “Tại sao lại đột nhiên hẹn tôi đi ra uống cà phê? Khuya không sợ ngủ không được hả.”

Tuyết Mạt nở nụ cười, “Nhàm chán nên tìm cậu nói chuyện phiếm đây, gần đây thế nào?”

“Tốt vô cùng, ở nhà cũng rất nhàn rỗi.”

“Nghe nói Hàn Nghĩa có bạn gái sao?”

“Đúng vậy, sao?”

“... Ân, gọi là Lâm Phi Lam hả?”

“Đúng a, tôi còn gặp một lần.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Ai, tạm tạm đi, con nó thích, tôi cũng không để ý đến cái gì. Làm sao vậy? Cậu biết bạn gái của nó sao?”

“Nói thật với cậu, tôi biết cô gái này. Cảm giác nó... Phàm hạnh không được đoan chính.”

Trình Phương kinh ngạc, “Làm sao lại nói như vậy?”

Tuyết Mạt đem chuyện nói cho Trình Phương, bao gồm chuyện thư tình và chuyện phá thai, “Lâm Phi Lam nay trên cơ bản sinh không được nữa, thân thể bị phá hại như vậy. Hơn nữa trong công ty, nó dựa vào con trai của cậu để leo lên vị trí đó, chỉ toàn là lợi dụng quan hệ.”

Trình Phương chau mày.

“Hàn Nghĩ đưa nhỏ này ưu tú như vậy, xứng đôi với cô nương tốt hơn, chúng ta làm mẹ, cần phải thay bọn họ quyết định một chút.”

Trình Phương gật gật đầu, “Cô gái này quả thật...”

Nói chuyện xong, Tuyết Mạt cùng Trình Phương đi ra quán cà phê. Tạm biệt xong, Tuyết Mạt cầm lấy túi xách, chậm rãi đi về phía trước, khóe môi tươi cười ần ần hiện lên.

-----oOo-----

Chương 70: - Đại kết cục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian đến tháng 6, nhiệt độ bắt đầu nóng lên.

Nhâm Mật tham gia lễ điện ảnh xx ở Pháp, ngày đó đi khi ở đi trên thảm, trên cỏ cô ấy mang dây chuyền do Khương Dao thiết kế, sắc sỡ loá mắt. Hôm đó, Nhâm Mật lên hot search, Chí Sinh cũng được lên hot search. Mọi người đều nói bị sắc đẹp của Nhâm Mật thu hút. Sự kiện đi thăm đảo lần này có phản ứng rất tốt, bởi vì được Nhâm Mật khẳng định, tiêu thụ của Chí Sinh tăng lên đánh kể còn về Khương Dao thì thực lực của cô bắt đầu được đánh giá cao, có rất nhiều hiệp hội thiết kế đá quý phát thiệp mời cô tham gia rất nhiều hoạt động.

Có thể nói là qua lần sự kiện Nhâm Mật đi thăm đảo này, Khương Dao được nghiệp giới chính thức tán thành.

Vì thế, Cố Mục Niên cho Khương Dao nghỉ phép, để cô có thể nghỉ ngơi vài ngày.

Tối thứ sáu, anh liền đề nghị: “Dao Dao, anh thấy thời tiết ngày mai có vẻ rất tốt, anh dẫn em đi nghỉ phép ở sơn trang hai ngày, thế nào?”

“Nghỉ phép ở sơn trang?”

“Ừm, anh đã mua một sơn trang ở đó vào hai năm trước. mấy ngày hôm trước anh đã liên lạc người đi lên quét dọn một phen, ngày mai đi có thể trực tiếp ở.”

Khương Dao ngẫm lại nghỉ phép sơn trang nhất định rất lớn, nếu chỉ có hai người đi thì không vui, cô nói: “Mục Niên, hay là chúng ta rủ thêm vài người bạn cùng đi, được không?”

“Hả?”

“Có thể kêu Bội Bội và Vu Thần, còn những bạn bè tốt của anh nữa.”

Cố Mục Niên cười cười, nhéo nhéo mặt cô, “Cứ như vậy không muốn cùng anh ở một chỗ?”

Khương Dao liếc nhìn anh một cái, “Em nào có như vậy, chẳng qua là em cảm thấy người nhiều sẽ rất vui, cô ôm lấy hông của anh, “Đương

nhiên nếu anh muốn là thế giới của hai người cũng là có thể nha.” Anh sờ sờ của đầu của cô, “Đùa em thôi, anh đây sẽ đi hỏi bọn Vu Thần.”

“Được.”

Hỏi xong, người có thể tới chỉ có Hác Bội Bội và Vu Thần. Bốn người đã lên kế hoạch, hôm đó Vu Thần chở Hác Bội Bội, Khương Dao và Cố Mục Niên đi một chiếc xe, sau đó cùng xuất phát lên núi.

Ngày hôm sau, bốn người hẹn nhau ở quảng trường phía nam của thành phố T thị, gặp mặt nhau, Khương Dao xuống xe đem bữa sáng mang cho Hác Bội Bội.

Cô hỏi: “Bội Bội, cậu có muốn ngồi vào xe của tớ, hay không? Tớ lo lắng cậu sẽ cùng Vu Thần...” Trong ấn tượng, Hác Bội Bội và Vu Thần chính là từ nhỏ đã từng gặp qua, nhưng mà hai người không quen ngồi trên xe, sẽ rất xấu hổ.

Ai ngờ Hác Bội Bội lắc lắc đầu, vội vàng phủ nhận: “Không cần đâu, tớ không chia rẽ cậu và Cố Mục Niên.”

Vu Thần xuống xe, cùng Cố Mục Niên hàn huyên vài câu về cuộc hành trình, sau đó lại tới đây nói với Hác Bội Bội: “Đi thôi. Lên xe.”

Hác Bội Bội gật gật đầu, sắc mặt mang theo đỏ ửng, “Dao Dao, tớ lên xe trước đây ...”

“Vâng được.”

Khương Dao cũng lên xe, nói với Cố Mục Niên: “Tại sao hôm nay em lại có cảm giác Bội Bội có chút kỳ quái.”

“Hả?”

“Vừa rồi em bảo cậu ấy cùng em ngồi một chiếc xe, cậu ấy lại không nguyện ý. Nhưng mà trước kia cậu ấy không thích cùng một người mình không quen chung đụng.” Khương Dao sờ cằm, suy tư.

Cố Mục Niên suy nghĩ hai giây, tiếp theo nở nụ cười, “Khả năng là cô ấy muốn cùng Vu Thần ở chung.”

Khương Dao kinh dị quay đầu nhìn anh: “Có ý tứ gì chứ? Anh nói là cậu ấy cùng Vu Thần??!!”

“Anh nhớ lúc học sơ trung, quan hệ của hai người bọn họ ... Còn có thể.”

Khương Dao ngốc ra: “Anh nói hai người bọn họ có khả năng... Sẽ thành một đôi?! Nha Mục Niên, em biết Vu Thần thích gì dạng con gái gì sao?”

Trong ấn tượng của Cố Mục Niên... Những người bạn gái trước của Vu Thần đều là những cô gái hoạt bát, “Có lẽ Vu Thần thích loại phụ nữ hoạt bát một chút.”

“Nga ~ kia Bội Bội hoàn toàn không thành vấn đề nha, ” cô đem ánh mắt chuyển hướng nhìn sang anh, vui vẻ hỏi: “Vậy còn anh, anh thích gì loại người như nào?”

Bên môi anh giơ lên, đem cô kéo đến trong lòng mình, tiếng nói trầm thấp: “Anh chỉ thích em.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, xem như hài lòng với câu trả lời của anh. Tay anh chỉ nhẹ nâng cằm của cô, ngữ điệu khẽ nhếch: “Làm sao lại hỏi một vấn đề ngốc nghếch như vậy....”

“Nơi nào ngốc nghếch chứ...”

Dọc theo đường đi, hai người nói nói cười cười, xe liền chạy đến giữa sườn núi sơn trang.

Đứng ở cửa, bốn người xuống xe, Khương Dao nhìn quanh một lần, non xanh nước biếc, ánh mắt đều sáng: “Nơi này đẹp quá đi, không khí rất trong lành!”

Cố Mục Niên nói: “Về sau ở nội thành ở buồn bực, anh sẽ mang em đến đây ở vài ngày.”

“Vâng.”

Hác Bội Bội cười nói với Khương Dao: “Quá hâm mộ cậu nha, về sau tớ phải thường lại đây ầm ĩ hai người.”

Vu Thần nở nụ cười, “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi vào trong thôi.”

Khương Dao đem Hác Bội Bội đẩy qua chỗ Vu Thần, “Đi trước đi.”

Mặt Hác Bội Bội thế nhưng lại đỏ.

Sách sách sách.

Khương Dao và Cố Mục Niên đi ở phía sau, cô nhỏ giọng nói: “Hai người này thật sự hợp hay không? Chúng ta sẽ tạo nhiều cơ hội cho bọn họ, hihi.”

Cố Mục Niên bất đắc dĩ: “Ngốc quá.” Người này ngược lại là muốn làm bà mối sao.

Đi vào tham quan một vòng xong, bọn họ liền quyết định giữa trưa sẽ động thủ làm đồ ăn. Hậu viện có một chút đồ ăn, trong tủ lạnh người hầu đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn, đến lúc mỗi người giúp một tay, sẽ ra bữa ăn thịnh soạn.

Về phòng ở thì Khương Dao và Cố Mục Niên ở một phòng, ở phần lầu bên tay trái, hai người kia mỗi người một phòng, nhưng ở phần lầu bên tay phải.

Đem hành lý cất vô phòng xong, mọi người đi hậu viện hái nguyên liệu nấu ăn.

Bởi vì dì cả của Hác Bội Bội đang ghé đến nên cô ấy có chút không thoải mái, Vu Thần bảo cô ấy ngồi ở bên cạnh hái rau, đừng chạm nước.

Khương Dao nhỏ giọng trêu chọc cô ấy: “Vu Thần Ca rất thân thiết nha.” Hác Bội Bội trừng mắt nhìn cô một chút, lại là mềm mềm không một chút lực uy hiếp.

Vài người tán gẫu, Hác Bội Bội đột nhiên nhận được một cái tin tức kinh ngạc, “Lâm Phi Lam thế nhưng lại tự sát?!”

“Cái gì?!” Những người khác đều có chút khó lấy tin.

“Vừa rồi vài người bạn lúc trung học nói với tớ, người đó nói hôm nay đi bệnh viện trùng hợp đụng phải cô ta, là dùng thuốc ngủ để tự sát, nhưng may mà cứu kịp thời.”

“Sao lại muốn tự sát ...” Khương Dao hỏi.

“Nghe nói là công việc bị mất, bạn trai không cần cô ta nữa, thời gian trước, cha cô ta bị ung thư dạ dày, bệnh tình rất kém”

Khương Dao thở dài một hơi, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì. Cố Mục Niên mở miệng nói đề tài khác chuyện này liền bị mọi người che lấp đi. Sau khi cơm nước xong, Khương Dao và Hác Bội Bội về phòng cô ấy nói chuyện phiếm.

Hác Bội Bội lại đem chuyện mà cô ấy biết có liên quan về Lâm Phi Lam lại nói với cô một lần nữa

Hóa ra thời gian trước, trong nhà Lâm Phi Lam hy vọng có thể cùng Hàn gia mau mau định ngày cưới cho hai người. Ai biết Hàn gia đột nhiên thay đổi thái độ, không hài lòng với Lâm Phi Lam.

Lâm Phi Lam và Hàn Nghĩa tranh cãi âm ỉ một trận, Hàn Nghĩa mới nói ra tình hình thực tế, hóa ra trong nhà anh ta là để ý cô ta về sau có khả

năng rất lớn không thể sinh được nữa.

Cô ta phá thai, nói lúc trước vì Hàn Nghĩa phá thai một lần bây giờ anh ta không cần cô ta nữa. Hàn Nghĩa lại chỉ trích Lâm Phi Lam đang nói dối. Cô ta nói mình chỉ phá thai một lần, hơn nữa cố ý gạt vấn đề sinh con.

Cuối cùng mẹ Hàn ra mặt, Lâm Phi Lam đau lòng chia tay Hàn Nghĩa. Các đối đãi của công ty đối với cô ta cũng đi xuống, nên lựa chọn từ chức. Trùng hợp cha cô ta bệnh nặng, nên cô ta chỉ có thể đi làm nhân viên tiếp thị ở siêu thị, áp lực sinh hoạt rất lớn. Mấy ngày hôm trước, cô ta nghe nói Hàn Nghĩa quen một người bạn gái mới, vì thế mà cô ta chọn cách uống thuốc để tự sát, nhưng may mà mẹ cô ta phát hiện sớm.

Khương Dao nghe xong, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hác Bội Bội nói: “Đây hết thảy đều là do chính cô ta làm ra. Trời cao đúng là công bằng.”

Khương Dao lắc đầu, “Không nghĩ đến cô ta sẽ rơi vào một cái kết cục như vậy.”

“Nghe nói, một nhà ba người Lâm Phi Lam dờn về quê, khả năng về sau cũng sẽ không gặp được.”

Không hề lui tới, cũng rất tốt.

——

Buổi tối cơm nước xong, Khương Dao chạy ra khỏi biệt thự. Cố Mục Niên xuống lầu vốn định tìm cô, mang cô ra ngoài chơi. Lại phát hiện ra cô không có ở dưới.

Hác Bội Bội lại đây nói với anh: “Cố đại ca, Khương Dao bảo em báo với anh một tiếng, cậu ấy ở đình chiêu hoa phía trước chờ người, có... Kinh hi.”

Bội Bội giảo hoạt cười.

Cố Mục Niên gật gật đầu, “ừm.”

Anh ra cửa, đi đến đình chiêu hoa. Vừa đi gần tới, liền nhìn thấy Khương Dao ngồi ở trên ghế, cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, tóc dài thả xuống, trong tay nắm chặt cái gì đó.

Cô nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy anh đang đi đến, cô cười nhẹ, đứng lên, tay để ở phía sau.

“Mục Niên, anh tới rồi —— “

Anh đứng ở trước mặt cô, “Dao Dao đây là muốn cho anh cái kính gì?”

Cô mím môi cười, “Anh xem đêm nay ánh trăng có phải rất đẹp hay không.”

“Ừm, đặc biệt đẹp.”

Cô từ phía sau cầm ra một phong thư màu hồng phấn, đưa tới trước mặt anh, “Nha, thừa dịp ánh trăng đẹp như vậy, Mục Ca Ca hãy nhận thư tình của em đi...”

Anh sững sốt một chút, khóe miệng dần dần gợi lên, “Thư tình?”

“Đúng vậy, em viết anh, bây giờ muốn đọc hay không?”

Anh mở phong thư ra, thấy được nội dung bên trong.

“Kiêu ngạo lại không đứng đắn nhưng ở trong lòng em người đẹp trai nhất, tốt nhất là Mục Ca Ca:

Chào anh nha

Em là Khương Dao.

Tha thứ cho em xa cách nhiều năm như vậy, em mới cho anh nhận lại một bức thư, em rất hối hận vì chúng ta đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, nhưng mà rất may mắn vì chúng ta kịp thời bắt được lẫn nhau.

Từ lúc em về nước, em liền bắt đầu phát hiện, tình cảm của em dành cho anh trở nên không khác lạ. Ở trong lòng em, anh không còn là ca ca như trước kia, mà là biến thành một nam nhân cực kì ưu tú. Đối mặt với anh, em sẽ có cảm giác động tâm, em đối với anh tính chiếm hữu cũng thay đổi càng ngày càng mãnh liệt, em bắt đầu hi vọng anh chỉ là của một mình em. Nhưng mà do em ngốc ngốc, không biết anh có thích hay không, đều tại em không nhận ra tâm ý của anh sớm hơn.

Anh đẹp trai rất có mị lực, anh đối với em cũng rất tri kỷ, lãng mạn, mẫu chốt nhất là anh luôn toàn tâm toàn ý yêu em, anh đối với em rất chung tình làm cho em rung động. Em phát hiện ngoài anh ra không ai có thể hấp dẫn em. Em biết em có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà anh luôn luôn bao dung em, Mục Ca Ca nha, ngoài miệng anh luôn luôn nói ghét bỏ em, nhưng thật ra em biết anh thích em rất ghê gớm đấy hắc hắc!

Từ nay về sau, em sẽ càng thêm yêu anh, bồi ở bên cạnh anh. Tất cả tốt đẹp của em đều dành cho anh.

...”

Cố Mục Niên xem xong, cảm động đem cô kéo vào trong ngực, “Dao Dao.”

Khương Dao cùng anh nói ra chân tướng sự việc: “Thật ra lúc em học lớp mười, không có nhận được thư tình của anh. Kia bức thư tình đã bị Lâm Phi Lam giấu đi.”

“Cái gì?”

“Em cũng là đến gần đây mới biết được. Thực xin lỗi, em cảm thấy trong lòng rất áy náy, làm anh khó qua như vậy, em chỉ nghĩ về sau phải bồi thường cho anh, càng tốt đối với anh.”

Cố Mục Niên thở dài một hơi, “Hóa ra em không có nhận được, khó trách lúc ấy khi anh trở về gặp em, em đối với anh phản ứng rất tự nhiên.”

“Mục Niên, thực xin lỗi.”

Anh nâng mặt cô lên, lắc đầu cùng cô đối diện, “Đứa ngốc, chuyện này đều không thể trách em. Chỉ có thể nói là khi đó duyên phận còn chưa tới. Lâm Phi Lam... Chuyện này cái gì cũng không ngăn cản được.”

Khương Dao gật gật đầu, “Anh là của em, sớm hay muộn đều là của em.”

Anh mỉm cười, cúi đầu khóa chặt môi của cô.

Sáng sớm mai, lúc Khương Dao tỉnh lại, Cố Mục Niên đang tắm ở phòng tắm. Cô ngồi dậy lười biếng duỗi lưng, xuống giường đổi lại quần áo.

Cố Mục Niên từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy Khương Dao ngồi ở bên giường, ngáp một cái, cả người còn có chút mơ mơ màng màng.

Bàn tay anh chống ở trước xuống giường, ngồi xổm ở trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn cô.

“Ngô, anh tắm xong ... Em cũng đi tắm đây” cô dụi dụi con mắt.

Anh ở nụ cười, ở bên má cô hôn một chút, “Buổi sáng tốt lành a đứa ngốc.”

Đôi mi thanh tú của cô vắn vắn, “Anh mới ngốc đó.”

“Được rồi, nhanh đi rửa mặt, đi ra cho em một cái kính hi.”

Cô nửa tin nửa ngờ rửa mặt xong đi ra, liền nhìn thấy anh mặc một chiếc sơmi trắng sạch sẽ, đứng gần cửa sổ, dưới ánh nắng chan hòa.

“Mục Niên?”

“Lại đây bảo bối.”

Khương Dao đi qua, anh cầm lấy tay cô, hỏi cô: “Còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?”

“Hôm nay...??”

“Ngày này năm trước, là ngày em trở về nước. Cố Mục Niên và Khương Dao gặp lại nhau, nhân duyên bắt đầu.”

Cô nở nụ cười, “Vâng.”

“Cho nên anh muốn đưa em một món quà, em có muốn không?”

“Muốn, quà gì?”

“Đưa tay trái cho anh.”

Khương Dao nghi ngờ vươn tay trái ra, cho rằng anh muốn tặng cô thứ gì. Ai biết rằng, anh từ trong túi quần lấy ra một hộp trang sức nho nhỏ. Lúc anh đem nhẫn kim cương lấy ra, Khương Dao liền ngây ngẩn cả người.

Anh quỳ một đầu gối xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Dao Dao, em muốn món quà này hay không? Đây là anh tự mình thiết kế, độc nhất vô nhị trên thế giới, đeo lên rồi thì một đời không thể tháo xuống.”

Hốc mắt Khương Dao ươn ướt, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần cho lễ kết hôn của anh và cô. Nhưng mà đến lúc anh thật sự cầu hôn, cô vẫn là bị bất ngờ không kịp phòng bị, cảm động không thôi.

Cô trịnh trọng gật gật đầu, cười đến ấm áp: “Vâng, cả đời đều không tháo xuống.”

Anh đem nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, hai người cùng nhau nở nụ cười.

Anh nâng ấm áp chiếu vào hai người, anh đứng lên, ôm lấy cô.

Chính văn hoàn.

-----oOo-----

Chương 71: - Phiên ngoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phiên ngoại 1:

Ánh nắng sáng sớm chen chúc chui qua kẽ hở của bức màn, nhưng chỉ một chút ánh sáng ấy không đủ để làm người trên giường thức tỉnh từ trong mộng đẹp.

Giang Hú đến gần phòng, đem bức màn kéo ra một nửa, trong phòng tức thì bị ánh nắng xâm chiếm.

Bà ấy xoay người, đối với cô gái trên giường, ôn nhu gọi: “Dao Dao, rời giường, hôm nay là bữa học đầu tiên của trường mới đừng đến muộn.” Hôm nay là ngày cô vào trường sơ trung.

Mấy giây sau, cô gái giật giật thân mình, chậm rì ngồi dậy, dụi dụi con mắt.

“Nhanh, thay quần áo rửa mặt đi. Đúng rồi, dì Cố nói hôm nay Cố Mục Niên sẽ lại đây cùng con đi học, con phải nhanh lên đừng để Mục Niên chờ.”

Khương Dao nghe thấy ba chữ “Cố Mục Niên”, tay xoa ánh mắt dừng lại. Cô nhẹ giọng ngập ngừng: “Vâng.”

Cô nhanh chóng thay xong quần áo rửa mặt hoàn tất, đứng ở trước gương ngắm bộ dáng của mình.

Đồng phục học sinh có chút rộng...

Cô đang chải tóc, liền nghe thấy tiếng mẹ ở dưới lầu lại đang kêu cô.

Cô cầm lấy túi sách, đi xuống lầu, nhưng mà đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy trong phòng khách có một người con traim

Thân hình cao cao gầy gầy, mặc đồng phục khác kiểu với cô. Anh quay đầu xem cô, hiện ra ngũ quan đoan chính sạch sẽ, chỉ là sắc mặt lạnh lùng, không mang theo tươi cười.

Khương Dao nhận ra anh là Cố Mục Niên. Tuy rằng mới chuyển nhà đến đây, và gặp qua anh có hai lần, nhưng mà diện mạo của anh luôn khắc sâu trong lòng, chỉ sợ là con người ta đối với đồ vật đẹp luôn luôn khắc

sâu ấn tượng.

Khắc sâu nhất chính là loại khí chất thanh lãnh kia, khiến cho người ta cảm thấy rất khó tiếp cận.

Khương Dao đột nhiên có chút đau đầu, đợi lát nữa muốn đi riêng với anh?

Tuyết Mạt lúc này đứng lên, kéo tay Khương Dao lại, cười nói: “Dao Dao, hôm nay Mục Ca Ca cùng con đi trường học ha, con có cái gì không hiểu đều có thể hỏi nó.”

Khương Dao gật gù đầu, không nhìn Cố Mục Niên.

Mà ánh mắt Cố Mục Niên nhìn cô, trong lòng liền một cái ý nghĩ —— thật mẹ nó gầy. Xem qua thật mềm mại nhu nhược yếu.

Tuyết Mạt nói với anh: “Đợi lát nữa dẫn Dao Dao đi đến phòng học một chút, biết không?”

Anh nhắc lên mí mắt, giọng điệu tùy ý biếng nhác: “Lại không nhanh lên, con mới không có thời gian.”

“Con, đứa nhỏ này...”

Khương Dao nghe vậy, mau ngồi xuống ăn cơm. Ăn xong bữa sáng xong, hai người ngồi trên xe riêng của Cố gia.

Hai người không nói gì, Khương Dao từ trong cặp cầm ra một vốn chút từ đơn nhỏ bắt đầu xem, muốn chuẩn bị bài một chút.

Ai ngờ nhìn mấy lần, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến thanh âm khàn khàn của anh: “Em ở đâu ban nào.”

“Sơ nhất nhị ban.” cô giật giật môi, đáp.

“Tìm được phòng học chưa.”

Cô là không biết phòng học ở đâu, nhưng mà cũng không gốc đến lạc đường...”Ừm.”

Anh có hơi nhếch môi cười, “Được, đợi lát nữa tự mình đi vào.”

Hóa ra anh là không nghĩ sẽ đưa cô đi.

“Vâng” Cô cũng không trông cậy vào, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mười phút sau, đến cửa trường học, Khương Dao nhìn anh, lễ phép nói với Cố Mục Niên: “Mục Ca Ca, em xuống xe trước, bái bái.”

Anh buồn ra một tiếng “Ừm”, nghe thấy thế cô liền đi xuống xe.

Đi về phía trước vài bước, bên người cô đột nhiên xuất hiện một người.

Thế nhưng là Cố Mục Niên! Tại sao anh xuống xe??

Nhìn ra của sự nghi ngờ của cô, anh lại biểu hiện thật sự bình tĩnh, “Vừa vặn còn có chút thời gian, bằng không anh sợ em tìm không thấy phòng học lại trở về muốn cùng mẹ anh cáo trạng.”

Cok chớp mắt, vừa muốn nói gì đó, liền bị anh cắt đứt: “Đi nhanh một chút”

Nga...

Cô vóc dáng thấp, chân ngắn, nơi nào so lại với chân dài của anh, chỉ có thể tận lực đi nhanh lên.

Lúc này đi tới có một cái nam sinh, anh ta kinh ngạc nói: “Cố ca?! Tại sao anh tại đây a!”

Nam sinh này là sơ tam, từng theo bên cạnh Cố Mục Niên, bây giờ Cố Mục Niên đi nhất trung.

“Đưa cá nhân đến trình diện.”

Anh ta chỉ chỉ Khương Dao, “Cô gái này...”

Anh ta còn chưa nói xong, liền bị Cố Mục Niên băng lãnh bác bỏ: “Một đứa bé nhà hàng xóm.”

Giọng điệu xa cách.

“Nga nga.” Thiếu chút nữa hiểu lầm.

Nam sinh đi sau, Khương Dao liền phát hiện, trong trường học có rất nhiều người chào hỏi Cố Mục Niên, “Cố ca” “Cố ca” gọi rất thân mật, chẳng lẽ trước kia độ nổi tiếng của anh cao vậy sao?

Đến cửa lớp học của Khương Dao, ngữ điệu xa xăm: “Anh đi, chính em tự đi vào.”

Khương Dao mắt nhìn phòng học, suy nghĩ có chút phiêu, Cố Mục Niên liền tại trước mắt cô búng ngón tay kêu vang, “Ân, có nghe hay không?”

“Nga nga, biết, em đây đi vào đây.”

Đôi mắt cô quay tít một vòng, cất bước chạy đi vào. Anh nhìn bóng lưng cô, khóe miệng mạc danh mang theo tươi cười.

Như thế nào có chút ngốc ngốc manh manh.

Anh quay đầu rời đi, nhắn tin cho cậu con trai vừa rời: (vừa rời cậu thấy được cái kia, là muội muội tôi, ở trường học chiếu cố một chút, có cái gì nhớ báo lại với tôi.)Phiên ngoại hai:

Sơ nhị.

Buổi chiều này thi cuối cùng của học kì, chỉ thi một môn. Sau khi kết thúc, cô dọn dẹp túi sách, Hác Bội Bội đi tới.

“Dao Dao, đêm nay rảnh không? Muốn cũng đi xem phim hay không?”

Khương Dao vẫy vẫy tay, “Tớ đi nhất trung.”

“Nha? Lại đi tìm Mục Ca Ca của cậu hả?”

“... Ừm, anh ấy bảo tớ đi tìm anh ấy, đêm nay ba mẹ tớ và ba mẹ anh ấy đều không có ở nhà.”

Hác Bội Bội bĩu bĩu môi, “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Khương Dao cười cười, nhắc cặp sách lên. Mười lăm phút sau, cô đi vào nhất trung.

Lúc này Cố Mục Niên còn ở trên lớp, tuy rằng hôm nay thứ sáu, chỉ ba môn, nhưng mà bây giờ còn cách giờ tan học còn có hai mươi phút. Cô nhắn tin cho Cố Mục Niên, sau đó đi đến sân thể dục.

Tiếng chuông tan học vang lên, trường học an tĩnh dần dần nôi tiếng động lớn âm ỉ, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời màu lam, tâm tình không xa xăm.

Cô cúi đầu tiếp tục đi tới, cái gáy liền bị người ta vỗ một cái, cô nhanh chóng quay đầu, liền nhìn thấy Cố Mục Niên khóe miệng ngẩn một nụ cười lưu manh.

“Mục Ca Ca ——” thanh âm cô nhẹ nhàng.

“Xem bộ dạng này của em, chắc thi cũng không tệ lắm.”

Khương Dao sờ sờ đầu, “Tạm tạm đi.”

“Ừm, đi về nhà.”

Cô đi theo bên cạnh anh, nhớ tới lúc sơ nhất, cô thấp hơn anh 2 cái đầu, bây giờ cô đã cao mà anh lại càng cao hơn, nên cô đứng chỉ tới lồng ngực của anh.

Hai người đi ngang qua sân bóng rổ, có một nam sinh kêu Cố Mục Niên:

“Cố ca, vị này là bạn gái của anh sao?”

Khương Dao nghe vậy, hai má không tự chủ mà đỏ lên.

Cố Mục Niên trả lời cậu ta, “Tiểu muội muội.”

Khương Dao nở nụ cười, đối với anh trêu ghẹo nói: “Có phải chỉ cần nữ sinh đi ở bên cạnh anh, bọn họ đều cho là như thế hay không?”

Anh liếc cô một cái, giọng điệu mang theo chút nghiêm túc, “Chỉ có em là con gái đi cùng một chỗ với anh.”

“Nga...”

Một lát sau, có mấy cái nam sinh đến tìm Cố Mục Niên, bọn họ nói vài câu, Cố Mục Niên liền nói muốn hỏi Khương Dao một chút..

Mấy cái nam sinh thức thời lui sang một bên, Cố Mục Niên liền nói với Khương Dao: “Đêm nay cùng anh đi ăn cơm thế nào? Còn có bạn bè của anh.”

“Hả, cùng bọn họ đi ăn?” Cô và bọn họ không quen, cảm thấy xấu hổ.

“Không có việc gì, bọn họ đều biết em. Yên tâm, anh sẽ ngồi bên cạnh em, em chỉ cần an tâm ăn là được.”

Khương Dao thấy anh thích, cô cũng đáp ứng.

Anh cười sờ sờ đầu của cô, “Ngoan.”

Đám người bên cạnh đều nhìn chăm chăm anh và cô, bên tai cô liền đỏ. Đến quán ăn ven đường, mấy cái nam sinh gọi xong đồ ăn, liền bắt đầu rót rượu. Cố Mục Niên vừa mở một chai, Khương Dao liền kéo tay áo của anh lại: “Mục Ca Ca, dì Cố nói anh không thể uống rượu, anh sẽ lại đau dạ dày...”

Thanh âm cô nhẹ nhàng, lại chuẩn xác dừng ở trong lòng anh.

Lúc này có một người nam sinh ngồi Khương Dao nghe thấy: “Cố ca, chúng ta đại nam nhân được uống rượu a, tiểu muội muội biết không anh ấy uống rượu rất tốt!”

Nam sinh làm bộ muốn đưa ly rượu cho Cố Mục Niên, Cố Mục Niên liền ngăn cản, “Hôm nay không uống rượu, tôi uống nước dứa.”

“Nha???” Tại sao hôm nay Cố ca lại nghe lời như vậy?!

Cố Mục Niên nhìn Khương Dao, “Có người giám sát, tôi phải thành thật chút.”

“Hả...”

Khương Dao mím môi áp chế ý cười, Cố Mục Niên liền để sát vào vành tai củ cô, tiếng nói trầm thấp: “Hôm nay anh tiếp thu sự giám sát của em như vậy, lại không có phần thưởng sao?”

“Phần thưởng cái gì...”

“Trở về hát một cho anh nghe một bài nhạc thiếu nhi.”

“... Cố Mục Niên, anh thật ngây thơ.”

Anh nở nụ cười, đem Khương Dao cười đến đỏ mặt.

Cơm nước xong, hai người chậm rãi tản bộ trở về. Cố Mục Niên đi tới đi

lui, liền cầm cổ tay cô.

“Anh làm chi...”

“Em đi quá chậm, em làm cái cái này chân dài này của anh thật khó chịu.”

“...”

Anh nắm cổ tay dài của cô, chậm rãi tuột xuống. Cầm tay cô, bao ở trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

“Nắm tay như vậy cho thoải mái.”

Anh bình tĩnh bổ sung một câu, quay đầu, im lặng nở nụ cười.

-----oOo-----